

Lục
thiên
cung
vợ
tôn
trời

credit @ tieunhu06

Mục lục

- [Chương 1: Đăng Tin Thuê Một Anh chàng Đẹp Trai Nhà Giàu](#)
- [Chương 2: Người cũ Ở Phía Trước, Người Hiện Tại Ở Phía Sau](#)
- [Chương 3: Tôi Cần Một Lục Duật Kiều.](#)
- [Chương 4: Kê Giả Mạo Ngược Tên Đoàn Ông Cận Bả](#)
- [Chương 5: Miệng Hùm Gan Sứa?](#)
- [Chương 6: Đi, Nghiệm Thân Đi](#)
- [Chương 7: Em Yêu, Giai Đoạn Đầu Của Thai Kỳ Phải Chú Ý Đó.](#)
- [Chương 8: Bạch Liên Hoa Kê Thứ Ba Không Đơn Giản](#)
- [Chương 9: Người Đoàn Ông Cận Bả Pk Người Đoàn Bà Đê Tiệp](#)
- [Chương 10: Người Đoàn Ông Trần Đầy Ý Muốn Bảo Hộ](#)
- [Chương 11: Gian Phu Dâm Phụ Vui Mừng Hơn](#)
- [Chương 12: Anh Ta Vì Cứu Cô Mà Bị Thương](#)
- [Chương 13: Cố Trinh Trinh Tâm Ngoan Thủ Lạt](#)
- [Chương 14: Thật Hay Cho Một Đóa Bạch Liên, Kỹ Nữ!](#)
- [Chương 15: Anh Ấy Chuẩn Bị Cho Cô Một Vở Kịch Hay](#)
- [Chương 16: Anh Thích Kiểu Phụ Nữ Thế Nào](#)
- [Chương 17: Yêu Thương Nhưng Nhỏ](#)
- [Chương 18: Anh Rốt Cuộc Là Ai?](#)
- [Chương 19: Đập Kính, Trộm Áo Cười](#)
- [Chương 20: Giống Như Là Nói Chuyện Yêu Đường](#)
- [Chương 21: Pk Đoàn Ông Cận Bả, Khiến Tên Đoàn Ông Cận Bả Lên Báo](#)
- [Chương 22: Người Vừa Tới Tự Xưng Là Lục Duật Kiều! Phải Vậy Không?](#)
- [Chương 23: Kê Giả Mạo Cũng Bắt Cá Hai Tay?](#)
- [Chương 24: Cố Trinh Trinh Ăn Nói Khép Nép](#)
- [Chương 25: Kết Quả Của Việc Ghen Bậy](#)
- [Chương 26: Dịu Dàng Trong Mắt Anh](#)
- [Chương 27: Có Phần Bị Cường Hôn](#)
- [Chương 28: Anh Còn Tốt Hơn Lục Duật Kiều Thật](#)
- [Chương 29: Bí Mật: Lại Cứu Em Một Lần Nữa](#)

[Chương 30: Hai Chị Em Xé Rách Mắt](#)

[Chương 31: Lục Duật Kiều Trêu Hoa Gheo Nguyệt?](#)

[Chương 32: Vừa Hôn Rồi Lại Hôn Nữa](#)

[Chương 33: Anh Chính Là Lục Duật Kiều?](#)

[Chương 34: Tình Cảm Kích Thích](#)

[Chương 35: Nhớ Lại, Sự Dở Dành Của Anh](#)

[Chương 36: Cô Bé Lọ Lem Bị Đánh Về Nguyên Hình?](#)

[Chương 37: Uy Hiếp, Điềm Báo Phong Ba](#)

[Chương 38: Tên Phán Bội! Tên Khốn! Tên Lưu Manh!](#)

[Chương 39: Thủ Đoạn Quyến Rũ Mới](#)

[Chương 40: Tìm Được Cổ Từ Mạt](#)

[Chương 41: Thay Quần Áo Liên Biến Thành Dã Thú](#)

[Chương 42: Trên Người Anh Có Mùi Nước Hoa Của Cô Ta!](#)

[Chương 43: Nghi Ngờ Khác](#)

[Chương 44: Mẹ Vợ Nhìn Con Rể](#)

[Chương 45: Vì Anh Mà Căng Thẳng Phát Khóc](#)

[Chương 46: Tính Phúc Rất Quan Trọng!](#)

[Chương 47: Người Đàn Ông Này, Tức Giận!](#)

[Chương 48: Nụ Hôn Hút Hồn](#)

[Chương 49: Cả Đời Tôi Đều Phải Dựa Vào Anh Ấy Rồi!](#)

[Chương 50: Thể Hiện Tính Khí](#)

[Chương 51: Nữ Hôn Nam, Cách Tăng Lạ Móng](#)

[Chương 52: Bắt Đúng Điểm Yếu Của Người Nhà Họ Cổ](#)

[Chương 53: Giảm Mạnh Lên Cổ Trình Trình](#)

[Chương 54: Châm Ngòi Ly Gián!](#)

[Chương 55: Hoảng Sợ, Muốn Cánh Tay Phải Của Cô!](#)

[Chương 56: Thề Sống Chết Một Trận](#)

[Chương 57: Tôi Không Nhận Ra Anh, Không Nhớ Ra Anh!](#)

[Chương 58: Em Có Nhớ Ra Được Chút Nào Về Anh Không?](#)

[Chương 59: Em...Em Mặc Quần Áo Từ Tế Vào](#)

[Chương 60: Kết Hôn? Dụ Dỗ, Đốt Lửa!](#)

[Chương 61: Cổ Từ Mạt, Em Thật Độc Ác!](#)

[Chương 62: Minh Tuyên Có Phải Lục Duật Kiều Hay Không?](#)

[Chương 63: Lục Duật Kiều Bị Cảnh Sát Bắt!](#)

[Chương 64: Hai Nụ Hôn Khác Nhau](#)

[Chương 65: Nói Về Chuyện Trước Kia Một Chút](#)

[Chương 66: Gặp Phải Tên Bất Cốc](#)

[Chương 67: Sai Hẹn, Tai Nạn](#)

[Chương 68: Điều Duy Nhất Còn Lại Trong Bóng Đêm Là Tình Yêu! Kết Hôn! \(1\)](#)

[Chương 69: Điều Duy Nhất Còn Lại Trong Bóng Đêm Là Tình Yêu! Kết Hôn! \(2\)](#)

[Chương 70: Điều Duy Nhất Còn Lại Trong Bóng Đêm Là Tình Yêu! Kết Hôn! \(3\)](#)

[Chương 71: Em Yêu, Anh Sợ Em Hối Hận 1](#)

[Chương 72: Em Yêu, Anh Sợ Em Hối Hận 2](#)

[Chương 73: Chợt Nhớ Lại Những Chuyện Đã Qua! 1](#)

[Chương 74: Chợt Nhớ Lại Những Chuyện Đã Qua! 2](#)

[Chương 75: Cả Người Đều Khuất Phục Rồi. 1](#)

[Chương 76: Cả Người Đều Khuất Phục Rồi 2](#)

[Chương 77: Để Ông Xã Thay Người! 1](#)

[Chương 78: Để Ông Xã Thay Người! 2](#)

[Chương 79: Chàng Trai, Tôi Đã Thấy Anh Rồi! 1](#)

[Chương 80: Chàng Trai, Tôi Đã Thấy Anh Rồi! 2](#)

[Chương 81: Chuyện Cũ Đầy Chua Xót 1](#)

[Chương 82: Chuyện Cũ Đầy Chua Xót 2](#)

[Chương 83: Băng Lòng Anh, Để Cho Anh Ăn Sạch 1](#)

[Chương 84: Băng Lòng Anh, Để Cho Anh Ăn Sạch 2](#)

[Chương 85: Tình Nồng Đêm Mưa, Lần Đầu Tiên! 1](#)

[Chương 86: Tình Nồng Đêm Mưa, Lần Đầu Tiên! 2](#)

[Chương 87: Nói Thẳng Thân Phận Ra 1](#)

[Chương 88: Nói Thẳng Thân Phận 2](#)

[Chương 89: Trong Phòng Tắm Động Tĩnh! Gặp Nạn 1](#)

[Chương 90: Trong Phòng Tắm Động Tĩnh! Gặp Nạn 2](#)

[Chương 91: Không Ngờ Già Heo Ăn Thịt Hổ Già 1](#)

[Chương 92: Không Ngờ Già Heo Ăn Thịt Hổ Già 2](#)

[Chương 93: Em Nói Nhà Họ Lục Nào Thế?](#)

[Chương 94: Thân Phận \(Thượng \)](#)

[Chương 95: Thân Phận \(Trung \)](#)

[Chương 96: Thân Phận \(Hạ \)](#)

[Chương 97: Có Tiên, Tùy Hứng](#)

[Chương 98: Chân Tướng \(Thượng \)](#)

[Chương 99: Thịt Đến Bên Miệng, Cắn Miệng!](#)

[Chương 100: Chó Cắn Chó](#)

[Chương 101: Món Quà Thần Bí, Người Thần Bí 1](#)

[Chương 102: Món Quà Thần Bí, Người Thần Bí 2](#)

[Chương 103: Người Thứ Ba Cỗ Từ Mạt 1](#)

[Chương 104: Lừa Bịp 1](#)

[Chương 105: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 1](#)

[Chương 106: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 2](#)

[Chương 107: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 3](#)

[Chương 108: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 4](#)

[Chương 109: Nhất Thời Ham Vui](#)

[Chương 110+93: Quý Kế Của Ninh Uyển](#)

[Chương 111+94: Ngăn Cản Cô Gái Cho Anh Ấy](#)

[Chương 112+95: Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Đến](#)

[Chương 113+96: Chuyện Cũ: Bị Giam Cầm](#)

[Chương 114+97: Chân Tướng \(Trung \) 1](#)

[Chương 115+97: Chân Tướng \(Trung \) 2](#)

[Chương 116: Dùng Miệng Thối Thối Cho Anh Một Chút](#)

[Chương 117+99: Lâm Yên Nhiên Và Lâm Nhược Thúy](#)

[Chương 118: Anh Không Nợ Cô Ấy, Cô Ấy Nợ Anh!](#)

[Chương 119: Lâm Yên Nhiên Là Ai?](#)

[Chương 120: Vị Hôn Thê? Bạn Trai Cũ? 1](#)

[Chương 121: Vị Hôn Thê? Bạn Trai Cũ? 2](#)

[Chương 122: Kinh Hi 1](#)

[Chương 123: Kinh Hi 2](#)

[Chương 124: Gia Thế Bối Cảnh 1](#)

[Chương 125: Gia Thế Bối Cảnh 2](#)

[Chương 126: Âm Mưu Dương Mưu 1](#)

[Chương 127: Âm Mưu Dương Mưu 2](#)

[Chương 128: Nhát Gan? 1](#)

[Chương 129: Nhát Gan? 2](#)

[Chương 130: Quay Về Đi: Em Cần Anh 1](#)

[Chương 131: Quay Về Đi: Em Cần Anh 2](#)

[Chương 132: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn, Say Gió Xuân 1](#)

[Chương 133: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn, Say Gió Xuân 2](#)

[Chương 134: Kéo Vào Bồn Tắm, Sự Do Người Làm 1](#)

[Chương 135: Kéo Vào Bồn Tắm, Sự Do Người Làm 2](#)

[Chương 136: Sẽ Không Tha Thứ Sao? 1](#)

[Chương 137: Sẽ Không Tha Thứ Sao? 2](#)

[Chương 138: Yêu Thương, Nồng Nhiệt 1](#)

[Chương 139: Yêu Thương, Nồng Nhiệt 2](#)

[Chương 140: Qua Đêm?](#)

[Chương 141: Qua Đêm?](#)

[Chương 142: Đến Bệnh Viện, Giành Lại Chồng!](#)

[Chương 143: Đến Bệnh Viện, Giành Lại Chồng!](#)

[Chương 144: Cố Ý Sát Hại \(1\)](#)

[Chương 145: Cố Ý Sát Hại \(2\)](#)

[Chương 146: Áo Cưới, Dầu Phụ \(1\)](#)

[Chương 147: Áo Cưới, Dầu Phụ \(2\)](#)

[Chương 148: Tiểu Tam Nhi Đoàn Tụ](#)

[Chương 149: Hi Vọng? \(1\)](#)

[Chương 150: Hi Vọng? \(2\)](#)

[Chương 151: Ông Xã Muốn Đi Vào](#)

[Chương 152: Bị Coi Là Ké Thứ Ba \(1\)](#)

[Chương 153: Bị Coi Là Ké Thứ Ba \(2\)](#)

[Chương 154: Ké Ác Phía Sau](#)

[Chương 155: Chỉ Biết Yêu Một Người](#)

[Chương 156: Bà Xã, Hãy Quay Mặt Lại Đi! \(1\)](#)

[Chương 157: Bà Xã, Hãy Quay Mặt Lại Đi! \(2\)](#)

[Chương 158: Bất Cốc, Hình Khiêu Dâm](#)

[Chương 159: Chân Tướng](#)

[Chương 160: Đại Kết Cục \(Thượng\)](#)

[Chương 161: Đại Kết Cục \(Thượng\) 2](#)

[Chương 162: Đại Kết Cục \(Thượng\) 3](#)

[Chương 163: Đại Kết Cục \(Thượng\) 4](#)

[Chương 164: Đại Kết Cục \(Thượng\) 5](#)

[Chương 165: Đại Kết Cục \(Hạ\)](#)

[Chương 166: Đại Kết Cục \(Hạ\) 2](#)

[Chương 167: Đại Kết Cục \(Hạ\) 3](#)

[Chương 168: Đại Kết Cục \(Hạ\) 4](#)

[Chương 169: Đại Kết Cục \(Hạ\) 5](#)

[Chương 170: Đại Kết Cục \(Hạ\) 6](#)

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đăng Tin Thuê Một Anh Chàng Đẹp Trai Nhà Giàu

"Bịch bịch bịch ——" một cô gái nhỏ gầy ghé cả nửa người vào trên cánh cửa, gõ mạnh vào cánh cửa giống như là có thù oán với nhà này vậy, âm thanh chói tai phá vỡ sự yên tĩnh của buổi sáng sớm.

‘ Ken két ’ một tiếng, cửa bị người kéo ra từ bên trong, từ phía sau cánh cửa một cô gái có dáng vẻ tức giận đi ra, cô gái mặc một chiếc váy đỏ rực bó sát theo cơ thể, phía trước khoét sâu, tư thái uyển chuyển, đôi mắt quyến rũ, xinh đẹp vô cùng.

Mà cô gái nhỏ đứng ở cửa thì ngược lại, trên cơ thể gầy yếu mặc một chiếc áo T shirt màu trắng rộng thùng thình, tóc xõa, không thoa phấn, khuôn mặt mộc sạch sẽ, nhưng điều này cũng không khiến cho khí chất của cô thua kém người con gái xinh đẹp diêm dúa lòe loẹt trước mắt chút nào, có thể bởi vì ngũ quan của cô quá tinh xảo, nên cho dù mặt mộc không trang điểm, cũng đẹp đến mức khiến cho người khác không thể rời mắt.

Trên người cô có cái loại vẻ đẹp tự nhiên, từ trong ra ngoài tản mát ra khí chất trong trẻo, dưới sự làm nền của cô gái xinh đẹp kia, càng lộ ra vẻ đẹp tinh khiết, còn cô gái xinh đẹp hấp dẫn bên cạnh, thì làm cho người ta cảm thấy mỏng manh nhạt nhẽo.

Mà lúc này, trong mắt cô gái nhỏ ngập nước, đôi môi khê cắn, chỉ dùng đôi mắt ưu thương không màng danh lợi nhìn chăm chú cô gái xinh đẹp trước mắt, giống như người vừa gõ cửa rất mạnh kia không phải cô.

Những cụ già tập thể dục buổi sáng đã bị cô gái nhỏ ngoài cửa hấp dẫn, không khỏi dừng chân, nhìn một lúc, lại cho rằng đây là cảnh tình địch gặp

nhau, cụ già lắc đầu một cái, ngượng ngùng tránh ra, trong miệng lẩm bẩm, nhỏ giọng than thở, "Ai, đúng là thói đời bạc bẽo, đàn ông có tiền thì không chung thủy, chỉ biết nuôi phụ nữ ở bên ngoài để bản thân khoái hoạt!"

Khoảng cách quá gần, lời nói này cô gái diêm dúa lòe loẹt đều nghe vào tai, sắc mặt của cô trầm xuống, đưa tay một cái kéo cô gái nhỏ giả vờ yếu ớt trước mắt vào trong nhà, ‘phanh’ đóng cửa, đứng chấp tay sau lưng, đôi mắt xinh đẹp hếch lên, "Giả bộ đáng thương cũng vô dụng! Cố Tử Mạt, bây giờ bạn thật đúng là càng ngày càng được voi đòi tiên, xin mình đi quyến rũ tên đàn ông dê tiện cho hả giận không được, thì sử dụng số điện thoại của mình để đăng tin thuê chú rể giả, giỏi lắm?"

Ưu thương trên mặt Cố Tử Mạt vì đã bị đoán đúng mà phai đi, đối với lời chất vấn của bạn thân, cô cũng không biện bạch, khóe môi nâng lên, linh hoạt lách qua người bạn thân, quen thuộc bước vào phòng.

Trên màn hình Ipad của Đại Thiến, đang để bản tin thuê người mà tối hôm qua cô đã làm ——

Tôi, hiện tại cần thuê một người đàn ông, đóng giả Lục Duật Kiêu, đồng thời nhanh chóng kết hôn giả với tôi, điều kiện càng xuất chúng càng tốt, chi phí trang phục, phí biểu diễn cũng do bên tôi trả, thời hạn là một tháng. Ai có ý định xin liên lạc nói chuyện, không có ý định xin đừng làm phiền.

Phần sau lại bổ sung thêm phương thức liên lạc, là số điện thoại của Đại Thiến.

Sáng sớm, chính là bởi vì cái này mà khẩn cấp chạy tới, cô cũng không thể bỏ qua bất kỳ một ai có thể đón giả Lục Duật Kiêu! Dĩ nhiên, Đại Thiến nổi giận với cô cũng là vì chuyện này.

Người đàn ông dê tiện trong miệng Đại Thiến, chính là bạn trai cũ của cô, mà cái kẻ thứ ba không biết xấu hổ, lại chính là em gái của cô.

Đối mặt với việc bạn trai cũ phản bội cùng em gái, cô mới không cần hèn yếu tự nuốt vào nước mắt vào trong!

Trong lòng cô đã suy tính rồi, cô muốn thuê một chú rể giả, muốn kết hôn cùng một ngày với anh ta, thuê cùng một địa điểm, dùng cùng một ý tưởng đám cưới, cùng một khúc nhạc mở đầu, để người điều khiển chương trình đọc lời thoại giống nhau, phát bánh kẹo cưới giống nhau tới tất cả bạn bè người thân!

Cô chính là ngây thơ đến mức dùng hành động này khiến đôi cầu nam nữ kia buồn lòng!

Đại Thiển theo sát sau lưng cô, khoanh tay mắt lạnh nhìn ‘ kiệt tác ’ cả Cổ Tử Mạt, môi đỏ mọng đóng mở, "Đám cưới giả, chú rể giả, bạn xác định mình có đủ tiền cho việc đó sao? Phương thức liên lạc lại là số điện thoại di động của mình, bạn muốn hại chết mình đi! Được rồi được rồi, cái này để sau, mấu chốt là —— bạn muốn mời Lục Duật Kiêu? !"

Cổ Tử Mạt ngồi ở mép giường, ngón tay chạm nhẹ vào trang đăng quảng cáo thuê mới hiện ra, mặc cho Đại Thiển liên tục đặt câu hỏi, cũng không phản bác, cho đến khi Đại Thiển nã pháo xong, cô mới dời tầm mắt khỏi Ipad, quy củ, nghiêm túc sửa lại một câu cuối cùng của cô ấy, "Mình mời người đóng giả Lục Duật Kiêu, cũng không phải là mời Lục Duật Kiêu thật."

Đại Thiển khoa trương hất mái tóc cuộn sóng, trên mặt lộ ra vẻ quyền rũ không thể tưởng tượng nổi, "Ông trời của tôi, bạn muốn gả cho Lục Duật Kiêu đến điên rồi?"

Cổ Tử Mạt xem thường, ngón tay chạm nhẹ vào màn hình ipad, chuyển tới trang diễn đàn Nữ Bát Quái, mở trang có thông tin liên quan đến Lục Duật Kiêu cho Đại Thiển nhìn, "Nhìn đi, Lục Duật Kiêu là người đàn ông

mà tất cả phụ nữ đều muốn gả cho, nếu như người mình tìm đến chính là Lục Duật Kiêu, sẽ khiến đôi cầu nam nữ kia tức chết!"

Anh chàng Lục Duật Kiêu này mặc dù thần bí, nhưng mức độ nổi tiếng trong xã hội cũng là số một số hai. Tin đồn người đàn ông bối cảnh xuất thân không rõ mà tiếng tăm lại lừng lẫy này, phong thái trác tuyệt, tướng mạo bất phàm, khiến không ít cô gái xinh đẹp nết na gia đình thượng lưu chạy theo như vịt, nhưng chỉ đáng tiếc, bởi vì Lục Duật Kiêu trời sinh tính tình cổ quái, cho đến nay có rất ít người gặp được con người thật của anh ta.

Chỉ dựa vào những lời đồn đại hư hư thật thật, Lục Duật Kiêu vốn nổi tiếng nhất bởi vẻ đẹp trai cao to, đã trở thành một người đàn ông đầy sức hút có tiền lại có quyền.

Khi một người đàn ông cao quý bị che lên bởi một tấm khăn che mặt thần bí, thì anh ta sẽ càng lộ vẻ xa không thể chạm, càng nâng cao sự tò mò và ham muốn tìm kiếm của mọi người.

"Ngây thơ! Bạn đã từng gặp Lục Duật Kiêu chưa, bạn biết anh ta xấu hay đẹp tròn hay méo sao?" Đại Thiển nhìn cũng chưa từng nhìn một cái, từ đầu tới cuối vẫn coi thường kế hoạch của Cố Tử Mạt, ngón tay chỉ thẳng ngực cô tiếp tục đặt câu hỏi.

Đã dự đoán trước là Đại Thiển sẽ phản đối sự lỗ mãng của cô, Cố Tử Mạt vô tội nghiêng đầu, đưa tay bỏ ngón tay nhỏ nhắn của Đại Thiển xuống, trong lòng hạ quyết định, "Đúng là mình không biết, vậy bạn biết sao? Có ai biết đây? Quan tâm điều đó làm gì, dù sao tất cả mọi người đều không biết Lục Duật Kiêu là cái dạng gì, tại sao mình lại không thể tìm người đóng giả Lục Duật Kiêu!"

"Mình mặc kệ bạn, cẩn thận chơi quá rồi." Đại Thiển không quan tâm đến cô, lấy ra chì vẽ mắt, ngồi trước gương trang điểm, trực tiếp bày tỏ thái

độ không để ý tới Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt nhìn Đại Thiển bỏ đi, trong lòng hơi đánh trống, không có bạn tốt ủng hộ, bước kế tiếp cô nên làm thế nào cũng treo đầu rồi, cô có thể không chột dạ sao!

Cô rón ra rón rén đi đến sau lưng Đại Thiển, đoạt lấy chì vẽ mắt trong tay Đại Thiển, xoa bóp bả vai Đại Thiển nịnh nọt, "Nữ vương Thiển Thiển, thoải mái sao? Hai chúng ta thương lượng chuyện này đi."

Bên trong gương trang điểm, hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp tươi mát đang nháy mắt ra hiệu với một khuôn mặt quyến rũ khác.

Cố Tử Mạt tập hợp mọi thủ đoạn, ra sức sử dụng tất cả vốn liếng, muốn dùng chút ơn huệ nhỏ này lôi kéo Đại Thiển cùng thông đồng làm bậy, nhưng không nghĩ, điện thoại trong túi xách vang lên, cô chỉ có thể dừng tay, lấy điện thoại di động ra nhìn một cái.

Biểu thị người gọi tới là – Bạn trai cũ!

Đôi mắt đẹp của Cố Tử Mạt trợn trừng, cơn tức bốc lên, mắt nhìn thấy Đại Thiển đã xoay đầu lại, cô khoa tay múa chân ra dấu ‘xuyt’ với Đại Thiển, đang chuẩn bị nói với cô ấy là điện thoại của bạn trai cũ, lại thấy khuôn mặt Đại Thiển cũng đang mê mẩn nhận một cú điện thoại.

Cố Tử Mạt nhìn tên hiện trên màn hình, tâm tình dần dần trấn tĩnh lại.

Nếu là ngày trước, cô hận không được lập tức bấm phím nghe máy cho anh ta một trận, ít nhất cũng để sướng cái miệng, nhưng bây giờ, cô càng có cách tốt hơn đối phó với anh ta, khi ngón tay chạm vào cái tên đó, cổ ý do dự hồi lâu, cô mới từ từ đè xuống, bắt máy.

"Tử Mạt." Rõ ràng nghe được một giọng nói quen thuộc.

Cô không nói lời nào.

"Tử Mạt?"

Bên kia lại xác nhận một lần nữa, cô nhắm mắt lại, không chút khách khí nói, "Chuyện gì!" Tên đàn ông đê tiện này, cô thật sự không muốn tiếp tục nghe giọng anh ta nữa.

"Chúng ta nói chuyện một chút."

Ồi chao, muốn nói chuyện với cô một chút?

Nói xin lỗi? Nói xin lỗi có ích gì không? Để lại cho cô, cũng chỉ là tàn nhẫn, còn không bằng không nghe.

"Tôi và anh đã không còn liên quan, bây giờ là thời gian riêng tư của tôi, anh không có quyền can thiệp, tôi muốn nghỉ ngơi, cúp!" Cũng không cho đối phương cơ hội nói gì nữa, cô liền bấm kết thúc trò chuyện, còn chưa có cất điện thoại di động, lại nhìn thấy Đại Thiển về mặt mờ ám đi từ phòng ngoài vào, gian trá chớp mắt với cô, "Nhìn đi, anh ta đến rồi!"

"Anh ta nào?"

"Lục Duật Kiêu!"

"A? Thật hay giả? Bạn cũng đừng khi dễ mình lừa dối mình nhé!" Cố Tử Mạt nghe vậy, mặt mày khẽ cau, nghĩ thầm vận số của mình thật là tốt, mới post bài tối hôm qua, bây giờ đã có điện thoại đến rồi.

Nhưng, càng suy nghĩ, nỗi vui mừng này đã bị nỗi thấp thỏm che lấp mất.

Tay cô cầm điện thoại di động, xoay vòng vòng tại chỗ, trong lòng suy nghĩ phải ứng phó như thế nào, nhìn thấy cái người Lục Duật Kiêu này, cô

nên mở miệng nói ý kiến kết hôn giả của mình như thế nào? Phương diện giá cả thế nào đây?

Những thứ này, tất cả đều là vấn đề, đặt tay vào vị trí trái tim, vẫn đang đập bịch bịch bịch.

Đại Thiển liếc cô một cái, chân mày hất lên, "Đương nhiên là giả! Bạn cho rằng trời sập? Trên trời rớt xuống một cái Lục Duật Kiêu thật? Bạn mau chóng sửa soạn lại đi, tối nay chúng ta sẽ gặp cái người giả mạo này để nói chuyện, chị đây sẽ trả giá giúp bạn." Dứt lời, Đại Thiển còn đá lông nheo với cô, gương mặt đắc chí.

Cố Tử Mạt kinh nghi, đây là Đại Thiển đã quyết định trợ giúp cô? Bởi vì nghe giọng nói của kẻ giả mạo, mà cứ như vậy thay đổi chủ ý?

Mắt nhìn chăm chăm Đại Thiển mấy giây, nghĩ thầm giọng nói ‘ Lục Duật Kiêu ’ khẳng định ‘ phục vụ ’ Đại Thiển cực tốt, nếu không nét mặt của Đại Thiển cũng sẽ không sáng khoái như vậy.

Đại Thiển vẫn cảm thấy âm thanh là nguồn hấp dẫn tốt nhất.

Đang suy nghĩ, cơ thể liền bị Đại Thiển đẩy quay hai vòng, "Từ đầu đến chân, cũng nên đổi!" Đại Thiển xoi mói, ném cho cô một cái kết luận.

Sáng sớm hôm nay Cố Tử Mạt đã chạy tới đây rồi, tùy tiện lôi một cái T shirt màu trắng mặc vào đã ra khỏi nhà, cho nên lúc này là một bộ mặt mộc không trang điểm, khuôn mặt hoàn toàn không có hóa trang, cũng tự biết hình tượng của mình hơi bất lợi, chỉ có thể kêu rên một tiếng, "Được."

Buổi chiều ——

Cố Tử Mạt kéo cánh tay Đại Thiển, bước từng bước nhỏ đi tới nhà hàng Tây, tấm kính trên tường phản chiếu hình ảnh Tử Mạt ăn mặc xinh đẹp, váy nhung màu trắng, mái tóc đen mềm mại buông xuống sau gáy, cả người

không có bất kỳ món trang sức nào, đơn giản như vậy, nhưng lại tràn đầy một vàng ánh sáng thu hút.

Cơ hồ khi cô ngồi xuống, chàng trai ngồi ở bàn bên cạnh, không hẹn mà cùng nhìn về phía cô.

Chú ý tới điểm này, Cố Tử Mạt còn cố ý hất nhẹ tóc hai cái, hơi ngửa cằm buồn chán lật hai cái thực đơn.

Những thứ này đều là Đại Thiên dạy cô, quan trọng là – có khí chất.

Đại Thiên dùng ánh mắt ‘ khen ’ cô một cái, cô trang điểm cho Tử Mạt rất nhạt, chỉ đánh một lớp phấn lót rất mỏng, thoa mascara vào lông mi, thuận tiện vẽ lông mày một chút, tô thêm một lớp son bóng nhàn nhạt.

Có một loại người trời sinh ra đã như vậy, giống như Cố Tử Mạt, trời sinh ra đã xinh đẹp có khí chất, hơi trang điểm một chút, sẽ khiến người khác kinh ngạc.

Cô đặt thực đơn sang một bên, nghịch nghịch một bên tóc xoắn, "Chúng ta đến sớm, thừa dịp anh ta chưa tới, bạn đoán một chút, đối phương là bộ dáng gì, mình đoán anh ta nhất định là một đại soái ca, bởi vì giọng nói của anh ta cực kỳ hoàn mỹ, tiếng nói cực kỳ ngọt ngào."

Cố Tử Mạt đầu tiên là sững sờ, lòng trĩu xuống, nhưng mà cái người ‘ Lục Duật Kiêu ’ kia còn chưa tới, cô không thể tự loạn trận cước, cô suy nghĩ một chút, xuất khẩu cuồng ngôn, cố ý cười đùa lấy bản thân làm trò cười nói: " Không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng anh ta có thể cao hơn Ân Chính, bởi vì cũng ít thấy ai đẹp trai hơn anh ta, về phần phong cách gì đó, mình cũng không yêu cầu quá đáng, Hà Ân Chính là làm nghệ thuật, cái phong thái kia đã không phải người thường có thể so sánh. A, bạn cần phải giúp mình kiểm tra đo lường, xem anh ta có phải kẻ lưu manh lừa đảo hay không, mình cũng không thể bị người lừa mất thân lại lừa gạt tình cảm được, mình lên mạng điều tra, cô gái trẻ vận khí tốt giống như mình

đây, cũng có kẻ ngu ngốc bỏ ra hơn một ngàn vạn mua một đêm đây, mình muốn bảo vệ cẩn thận, không thể để cho kẻ xấu chui chỗ trống được."

Cô cũng căm ghét tên bạn trai cũ Hà Ân Chính này, từ trước đến nay chưa từng có người hại cô thảm như vậy.

Đều nói những người làm nghệ thuật là không đáng tin, cuối cùng cô cũng hiểu chân lý của những lời này ở đâu.

Đại Thiển nghe được một câu cuối cùng, không nén được che miệng nở nụ cười, "Lại còn lên mạng điều tra? Cái trang Web lừa bịp nào vậy, còn có thể nói gạt bạn cái đứa trẻ thành niên này!"

Cố Tử Mạt bị cô nói đến đầu đầy hắc tuyến, thân thể vươn lên, cười nham hiểm giả bộ nhỏ giọng, cũng không sợ ngượng ngùng mà nói, "Xuyt, ở trên mạng nói là 《 Vợ yêu nhỏ bé của tổng giám đốc bá đạo, bạn nhìn mình đi, ngây thơ thuần khiết lại thiện lương, tướng mạo cũng không kém, vẫn là tự nhiên tinh khiết không bị môi trường ô nhiễm, xác suất bị tổng giám đốc bá đạo coi trọng là rất lớn đâu, quả thật phù hợp là nữ chính!"

Nói xong, ngón trỏ của Cố Tử Mạt còn quyến rũ lướt qua đường cong xinh đẹp bên dưới, ý muốn phơi bày nét đẹp trời sinh của mình.

Đang dương dương đắc ý, khóe mắt hoàn toàn không ý thức nhìn lướt qua, cô liền liếc thấy dáng người mặc tây trang đứng ở trước bàn, đầu tiên cô cho là phục vụ, đã nói nhiều lời như thế, đôi môi có chút khô, cô cầm thực đơn lên muốn gọi nước uống, chẳng qua là ngẩng đầu lên nhìn về phía người tới lấy thực đơn, lại thấy khuôn mặt quen thuộc.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Người Củ Ở Phía Trước, Người Hiện Tại Ở Phía Sau

Gương mặt trước mắt này, vốn là rất anh tuấn, nhưng hiện tại xem ra, cũng chỉ là - khuôn mặt đáng ghét mà thôi! Cố Tử Mạt theo bản năng đứng lên khỏi ghế, đôi tay nắm thành quyền, răng nghiến lại cũng cảm thấy đau.

Hết lần này đến lần khác người đàn ông này lại chưa có tỉnh ra, vẫn cứ lắc lư trước mặt cô, anh ta đi sang bên này, là muốn chào hỏi với cô sao? Thật là tức cười mà!

Không đợi người đàn ông đề tiện này mở miệng, cô liền coi thường cười với hắn một tiếng, xây lên bức tường thành ngăn cách, "Tại sao anh vẫn không biết xấu hổ mà đứng trước mặt tôi vậy? Anh đừng làm phiền tôi...tôi cũng không làm phiền anh, chúng ta đều tự bảo trọng!"

Tên khốn kiếp này, sau khi biết được cô chỉ là con gái nuôi nhà họ Cố, thì quay đầu lợi dụng cô tiếp cận Cố Trình Trình con gái chân chính của nhà họ Cố, không phải rất đáng hận sao? ! Đến được cái trình độ chê nghèo yêu giàu này của anh ta, cũng coi là rất hiếm thấy rồi!

"Tử Mạt, về nhà đi, người một nhà ở chung một chỗ, cũng dễ dàng để chúng ta bình tĩnh ngồi nói chuyện với nhau một chút." Người đàn ông đề tiện Hà Ân Chính thấp giọng nói, lời nói rất nhã nhặn.

Cô cảm thụ giọng điệu của anh ta, trong lòng thấy vô cùng chua xót, trước kia Hà Ân Chính chưa bao giờ nói chuyện với cô bằng giọng điệu như vậy, nhưng bây giờ, anh ta lại nói như vậy! Ghê tởm, không có một chút tự ái đàn ông nào.

Theo như lời của anh ta, cô cũng hiểu anh ta gọi điện thoại cho cô là vì cái gì rồi.

Cô biết Hà Ân Chính muốn nói chuyện gì? Không phải là muốn cô trở về nhà họ Cố, trở thành quân cờ cho quan hệ thông gia của nhà họ Cố, người đàn ông ích kỷ này, thủy chung đều chỉ nghĩ cho riêng bản thân mình, đến bây giờ cô mới nhìn rõ khuôn mặt thật của anh ta!

Thuyết khách! Anh ta và đám người nhà họ Cố kia chính là cùng một nhóm!

Ngày trước, cô tưởng rằng Hà Ân Chính cho cô dịu dàng, hiện tại mới biết, anh ta ban cho cô là lăng trì chính mình dưới lưỡi dao sắc bén đi! Thật tốt một kẻ giả ngân giả nghĩa Hà Ân Chính!

Lúc này vừa đúng có một người bồi bàn đưa nước lọc đến, tầm mắt của cô đặt vào ly nước, thuận tay chỉ chỗ trống phía đối diện, "Thật không may, tôi và anh, không có gì đáng nói, cái nhà kia, tôi cũng sẽ không trở về nữa, nếu các người tới mắng tôi vong ân phụ nghĩa, vậy thì tha hồ mà mắng chửi đi! Tôi tuyệt không để ý! Anh có thể đi được chưa, hôm nay ở đây chúng tôi có ba người, vẫn đang đợi một người bạn trai nữa, anh ta cũng sắp đến rồi."

Đuổi người rõ ràng như vậy, Hà Ân Chính nghe được những lời này, nhưng căn bản không muốn đi, thậm chí anh ta còn cố gắng tới đây kéo tay của cô.

Cố Tử Mat tập trung sức lực, tay mắt lạnh lẽo, lập tức liền hất anh ta ra, "Anh có ý xấu hay không, cũng đừng có giả vờ! Tôi nhìn đã thấy phiền, cũng đã chịu đủ rồi!"

Hà Ân Chính vốn là có âm mưu mà đến, nên căn bản anh ta sẽ không dễ dàng buông tha, thấy Cố Tử Mat cự tuyệt như vậy, cơ thể anh ta tiến sát

vào, âm thầm lại gần bên tai của cô, nhỏ giọng nói một câu, sau khi Cố Tử Mạt nghe xong, cũng hận không thể cho anh ta một bạt tai.

"Tại sao anh lại có thể không biết xấu hổ đến như vậy!" Trình độ cặn bã của Hà Ân Chính, thật sự vẫn vượt qua tưởng tượng của cô rồi.

"Tử Mạt, em là nàng thơ của anh, anh không thể mất em được."

Cố tử Mạt cảm thấy thật buồn cười, đàn ông bây giờ đều vô sỉ như vậy, vọng tưởng có được tề nhân chi phúc sao! Thật là cực kỳ ghê tởm!

Cô không thể áp chế cảm giác chán ghét và tức giận trong lòng, trực tiếp cầm ly nước đổ lên đầu Hà Ân Chính, nước đá chảy xuống theo từng lọn tóc của Hà Ân Chính, vô cùng chặt vật, giờ phút này Hà Ân Chính cũng không nhìn được nữa, bộc lộ ra bộ mặt hung ác, kéo cánh tay của Cố Tử Mạt qua giận dữ mắng mỏ, "Tốt xấu gì chúng ta cũng từng có quan hệ, cô lại."

"Câm mồm! Ghê tởm!" Cố Tử Mạt tức giận vô cùng, dựa vào thành ghế lấy đà, đập mạnh gót nhỏ của giày cao gót lên mu bàn chân của anh ta, một tay thuận tiện lấy một ly nước đá khác ở trên bàn lại dội lên!

"Ai ôi." Hà Ân Chính sống một cuộc sống an nhàn sung sướng từ nhỏ, sao có thể chịu được loại đau đớn này, liền thất thanh kêu đau theo bản năng.

Trên mặt và người anh ta đều bị thấm nước, trên chân anh ta cũng bị thương tổn, thật khó để quan tâm cả hai chỗ, vừa muốn ôm chân lại vừa muốn che đầu, thiếu gia nhà họ Hà lập tức biến thành một đại thiếu gia nhếch nhác.

"Phốc ——" từ đầu đến cuối vẫn đứng một bên nhìn mọi chuyện, Đại Thiển bật cười đầu tiên.

Thấy Hà Ân Chính vô dụng như vậy, Cố Tử Mạt lại càng không xem trọng anh ta, vừa định lên tiếng để anh ta cuốn xéo đi, thì nhân viên phục vụ nghe thấy tiếng ồn nên đến đây, khuyên Hà Ân Chính đi đổi một bộ quần áo sạch sẽ, khéo miệng Cố Tử Mạt vừa động, nghĩ thầm nhân viên phục vụ của nhà hàng cao cấp này đúng là rất xuất sắc, uyển chuyển hóa giải chuyện cãi vã của bọn họ như vậy.

Cô cố tình khiến cho Hà Ân Chính bị sượng mặt, cô hạ tay xuống dưới, sửa lại làn váy một chút, lại ngồi xuống ghế, mắt đẹp đảo quanh, nhỏ giọng, nói với nhân viên phục vụ, "Để loại cận bã này vào đây, thật là làm khó các anh rồi, đề nghị các anh gắn thiết bị theo dõi trên người anh ta, thuận tiện cũng lên theo sát anh ta, loại đàn ông hèn mọn bỉ ổi hay trêu ghẹo này, thực là khiến cho phụ nữ chúng tôi khó mà đề phòng được."

Lời này vừa nói ra, nhân viên phục vụ vừa nghe xong, ánh mắt liền nhìn nhìn mặt Hà Ân Chính, sau đó liền dùng má bộ đàm nhỏ giọng gọi hai nhân viên bảo vệ đến.

Hà Ân Chính vừa thấy nhân viên an ninh đi về phía anh ta, liền trợn tròn mắt, ánh mắt gần như nổ tung nhìn về phía Cố Tử Mạt, "Cố Tử Mạt, cô điên rồi!"

Cố Tử Mạt nghe thấy lòng mình cười ‘ ha ha ’ một tiếng, cô cúi thấp đầu, không cần thiết nhìn cái tên đàn ông đê tiện này nữa.

Cho anh ta một chút giáo huấn nhỏ như vậy, thì anh ta đã lộ rõ nguyên hình, thật đúng là không thú vị !

Căn bản không để ý tới anh ta, thản nhiên tự rót cho mình một ly nước nữa.

"Cố Tử Mạt, nói chuyện với cô đấy, cô ——" Hà Ân Chính cực kỳ tức giận, lửa giận còn chưa được xả hết đã bị hai nhân viên an ninh lôi đi.

Khuôn mặt Cố Tử Mạt không tỏ vẻ gì nhìn theo bóng lưng anh ta đang bị lôi đi, lại cảm thấy Hà Ân Chính xa lạ như vậy.

Sau khi cô mất đi anh ta, mới phát hiện anh ta rất thích hợp mặc âu phục, giống một dạng với người đàn ông đang lướt qua anh ta đi vào, phù hợp như thế đấy.

Đàn ông mặc âu phục, không chỉ độc lập tự tin, lại càng là một cách thưởng thức cuộc sống thành công, cô thật sự bị người đàn ông trước mắt mê hoặc, không chỉ bởi vì bộ âu phục của anh ta hấp dẫn.

Anh ta thật rất anh tuấn, ngũ quan rất rõ nét, không phải nét đẹp trung tính tà mị đang thịnh hành hiện nay, mà là vẻ đàn ông trưởng thành mãnh mẽ thuần túy, cặp mắt kia của anh ta rất dài, đuôi mắt hơi nhếch lên, lông mi dày mà đậm, con ngươi thâm thúy đen nhánh, để người khác nhìn vào, sẽ nhìn không được mà động tâm.

Trang phục đẹp đẽ và kỹ lưỡng, từ cà vạt đến áo sơ mi cũng lộ ra khí chất cao nhã, để cho cả người anh ta đều toát ra hương vị của người thành thực, giờ tay nhắc chân cũng toát ra khí chất uy nghi và quý tộc vốn có, cho dù anh ta chỉ đang bước đi, cũng thu hút vô số ánh mắt.

Từ lúc anh ta xuất hiện, mới vừa một giây trước mọi người trong phòng ăn đang chế nhạo Hà Ân Chính chẳng ra sao, một giây sau, gần như toàn bộ mọi người bởi vì người đàn ông này đột nhiên xuất hiện mà im hơi lặng tiếng.

Cố Tử Mạt thấy rõ ràng, khí thế áp đảo của người đàn ông này, khiến anh ta không có lúc nào, không mang theo ánh sáng của nhân vật chính, mà cô càng nhìn anh ta, lại càng thấy anh ta có loại phong cách bí ẩn, làm người khác nhìn không thấu nội tâm chân thật của anh ta.

Cô cảm thấy xấu hổ vì mình mới vừa khen Hà Ân Chính có khí chất bao nhiêu đẹp trai thế nào, Hà Ân Chính so sánh với người đàn ông mặc âu

phục này, tuyệt đối kém N cấp bậc, Hà Ân Chính không chỉ bị thua ở vẻ bề ngoài, mà thua nhiều hơn ở phong thái và khí chất.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Tôi Cần Một Lục Duật Kiêu.

Ra cửa gặp được báu vật, hai mắt rưng rưng!

Trong lòng Cố Tử Mạt một trận phấn chấn, giở trò nhéo Đại Thiển bên cạnh một cái, ánh mắt lại đặt trên người đàn ông kia, nhỏ giọng nói, "Bạn nói cái người giả mạo hôm nay, có được một nửa khí chất của người này sao?"

Đại Thiển cũng bị mê hoặc, giọng nói run run, "Không, không biết."

"Xin lỗi, tôi đến trễ, xin hỏi ai trong hai người, cần một Lục Duật Kiêu?" Giọng nói trầm thấp dễ nghe, giọng nói này giống như thiên nga đen, đang ẩn hiện giữa bầu trời xanh biếc, chỉ với giọng nói này, đã đủ mê đảo tâm hồn rồi!

Người đàn ông không đợi họ trả lời, liền tự nhiên ngồi xuống, vừa đúng ngôi đối diện Cố Tử Mạt, ánh mắt híp nhìn về phía Cố Tử Mạt.

Tiếp xúc ở khoảng cách gần, Cố Tử Mạt cũng ngừng thở, đầu tiên nhìn vào ánh mắt của anh ta, đôi mắt trong suốt như pha lê này, ẩn chứa sức hút rất lớn, làm cho người khác muốn có được anh ta.

Người đàn ông này, mê người như thế! Kẻ giả mạo này mặc dù chỉ là hàng nhái, nhưng cỡ lẽ còn cao quý hơn hàng thật!

Trời ạ, rốt cuộc cô đã tích góp được bao nhiêu may mắn mới có thể gặp được một kẻ giả mạo cao cấp như vậy.

Nhưng thông qua ánh mắt và việc làm của anh ta, cô cảm thấy người đàn ông này khẳng định biết cô chính là người mở topic, anh ta cố ý hỏi như thế.

"Anh đã đứng ở bên kia bao lâu rồi." Vừa này khi đang đối chiến với Hà Ân Chính, cô đã cảm thấy có người nhìn chăm chú phía bên này.

Cô cố ý nhẹ nhàng hất hất cằm nhỏ của mình lên, để dáng vẻ hơi kiêu ngạo chút, chiếc cổ trắng nõn với đường cong tuyệt đẹp, bởi vì nói chuyện, cổ họng hơi động lên.

Người đàn ông nhìn cô như vậy, không nhịn được nhếch môi, rất không sao cả nhún vai một cái, "Không lâu, chỉ vừa vặn quan sát toàn bộ quá trình mà thôi." Vừa nói, ánh mắt của anh ta vẫn nhìn chăm chú vào cô, miệng như có như không vung lên đường cong khêu gợi.

Cố Tử Mạt hít sâu một hơi, ánh mắt mang theo phần hận, nhìn chăm chú về phía người đàn ông trước mặt này, người này sao có thể hèn hạ như vậy! Đàn ông không có kẻ nào tốt cả!

"Khụ khụ." Đại Thiển ho khan nhắc nhở cô bình tĩnh, nhỏ giọng nhắc nhở bên tai Cố Tử Mạt, "Giọng nói còn mê người hơn trong điện thoại, chính là anh ta! Chuyện của bạn mình đều nói cho anh ta biết rồi, mình thấy dáng dấp của anh ta cũng không giống người xấu, bạn liền thuê anh ta đi vậy, thừa dịp Hà Ân Chính còn chưa bị ném quá xa, mình đi nhặt anh ta về, hai người liền cùng nhau đối đầu đi, về phần thương lượng giá cả, bạn tự xem rồi quyết định thôi."

Cố Tử Mạt còn chưa kịp phản ứng, Đại Thiển liền đứng dậy đi ra.

Cố Tử Mạt thấy Đại Thiển là lơ lửng cái eo nhỏ, trong lòng thở dài!

Thừa dịp Hà Ân Chính còn chưa đi quá, cô cũng bắt chấp những cái khác, vội vàng vứt bỏ thành kiến trong lòng, nắm thật chặt dây thanh, quyết

định thật nhanh hỏi người đàn ông đối diện, "Anh thật sự xác định đồng ý đóng giả Lục Duật Kiêu? Vấn đề giá cả thì như thế nào?"

Người đàn ông nhìn cô, khoe miệng cong lên châm biếm, âm thanh của anh ta trầm thấp hùng hậu, giọng nói đầy ranh mãnh, "Vậy cô cảm thấy, giá của Lục Duật Kiêu là như thế nào?" Người đàn ông vừa nói xong, lại liếc nhìn mặt đồng hồ trên cổ tay.

Ánh mắt của cô cũng theo động tác của anh ta nhìn lướt qua.

Trông giống như đồng hồ nam của Cartier!

Bàn về tướng mạo, người đàn ông này tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm, bàn về quần áo đồ trang sức, người đàn ông này cũng dùng toàn hàng cao cấp, cô không biết làm thế nào.

Nhưng ngay sau đó vừa nghĩ, cô cảm thấy không đúng chỗ nào đó.

Đúng vậy!

Lăn lộn ở bên ngoài, luôn luôn nâng cao giá trị của bản thân lên một chút, cũng giống như Đại Thiển luôn yêu cầu cô duy trì phong cách, trang sức cao cấp trên người người đàn ông này, nhất định là đến để dọa cô, mục đích chính là gạt tiền của cô!

Về phần những sản phẩm cao cấp kia của anh ta, không giống như hàng mô phỏng, còn không chắc là đầu tư dài lâu đây!

Cô dời đi ánh mắt, thu lại tâm trạng, rất không khách khí nói, "Theo tôi thấy, rõ ràng anh là loại người miệng hùm gan sứa, có thể hay không còn có cách nói khác, giá cả thôi, liền theo giá cả thị trường đi."

Người đàn ông này rõ ràng là đang nhin xuống, anh ta đỡ cái trán, hỏi một vấn đề khác, "Tại sao lại phải là Lục Duật Kiêu?"

"Cái này sao. Thật ra thì rất đơn giản..., Lục Duật Kiều rất được chào đón, nhưng lại chưa có ai từng gặp anh ta, loại người như vậy có số mệnh bị lừa dối." Cô thuận miệng đáp một câu, nhìn về mặt người đàn ông kia đang bắt đầu phát thanh, khuôn mặt đen tối dày đặc sương mù.

Đang cảm thấy kỳ quái, vừa muốn mở miệng hỏi anh ta có chỗ nào không thoải mái hay không, liền nhìn thấy Hà Ân Chính đầu đầy bụi đất đang đi về phía bên này, mà cũng không thấy Đại Thiển đi cùng .

Cô vội vã ra hiệu với người đàn ông đối diện là không cần nói, ngồi nghiêm chỉnh.

Lúc Hà Ân Chính đến đây, về mặt cũng không hề tốt xem, Hà Ân Chính trước kia, trên mặt đều là cái loại phong cách u buồn đặc biệt của họa sĩ, mà bây giờ trên mặt anh ta ngượng ngùng nhiều hơn, ngay cả ánh mắt nhìn cô cũng có chút phức tạp khó phân biệt, thậm chí ở trong đó còn có khủng hoảng vô tận.

Cố Tử Mạt rõ ràng cảm thấy, ánh mắt của Hà Ân Chính bắn khoăn nhìn cô và “Lục Duật Kiều”.

Vào giờ phút này, Cố Tử Mạt yêu chết Đại Thiển, cảm tạ chết cái vị ‘ Lục Duật Kiều ’ nổi bật bất phàm đang ngồi đối diện này.

‘ Lục Duật Kiều ’ cũng không chào Hà Ân Chính, lấp lánh mắt, chậm rãi lướt qua thực đơn, mí mắt cũng không nâng lên hỏi, "Món chính hôm nay là?" Dù là câu nghi vấn, dù là giọng nói nhàn nhạt, đều tràn ngập hơi thở uy nghi.

Cố Tử Mạt vui vẻ, không nhịn được liền muốn vỗ tay khen “Lục Duật Kiều” một tiếng tuyệt, chiêu không coi ai ra gì thật tốt!

Hà Ân Chính lúng túng một lát, mới mất tự nhiên ngồi xuống nói, "Hôm nay có món thịt bò bít tết mời vừa được chuyển từ nước ngoài bằng máy

bay về." Nói xong, hơi kiêng kỵ nhìn ‘ Lục Duật Kiêu ’ một chút, lại đưa ánh mắt về phía Cố Tử Mạt một lần nữa, "Anh nhớ em rất thích thịt bò bít tết."

Cố Tử Mạt hơi sững sờ, nghĩ thầm Hà Ân Chính này cũng đủ đề tiện, đến tình trạng này rồi mà vẫn còn giả bộ. Tự cho là đúng!

Trên mặt của cô lộ ra vẻ mặt bị làm khó, vừa muốn nói gì, ‘ Lục Duật Kiêu ’ ngồi đối diện lại lộ ra vẻ mặt hơi kinh ngạc, đã nói trước một bước: "Làm sao có thể chứ? Bạn gái của tôi vẫn dị ứng với thịt bò, cô ấy rất ít ăn thịt bò."

Cố Tử Mạt lại ngây ngẩn cả người, ‘ Lục Duật Kiêu ’ nhập vai quá nhanh, mà người trong cuộc là cô lại vẫn trong trạng thái như đi vào cõi thần tiên.

Chỉ là ‘ Lục Duật Kiêu ’ này diễn quá tốt, khiến cô có chút không chịu nổi.

Nói dối vẫn không phải là điểm mạnh của cô, miễn cưỡng nở một nụ cười, muốn xoa dịu cục diện, lại thấy ‘ Lục Duật Kiêu ’ nhăn mày lại, vẻ mặt nghiêm túc nói với cô, "Về sau anh không cho phép em tùy tiện ăn thịt bò nữa, em nhớ nhé."

Thái độ này, giống như bạn trai quản lý việc ăn uống của bạn gái, vừa bá đạo lại vừa yêu thương.

Trong lòng cô thầm than, người đàn ông này quá nhập vai rồi.

Nếu sau này Đại Thiển đưa anh ta vào giới nghệ sỹ, đoán chừng có thể tạo ra một tiếng vang lớn.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Kẻ Giả Mạo Ngược Tên Đàn Ông Cặn Bã

"Em dị ứng với thịt bò? Tại sao có thể như vậy." Giọng Hà Ân Chính hơi mất tự nhiên cứng ngắt, nụ cười trên mặt đột nhiên cứng lại, tay cầm thực đơn cũng sững sờ ở giữa không trung, trong lúc nhất thời vô cùng lúng túng, "Không phải là em vẫn luôn thích ăn thịt bò nhất sao?"

Trong lòng Cố Tử Mạt ghen ngào một lúc, mặc dù ‘ Lục Duật Kiều ’ nói vậy là cô dị ứng thịt bò, nhưng cô cũng không thích ăn thịt bò.

Trước kia những lúc đi ăn cùng Hà Ân Chính, Hà Ân Chính thích ăn thịt bò hết tít nhất, cho nên vì chiều theo anh ta, cô nói dối là mình cũng thích ăn thịt bò.

Cố Tử Mạt hít một hơi, ngẩng đầu, đụng phải ánh mắt của Hà Ân Chính, lạnh lùng nói một câu, "Bây giờ tôi không thích anh! Anh quản được sao!"

Cô không muốn xé rách chân tướng của những thứ kia, điều đó cũng chỉ có thể chứng minh trong cuộc tình đó cô hèn mọn cỡ nào.

"À, hoá ra là như vậy ." Hà Ân Chính gật đầu một cái, xem ra anh ta không hề nghi ngờ.

Cố Tử Mạt luôn cho rằng, Hà Ân Chính không giỏi trong việc ngụy trang bản thân, làm việc cũng quá xúc động, nhìn bề ngoài anh ta tin tưởng lời của cô, là thật sự tin tưởng!

Đây là người đàn ông cô đã từng yêu, vẫn không có để tâm sao? !

Anh ta chưa từng hiểu cô! Vậy mà cô vẫn suy nghĩ chu toàn cho anh ta!

Đồ vô dụng! Bắt đầu từ hôm nay, tất cả đều muốn thay đổi!

Đang suy nghĩ, bả vai khẽ động, cả nửa người liền bị người ôm vào một lồng ngực ấm áp, cô ngẩng đầu nhìn lên, Hà Ân Chính vẫn ngồi đối diện, mà kẻ giả mạo đã không thấy đâu.

Người ôm lấy cô, nhất định là kẻ giả mạo đã di chuyển trong nháy mắt kia rồi !

Haizz, nói chính xác, phải là cô bị kẻ giả mạo ăn đậu hũ.

Cô nghe thấy đồ giả mạo nói với Hà Ân Chính, "Ánh mắt thay đổi, bạn trai cũng đổi, nhân tiện khẩu vị cũng đổi, phụ nữ chính là loại sinh vật kỳ quái, tôi chính là giữ chặt cô ấy không có cách nào." Một câu nói vừa cứng chiều lại vừa có thể đâm bị thương đối phương, lộ ra giọng nói mê người như hương vị thuần khiết của rượu vang lâu năm.

Lúc kẻ giả mạo nói lời này, cô cũng không nhìn kẻ giả mạo, ngược lại ánh mắt sững sờ nhìn chăm chăm Hà Ân Chính, lần này, lại nhìn thấy trên mặt anh ta hiện lên hai chữ “kinh hoàng”.

Hàm răng của cô hung hăng khẽ cắn, nghĩ thầm hôm nay cuối cùng cũng trả thù tên khốn này được một chút rồi.

Sau lại cũng không biết thế nào, kẻ giả mạo thế nhưng nói rằng muốn giúp vui, còn nói muốn chơi trò chơi xúc xắc, người thua sẽ phải dán một tờ giấy nhỏ ở trên mặt, ra ngoài đi một vòng.

Một ý tưởng rất ngây thơ, ý tưởng rất không phù hợp với nhà hàng Tây, nhưng Hà Ân Chính lại đồng ý rất sáng khoái, dĩ nhiên Cố Tử Mạt biết tại sao tên đàn ông cặn bã này lại đáp ứng sáng khoái như vậy, bởi vì anh ta là cao thủ chơi xúc xắc, mỗi lần đoán đều trúng, kẻ giả mạo đây là một bộ tư thế muốn chết !

Cô dùng chân đá bắp chân của anh một cái, nháy mắt ra hiệu với anh, nhưng kẻ giả mạo vẫn chịu đựng ngoảnh mặt làm ngơ, coi hành động nháy mắt của cô là đang quyến rũ, còn nhân cơ hội đặt tay ở mu bàn tay của cô, nhẹ giọng che chở nói câu, "Yên tâm."

Đôi mắt anh sâu như biển, thâm thúy như một cái đầm sâu không đáy, cô chỉ có thể nhìn đến anh nở một nụ cười như có như không, lại nhìn không tới nội tâm anh đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì, rốt cục thì nắm chắc được mấy phần. Yên tâm cái đầu anh, anh chơi xúc xắc cùng với loại cao thủ như cái tên Hà Ân Chính đề tiện này, không thua mới là lạ!

Trong lòng bàn tay của cô đều là mồ hôi, nghĩ thầm lần này phải xem vận khí, chuyện lạ xảy ra, đại tướng quân đánh đâu thắng đó Hà Ân Chính đổ xúc xắc hai lần đều thua kẻ giả mạo.

Hà Ân Chính mặt xám mày tro, không ngừng dùng tay áo lau mồ hôi, trên mặt liên tục bị dán hai tờ giấy nhỏ vậy mà anh ta vẫn chưa chịu thua, còn muốn chơi tiếp, anh ta vẫn cố tình không tin! Trong lòng bốc lửa, đốt đến tận đáy mắt.

Kẻ giả mạo nhắm ngay vào cảm xúc của đối phương, tròng mắt hơi híp, ưu nhã gác đùi phải thon dài lên chân trái, toàn thân nhẹ nhàng tỏa ra một loại mị hoặc cuồng dã của chim ưng, "Tiếp tục, đến đây đi."

Cô lôi kéo cánh tay của kẻ giả mạo, cắn chặt răng rỉ tai với anh ta, "Cẩn thận vui quá hóa buồn, được rồi, thấy tốt hay thu đi!"

Bên môi của người đàn ông vẫn câu, hứng thú dỗi dằn, nghe cô nói như vậy, nghiêng đầu, một đôi con ngươi màu đen không hề chớp mắt rơi vào gò má nhợt như hoa lê trên gương mặt của cô, ngón tay giơ lên, nhưng lại không có cọ lên, khóe môi nâng lên một đường cong lớn hơn, quay đầu lại bắt đầu một vòng mới.

Cô không khỏi lau mồ hôi cho anh, nhưng cũng may người đàn ông này có chút tài mọn, lại thắng lên tiếp bốn lần, Cổ Tử Mạt đứng vọt dậy, đi sang dán 4 tờ giấy nhỏ cho Hà Ân Chính.

Nhà hàng Tây mặc dù không đông, nhưng trên mặt Hà Ân Chính vẫn có chút không chịu được, anh ta cúi đầu rất thấp, giống như là chuột chạy qua đường, cô làm sao có thể để cho anh ta được như nguyện, ép buộc anh ta đi điều phố thị chúng.

Hà Ân Chính dùng một loại tư thế vô cùng thê lương đi dạo một vòng, chọc cho mọi người trong phòng ăn và trên đường bật cười liên tiếp, lúc trở lại, đừng nói là thịt bò bít tết, ngay cả sườn cừu cũng đều không ăn nổi nữa rồi.

Cô hưng phấn không chịu được, lôi kéo kẻ giả mạo uống rất nhiều rượu, khiến Hà Ân Chính tức giận đến mức thiếu chút nữa đi ngay lập tức, bữa cơm này lúc kết thúc, cô còn cố ý lôi kéo cánh tay của kẻ giả mạo, diễn vai người yêu ân ái, cười hì hì nói lời từ biệt với Hà Ân Chính.

Kẻ giả mạo hiểu được ý của cô, còn chăm sóc ngược lại đỡ lấy eo của Cổ Tử Mạt. Cô mặc là một chiếc váy nhung màu trắng bó sát cơ thể, ta của anh đặt lên eo của cô, truyền đến một loại xúc cảm nguyên thủy, mắt anh ta không nhịn được hí lên, cúi đầu nhìn cô.

Tóc lười biếng khoác lên sau vai, phía dưới chiếc cằm xinh đẹp là chiếc cổ trắng nõn cũng xương quai xanh xinh đẹp, đèn đường chiếu vào da thịt trắng như tuyết của cô, làm nổi lên một quầng ánh sáng yêu kiều trong suốt.

Thắt lưng cô vừa động, nhưng dưới tình huống Hà Ân Chính vẫn ở đây, cô làm sao còn quan tâm đến chuyện bị ăn đậu hũ, dựa vào luồng sức lực khí định thần nhàn kia, khẽ ngửa đầu, theo chiếc cằm sáng bóng này nhìn về phía nụ cười nhàn nhạt đang được nâng lên kia.

Kẻ giả mạo còn đang đối thoại với Hà Ân Chính, vẻ mặt đều là dương dương tự đắc, nói những câu bức lui Hà Ân Chính, cuối cùng, còn nói với Hà Ân Chính, anh ta đối với cô là vừa thấy đã yêu.

Cố Tử Mạt theo bản năng liền sờ lên gò má của mình, trong lòng suy nghĩ mình có điểm nào có thể làm cho đàn ông vừa thấy đã yêu.

Vớ vẫn quá! Lời trong miệng kẻ giả mạo nói ra cũng là lời giả mạo! Đây đều là giả!

Trước khi Hà Ân Chính lên xe đi, cô còn cố ý nhìn khuôn mặt anh ta một cái, nhưng bởi vì bóng đêm cản trở, nên nhìn không rõ lắm, chỉ mơ hồ cảm thấy ở trong đó đen tối không rõ, có cảm hận vì bị khi dễ, hình như còn mang theo không cam lòng.

Tên khốn kiếp này, lại muốn làm cái trò gì đây!

Đều đã như vậy, anh làm cho người phương Tây cũng phải buồn!

Mắt Cố Tử Mạt nhìn rõ, trong lòng thì tràn đầy phẫn uất, Hà Ân Chính được công nhận là hoàng tử u buồn, năm đó cô chính là nhìn trúng luồng hơi thở u buồn này trên người anh ta, phấn đấu quên mình, như con thiêu thân lao đầu vào lửa, kết quả lại là công dã tràng.

Hà Ân Chính lên xe, cô theo bản năng liền muốn hất tay cái kẻ giả mạo ra, cũng muốn từ biệt luôn lúc ấy.

Kẻ giả mạo híp ánh mắt, thấy cô như vậy, nụ cười bên môi khẽ dừng lại một chút, một khắc sau đôi con ngươi màu đen lại phát ra ánh sáng càng thêm thúy khó hiểu hơn, nhưng chỉ trong nháy mắt liền che giấu dưới đầm sâu không đáy, nhếch môi cười, để lại bờ vai của cô gái nhỏ, "Chờ, phía sau còn có kịch hay."

Cô bối rối, lúc này cũng đã người đi trà lạnh rồi, còn có thể có cái trò gì hay nữa?

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Miệng Hùm Gan Sứa?

Cô nhìn Hà Ân Chính khởi động xe, nhưng chiếc Audi kia thế nào vẫn chưa đi, cô nhìn ra được, bánh xe phía trước bên phải rõ ràng xẹp xuống.

Đây là, bị người đâm thủng? !

Cô nghi ngờ nhìn về phía kẻ giả mạo, kẻ giả mạo khẽ gật đầu một cái, lấy điện thoại di động ra quơ quơ, "Đại Thiến."

Trong lòng cô vui mừng, bước xuống bậc thang gỗ vào cửa sổ xe của Hà Ân Chính một cái, thấy Hà Ân Chính đưa đầu ra ngoài, ra vẻ tốt bụng nói: "Bánh xe thủng, cái xe Audi rách nát này của anh cũng nên thay đi, xem ra tối nay Hà công tử chỉ có thể ngồi xe buýt đi về rồi, tôi đây có một đồng tiền xu, anh có cần không?" Nói xong, cô liền cố làm ra vẻ móc vào trong túi xách lấy ra .

"Cô!" Hà Ân Chính bị cô chế nhạo một trận, nhất thời sắc mặt xanh mét, anh ta cực kỳ tức giận xuống xe, đóng sầm cửa xe lại, kiểm tra tình hình bánh xe bên phải, lại thấy ‘ Lục Duật Kiêu ’ và Cố Tử Mạt vẫn đều đứng đây nhìn từng cử động của anh, anh ta thật sự xấu mặt không nhắc lên nổi, liền không thể làm gì khác hơn là gọi chiếc taxi.

Thấy anh ta khom lưng lên xe ngồi xong, cô vẫn đi qua nói với anh ta mấy câu, "Anh không phải muốn ngồi xe buýt mà nói, tôi có thể để cho Lục Duật Kiêu đưa anh về."

"Lục Duật Kiêu, cô? Anh ta?" Hà Ân Chính không thể tin nhìn cô, con người cũng thiếu chút nữa bởi vì kinh ngạc mà rơi ra ngoài.

Anh đã sớm cảm thấy người tới phong độ bất phàm, khí thế trên người cũng có thể đè chết người, chỉ là anh không có nghĩ đến, người tới lại lịch lại bất phàm như vậy! Trong lòng Hà Ân Chính cảm thấy thật thất bại, phương diện nào anh cũng thua bởi người đó, không còn có cơ hội xoay người nữa rồi!

"Phải, anh không có nghe lầm đâu." Đúng như trong dự liệu, cô nhìn thấy trong mắt Hà Ân Chính có thất bại cùng mất mát, hiệu quả cô muốn đã đạt tới, cũng sẽ không làm thêm cái gì nữa, coi thường nhìn thoáng qua anh ta, tiện tay gọi tài xế tắc xi thay anh ta, "Tài xế, anh nhanh chở anh ta đi thôi, người bị bệnh hai nhân cách nặng không thích hợp đứng lâu trong đêm."

"Cô ——" Hà Ân Chính còn chưa kịp nói lời hăm dọa, liền bị tài xế taxi chở đi. Cô được như lòng mong muốn, âm thầm hít sâu một hơi, một đôi con người lóng lánh như sao linh hoạt chuyển sang người đàn ông phía sau kia ——

Anh ta vẫn đứng trên bậc thang như cũ, giờ phút này đang đưa lưng về phía cô, hai chân thon dài bền chắc đứng vững vàng trên đó, chỉ là một bóng lưng, cũng đã làm cho người cảm nhận được áp lực!

Nghĩ tới đây, cô càng cảm thấy, mình gọi anh ta là ‘ kẻ giả mạo ’ là hợp lý rồi, người đàn ông này, khí thế bẩm sinh, ở chung với anh ta, làm cho người ta có một loại cảm giác ‘ chỉ có thể đứng xa nhìn mà không thể khinh nhờn ’, giống như đem gác xó một mặt hàng quý giá.

Cô đi tới, ho nhẹ mấy tiếng, lúc này ‘ Lục Duật Kiêu ’ mới quay đầu lại, liếc mắt nhìn chỗ taxi vừa đi một cái, cúi đầu nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay, dùng giọng nói dịu dàng cực kỳ êm tai, nhú mày hỏi cô, "Vì người đàn ông như vậy có đáng giá không?"

Có đáng giá hay không, vấn đề này, Cổ Tử Mạt nghĩ tới không dưới mười lần.

Thuở nhỏ đọc 《 Nhất Tiên Kiếm 》 , Thái Y trả lời là —— không có gì là đáng giá hay không, chỉ có nguyện ý hay không thôi.

Bây giờ nghĩ lại, cô vẫn cảm thấy đáp án này tuyệt diệu như cũ.

Cô cảm đầu đi vào, cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng, đâu có tồn tại vấn đề đáng giá hay không đáng giá, cô ngu ngốc lại gặp phải tên khốn Hà Ân Chính kia, từ lúc bắt đầu đã xác định là bị thua thiệt!

"Chuyện có đáng giá hay không không liên quan anh, tôi trả tiền phí biểu diễn tối nay cho anh, hai bên tiền hàng chúng ta đã thoả thuận xong! Ai cũng không chịu thua thiệt!" Cô không muốn tâm sự nổi lòng cùng anh ta, chỉ muốn dùng tiền đuổi anh ta đi.

Thế nhưng anh ta lại khẽ mỉm cười, lạnh nhạt mở miệng nói cái con số, Cổ Tử Mạt thiếu chút nữa cho là mình nghe nhầm, lập tức kích động đến giờ chân, "Đắt như vậy! Anh giựt tiền sao, anh miệng hùm gan sứa, hữu danh vô thực, sản phẩm thực tế và hình ảnh không khớp, cũng không thể đưa ra giá trên trời, cái này không phù hợp quy tắc hành nghề!"

Anh ta nghe, nhưng không tức giận, khước miệng hơi cong, mang theo nụ cười như có như không, cặp mắt tràn đầy cạm bẫy kia liếc qua mặt cô, nhàn nhả một câu, "Đây đã là tiêu chuẩn thấp nhất, về phần có phải miệng hùm gan sứa hay không, em hoàn toàn có thể đi đâu đó để kiểm tra." Người đàn ông bao phủ bởi khí chất cuồng dã nói với giọng trầm thấp nguy hiểm, dùng ánh mắt nóng rực xâm lược cô!

Nói xong, ngón tay của người đàn ông chỉ khách sạn mập mờ phía đối diện.

Hai gò má của Cố Tử Mạt bỗng dựng nổi lên hai áng ửng hồng, cô bị một người đàn ông trêu đùa!

Thật là bi kịch trần gian!

Cô thật sự có cái suy nghĩ thế này, chẳng lẽ mỗi người đều có thể khi dễ cô sao? Không được, cô nhất định phải gỡ hòa một ván.

Đôi mắt đẹp lưu chuyển, bắt chước bộ dáng của Đại Thiên gầy gầy mái tóc dài của mình, vô vị nhún nhún vai, nhếch miệng lên cười kiêu diễm, "Thật tốt, cầu còn không được, dù sao diện mạo của anh rất được, ra vào khách sạn với anh cũng không coi là mất mặt."

‘Lục Duật Kiêu’ có chút như bị sét đánh.

Nhìn bề ngoài, cô giống một con Tiểu bạch thỏ da mịn thịt mềm, mặc cho anh xâm lược chiếm tiện nghi, ai lại ngờ, Tiểu Bạch Thỏ lắc mình một cái, biến thành một chú thỏ tinh am hiểu tính kế.

Quả nhiên là yêu nghiệt, coi chuyện ngủ cùng đàn ông xa lạ thành chuyện vui không nói, còn nói một cách nghiêm trang mặt không biến sắc tim không đập như vậy!

Điều này cần huấn luyện bao lâu?

Anh thật muốn xem chú thỏ tinh này còn có mảnh khỏe gì!

Ngay sau đó khóe miệng ‘Lục Duật Kiêu’ nâng lên một đường cong, nét mặt tự tiểu phi tiểu che đi sự kinh ngạc lóe lên trong mắt.

Hai người đạt thành nhất trí, một trước một sau đi về phía khách sạn đối diện, mới vừa đi tới trước khách sạn, bước chân của Cố Tử Mạt lại ngưng trệ, nụ cười trên khóe miệng nhất thời cũng cứng lại trên mặt.

"Đi thôi." Khóe miệng của người đàn ông ‘ Lục Duật Kiêu ’ khẽ nhếch, ra vẻ thân mật đi tới trước mặt Cố Tử Mạt, ôm chặt vòng eo của cô .

Tay chạm vào mềm mại chọc cho thân hình cao lớn của anh chấn động, cô gái nhỏ này xem ra rất gầy nhỏ, sờ vào lại rất có cảm giác.

Loại cảm giác này nói như thế nào đây? Kỳ thật chính là cảm giác an lòng.

Bên hông truyền tới cảm giác ấm áp khiến cho Cố Tử Mạt không được tự nhiên, nhìn về người đang chào đón bọn họ, cô càng cảm thấy khó chịu, cô nhưng thật ra không ngờ được rằng, lại gặp em gái của mình Cố Trinh Trinh ở chỗ này.

Cố Trinh Trinh mặc một bộ váy màu đen, rõ ràng là đang làm việc, Cố Trinh Trinh luôn luôn là cô gái có hình tượng ngoan ngoãn, trong lúc đang làm việc cũng không ngoại lệ, một bộ váy màu đen rất vừa người, cũng rất hợp quy củ.

Cố Trinh Trinh đang thực tập ở khách sạn này, hết lần này đến lần khác cô cứ va trúng họng súng.

Mắt thấy Cố Trinh Trinh đi về phía bên này, cô lập tức tính kế, lấy cùi chỏ thọt kẻ giả mạo bên cạnh, còn cố ý lớn tiếng nói, "Khụ. Em nói, anh mè nheo cái gì, mau chọn một phòng, chúng ta lập tức thuê phòng thôi!"

"Vội vàng ra mắt, chưa từng thấy cô vội vàng như vậy." ‘ Lục Duật Kiêu ’ khẽ cúi đầu, môi mỏng gần như dính vào lỗ tai Cố Tử Mạt, trên khuôn mặt tuần lãng bức người đều là vẻ nghiêm chỉnh, giống như lời nói mập mờ đùa giỡn này căn bản không phải do anh ta nói ra vậy.

Lời này, chỉ có hai người bọn họ có thể nghe.

Cánh môi mỏng manh của người đàn ông phun ra hơi nóng ẩm ướt vào vành tai Cố Tử Mạt, làm cho tim cô nhảy lỡ một nhịp, tâm thần đột nhiên hơi lung lay.

Hừ.

Người đàn ông này.

Nhất định là bởi vì cô rất ít tiếp xúc với đàn ông, cho nên mới bị cái kẻ giả mạo này mê hoặc.

Vừa an ủi bản thân, Cố Tử Mạt vừa thầm mắng trong lòng, tiên sư mày!

Rõ ràng là người này lợi dụng cháy nhà đi hôi của, cố ý chế giễu cô đây mà!

Nhưng Cố Trinh Trinh vẫn đang đứng một bên nhìn, cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể tiếp tục diễn thôi.

Cố Tử Mạt nhìn đến cả người mất tự nhiên, ánh mắt nhìn về phía anh ta, trong mắt có tia quật cường, miệng nhếch lên nụ cười giễu cợt, giọng nói tràn đầy nhạo báng, "Gặp phải cái loại người miệng hùm gan sứa lừa tiền như anh vậy, lúc này coi như tôi gặp xui xẻo lớn rồi, đây là tôi vội vàng cho anh nghiệm chứng thân phận, cũng để cho anh tâm phục khẩu phục."

"Có phải miệng hùm gan sứa hay không, sau khi làm mới biết được." Trên mặt 'Lục Duật Kiêu' đều là nụ cười, con mắt hẹp dài híp lại, nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ như đang thoa phấn của cô gái, âm thanh gần như đã khàn khàn, lộ ra trầm thấp hấp dẫn.

Trong lúc nói chuyện, ngón tay dài còn cố ý nhéo lên bắp đùi trắng bong của Cố Tử Mạt một cái.

Bỗng chốc, gương mặt của Cố Tử Mạt nóng hồng như thiêu đốt.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đi, Nghiệm Thân Đi

Người này thật đúng là giỏi trò, thủ đoạn cao minh!

Già đời lọc lõi rồi.

Được rồi được rồi, lời qua tiếng lại cũng không được gì, xét thấy Cố Trinh Trinh vẫn còn đứng cách đó không xa, hiện tại cô không so đo cùng cái kẻ giả mạo này, cầm lấy thẻ mở cửa phòng liền quay người đi về phía thang máy.

‘ Lục Duật Kiêu ’ giật giật khóe miệng, ánh mắt dừng lại trên người cô gái mặc váy đen đứng bên cạnh mấy giây, lại đối mặt với cô gái kia, anh phản ứng kịp, lập tức liếc mắt, đi theo.

Cửa thang máy phản chiếu khuôn mặt của hai người, Cố Tử Mạt cảm giác bong bóng bên cạnh mình kia đặc biệt cần ăn đòn, không khỏi mở to mắt, một câu lại một câu hỏi anh ta, "Anh làm nghề gì, tại sao lại đáp ứng tin thuê người vậy?"

Người đàn ông lại nghiêng đầu nhìn về phía cô, ngẫm nghĩ mấy cái, lông mày nhướng lên, mới nói, "À, tôi là kẻ chuyên đi lừa người, dựa vào khuôn mặt đẹp trai, dĩ nhiên, là có nợ nần, nhìn thấy trang quảng cáo, cảm thấy thú vị lại kiếm được nhiều tiền, cho nên liền tóm lấy cơ hội, nhưng tôi không có dự liệu được, người thuê lại keo kiệt như vậy, thật là thất sách."

Thấy cô không có phản ứng gì, dừng một chút, lại bổ sung một câu trêu chọc cô, "Khó trách anh ta không cần cô."

Đôi tay Cố Tử Mạt nắm thành quyền, người này tuyệt đối là muốn ăn đòn, cô cố ý bắt tay giảng hòa với anh ta, thế nhưng anh ta lại không cảm kích!

Kẻ giả mạo tự cho là mình đẹp trai đến không cần bạn bè, dựa vào gương mặt đẹp trai là có thể đùa bỡn khắp thiên hạ?

Âu phục và đồng hồ nổi tiếng trên người anh ta, còn có bữa cơm Tây cao cấp tối nay, có cái nào không phải dựa vào bán khuôn mặt để đổi lấy? !

Cố Tử Mạt nhìn chằm chằm cái miệng đáng ghét, chỉ muốn cho anh ta câm miệng, tức giận móc ví ra, lấy một chồng tiền nhét hết vào trong tay anh ta, bực tức nói, "Đúng, tôi keo kiệt, tôi không có tiền không có bối cảnh, cũng bởi vì tôi không phải con gái ruột nhà họ Cố, cho nên rõ ràng là anh ta sai, là anh ta bắt cá hai tay, là em gái tôi làm kẻ thứ ba, nếu không có người đứng về phía tôi! Tôi cho anh biết, tôi không có tiền, nhưng dù sao tôi cũng hơn anh, nếu anh còn dám nói lung tung chọc giận tôi, thì tôi sẽ trực tiếp khấu trừ tiền lương của anh.

Thật không biết xấu hổ, cô phải làm nữ vương một lần, dùng tiền đập chết anh ta!

Tiếng nói vừa dứt, trong lòng cô đã cảm thấy thoải mái ngất trời, nhịn tức quá lâu, rốt cuộc có thể tìm một người xả giận!

Coi tiền như rác ‘Lục Duật Kiêu’ hình như bị cô dọa sợ một chút, nhìn một chồng tiền bị cứng rắn nhét vào trong tay mất hồn mấy giây, giống như là đời này chưa từng nhìn thấy một chồng tiền như vậy.

Cố Tử Mạt thầm nghĩ, không đến mức đó chứ!

Cô đưa cho anh ta một chồng tiền cũng làm anh ta sợ đến choáng váng sao? Không đến nỗi khủng bố như vậy đi!

Nhìn kỹ gương mặt anh ta lần nữa, cảm giác mặt anh ta lộ vẻ sợ hãi, giống như không biết phải làm sao.

Cô nhìn ngón tay thon dài của anh ta lướt qua từng tờ từng tờ tiền mặt, nuốt nước miếng, thấy mình quá nhẫn tâm, "Ai, anh đừng sợ, tôi sẽ không trừ tiền lương của anh, đưa cho anh sẽ là của anh, cái vụ miệng hùm gan sứa gì đó, tôi cũng sẽ không kiểm tra, anh hãy yên tâm đi, tiền này đều là của anh rồi."

Cô cho là anh sợ bị trừ tiền lương, cho nên tốt bụng nói mấy câu trấn an anh ta.

Xem đi, cô chính là người tốt như vậy đấy, đối với một kẻ giả mạo vốn không quen biết cũng có thể khảng khái hào phóng như vậy! Đúng là trời đất cũng phải cảm động!

Có lẽ lời của cô có hiệu quả, cô vừa dứt lời, kẻ giả mạo giống như bị đổ một chậu nước lạnh, trong nháy mắt liền khôi phục vẻ bình tĩnh thông dong vừa rồi.

Anh ta đưa cơ thể về phía trước tìm tòi, hơi híp mắt, hơi thở nguy hiểm áp bức cô, một đôi mắt đen sâu trong suốt, phát ra điểm ánh sáng trắng càng ngày càng bén nhọn.

Cô không biết rốt cuộc anh ta muốn làm gì, chỉ là từ góc độ của cô nhìn sang, cái khuôn mặt này của kẻ giả mạo quả nhiên là hoàn mỹ vô khuyết, ngọn đèn thủy tinh trên đầu chiếu xuống, giống như đều rơi vào đôi mắt trong này, đáy mắt óng ánh đều là những đốm sáng nhỏ.

"Không có việc gì, chúng ta đi lên thử một chút, tôi mặc cho cô kiểm tra, nếu như cô không hài lòng, trừ lương thoải mái." Hai người đứng quá gần, anh ta căn lỗ tai của cô, nhẹ giọng nói.

Nhìn gần, tóc của cô cực kỳ mềm mại, rõ ràng là sợi tóc chưa bao giờ trải qua uốn sấy, đen nhánh như mây xoắn ra, không biết khiến cho bao nhiêu cô gái hâm mộ.

Kẻ giả mạo cố chấp như vậy, khiến Cố Tử Mạt chỉ cảm thấy một mảnh đen tối trước mắt, cô cho kẻ giả mạo bậc thang để đi xuống, anh ta chẳng những không xuống, lại còn lên mũi lên mặt!

Thật là làm cho cô muốn nổi cáu.

Đầu khẽ nghiêng sang một bên, ánh mắt thoáng nhìn, Cố Trinh Trinh đã sớm không có ở chỗ này, cô liền yên lòng, lại thấy cửa thang máy mở ra, cô sao có thể lao vào miệng cọp, đưa tay liền kéo ‘ Lục Duật Kiêu ’ qua, tức giận một hơi, "Như vậy thú vị sao? Nhìn anh cũng không giống kẻ ngốc, thế nào không hiểu ! Hả?"

Đêm muộn như vậy, chỉ vì chút tiền thù lao, cô tức giận đến mức thuê phòng cùng anh ta, mà anh ta thì sao, biết rất rõ ràng tâm tư của cô, còn nhất định lôi kéo cô đi con đường không lối về.

Người đàn ông nhìn bàn tay của mình đang bị cô cầm, trong mắt chứa đầy nụ cười, khẽ quai hàm con mắt, bên môi nâng lên một đường cong, cố ý nói lời ngược lại, "Vẫn chưa có người nào dám kéo tay tôi như vậy đâu? Trải nghiệm này, cảm giác cũng không tệ lắm, cô có cảm thấy hay không, loại cảm giác này là giống như đã từng quen biết?"

Bản thân cô không khỏi bị nụ cười của anh ta làm cho sợ hãi, vừa nghe anh ta nói như vậy, tay cô đang lôi kéo tay của anh ta càng thêm nóng hừng hực, theo bản năng liền muốn dùng sức cố gắng hất tay anh ta ra, nhưng lại bị anh ta cầm ngược trở lại.

Trời ơi, cô cần phải mua cái bình xịt phòng sói rồi!

Anh ta không nhìn sắc mặt của cô, trên khuôn mặt tôn quý xa cách tràn ngập thứ tình cảm dịu dàng không lối thoát, anh ta cúi đầu nhìn chỗ tay của hai người đang giao nhau, không chút để ý nở nụ cười, cười nói, "Loại cảm giác này, nên lâu một chút, tôi muốn như vậy."

Cố Tử Mạt bị anh ta làm cho dở khóc dở cười, lời nói hành động của người đàn ông này thật là khiến người ta không thể nói lý, chột nghe, còn có loại cảm giác bay bay lắc lư, nhưng loại cảm giác này đặt trong loại hoàn cảnh này lại không thoả đáng.

Mặt của cô tối sầm lại, giọng nói dè dặt, "Này, anh đừng náo loạn, buông tôi ra."

Sauk hi ‘ Lục Duật Kiêu ’ nghe cô nói như vậy, chân mày thấp xuống, "Tôi không có náo loạn."

Anh ta nói nghiêm chỉnh, giọng nói lại vô tội như thế, nhưng Cố Tử Mạt nghe xong, lại chỉ thấy trong đó hàm chứa hai chữ —— cần ăn đòn!

Cô thật sự chịu đủ rồi!

Cô tức giận đến dậm chân, "Dù là Lục Duật Kiêu thật ở chỗ này, cũng không dám tán gái như vậy! Huống chi anh chỉ là đồ giả mạo!" Kẻ giả mạo trước mắt này cuối cùng cũng là ra vẻ dọa mạo goings như Hà Ân Chính sao!

Hiện tại gương mặt đó của Hà Ân Chính đang không ngừng trùng khít cùng với gương mặt trước mắt cô! Thật sự là tra tấn!

"Mặc dù lời này của cô kích thích tôi, nhưng tôi vẫn không có tính toán buông tay." Kẻ giả mạo hí mắt, trong ánh mắt là vẻ đùa cợt.

Cố Tử Mạt bị dày vò đến thảm, trợn mắt trừng anh ta, "Anh buông hay không buông!" Phát điên, nhưng không có từ nào để tranh luận với anh ta,

cắn răng một cái, tâm hung ác, cúi đầu cắn lên cánh tay của anh ta!

Thỏ nóng nảy còn cắn người ! Hôm nay liền coi như ăn thịt miễn phí đi.

"Đau. Nhả ra." Dù là đàn ông mạnh mẽ kiêu ngạo cũng không có biện pháp đi, cuối cùng thì kẻ giả mạo cũng thỏa hiệp.

Lúc này Cố Tử Mạt mới ngẩng đầu lên, thuận tiện thu tay mình lại, "Tôi đã nói anh buông ra rồi, tôi cũng đã thương lượng với anh." Cô không tự chủ nói xong, nhưng một giây kế tiếp, chợt nhìn ánh mắt của anh tan, cô bối rối, nửa câu nói sau thế nào cũng không nói tiếp được

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Em Yêu, Giai Đoạn Đầu Của Thai Kỳ Phải Chú Ý Đó.

Lần này kẻ giả mạo thật sự tức giận, đôi mắt mang đầy khí lạnh, giờ phút này đường nét có vẻ đông cứng đến cực điểm, cô nhìn bờ môi của anh ta mở ra lại khép vào, tựa như có cảm xúc nào đó đang cố gắng chịu đựng ở bên trong.

Anh ta đây là có chuyện gì? Hình như tình trạng cảm xúc cùng suy nghĩ của anh ta cái gì cũng đều không ở nơi này, chẳng lẽ, một cái căn này của cô, lại căn ra ký ức cùng tình cảm ôm ấp ngày xưa của anh ta? Lúc này anh ta đã sớm cởi áo vest ngoài ra, chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng màu trắng có đường vân chìm, nơi cô vừa căn, nước bọt thấm vào, mơ hồ còn có thể thấy dấu răng.

Nâng cánh tay của anh ta lên, khuôn mặt không hề có biểu cảm gì!

Cổ Tử Mạt thế này mới ý thức được mình gây đại họa, bó tay, lúc này hận không thể cho anh ta cắn lại mình một cái, "Haiz, thật ra thì ta cũng không cố ý, cái này cũng coi như tai nạn lao động. Nhưng. Có thể không?"

Vốn tưởng rằng kẻ giả mạo này sẽ không bỏ qua cho cô dễ dàng như vậy, ai ngờ, cô vừa nói lời này ra, đôi mắt thâm trầm u ám của kẻ giả mạo sáng sủa hơn chút nở một nụ cười ý vị sâu xa, "Vậy thì tốt, nếu tôi bị cắn, vậy ngay bây giờ hai chúng ta phải đến bệnh viện thôi."

"Cái gì? !" Lần này cô quả thật kinh ngạc, giữa chân mày đã xuất hiện nhiều nếp nhăn.

"Cô không nghe nhầm đâu, đi bệnh viện, chúng ta làm một loạt kiểm tra, cô nợ tôi, hiện tại phải trả."

Cố Tử Mạt muốn làm mình ngất đi, trong đôi mắt nhìn kẻ giả mạo chỉ có ‘ anh có lầm hay không ’!

Cô nợ anh ta? Có thể không hoang đường như vậy được hay không! Căn một cái chính là thiếu anh ta sao? !

"Như vậy cũng phải phụ trách? Như vậy thôi cũng phải đi bệnh viện? Lòng dạ hiểm độc, bệnh viện phải dựa vào loại người như anh để kiếm tiền đi." Cô đâm vào vết thương trên tay anh ta, nhẹ nhàng nói.

"Hừ." Lúc này trên mặt của người đàn ông thế nhưng không còn vẻ cố tình gây rối mới vừa rồi nữa, chỉ còn lại gương mặt cực kỳ nghiêm túc.

Cô vừa muốn chê anh ta âm dương quái khí, lại bất chợt nghe được tiếng nói của Cố Trinh Trinh từ phía sau truyền đến, "Chị."

Cô không đáp lại, trong đầu nhanh chóng hiện ra hình ảnh Cố Trinh Trinh và mình chị em gái thân thiết, lại bị Cố Trinh Trinh và Hà Ân Chính lợi dụng sơ hở cấu kết với nhau.

"Chị, có người ngã bệnh sao, tại sao muốn đi bệnh viện?" Trong giọng nói của Cố Trinh Trinh đều là mềm mại nhu hòa, chỉ là cá mềm mại này cũng khiến Cố Tử Mạt kinh hồn táng đảm. Ngay sau đó bụng lại thấy ấm áp, một bàn tay to lớn cứ trườn lên cái bụng nhỏ của cô như vậy.

Cố Tử Mạt còn chưa kịp đẩy ra, thì nghe được một giọng nói rất muốn bị đánh truyền đến, "Em yêu, bây giờ em đang trong thời kỳ đầu mang thai, khắp nơi đều phải cẩn thận một chút, nghe lời anh, ngoan, bây giờ chúng ta phải đến bệnh viện kiểm tra."

Cố Tử Mạt bối rối, đảo mắt thấy gương mặt màu đất của Cố Trinh Trinh

"Chị, anh ta nói là sự thật à. Chị thật." Cố Trinh Trinh không thể tưởng tượng nổi che môi, bả vai đều run lên , thái độ tràn đầy mãnh mai ướn át.

Nhìn phản ứng của Cố Trinh Trinh, Cố Tử Mạt cũng biết là Cố Trinh Trinh hiểu lầm.

Cô ta cho là cô mang thai đứa bé của tên khốn Hà Ân Chính kia sao?

Thật là. Châm chọc!

Nhưng cô lại không muốn giải thích, cô không cần kẻ thứ ba ra về thiện ý trước mặt mình, như vậy cứ để Cố Trinh Trinh tiếp tục hiểu lầm cũng không tồi, hiện tại cô có thể tưởng tượng Cố Trinh Trinh sẽ chiến tranh lạnh với Hà Ân Chính như thế nào.

Chỉ là người định không bằng trời định, trong lòng mới nổi lên một tia tính toán, giây tiếp theo, cô đã bị một âm thanh khác ném vào địa ngục!

Chỉ nghe giọng nói của người đàn ông kia từ từ truyền đến, "Em yêu, anh đã nói rồi anh sẽ chịu trách nhiệm với em, em nên tin tưởng anh."

Giọng nói này không lớn không nhỏ, vừa đúng rơi vào lỗ tai cả 3 người.

Tay phải của anh ta ôm cả vòng eo của cô, trong giọng nói thậm chí có ý khẩn cầu rất bất đắc dĩ, nhưng Cố Tử Mạt nghe, lại cảm thấy trong đó còn có một ý khác là mỉa mai.

Cái này. Rắp tâm hại người đây!

Đầu cô đau muốn nứt ra, hối hận đến mức muốn đi nhảy sông Hoàng Phố, sớm biết tình hình sẽ phát triển như thế này, cô nhất định sẽ cản rằng

thuê phòng cùng anh ta!

Trên mặt Cố Trinh Trinh đầu tiên là một phen kinh ngạc, sau đó mới dần dần bình tĩnh lại, trên mặt cũng lộ ra một tia vui mừng, "Chị, anh ta nói là sự thật sao?" Vị hôn phu của cô không có cái loại dính líu này với chị, cô cảm thấy may mắn từ đáy lòng.

Nói tới đây, Cố Trinh Trinh lại do dự một chút, nhưng vừa nghĩ, trên mặt lại lộ ra một phần u buồn, gương mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay của cô ấy sa sầm, hàm răng cắn chặt, khó xử rồi rầm hỏi, "Chị, chị và anh ta bắt đầu từ bao giờ, chẳng lẽ."

Tâm tư Cố Trinh Trinh trăm chuyển, nếu người đàn ông trước mắt này làm Cố Tử Mạt mang thai, vậy nói rõ, bọn họ đã sớm ở cùng một chỗ. Nếu như là vậy, Hà Ân Chính cùng cô cũng không coi là tội ác khó dung, dù sao Cố Tử Mạt chị ấy cũng đã bắt cá hai tay rồi.

Tròng mắt chuyển sang người đàn ông bên cạnh Cố Tử Mạt, lòng cô lại hung hăng nhói lên một cái, Cố Tử Mạt lại tìm được một người đàn ông tốt hơn? ! Tại sao chứ, tại sao cô vẫn luôn thua chị ấy!"Em không cần nghĩ lung tung!" Cơ hồ là theo bản năng, Cố Tử Mạt sẽ dùng lời nói đánh vỡ loại ý nghĩ này của Cố Trinh Trinh!

Rồi sau đó cô lấy tay dùng sức véo lên bắp đùi của người đàn ông, ý bảo anh nói năng cẩn thận!

Người đàn ông nhướng mày, nhưng vẻ mặt vẫn như thường, cũng không hề luống cuống, ngược lại hướng đôi mắt đen ‘ thăm thiết ’ nhìn cô, "Em yêu, có vấn đề gì không?"

Cố Tử Mạt chỉ cảm thấy trước mắt hoàn toàn đen sì, ông trời ơi, rốt cuộc thì cô đã trêu chọc phải yêu nghiệt phương nào đây!

Cái kẻ đẹp trai cực phẩm này mở miệng lại một tiếng ‘ Em yêu ’, nếu đổi thành người khác, đoán chừng đã sớm chảy máu mũi bỏ mình, may mắn là định lực của cô rất mạnh mẽ, cho nên phúc lớn mạng lớn.

"Dĩ nhiên. Có." Cô cắn chặt răng, hung tợn nói.

So sánh với người đàn ông ấm áp dịu dàng, khuôn mặt của cô khẳng định là vô cùng dữ tợn, bởi vì cô đã xuất hiện ý niệm xé anh ta thành nghìn mảnh nhỏ rồi!

"Chị, hai người." Lúc này Cố Trinh Trinh giống như một chú gà con mới nở, xem cả một vở diễn, vẫn như đang lọt trong sương mù.

Trong mắt của Cố Tử Mạt, Cố Trinh Trinh vẫn là loại đại tiểu thư ‘ Tiểu Bạch ’, sống an nhàn sung sướng, làm điều tốt giúp mọi người, không có một chút lực công kích, nhưng kì lạ chính là một đại tiểu thư suy nghĩ đơn thuần như vậy, thế nhưng lại cướp bạn trai của cô dễ như trở bàn tay, hai người còn nhanh chóng lăn lên giường.

Càng làm cho người ta thêm ghen hòng nhìn trần trối đó là, Cố Trinh Trinh có thể sắc bén thay đổi cục diện, để cho cô khó có thể đặt chân ở nhà họ Cố.

Cái cô gái nhìn như đơn thuần này, hơn nữa còn là người em gái xem ra vẫn luôn đối xử thật tốt với cô, thật sự đơn thuần sao?

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Bạch Liên Hoa Kẻ Thứ Ba Không Đơn Giản

Nhưng mà bây giờ cũng không phải là lúc Cố Tử Mạt nghĩ những thứ này, cô không để ý tới Cố Trinh Trinh nữa, tự chống cánh tay, dùng hết sức mới miễn cưỡng kéo người đàn ông kia xoay qua một bên, vừa đứng để cho hai người đưa lưng về phía Cố Trinh Trinh, như vậy cũng tránh được khuôn mặt đang làm ra vẻ đau khổ của cô ta .

"Rốt cuộc thì anh muốn như thế nào, phá đám?" Hiện tại, cô dứt khoát lộ ra vẻ mặt bà chủ thuê ác độc với anh ta!

Khuôn mặt người đàn ông lộ vẻ vô tội, nhún mày, dáng vẻ không liên quan gì đến mình, "Tôi vẫn không có làm gì, chẳng qua là tôi vẫn không rõ cô muốn thế nào thôi?"

Cố Tử Mạt khó chịu, chỉ muốn gãi đầu.

Được rồi, để cho cơn thịnh nộ tới mãnh liệt hơn chút nữa đi!

Đôi tay nhỏ bé bảo vệ bụng của mình, dùng cảm không sợ hãi kiên định nói với người đàn ông, "Tôi thật sự đang mang thai đứa bé của anh ta! Ở chỗ này!"

Đầu tiên người đàn ông hơi sững sờ, đôi mắt đen như mực nhìn cô, nhưng ngay sau đó hạ mắt, ánh mắt nhàn nhạt quét về phía bụng nhỏ của cô, sau đó khinh miệt nói, "A, sao tôi không biết, phụ nữ có thai lại có thể uống nhiều rượu như vậy."

Cố Tử Mạt suy yếu, trên bàn cơm, cô uống không ít rượu đỏ, cứ như vậy bị anh ta bắt được cái đuôi mà giấu cọt!

"Tôi thích uống, tôi rất muốn uống, làm gì được tôi nào?" Người thua chứ không thua khí thế, cô thật muốn xem anh ta còn nói gì được nữa.

Nói thật, nàng đã sống hơn hai mươi năm nay, cũng chưa từng thấy một công nhân làm thuê nào lớn lối như vậy, huống chi anh ta còn là kẻ giả mạo!

Thế giới này đối với cô, thật đúng là rất tàn nhẫn !

Người đàn ông cũng không sợ cô, ngược lại thoải mái mà nhún vai một cái, "Tùy cô thôi, tôi đi đây." Nói xong, bấp đùi thon dài bước đi một bước, tư thế muốn bước đi.

Cố Tử Mạt trộm gà không được còn mất năm gạo, lúc này cô ngay cả ý nghĩ chạy đến ôm bấp đùi anh ta cũng có, vội vàng kéo cánh tay của anh ta, hung ác nói, "Đừng đi! Giúp tôi diễn nốt màn này, giá tiền tùy anh ra!"

Người đàn ông cũng không trả lời ngay, đưa tay kéo cánh tay cô đang níu tay mình ra, rồi sau đó vén tóc đang che kín lỗ tai giúp cô, ánh mắt tỉnh mịch phức tạp nhìn chăm chăm cô, cười nói, "Vậy cũng không được, cái giá mà tôi muốn, cô trả không nổi."

"Anh còn không ra giá, làm sao anh biết tôi trả không nổi? Anh đừng dựa vào bề ngoài mà coi thường người khác!" Tính bướng bỉnh của Cố Tử Mạt phá ra, không ai ngăn nổi.

Vừa dứt lời, đột nhiên bên hông thấy có áp lực, bàn tay của người đàn ông như một gọng kìm bằng sắt kéo cô, lại kéo tiếp, một lực đạo mạnh mẽ, thân thể căn bản cũng không có hơi sức của cô liền hoàn toàn dính vào trên người của anh ta.

"Thảo thuận kết hôn giả với tôi, nếu là cái giá như thế này, cô trả nổi sao?" Trong đôi mắt người đàn ông tràn đầy u ám thâm trầm, nhưng trên khuôn mặt lại là nụ cười hài hước vui vẻ.

Giọng của anh ta rất nhẹ, không có tình cảm, khàn khàn, lại sâu lắng gợi cảm không cho cự tuyệt.

Tim cô suýt nữa đập mạnh một cái chỉ bởi vì giọng nói này của anh ta, nhưng người đàn ông này nhất định là kẻ địch đối đầu với cô trong tương lai!

Yêu cầu mà anh ta nói. Quả thật là khinh người quá đáng!

Coi như cô cố ý dùng đám cưới giả để khiến Hà Ân Chính tức chết, nhưng cũng chưa chắc sẽ hợp tác với anh ta, nhưng bây giờ, người đàn ông này lại thừa dịp cháy nhà hôi của, chặn đường lựa chọn của cô.

Người đàn ông không nhìn sắc mặt của cô cười không để ý, "Suy nghĩ thật kỹ đi."

Cái người đàn ông tâm cơ đầy bụng này, ngoài mặt là suy nghĩ cho cô, để cho cô nghiêm túc suy tư, nhưng vô hình lại dùng khuôn mặt đẹp và nụ cười tươi khiến cô cảm thấy áp bức, làm cho đầu óc của cô không thể suy nghĩ được!

"Được!" Giải quyết dứt khoát, chuyện cho tới bây giờ, cũng chỉ có thể gặp chiêu phá chiêu thôi.

"Hợp tác vui vẻ." Người đàn ông câu môi, ôm cả eo của cô đi đến trước mặt Cố Trinh Trinh, "Xin lỗi, bởi vì bạn gái tôi đang có thai, cho nên không thể nói chuyện nhiều được, nhưng cô yên tâm, mặc dù đứa bé trong bụng cô ấy không phải máu mủ của tôi, nhưng thân là bạn trai của cô ấy, tôi sẽ đối xử tốt với cô ấy, và so sánh với những người khác, tôi lại càng hiểu được quý trọng."

Cố Tử Mạt nghe, cũng thiếu chút nữa cảm động đến mức rơi lệ.

Đây là gì? Bạn trai tuyệt thế vô song, người đàn ông tốt sắp tuyệt chủng, cô có thể không cảm động sao? !

Hơn nữa câu cuối cùng kia, lại càng hung hăng đả kích Cố Trinh Trinh đang đứng bên cạnh!

Quả nhiên, Cố Trinh Trinh nghe xong lời này, sắc mặt trong nháy mắt như màu đất, cô ta đi giày cao gót hoảng hốt chạy tới trước mặt hai người, níu lấy cánh tay Cố Tử Mạt, vội vàng hỏi, "Chị, là Ân Chính sao?"

Cố Tử Mạt hơi cau mày, nếu như cô không cảm giác sai, Cố Trinh Trinh bắt lấy tay cô với sức lực không nhỏ, móng tay nhọn dài cũng đâm vào trong thịt cô.

Là vì Cố Trinh Trinh quá nóng nảy sao? Hay là. Em ấy cố ý đây?

Có lẽ, cô nên nhìn kỹ lại Cố Trinh Trinh một lần nữa, từ đầu đến chân, từ trong tới ngoài.

Trước kia cô cảm thấy Cố Trinh Trinh người duy nhất ở nhà họ Cố không coi cô là người ngoài, nhưng lại chính là người em gái Cố Trinh Trinh này, âm thầm đoạt đi bạn trai của cô, khiến cho cô mất hết thể diện, buộc cô không thể làm gì khác là đi ra khỏi nhà họ Cố.

Mà sau khi sự việc xảy ra, Cố Trinh Trinh lại giới thiệu vài người bạn trai cho cô, những anh chàng kia, mặc dù không đến nỗi què chân què tay, nhưng mọi người cũng coi là cực phẩm trong cực phẩm rồi.

Sống trong một hoàn cảnh tàn nhẫn, có thể biến một con người thành quỷ, lúc này cô nhìn móng tay của Cố Trinh Trinh, thì không nhận được liên tưởng tới móng vuốt của ma quỷ.

Đang suy nghĩ, cánh tay được buông lỏng, sau đó cô nghe thấy giọng của "Lục Duật Kiều" vang lên, "Cô năm đầu bạn gái của tôi."

Cổ tay của Cố Trinh Trinh bị anh dùng sức tóm lấy, khuôn mặt xinh xắn trở nên vắn vẹo, hàng lông mày xinh cũng nhú lại, xem ra người đàn ông này ra tay cũng không nhẹ, ngay cả cô cũng không nhìn được mà cảm thấy đau đớn thay Cố Trinh Trinh.

Ai, cùng là nữ nhân, cảm động lây.

Mắt lạnh của người đàn ông hung ác nham hiểm híp lại, trưng ra vẻ mặt lãnh, gương mặt anh tuấn hết sức nghiêm túc, không còn là bộ dáng cà lơ cà phất mới vừa rồi nữa, anh lạnh lẽo nhìn chăm chú vào Cố Trinh Trinh, khiến ánh mắt của Cố Trinh Trinh không có chỗ để trốn.

Cố Trinh Trinh không biết nghĩ thế nào, có thể là ngại vì mặt mũi, cũng có thể là sợ hãi, trong cả quá trình, cũng không nói tiếng nào, không có nói ‘ Lục Duật Kiêu ’ buông tay, cho đến lúc ‘ Lục Duật Kiêu ’ tư thả tay em ấy ra.

Cổ tay Cố Trinh Trinh nổi lên một vết đỏ, Cố Tử Mạt cảm thấy cô em gái này thật sự là không tìm đường chết sẽ không phải chết, đều do người đàn ông này quá mạnh mẽ, vừa định mở to mắt, liền nghe được giọng nói của anh ta ngay bên tai cô, "Em yêu, đợi chút anh sẽ đưa em về nhà."

Cố Tử Mạt mới nghe đến chữ ‘ nhà ’ này, đã cảm thấy mọi chuyện từ đầu đến cuối thật sự rất châm chọc, trên danh nghĩa là cô bỏ đi khỏi nhà họ Cố, trên thực tế vẫn là bị đuổi ra khỏi cửa một cách trá hình, nhà họ Cố bằng lòng cho cô trở về, chỉ vì thân phận ‘ chưa cưới ’ của cô.

Trong một gia đình kiểu như nhà họ Cố này, con gái ruột còn bị xem như hàng hóa bán trên thị trường, mang ra mua bán. Huống chi —— cô chỉ là con gái nuôi!

Chẳng qua, cũng không có gì đáng ngại, lần này, cô muốn đường đường chánh chánh trở về!

"Trình trình, em yên tâm, ngày mai chị sẽ về nhà, chuyện đứa bé, nói rõ với mọi người cũng tốt, đúng rồi, đừng quên đưa Hà Ân Chính tới nhé, chuyện này anh ta cũng có phần ." Nói xong, ánh mắt của cô còn giống như thật đảo qua bụng của mình

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Người Đàn Ông Cạn Bã Pk Người Đàn Bà Đê Tiện

Sắc mặt Cố Trinh Trinh lại càng trở nên khó coi, bước chân lập tức không ổn định, suýt nữa lui về phía sau một bước, nhưng cô có thể thấy được, Cố Trinh Trinh đã khống chế cảm xúc bản thân rất tốt, cũng chỉ một giây, vẻ mặt Cố Trinh Trinh liền đổi lại vẻ mặt dịu dàng khéo léo giả dối, "Được, chị, ba mẹ cũng rất mong chị trở về đâu."

Trong câu trả lời của Cố Trinh Trinh, cố ý tránh Hà Ân Chính đi.

Cô cảm thấy Cố Trinh Trinh còn có tính toán khác khiến cho cô phiền muộn, không nói tiếp, đi theo ‘ Lục Duật Kiều ’ ra ngoài, hai người vừa đi ra khỏi tầm mắt của Cố Trinh Trinh, Cố Tử Mạt liền tách khỏi người đàn ông một khoảng cách, cười ha hả nói với anh ta, "Ngày mai đi đánh giết với tôi đi."

Tình hình rất tốt, Cô có “em bé” trong bụng, sao có thể không thẳng dẽ dàng một chiêu chứ? !

Đầu tiên người đàn ông ý vị sâu xa nhìn chăm chăm cô mấy giây, rồi sau đó cúi người xuống, khi đến độ cao ngang tầm với tầm mắt của cô, ngón tay dài mân mê chiếc cằm hơi nhọn của cô, cười nói, "Xem ở dung mạo của cô cũng không tệ lắm, tôi miễn cưỡng đi cùng cô vậy."

Cố Tử Mạt vừa nghe anh ta nói như vậy, liền cúi mặt xuống ngay, người đàn ông này, thật đúng là nửa giây cũng không để cho cô được thoải mái.

Xem cái – thế giới này đi! Thật là ác độc.

.....

Ngày hôm sau, Cố Tử Mạt vừa cùng kẻ giả mạo bước vào cửa nhà, chỉ thấy Cố Trinh Trinh cười nhẹ nhàng tiến lên đón, còn Hà Ân Chính thì đang đứng bên cạnh Cố Trinh Trinh, khuôn mặt không chút thay đổi, trong mắt không có ánh sáng, trên mặt còn có quầng thâm rất đậm.

Không cần phải nói, không cần hỏi, Cố Tử Mạt cũng biết, tối hôm qua sau khi Cố Trinh Trinh và cô tách ra, khẳng định đã có một trận chiến ác liệt với Hà Ân Chính.

Mặc dù cô không được chứng kiến, nhưng thành tích cũng đã phơi bày ra rồi.

Cho chết cái đồ đàn ông cặn bã, chắc anh ta không được ngủ ngon, cả đêm cũng chưa được ngủ cũng nên!

Cố Trinh Trinh nhìn thấy họ đầu tiên, liền đuổi hết người giúp việc ở phòng khách đi, mà cha nuôi mẹ nuôi của cô cũng không ở đó, chỉ sợ đây cũng là thành tích của Cố Trinh Trinh, đây là Cố Trinh Trinh muốn bí mật giải quyết? Muốn trừ bỏ “em bé” trọng bụng của cô ở đây?

Vừa thấy người giúp việc đã đi, Hà Ân Chính liền sốt ruột, đi theo phía sau Cố Trinh Trinh, sút đầu mề trán giải thích, "Trinh trinh, em phải tin tưởng anh, bọn anh thật không có. Haiz, bọn anh hoàn toàn chưa từng có quan hệ, chuyện này. Đây là có chuyện gì chứ."

Cố Trinh Trinh hoàn toàn không nghe vào, trên mặt đều là đau lòng, "Sự thật đang ở trước mắt, anh còn nói xạo cái gì, Hà Ân Chính, anh làm em quá thất vọng!"

Hà Ân Chính thấy Cố Trinh Trinh đầu muối không vào, nhanh chóng lau mồ hôi, lại quay sang tìm Cố Tử Mạt, "Tử Mạt, Tử Mạt, em nói với Trinh Trinh, đây chỉ là trò đùa thôi, thời gian chúng ta bên nhau, anh còn chưa đụng đến một đầu ngón tay của em."

Sao Cổ Tử Mạt có thể tha cho anh ta dễ dàng được, vở kịch hay mà cô đã thiết kế còn chưa mở màn đâu.

Không nhìn anh ta dây dưa, cô đau lòng quay mặt đi, tựa đầu vào bả vai “Lục Duật Kiêu”, cổ ra vẻ bi thương nói: " Sao anh có thể nói như vậy, buổi tối hôm chia tay với anh, anh đã uống say, anh ôm lấy tôi, anh còn bộc lộ nội tâm với tôi, nói người anh yêu không phải là Trinh Trinh, mà là tôi."

Quả nhiên Cổ Trinh Trinh bị thu hút, trên mặt đều là vẻ không thể tưởng tượng nổi chuyện này, nhanh chóng bắn ánh mắt chỉ trích về phía Hà Ân Chính, Hà Ân Chính bị Cổ Trinh Trinh nhìn chăm chú đến mức sợ hãi, nhưng miệng lại không thể phản bác, "Không phải như vậy, Trinh Trinh, em phải tin anh."

"Chát ——" Cổ Trinh Trinh đâu có nghe được nữa, liền tát lên mặt Hà Ân Chính một cái.

Gò má trái của Hà Ân Chính nhanh chóng hồng thành màu gan heo, cực kỳ tức giận đến trước mặt Cổ Tử Mạt, xù lông, "Cổ Tử Mạt, cô nói linh tinh vừa vừa thôi, cô đừng có vu oan cho tôi! Cái người phụ nữ này, nói láo cũng không cần viết nháp, lúc đầu tôi thật là bị mù mới."

"Bịch ——" một tiếng, Hà Ân Chính vẫn chưa nói xong, cả người đã bị người đập một cước ngã xuống đất, thiếu chút nữa còn ngã chổng mông lên trời.

Không cần nhìn, người có khả năng nhất ở đây nhất định là ‘ Lục Duật Kiêu ’.

Lúc này, ‘ Lục Duật Kiêu ’ đang chỉnh lại cổ áo sơ mi, nhìn từ trên cao xuống, vút toàn bộ khinh miệt lên người Hà Ân Chính.

Hai người đàn ông này, trong thoáng chốc, giằng co nhau bằng ánh mắt, nhưng, hai người là hai loại khí thể hoàn toàn khác biệt, một người ánh mắt khinh miệt, tư thái ngạo nghễ, trong mắt không có gì, một người ánh mắt ảm đạm, bên trong tràn đầy tức giận cùng bức bối bị kìm nén không chỗ phát tiết, đáng vẻ nhếch nhác.

Ai thắng ai thua, ai cao ai thấp, liếc mắt một cái liền rõ ràng.

Cố Trinh Trinh nhìn rõ tất cả ở trong mắt, trong lòng cô đều là bất mãn phần uất, tại sao mỗi lần Cố Tử Mạt dẫn đàn ông về đều có thể hấp dẫn ánh mắt của cô, tại sao mỗi lần người đàn ông bên cạnh cô đều không đáng tin cậy như vậy? !

Từ tận đáy lòng, cô cảm thấy không phục!

Nói thật, ngày hôm qua ở khách sạn lúc cô nhìn thấy người đàn ông bên cạnh Cố Tử Mạt lần đầu tiên, cô đã bị anh ta hấp dẫn.

Người đàn ông này, lúc nào cũng cho cô một loại cảm giác ‘ Kim Lâm há lại là vật trong ao’.

Giống như hôm nay, anh ta mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, ống quần thẳng tắp để lộ hai chân to lớn thon dài, rõ ràng là sự phối hợp bình thường không thể bình thường hơn được, nhưng anh ta mặc bộ quần áo này lên lại càng tôn lên vẻ sang trọng.

Có vài người mặc vào long bào cũng không thể giống thái tử, mà có vài người dù mặc quần áo bình thường đến không thể bình thường hơn, cũng không che giấu được khí chất cao quý bẩm sinh. Người đàn ông này, số mệnh nhất định là cao quý không sao nói được!

Tối hôm qua sau khi cãi nhau một trận với Hà Ân Chính, cô cũng mất ngủ cả đêm, trong đầu cô hiện lên không phải chuyện Cố Tử Mạt nói chị ấy mang thai, mà là một gương mặt tuấn lãng dịu dàng, nhiệt độ lòng bàn tay

của anh ta hình như còn lưu lại trên cổ tay của cô, anh ta dùng sức nắm tay cô, ngay cả xương cốt của cô cũng cảm nhận được đau đớn.

Ánh mắt của anh ta âm trầm, ẩn ý bên trong đều là cảnh cáo, nhưng cô lại vui vẻ chịu đựng, loại cảm giác anh ta cho cô, là loại cảm giác mà chưa từng có người đàn ông nào khác cho cô.

Cả quá trình, cô dù đau vẫn thấy vui vẻ, cô quá muốn tiếp xúc với người đàn ông này!

Cô suy nghĩ ngẩn ngơ, mơ tưởng viễn vông, nhưng trong sân đột nhiên truyền đến tiếng động cơ dồn dập không thể không kéo cô ra khỏi dòng suy nghĩ."Xong đời, mình nên làm thế nào."

Nghĩ đến tiếp theo có thể phải đối mặt với một cục diện quyết liệt, Cố Trinh Trinh liền luống cuống, ôm đầu bối rối đứng dậm chân tại chỗ .

Cố Tử Mạt nhìn cửa chính bị người giúp việc đẩy ra từ hai bên, nghĩ thầm vở kịch này đúng là càng diễn càng cao trào.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Người Đàn Ông Trần Đầy Ý Muốn Bảo Hộ

Bước vào không phải ai khác, mà chính là Cố phu nhân.

Làm nữ chủ nhân của nhà họ Cố, lời bà nói ra có quyền uy tuyệt đối, mà Cố Trinh Trinh, không khỏi hơi kiêng kỵ mẹ ruột của mình.

Cố phu nhân mặc một chiếc váy theo phong cách Ba Tư, trang sức xinh đẹp, trang điểm lại không giống như một vị phu nhân, ngược lại lại giống như một người phụ nữ trung niên tầm thường vội vàng ăn mặc đẹp cho bản thân vậy.

Vào giờ phút mà Cố phu nhân bước vào, Cố Tử Mạt liền nghe được tiếng cười chê bật ra từ khóe miệng của kẻ giả mạo.

Người đàn ông này, thật đúng là cái gì cũng dám cười!

Cô không nhịn được trừng mắt liếc anh một cái, ý bảo anh không nên tùy tiện hành động thiếu suy nghĩ, anh vẫn vẻ mặt như thường, là người duy nhất trong phòng không có áp lực, anh cười lạnh với Hà Ân Chính bị đập ngã ra đất, vân đạm phong khinh nói: " Còn không nhanh đứng dậy."

Cố Tử Mạt cũng không tự giác chế giễu Hà Ân Chính nói: " Người mù, anh nằm ngửa ra ở đó, thì cho rằng sẽ có người thương hại anh sao? Còn không biết tự đứng lên, đỡ mắt mặt xấu hổ!" Lời này của cô, vừa đúng ăn khớp với câu kia của anh ta, ‘ lúc đầu là tôi bị mù ’.

Bị cô nói như vậy mặt Hà Ân Chính lúc đỏ lúc trắng, lại liếc mắt nhìn sang Cố Trinh Trinh, cũng thấy vẻ mặt cảnh cáo của Cố Trinh Trinh, lúc này mới uốn éo người bò dậy, giống như là một chú rùa vụng về.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Cố phu nhân vừa vào cửa, nhìn thấy tình hình ngay, con gái nuôi của bà đột nhiên về nhà, còn mang về một người đàn ông xa lạ không biết thế nào, mà người con rể tương lai mà bản thân bà vẫn luôn lấy làm kiêu ngạo, đang bị cái người đàn ông xa lạ kia khi dễ.

Điều này sao có thể không khiến cho bà khiếp sợ? !

Cố Trinh Trinh mất hết mặt mũi, vốn dĩ hôm nay thấy đúng là ngày mẹ cô đi tụ họp với những vị phu nhân kia, cho nên cô mới dám để cho Cố Tử Mạt về nhà, sau đó lôi kéo Hà Ân Chính âm thầm giải quyết phiền toái.

Nhưng bây giờ, kế hoạch của cô đã bị sụp đổ hoàn toàn rồi.

Cô hướng ngay ánh mắt cầu xin về phía Cố Tử Mạt, nhẹ nhàng lắc đầu với chị ấy, chỉ hy vọng Cố Tử Mạt sẽ không nói chuyện mang thai cho Cố phu nhân.

Hà Ân Chính cũng luống cuống, lúc này tính ngang ngược càn rỡ cùng thói khôn vặt của anh ta hoàn toàn mất hiệu lực, chỉ có thể khổ sở cầu xin Cố Tử Mạt, "Tử Mạt, van em, nể tình tình cảm trước kia của chúng ta, em trăm ngàn lần không thể nói ra."

Cố Tử Mạt nhìn bộ dáng khuất phục nịnh hót của Hà Ân Chính, trong lòng ngũ vị tạp trần, so sánh với Hà Ân Chính đang nói lời ác độc một phút trước, cô càng khiếp sợ với Hà Ân Chính không hề có một chút tôn nghiêm nào vào giờ phút này hơn.

Ai có thể tin tưởng, người đó đã từng làm họa sĩ cầm cọ vẽ? !

Hai hình ảnh đối lập, càng biểu hiện bộ mặt đáng ghét của tên đàn ông khốn kiếp này!

Ác nhân có ác nhân trị, mặt cô không đổi sắc, quyết định tiếp tục đóng vai người ác này, vừa muốn mở miệng, tay nhỏ bé liền bị một bàn tay ấm

áp cầm lấy, cô nghi ngờ nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, lại thấy anh lên tiếng nói, "Chuyện Tử Mạt mang thai không phải là chuyện nhỏ, phải có người cho cô ấy một cái công đạo, có cái công đạo rõ ràng, chúng tôi cũng dễ làm quyết định cho bước tiếp theo."

Người đàn ông này, hoàn toàn là một bộ dáng bảo hộ ‘ để tôi đóng vai ác cho’.

Nói tới đây, anh ta dừng lại một chút, con mắt đen cố ý nhìn về phía Cố Trinh Trinh, "Cố tiểu thư, cô nói có đúng không?" Giọng nói trầm thấp trong trẻo như đàn vi-ô-lông-xen, những lời nói ra lại là từng bước ép sát .

Trong đôi con ngươi màu đen, ánh sáng cũng càng ngày càng bén nhọn.

Cố Trinh Trinh nhìn cái người đàn ông mà mọi cử động đều có thể khiêu khích tiếng lòng của mình, trong lòng vừa kích động lại kiêng kỵ, dưới khí thế áp bức cường đại của anh ta, đúng là không thể phản bác.

Cố phu nhân nghe thấy, lại thấy vẻ mặt mọi người ở đây khác nhau, lập tức sáng tỏ, ánh mắt quét qua bụng của Cố Tử Mạt, tiếp theo lại phóng đến trên người Hà Ân Chính, "Ân Chính, cậu nói cho tôi nghe một chút, đây là chuyện gì xảy ra! Con gái nhà họ Cố chúng tôi, cũng không thể mặc cho cậu khi dễ như vậy được!"

Ngại vì có người ngoài ở đây, bà không thể không che chở con gái nuôi của mình, chỉ có thể lên tiếng trách cứ hỏi.

Hà Ân Chính liên tục lùi lại, hết lần này đến lần khác bị hỏi vấn đề đó, nhưng anh hoàn toàn không có lời nào để giải thích mọi chuyện, mọi quyền chủ động đều thuộc về Cố Tử Mạt, anh cực kỳ bối rối, chỉ có thể xin Cố Trinh Trinh giúp đỡ, "Trinh trinh, em phải tin tưởng anh, anh thật sự không có mà."

Trong đầu Cố Trinh Trinh cũng là một mảnh hỗn loạn, chuyện đã ồn ào đến mức này, cô hoàn toàn không có năng lực để kết thúc nó, huống chi, chuyện quan hệ bất chính của cô và Hà Ân Chính vốn dĩ còn chưa có yên tĩnh hẳn.

Cô không nói nổi một câu, chỉ có thể đau lòng quay đầu đi chỗ khác, làm ra vẻ chị em một lòng với Cố Tử Mạt, nói, "Anh làm việc có lỗi với chị, chính là có lỗi với em, hiện tại anh vừa có lỗi với chị, lại có lỗi với em."

"Vu cáo! Đây rõ ràng là vu cáo! Cố Tử Mạt, đều là cô, đây đều do cô thiết kế đúng không, cô mang thai đứa bé của người đàn ông này, rồi cố ý đổ oan lên người tôi! Cô đừng mơ tưởng vu oan cho tôi, cùng lắm thì đến lúc đó chúng ta đi bệnh viện làm kiểm tra!" Hà Ân Chính chó cùng dút giậu, chĩa mũi nhọn về phía Cố Tử Mạt kêu oan.

Sau khi Cố phu nhân nghe xong, cũng không phân biệt được là ai đúng ai sai, im lặng nghĩ đến bệnh viện kiểm tra cũng là biện pháp khả thi.

Trong lòng Cố Tử Mạt bức tức, tên đàn ông khốn kiếp này thế nhưng hắt nước bắn lung tung lên người cô, thật đúng là kẻ đê tiện không gì sánh được, không nhịn được tức giận tiến lên chỉ vào mũi của anh ta mà mắng to, "Hà Ân Chính, đồ khốn kiếp! Đồ vô sỉ! Đồ tiện nhân!"

Lời này cô đã nhịn rất lâu, cuối cùng cũng danh chính ngôn thuận nói ra ở nhà họ Cố, chỉ là mắng đến phần sau, cô đã hết từ ngữ rồi.

"Đừng tức giận, đừng nóng vội." Người đàn ông đi cùng cô bước nhanh về phía trước, mạnh mẽ giữ chặt cô, lấy một loại tư thế bảo hộ ôm trọn lấy bả vai của cô, tránh cho Hà Ân Chính không từ thủ đoạn sẽ đánh cô.

Cuối cùng thì tâm tình của cô cũng có chỗ phát tiết, lại nghĩ đến sự vô tình vô nghĩa của Hà Ân Chính đối với cô trước kia, tâm trạng vô cùng không ổn định, cô không nhịn được mà nhỏ giọng khóc sụt sùi.

Người đàn ông thấy cảm xúc của cô thay đổi, kịp thời xoay người của cô lại, ôm lấy cô, để đầu cô tựa vào ngực của mình, sau đó quét mắt nhìn mọi người một vòng, nói với Cố phu nhân: " Mặc dù nhà họ Cố không phải là một gia tộc lớn, nhưng tóm lại cũng coi như là người có máu mặt, nếu con gái nhà họ Cố bị đưa đến bệnh viện làm kiểm tra, tiết lộ tin tức ra ngoài, chẳng phải nhà họ Cố sẽ bị mọi người khinh thường sao? !"

Thân thể Cố phu nhân không khỏi chấn động, câu nói của người đàn ông này không thể nghi ngờ đã đâm trúng điểm yếu của bà, nhà họ Cố ở thành phố này không tính là danh môn thế gia, nhưng là bị thương bất túc bị hạ hữu dư (nhìn lên không đủ nhìn xuống lại có thừa), địa vị xấu hổ, những gia đình như thế rất coi trọng mặt mũi, nếu mặt mũi đã mất rồi, nhất định thanh danh cũng mất sạch, việc làm ăn trên thương trường cũng sẽ gặp vấn đề.

Thấy Cố phu nhân để lộ cảm xúc, đôi mắt hồ ly của người đàn ông nhàn nhạt nheo lại, không nhanh không chậm rên rỉ khi còn nóng nói, "Nếu anh Hà vẫn cường điệu Tử Mạt mang thai đứa bé của Lục Duật Kiêu tôi đây, cũng không cần làm như vậy, tôi đưa Tử Mạt trở về trước, sau đó đề nghị anh Hà trong vòng hai ngày hãy chứng cứ đến, hai ngày sau nói rõ ràng với chúng tôi."

"Lục. Lục Duật Kiêu?" Cố phu nhân vốn dĩ không để ý đến lời đề nghị mà anh nói, toàn bộ ý nghĩ đều đặt vào ba chữ "Lục Duật Kiêu", phải biết, hiện nay tại thành phố này, ba chữ này có ý nghĩa như thế nào!

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Gian Phu Dâm Phụ Vui Mừng Hơn

Trên mặt của anh ta đều là không thể tưởng tượng nổi, "Anh nói Anh là Lục Duật Kiều? Có chứng cứ gì? Không, điều này không thể nào! Anh nói dối. Anh." Anh vì tương lai tốt hơn mà từ bỏ bạn gái cũ, bạn gái cũ lại tốt số tìm được một người đàn ông giàu có ưu tú hơn anh hàng nghìn hàng vạn lần, làm đàn ông, anh không tiếp thụ nổi sự thật này.

Còn Cố Trinh Trinh thì mím môi, lặp đi lặp lại cái tên ‘Lục Duật Kiều’, cô là nàng công chúa của nhà họ Cố, nhưng lại không phải là nàng công chúa mà tất cả các cô gái đều phải hâm mộ, trước mắt, cơ hội của cô đã đến rồi!

Giờ phút này Cố Tử Mạt đang đánh vào trên ngực của anh, đầy bụng nghi ngờ, nghe người ta nói, lúc một người đang nói dối, tim sẽ đập không theo quy luật bình thường, nhưng vừa rồi nghe người đàn ông này nói dối, cô hoàn toàn không cảm thấy nhịp tim của anh ta có gì biến hóa.

Cô khẽ ngẩng đầu, vừa vận nhìn thấy chiếc cằm gợi cảm của người đàn ông, lại khẽ lộ đầu ra, cuối cùng thấy rõ nửa dưới gương mặt tuấn tú của người đàn ông này.

Người đàn ông này, nói dối mà mặt không đỏ tim không đập !

Hả? Đây là tình huống gì?

Vừa muốn suy nghĩ tiếp, thì đầu nhỏ liền bị bàn tay của người đàn ông ấn trở lại chỗ cũ, "Đừng động, ngoan ngoãn."

Cố Tử Mạt kêu rên, người đàn ông này xem cô như thú cưng!

"Vậy thì tốt, Lục thiếu, hiện tại cảm xúc của Tử Mạt không ổn định, cậu đưa Tử Mạt về trước đi, ngày khác tôi nhất định sẽ khiến Ân Chính cho Tử Mạt một cái công đạo, con gái nhà họ Cố, cũng không thể để người ta khi dễ vô ích như vậy được!" Cố phu nhân giải quyết dứt khoát, bán mặt mũi cho Lục Duật Kiêu, trong lời nói lại không khỏi để lộ ra ý quan tâm đối với Cố Tử Mạt.

Cứ như vậy, Cố Tử Mạt bị anh đưa ra khỏi nhà họ Cố giống như bắt cóc thú cưng vậy.

Trên đường ngồi taxi trở về, Cố Tử Mạt nhớ lại tình huống vừa rồi, dọc theo đường đi cười không ngậm miệng được, cũng sắp đau đến sốc hông rồi.

Cố lắm mới nín cười được, nói với người đàn ông bên cạnh, "Anh không thấy trước khi chúng ta đi, bọn họ đều trợn mắt nhìn, sắc mặt đều rất kém, ha ha, bọn họ nhất định đã bị thân phận của anh hù sợ rồi."

Thế nhưng anh ta lại không nói lời nào, chỉ nhìn cô, ánh mắt tối sầm lại, vừa tà khí vừa tùy ý, giống như đang nghiên cứu chú thỏ nhỏ mình nuôi trong nhà, mang theo mấy phần triu mến, mấy phần dung túng.

Cô giành thắng lợi trong trận chiến mở màn, cười ‘ khanh khách ’ không ngừng, nằm bò ra ở ghế sau xe, rất sợ người khác không biết cô vui vẻ, cười mãi, cười đến đau bụng, một cái tay nhỏ không nhịn được ôm bụng, một cái tay nhỏ đập vào bờ vai của anh, "Sao anh không nói lời nào thế, mới vừa rồi anh vẫn một bộ khí phách hiên ngang anh minh thần võ, mà hiện tại anh lại nín thinh thế? Ai nha, anh cười đi, ở trước mặt tôi, không cần xấu hổ, tôi cũng không ngại anh là Lục Duật Kiêu giả."

Người đàn ông bị cô dây dưa, lại thấy cô đang ôm bụng, ánh mắt nhàn nhạt quét về phía bụng của cô, chặc chặc mở miệng, "Tôi còn chưa từng thấy qua người phụ nữ có thai nào lại không biết tiết chế như cô vậy!"

"Phốc ——" tài xế ngồi phía trước phá vỡ im lặng đầu tiên, bật cười, còn thỉnh thoảng quan sát đôi trai gái này thông qua gương chiếu hậu.

Cố Tử Mạt chú ý tới ánh mắt theo dõi của tài xế, thầm nghĩ thật quá mất mặt, đều do cái người đàn ông đáng ghét bên cạnh này, không nhịn được hai tay ôm bụng, không biết xấu hổ chớp mắt với anh ta nói: "Chỉ sợ anh cũng chưa từng gặp qua đôi gian phu dâm phụ nào không biết tiết chế giống như chúng ta đi."

Người đàn ông không ngờ cô có thể nói ra lời nói kinh người như vậy, chân mày khẽ nhăn, lại nghiêng mắt nhìn dáng vẻ khôi hài của cô, chân mày nhíu lại, lại nhẹ giọng cười, duỗi bàn tay, ôm sát hông của cô, dùng sức mà nhéo, động tác giống như là yêu không chịu được, "Vậy mà em còn thật giống tiểu nhân đắc chí, cẩn thận bị bọn họ tóm được cái đuôi, đến lúc đó chỉ có thể bỏ trốn cùng với kẻ gian phu anh đây thôi."

Cố Tử Mạt càng nghe hai chữ ‘ bỏ trốn ’ này càng không thoải mái, lại nhìn thấy tài xế taxi nhìn bên này với vẻ mặt quỷ dị, càng cảm thấy lúng túng, không nhịn được đẩy bàn tay của anh ra, ghét bỏ nói: "Chết mất, lấy bàn tay lợn của anh ra!"

Người đàn ông không làm khó cô, rất tự nhiên buông lỏng tay, cũng không có bắt bẻ cô, chẳng qua ánh mắt sắc quét qua hai tay của mình, thầm nghĩ ngại một phen, mày nhíu lại, hình như đang rối rắm.

Cô nhìn bộ dạng này của anh ta, cảm giác cái người đàn ông gặp mạnh sẽ mạnh hơn này đều sẽ ở những lúc bất ngờ làm cho người ta không hiểu đang toan tính điều gì "Dừng lại ở chỗ này một chút." Người đàn ông nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ huy bác tài xế.

Cố Tử Mạt nhìn bên ngoài một chút, bĩu môi, "Còn chưa đến mục đích đâu."

Người đàn ông lại bước xuống xe trước, bỏ lại cô, không nói với cô câu nào, cô nhìn theo không giải thích được, lại chỉ có thể xuống xe đi theo anh ta. Nơi này là phố Triều Dương, cũng coi như là một con phố đặc biệt, chỉ vì kiến trúc cũ kỹ, nhân viên hỗn tạp, quản chế rối loạn, nên cô cũng không hay đến.

"Có muốn dẫn tôi đi dạo một lát hay không?" Người đàn ông lên tiếng hỏi thăm.

Cô gật đầu một cái, vẫn không khỏi rất hiếu kỳ, chẳng lẽ anh ta chưa từng đi dạo ở đây, "Anh không phải là người của thành phố này sao?"

"Không phải." Người đàn ông lắc đầu, dạo bước đi vào một cái cửa hàng nhỏ.

Cô nhắm mắt đuổi theo, lại phát hiện ánh mắt của anh ta không tẻ, những sản phẩm nhỏ trong cửa tiệm đều rất tinh xảo, tuy nhỏ nhưng không mất ý vị.

Cổ Tử Mạt rất nhanh bị một chiếc vòng tay điêu khắc thủ công hấp dẫn, vòng tay màu trắng, phía trên điêu khắc hoa văn nhìn qua lại có một phong vị khác. Người đàn ông đi đến phía sau cô, ánh mắt quét qua đôi mắt sáng của cô, mỉm cười, "Thích không?"

Cổ Tử Mạt nghe tiếng quay đầu lại, thoải mái đưa vòng tay cho anh nhìn, trong lòng có sự vui mừng không che giấu được, "Anh có cảm thấy kiểu hoa văn này rất đặc biệt không, tôi chưa từng gặp qua, đây là làm bằng cái gì vậy, ngà voi sao."

Người đàn ông cầm chiếc vòng tay trong tay cô vào tay mình ước lượng, chỉ vào bề mặt phía trên, nói, "Tôi ước lượng sức nặng, cảm giác không giống, hơn nữa cô xem, phía trên này có lỗ nhỏ, bề mặt lại thô ráp, chắc không phải ngà voi, chỉ là xương cốt của một loài động vật bình thường

thôi." Cố Tử Mạt hơi giật mình, kẻ giả mạo mà còn biết nghiệm hàng, ngay cả cái này cũng biết.

Nhận thấy ánh mắt ngạc nhiên của cô, anh từ từ cong khóe môi, từ chối cho ý kiến, chân dài bước ra, dẫn cô ra khỏi cửa hàng, sau đó thông thả ung dung từ trong túi móc ra một trang giấy đặt vào trong lòng bàn tay cô.

Cố Tử Mạt cũng không nghĩ anh ta muốn làm gì, nhưng thấy động tác của anh ta chậm, còn không nhìn được liếc anh ta một cái, nhưng khi nhìn thấy nội dung trên giấy thì cô liền tròn tròn mắt.

Muốn nói lời ghét bỏ anh ta cũng ngưng lại.

Mấy dòng chữ trên giấy thực sự nhìn quá quen mắt, thế nhưng trong nháy mắt đoạn ký ức u ám không chịu nổi lại hơi gây trở ngại cho việc đọc của cô, thế nào cũng phải đọc mới được: "Tôi, bây giờ thực sự cần một người đàn ông, đóng giả Lục Duật Kiêu, cũng nhanh chóng kết hôn giả với tôi, điều kiện càng xuất sắc càng tốt, trả phí đóng giả, chi phí biểu diễn cũng do phía tôi trả, thời hạn một tháng. Ai có ý định đề nghị liên lạc nói chuyện, không có xin đừng làm phiền."

A a a, bản tin này là lịch sử đen tối của cô, giai đoạn này thật sự không thể lộ ra ngoài ánh sáng được!

Một tay cô vo tròn tờ giấy nắm chặt lại, ngẩng đầu lên nhìn anh ta, hiểu lại giả bộ không hiểu hỏi, "Người một nhà không nói hai lời, đây là anh có ý gì?"

"Cô chắc hẳn đã hiểu ý của tôi, tôi đã thành công ứng chức chú rể giả của cô, nói như vậy, chúng ta thật sự có thể chân chính trở thành người một nhà."

"Thành công?" Cô phản ứng chậm nửa nhịp nói: " Anh nói, tôi đồng ý để cho anh làm chú rể giả của tôi rồi hả?"

Ngất mất! Lúc đầu vì để cho anh ta theo cô diễn mang thai giả, cô thật sự đã làm một chuyện ngu xuẩn như vậy!

"Đừng đừng đừng, anh cái người này, nơi nào đều tốt, chính là rất rất rất tích cực, anh xem, trước kia là tôi tuổi trẻ khinh cuồng không hiểu chuyện, làm bậy một cái tin thuê người như vậy, hiện tại tôi đã trưởng thành hơn, bây giờ không cần chú rể giả nữa rồi, sau khi trở về tôi đã suy nghĩ, cảm thấy tạm thời chúng ta có thể đổi một loại phương thức hợp tác khác."

"Lục Duật Kiêu" bỗng nhiên cười, "Bản tin là cô đăng trên diễn đàn, tuyên bố thuê tôi, cũng là chính miệng cô thừa nhận, bây giờ nói đổi ý liền đổi ý?"

Cố Tử Mạt hiểu, đây là anh ta đang ám chỉ cô khi để anh ta, cô khóc không ra nước mắt, chỉ có thể ngụy biện, "Ai chứng minh là tôi đăng tin chứ? Anh tìm nhầm người rồi! Tin là do người khác đăng, anh tìm cô ấy đi."

Lúc đầu cô đăng kèm phương thức liên lạc trên đó là số điện thoại của Đại Thiển, trò khôn vặt cô sử dụng lúc trước rốt cuộc cũng có đất dụng võ.

Vốn tưởng rằng người đàn ông này cứ như vậy mà rút lui, không ngờ ngay sau đó, anh ta lại móc một tờ giấy khác từ trên người chìa ra trước mặt cô, chỗ ghi tên in nick name trên diễn đàn cùng số QQ của cô .

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Anh Ta Vì Cứu Cô Mà Bị Thương

Người đàn ông vừa nói, vừa chỉ cho cô xem, "Mặc dù cô ghi chú thông tin liên lạc của người khác, nhưng tài khoản của chủ sở hữu thì không thể sửa đổi được, cái nick name cùng số QQ của cô."

"À, thời gian trước QQ của tôi bị trộm, nhất định là người này muốn chơi tôi, gần đây ngày càng nhiều kẻ trộm nick rồi." Người đàn ông này tại sao có thể có số QQ của cô? Thật đúng là. Thần Thông Quảng Đại!

Nụ cười của ‘ Lục Duật Kiêu ’ lại không hề giảm, một vẻ bình tĩnh thông dong, "Tôi đã chứng thực với Đại Thiến rồi, cô ấy nói địa chỉ QQ của cô thiết lập nhiều tầng bảo vệ, rất an toàn, hơn nữa gần đây cô ấy không hề phát hiện bất kỳ dấu hiệu nào là QQ của cô bị trộm."

Cuối cùng Cố Tử Mạt cũng hiểu rõ cạm bẫy xuất hiện ở chỗ nào, hết cách rồi, có người bạn ngốc như vậy, Đại Thiến vẫn mơ ước ‘ sắc đẹp ’ của người đàn ông này, khẳng định nói hết chuyện của cô với anh ta rồi.

Người đàn ông thấy cô sững sờ, cũng không hề ép hơn nữa, đó cũng không phải việc một người đàn ông nên làm.

Ngược lại anh làm ra vẻ đứng dậy muốn đi, "Vậy thì thôi, cô có thể tìm người khác đóng giả Lục Duật Kiêu, cái này tôi không có ý kiến."

Anh ta muốn bãi công? !

Trong nháy mắt Cố Tử Mạt cảm thấy hoảng sợ, anh ta vừa bước một bước, cô liền nhanh chóng vươn móng vuốt, tư thế ngã nhào, nhếch nhác đeo lên cánh tay anh ta, "Anh giúp tôi một lần đi, nếu tôi tìm người khác,

cũng chỉ có thể giải thích với bọn họ là Lục Duật Kiêu đi phẫu thuật thẩm mỹ, còn phẫu thuật xấu đi."

Anh cúi đầu nhìn cô, khoe miệng giật giật, vẻ mặt rất không bình thường.

Thấy anh ít nhất cũng dừng bước lại, cô vội vã thừa thắng truy kích, đánh mạnh vào tình cảm, "Anh xem tôi rất đáng thương, tôi...tôi là một người phụ nữ có thai không nơi nương tựa, còn bị bạn trai cũ bỏ rơi, Anh nhẫn tâm bỏ lại tôi một mình sao?"

Người đàn ông nhếch miệng lên thành một đường cong, mắt híp lại, "Vừa rồi tôi đã nói rõ, chỉ cần cô thực hiện cam kết." Nhìn chăm chăm khuôn mặt bình tĩnh ung dung nở nụ cười kia, nhìn cái vẻ hoàn toàn nắm chắc kia, trong nháy mắt cô lại thấy hoảng thần.

Tình huống trước mắt là, cái người đàn ông không biết từ đâu chui ra này, thế nhưng vẫn yêu cầu kết hôn giả với cô? !

Mặc dù nhất thời cô không nghĩ ra được, tại sao cái kẻ giả mạo này lại phí hết tâm tư quần lầy cô như vậy, nhưng trước mắt vì ổn định anh ta, cô sáng suốt chọn lựa hạ sách rồi.

"Điều khoản nào quá đáng tôi sẽ không làm! Không cho phép thu lệ phí lung tung! Nếu như anh đồng ý hai điều này, tôi sẽ ký tên!"

"Không có vấn đề." Người đàn ông lại lấy ra một tập bản thảo từ trên người, sau khi mở ra đưa tới trước mặt cô, "Để tỏ rõ thành ý của hai bên, vì để cho hai bên trong lòng đều có cái để, chúng ta đều phải ký tên."

Cô ghen hòng trân trối nhìn toàn bộ quá trình, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, anh ta đã từ trên người lấy ra ba tờ giấy, hơn nữa mỗi tờ đều rất đúng thời điểm.

Mẹ ơi, túi áo này của anh ta là ăn trộm của Doraemon! Ăn trộm!

Hiện nay ở trong lòng bàn tay cô, cũng là bản hợp đồng cầu thả qua loa nhất, chỉ có mấy hàng chữ lớn như rồng bay phượng múa, từ trước đến nay chữ viết của đàn ông khác biệt so với phụ nữ, cô vừa nhìn một chút đã cảm thấy nhức đầu.

Trong lòng cảm thấy ngọt ngào vì Lục Duật Kiêu thật, dứt khoát nhìn một cái, ở chỗ ghi tên tùy tiện vài nét bút: Cố Tử Mạt.

Hai người ký xong, cô không chớp mắt nhìn người đàn ông gấp hợp đồng để lại vào trong túi áo, lại lờ mờ cảm thấy có gì đó không đúng lắm, vừa định hỏi một chút, liền nghe được trên đầu truyền đến tiếng rầm vang.

"Cẩn thận!" Người đàn ông khẩn cấp nói.

Một giây sau, lúc Cố Tử Mạt phản ứng lại được, cả người cô đã bị anh ôm trong ngực, lưng cô dán vào lồng ngực của anh, nơi đó đang đập rất nhanh, cô thấy hoảng hốt, không biết là cô hay là anh ta?

Không phân rõ đây là xấu hổ vì da thịt thân cận, hay vì chuyện bỗng nhiên xảy ra.

Hơi thở nam tính thành thực của anh ta vọt thẳng đến các giác quan của cô, anh ta ôm chặt lấy cánh tay của cô đến nghẹt thở, cô gần như không cách nào nhúc nhích được.

Từng miếng thủy tinh rơi ngay bên cạnh bọn họ, vỡ thành nhiều mảnh. Thân thể của cô bị anh đẩy ra, ngón tay lạnh lẽo của anh gạt những sợi tóc lộn xộn trên mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô, khẽ nhếch môi, "Có bị thương không, trên người có chỗ nào đau không."

Cô mờ mịt nhìn khắp nơi, nhìn về phía vị trí tấm kính, nơi đó chính là chỗ cô vừa mới đứng.

Cô ngẩng đầu nhìn phía trên một chút, thì ra là tầng ba lâu năm không được tu sửa, cửa kính bị rơi ra, cô hoạt động nửa người dưới, cảm thấy không có vấn đề gì lớn, hoảng hốt lắc đầu một cái, "Tôi rất tốt, tôi không sao."

Nhưng mà trong nội tâm lại rất sợ hãi, nếu không phải người đàn ông này ôm cô vào lòng, sợ rằng cô sẽ bị những miếng kính này cửa vào mà hủy dung.

Thấy lực chú ý của cô hơi rời rạc, người đàn ông nhăn mày, lôi cô đến chính giữa ngã tư đường, dùng sức nắm lấy tay nhỏ bé của cô, "Bây giờ không sao rồi, đừng lo lắng."

"A." Cô cúi đầu, nhìn về nơi anh ta đang nắm tay của mình, ánh mắt lướt qua cánh tay của anh, lại sửng sốt một chút, "Anh bị chảy máu."

Người đàn ông gật đầu một cái, "Bị thủy tinh cắt đến, bị thương ngoài da, vấn đề không lớn"

"Vậy chúng ta đi bệnh viện?" Người bị thương là lớn nhất, cô cần trưng cầu một chút ý kiến của anh ta.

Anh ta lắc đầu một cái, "Đây coi như là tai nạn lao động, cô phải tự tay băng bó lại cho tôi." Môi mỏng nhàn nhạt sát qua bờ môi cô, giọng nói có ý cười.

"Anh ——" cô thở dài, "Anh thật dám để cho tôi băng bó sao? Không sợ đau chết?"

"Đến hiệu thuốc." Người đàn ông bước đi trước, cũng không ngại.

Cố Tử Mạt hết cách rồi, chỉ có thể theo sau, đi theo làm tùy tùng cho anh ta.

Mua chút băng gạc cùng nước thuốc, cô tự mình phục vụ anh ta, cực kỳ cẩn thận vén ống tay áo sơ mi của anh ta lên, liền lộ ra vết thương trên cánh tay, nhìn qua thì có điểm làm cho người ta khó có thể tiếp nhận, nhưng nhìn kỹ, phía trên còn có dấu vết của vết thương cũ, vết thương mới chồng lên vết thương cũ, có chút nhìn thấy mà ghê.

Cô lấy nước thuốc, khử trùng cho anh ta trước, sau đó quấn băng gạc lên cho anh ta, cả quá trình, cô đều cẩn môi, không nói một lời.

"Có phải cảm thấy rất cảm động hay không, cũng không hối hận vì ký hợp đồng hợp tác với tôi chứ?" Người đàn ông nhướng mày, nói rất tự nhiên, thậm chí bên trong còn mang theo chút nhạo báng.

Cơ thể của cô run lên bởi vì lời nói của anh ta, người đàn ông này, mỗi lần đều có thể nói trúng tâm tư của cô, làm cô phát điên làm cô lo lắng.

Vừa rồi, cô thật sự có cái ý nghĩ kia, nhưng mà bây giờ ——

Những suy nghĩ này bởi vì lời nói của anh ta mà tan thành mây khói!"Không cảm động chút nào, trên cánh tay anh còn có vết thương cũ đâu, tôi nhìn một cái cũng biết, anh là loại người không sợ đau!" Cô mở to mắt, cẩn môi nói anh ta .

Ánh mắt của cô thoáng nhẹ nhàng, vẫn không có tiêu cự, trong lỗ tai vẫn không có nghe được lời phản bác của anh ta, cô chỉ có thể quay đầu nhìn anh ta.

Chỉ thấy ánh mắt của anh ta nhìn thẳng dòng xe chạy phía trước, giọng nói cũng đều đều nghe không ra vui buồn, "Đúng vậy, tôi không sợ bị thương, nhưng người khác sợ đau."

Cô khó hiểu nhìn anh ta, cảm giác anh ta lúc này, giống như là một quyển sách vừa dày vừa nặng, bên trong cất giấu rất nhiều chuyện xưa,

giống như lần đầu tiên gặp mặt, thời điểm cô bắt lại cánh tay anh ta vậy, anh ta giống như đang nhớ lại một vài chuyện không vui trước kia.

Chuyện này. Rất cuộc là.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Cố Trình Trình Tâm Ngoan Thủ Lạ

Cứ như vậy, cô chăm chú nhìn anh ta rất lâu, cho đến khi giọng nói trong treo trầm thấp của anh ta vang lên bên tai cô, "Cô đang nghĩ cái gì?"

Cô giật mình, cắt đứt ngay dòng suy nghĩ của mình, thay đổi vẻ mặt, vẻ bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười toét miệng với anh ta, "Tôi đang suy nghĩ một cái vấn đề, cái anh Lục Duật Kiêu thật đó có đẹp trai bằng một nửa của anh không?" Đương nhiên cô không thể nói cho anh ta biết, cô đang suy nghĩ đến chuyện xưa của anh ta.

Người đàn ông không vui liếc cô một cái, tay cởi khuy áo ở cổ ra, thở ra một hơi, khoe môi cong lên, chậm rãi cong phần eo, sau đó nhe nhàng kề môi gần sát tai cô, "Cõi đời này, đẹp trai hơn tôi —— không có."

Cuối cùng, lại ác liệt hơi liếm vành tai của cô, mới đứng lên, đề cao giọng nói, "Sao đột nhiên lại hỏi cái này, chẳng lẽ là - trong lòng cô có quý?"

Cố Tử Mạt thật muốn một búa đập chết cái kẻ kiêu ngạo này, cái gì cùng cái gì đây, cô hỏi với không hỏi đều cùng một dạng! Còn để cho anh ta mượn cơ hội khoe sự thông minh cùng tự tin của mình nữa! Cô thẳng sống lưng, rõ ràng nói cho anh ta biết, "Không có quý!" Dù cho trong lòng cô có quý, cũng sẽ không nói cho anh ta biết!

Người đàn ông thấy cô như thế, ánh mắt tối sầm lại, giữ chặt hông của cô, hung hăng ép ở trên lồng ngực của chính mình, "Tha cho em bị ma nhập, lần này, em cũng đừng mong trốn thoát khỏi lòng bàn tay anh nữa."

Trong lòng Cố Tử Mạt ngượng ngùng, cái gì ‘ lần này ’, cái gì ‘ nữa ’, giống như trước kia cô và anh ta từng có rồi rắm vậy!

Cô đang buồn bã không biết trả lời thế nào, tiếng chuông điện thoại di động của cô liên vang lên, cô vội vã nhận.

Đầu kia điện thoại là Cố Trinh Trinh, hẹn cô đi dạo phố.

Ơ kìa, mới qua bao lâu, cô ta đã không nén được tức giận? Là vì điều tra chuyện cô mang thai đi!

Được rồi, cô cũng muốn xem xem Cố Trinh Trinh có thể sử dụng thủ đoạn cao tay nào nữa.

Không nói hai lời, cô đã đồng ý đến nơi hẹn rồi.

Cô cúp điện thoại, nói một chút ý nghĩ của mình với kẻ giả mạo, người đàn ông nhăn lông mày ngẫm nghĩ, mới gạt đầu một cái, "Cô tùy thời thông báo địa điểm, tôi sẽ ở bên ngoài chờ cô."

"Được." Có kẻ giả mạo ủng hộ, cô hạ quyết tâm.

.....

Đúng giờ đi đến địa điểm hẹn trước, Cố Trinh Trinh như thường ngày, kéo tay của cô, từ lúc bắt đầu gặp mặt vẫn nói không ngừng.

Trước kia các cô là chị em gái tốt không có ân oán, nói chuyện cười đùa như vậy là rất bình thường, nhưng hiện tại ở giữa bị ngăn cách bởi một Hà Ân Chính, Cố Trinh Trinh vẫn có thể làm như vậy được?

Đây tuyệt đối là không bình thường, cô vừa đi, vừa suy nghĩ em gái như vậy khiến cho cô nhìn không thấu.

Cố Trinh Trinh thật không đơn giản, hơn nữa lòng dạ cực sâu, còn là một cao thủ diễn trò.

Cô không thể làm vẻ mặt tươi cười với Cố Trinh Trinh được, chỉ có thể dọc theo đường đi gạt ra nụ cười, dọc theo đường đi, Cố Trinh Trinh còn năm lần bảy lượt nhắc tới kẻ giả mạo, cô cũng là phụ nữ, tự nhiên biết Cố Trinh Trinh đang tính toán cái gì.

Nếu cô ấy quan tâm đến Lục Duật Kiều, cô cũng không che giấu, dứt khoát gọi điện thoại để ‘ Lục Duật Kiều ’ tới đây. Cố Trinh Trinh vui mừng quá đỗi, nhưng Cố Tử Mạt không có ý định đi dạo cùng cô nữa, kiểu cách sờ lên bụng của mình, làm ra vẻ hết sức khổ sở, "Trinh Trinh, chị sợ đi quá lâu, em bé trong bụng chị sẽ kháng nghị, nếu không, chúng ta xuống quán nước dưới lầu ngồi một chút?"

Cố Trinh Trinh nghe cô ‘ khoe khoang ’, sắc mặt trầm xuống, nhưng ngay sau đó thấy trước cửa thang máy có một bãi nước kem tan chảy, trong nháy mắt sắc mặt tươi lên, "Được, chị."

Thời điểm xuất hiện ý nghĩ động đến đứa bé của Cố Tử Mạt, thật ra thì cũng làm cô sợ hết hồn, dù sao loại chuyện thương thiên hại lý như vậy, liên quan trọng đại, cô chưa từng làm.

Nhưng, nếu như mượn danh nghĩa đứng không vững đẩy những người bên cạnh một cái, để cho cô đụng vào Cố Tử Mạt, Cố Tử Mạt ngã xuống thang máy, cái thai mười phần * là không giữ được, mà đến lúc truy cứu trách nhiệm, cũng rất khó tính đến trên đầu cô.

Nhà họ Cố nhìn trúng hạng mục của nhà họ Hà, còn đầu tư cho nhà họ Hà một số tiền lớn như vậy, nếu như lúc này hôn sự của bọn họ thất bại, hai nhà họ Cố ắt sẽ trở mặt, đến lúc đó nhà họ Cố sẽ tổn thất rất là nghiêm trọng.

Cô tuyệt đối không thể để đứa nhỏ trong bụng Cố Tử Mạt ảnh hưởng đến việc kinh doanh của nhà họ Cố!

Cố Trinh Trinh sóng vai với Cố Tử Mạt, đi về phía thang cuốn.

Một bước, hai bước, ba bước.

Cô cách bãi nước kem tan chảy trắng muốt này càng ngày càng gần, nhịp tim cũng càng ngày càng nhanh, trên tay cũng ra mồ hôi.

Dù sao cũng là chuyện liên quan đến mạng người, cô thực sự khẩn trương.

"Trinh Trinh, sao em lại toát mồ hôi, trúng gió rồi sao?" Cố Tử Mạt cảm giác cô em gái này cổ cổ quái quái, rõ ràng vừa nãy nghe nói kẻ giả mạo đến còn rất vui vẻ, nhưng bây giờ đáng vẻ biến thành suy yếu.

Cố Trinh Trinh lắc đầu một cái, "Em không sao, có lẽ là trúng gió rồi." Đi về phía trước hai bước nữa, trước mắt có một nữ sinh đại học làm thêm cầm truyền đơn chen vào giữa hai người, cô chờ đúng thời cơ, bước lên bãi nước kia, hung hăng cắn răng một cái, cơ thể đột nhiên ngã xuống.

Nữ sinh đại học sợ hết hồn, cơ thể mềm mại không chịu nổi sức nặng bất ngờ đổ lên, một phần truyền đơn của cô bị đung bay đi, vì vậy cô bé theo bản năng đưa tay ra bắt lấy truyền đơn, thân thể lại càng đứng không vững, tiếp theo liền bổ ngã về một phía, cơ thể liền ngã lên người Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt nào bộ vừa lên tiếng cảnh báo, bản năng khua tay như muốn nắm được cái gì, nhưng cái gì cô cũng không bắt được, ngón tay chỉ có thể chạm tới tay vịn thang cuốn lạnh lẽo bằng kim loại.

Một thoáng đó, trong đầu của cô trống rỗng, thân thể của cô ngã xuống theo quán tính lăn xuống thang cuốn.

Xương của cô đập vào thang cuốn cứng rắn, thậm chí cô có thể cảm nhận được âm thanh xương cốt của cô bị dồn ép, bị nghiền nát.

Cũng không biết lẫn bao lâu, cơ thể của cô mới bị hai chàng trai trưởng thành ở phía dưới chặn lại.

Khuỷu tay và đầu gối của cô đều bị thương, đau rất , người vây xem cũng đứng xung quanh cô, làm thành bốn bức tường, mặc dù cô cảm thấy gân cốt toàn thân đều đau, cô vẫn tiếp tục diễn kịch, tay nhỏ bé cố ý đặt ở bụng, tạo thành biểu hiện giả dối nơi đau nhất là ở đó.

Màn kịch này vốn là muốn diễn cho Cố Trinh Trinh nhìn, lại không nghĩ rằng, thật lâu sau cũng không thấy Cố Trinh Trinh xuất hiện, cô chỉ nghe được có người ở phía sau kêu, "Có người té bất tỉnh."

Cô vừa muốn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một người đàn ông dáng cao ngất đẩy cơ thể mọi người ra, bước dài đi nhanh về phía cô, giống như một người kỵ sĩ.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thật Hay Cho Một Đóa Bạch Liên, Kỹ Nữ!

Người đàn ông ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào cô, đưa tay ôm lấy hông cô, hỏi cô đau ở đâu.

Cô làm bộ đáng thương uất ức mở miệng, "Nơi nào cũng đau."

Lúc cô trả lời, người đàn ông cũng không nhìn cô, ngược lại ánh mắt quét về phía một người khác đang rất nhộn nhịp, bỗng dừng, anh buông cô ra, nhanh chóng đứng lên, liền bước nhanh hướng nơi khác chạy đi.

Cái này đáng chém ngàn đao đấy! Đàn ông đẹp mặt quả nhiên không đáng tin cậy.

Cô có loại cảm giác bị người vứt bỏ, nước mắt xúc động trong hốc mắt, trong nháy mắt biến thành nước mắt bi phẫn.

Trung tâm thương mại rất gần bệnh viện, an ninh nhân viên chạy tới cùng người nhiệt tâm lập tức đưa cô đi khám gấp, mà người đàn ông kia, trong quá trình này, từ đầu đến cuối không có xuất hiện, Cố Trinh Trinh cũng không có lộ diện.

Cô còn cầu huyết nghĩ, có phải hay không từ đầu đến cuối, cái kẻ giả mạo đó đều là người của Cố Trinh Trinh, kẻ giả mạo chính là nội ứng trong lòng địch, mà cô, là kẻ gốc bị lừa giỡn như khi làm xiếc!

Amen, vừa nghĩ tới Cố Trinh Trinh cũng kẻ giả mạo hát ‘ một đôi vợ chồng cũng nhau quản lý việc nhà ’, cô đã cảm thấy ghê tởm từ đầu đến chân !

Cô nằm ở trên giường bệnh, kinh ngạc nhìn chăm chăm trần nhà, trên trần nhà cũng hiện ra vẻ mặt ngông cuồng của Cố Trinh Trinh và kẻ giả mạo ôm nhau âu yếm, cô không nhìn được khua hai tay trước mặt, quát to một tiếng, "Tránh ra!"

Quả nhiên, hai cái bóng dáng này bị đánh tan, chỉ còn lại một mình kẻ giả mạo, cô vừa định đánh tiếp, liền bị một cái tay giữ lấy cổ tay, cô định thần nhìn lại, người tới có lông mày đen đậm như mực, ánh mắt thâm thúy như vực sâu hiện ra ánh sáng sắc bén, sóng mũi cao, môi mỏng khô gợt, vóc người cao to.

Đây không phải là kẻ giả mạo sao, nhìn kỹ lại, giờ phút này trên gương mặt cao quý của người đàn ông giống như tương đối giống với dân chúng rồi, trên trán của anh ta đầy mồ hôi, hình như là vội vàng tới."Nếu anh đã đi, còn quay lại làm gì! Không phải anh là đồng bọn của Cố Trinh Trinh sao? !" Cô không ưỡn ẹo xoay mặt, không nhìn tới anh ta, rất nhỏ tính khí nói.

Đầu tiên người đàn ông sững sờ, tiếp theo nhìn về phía cô, khóe miệng nhẹ cong lên, giọng nói của anh ta thấp trầm hùng hậu, mang theo ranh mãnh, "Cô nói đây hoàn toàn là nói dối, tôi hiểu ý của cô là, cô sợ tôi bỏ đi."

Cô giận quá, cả người cũng tức giận, "Tránh ra! Nếu anh không đi! Có tin tôi sẽ nôn lên người anh hay không !"

Khóe miệng anh ta cong lên, mang theo một nụ cười như có như không, bàn tay xoay khuôn mặt nhỏ nhắn của cô về phía anh, cặp mắt kia liếc qua mặt của cô, nhàn nhã tới một câu, "Bởi vì não bị chấn động nhẹ, cô nghĩ nôn mửa là triệu chứng rất bình thường."

Cố Tử Mạt có loại cảm giác bị anh ta bức điên, tại sao mỗi lần đều là anh ta thắng cô thua? !

Thua thì lại đấu tiếp không được sao?

Hừ! Cô quật cường ngẩng đầu lên, bày ra một bộ hờ hững đối với anh ta, cô chính là muốn cho anh ta nếm thử một chút, cảm giác bị vứt bỏ!

Người đàn ông không sao cả lắc đầu cười, tìm cái ghế ngồi xuống, sau đó đưa tay cởi nút áo ở cổ áo sơ mi ra, chậm rãi dựa lưng vào ghế ngồi, mới nói, "Anh đã khống chế camera theo dõi trước, ở đó có đáp án mà em muốn biết."

Bởi vì lời nói của anh ta mà cơ thể của cô đột nhiên chấn động. Người đàn ông này, hóa ra vội vàng rời đi, cũng là vì cô.

Đối với việc ngoài ý muốn này, cô có trực giác, cô cảm thấy là âm mưu của Cố Trinh Trinh. Cô nhớ, lúc đang đi dạo phố, có một khoảng thời gian ngắn Cố Trinh Trinh nhìn chăm chăm bụng cô không dời, ánh mắt rất kỳ quái, thế nhưng lại không thể làm chứng cứ.

Cô căn môi không nói, thật là khó.

Người đàn ông lại vẫn nhàn nhã ngồi ở chỗ cũ, yên tĩnh chờ cô nói..., cho đến khi có người gõ cửa, anh mới cất bước đi ra mở cửa.

Cố Tử Mạt tận mắt nhìn người đàn ông đi mở cửa, sau đó quay vào.

Anh ta nói với cô, "Hung thủ đang ở ngoài cửa, cô muốn gặp sao?"

Cô nghi ngờ nhìn về phía anh ta, muốn anh cho cô một chút ý kiến, nhưng người đàn ông này lại giả vờ làm như không nhìn thấy quay mặt đi, ngay cả một cái ánh mắt cũng không cho cô.

Cố Tử Mạt oán giận trong lòng, người đàn ông này, là ăn miếng trả miếng sao? Tâm nhân thật đúng là nhỏ.

Cuối cùng cô vẫn để cho hung thủ đi vào ‘ chịu đòn nhận tội ’ rồi.

Lúc Cố Trinh Trinh tiến vào, vẻ mặt cô ta hơi kinh hoảng, nhưng ánh mắt lại lộ vẻ vô tội, dáng vẻ luống cuống giống như vô ý làm tổn hại đến đứa bé, cô ta đứng lại cách giường vài bước, nói thật nhỏ, "Chị, thật. Thật xin lỗi, lúc đó có thể là do em bị trúng gió, cho nên mới không cẩn thận ngã xuống như vậy."

Đến cuối, giọng nói của Cố Trinh Trinh nghẹn ngào đến nói không ra lời, Cố Tử Mạt không tính sẽ lên tiếng, cô chính là muốn cho Cố Trinh Trinh phát huy kỹ năng diễn xuất đẳng cấp Oscar, cho Cố Trinh Trinh một cơ hội biểu hiện vô cùng tinh tế.

Cố Trinh Trinh cắn thật chặt môi dưới, mắt cũng sưng lên lợi hại, thấy Cố Tử Mạt không lên tiếng, ánh mắt sợ hãi nhìn cô, khi cô nhìn tới lại vội vàng dời tầm mắt đi.

Màn kịch này tiết tấu chậm, người đàn ông ôm cánh tay ở một bên, bây giờ không nhìn nổi nữa, hừ lạnh một tiếng, "Xem ra cô không hề gấp gáp một chút nào, mấu chốt là, cô còn đẩy cái nữ sinh viên đó một cái, cô đẩy vừa khéo, nhưng lại hại hai người, không đúng, cộng thêm đứa bé trong bụng Tử Mạt, là ba người."

Cố Trinh Trinh bị ‘ Lục Duật Kiêu ’ dọa cho phát sợ, hoảng sợ hơi hạ ánh mắt, cô hít mũi một cái, cố gắng không khóc thút thít, nhìn một chút nửa người dưới của Cố Tử Mạt đang bị chặn bao trùm, ngực phập phồng kịch liệt một lúc lâu, cô mới nghẹn ngào mở miệng, "Chị, em. Em là người có tội, em cũng không cầu xin chị tha thứ cho em ngay...em chỉ hy vọng chị có thể cho em một cơ hội, để em chăm sóc chị, để em lấy công chuộc tội, em."

Môi cô thiếu chút nữa cũng bị hàm răng cắn nát, phía trên một hàng dấu răng đỏ ửng, váy bị tay cô xoa đến nhăn nhúm.

Cố Tử Mạt nghĩ thầm, thật đúng là một chú Tiểu Bạch Thỏ vô tội! Cô cắn răng, nặn ra một nụ cười với cô ta, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô ta, khẽ hất cằm lên, tự tin nói từng chữ từng chữ, "Em yên tâm, chị cùng đứa bé của chị. Đều rất khỏe, không cần người khác tới chăm sóc."

Cô bị Cố Trinh Trinh chăm sóc? Không chừng một lúc nào đó, cô bị Cố Trinh Trinh chăm sóc mà ‘ đẽ non ’ !

Ai ngờ, cô đã nói trực tiếp như vậy, Cố Trinh Trinh vẫn chưa buông tha.

Cô vừa nghe thấy Cổ Tử Mạt nói như thế, nước mắt lập tức chảy ra, cô giơ cánh tay lên dùng sức lau đi, "Chị, em là thật lòng, trước kia khi còn bé, lúc chị bị bệnh, em cũng vậy."

Cố Tử Mạt nghe thấy cô ta nhắc tới khi còn bé, liền không nhịn được cau mày, cô ghét nhất người khác dùng chiêu thân tình với cô, ánh mắt quét về phía ‘ Lục Duật Kiêu ’, ngắt lời cô ta, "Vẫn không cần làm phiền đến em, mặc dù đứa bé trong bụng chị không được cha nó thừa nhận, nhưng mà chị lại có một người bạn trai tốt, Duật Kiêu tới chăm sóc chị, đã đầy đủ rồi." Nói xong, tay của cô, không nhịn được xoa bụng của mình.

Cố Trinh Trinh nhìn động tác trên tay của cô, cảm giác đau đớn truyền từ ánh mắt tới đáy lòng, lại nhìn về phía ‘ Lục Duật Kiêu ’, trong lòng phẫn hận mình vẫn chưa đủ cố gắng, vừa định tiếp tục tranh thủ, liền bị người đàn ông cắt đứt, "Mời Cố tiểu thư trở về đi, Tử Mat cần nghỉ ngơi."

Người đàn ông vừa nói xong, cơ thể đã lướt qua cô, sai bước đi tới cửa.

Cô thật sự không còn cách nào, chỉ có thể chào tạm biệt Cố Tử Mạt, lúc đi tới cửa, đúng lúc đụng phải một người đàn ông mặc âu phục màu đen đi về phía bên này, hình như là đến tìm “Lục Duật Kiều”

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Anh Ấy Chuẩn Bị Cho Cô Một Vở Kịch Hay

Cố Trinh Trinh rất muốn tiếp xúc với Lục Duật Kiêu, nhưng cô thấy người đàn ông kia đi tới, cũng hơi do dự, trong lúc cô còn đang do dự, thì nghe thấy tiếng Cố Tử Mạt gọi cô lại.

Cô cực kỳ khó chịu, cắn môi, rõ ràng không muốn quay lại, càng tiếp xúc với Cố Tử Mạt, cô lại càng cảm thấy có nguy cơ bị nhìn thấu.

Đang suy nghĩ, lại phát hiện Lục Duật Kiêu đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt của người đàn ông này lãnh lẽo, nét mặt kia, thần thái kia. Là cô chưa bao giờ từng thấy trên người anh ta.

Một khắc kia, cô cảm nhận được trong hai mắt của anh ta, mang theo một cảm giác bị hủy diệt không nói rõ được.

Cô không khỏi run lên một cái, cắn răng, xoay người quay lại phòng bệnh của Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt không chớp mắt nhìn Cố Trinh Trinh mất hồn quay lại, từ trong đáy lòng cô dâng lên một nụ cười lạnh lùng, cô hít thật sâu, bàn tay vuốt bụng của mình, cố ra vẻ ưu thương nói, "Lần này Hữu Kinh Vô Hiểm, cũng coi như chị và đứa bé đã trải qua một kiếp nạn lớn rồi, mặc dù ba đứa bé không muốn thừa nhận bé, nhưng dù sao anh ta cũng nên đến nhìn một cái chứ."

Khuôn mặt Cố Trinh Trinh trắng bệch, trong nội tâm lại cháy lên ngọn lửa ghen ghét, nhưng cô không thể không cúi mặt xuống, hai tay nhỏ bé vịn vào nhau gật đầu, "Tốt thôi, chị, vậy em và anh ấy sẽ cùng đến thăm chị."

Cố Tử Mạt muốn làm gì! Trong lòng hai cô đều hiểu rõ.

Cố Trinh Trinh vẫn vô cùng không yên tâm đối với Hà Ân Chính, cho nên nói ra lời muốn cùng đi.

Nhưng Cố Tử Mạt lại vui vẻ chấp nhận, cô sợ cái gì? Tới một ngược một, tới một đôi ngược một đôi!

Cho nên lúc Hà Ân Chính đến, liền gặp được một cảnh tượng như thế này.

Cố Tử Mạt đang khóc lóc nước nở trên bả vai Lục Duật Kiêu, không kềm chế được, mà Lục Duật Kiêu ở một bên săn sóc an ủi cô, thỉnh thoảng còn đưa khăn giấy để cô lau nước mắt.

Nhìn thấy Hà Ân Chính và Cố Trinh Trinh đến, Cố Tử Mạt càng khóc to hơn, có thể nói là nước mắt nước mũi tèm lem, giấy lau nước mũi cũng ném lung lung khắp nơi, Hà Ân Chính đến gần, cô liền ném trúng người anh ta.

Hà Ân Chính thấy miếng giấy lau nước mũi rơi từ trên vạt áo mình xuống đất, vẻ mặt lúng ta lúng túng .

Cố Tử Mạt vừa lau nước mũi, vừa hướng Hà Ân Chính kêu trời gọi đất , "Ô ô, cuối cùng anh cũng tới, vừa rồi, hai mẹ con em thiếu chút nữa mất mạng. Ô ô."

Hà Ân Chính chưa từng chạm vào một đầu ngón tay của Cố Tử Mạt, đã bị vu thành cha của đứa bé trong bụng cô ấy, anh cảm thấy mình quá oan uổng, bây giờ còn bị Cố Trinh Trinh ép tới đây thăm hỏi, loại cảm giác này, con khó chịu gấp hàng ngàn hàng vạn lần so với việc ‘ đội nón xanh (cho cảm sừng) ’.

Đây là chuyện gì chứ? ! Thật là nghiệp chương!

Anh nhìn Cố Tử Mạt gào khóc thảm thiết, gian phu còn thân thiết gần bó cùng cô ấy, trong mắt trong lòng anh đều khó chịu, bởi vì Cố Tử Mạt kêu gào quá lợi hại, cũng có không ít hộ lý y tá đi tới cửa xem náo nhiệt, lại còn chỉ chỉ chỏ chỏ với anh.

Vì mặt mũi anh không nén được giận, khó chịu quay đầu lại làm như muốn đi, còn chưa bước được một bước, tay liền bị Cố Trinh Trinh nhẹ nhàng cầm lấy.

Thấy Cố Trinh Trinh không biến sắc lắc đầu với anh, anh liền hiểu rõ, có Cố Trinh Trinh ở đây, anh cũng đừng nghĩ bỏ cuộc giữa đường.

Cố Tử Mạt ghét cái đôi gian phu dâm phụ này trao đổi bằng ánh mắt, lòng hạ quyết định, vừa ném giấy lau nước mũi vào người Hà Ân Chính, vừa hướng cửa liễu mạng kêu gào, "Ô, cái tên Hà Ân Chính khốn kiếp này! Đáng chém ngàn đao, anh đã đến rồi cũng không tới chăm sóc tôi, còn tay trong tay với em gái tôi! Anh đồ khốn kiếp!"

"Đây là loại đàn ông gì thế, vợ thiếu chút nữa sanh non, anh ta vẫn còn cùng em vợ làm chuyện như vậy! Loại đàn ông này, nên bị trời phạt chịu báo ứng!"

"Không phải sao, nếu là ở quê tôi, loại đàn ông này sớm đã bị thiên đao vạn quả, haiz, thật là lòng người dễ thay đổi!"

Hộ lý và y tá đang đứng vây xem ở cửa ra vào, đang ồn ào thảo luận, Hà Ân Chính lập tức bị lên án trở thành Tội Nhân Thiên Cỗ!

Cố Trinh Trinh sợ bị Hà Ân Chính liên lụy, sợ hãi liền buông tay Hà Ân Chính ra, đứng sang một bên cách một khoảng cách.

Hà Ân Chính quá xấu hổ, trên mặt lúc đỏ lúc trắng, anh chạy vụt ra cửa, thô bạo đóng cửa phòng bệnh lại, cố gắng ngăn lại một chút âm thanh.

Lục Duật Kiêu lắc đầu một cái, từ bên cạnh Cố Tử Mạt rời đi, đem khăn giấy nhét vào trong ngực Hà Ân Chính, mắt lạnh liếc anh ta, "Thiếu gia nhà họ Hà cũng chỉ đến vậy thôi sao? Nói ra cũng không sợ người khác chê cười!"

Nói xong, anh liền sai bước đi đến cửa, tiêu sái mở cửa phòng bệnh ra, bước dài bỏ đi ra ngoài.

Chân trước của anh vừa đi khỏi, những y tá hộ lý xem náo nhiệt lại một lần nữa ồn ào trở lại.

Lúc ‘ Lục Duật Kiêu ’ trở lại phòng bệnh một lần nữa, Cố Tử Mạt đang nghiêng người ở trên giường bệnh ăn salad trái cây.

Thấy anh đi tới, cô ngả người về phía trước, dương dương tự đắc đưa cho anh, "Nhìn này, đây là tên khốn kia làm, mùi vị cũng không tệ lắm, anh cũng nên nếm thử một chút?" Trong một canh giờ, cô nô dịch Hà Ân Chính như người hầu, rất đắc ý.

Nhẹ ‘ a ’ một tiếng, người đàn ông đặt tay lên đĩa salad trái cây trên tay cô, nhẹ đẩy ra, bật cười hơi kè sát vào cô, trên gương mặt tuấn tú lãnh ngạnh nổi lên một nụ cười mê chết người không cần đèn mạng, "Đây là đồ ăn anh ta làm cho phụ nữ có thai, tôi cũng thưởng thức không nổi, cô cũng can đảm thật, không sợ bọn họ hạ hoa hồng ở bên trong sao?"

Giọng đàn ông trầm thấp chứa đựng ý cười truyền từ tai đến, mang theo một sức mạnh nam tính không nói được, làm cho cột sống của cô tê rần, hơn nữa ám hiệu trong lời nói của anh ta, cô càng cảm thấy đĩa salad trái cây trước mắt trở nên vô vị tẻ nhạt rồi.

Cô không còn hứng thú đặt xuống, nhưng vẫn mạnh miệng nói, "Bọn họ mới không dám lộ liễu như vậy đâu, nhiều lắm thì bọn họ hạ chút độc dược mẫn tính cho tôi thôi."

Người đàn ông chĩa mắt nhìn đĩa salad, duỗi tay, nhanh chóng đổ hết đĩa salad vào trong thùng rác, nhắm mắt làm ngơ.

Cuối cùng, nhếch môi quét mắt khắp toàn thân cô, mới chậm rãi mở miệng, "Xem ra vết thương trên người của cô không có gì đáng ngại, bây giờ cô có thể xuất viện, về nhà đi, có một màn kịch hay để xem đấy."

"A. Kịch hay?" Cô có chút không tưởng tượng ra được kịch hay trong miệng người đàn ông này là cái dạng gì.

Mới vừa rồi cô nhìn Cố Trinh Trinh cùng Hà Ân Chính đầu đầy bụi đất đi khỏi, cô cảm thấy rất tuyệt, đúng là kịch hay!

Kịch hay người đàn ông này chuẩn bị cho cô là gì?

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên nghiêm túc, giống như kiểu đang nghiêm túc suy nghĩ, người đàn ông nhin không được bật cười, một đôi mắt hẹp dài nhuộm cảm giác say, lại càng thêm tà tử mê người, tâm tình hình như cũng hăng hái hơn, "Tôi chỉ hơi động tay chân, làm cho người ta đưa Cố Trinh Trinh đến một nơi thích hợp với cô ta."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Anh Thích Kiểu Phụ Nữ Thế Nào

"Đó là nơi nào?" Người đàn ông này nói quá mơ hồ.

"Một nơi có thể làm cho cô ta học được cách làm người, muốn xem kịch hay, thì tốt nhất cô nên về ngay bây giờ." Người đàn ông cười yếu ớt, hiện rõ nếp nhăn nơi khóe mắt khi cười, mang theo sức quyến rũ của đàn ông trưởng thành, cũng mang theo một tia cứng chiều. Đối với lời của anh ta, Cố Tử Mạt là nửa tin nửa ngờ, nhưng lúc ban đêm, cô vẫn quyết định chịu đau trở về nhà họ Cố.

Nhưng còn chưa về đến nhà, cô liền ý thức được xảy ra chuyện lớn gì rồi.

Xa xa, cách họ một khoảng cách, chỉ thấy tiếng còi hú liên tục trước cửa nhà, kèm theo tiếng kêu trời kêu đất của Cố phu nhân, Cố Trinh Trinh thì không nói lời nào bị công tay đưa lên xe cảnh sát.

Cảnh sát nói, bởi vì nữ sinh đại học bị đẩy ngã đó bị chấn thương não, Cố Trinh Trinh bị nghi là có ‘ tội cố ý đả thương người ’.

Cô ngạc nhiên che miệng lại, không khỏi kinh ngạc nhìn về phía kẻ giả mạo đang đứng ở một bên xem, "Anh làm chuyện này trở nên âm ỹ quá rồi? Cố Trinh Trinh bị đưa đi ăn cơm tù?" Khó trách anh ta nói muốn để cho Cố Trinh Trinh học cách làm người.

Nhưng cô có cảm giác, chuyện này có ý tứ giống ‘ thăm kịch nhân gian ’. Từ nhỏ Cố Trinh Trinh được sống an nhàn sung sướng, nếu phải ăn cơm tù mà nói, cũng giống như ép Cố Trinh Trinh tự sát.

Suy nghĩ một chút cái tình cảnh ngồi sau song sắt đó, cô thấy hơi hoảng.

"Đau lòng?" Người đàn ông buông cánh tay ra, dời tầm mắt khỏi cửa nhà họ Cố, chăm chú nhìn về phía cô, nghiêm túc hỏi."

Dĩ nhiên Cố Tử Mạt không thể quên được lòng dạ hiểm độc của Cố Trinh Trinh, Cố Trinh Trinh còn độc ác đến mức muốn cô một thi hai mệnh, cô làm sao dễ dàng quên được!

Cô vừa định lắc đầu phủ nhận, lại mơ hồ ý thức được một chút bất thường, xem cái giọng điệu đó của người đàn ông kia, giống như còn hận Cố Trinh Trinh hơn so với cô, chẳng lẽ hai người này từng có va chạm? !

Ánh mắt hoài nghi quét về phía kẻ giả mạo, trong lòng bách chuyển thiên hồi, suy nghĩ các loại khả năng, người đàn ông để ý thấy ánh mắt quái dị của cô, thân thể lùi về phía sau, dè dặt nói: " Cô đang đoán mò cái gì đấy."

"Sao anh biết là tôi đoán mò." Cô sờ cằm, tế tế nhìn người đàn ông, nghĩ thầm người đàn ông này quá thần thông rồi.

"Không có việc gì đừng có đoán mò." Người đàn ông nói một câu khô khốc, dáng vẻ lập tức cao lạnh rất nhiều.

Cô cảm thấy người đàn ông này thật sự kỳ quái, nhưng lại không nói ra được là ở chỗ nào.

Nâng cằm lên nhìn dáng người của người đàn ông này, “vẻ đẹp đàn ông” xuất sắc cũng làm cho não cô mở ra khá lớn, cô vỗ vỗ vào miệng, rất Holmes tiêu sái đi đến trước mặt anh ta, đâm vào lồng ngực anh ta liền hỏi, "Trước kia anh lén phéng với Cố Trinh Trinh phải không? Phải hay không?"

Theo tình tiết trong phim thần tượng, một trăm phần trăm là người đàn ông này đã từng có gì đó với Cố Trinh Trinh, nhưng sau đó cô ấy lại ghét bỏ anh ta không có quyền không có tiền lại không thể bỏ rơi anh ta, vì vậy anh ta tức giận bất bình, thay hình đổi dạng thông qua cô đến gần Cố Trinh Trinh một lần nữa, cuối cùng đưa Cố Trinh Trinh vào ngục giam!

Môi người đàn ông hung hăng mím một cái, mắt không chớp nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, cô vừa nháy mắt, thế nhưng anh ta lại đột nhiên cúi đầu, môi mỏng dán lên gương mặt của cô, giọng nói nhỏ giống như con muỗi bay qua, "Trí tưởng tượng không tệ, đáng tiếc đầu óc cô nghĩ quá nhiều rồi."

Cô cảm thấy mặt mình rõ ràng nóng lên, nếu nói thì, mấy ngày nay vì diễn trò, cô đã bị người đàn ông này ăn không ít đậu hũ, nhưng lần này lại làm cho cô cảm thấy rung động lòng người.

Gò má trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bị đôi môi mỏng quyến rũ cọ xát! Quả thật rất rất rất thân mật!

Tay nhỏ bé che lên gò má bị anh ta cọ vào, chân mày cũng nhiều nếp nhăn, "Đây cũng không phải diễn trò, anh làm gì mà táy máy tay chân như vậy!"

Người đàn ông đứng thẳng người lên, đôi tay ôm ngực, một vẻ nhàn nhã nhìn cô từ trên cao nhìn xuống, rất không sao cả nhướn mày, "Không cần thận trọng đến, đều là người lớn, như vậy không phải rất bình thường sao?"

"Nếu là người khác, tôi đã báo cảnh sát rồi!" Cô ôm má, tức giận nói.

Thật là chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ như vậy!

"Thật là không có nghĩ đến." Nói đến đây, người đàn ông cố ý dừng một chút, có ý xấu muốn trêu chọc cô, "Không ngờ Cố tiểu thư mặc dù đã là

phụ nữ có thai rồi, nhưng vẫn đơn thuần như vậy, thuần khiết như vậy, giống như học sinh năm nhất trung học vậy."

Cố Tử Mạt bị lời nói của anh ta làm cho nghẹn họng, thả tay xuống, mặt đỏ lên nói: " Tôi không nói với anh nữa, tôi muốn vào nhà xem một chút!"

Người đàn ông lại kéo cô, "Cố Trinh Trinh bị bắt đi, mặc dù không có quan hệ trực tiếp với cô, nhưng cũng có dính dáng , nếu bây giờ cô đi vào, nhất định sẽ đụng họng súng, trước chờ một lát rồi lại vào đi."

Cố Tử Mạt hơi sững sốt, cô không thể không thừa nhận người đàn ông này nói rất có lý, cô tìm một khối đá ven đường ngồi xuống trước, sau đó gọi người đàn ông kia tới đây ngồi chung, thật không nghĩ đến, người đàn ông này cũng không lĩnh tình, bướng bỉnh giống như đại thiếu gia nhà giàu có vậy.

Anh ta không ngồi, cô cũng không buộc anh ta ngồi, bẻ một cành cây, ngồi ở ven đường vẽ vòng vòng.

Vẽ vẽ, đột nhiên cô nghĩ đến một vấn đề rất nghiêm trọng, liền mở miệng rất nghiêm túc hỏi anh ta, "Anh thích kiểu phụ nữ như thế nào?"

Người đàn ông không ngờ tới cô sẽ hỏi vấn đề này, đầu tiên là kinh ngạc nhìn cô một cái, sau đó suy nghĩ một chút hỏi ngược lại cô, "Cô hỏi cái này để làm gì?"

Cố Tử Mạt thấy anh ta không trả lời thẳng vấn đề, trong lòng rất khó chịu, liền tức giận nói, "Nhắc nhở bản thân, ngàn vạn lần không được đến gần với loại hình lý tưởng của anh, trong lúc thấy anh thay tôi trả thù tên đàn ông cặn bã và người phụ nữ đê tiện kia, tôi liền cảm nhận được mức độ nguy hiểm khi làm bạn gái của anh."

Khóe miệng người đàn ông hung hăng kéo ra, anh ta khẽ nhắm mắt, sau lại mở to hai mắt xem thường nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô, ghét bỏ

cười nói, "Yên tâm, cô vô cùng an toàn."

Cô vứt bỏ nhánh cây, ấn đầu gối đứng lên, "Nghe anh nói như vậy, tôi càng không yên tâm, theo kịch tình trong phim thần tượng, bình thường đàn ông nói như chém đinh chặt sắt sẽ không yêu như vậy, trên thực tế đều sẽ yêu."

Người đàn ông nghe vậy, nụ cười cứng ngắc, nhất thời đen cả mặt, "Ít xem những thứ không có đường chất đi."

Cố Tử Mạt vẫn không cho là đúng, khinh thường liếc anh ta một cái, "Được rồi, bây giờ tôi phải đi về xem cảnh hỗn độn trong nhà một chút, anh hãy đi về trước đi thôi."

Nói xong, cũng không chờ người đàn ông lên tiếng, liền tự mình xách bọc nhỏ đi về nhà.

Vừa vào cửa, chỉ thấy Cố phu nhân đang sốt ruột, biểu hiện ở trên miệng, bà lau nước mắt một cái, rất là nóng nảy nói, "Cũng không biết cái nữ sinh đại học phát truyền đơn đó lai lịch như thế nào, thế nhưng thao túng cảnh sát không nói hai lời liền bắt Trinh Trinh đi, chúng ta phải tìm chứng cứ biện hộ cho Trinh Trinh, nhưng bên phía trung tâm thương mại kia lại công bố không có bất kỳ tư liệu theo dõi nào, cảnh sát sợ đắc tội cái sinh viên đại học kia, tuyệt không cho chúng ta dàn xếp, chúng ta đưa tiền tìm người điều vô dụng."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Yêu Thương Nhưng Nhớ

Cuối cùng Cố Tử Mạt cũng biết dùng chiêu ‘ mượn đao giết người ’ là thế nào.

Kẻ giả mạo đánh bất ngờ, chẳng những mượn danh nghĩa người khác trọng phạt Cố Trinh Trinh, còn thành công dời đi ánh mắt của người khác tập trung trên người cô.

Chắc chắn là Cố Trinh Trinh sẽ không nghĩ đến, chuyện này lại bất ngờ xảy ra, trên danh nghĩa, Cố Tử Mạt không có cách nào bắt cô phải chịu trách nhiệm, nhưng một nữ sinh đại học bị thương lại có thể tìm cô tính sổ, hiện tại mạng nhỏ của Cố Trinh Trinh đang bị nắm giữ trong tài liệu theo dõi.

Nhưng tài liệu theo dõi này, sớm đã bị kẻ giả mạo nắm trong tay ngay lúc đó rồi.

Cô sợ hết hồn hết vía nghĩ, về sau đắc tội với ai, cũng không thể đắc tội kẻ giả mạo.

Đang suy nghĩ, cô liền nhận được một cuộc điện thoại hấp ta hấp tấp của Đại Thiển, "Tử Mạt, bạn ở đâu vậy? Nói cho bạn biết một tin lớn, tin tức độc quyền! Cái cô kỹ nữ Cố Trinh Trinh đó bị bắt, hình như là cô ta chọc phải người nào đó không nên dây vào! Càng nghĩ càng hả giận, ha ha ha, không nói với bạn nữa, hiện tại mình phải nhanh chóng giúp Ảnh hậu leo lên giường của công tử nhà giàu, cúp đây."

Cô bị câu cuối cùng kia của Đại Thiển lôi đến, vừa định khuyên cô ấy có chừng mực, nhưng không nghĩ, Đại Thiển không nói lời nào cúp điện thoại.

Cô lúng túng để điện thoại di động xuống, lại thấy khuôn mặt Cố phu nhân đang tha thiết nhìn cô.

Ánh mắt kia, làm cả người cô sợ hãi, hơn nữa bà ấy khóc làm lem hết hóa trang, cả người nhìn lại càng thêm dữ tợn, làm cho người ta nhìn mà rợn cả tóc gáy.

"Tử Mạt, con gái ngoan của mẹ, nghe nói Lục Duật Kiêu có bản lĩnh Thông Thiên, con có thể đi nhờ cậu ấy giúp một tay được không."

Cố Tử Mạt nghĩ thầm, lúc tôi bị mọi người vứt bỏ, bà có nghĩ tới tôi cũng coi như là con gái của bà.

Cô cúi đầu một cái, hít sâu một hơi, ngẫm nghĩ , nói: " Vì liên quan đến đứa bé trong bụng con, quan hệ giữa Lục Duật Kiêu và Hà Ân Chính đã như nước với lửa, anh ấy biết Trinh Trinh chính là bạn gái của Hà Ân Chính."

"Chuyện này." Cố phu nhân đúng là bị làm khó.

Bởi vì Cố Trinh Trinh cùng Hà Ân Chính quan hệ thân mật, như vậy chắc chắn Lục Duật Kiêu sẽ không giúp kẻ địch của mình, nhưng nếu như Cố Trinh Trinh không hề có quan hệ với Hà Ân Chính nữa, Lục Duật Kiêu có thể hay không.

Nhưng nếu nhà họ Cố thoái hôn, vậy nhà đầu tư tài chính vào Cố Gia có thể hay không không có bảo đảm? ! Cố phu nhân sốt ruột vì con gái yêu, lại gặp phải tình huống khó xử nên cả người giống như là trái cà héo, uất ức u oán nói, "Ai, Trinh Trinh nhà chúng ta thật đúng là xui xẻo, đụng phải một sinh viên đại học phát tờ rơi, người ta lại còn có thân thể bất phàm."

Cố Tử Mạt nghe, tâm càng lạnh, Cố phu nhân vẫn lăm bằm Cố Trinh Trinh, từ lúc cô về nhà đến nay, bà đối với người phụ nữ có thai lại đang bị thương là cô, thế nhưng không có một chút quan tâm nào.

Hoàn toàn bị xem nhẹ Cố Tử Mạt lại một lần nữa nhận thức được sự lạnh lùng và tàn nhẫn của nhà họ Cố, cô cúi đầu đi qua bên cạnh bọn họ, sau đó im lặng không lên tiếng lên lầu.

Có lẽ, trên thế giới này, thật vẫn chỉ có kẻ giả mạo đối tốt với cô.

Nhưng là, tại sao kẻ giả mạo lại đối tốt với cô? Tốt đến cam nguyện bị thương thay cô?

--- -----

‘ Lục Duật Kiều ’ nhìn Cố Tử Mạt đi vào cửa chính nhà họ Cố, đứng bên ngoài rất lâu, mới chậm rãi đi một đoạn đường, ngồi xe trở lại khách sạn Đăng Giang.

Trực tiếp đi thang máy lên tầng cao nhất, đẩy mở cửa phòng, đã nhìn thấy một cô gái xinh đẹp ở trên giường, cùng với phần lưng hoàn mỹ không tỳ vết của cô ta.

Nhìn thấy một cô gái xa lạ nằm trên giường của mình, anh không hề cảm thấy bất ngờ một chút nào, mà khẽ nhếch môi, quay người lại, để điện thoại trên quầy bar, sau đó chậm rãi pha chế cho mình một ly rượu.

Sau đó anh mới lại bước tiếp vào, thân thể thon dài tựa vào khung cửa.

Nhẹ nhàng đưa ly rượu lên môi nhàn nhạt nếm thử một miếng, ánh mắt dọc theo bờ vai của cô ta một chút lại chuyển qua cái hông, sau đó cúi đầu cười nói, "Cô có thể nói cho tôi biết, không phải là tôi đi nhầm phòng rồi chứ?"

Cô gái nghe tiếng, từ từ quay người lại, một đôi mắt câu hồn nhiếp phách mở to nhìn anh, đủ để gọi là Thiên Kiều Bá Mị.

Cô ta hoàn toàn không cần nói chuyện, đàn ông mà bị đôi mắt của cô gái nhìn cười một tiếng sẽ không màng sống chết.

Người đàn ông đợi không thấy cô gái trả lời, khẽ lắc đầu một cái, xoay người đi về phía quầy rượu, vừa đi vừa nói, "Nếu như không phải tôi đi nhầm phòng, đó chính là cô đi nhầm, nhân lúc tâm tình của tôi còn không có phát tác, tốt nhất cô nên rời đi."

Thế nhưng khuôn mặt đẹp của cô gái không vì bị anh cự tuyệt mà thất sắc, trên mặt của cô hiện lên một nụ cười đầy mê hoặc, đưa ra tay ngọc mềm mại xinh đẹp, "Anh có thể tự mình tới đây kéo em, em thích như vậy."

Người đàn ông đặt ly rượu lại trên quầy bar, xoay người đi tới, khom lưng nhặt quần dài màu vàng kim ở trên sàn nhà đưa cho cô, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười nói: " Nếu cô có thể tìm tới nơi này, thì nên biết, tôi hoàn toàn có thể mời người tới đây cung tiễn cô đi ra ngoài, thừa dịp tôi còn kiên nhẫn, cô còn có thể mặc quần áo tử tế vào từ cửa đi ra ngoài."

Nụ cười của cô gái thoáng chốc cứng lại.

Ngây người hai giây, bỗng chốc cô rút quần áo từ trong tay anh, mặc vào.

Người đàn ông tự giác quay lưng đi, cũng không phòng ngự, một đôi tay mềm mại không xương từ phía sau quần lên bờ vai của anh.

Đôi mắt sắc đầy nham hiểm của người đàn ông đột nhiên tối sầm lại, bàn y như kim sắt bóp hai ngón tay của cô gái, "Tay của cô nếu còn tiến thêm một bước, tôi không dám chắc cánh tay này của cô sẽ còn nguyên vẹn đâu."

"Đau." Cô gái bị đau, vội vàng thu tay lại, ngoan ngoãn mặc quần áo tử tế, đằng đằng tức giận đi đến cửa phòng, nhưng đi vài bước lại cảm

giận bất bình vòng trở lại, hỏi, "Anh rốt cuộc là ai? Tôi chính là ảnh hậu, làm sao anh có thể ngay cả mặt mũi của tôi cũng không cho?"

Mày đẹp của người đàn ông nhú lên, châm chọc cười nói, "Cô bán, chẳng lẽ tôi cũng nhất định phải bán sao? Trên đời không có đạo lý như vậy."

Ninh Uyển bị đá kích chưa từng có, vẻ mặt kích động trả lời, "Đúng, anh nói đúng, nhưng là chưa từng có ai sẽ trực tiếp nói với tôi lời như thế cả, anh là người đầu tiên, sức mạnh của anh rốt cuộc đến từ nơi nào? Theo tôi được biết, anh vẫn ở tại phòng cao nhất của khách sạn này, cả thành phố này đều biết, phòng trên tầng cao nhất của khách sạn Đằng Giang không phải tùy tiện người nào cũng có thể vào ở, bối cảnh của anh cũng không đơn giản! Rốt cuộc là ai?"

Người đàn ông không thể nín được cười, một tay anh ấn lên huyệt thái dương của mình, suy nghĩ một chút mới nói, "Đúng như các người đã thấy, tôi chính là một hoa hoa công tử đẹp trai, được kế thừa một chút tài sản từ tổ tiên, quen một vài người có tiền có quyền, thần bí qua lại với xã hội thượng lưu, cũng bởi vì bối cảnh xuất thân thần bí của tôi, không thiếu những nữ ngôi sao người mẫu đều nghĩ tất cả biện pháp đến gần tôi, bao gồm cả người kiêu ngạo giống như cô vậy ——" anh đưa tay so cô một chút, "Ảnh hậu!"

Ninh Uyển trầm mặc một cái, lại quật cường ngẩng đầu lên, tiến lên nhìn thẳng ánh mắt của người đàn ông, hỏi, "Không nói cho tôi tên của anh sao? Tôi chỉ muốn biết mình thua dưới tay của ai."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Anh Rốt Cuộc Là Ai?

Người đàn ông nhìn vẻ mặt của cô gái, trong nháy mắt liền chột hiểu, vẻ quật cường của cô ấy, vừa vặn trùng với một gương mặt khác .

Chờ anh phản ứng kịp, anh không nhanh không chậm bước đi tới cửa, thay nàng mở cửa, cười nói, "Cái này cũng không quan trọng."

Ninh Uyển lại bị cự tuyệt một lần nữa, ngây ngẩn nhìn hướng cửa, cắn răng, vừa định nói gì đó, liền nghe được điện thoại người đàn ông vừa đặt trên quầy bar vang lên một tiếng.

Hắn là có tin nhắn đi.

Hình như người đàn ông này rất để ý đến tin nhắn, ba bước hai bước đi tới.

‘ Lục Duật Kiêu ’ không ngờ trễ như thế vẫn nhận được tin nhắn của cô ấy, trên đó viết: tôi nghĩ nghĩ, vẫn cảm thấy anh phục vụ tương đối ấm lòng, cho nên tôi suy đi nghĩ lại, quyết định để cho anh tiếp tục làm chú rể giả của tôi.

Ở phần cuối của tin nhắn, cô ấy còn để một ký hiệu nháy mắt dí dỏm nữa.

Chột nhìn đến tin nhắn, anh giống như là gặp phải chuyện phiền não lắc đầu một cái, còn chau mày lại, chờ đặt xuống điện thoại di động, khóe môi anh lại cong lên, trên mặt chỉ còn lại nụ cười không thể làm gì.

Ninh Uyên đem tất cả điều này đều để ở trong mắt, cô ngẫm nghĩ trong lòng, hỏi, "Anh có cô gái yêu thích rồi?"

"Hả?" Người đàn ông nhú mày.

Cô chỉ chỉ về phía điện thoại di động của anh, "Cô gái gửi tin nhắn cho anh, sức ảnh hưởng của cô ấy cũng không nhỏ."

Người đàn ông đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó bật cười ra tiếng, "Sự sáng suốt của anh hậu cũng không phải quá tốt, tôi muốn cho cô thêm điểm, chỉ là, cô mới chỉ đoán đúng một phần nhỏ." Anh dừng một chút, nói tiếp, "Giới tính của cô ấy."

"Thật sao?" Ninh Uyên tỏ vẻ hoài nghi.

Người đàn ông cười nói, "Đã muộn rồi, nếu bây giờ đi về nghỉ ngơi, ngày mai dung nhan của anh hậu sẽ càng thêm xinh đẹp." Anh ta nhắc nhở cô trở về đi ngủ giữ sắc đẹp.

"Anh thật quan tâm." Ninh Uyên khoa trương kêu lên, "Nhưng mà tôi lại nghĩ, mỹ phẩm đắt tiền giúp tôi giữ gìn tuổi thanh xuân xinh đẹp dễ dàng hơn nhiều." Nếu tìm được một phiếu cơm dài hạn, lo gì một khoản mỹ phẩm nhãn hiệu lớn, khuôn mặt làm sao cô đơn cau có chứ.

Người đàn ông bất đắc dĩ buông tay, "Đáng tiếc chỗ này của tôi không có bất kỳ mỹ phẩm nào."

Ninh Uyên lại gặp phải cự tuyệt một lần nữa, cô bước ra cửa, rồi lại đột nhiên quay người, "Tôi nghĩ tới một cái vấn đề nữa."

"Hả?"

"Anh có phải Lục Duật Kiêu trong truyền thuyết hay không?"

Người đàn ông nhún vai một cái, "Cô ôm cây đợi thỏ ở nơi này lâu như vậy, sẽ phải nghe được người giúp việc gọi tên của tôi chứ."

"Họ gọi anh là Minh Tuyên thiếu gia, nhưng." Nhưng là, tại sao người giúp việc ở đây có thể gọi thẳng tên của chủ nhân, huống chi.

Người đàn ông bật cười, "Không có gì nhưng là, cô nghe được hoàn toàn chính xác."

Ninh Uyển dờ khóc dờ cười, lông mày nhú lên, "Anh thật đúng là một điều bí ẩn, đồng thời cũng là một người đàn ông cổ quái."

Người đàn ông lắc đầu cười một cái, cũng không tiếp tục để ý tới cô, quay đầu lại đi vào phòng, bấm chuông phân phó quản gia mười phút sau đi vào tổng vệ sinh, sau đó lại dặn dò một câu, về sau nghiêm cấm bất kỳ cô gái nào vào phòng ngủ của anh.

Sau đó, anh trở lại trước quầy ba, nhìn chăm chăm điện thoại di động mấy giây, vừa nhìn về phía cửa, đã không còn ai đứng đó nữa.

.

Cố Tử Mạt tựa cằm lên gối đầu, vẫn nhìn chăm chăm điện thoại di động, vậy mà trên màn hình vẫn không thấy một chút tin tức nào, cô nhất thời cảm thấy hơi suy sụp.

Rõ ràng cô cho kẻ giả mạo một ân điển cực kỳ lớn, nhưng bây giờ lại biến thành cô lo lắng cùng đợi kẻ giả mạo trả lời lại.

Thật là choáng nặng, cái người không biết cảm ơn này, thậm chí ngay cả tin nhắn cũng không trả lời.

Cô thiếu kiên nhẫn, ở phương diện này cực kỳ không có tiền đề, nhịn không bao lâu, liền trực tiếp bấm số của anh ta, vừa mới nghe thấy bên kia

nhận điện thoại, cô liền dùng dùng nói, "Nhanh lên một chút lên tiếng! Lên tiếng! Tôi ra lệnh cho anh, lên tiếng!"

"Chi." Người đàn ông còn chưa ngủ, đùa dai ‘ chi ’ một tiếng.

Cô bị cái âm thanh này của anh ta làm cho hắc tuyến đầy đầu, nhưng cũng lại thấy buồn cười, người đàn ông này, có lúc thích nói năng thận trọng, nhưng là luôn có thể trong lúc lơ đãng làm cô vui vẻ.

Cô không nhịn được trả lời, cố làm ra vẻ thâm trầm đùa giỡn nói, "Không nhìn ra nha, anh cầm tinh con chuột hả? , vừa đúng để tôi tính cho anh xem, năm nay anh bao nhiêu tuổi."

Nói xong, nàng liền bẻ đầu ngón tay rồi đổi lên chân.

"Tôi cầm tinh con chuột , có khả năng cô thuộc loài cú mèo ." Người đàn ông bất đắc dĩ nói, giọng nói trầm khàn truyền từ đầu bên kia qua ống nghe.

Liên tục xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô có thể ngủ mới là lạ, cô quyết định bỏ dậy, lấy ra một bộ quần áo từ trong tủ quần áo, vừa kẹp điện thoại di động vừa vội vàng nói, "Đúng! Tôi chính là cú mèo đó, kẻ giả mạo, nếu tôi đã quyết định để cho anh là chú rể giả rồi, vậy bây giờ chúng ta đi mua nhẫn cưới áo cưới ngay đi, nếu bụng của tôi lớn, mặc áo cưới nhìn sẽ không đẹp."

"Cô không sao chứ? Hay là, cô thật sự có?" Khóe miệng người đàn ông giật giật, chớp mi, không nhịn được nhạo báng hỏi.

"Tôi sao có thể không có việc gì, tôi có việc đây, việc hai chúng ta đi mua nhẫn cưới áo cưới không coi là chính sự sao? Lợi dụng lúc tôi còn nguyện ý để cho anh làm chú rể giả, anh còn kiêm làm vú em miễn phí, còn không nhanh lên?" Cô gái nhỏ không cho là đúng, lấy thân phận phụ nữ có thai của mình mà kiêu ngạo.

Sắc mặt người đàn ông từ lúc ban đầu bình thản đến lúc này lông mi nhíu lại, giây lát anh ta mới nói: " Được, cô nói địa điểm đi."

Đầu kia nói ra một địa điểm, anh cúp điện thoại.

Sau đó, anh cởi áo ngủ trên người, kéo tủ quần áo ra, từ bên trong lựa ra một cái áo sơ mi màu ngà, sau khi mặc vào, soi gương, thay giày, cầm ví tiền cùng điện thoại di động lên, đi ra cửa.

.....

Cố Tử Mạt cũng không phải đợi lâu, ‘ Lục Duật Kiêu ’ đã xuất hiện, bọn họ hẹn ở khu vực đường lớn gần sông, quanh đây có tất cả các loại cửa hàng.

"Tin nhắn cô gửi khiến tôi có ý nghĩ kỳ quái, chẳng lẽ, cô còn có thí sinh dự bị cho chức chú rể giả này sao?" Vừa gặp một chút, khuôn mặt người đàn ông sa sầm hỏi cô.

Anh ta hỏi như vậy, lại khiến Cố Tử Mạt thật sự không phản bác được, trước mắt mà nói, cô thực sự chỉ nhận được có một thí sinh.

Người đàn ông cũng không để ý đến thái độ của cô, ngược lại khí định thần nhàn móc một tờ giấy từ trong túi tiền, "Chúng ta đã ký hợp đồng rồi."

Thấy anh ta lấy ra chứng cứ, cô không chút nghĩ ngợi liền cố gắng với tay giật lấy tờ giấy kia, cố gắng tiêu hủy chứng cứ của anh ta, nhưng anh ta tay dài chân dài, vừa nhấc cánh tay lên, thì cô đã hoàn toàn không có cách nào.

Cô cướp đoạt không thành công, ghen ghét đi về phía trước, không để ý tới cái kẻ giả mạo dựa vào ‘ thân thể ’ giành thắng lợi này nữa.

Cô đi ở phía trước, con người lại liếc về phía sau, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy bóng dáng cao lớn của người đàn ông, cô không khỏi quay đầu lại, chuẩn bị gọi anh đi theo, đã nhìn thấy gương mặt tuần tú của anh ta phóng đại N lần ép tới gần xuất hiện trước mặt mình.

Ngay sau đó, cả người cũng bị anh ta kéo vào trong ngực, bàn tay to của hắn duỗi ra, liền siết chặt cô ở đó, đầu của cô trở nên trống rỗng, chỉ nhớ rõ anh ta nhẹ nhàng xoay tròn một cái, thân thể hai người mới ổn định lại.

Không biết là bóng đêm thật đẹp, vẫn là bởi vì loại cảm giác xoay tròn này quá mỹ diệu, cô đột nhiên có một ý tưởng kỳ quái - cùng nhảy với người đàn ông này, nhất định sẽ là một loại thể nghiệm hiếm có.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Đập Kính, Trộm Áo Cưới

Hai người dán sát vào nhau, gương mặt của cô bị bàn tay của anh ta ép vào trên ngực của anh ta, tư thế của hai người quá mập mờ đến mức không dám nhìn thẳng, đáng sợ hơn chính là, tim của cô đang đập rất nhanh.

Cô được ăn đậu hũ một lần, nhịp tim còn xảy ra biến hóa quỷ dị như vậy, không khỏi vô cùng ảo não, đôi tay dùng sức xô đẩy anh ta một cái, ngượng ngùng nói, "Anh cũng đừng có quên, tôi là phụ nữ có thai, anh cũng dám liên tục ăn đậu hũ của phụ nữ có thai, tôi cũng cảm thấy mất mặt thay anh."

Người đàn ông lại càng tiến thêm một bước, dễ dàng giữ chặt hông của cô, chợt kéo cô vào lại vùng ngực, cúi đầu nhìn cô, "Như này cũng coi là sỗ sàng, tôi không làm gì thì cô mới bị thua thiệt đấy." Con mắt sắc của anh ta sáng ngời bình tĩnh, khóe môi mang theo mấy phần cười như không cười.

"Người khác?" Cô vừa nghĩ ngợi, vừa nghi ngờ nhìn quanh. Cố Tử Mạt nhìn khắp bốn phía, nhưng không có phát hiện có người nào khác khả nghi, cô đang muốn mắng kẻ giả mạo nói lung tung vớ vẩn, chỉ thấy ống quần bên trái của anh ta dính đầy kem, lại cúi đầu nhìn, một đứa bé trai đang run lẩy bẩy đứng bên cạnh anh ta, hiển nhiên là bị chuyện xảy ra bất ngờ làm cho sợ hãi.

Bé trai gây họa, lại bị kinh sợ, vẫn đứng tại chỗ chỗ không dám đi, chỉ khiếp đảm nhìn kẻ giả mạo.

Cố Tử Mạt bật cười một tiếng, nghĩ thầm mặc dù dáng dấp của kẻ giả mạo cực kỳ đẹp trai, nhưng giống như có chút không làm cho đứa trẻ thích.

Cô đẩy kẻ giả mạo ra, chọc chọc bé trai trước mắt, xấu bụng hỏi anh ta, "Đây chính là người đàn ông mà anh nói? Vậy theo như anh nói, anh có tính là đàn ông không."

Sắc mặt kẻ giả mạo tối sầm lại, ngón tay bóp mạnh lên phần hông của cô, âm thanh nặng nề nói, "Tôi là đàn ông trong đàn ông."

"Phốc, anh thật đúng là không quan tâm hơn thua, anh buông tôi ra...tôi muốn nói chuyện với chàng trai nhỏ của tôi một lát."

Người đàn ông lắc đầu bật cười, thuận theo buông Cố Tử Mạt ra.

Cố Tử Mạt được giải thoát khỏi lòng anh ta, ngồi xồm xuống, nhìn thẳng bé trai, dí dỏm trừng mắt nhìn cậu bé, trêu chọc cậu bé nói: " Em nhỏ, có bị thương ở đâu hay không?"

Bé trai rụt rè lắc đầu một cái, ánh mắt khổ sở nhìn về phía que kem rơi trên đất, trong ánh mắt tràn đầy tiếc hận.

Cô thở phào nhẹ nhõm, người đàn ông lại nghiêm mặt, rất nghiêm túc nhíu nhíu mày nói, "Trẻ con đi bộ nhớ phải nhìn đường, không cần cầm đầu về phía trước, đụng vào người khác mà nói, chính mình bị thương, mà người khác cũng bị liên lụy mà bị thương."

Cố Tử Mạt cũng không tán thành, cảm thấy người đàn ông hơi chuyện bé xé ra to, không khỏi chen miệng, "Không có gì, trẻ con mà, vẫn nên hoạt bát đáng yêu chút."

Nhưng không ngờ, cô còn chưa nói hết lời, người đàn ông đã quay người đi.

Cô nhìn chằm chằm bóng lưng của người đàn ông này, nghĩ thầm người đàn ông này làm sao vậy? Lại chơi trò mất tích lần nữa?

.....

Lúc người đàn ông quay trở lại, tay cầm hai chiếc kem một lớn một nhỏ, lớn cho Cố Tử Mạt, nhỏ cho đứa bé, bé trai tươi cười rạng rỡ, liếm kem, thỏa mãn nói cảm ơn chạy đi.

Cố Tử Mạt nhìn chăm chăm que kem trong tay một lúc, nhìn anh ta một cái, "Sao anh lại đưa tôi cây kem lớn, là cười nhạo sức ăn của tôi lớn sao?" Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại nghĩ, người đàn ông này vẫn là rất biết săn sóc, có thể nghĩ đến tâm tình của đứa bé, có thể dỗ phụ nữ vui vẻ.

"Cô là người bị thương, lại là phụ nữ có thai, cần bổ sung thêm nhiều năng lượng." Người đàn ông xem thường nói, vừa nói, vừa phui quần, kem trên quần anh đã hòa tan thành bơ nước, nhìn qua dính dính nhầy nhầy, còn có cảm giác bần bần.

Sau khi cô nhìn thấy, vội vàng tìm khăn giấy lau cho anh ta, nhưng càng lau lại càng bần.

Người đàn ông nhìn tay nhỏ của cô gái vội vàng khua lộn xộn dưới chân, chân mày nhíu lên, lại nhẹ giọng cười, hướng cô hơi híp mắt lại, "Tôi là bảo vệ phụ nữ có thai mà bị thương, nên tính là tai nạn lao động đi, tôi đề nghị bồi thường."

Cố Tử Mạt trợn mắt há hốc mồm, cô lại dễ dàng bị anh ta bắt chẹt như vậy?

Xem ở phần nhiều tình yêu trẻ nhỏ của anh ta, cô nhin!

Thật không nghĩ đến, mua một cái quần bình thường ở đây, lại phải đến cửa hàng chuyên doanh!

Hai người đi sâu vào con đường lớn vùng ven sông, so sánh với vẻ hả hê của kẻ giả mạo, thì cô lại vô cùng mốc meo, cô câu được câu không đi theo

phía sau anh ta, đột nhiên nhìn thấy một chiếc áo cưới xa hoa lộng lầy.

Cô đột nhiên chạy đến, dán cả nửa người lên tủ kính, bắt chuyện với người đàn ông tới nhìn, "Suýt chút nữa thì tôi quên mất ước nguyện ban đầu của mình rồi, anh xem, áo cưới trong mơ của tôi."

Người đàn ông không chút để ý liếc nhìn chiếc áo cưới ở bên trong, không biến sắc nhú mày, "Cũng chỉ là tác phẩm của nhà thiết kế hạng hai, có cái gì có thể nhìn?"

"Thôi đi, anh thật không hiểu mơ mộng của thiếu nữ." Cô đối với suy nghĩ đơn giản của người đàn ông tràn đầy khinh bỉ.

Áo cưới Cherry thiết kế là niềm mơ ước của mọi thiếu nữ, một người đàn ông đầu gỗ như anh ta làm sao sẽ hiểu được? !

Cố Tử Mạt tham lam ngăm nhìn áo cưới trong tủ, nghe thấy tiếng bước chân của người đàn ông đang đến gần, cô nhìn sang phía tấm biển đề ‘ đang sửa chữa ’, tiếc nuối nói, "Đáng tiếc tiệm này vẫn còn đang sửa chữa, nếu không thì tôi có thể sờ sờ nó rồi."

Người đàn ông cũng không nói lời nào, vươn người đứng thẳng tại chỗ, giống như đang cân nhắc chuyện gì đó.

Cô quay đầu, nhìn vết kem trên quần anh ta, cười hắc hắc với anh ta, gương mặt dán vào tấm kính thủy tinh lạnh lạnh, "Anh chờ thêm một lát, để cho tôi lưu luyến một lát nhé."

Bóng dáng cao lớn của anh chiếu ra từ tấm kính, anh vẫn đứng ở đó như cũ, không nhúc nhích. Cô như si như say, si ngốc lấy tay thử sờ lên làn váy của áo cưới, sờ được nhưng chỉ là kính.

Cô đau lòng ử rử nỉ non một câu, "Nếu có ai đó mua cho tôi một món đồ như vậy, đoán chừng có thể tôi sẽ kích động đến mức lập tức gả cho anh

ta."

Cô bị rịn một lúc, lại phát hiện, trong tấm kính trong như gương, đã không có bóng dáng của kẻ giả mạo.

Lại mất tích?

"Tránh ra." Một giọng nói thuần hậu truyền đến từ sau gáy cô.

Cô nhận ra là giọng của anh ta, mặc dù không hiểu nguyên do mệnh lệnh của anh ta, nhưng vẫn lưu luyến lui về phía sau hai bước. Người đàn ông này, luôn có ma lực làm cho người khác nghe lệnh.

"Bịch ——" cô còn chưa kịp phản ứng, thì nghe được một tiếng vang thật lớn, một khối đá cẩm thạch xuyên qua tủ kính thủy tinh.

Cô hoàn toàn sửng sốt, ánh mắt ngơ ngác nhìn về người gây ra họa, "Trời ơi, anh điên rồi."

Người đàn ông không để ý đến cô, trực tiếp giẫm lên những mảnh kính vỡ, đi tới phái trước tủ kính đã bị vỡ, đưa tay gỡ áo cưới xuống, sau đó nhét vào trong tay Cỗ Tử Mạt.

Cỗ Tử Mạt không thể tin nhìn người đàn ông trước mắt, trong nháy mắt cô cảm thấy áo cưới trong tay nặng tựa sinh mạng, thay vì nói đây là chiếc áo cưới cô tha thiết ước mơ, thật ra thì càng giống như là một củ khoai lang phồng tay.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Giống Như Là Nói Chuyện Yêu Đường

Bởi vì cửa hàng vẫn còn đang sửa chữa, hệ thống an ninh thật ra vẫn là thùng rỗng kêu to, nhưng nơi này dù sao cũng là đường lớn vùng ven sông, con phố chuyên bán những mặt hàng xa xỉ, đội ngũ cảnh sát cũng không thể khinh thường.

Tiếng kính vỡ đưa tới một đám an ninh, người đàn ông thấy thế, nhanh tay nhanh mắt bắt được tay của cô, la lên với cô "Chạy!"

Cô không kịp suy nghĩ, chỉ có thể nói gì nghe nấy đối với anh ta, trong ngực ôm tang vật nặng trĩu, liều mạng chạy như bay theo người đàn ông.

Gió gào thét bê tai của cô, các tòa nhà cao lớn ở chung quanh đều quay ngược lại trong tầm nhìn của cô, đoạn đường này, trong mắt trải qua vô số cảnh vật, đoạn đường này, trái tim đập vô cùng kịch liệt.

Từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng điên cuồng như vậy, hai người không biết chạy bao lâu, thế nhưng một đường chạy tới bờ sông, tựa như đến chân trời góc biển.

Cô bị tiêu hao thể lực rất nghiêm trọng, không quan tâm đến hình tượng cả người dựa lên rào chắn ở bờ sông, cô mệt đến thở không ra hơi, nhưng vẫn là không nhịn được trêu nói, "Thiếu chút nữa cũng sẽ bị bắt đi, sau đó cũng Cố Trinh Trinh làm một đôi chị em gái trong nhà tù."

Người đàn ông thở hổn hển, bởi vì quá nóng, anh ta dùng ngón tay thon dài buông lỏng cổ áo một chút, mồ hôi hột chảy từ khuôn mặt anh tuấn của anh ta xuống, rơi lên lồng ngực của anh ta, làm cho người ta sau khi nhìn có loại xúc động muốn ăn.

Anh ta mặc một chiếc áo vest hiện đại cùng một chiếc áo T-shirt cổ tam giác bó sát người, và một cái phần đuôi vừa vênh lên lại vừa cao quý, Cố Tử Mạt nhìn ngơ ngác.

Cô bỗng dừng nhớ tới, Đại Thiển đã từng nói, lồng ngực của những người đàn ông như này nhất định bắp thịt rắn chắc, thích hợp nhất chụp ảnh quảng cáo nằm trên giường ôm phụ nữ.

Nắm chặt áo cưỡi trên tay, cảm giác đặc biệt mềm mại này khiến Cố Tử Mạt hiểu, đây không phải là một suy nghĩ chủ quan nữa, mà là một chuyện chân chân thực thực đã phát sinh.

Bên tai, vang lên giọng nói hài hước của anh ta, "Dáng vẻ cô liễu mạng chạy trốn, một chút cũng không giống người bị thương."

Cô cảm thấy anh ta đây là đang dùng lời nói để xem thường cô, chân mày cau lại, ánh mắt dựng lên, "Lúc đó lửa cháy đến nơi rồi, không chạy cũng phải chạy, chẳng lẽ tôi thật sự muốn đi theo Cố Trinh Trinh sao? Tôi đã nói với anh, năng lượng của tôi mới phát ra có một nửa thôi, nhớ năm đó."

Nói tới chỗ này, lời nói khoan khoái của cô bỗng dừng dừng lại, giọng nói thấp xuống, lấy tay quạt cho đỡ nóng, thật thật giả giả nói: "Truyện năm đó tôi không nhắc đến nữa, có nói anh cũng sẽ không hiểu, dù sao cả người tôi đều là dáng vẻ khí phách uy vũ, anh cũng không thể xem thường tôi!"

Sau khi người đàn ông nghe xong, nhìn chăm chăm mắt cô nửa giây, tựa hồ đang nghĩ ngợi cái gì, một hồi lâu sau mới nhếch môi nói: "Cô ít tự cho là đúng, Cố Trinh Trinh kia cũng không cần cô phải đến cùng, cô yên tâm, ở bên đó cô ta có không ít chị em tốt sẽ chăm sóc cô ta ‘thật tốt’."

Cô nghe ra được trong lời nói của anh ta có thâm ý, mắt lóe lóe nhìn anh ta.

Anh ta vô cùng chăm chú nhìn cô, trong mắt hàm chứa nụ cười khó nén, "Cô bị thương, cô ta cũng không thể chỉ lo thân mình đi, để cho công bằng, cô ta có được chăm sóc đặc biệt cũng là đúng thôi."

Cô dựng tóc gáy, bả vai run lên, hít thở một cái thật sâu, ánh mắt của cô rơi vào đuôi mắt của anh ta, không nhìn được ngượng ngùng, "Ha ha, tâm tư của anh, thật sự là vô cùng thâm trầm."

Khả năng của người đàn ông này, thật sự vượt quá tưởng tượng của cô.

Người đàn ông kiêu ngạo nói tiếp, "Cô biết là tốt rồi."

Bây giờ Cố Tử Mạt không nói được gì nữa rồi, hai Lục Duật Kiêu, đều kiêu ngạo như vậy, chỉ là —— kiêu ngạo của Lục Duật Kiêu kia là từ bên ngoài đến bên trong làm người ta chán ghét, mà kiêu ngạo của kẻ giả mạo này là từ bên trong ra ngoài làm người ta sợ.

Trên đường trở về, cô nhìn bờ lưng rộng rãi của người đàn ông đi ở phía trước cô, không nhìn được nhếch miệng nở nụ cười.

"Nếu là ai đó mua cho tôi một món đồ như vậy, đoán chừng có thể tôi sẽ kích động đến mức lập tức giả cho anh ta." Lúc đó nhất định là anh ta không nghe thấy những lời này đi, nếu như bị anh ta nghe thấy thì nguy?

Anh ta nhất định như Vua với các chư hầu, lại buộc cô ký hiệp ước cắt đất đền tiền gì đó thôi.

Nhớ tới bộ dạng anh ta đòi 27 28 vạn lúc trước, luôn cảm thấy trong lòng nóng hầm hập, rõ ràng hai người mới quen biết không bao lâu, nhưng thật giống như đã ở bên nhau nhiều năm vậy, bọn họ vô cùng ăn ý, cùng nhau hoàn thành rất nhiều ‘ chuyện lớn ’.

Cô không khỏi giương mắt nhìn về anh ta, hỏi ra vấn đề mình đã muốn hỏi từ lâu, "Anh làm sao lại đối với tôi tốt như vậy."

Anh ta nghe thấy, lại nhẹ nhàng lắc đầu một cái, như không cong cong bờ môi, "Cái này phải hỏi chính cô, tôi là do cô tốn tiền thuê mà."

Trong lòng Cố Tử Mạt chỉ có một câu 'phi', kẻ trong mắt chỉ có tiền, chỉ là trong lòng cô mơ hồ biết, đây không phải câu trả lời thật sự.

Gió thổi mát lạnh, hai người nửa thuê xe nửa đi bộ trở lại nhà họ Cố, tới cửa lúc tạm biệt kẻ giả mạo, trong lòng cô có cảm xúc khác, cảm giác này, giống như là nói chuyện yêu đương vậy.

Khóe môi không tự chủ cong lên, mắt thiếu chút nữa cũng cong thành 2 cây cầu nhỏ.

Nhìn thấy cô đang tự cười một mình, người đàn ông chậm rãi cúi người, lồng ngực to lớn áp sát cô, đôi môi lạnh bạc hé ra, mê hoặc cô, hỏi, "Sao lại cười vui đến như vậy, có gì buồn cười?"

Dĩ nhiên cô không thể nói ra được, chỉ có thể ngửa đầu nhìn sao trên bầu trời đêm một chút, cười hì hì nói, "Bầu trời đêm nay rất đẹp, cho nên vui vẻ."

Người đàn ông nhét áo cưới vào trong tay cô, cố ý nghiêm mặt, "Nhất định không phải bởi vì cái này, xem ở việc tôi giúp cô trộm áo cưới, mà cô cũng không thể nói thật sao?"

Đúng vậy, trộm áo cưới, lại còn một đường chạy trốn như điên, hơn nữa cánh tay phải của anh ta còn bị thương, người này không có công lao cũng có khổ lao, không đành lòng gạt anh ta, không thể làm gì khác hơn là nói, "Tôi cảm thấy tối nay rất có ý tứ, giống như là. hẹn hò yêu đương."

Anh ta nghe, khóe môi nâng lên một đường cong rõ ràng, ngũ quan đẹp đẽ trong trẻo tinh tế dưới ánh đèn dịu dịu làm nổi bật nét ưu nhã vốn có của anh ta, lông mày rậm khể nhướng lên, đôi môi áp vào bên tai của cô, nói: "chúng ta cũng có thể thử một chút."

Cố Tử Mạt sững sờ, cảm thấy trong lòng có loại cảm xúc khác thường đang chảy, cô không được tự nhiên quay đầu đi, "Không được!"

Bỏ lại câu này, liền chạy như điên vào cửa chính của nhà họ Cố.

Lúc này đã là gần rạng sáng, cô thận trọng thu ‘ tang vật ’ gọn lại, trong lòng bách chuyển thiên hồi, suy nghĩ có nên đi thú tội hay không, cũng được giảm tội đi.

Nhưng không có kẻ giả mạo bên cạnh, cô lại không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể đem ‘ tang vật ’ nhét vào nơi này, lại giấu vào nơi đó, nhưng vẫn không tìm được chỗ giấu an toàn.

Ai, xem ra ở trong lòng cô, vẫn là một cô gái cực kỳ thuần lương.

Cô luôn có thể ở trong lúc lơ đãng lộ ra bản chất thiện lương lại đơn thuần, hoan hô, không chừng một ngày kia còn có thể bị một tổng giám đốc bá đạo nhìn trúng đâu! Đương nhiên, đây chỉ là do cô đoán mò.

LỤC THIỂU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Pk Đoàn Ông Cặn Bã, Khiến Tên Đoàn Ông Cặn Bã Lên Báo

Sáng sớm hôm sau, cô theo bản năng đi xuống lầu tìm tờ báo, trên tờ Phiên Tân, quả nhiên có một tin tức về việc mất trộm áo cưới, bên trong bao hàm hai cái tin tức, một cái nói là trong vụ án có một đôi đạo tặc phá cửa sổ mà vào, thủ đoạn thô bạo, một cái khác nói là Cherry người thiết kế áo cưới nghe tin bất ngờ này, lại nghe nói kẻ trộm là một đôi trai gái trẻ tuổi, thuận tiện bày tỏ, cô nguyện ý dùng chiếc áo cưới này thể hiện lời chúc phúc với đôi tình nhân nhỏ, nhưng dặn dò nói lần sau không được vi phạm dẫn lý lẽ này nữa.

Một đôi đạo tặc lằng mằng biết bao nhiêu, Cherry nhân đạo biết bao, kết quả đảo ngược thật không ngờ!

Cố Tử Mạt không nhịn được nhìn tờ báo cười ngây ngô, không biết sau khi kẻ giả mạo đọc báo sẽ có vẻ mặt thế nào, dù sao cô cũng cười nghiêng ngửa.

"Tử Mạt, đây là cái gì?" Cố phu nhân ôm một bộ áo cưới đi xuống, ánh mắt sắc bén.

Vải sa mỏng dệt hoa vân nổi quen thuộc, hoa văn trên mặt găm giống như đồ đăng quen thuộc, cô bỗng dừng cả kinh, đó không phải là áo cưới của cô sao, tại sao lại ở trên tay Cố phu nhân, nhìn lại người giúp việc phía sau một cái, thoáng chốc cô đã hiểu.

Người giúp việc nhà họ Cố biết ở ngôi nhà này Cố Tử Mạt không được sủng ái, liền mọi cách bởi móc cô, thường thích lục lọi đồ đạc của cô, cho

nên, váy cưới của cô đã bị tìm ra rồi, lại còn chân chó báo lên cho Cố phu nhân nữa.

Ngón tay nắm thật chặt thành quyền, hàm răng hung hăng khê cắn, hít một hơi thật sâu, nhấc chân đi tới trước mặt, giữ một góc áo cưới, ánh mắt liếc người giúp việc phía sau, làm như rất vô tình nói một câu, "Đây là áo cưới tối hôm qua Lục Duật Kiêu chuẩn bị cho con, nhưng không biết vì sao, bị chó tha ra ngoài, bây giờ chó thật không ngoan, có cơ hội nhất định phải hảo hảo dạy dỗ nó một chút!"

Người giúp việc bị chửi thành ‘ chó ’, nhất thời mặt như màu đất, gian nan nhìn về phía Cố phu nhân, "Phu nhân, tôi."

Cố phu nhân cũng không chịu nổi, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ, Cố Tử Mạt như vậy, rõ ràng chính là muốn cảnh cáo bà, trong lòng bà hận, nhưng bà lại không thể phát tác, lời này của Cố Tử Mạt, không những để cho bà không bắt được nhược điểm, còn khiến cho bà không thể không cúi đầu.

Lục Duật Kiêu đưa cô ta áo cưới? ! Nha đầu chết tiệt, lấy Lục Duật Kiêu, khiến cho bà không thể nắm cô ta trong lòng bàn tay được!

Nha đầu chết tiệt cũng không biết vận khí tốt đến từ đâu, thế nhưng câu được Lục Duật Kiêu, đáng thương Trình Trình con gái ruột của bà vẫn còn đang chịu khổ trong ngục.

Cố phu nhân mặt mũi khó coi, trút hết tức giận lên người giúp việc, lạnh lùng ra lệnh, "Còn đứng lý ở đây làm cái gì, cô còn công việc trong vườn hoa chưa xong đúng không!"

Người giúp việc không cách nào phản bác, chỉ có thể vâng vâng dạ dạ đi người.

Trong nhà chỉ còn lại hai mẹ con, khoe môi Cổ Tử Mạt nhảy lên, rút hết áo cưới trong tay Cổ phu nhân ra, ôm vào ngực mình, "Duật Kiều cũng rất có hảo cảm với Trinh Trinh, anh ấy đồng ý sẽ phái người ở trong ngực chăm sóc Trinh Trinh, việc có giúp Trinh Trinh khôi phục tự do được hay không, quan trọng còn phải xem Hà Ân Chính."

Cổ phu nhân giống như chớp được một tia ánh sáng, vội vã cầm tay cô, "Lục thiếu thật có ý này? Cậu ấy muốn Ân Chính làm thế nào?"

Ánh mắt của cô liền quét về phía bụng của mình, rất vô ý nói: " Chia tay với Trinh Trinh, cũng có giao phó với con! Đây chính là yêu cầu của con! Cũng là yêu cầu của Duật Kiều!"

Cổ phu nhân đứng tại chỗ, trong lòng từ từ tính toán, Cổ Tử Mạt nói Lục Duật Kiều có cảm tình với Trinh Trinh, bà còn cần Hà Ân Chính làm gì nữa? !

Nếu Trinh Trinh có thể khôi phục tự do, đến lúc đó để cho Trinh Trinh mượn danh nghĩa đến cảm ơn qua lại cùng Lục Duật Kiều, giữ Cổ Tử Mạt ở xó nhà, bà không phải sẽ thành cha mẹ vợ chân chính của Lục Duật Kiều sao? !

Con gái bảo bối của bà có thể thành công thắng Cổ Tử Mạt một lần, làm sao lo không có lần thứ hai?

Đến lúc đó, bà làm sao phải vừa ham muốn chút tiền bạc này, lại vừa phải nhìn ánh mắt của con gái nuôi chứ? !

Cổ Tử Mạt nhìn vẻ mặt Cổ phu nhân, khoe miệng của cô há hê vĩnh lên, cô làm con gái của Cổ phu nhân nhiều năm như vậy, đã sớm nắm được tâm lý của người phụ nữ này, vì tư lợi, tham lam thành tính, cô chỉ cần chút mồi lửa, là có thể lửa đốt dã tâm của bà ấy cháy lan ra đồng cỏ.

Cô không tiếp tục nói chuyện với Cố phu nhân nữa, ôm áo cưới đi lên lầu, đợi lát nữa còn phải đến nhà họ Hà cướp sạch một phen.

Trong lúc Cố Trinh Trinh vẫn còn đang hưởng thụ cuộc sống ‘ được chăm sóc ’, cô cần nắm lấy cơ hội cùng ‘ lục duật kiêu ’ đến nhà họ Hà, nói với Hà Ân Chính một chút, xem mảnh khoe của ai mạnh hơn.

Cô vừa đến nhà họ Hà, còn chưa có đưa tay ra, lại bị người giúp việc nhà họ Hà chặn ngoài cửa.

Liên tiếp gặp phải người giúp việc chó cậy gần nhà, từ trong đáy lòng cô cũng bốc lửa, không khỏi hướng ánh mắt tới người đàn ông bên cạnh, nhìn mặt, ý bảo với anh ta, ám chỉ có muốn cô làm một trận khóc nháo của phụ nữ có thai hay không.

Người đàn ông lắc đầu một cái với cô, nâng cánh tay lên vòng sang, khoe môi kéo thành một đường, ánh mắt bắn về phía người giúp việc không biết chết sống như cũ, "Chị gái của thiếu phu nhân tương lai của các người tới chơi, các người cũng có lá gan ngăn cản?"

Người giúp việc rõ ràng là bắt nạt kẻ yếu, vừa thấy kẻ giả mạo giọng điệu bèn nhon, liền phát sợ, vội vàng mời bọn họ vào bên trong.

Nhìn, người đàn ông của cô là dựa vào mặt dựa vào khí thế để nói chuyện, so với tên khốn Hà Ân Chính này tốt hơn không chỉ gấp đôi!

Cố Tử Mạt nghênh ngang tiêu sái đi vào, nhưng không ngờ, Hà Ân Chính quá sợ hãi, vẫn trốn ở trong phòng vẽ tranh không ra ngoài.

"Bịch bịch bịch ——" cô gõ mạnh lên cửa kính, lo cho mặt mũi của Hà Ân Chính đi, vậy cô chính là không cho Hà Ân Chính mặt mũi!

Hà Ân Chính không nhìn được cô đập cửa, đầu đầy bụi đất từ phòng vẽ tranh chui ra.

Không đợi Cố Tử Mạt nói rõ ý đến, người đàn ông ở một bên liền đi qua ôm lấy vòng eo uyển chuyển của cô, "Em yêu, làm gì dùng sức lớn như vậy để gõ cửa, cẩn thận động Thai Khí."

Những thứ này một xướng một họa đều là chiêu cũ rồi, nhưng hôm nay bất đồng, cô thay đổi một kịch bản mới để phụ xướng với kẻ giả mạo rồi.

Đầu tiên là cô khê đào mắt, rồi sau đó hờn dỗi nhìn người đàn ông một cái, phục tùng lại mang theo tức giận của cô gái nhỏ xô đẩy lồng ngực anh ta một chút, giận trách nói: " Đứng sang một bên đi, chưa nghe nói qua ‘ quá ân ái nhanh chết ’ hả, chúng ta vẫn nên có chừng mực, tránh cho bị người có lòng chê cười."

Từng chữ đều là mang thương đeo gậy, những câu đâm thương màng nhĩ Hà Ân Chính.

Người đàn ông nhìn về phía cô, phối hợp ăn ý quăng cho cô một ánh mắt ‘ vợ nói đúng ’.

Hà Ân Chính nhìn cảnh này, cảm thấy nhìn thấy mà phát hoảng, sắc mặt bất giác lại âm u mấy phần.

Cô vênh môi lên, không quan tâm vẻ chật vật của Hà Ân Chính, trực tiếp buông lời, "Hà Ân Chính, anh thẳng thắn nói cho tôi, anh đi đăng báo, hay là tôi đi đăng báo? !"

Hà Ân Chính khắp nơi suy sụp tinh thần, ngây ngốc đứng, "Cái gì?"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Người Vừa Tới Tự Xưng Là Lục Duật Kiêu! Phải Vậy Không?

"Tôi quyết định bỏ đứa bé, hiện tại xin mời anh tỏ thái độ, cho tôi cùng đứa bé một cái công đạo, nếu như anh không thể làm tôi hài lòng, tôi sẽ đi đăng báo ngay bây giờ, khiến cho thanh danh nhà họ Hà mất sạch!"

"Cô...cô." Hà Ân Chính bị buộc đến nói không ra một câu hoàn chỉnh , "Cô quá hoang đường! Cô vu khống!"

"Anh nói đi, anh cứ tha hồ nói, dù cho anh nói thế nào, cũng không vấn đề được cái gì! Anh phải nghĩ kỹ, nếu anh bức tôi nóng nảy, cần thận hiện tại tôi liền đi một vòng quanh sân nhà họ Hà, để cho mọi người cũng biết chân anh đạp hai con thuyền, là một kẻ phụ tình không hơn không kém!" Giọng nói của cô lạnh lạnh, có xu thế ép Hà Ân Chính đến góc tường!

Nếu lúc này có Cố Trinh Trinh ở đây, sống lưng của Hà Ân Chính nhất định có thể cứng rắn đứng lên, dù sao ‘ Bạch Liên hoa ’ Cố Trinh Trinh quá giỏi đánh bài đức hạnh, bài tình cảm rồi.

Nhưng tình hình trước mắt, Cố Trinh Trinh không có ở đây, nhất định Hà Ân Chính không giữ được cửa thành, quả nhiên, vừa nghe cô nói như thế, Hà Ân Chính chỉ sợ người giúp việc nghe được, liên tục không ngừng vội vàng vàng cố gắng muốn che miệng của cô.

Cô lui về phía sau một bước, thoát khỏi sự đụng chạm của Hà Ân Chính, cười lạnh một tiếng, "Hà Ân Chính, sớm biết sợ, ban đầu cũng đừng làm ra những chuyện táng tận lương tâm kia!" Tình cảm trước kia, đã theo từng

bước vô sỉ của Hà Ân Chính mà bị tiêu xài hầu như không còn, cô cần gì phải giữ thể diện cho anh ta!

Hà Ân Chính vừa sợ lại vừa vội, đôi tay cọ ở trên ống quần lau lại lau, thừa dịp Cố Tử Mạt không chú ý, bỗng dưng đưa tay ra nắm tay nhỏ bé của cô, "Tử Mạt, Tử Mạt, lúc trước tình cảm của chúng ta tốt như vậy, đến bây giờ anh vẫn khó có thể quên được, Tử Mạt, chúng ta lại bắt đầu lại lần nữa đi."

Cô không kịp đề phòng, theo bản năng liền muốn hất anh ta ra, nhưng lúc thực sự muốn ra tay, lại đổi ý, khóe miệng của cô nâng lên một nụ cười giễu cợt, mắt đẹp liếc anh ta, "Anh nói đi, anh nói tiếp đi, tôi nghe đây, tôi sẽ nghe thử một chút, anh còn có thể nói ra những lời buồn nôn nào nữa, càng muốn thay Trinh Trinh xem một chút, nhân phẩm của anh có bao nhiêu ti tiện! Đồ ty tiện bỉ ổi!"

Trong nháy mắt sắc mặt Hà Ân Chính trắng bệch, hàm răng nghiến thật chặt, trong ánh mắt nhìn về phía Cố Tử Mạt đều là lo lắng, anh ta nắm tay Cố Tử Mạt không những không có buông lỏng, ngược lại càng chặt hơn.

Cố Tử Mạt thật sâu cảm nhận được cái loại áp bức này, Hà Ân Chính khẳng định hận chết cô, tên cặn bã này đã sắp phát rồ rồi, chẳng những không có một chút lòng hối cải, còn càng tệ hại hơn!

Cô vừa định làm khó dễ, chỉ thấy một đôi bàn tay khác ấn lên mắt cá tay Hà Ân Chính, ngay sau đó, cô nghe được tiếng ‘ kéo kẹt ’ nhỏ vụn vang lên, chỉ thấy Hà Ân Chính bắt đầu nhe răng trợn mắt, trên mặt đều là đau đớn khó chịu.

Đôi mắt đen của người đàn ông híp lại, nhú chân mày, giống như căn bản không nghe thấy Hà Ân Chính đau đớn rên rỉ, lực đạo trên tay vẫn không giảm chút nào, anh nhếch môi nói: " Chỉ cho anh một con đường, ngay bây giờ sẽ đi đến nhà họ Cố, ngay trước mặt mọi người nhà họ Cố,

thành tâm nói xin lỗi Tử Mạt, thêm một bài xin lỗi trên trang đầu của tờ báo ngày mai."

Hà Ân Chính đau đến mức toát mồ hôi lạnh trên trán, bất đắc dĩ đồng ý, lúc này người đàn ông mới buông tay ra, giọng nói đầy khinh miệt, "Ngay cả chút đau đớn như vậy cũng không chịu được, sợ rằng nhà họ Hà muốn bại trong tay anh."

"Anh ——" Hà Ân Chính giận đến phát điên, lại bị tình thế bức bách, chỉ có thể đem lời muốn nói nuốt vào trong cổ họng.

Đoàn người đi Cổ Gia, Hà Ân Chính từ đầu đến cuối cũng không dám lơ đãng, ‘ hạ mình ’ nói xin lỗi Tử Mạt, sau khi đến nơi này, còn khóc sụt sùi, đúng chuẩn bộ dáng cô gái nhỏ.

Vì vậy Tử Mạt cảm thấy khinh thường, Hà Ân Chính khóc, cũng không phải vì áy náy với cô, mà bởi vì cô giẫm đạp tự tôn của anh ta dưới lòng bàn chân, có một số việc, đàn ông đề tiện là vĩnh viễn sẽ không hiểu.

Một tràng giọng đàn ông trầm thấp chứa đựng ý cười từ phía sau truyền đến qua đỉnh đầu, mang theo hơi thở nam tính không nói ra được, khiến cho cột sống của cô tê rần, từ tận đáy lòng cô không thể không thầm than, mọi cử động của kẻ giả mạo đều không tầm thường.

Cô chính là không quen nhìn ta khoe khoang như vậy, hả hê như vậy, giờ trò cố ý đưa cánh tay về phía sau thúi anh ta một cái, "Cười gì mà cười? Nghiêm túc! Trang trọng!"

Cuối cùng, cô cũng không nhịn được cười, tâm trạng phơi phới, chỉ thấy người giúp việc vội vã chạy vào, nói là có Lục thiếu đến đón đại tiểu thư.

Cố phu nhân nghi ngờ, mặt sa sầm hỏi người giúp việc, "Lục thiếu đang ở đây làm khách, sao lại có một Lục thiếu nữa? Cô nói rõ ràng, bên ngoài là vị Lục thiếu nào?"

"Người tới tự xưng là lục duật kiêu." Người giúp việc cẩn thận liếc mắt nhìn một vị Lục thiếu khác ở trong phòng, cung kính lại run như cây sậy trả lời.

Cố Tử Mạt ngẩn ra, nụ cười trên mặt đã sớm cứng đờ, đáy lòng như có một chiếc chày gỗ ‘ Bộp ’ một cái liên nhảy ra ngoài.

Lục Duật Kiêu thật, tới?

Lại còn đụng độ với kẻ giả mạo?

Đúng vào thời khắc kế hoạch lớn gần như toàn thắng, tại sao có thể vạch trần sự thật là thuê người đóng giả đây? !

"Lục —— Duật —— Kiêu?" Người đàn ông ở phía sau đỉnh đầu cô, gần từng chữ nói ra cái tên này, trong lời nói rất có ý tứ đùa bỡn mỉa mai.

Cố Tử Mạt cảm thấy có một đám quạ đen bay qua trước mắt, giữa ban ngày biến thành bức tường mây đen!

Ông trời đang đùa cô hay sao, cố ý muốn thấy cô bị cười nhạo, chẳng lẽ cô lại bị người chê cười vô ích sao? ! Tuyệt đối không được!

Cô cố gắng trấn tĩnh lại, không đợi mọi người có hành động, liền nhấc chân chạy như bay ra bên ngoài, giữa đường bị Hà Ân Chính cản lại, cô không cần suy nghĩ dùng giày cao gót đá thật mạnh vào bắp chân của anh ta.

Mẹ nó, dám ngăn cản bà chị, muốn tìm đường chết! Cô muốn đi tiêu diệt Lục Duật Kiêu thật!

Cuối cùng, cô chỉ nghe được mấy tiếng rầm rì rất không có tiền đồ của tên đàn ông chặn bà bị đá đau ở sau lưng cô, chờ phản ứng lại, cơ thể đã

chạy đến phía trước, cô ngửa mặt lên trời thở một hơi, lại tiếp tục cố gắng chạy ra tới cửa.

Một đường trôi chảy!

Nhưng nhìn rõ tình hình ở cửa, cô lại chóang váng! Lục Duật Kiêu đã đi mẹ nó mất rồi, ở cửa ngay cả một bóng ma cũng không có!

Mặc dù nháo ra cái chuyện cười, nhưng cũng coi như là Hữu Kinh Vô Hiểm, cô vừa muốn xoay người, chỉ thấy ‘ Lục Duật Kiêu ’ đang đứng phía sau cô.

Cô nhìn anh, trong lòng chợt dạ nói, "Trời cao phù hộ, không phải đến thật, anh nói, có phải người giúp việc muốn thử dò xét chúng ta hay không, nếu là như vậy, chúng ta trúng kế rồi hả ? !"

Người đàn ông lắc đầu, "Chắc không phải là thử dò xét, chỉ là, tôi thật đúng là muốn gặp Lục Duật Kiêu thật này một lần." Nói xong, ánh mắt của anh ta bắn khoản nhìn bốn phía, dường như muốn tìm một chút dấu vết của người đó.

Cố Tử Mạt không có suy nghĩ nhiều, phản ứng bản năng là liếc kẻ giả mạo một cái, rất không đồng ý nói, "Giả đừng nên gặp mặt thật, tránh cho xảy ra xung đột."

Người đàn ông nghe lời này, sắc mặt biến hóa, con người đảo nhanh, nhàn nhạt liếc cô một cái, giây lát sau hướng tầm mắt về phía bụi hoa, ánh mắt lóe lên, khóe môi chợt cười nói, "Tôi là lục duật kiêu, cô tin không? Cô nên tin mới đúng."

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Kẻ Giả Mạo Cũng Bắt Cá Hai Tay?

"Hì hì" một tiếng, Cố Tử Mạt bật cười, cô như thật như giả gật đầu với anh ta một cái, "Đúng vậy, tôi tin mà, anh đúng là Lục Duật Kiều, có điều anh là giả."

Người đàn ông nhú mày, đôi mắt thâm thúy liếc cô, "Nhắc nhở cô một câu, thật chưa chắc đã là thật." Dứt lời, anh liền nhấc chân đi về phía trước.

An không cho bất luận kẻ nào mặt mũi, nói đi là đi. Bọn họ bỏ rơi Hà Ân Chính ở nhà họ Cố như vậy, đúng lúc cũng cho Hà Ân Chính nan kham một chút.

"À?" Đầu óc Cố Tử Mạt xoay chuyển liên hồi, bộ não hoạt động gần như quá công suất, có một đáp án chân thật nhất, cô đuổi theo bước chân của anh ta, liền bật thốt lên, "Chẳng lẽ hai người làm việc cùng trong ‘công ty ngược kẻ cạnh bã’ hay sao? Chỉ là khả năng đóng giả của anh ta cao hơn anh? Hai người đây là cạnh tranh nghiệp vụ có phải không?"

Trước kia lúc xem phim, có cái công ty kỳ quái là công ty chia tay, nếu trong cuộc sống hiện thực xuất hiện loại ‘công ty ngược kẻ cạnh bã’ này, cũng rất bình thường. Dù sao, thế giới rất to lớn, không thiếu điều lạ.

Người đàn ông không để ý đến cô, tiếp tục đi về phía trước, hơn nữa còn không có ý mang cô đi cùng, cô lại không hiểu, thiếu chút nữa buồn bực chết! Gấp đến độ dậm chân, "Này, anh nói cho tôi biết đi."

Đáng tiếc, không hề có âm thanh trả lời.

.

Nhưng thật may còn có Đại Thiển theo giúp cô, nếu không cô thật sự sẽ buồn chết mất.

Cố Tử Mạt bị Đại Thiển hẹn đi dạo phố, Đại Thiển muốn lên lầu hai uống cà phê, cô không muốn lên trên, nên đứng bên cạnh thang máy ở lầu một đợi cô ấy.

Có lẽ là duyên phận, dưới tình huống không có hẹn trước, thế nhưng cô thấy được một bóng dáng quen thuộc —— kẻ giả mạo.

Cô đang tâm tình tốt lại không có việc gì làm, vừa thấy anh ta, lập tức hưng phấn chạy qua, cách xa hai mét, liền hướng về phía anh ta ‘ uy ’ một tiếng.

Bởi vì cô chưa bao giờ biết tên họ chân thật của anh ta, lại không thể ở nơi công cộng như này gọi anh ta là ‘ kẻ giả mạo ’, cho nên chỉ có thể dùng ‘ uy ’ để thay thế.

Hiển nhiên là anh ta không nhìn thấy cô, trong ánh mắt lướt qua một tia kinh ngạc, nhưng lại bị che đi ngay.

Cô đang chuẩn bị nói tiếp, bên cạnh anh ta liền xuất hiện một cô gái xinh xắn, cô ấy rất tự nhiên đi tới trước mặt anh ta, đưa cho anh ta cái bọc nhỏ màu bạc trong tay mình, "Minh Tuyên, châm của em hơi bị lệch, em muốn sửa lại nó một chút, anh cầm giúp em một lát."

Cố Tử Mạt hơi có địch ý nhìn cô gái xinh đẹp này, khuôn mặt cô ấy trang điểm tinh xảo, mặc một chiếc váy màu đỏ chiết eo, bộ ngực đầy đặn như ẩn như hiện, trên chân đi một đôi giày cao gót Versace màu bạc, xem ra rất có phong tình cùng thường thức, ngoài ra, còn có vẻ rất đắt giá, cùng với.
. quý phái.

Nói như thế nào đây, mấy tính từ tốt đẹp đó, đều không phải cô nguyện ý thừa nhận!

Cô nhìn thấy trên hai tay kẻ giả mạo còn cầm túi, cũng đều là chiến lợi phẩm của cô gái xinh đẹp này gom lại đi, xem ra hai người quen biết đã lâu, hơn nữa dáng vẻ còn rất thân thiết.

Cô gái sửa lại châm xong, tiến sát lại bên người đàn ông, mắt đẹp chuyển động, mặt tò mò nhìn về phía Cố Tử Mạt, liền hỏi bên người đàn ông bên cạnh, "Minh Tuyên, hai người quen biết?"

Người đàn ông mặt không chút thay đổi liếc Cố Tử Mạt một cái, rất lạ lùng mở miệng, "Cũng không biết, có lẽ cô ấy nhận lầm người."

Cô gái xinh đẹp cười với anh ta một tiếng, "À, như vậy sao, vậy chúng ta đi thôi."

Thân thể Cố Tử Mạt không khỏi chấn động, vốn dĩ lòng cô tràn đầy vui mừng chạy đến đây, nhưng lại gặp phải tình huống xấu hổ nhất trong lịch sử, vào giờ phút này, cô vừa cảm thấy mất mặt, lại vừa cảm thấy vô dụng.

Người đàn ông hôm qua còn chuyện trò vui vẻ cùng cô, thế nhưng bây giờ nói không biết cô? !

Bỗng dưng cô lại nhớ tới kẻ trở mặt vô tình Hà Ân Chính, nhưng từ đáy lòng cô vẫn là chưa tin kẻ giả mạo cũng sẽ đối với cô như vậy, cô chưa từ bỏ ý định đuổi theo, cơ thể nhỏ bé chặn trước mặt anh ta, hai tay cản lại, "Làm sao anh có thể không biết tôi? Anh ngốc sao?"

Ánh mắt người đàn ông khẽ biến, nhíu lông mày nhìn cô, trong đôi mắt lạnh lùng lóe ra cái nhìn cảnh cáo, "Tiểu thư, tôi tin chắc tôi không biết cô...cô có thể rời đi."

Hai tay xuôi bên người Cố Tử Mạt nắm chặt, nụ cười tái nhợt, cô nhìn chăm chú anh ta, muốn tìm kiếm một chút kẻ hở trên mặt anh ta, nhưng cô tìm thế nào cũng không thấy được, biểu hiện của người đàn ông này gần như hoàn mỹ, không chê vào đâu được.

Cô hết sức ủ rũ, lại không phục, mắt cô đảo vòng tròn, nhin xuống kích động muốn nói tục, nhếch môi cười cười với anh ta, "Vậy là tôi nhận nhầm rồi, người bạn kia của tôi cả ngày trêu hoa ghẹo nguyệt, thay đổi thất thường, chắc chắn sẽ không một lòng giống anh! Ủ, đúng là như vậy."

Nói xong, đôi mắt đẹp của cô mang ý cười còn liếc nhìn cô gái xinh đẹp bên cạnh anh ta, ánh mắt hai người vừa đụng nhau, co liền chuyển ánh mắt, quay đầu đi, không lưu luyến chút nào!

Tên đàn ông chết tiệt, có thể của được cô gái đắt giá như vậy, còn thêm muốn chút tiền này của cô! Đúng là người không có tiền đồ!

Đúng rồi, cô gái kia ngọt ngào gọi anh ta là ‘ Minh Tuyên ’, Thôi đi, cái tên gì rắc rối, còn làm bộ như rất phong cách! Cô cũng không cảm thấy cái tên này hay một chút nào.

Cô vừa nguyên rửa kẻ giả mạo, vừa quay trở lại đường cũ, thấy Đại Thiển xách theo cà phê thò đầu ra, cô vội vã đi thang máy lên lầu hai, vừa đi lên liền lôi kéo tay Đại Thiển, chỉ vào hai người ở dưới lầu hỏi, "Nhìn đi, đó có phải kẻ giả mạo không? Vừa rồi anh ta thế nhưng làm bộ không biết mình, thật khiến mình tức chết rồi!"

Đại Thiển liếc nhìn, lại thấy bộ dạng hỗn hển của cô, hơi híp mắt lại, cố ý nói đùa, "Làm sao biết chứ, kẻ giả mạo nhà bạn là hàng kém chất lượng, ngay cả thứ phẩm cũng không được, cũng lắm là cái hàng nhái, bạn nhìn người đàn ông này, đứng cùng một chỗ với cô gái đẳng cấp kia, cô ấy nhất định là một người chỉ dùng hàng cao cấp, bạn dùng không nổi."

"Bạn mắt mù, lại còn bị sốt đến hồ đồ rồi, bạn lừa gạt quỷ đi! Anh ta rõ ràng chính là kẻ giả mạo!" Cô oán giận không thôi, nín nhịn đến chết rồi.

Đại Thiển không sao cả cười cười, đưa cà phê tới trước mặt Cố Tử Mạt, "Tâm tính, tâm tính quan trọng nhất, còn nhớ rõ ảnh hậu Ninh Uyển lần trước mình nói sao? Chính là cô ấy, lần trước leo lên giường của Quý công

tử, kết quả thất bại thảm hại mà về, bạn đoán xem, ngày hôm sau cô ấy như thế nào? Vẫn đi quay quảng cáo được một khoản tiền ketch xù như bình thường, bạn đó, nếu không có được tâm tính như ảnh hậu người ta, cho nên nhất định sẽ bị đàn ông bắt nạt, đến đây, uống chút cà phê, điều chỉnh lại tâm tình đi."

Cố Tử Mạt đoạt lấy cà phê trong tay Đại Thiển, rất ấm ức mở ra, mới vừa uống được một nửa, liền nhìn thấy hai người kia đã đi gần đến bên này, cô xác định chính xác phương hướng, lập tức ném cốc cà phê tới.

"Pằng ——" cà phê từ lầu hai rơi xuống lầu một, vừa đúng rơi xuống dưới chân người đàn ông.

Cô cũng không trốn, chờ kẻ giả mạo nhìn bên này, chỉ thấy đôi mắt sắc bén của anh ta nhìn chăm chăm lên, nhìn đến cùng khiến cô giật mình một cái.

Cố Tử Mạt nhỏ bé bộc phát, cặp mắt tràn đầy lửa giận trừng mắt nhìn lâu dưới, hai tay nắm chặt thành quyền, tiếng khớp xương bị bóp chặt liên tiếp truyền ra từ trên nắm tay nho nhỏ của cô.

Cô lấy dũng khí, kêu gào xuống phía dưới lầu, "Đáng đời! Không có ném trúng, lần sau !"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cố Trinh Trinh Ăn Nói Khép Nép

Vốn nghĩ rằng nhất định người đàn ông sẽ cực kỳ tức giận, nhưng không nghĩ.

Người đàn ông kia chỉ ngửa đầu nhú mày nhìn cô, trong ánh mắt thâm thúy như nhìn thấu tất cả, khóe môi bật ra một nụ cười ý vị không rõ, anh ta cũng không có phản ứng khác, chỉ nhìn.

Mắt Cố Tử Mạt nhìn xuống, thấy anh ta như vậy, trong lòng càng thêm cảm tức.

Chớp mắt một cái, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, cả người cô đều cảm thấy quỷ dị đâu? Càng nghĩ càng thấy giống như là Tây Môn Khánh cùng Phan Kim Liên vậy.

Cuộc sống thay đổi, thật đúng không thể nói rõ hết nguyên nhân, trong một giây cô biến thành dâm phụ, mà kẻ giả mạo biến thành gian phu cũng chỉ trong một giây? !

Trong đầu ý nghĩ lộn xộn nhìn Đại Thiển, thấy trong tay cô ấy còn cầm một cái bánh trứng, cô không chút nghĩ ngợi, liền cướp đến tay, hành động theo cảm tình muốn ném một lần nữa, đập cho cái kẻ ở lầu dưới kia nát bét luôn!

Không ngờ động tác của Đại Thiển nhanh hơn cô, Đại Thiển nhanh chóng đoạt lại bánh trứng, liếc nhìn xuống dưới lầu, rất vô tội đối khoát tay với cô, "Bạn đừng khi dễ bánh trứng của mình, thật vất vả mới được ăn một lần đấy."

Cố Tử Mạt vừa nóng vừa giận, lại thấy ở dưới lầu cô gái xinh đẹp giống như đang quan tâm hỏi thăm kẻ giả mạo, cô chột cấn chặt môi dưới, ngón tay nắm thành quyền, đặng đặng giận dữ nói ra lời ác độc, "Lần sau đừng nói tôi quen anh! Tôi không biết anh!"

Cũng không nhìn phản ứng của anh ta, cô liền lôi kéo Đại Thiển từ từ rút lui khỏi hiện trường.

Ở phía trước cô bước đi rất nhanh, Đại Thiển đi giày cao gót ở phía sau cũng phải cố hết sức, Đại Thiển nén đủ một hơi, tiến lên kéo Cố Tử Mạt, đôi môi nóng bỏng đỏ mọng mấp máy với cô, "Có muốn quay lại hay không? Anh ta nhưng là đồng bọn của bạn."

"Chó má!" Cố Tử Mạt cực kỳ tức giận, ném đá giấu tay mắng một câu, cũng không quay đầu lại hất Đại Thiển ra tiếp tục đi về phía trước.

Cô hồn hển trở lại nhà họ Cố, ngoài dự đoán, Cố Trinh Trinh thế nhưng đã trở lại, thật đúng lúc, cô nhìn thấy, bày ra trước mặt Cố Trinh Trinh, chính là bài báo xin lỗi của Hà Ân Chính, mà Hà Ân Chính thì đứng ở một bên, gương mặt luống cuống cùng bàng hoàng.

Cố Tử Mạt không muốn quan tâm đến hai kẻ cầu nam nữ này, trực tiếp đi lên lầu.

"Chị." Cố Trinh Trinh gọi cô lại.

Bị Cố Trinh Trinh gọi lại, cô không thể làm gì quay người lại, "Làm sao vậy."

Theo lý thuyết, Cố phu nhân phải buộc Cố Trinh Trinh chia tay với Hà Ân Chính, nhưng bây giờ hai người bọn họ vẫn tốt, thật sự là kỳ quái, xem ra bọn họ vẫn không nỡ bỏ một chút lợi ích trước mắt này, cố ý muốn hợp tác làm ăn cùng nhà họ Hà.

Cố Trinh Trinh đứng lên, mở tờ báo ra đưa đến trước mặt Cố Tử Mạt, hữu ý vô ý nhìn Ân Chính một cái, do dự mở miệng nói, "Chị, đây là chị khiến Ân Chính làm?"

Cô nhìn Cố Trinh Trinh ở khoảng cách gần, mới phát hiện chỉ mấy ngày ngắn ngủi, Cố Trinh Trinh đã thon gầy đi không ít, sắc mặt cũng không tốt, thật là khó cho em ấy, ra khỏi nhà tù, còn phải xử lý một sập chuyện tình thối nát của Hà Ân Chính.

"Ừ." Cô quang minh chính đại, đã làm liền thừa nhận, không giống một số người, che che giấu giấu!

Khuôn mặt Cố Trinh Trinh cả kinh, giống như không nghĩ tới chị ấy lại thừa nhận nhanh như vậy.

"Chị, việc này quan hệ trọng đại, chúng ta cũng không thể tùy hứng, nhà họ Cố cùng nhà họ Hà có hợp tác hạng mục, chị làm như vậy, khiến cho hình tượng công ty nhà họ Hà suy giảm, có mấy bên hợp tác cũng không muốn tiếp xúc với nhà họ Hà nữa, chị, hiện tại nước đổ khó hốt, nếu không chị ra mặt giải thích cho Ân Chính được không?" Cố Trinh Trinh khổ sở mở miệng.

Phải biết, bây giờ hai nhà Cố Hà là châu chấu trên một sợi dây, việc Hà Ân Chính ‘đăng lời xin lỗi’, hủy hoại nghiêm trọng hình tượng công ty nhà họ Hà, cũng làm cho mọi người sinh ra hoài nghi đối với việc kết thân của hai nhà Cố Hà, cho nên những đơn vị có ý định hợp tác cũng đang tỏ thái độ chờ đợi đối với hạng mục này.

Cố Tử Mạt cũng nắm được sơ lược tình hình, lúc ấy cô yêu cầu Hà Ân Chính công khai nói xin lỗi, tất nhiên sẽ kéo theo một loạt phản ứng dây chuyền, cái này trách ai được? Chỉ có thể trách Hà Ân Chính.

Cô làm mặt lạnh, lạnh lùng nói, "Chuyện này, không có quan hệ gì với chị, chị không có kè dao vào cổ Hà Ân Chính buộc anh ta đăng tin, nhưng

anh ta đăng tin rồi, chị cũng không có cách nào." Hà Ân Chính đúng là một kẻ ngu ngốc, thế nhưng từ hoảng sợ nhất thời, liền chủ động giấu mọi người công khai nói xin lỗi.

"Cô nói ngược, rõ ràng là cô và Lục Duật Kiều ép tôi, tôi." Hà Ân Chính bước lên, cố hết sức muốn thanh minh một chút.

Cố Tử Mạt mắt lạnh liếc anh ta một cái, một kẻ thành sự chưa đủ bại sự có thừa như Hà Ân Chính, sao có thể xoay chuyển được gì!

Cố Trinh Trinh đối mặt với Cố Tử Mạt, cũng không nói gì nữa, trợn trừng mắt liếc Hà Ân Chính, tỏ vẻ anh ta không nên nói lung tung.

Cố Tử Mạt không rảnh để xem bọn họ trao đổi, xoay người tiếp tục đi lên lầu, mới vừa đi tới nửa đường, lại thấy Cố Trinh Trinh đúng là âm hồn bất tán đuổi theo.

"Chị, chỉ cần chị đăng một bài đính chính, tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết, em xin chị, chị, lần này coi như em nợ chị, chị giúp bọn em một lần có được hay không?" Gương mặt Cố Trinh Trinh hoa lê đầm mưa, thân mật lấy tay dùng sức cầm tay Cố Tử Mạt, đánh bài tình cảm.

Cố Tử Mạt mím môi, vẻ mặt tràn đầy chán ghét, cô nín một hơi, cạy tay cô ta ở trên tay mình bỏ xuống, lạnh lùng cự tuyệt, "Chị không làm được!"

"Chị, giúp em một chút, xin chị, xin chị." Cố Trinh Trinh bắt được cánh tay của cô, lại cầu xin cô lần nữa, trên mặt cực kỳ bi ai, nước mắt ào ào chảy xuống từ khóe mắt, nói xong lại than thở khóc lóc.

"Không làm được."

Cố Trinh Trinh vẫn cứ bám theo không buông tha, gắt gao nắm lấy cô, cứ như thể không buông tay, cô nhìn vào ánh mắt của Cố Tử Mạt, dịu dàng

mà đau thương nói: " Chị, có phải chị vẫn còn hận em hay không, hận em đoạt Ân Chính? Mặc dù ngoài miệng chị không nói ra."

"Loại người cặn bã như vậy, chị không hiểmlạ! Cố Trinh Trinh, cho dù em nói gì, chị cũng sẽ không giúp, em chết tâm đi."

Trên mặt Cố Trinh Trinh một mảnh xám xịt, ánh mắt của cô ta từ trên mặt Cố Tử Mạt, dao động đến bụng của cô ấy, do dự mở miệng, "Chị, vậy. Vậy thai nhi trong bụng chị. Vẫn còn chứ?"

Cố Tử Mạt nghe vậy, dờ khóc dờ cười, khóe miệng bật ra nụ cười lạnh, cúi đầu nhìn về phía cầu thang, ý cười lạnh trong mắt dần dần hóa thành một sự kiên định, giống như là hạ quyết tâm thật lớn vậy, mới mở miệng châm chọc nói: " Cố Trinh Trinh, nếu như chị nói đứa bé vẫn còn, em có nhân tiện đẩy chị một lần nữa không vậy?"

Nói xong, cô dùng cánh tay đang để không của mình kia, bấm lên cánh tay Cố Trinh Trinh đang khống chế cô kia.

Lại nói, một chiêu này, vẫn là cô học được từ Cố Trinh Trinh !

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Kết Quả Của Việc Ghen Bậy

Gương mặt đẹp của Cố Trinh Trinh lập tức tái mét lại, đầu tiên vẻ mặt của cô là không thể tin, ngay sau đó biến thành hốt hoảng, cô chịu đựng sự đau nhức trên cánh tay, thay đổi một thái độ đầy đáng thương, mở ánh mắt vô tội, đau thương nói, "Chị, sao chị có thể nói như vậy chứ, em không, em không có."

Nói đến lời cuối cùng, đã biến thành khóc sù sùi, lực nắm của cô ấy cũng dần dần bởi vì đau thương mà không có, vì vậy mà cánh tay của Cố Tử Mạt được giải phóng.

Cố Tử Mạt hơi hoạt động cánh tay, không nhìn cô ta góp vui lấy lệ, "Đừng giả vờ, tiếp tục giả vờ nữa cũng có ý tứ gì sao? Em muốn tìm sự an ủi, cũng đừng đến tìm chị, xin cứ việc đi tìm người bạn trai nhu nhược kia đi."

Dứt lời, cô dứt khoát kiên quyết đi xuống lầu trước, khẳng định tối này nhà họ Cố sẽ có một cuộc gió tanh mưa máu, cô thật sự không ở lại được.

Cô vừa ra cửa, một bóng dáng cao to tuấn dật đang chậm rãi đi ra từ bụi hoa thấp thoáng, một tay người đó tùy ý dứt trong túi quần, phong thái thanh nhã, vóc người tuấn tú.

Thấy anh ta đang đi thẳng đến bên này, cô không chút suy nghĩ liền bước nhanh hơn về phía bên trong cửa, cố gắng né ra, đáng tiếc, tốc độ bước chân của cô thật sự so ra vẫn kém anh ta, đi chưa được hai bước đã bị anh ta đuổi kịp.

Anh ta đã đến gần trước mặt cô, lôi kéo cổ tay của cô, đẩy mắt lấp lánh, bốn mắt nhìn nhau với cô, "Sao vậy, vài ngày không gặp, ngay cả bạn trai của mình cũng không nhớ?"

Lời nói này, giống như là hoàn toàn chưa từng xảy ra chuyện kia vậy!

Cô làm sao có thể cho anh ta sắc mặt tốt được, trừng mắt liếc anh ta một cái, hận không thể dùng ánh mắt khoét lấy một miếng thịt trên người anh ta, cố ý dùng giọng nói cường điệu nói, "Ấy da, anh là ai vậy? Sao lại trợn mắt nói mò, còn nói mình là bạn trai của tôi ! Ai, cách bắt chuyện này của anh đã quá lỗi thời rồi, buông tay đi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát."

Người đàn ông thấy cô nhất quyết không bỏ qua, nhếch mày lên, đôi mắt thâm thúy nhìn cô chăm chú, bàn tay càng nắm chặt cổ tay cô hơn, "Đỗ cà phê trước mặt mọi người, vẫn chưa hả giận sao? Lúc ấy thật sự là tình thế bất đắc dĩ, tôi mới không nhận cô."

"Hả? Tình thế bất đắc dĩ cái gì? Chẳng lẽ, anh là chồng, bạn trai của cô gái kia? Hay là, anh là người đàn ông được cô gái kia bao dưỡng?" Cố Tử Mạt hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nhìn kỹ một lượt từ đầu đến chân anh ta, "È hèm, tôi thấy anh còn rất có tiêu chuẩn ăn cơm chùa đấy, nhìn như thế nào cũng thấy giống."

Người đàn ông biết rõ cô đang châm chọc, cố ý chậm rãi cúi thấp người xuống, lồng ngực to lớn áp sát vào cô, môi mỏng khê cong, "Xem ra cô cũng rất vừa ý đây, nếu không cô bao tôi đi, tôi còn có thể tặng cô nghiệp vụ?"

Nhìn thấy cái dáng vẻ này của anh ta, Cố Tử Mạt lại càng giận, cô cố gắng hất mạnh tay của anh ta ra, giận dữ nói, "Đừng đụng vào tôi! Bẩn lắm! Tôi thích sạch sẽ! Cực kỳ thích sạch sẽ!"

Người đàn ông lại càng nắm chặt hơn, cặp mắt nhú lại, cánh tay dùng sức kéo, khiến cả người cô ngã vào trong ngực của anh, cúi đầu, nhẹ giọng

nói vào bên tai cô, "Đây chẳng qua là khách hàng xoi mói, thế nào, cô ghen?"

Cố Tử Mạt giật mình một cái, cô ghen thật ư?

Tại sao cô lại có thể có cảm xúc “tức cười” như vậy! Thật kỳ quái.

Cô bị anh giam cầm trong ngực, hơi thở của hai người quấn quít, khiến cho tâm trạng của cô ngày càng phức tạp, nhất là khi cô nhìn gương mặt tuần tú làm điên đảo chúng sinh của anh ta, thiếu chút nữa thì cô cũng chết mê chết mệt rồi.

Thật buồn nôn, cô thế nhưng lại động lòng với kẻ giả mạo không rõ lai lịch, đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ! Nhấn quyết tâm, dùng giày cao gót giẫm thật mạnh lên chân của anh ta, không chờ anh ta phản ứng lại, liền hung ác đẩy anh ta một cái, dịch người ra ngoài, thoát khỏi giam cầm của anh ta.

Đôi mắt đẹp của người đàn ông khẽ nhếch, chậm rãi đi về phía cô, cho đến khi còn cách cô chưa đến 20 cm thì dừng lại, anh ta cũng không tỏ thái độ, chỉ là chậm rãi móc một tờ giấy từ trong túi ra, "Cô xem đi, trước đó chúng ta đã ký hợp đồng rồi."

Cô hoàn toàn không thèm nhìn, anh ta cầm trong tay đều là máu và nước mắt của cô, cô cắn răng, "Tôi muốn hủy bỏ! Tôi đền tiền!"

Cố Tử Mạt nổi giận nói, nhớ đến lúc ở trung tâm thương mại, trong lòng cô liền cảm thấy khó chịu nghẹn khuất, kẻ giả mạo bị một cô gái khác chiếm dụng, cô lại có cảm giác kẹo của mình bị những đứa trẻ khác cướp đoạt.

Người đàn ông nhìn dáng vẻ tức giận của cô, ánh mắt híp lại, nhàn nhạt nhếch môi, chìa một bản in thử của một tờ báo ra trước mặt cô, "Cô xem cái này rồi hãy quyết định có muốn hủy bỏ hợp đồng hay không."

"Đây là cái gì?" Người đàn ông này lại lấy đồ ra, chẳng lẽ hẳn thật sự có chiếc túi của Doraemon? Chúa ơi, nếu so sánh người đàn ông này với những tổng giám đốc xa hoa kia còn cao lớn hơn đây!

Người đàn ông cũng không trả lời vấn đề của cô, chỉ chỉ cho cô xem, cũng đưa ra đề nghị, "Cô biết nên tìm ai giúp việc, Đại Thiến."

Cố Tử Mạt nheo mắt lại, cẩn thận nhìn lên tờ giấy người đàn ông đưa ra, bỗng nhiên đôi mắt đẹp của cô mở to, "Mượn danh nghĩa của tôi để thanh minh, bôi đen tôi! Thật là làm khó cho bọn họ, thế nhưng nghĩ ra diệu kế ác độc như vậy." Đây là tờ báo xuất bản vào ngày mai, người nhà họ Cố hất toàn bộ nước bắn lên người Cố Tử Mạt, bẻ cong sự thật, đổi trắng thay đen!

Đôi mắt người đàn ông chăm chú nhìn về phía nhà họ Cố đèn đuốc sáng choang, dưới bóng đêm ánh mắt của anh ta có vẻ u ám, giọng nói cũng nghe không ra hỉ nộ, "Nếu mượn danh nghĩa của cô đăng bài thanh minh, vậy một khi cô trở về, sẽ bị cấm túc không được nói, rồi sau đó, chính là bữa tiệc đính hôn của hai nhà Hà Cố."

Nghe được hai từ "cấm túc" trong miệng anh ta, cô không nhịn được rung mình một cái, vân vê bản in thử của tờ báo trong lòng bàn tay, hướng ánh mắt xin giúp đỡ về phía kẻ giả mạo, "Người nhà họ Cố thật là độc ác, tôi. Ngay bây giờ tôi sẽ đi tìm Đại Thiến, nhưng Đại Thiến thực sự có năng lực phong tỏa tin tức sao?"

Người đàn ông đã tính trước, hiển nhiên đã sớm lên kế hoạch, "Mặc dù Đại Thiến là một người mẫu nhỏ, nhưng trên tay cô ấy nắm giữ nhược điểm bí mật của ảnh hậu Ninh Uyển, chỉ cần cô ấy giao cho tòa soạn báo một chút tin của Ninh Uyển, ngày mai trang nhất sẽ được tay thế bằng Ninh uyển."

Cô nắm tay, âm thầm hạ quyết tâm, "Vậy thì tốt, tôi sẽ đi tìm Đại Thiến ngay, thuận tiện tránh ở chỗ của cô ấy, đợi đến ngày mai, anh có thể đi biểu

diễn cùng tôi sao?"

Anh ta khẽ gật đầu, "Tôi sẽ an bài tốt."

Anh ta rất cao, từ góc độ anh đang đứng mà nhìn xuống, ánh mắt vừa vắn rơi vào gương mặt của cô, da thịt của cô trắng nõn gần như trong suốt, lông mi dài mà cong, giống như cánh bướm đang tung bay, thoáng chốc khiến cho trái tim anh nhột một cái.

Anh khẽ cúi người xuống, dán môi lên bên tai của cô, "Chỉ cần cô cần tôi, tôi sẽ xuất hiện."

Cô bỗng chấn động, đã quên nên nói như thế nào.

Người và người chung sống với nhau chính là kỳ diệu ở chỗ này, vừa mới đây, cô còn hận không thể hủy bỏ hợp đồng, đoạn tuyệt quan hệ với anh ta, mà lúc này, cô thật muốn dựa vào bờ vai anh ta, vĩnh viễn dựa vào anh ta.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Dịu Dàng Trong Mắt Anh

Cố Tử Mạt cảm xúc lẫn lộn nhìn về phía nhà họ Cố đèn đóm leo lét, từ hôm nay trở đi, ngọn đèn nhà họ Cố, không còn ấm áp thuộc về cô nữa rồi.

Cô quay đầu đi, quay mặt sang, đối diện với người đàn ông bên cạnh, nói, "Đưa tôi đi thôi, lúc quen biết anh, tôi muốn đường đường chính chính về đây, nhưng bây giờ, tôi lại thấy sợ hãi nơi này như vậy."

Người đàn ông ôm chầm lấy cô, ép đầu nhỏ của cô vào ngực, ngậm nga nói, "Không cần đau lòng, vượt qua cửa ải khó khăn này, tôi sẽ khiến cô quay trở lại càng vẻ vang hơn."

Cô không nghi ngờ gì, người đàn ông này, từ trước đến giờ đã nói ra là sẽ làm được, trên người của anh, luôn có sức mạnh ghê gớm mà cô không dự đoán được. Cô dựa gương mặt vào trên ngực của anh, cũng không ghét, hơn nữa cảm thấy hết sức ấm áp, nhưng khi nhớ đến một màn ở trung tâm thương mại kia, cô vẫn hơi lo được lo mất, tay nhỏ bé của cô tóm thật chặt vạt áo của anh, "Anh sẽ vĩnh viễn đứng bên cạnh tôi, phải hay không?" Nếu như không phải mà nói, xin sớm rời đi đi, tôi sẽ ít bị tổn thương.

Người đàn ông cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên cái trán của cô, "Tin tưởng anh là được."

Cô cũng không kháng cự, tóm lấy vạt áo anh thật chặt, như có như không gật đầu một cái.

Đêm lạnh như nước, tình nhuận như mưa.

Anh chỉ sợ nhà của Đại Thiến không an toàn, cuối cùng cũng không đưa cô đến nhà Đại Thiến, mà đến khách sạn Đăng Giang, Cố Tử Mạt ngạc nhiên đầy nghi ngờ, "Anh chắc chắn anh muốn em ở đây? Em cũng cảnh cáo trước, hiện tại em là một tiểu thư nhà nghèo, căn bản không trả nổi tiền phòng ở nơi này."

Một tay tùy ý rút túi quần, nghiêng đầu, rút ra một xấp tiền từ trong ví, "Đây là tối hôm chúng ta quen biết, em kiên quyết phải đưa anh, nếu trả tiền phòng khách sạn, cũng vừa đủ."

"Nhưng." Ngoài số tiền kia ra, sợ rằng người đàn ông này chưa bao giờ chiếm được một chút lợi ích nào từ trên người cô.

Nhưng bây giờ, trên người cô không có đồng nào, thậm chí ngay cả an toàn của bản thân đều khó mà bảo đảm, chỉ có thể tiêu số tiền kia trước thôi.

"Không nhưng gì cả, em cứ nghỉ ngơi thật tốt, những việc khác cứ giao cho anh và Đại Thiến đến làm, em chỉ cần yên tĩnh nghỉ ngơi thôi." Nói xong, người đàn ông dùng thân phận của mình thuê cho cô một phòng.

Đôi mắt đẹp của cô tiện thể nhìn lướt qua, muốn nhân cơ hội nhìn rõ tên tuổi của anh trên thẻ căn cước, nếu như ngày đó cô không có nghe lầm, cô gái kia gọi anh là Minh Tuyên .

Chẳng qua là, động tác của anh hết sức tuyệt diệu, coi như cô cố ý nhìn, cũng không nhìn rõ được, cô hơi nản lòng, nhưng nhìn đến từng cử động của anh ta, trong lòng cô càng thêm sinh nghi, tại sao người đàn ông này lại tránh né không để cho cô nhìn thấy đây? !

Anh đang dấu giếm cái gì? Có lẽ chờ những chuyện này qua đi, cô nên hỏi anh một chút.

‘ Lục Duật Kiều ’ đưa thẻ mở cửa phòng cho cô, lại thấy cô đang hoảng thần, không nhin được hỏi cô, "Em đang nghĩ gì vậy? Không cần nghĩ quá nhiều."

Cô nhìn gương mặt của người đàn ông, đột nhiên cảm thấy, hình như mỗi lần cô cũng chỉ thấy bề ngoài của anh mà thôi, còn đối với những khía cạnh khác của anh, cô lại không biết gì cả, điều này khiến cô rất lo lắng.

Nhưng mỗi người đều là như vậy, anh cũng chưa chắc sẽ nguyện ý tiết lộ cho cô biết, cô vẫn không nói gì, theo sự hướng dẫn của phục vụ, đi lên phòng.

Suốt đêm chưa chợp mắt, ngày hôm sau đương nhiên dậy sớm, cô còn chưa kịp rửa mặt, đã gọi điện thoại cho nhân viên phục vụ nói muốn một tờ báo buổi sáng.

Sau khi cô nhận được tờ báo, lật nhìn phía trước phía sau của tờ báo, trái trái phải phải, không thấy bài báo về mình, đến đây mới yên lòng, thay vào đó, là tin tức của ảnh hậu Ninh Uyển.

Báo viết, Ninh Uyển từng quyến rũ một công tử nhà giàu bí ẩn, lại bị xem thường cùng lãng nhục, từ đó Ninh Uyển coi chuyện này là một chuyện vô cùng nhục nhã, mọi người nhao nhao suy đoán, vị công tử nhà giàu thần bí này chính là Lục Duật Kiều trong tin đồn, nhưng đến nay chưa người nào có thể tìm ra chứng cứ.

Trong lòng cô vừa động, nghĩ thầm gần đây cái vị Lục Duật Kiều này tốt nhất là an ổn chút, cũng để cho cô diễn xong vở kịch hay này.

Có người gõ cửa đi vào, cô đi ra mở cửa, chỉ thấy ‘ Lục Duật Kiều ’ cầm một cái CD tới đây, vừa vào cửa, anh ta tiêu sái đi đến bên máy CD, vừa bỏ đĩa C vào trong máy CD, vừa mỉm cười, "Để chuẩn bị cho buổi tối, luyện tập một chút cho ăn ý."

Anh vừa dứt lời, tiếng đàn dương cầm khoan thai vang lên, tim của cô cũng chộn rộn, nhưng vẫn không tiến lên.

Thực sự rất ngại, cô chưa rửa mặt, sẽ bị anh ôm khiêu vũ, theo bản năng cô liền muốn né tránh, tối thiểu cũng để cô rửa mặt đã.

"Hiện tại chúng ta là người yêu, nhớ chứ?" Anh đi thẳng đến ôm eo cô, kéo sát vào trong lòng, nở nụ cười cúi đầu nhìn cô, "Tập thử một chút? Hà?"

Anh xác nhận, trên thực tế biến thành một loại uy hiếp.

Trên thực tế, cái này cùng khiêu vũ trong tưởng tượng của cô không giống nhau, lúc mới bắt đầu, hai người chỉ là dựa sát vào nhau nhẹ nhàng lắc lư, ngay cả khoảng cách cũng như có như không.

Cô có chiều hướng bị buộc ra trận, thiếu chút nữa tay chân cũng không biết nên để ở đâu.

Khóe môi anh nhếch lên, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô trong lòng bàn tay, nhỏ giọng hướng dẫn cô, "Có thể đặt nó ở đây, hiểu?" Anh nắm tay cô đặt lên trên ngực của mình, chậm rãi một đường đi xuống.

Cô cảm thấy trên tay có xúc cảm rất kỳ lạ, nóng như lửa, rắn chắc, lực đàn hồi mạnh mẽ, tản ra hơi thở đàn ông.

Cô hơi bị loại cảm giác này của chính mình hù dọa, bất giác muốn rút tay lại ngay, nào biết anh lại càng nhanh hơn, không đợi cô rút ra, anh càng nắm chặt tay nhỏ bé của cô.

Anh nhẹ nhàng cười lên, kéo tay cô vòng qua hông của mình, "Em sẽ thích ứng được."

Cách quá gần, cô cũng không thấy thích ứng, do dự di chuyển tay lên trên cánh tay anh, "Vẫn là nơi này đi."

"Để đây." Hình như anh không hài lòng, lại thay cô điều chỉnh tư thế, nắm tay cô đặt lên cổ mình, kéo đầu cô ngả vào cổ, dùng mặt kẹp lại, cúi đầu dùng cánh mũi nhẹ nhàng cọ lỗ tai của cô.

Khúc dương cầm chậm rãi khiến người mất ngủ là cô cũng có chút buồn ngủ, nhưng ngực của anh vững vàng ấm áp, để cho cô thủy chung cũng có thể cảm nhận được cái loại nhiệt độ đó.

Lần đầu hợp tác, tiết tấu của hai người cực kỳ đồng nhất, hết sức ăn nhịp.

Lần trước lúc bị bé trai đụng vào, cô từng nghĩ đến cảnh hai người cùng khiêu vũ, chỉ không nghĩ tới, mới mấy ngày ngắn ngủi, giấc mộng của cô liền được thực hiện.

Cô mở mắt, bởi vì chiều cao chênh lệch, lại chỉ có thể nhìn thấy cổ của người đàn ông, cô ngẩng đầu lên, liền có thể nhìn đến chiếc cằm khiêu gợi của anh.

Cô không khỏi mỉm cười, nhìn anh, thừa dịp không khí đang tốt, lên tiếng hỏi anh, "Anh tên gì." Cô nghĩ, tối thiểu cô cũng nên biết tên của hắn.

"Hừ." Thế nhưng anh lại ngăn cản câu hỏi của cô, cúi đầu dùng sống mũi cọ lỗ tai của cô, dùng giọng nói khàn khàn y hệt tiếng đàn vi-ô-lông-xen hỏi, "Có thích hay không?"

Cô suy nghĩ một chút, khép hờ mắt, thành thật nói, "Thích." Có bạn nhảy như vậy, cô cảm thấy rất vinh hạnh.

Cô không thở nổi, mơ hồ cảm thấy lo lắng, nhưng lại không nói ra.

Anh ta lại còn thở gấp hơn cô, càng nóng hơn, giọng nói khàn khàn, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô, dùng giọng nói cực khàn nói: " Nhìn anh."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong đôi mắt đen như mực kia, sôi trào một mãnh dịu dàng.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Có Phần Bị Cường Hôn

Trên cổ khí nóng thổi ra làm cho cô ngứa ngáy, thân thể cũng không nhịn được mà khẽ run, lòng cô vô cùng nóng ruột, cũng không biết phát ra từ đâu, không nhịn được quay đầu đi, lặp lại luận điệu cũ rích, "Anh trêu ghẹo em ít thôi, anh cũng đừng quên, em so học sinh trung học năm nhất còn đơn thuần hơn!"

Một câu nói rất phá hoại không khí, thế nhưng anh lại vui vẻ chịu đựng, cũng không ghét, giọng mỉa mai trả lời, "Em có thể đi kiện anh phạm tội, em cứ tố cáo xem."

Sau khi cô nghe xong, nghĩ thầm hai người bọn họ vĩnh viễn là cái đức hạnh này, không thể yên tĩnh được một lát, cô thì thích bối mồm, anh cũng thích hòa theo tâm bốc cô.

Cô nào dám đi kiện anh phạm tội chứ, người này có thể mượn đao giết người tống Cổ Trinh Trinh vào trại giam, khó bảo đảm sẽ không đem cô thế nào.

Cô khẽ quấy người một cái, nhưng không thành công, cách nhau một lớp vải mỏng, da thịt của cô có thể cảm nhận sức nóng cùng sức mạnh từ bàn tay anh.

Lại có vật thể mềm mại, nhẹ nhàng nặng nề mà chạm vào tóc của cô, cô nhạy cảm, cô thính tai. Càng ngày càng gần, trên tay của cô cùng trên chân dần dần mất đi sức lực, thân thể dần dần xụi lơ ở trên người anh.

Tay của anh đến gần bên hông của cô, sống mũi chọc vào cánh mũi của cô, nhẹ nhàng cọ xát, hơi thở nóng bỏng từng tầng thổi lên môi cô.

Cách không khí, cô đều có thể cảm giác được môi anh khô giòn nóng rực, trong đầu nổ vang một tiếng, ánh mắt lại không tự chủ được liếc sang một bên.

"Chuyên tâm." Người đàn ông giọng nói khàn đặc yêu cầu.

Cô lại dừng ánh mắt trong hai mắt của anh một lần nữa, chỉ cảm thấy nơi đó có vòng xoáy như muốn cuốn cô vào bên trong, cô nhìn không rõ ở trong đó cất giấu cái gì, hoảng hốt vẫn là muốn tránh né, nhưng cái gáy của cô đã bị anh giữ cố định, cô đã không thể né ra được.

Hai bên đều tránh không được, cô ngơ ngác nhìn đôi mắt anh, ánh mắt của anh giống như vực sâu u tối, có dòng nước xoáy đang chảy xiết, hút lấy cô vào.

Hô hấp của cô dồn dập, không thể kìm lại được, cho đến khi một hồi chuông truyền từ cửa vào, loại cảm giác này mới giảm bớt.

Đầu tiên người đàn ông bắn ánh mắt sắc bén về phía cửa, tiếp theo vừa nhìn về phía cô, khóe miệng hơi khiêu khích, mới buông cô ra đi mở cửa.

Cô lấy tay trái của mình nắm lấy tay phải, mới hơi khống chế được cảm xúc, cô chuyển ánh mắt ra cửa, nhìn người đàn ông đang trực tiếp dẫn theo vài người, đi thẳng vào trong phòng của cô.

Người đàn ông đứng bên cạnh cô, nhìn một lượt, hai người đứng rất gần, cô có thể ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trên người anh, cô cố gắng hết sức ổn định quả tim đang đập rối loạn của mình, hỏi, "Nhiều người tới như vậy làm gì?"

"Chuẩn bị trước." Lần này người đàn ông lại trả lời vấn đề của Cố Tử Mạt, sau đó nháy mắt ra hiệu cho những người đó, những người đó lần lượt mở đồ mình đem theo ra, Cố Tử Mạt liếc nhìn, lúc này mới thấy, có quần áo, đồ trang sức, giày cao gót, còn có mỹ phẩm.

Hôm nay, cô còn chưa có rửa mặt, hiện tại lại bị các loại nhân sĩ chuyên nghiệp nhìn, khẳng định rất đau đầu rồi.

"Tối nay đặc biệt quan trọng, cũng phải có dáng vẻ, em ra sân, nhất định phải làm cho toàn trường kinh ngạc chết!" Anh vừa nói, vừa đưa Cố Tử Mạt đến trước gương trang điểm, chỉ huy những người đó, "Cho các người thời gian hai tiếng, lựa chọn một phương án hoàn mỹ nhất."

Cố Tử Mạt nhìn bóng dáng bận rộn của những người đó, rất muốn kêu dừng, chủ yếu là cô không có tiền.

Người đàn ông giống như nhìn thấu tâm tư của cô, lông mày đẹp khê nhú, khê khom người, gần sát bên tai cô, nhỏ giọng nói, "Ghi hết những cái này dưới danh nghĩa của Đại Thiến, như thế nào?"

"Anh thực sự đánh chủ ý lên Đại Thiến, không biết." Nói đến phần sau, chân mày cô đã nhú lại.

Nghe thấy cái người đàn ông này nhắc đến Đại Thiến liên tục, lại hiểu khá rõ Đại Thiến, một ý nghĩ lớn mật lại khoa trương nổi lên, không phải anh ta câu kết với Đại Thiến chứ.

Đồng thời, cô lại vì mình cảm thấy xấu hổ, cô ngay cả dấm của Đại Thiến cũng ăn, đây là thế nào? !

"Không biết cái gì?" Trong đôi mắt của người đàn ông lóe lên, dụ dỗ cô nói tiếp.

Cố Tử Mạt cảm thấy, lần này thật sự cần phải hỏi một chút, nếu người đàn ông này nể mặt Đại Thiến mà giúp cô, vậy vừa rồi lại mập mờ với cô, lại coi là cái gì? Nếu người đàn ông này lại biến thành lại người như Hà Ân Chính, cô sẽ không thể chịu đựng được.

"Anh giúp em, là bởi vì Đại Thiến sao?" Cô cắn môi mở miệng.

Lúc nói ra những lời này, cô rõ ràng thấy khóe miệng người đàn ông cứng lại, sau đó mới hòa hoãn xuống, anh bình tĩnh nhìn cô mấy giây, trầm giọng nói, "Nếu như em thật sự nghĩ như vậy, cũng quá làm anh thất vọng rồi."

Cô nghe xong, không biết có cảm tưởng gì, vui chính là, anh phải sạch quan hệ cùng Đại Thiên, lo lắng là, lần đầu tiên cô thấy vẻ mặt âm u của người đàn ông này, anh thất vọng với cô?

Anh tốt với cô như vậy, tại sao cô có thể như vậy chứ? !

Vẻ mặt người đàn ông chán nản nghiêm nghị, chờ cô mở miệng, lại thật lâu không thấy cô trả lời.

"Anh đi trước, em nghỉ ngơi đi, đến giờ, anh sẽ đến đón em." Anh bỏ lại một câu, mặt không tỏ vẻ gì sai bước ra cửa, bàn tay nắm lấy tay cầm cánh cửa, hơi dừng lại, vẫn không nghe thấy tiếng cô, anh mới mở cửa ra, nghênh ngang rời đi.

Cố Tử Mạt vẫn ngồi ở chỗ cũ, cô không dám quay đầu lại nhìn anh, trong lòng tràn đầy thấp thỏm cùng lo lắng, cô siết chặt ngón tay, lại nghĩ không ra là không đứng ở chỗ nào!

Có lẽ, là bởi vì sắp đến cuộc chiến ác liệt, ầm ĩ với anh, cô mới lo lắng thôi.

Cô lắc đầu một cái, chán chường ngả người về phía trước, dán sát mặt lên gương trang điểm, lặng lẽ tiêu hóa tâm tình bất an.

"Cố tiểu thư." Thợ trang điểm gọi cô một tiếng, cô mới lấy mặt ra khỏi gương trang điểm, phối hợp với thợ trang điểm cùng nhà tạo mẫu.

Thật ra thì sáng sớm là giai đoạn chuẩn bị thử đồ thử trang điểm, cả đám nhân viên làm việc mất gần hai giờ, làm bốn bộ phương án cho cô, lúc xế

chiều, nhóm người này lại tới một lần, dùng một bộ phương án từ buổi sáng.

Lúc cô còn chưa trang điểm xong, ‘ Lục Duật Kiêu ’ đã đợi ở trong phòng khách.

Nửa người trên của anh tựa vào trên lưng sofa, hai chân vắt lên nhau tư thế lười biếng, ngón tay nhìn rõ khớp xương đặt nhẹ trên mặt bàn, tư thái ưu nhã quý khí, cô len lén nhìn anh mấy lần, nhưng thủy chung vẫn không dám lên tiếng.

Giữa người với người đúng là khó hiểu, lúc cảm thấy xa lạ thì cái gì cũng có thể nói, khi quan hệ gần hơn thân mật hơn, ngược lại phải cân nhắc nhiều lần trước khi nói rồi.

Sau khi trang điểm xong, người đứng đầu đội trang điểm đẩy Cố Tử Mạt tới trước mặt người đàn ông, bọn họ mới mặt đối mặt tiếp xúc.

Ánh mắt của anh so với lúc trước, có chút nhạt nhẽo, anh không nói chuyện, chỉ giơ cánh tay phải ra như thân sỹ, tính để cho cô khoác ở khuỷu tay của anh, cô hiểu ý của anh, lúng ta lúng túng khoác lên.

Hai người cùng nhau ra ngoài, cùng vào thang máy, trong thang máy hơi lạnh vừa đủ, ‘ Lục Duật Kiêu ’ lại đột nhiên có chút phập phồng không yên.

Anh nhìn thấy Cố Tử Mạt xoắn búi tóc tinh xảo, hơi cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì, có lẽ là đang suy nghĩ chuyện lúc sáng, cũng có lẽ đang suy nghĩ. Hà Ân Chính.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Anh Còn Tốt Hơn Lục Duật Kiều Thật

Nghĩ tới cái tên kia lại khiến anh hơi khó chịu, khẽ nhíu lông mày, con mắt nhìn về phía cô. Thợ trang điểm chọn cho cô là bộ lễ phục lệch vai màu xanh lam, cắt xén đơn giản, trên cổ đeo một chiếc vòng trân châu màu trắng trong suốt, ngoài ra trên người không có trang sức nào khác, càng lộ vẻ lịch sự tao nhã, phần cuối của chiếc váy hơi xòe rộng, càng lộ chiếc eo nhỏ nhắn.

Chiếc váy duyên dáng vừa người, làm lộ rõ đường cong dịu dàng của cô, phô bày hết ưu thế của dáng người ở trước mặt của anh.

Thật ra thì, vóc người của cô như thế nào, anh rất rõ ràng.

Dáng người của cô mảnh khảnh, nhưng cũng không quá mỏng manh, anh cảm thấy vừa vặn.

Nghe nói chiều dài cánh tay người đàn ông tương đương với vòng eo của người phụ nữ, đột nhiên trong lòng anh nảy ra một ý tưởng nào đó, nhưng đủ thứ đan xen, lại không thực hiện.

Cổ Tử Mạt nhìn con số thang máy tăng lên, trong lòng bắt đầu phác thảo các loại khả năng có thể xảy ra sau khi đi lên, bỗng dưng, cô cảm thấy cổ tay có chút khác thường, chỉ thấy người đàn ông lấy ra một chiếc vòng tay, đeo vào cổ tay cô.

Vừa nhìn cái vòng tay này, giống như đã từng quen biết, đợi đến lúc cô giơ cổ tay lên nhìn, cô mới nhớ tới, giống với món cô nhìn thấy trong cửa hàng nhỏ trên phố Triều Dương, cô nghi ngờ nhìn anh, "Đây là hàng thật?"

Người đàn ông gật đầu một cái.

Cô nhìn hoa văn quen thuộc trên vòng tay, so sánh thấy tinh xảo hơn nhiều, xem ra thật sự đúng là hàng thật, nhưng kỳ thật, cái đồ thật này cho cô rung động nếu so với cái đồ giả trước đó lại không lớn lắm.

Cái vòng tay này, cô kinh hỉ vì hoa văn ở phía trên, chứ không phải vì chất liệu, mà hàng giả là hoa văn cô nhìn thấy lần đầu tiên, khắc sâu ấn tượng, ý nghĩa phi phàm.

"Thế nào, không thích?" Người đàn ông thấy trên mặt cô không có biểu cảm dư thừa, lên tiếng hỏi cô.

Cô suy nghĩ một chút, khẽ ngửa mặt, cười rất tự nhiên với anh, "Không phải không thích, em chỉ là cảm thấy hàng thật và hàng giả cũng không chênh lệch bao nhiêu, hơn nữa nếu nói thì, hàng giả cho em xúc động lớn hơn hàng thật, cũng giống như anh, gần đây em có loại cảm giác, anh phải tốt hơn Lục Duật Kiều thật hàng ngàn hàng vạn lần, mặc dù em không biết loại cảm giác này có đúng hay không, nhưng là trước mắt em chính là loại cảm giác này."

Nghe xong lời này, ánh mắt khẽ biến, nhưng lại ngay sau đó che giấu, như có như không cong cong bờ môi, cúi người thật thấp, đưa môi đến gần bên tai cô, "Em biết là tốt rồi."

Cố Tử Mạt vốn bởi vì bị lây nhiễm cảm xúc mới nói ra những lời vừa rồi, nhưng nói xong, cô luôn cảm giác mình ầm ầm, không kìm chế được nổi lòng, là do tế bào loạn nên nhạy cảm đa tình làm như vậy, cô đối với lần này hối hận khủng khiếp.

Nhưng kì lạ người đàn ông này lại cho là thật, còn một vẻ thừa nhận nữa chứ, điều này làm cho cô càng cảm thấy hối hận không kịp.

Người đàn ông này, luôn tự tin như vậy sao? !

Đang suy tư, ngang hông đột nhiên cảm thấy khác thường, cúi đầu xem xét, ngang hông thêm một con cánh tay nhẹ nhàng ôm cô, nhẹ nhàng buộc chặt.

Cô ngẩng đầu nhìn khuôn mặt anh đang đến gần, trong cặp mắt đen kìa hình như cất giấu mê hoặc cùng dịu dàng rất sâu, cô vừa định nghiên cứu kỹ, liền nghe thấy tiếng thang máy "Đốt" một tiếng vang lên.

Cô thu hồi tâm tư khác, lại nhìn anh, chỉ thấy người đàn ông đang mỉm cười, trên mặt cũng không có cái khác.

Anh như vậy, khiến cô có cảm giác suy sụp, không thể làm gì khác hơn là kéo cánh tay của anh ra khỏi thang máy, hai người không nhanh không chậm đi về phía nơi tổ chức tiệc đính hôn của Cố Trinh Trinh và Hà Ân Chính.

Lúc bọn họ đi vào, đầu tiên nhìn thấy chính là Hà Ân Chính đang mở chiếc nhẫn đính hôn của hai người ra cho mọi người nhìn, chẳng qua là khoe khoang nơi sản xuất kim cương, đánh bóng kim cương mất bao nhiêu thời gian, kim cương là xuất từ nhà đánh bóng kim cương nổi tiếng kia.

Một chiếc nhẫn nho nhỏ cũng có thể bị người này viết thành một bài văn, càng làm lộ rõ sự ganh đua so sánh nếp sống cùng khoa khoang trong xã hội thượng lưu, cô nhìn dáng vẻ kệch cỡm của Cố Trinh Trinh và Hà Ân Chính, không nhịn được cười nhạo một tiếng.

Tiếng cười này của cô, nói nhỏ không nhỏ, nói lớn không lớn, nhưng ít ra đưa tới một ít cái nhìn chăm chú của vài người chung quanh, cô cũng không sợ hãi, nháy mắt cho ‘Lục Duật Kiều’, ý bảo có thể bắt đầu.

‘Lục Duật Kiều’ nhận được tín hiệu của cô, khóe miệng nhếch lên, trong mắt lóe ra vẻ bén nhọn, anh kéo cô lên trước, nghiêm túc nói, "Chậm đã!" Hai chữ này, không giận mà uy, làm cho mọi người ở đây đều như có như không nhường ra một con đường cho hai người bọn họ.

Đoạn đường ngắn này dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người, giống như dài chưa từng có.

Người đàn ông bên cạnh dẫn cô lướt qua mọi người, giống như dẫn dắt cô xuyên qua ngàn núi vạn sông, bên cạnh đã lướt qua hàng ngàn cánh bướm, chẳng qua, này phía cuối của ngàn núi vạn sông này, một đôi đàn ông cận bã phụ nữ đề tiện đang đứng.

Bởi vì tầm mắt giới hạn, Cố Trinh Trinh chỉ thấy được ‘ Lục Duật Kiêu ’, cô thấy anh tiến đến, nội tâm vui vẻ, trên mặt hiện ra nụ cười ưu nhã, lẳng lặng chờ anh đến gần, vậy mà, một giây kế tiếp, cô cảm giác khóe mắt mình đều phải tách ra!

Khó có thể tin!

Làm sao lại là chị ấy? Quả thực là âm hồn bất tán! Không phải mẹ nói sẽ tìm người trông coi Cố Tử Mạt sao!

Ánh mắt của cô hốt hoảng nhìn sang Cố phu nhân, lại thấy trên khuôn mặt Cố phu nhân đầy vẻ không tin cùng hoảng sợ!

Không để cô kịp nghĩ gì khác, Cố Tử Mạt đã đứng trước mặt cô.

Hai chị em rất gần nhau, ngay cả từng lỗ chân lông trên khuôn mặt đối phương đều có thể nhìn được, không khỏi quan sát lẫn nhau, Cố Trinh Trinh hoảng sợ với vẻ đẹp trời sinh của Cố Tử Mạt, dung mạo Cố Tử Mạt từ nhỏ đã rất tốt, tự nhiên cô cũng đã biết, chỉ là Cố Tử Mạt sợ đoạt danh tiếng của em gái, luôn luôn không thích ăn diện, nhưng hôm nay vừa thấy Cố Tử Mạt sau khi trang điểm, Cố Trinh Trinh chỉ có thể thừa nhận, chênh lệch giữa mình và Cố Tử Mạt không phải là nhỏ.

Cô cố gắng khiến cho bắp thịt trên miệng hoạt động lại, nặn ra một nụ cười yếu ớt thích hợp, giả vờ như không biết, hỏi, "Chị, chị đây là."

Cố Tử Mạt chỉ chú ý đến khuôn mặt Cố Trinh Trinh dưới lớp phấn lót, phấn lót rất dày, nhưng vẫn không giấu được làn da rất xấu cùng tinh thần tiều tụy của Cố Trinh Trinh, sợ rằng điều này đều phải quy cho những ngày ăn cơm tù rồi.

Bạch Liên Hoa rất thích bôi phấn cho mình trắng như vậy, thật ra thì trong lòng đã sẫm đen như bàn thạch rồi.

Cô không nhìn Cố Trinh Trinh đang cố làm ra vẻ cười yếu ớt, hừ nhẹ một tiếng, "Em gái, má em vẫn hơi kém hồng một chút, anh thấy đúng không, Duật Kiêu?" Dứt lời, cô liền chuyển ánh mắt lên người người đàn ông bên cạnh.

Người đàn ông nhìn cũng chưa từng nhìn Cố Trinh Trinh, liền gật đầu với Cố Tử mạt một cái nói đúng, sau đó mới đưa mắt nhìn sang Cố Trinh Trinh, ánh mắt u lãnh như sương khói, bên môi như có như không nâng lên một đường cong vi diệu, không nhanh không chậm mở miệng, "Hôm nay Cố nhị tiểu thư cùng Hà tiên sinh là vai chính, nhưng cũng đừng quên vai phụ chứ, Cố tiểu thư, cô thấy đúng không?"

Thân thể Cố Trinh Trinh đột nhiên giật mình một cái, cô mím môi, ấp úng nói không ra lý do, "Tôi."

Cố Tử Mạt không nhịn được cười lạnh trong lòng, đương nhiên Cố Trinh Trinh không biết trả lời như thế nào, bởi vì Cố Trinh Trinh căn bản không biết ‘ Lục Duật Kiêu ’ là chuẩn bị ra bài thế nào!

Chỉ là, bài này mà bị bày ra, khả năng sẽ càng thoải mái hơn đâu.

‘ Lục Duật Kiêu ’ thông thả bước một bước, cơ thể hơi dựa sát vào Hà Ân Chính, đầu anh cao hơn so với Hà Ân Chính, phong cách cũng không biết là cao hơn Hà Ân Chính mấy bậc, cho nên vừa đứng như vậy, Hà Ân Chính liền tự giác trở thành thẳng hề.

Con mắt lạnh của người đàn ông bắn ra làm cho người ta sợ hãi, bỗng chốc cườì khẩỵ với đối phương, tiếp theo đề nghị, "Hà tiên sinh, lúc trước anh từng đăng báo xin lỗi Cố đại tiểu thư, vậy không bằng hôm nay nể mặt Lục mỗ tôi một lần, ở trước mặt xin lỗi Cố đại tiểu thư, cũng tốt lại biểu hiện sự chân thành?"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bí Mật: Lại Cứu Em Một Lần Nữa

Mọi người ở đây hầu như cũng đều biết cái tin tức kia, mà sau đó, nhà họ Hà cùng nhà họ Cố đều không hề có bất kỳ lời dị nghị hay bác bỏ nào, cũng tương đương với chấp nhận chuyện này.

Chẳng qua ở trường hợp như này, Hà Ân Chính ở trước mặt nói lời xin lỗi, thật đúng là phải cân nhắc một phen.

Một mặt, dù thế nào thì nhà họ Hà cũng coi là gia đình có mặt mũi, Hà Ân Chính lại là nam nhi bảy thước, nếu như bị buộc nói xin lỗi với một cô gái yếu đuối như vậy, cũng không chỉ vứt bỏ mặt mũi của một mình anh ta; mà một phương diện khác, người đàn ông không rõ lai lịch này thật sự là rất có khí thế, làm cho người ta không thể không nghiêm chỉnh với yêu cầu của anh ta, người tới tự xưng là Lục mỗ, chẳng lẽ là. Trong đầu mọi người, sớm có một cái tên lớn vờn.

Hà Ân Chính vừa thẹn vừa cáu, vận khí của anh cũng đủ xui xẻo, nội dung tờ báo buổi sáng bị người sửa đổi, Cố Tử Mạt không nên xuất hiện lại xuất hiện, anh ta thù oán nhìn về phía Cố Trinh Trinh, nghĩ thầm những người nhà họ Cố này làm việc đúng là không đáng tin cậy!

Cố Trinh Trinh bị anh ta nhìn một cái, trong lòng lại càng nghi hoặc, tại sao cô lại phải giả cho một người đàn ông vô dụng như vậy, cô cố ý chuyển ánh mắt, không cho Hà Ân Chính một chút ý kiến nào.

‘ Lục Duật Kiêu ’ nhìn hai người này mắt đi mày lại, trong lòng có để những sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ, giọng nói càng thêm bức người, "Anh

Hà, một lời xin lỗi mà thôi, là một người đàn ông, chẳng lẽ ngày cả điểm này gánh vác anh cũng không có."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của mọi người không khỏi hướng tới nửa người dưới của Hà Ân Chính, ánh mắt của con người quả thật có thể giết người, Hà Ân Chính đâu ngờ mình sẽ gặp phải loại chế giễu này, hai tay anh ta nắm thành quyền, hận không thể đánh anh ta một quyền, sau đó gọi nhân viên an ninh đưa người trước mặt này ra ngoài.

‘ Lục Duật Kiêu ’ nâng khóe môi, đưa tay nắm lấy tay phải đang nắm thành quyền của Hà Ân Chính, vân đạm phong khinh nói: " Anh Hà, một câu nói mà thôi, cần gì tức giận chứ."

Quả đấm của Hà Ân Chính sao có thể xuất ra được, lời nói của ‘ Lục Duật Kiêu ’ , để cho mọi người cũng biết anh đang tức giận muốn đánh người, phong độ cùng hình tượng thường ngày anh ta cố gây dựng đều biến thành tro bụi, anh ta nuốt không trôi khẩu khí này, nhưng vẫn phải nuốt nước đắng vào trong.

Hướng về phía Cố Tử Mạt, nói, "Thật xin lỗi."

"Tôi không nghe thấy, đây coi là xin lỗi gì thế?" Cố Tử Mạt làm bộ không nghe thấy, cười lộ lúm đồng tiền với anh ta, cố ý muốn trêu chọc anh ta một phen.

Hà Ân Chính bị buộc đến vách núi đen, chỉ có thể đề cao âm lượng, "Thật xin lỗi."

Khóe môi Cố Tử Mạt khơi lên, nghĩ thầm Hà Ân Chính cũng chỉ có chút tiền đồ như vậy thôi, cô nhìn cũng thấy khinh thường nhìn anh ta, quay đầu, liền đi sang hướng khác.

Cô để ý, cho tới bây giờ cũng không phải lời xin lỗi của Ân Chính.

Cố Trinh Trinh thấy vậy, liền vội vàng tiến lên một bước, ngăn cô lại, cầm tay Cố Tử Mạt, giả mù sa mưa diễn trò nói: " Chị, cảm ơn chị đã thành toàn, cảm ơn chị đã đến."

Vừa thể hiện chị em gái tình cảm sâu đậm, lại vừa thể hiện cảm ơn Cố Tử Mạt đã rộng lượng thành toàn.

Cố Tử Mạt biết, Cố Trinh Trinh đây là cố ý, Cố Trinh Trinh đây là nghĩ thay hai nhà Hà Cố lấy lại chút mặt mũi, chứng tỏ với những người ở đây, Cố Tử Mạt thoải mái đối với việc này, hơn nữa còn đến thành toàn và chúc phúc nữa.

Cô nhìn cũng không nhìn Cố Trinh Trinh, dùng sức hất tay Cố Trinh Trinh ra, nhìn Hà Ân Chính giọng nói khinh miệt, rất xem thường nói: " Đồ tôi đã không cần cũng sẽ không muốn nữa, huống chi, anh ta căn bản không ra cái gì cả!"

Mọi người xôn xao, nghĩ thầm vị Cố đại tiểu thư này thật đúng là gan lớn, lời nói này, chỉ kém không chỉ thẳng vào mặt Hà công tử mà anh ta ‘ Đồ không ra gì ’!

Cố Tử Mạt nói xong, ‘ Lục Duật Kiêu ’ đã sớm yên lặng đứng ở một bên, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, cô khoác tay vào tay anh, hai người đi về phía bên kia.

Vừa đi, cô còn nói thầm với anh, "Thật đúng là không nghĩ sẽ đi nhanh như vậy."

Chân mày người đàn ông nhướn lên, giọng nói có ý cười, "Ai nói chúng ta phải đi, bây giờ chúng ta đi ra vườn hoa phía sau."

"À." Cô ngoan ngoãn đuổi theo bước chân của anh, cùng bước với anh, cho đến khi hai người cùng đi tới vườn hoa, thấy sau lưng đã không có ánh

mắt của mọi người, cô thở ra một hơi, rút thẳng cánh tay khỏi khuỷu tay của anh, trực tiếp chạy về phía đình nghỉ mát bên cạnh.

Người đàn ông nhìn khuỷu tay trống không của mình một chút, trong đôi mắt thâm thúy thoáng hiện qua cảm xúc cô đơn, rồi sau đó cất bước theo.

Cố Tử Mạt thấy anh đi theo tới đây, gọi anh ngồi xuống chỗ bên cạnh mình, sau đó chống cằm nhìn ánh đèn trong sân, "Đồ giả mạo, tôi đúng là có chút đặc ý vênh váo rồi, hắc, nói vậy, anh có phải nên nhắc nhở tôi đừng kiêu ngạo đừng nóng nảy hay không vậy."

Lúc nói lời này, đầu lông mày của cô cũng nhuộm nụ cười, trong mắt cũng lóe sáng.

Người đàn ông nhìn thấy mất hồn, ngay sau đó khẽ lắc đầu một cái, chống cơ thể cao lớn ở trước mặt cô, "Anh giúp em chống đỡ, em có thể ôm bụng cười năm phút."

Cô nhìn anh, thấy tại nơi sâu nhất trong ánh mắt thâm thúy của anh đều là nghiêm túc, cô động tâm, nhưng vẫn khoát khoát tay, "Ai, vẫn là không nên, đặc ý vênh váo không có kết quả tốt, lần trước cũng là bởi vì tôi sơ sót, mới thiếu chút nữa bị người nhà họ Cố giam lỏng." Nói tới đây, bỗng dừng cô nhớ tới vẻ mặt khác thường của Cố Trinh Trinh và Cố phu nhân, không nhịn được lên tiếng hỏi anh, "Anh làm cái gì? Vừa rồi tôi có vài phần chú ý tới, thời điểm phát hiện tôi đến, bọn họ cũng bị hù sợ."

Người đàn ông nhìn đôi mắt đang tỏa sáng của cô, khóe môi nâng lên, tựa vào bên người cô ngồi xuống, "Tôi chỉ tìm một người thay cô đi đến nhà Đại Thiển trốn tránh, bọn họ cứ thế mà nhằm đối tượng, tôi cũng không có biện pháp."

"Thế thân, thay tôi?" Cô hơi bị anh hù dọa, người thay thế có thể lừa gạt mọi người? Hàng cao cấp kỹ thuật cao siêu?

Cô gần như không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía anh, bối rối, người đàn ông này có phải là siêu nhân không?

Người đàn ông không để ý đến sự kinh nghi của cô, lạnh nhạt nhìn thời gian trên đồng hồ đeo tay một chút, đứng lên nói, "Nghỉ thức đính hôn đã hoàn thành rồi, khẳng định bọn họ đang trăm phương ngàn kế muốn tìm cô."

"Vậy tôi liền —— sợ ném chuột vỡ bình!" Nghe được anh nói như vậy, cô lại tràn đầy sức chiến đấu, cô hớn hở đứng dậy theo anh, ánh mắt kiên định dứt khoát hướng tới hội trường.

Người đàn ông nhìn đôi mắt sáng chói của cô, lông mi đẹp khẽ nhướn lên, cười như không cười, "Yên tâm, dù cô có bị bắt được, tôi cũng sẽ đến cứu cô."

Những lời này của anh, nói xong trong lòng cô ấm áp, lỗ mũi liền chua chua, cảm xúc của cô muốn bùng nổ, không nịn được nhìn về phía anh, muốn nói lời thật lòng gì đó, lại thấy anh đang tâm thần hoảng hốt ngửa đầu nhìn bầu trời, cô nhìn không rõ đôi mắt của anh, nhưng cứ có cảm giác lúc này anh và cô có sự ngăn cách.

Người đàn ông này, có một thế giới thần bí, có thể còn có một đoạn ký ức càng thêm bí ẩn, cô đều thấy không rõ.

Thôi thôi, cô vẫn là chăm sóc tốt chính mình hãy nói, cô bước từng bước nhỏ đi về phía hội trường, cẩn thận chờ anh theo kịp.

Theo cô bước đi, người đàn ông cũng từ từ thu hồi suy nghĩ, nhìn cô bước từng bước nhỏ, anh dạo bước đuổi theo, đồng thời, khóe môi không tự chủ được nâng lên, yên lặng lẩm bẩm, "Cố Tử Mạt, anh lại cứu em một lần nữa, em có thể nhớ tới anh?"

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hai Chị Em Xé Rách Mặt

Cố Tử Mạt cùng ‘Lục Duật Kiêu’ trở lại hội trường, quả nhiên, cô vừa mới bước vào, ánh mắt của Cố Trinh Trinh tập trung ngay về phía cô, cô hất đầu giống như khiêu khích Cố Trinh Trinh, sau đó đưa ánh mắt lên người ‘Lục Duật Kiêu’.

Người đàn ông đưa cho cô một ly sâm banh, "Xem ra em đã rất tự tin."

Cô nhận lấy, còn chưa hiểu rõ ý trong lời nói của anh, đã thấy anh thông thả bước đi, cô muốn gọi anh nhưng lại sợ thất lễ, chỉ có thể đành chịu đứng tại chỗ.

Nhìn theo bóng lưng rộng lớn của anh đang rời đi, cô hơi cô đơn nghĩ, nếu anh ở đây, tôi sẽ càng tự tin hơn.

"Đang tiếc nuối sao? Hậu thuẫn của chị đã đi rồi." Không biết từ khi nào, Cố Trinh Trinh đã đứng trước mặt cô, thậm chí còn đoán được suy nghĩ của cô.

"Chị không hiểu em đang nói gì vậy." Cô hừ một tiếng, cổ làm cao lạnh nhạt nói.

Cố Trinh Trinh hình như cũng không định che giấu với cô, đưa tay chỉ về phía người đàn ông rời đi, sắc bén nói với cô, "Không có anh ta, chị không là gì cả!"

Cơ thể Cố Tử Mạt chấn động, đột nhiên cô ý thức được, Bạch Liên hoa đã quyết định bỏ đi chiếc áo khoác màu trắng, phát động cuộc chiến lớn với cô đây!

Cô lạnh lùng nhìn khuôn mặt nham hiểm của Cố Trinh Trinh, cười nhạt một tiếng, "Em đang ghen tỵ trắng trợn đấy sao? Có phải thấy anh ấy tốt, nên cũng muốn cướp đoạt anh ấy đi sao? Cố Trinh Trinh, em vẫn không khá hơn được nhỉ!"

Ban đầu Cố Trinh Trinh nhìn trúng Hà Ân Chính, dùng mọi thủ đoạn cướp đoạt Hà Ân Chính, hiện tại lại có tâm tư quỷ quái muốn động đến ‘ Lục Duật Kiêu ’.

"Chị ——" Cố Trinh Trinh bị đâm đúng chỗ đau, "Chúng ta cứ nhìn xem!"

Còn nhiều thời gian, trước kia cô giấu tài, không cần tốn nhiều sức đã cướp đoạt được Hà Ân Chính đến tay, cô tự tin cái anh chàng ‘ Lục Duật Kiêu ’ này cũng không ngoại lệ.

Nói tới đây, Cố Trinh Trinh có chút hối hận vì đính hôn với Hà Ân Chính, đều do ba cô, vì một chút lợi ích trước mắt, nhất định ép cô phải hòa hảo với Hà Ân Chính như lúc ban đầu, nếu cô đã bám được vào ‘ Lục Duật Kiêu ’, thì nhà họ Cố có thể thiếu chút lợi nhỏ trước mắt này sao ? !

Nếu ban đầu sớm nghĩ đến Cố Tử Mạt sẽ phách lối như vậy, sau khi cô ra khỏi trại tam gian nên nghe theo Cố phu nhân, lập tức cắt đứt quan hệ với Hà Ân Chính cho xong hết mọi chuyện rồi!

Cố Tử Mạt không khỏi cảm thấy Cố Trinh Trinh thật buồn cười, cô gái này, hình như còn không biết là ai gây sức ép khiến cô ta phải ăn cơm tù đây !

Cô cũng không thèm nói toạc ra, cố ý châm chọc cô ta, "Bắt chước lời người khác, cũng đáng để em có cảm giác thành tựu như vậy? Cố Trinh Trinh, tại sao em lại chẳng khá hơn chút nào thế."

Cố Trinh Trinh nghe xong, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, những câu này của Cố Tử Mạt đâm trúng lòng cô, cô đã sớm thua từ điểm xuất phát rồi. Nhưng Cố Trinh Trinh cô chưa bao giờ là người cam chịu thua cuộc cả, cô hận đến căn răng nghiêng lợi, "Cố Tử Mạt, đồ tốt trong tay chị, tôi đều có thể cướp đi, không tin chị hãy thử nhìn xem! Cố Tử Mạt, chị chỉ là con nuôi của nhà họ Cố, chị thì tính cái gì, chưa kết hôn mà có con, không biết xấu hổ, căn bản không xứng với Lục Duật Kiều!"

Nghe xong lời nói ngoan độc này, chẳng những Cố Tử Mạt không hề tức giận, trong lòng còn cảm thấy cực kỳ sung sướng.

Cô thông thả lắc lắc rượu sâm banh trong ly, nghĩ thầm, Cố Trinh Trinh cũng là nhất thời hồ đồ, vẫn tin chuyện cô mang thai, sợ rằng từ lúc bắt đầu, Cố Trinh Trinh tự tin không một chút nào hoài nghi cô rồi, khi đó Cố Trinh Trinh cũng không biết cô có tâm tư đối phó với cô ta, càng không tin cô sẽ hy sinh danh dự tới khiêu chiến cô ta.

Nghĩ tới đây, cô như có như không ngoéo môi một cái, ánh mắt nhìn vào bụng của mình, "Tôi nói tôi mang thai, cô liền tin? Cố Trinh Trinh, bắt đầu từ khi nào, thì cô trở nên dễ mắc lừa như vậy?"

Cố Trinh Trinh hoảng sợ, ánh mắt của cô nhìn khắp toàn thân Cố Tử Mạt, tiếp theo tập trung ánh mắt vào ly sâm banh trên tay cô, giọng châm chọc nói: " Cố Tử Mạt, thủ đoạn của chị cao hơn tôi nhiều."

"Đều do cô ban tặng." Dĩ nhiên cô biết Cố Trinh Trinh đang chế nhạo cô, nhưng cô cũng không chột dạ, ngược lại càng đúng lý hợp tình mà nói, dạo này, có oan ôm oan có cừu báo cừu, cô cũng không nợ gì ai!

Cô hướng ánh mắt không then với lương tâm trực tiếp nhìn Cố Trinh Trinh, rõ ràng như một vị nữ vương, nhưng không nghĩ, ánh mắt của Cố Trinh Trinh lại tập trung toàn bộ nhìn chăm chú ly rượu sâm banh trong tay cô, loại ánh mắt này của Cố Trinh Trinh, cô cũng không cảm thấy xa lạ.

Lần trước sau khi Cố Trinh Trinh xuất hiện loại ánh mắt này, cô liền bị người đẩy từ trên thang máy xuống.

Chủ mưu, tập kích, mưu mô, trong ánh mắt của Cố Trinh Trinh đầy rẫy những chữ này!

Trong lòng Cố Tử Mạt cả kinh, đầu óc hoạt động cực nhanh, bỗng dưng, cổ tay của cô dùng sức, khéo léo hắt toàn bộ rượu sâm banh trong tay lên người Cố Trinh Trinh.

"A ——" Sau khi Cố Trinh Trinh cảm giác được, nhanh tránh ra một bước, nhưng vẫn chậm, trên chiếc váy trắng của cô đã đầy vết rượu sâm banh rồi.

Trong mắt Cố Trinh Trinh là không thể tin, kinh ngạc nhìn Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt ném ly sâm banh qua một bên, tiến lên một bước, nhìn thẳng vào mắt Cố Trinh Trinh, cố làm ra vẻ tiếc nuối nói, "A, thật xin lỗi, lần này chị lại hành động trước em một bước, vậy thì hãy coi như đây là món quà chị tặng em đi, Trinh Trinh."

Cô biết Cố Trinh Trinh đã có suy nghĩ ra tay với ly sâm banh, vậy thì hắt lên trên người cô ta đi, để cho cô ta quần áo nhếch nhác, nếu không cũng sẽ tự hắt lên người mình, nói cô ghen tỵ với cô ta, cố ý làm dơ lễ phục của cô ta.

Nói vậy thì, cô quyết định sẽ thành toàn cho Cố Trinh Trinh.

"Chị, em không biết chị hận em thế nào, nhưng là, em." Ánh mắt Cố Trinh Trinh mê mang, thê lương nhìn Cố Tử Mạt, mắt hạnh rưng rưng, rất đáng thương.

Cố Tử Mạt đã quen với vẻ mặt làm bộ làm tịch của Cố Trinh Trinh, cô có kháng thế, tự nhiên miễn dịch, cô không nhìn được cảnh cáo cô ta, "Cô

muốn làm cho tôi khó xử, tôi sẽ khiến cô càng lúng túng hơn, không tin cô hãy cứ thử xem!"

Nói xong, cô cố ý nhìn chung quanh, khinh thường hừ một tiếng nói với Cố Trinh Trinh, "Mọi người cách bên này hơi xa, nếu cô muốn diễn trò cho mọi người xem, e rằng cô phải ra sức thêm chút nữa đấy." Dứt lời, cô cũng không nhìn Cố Trinh Trinh, ngẩng đầu nhắc chân, liền đi tới phía bên kia.

Cố Trinh Trinh trơ mắt nhìn Cố Tử Mạt đi xa, nhưng lại không thể làm gì, cô cố nén tức giận đi thay quần áo, sau đó trở lại phòng hóa trang, để thợ trang điểm hóa trang lại cho cô.

Thợ trang điểm đánh má hồng cho cô một lần nữa, Cố Trinh Trinh càng nhìn má hồng này lại càng tức, bấm mã số, một tên thủ hạ lùn đi vào.

Cô hạ mắt, phân phó, "Anh đi theo dõi người đàn ông đi cùng Cố Tử Mạt kia, tôi muốn biết rõ ràng thân phận chân chính cùng hành tung của anh ta." Sau khi giao chiến với Cố Tử Mạt, cô cũng dài ánh mắt hơn, quyết định xuống tay từ ‘ Lục Duật Kiêu ’.

Cô rất hoài nghi cái anh chàng ‘ Lục Duật Kiêu ’ này là một hàng giả, một mặt, cô cũng không tin số mệnh Cố Tử Mạt lại tốt như vậy, mặt khác, Cố Tử Mạt có thể giả mang thai, cũng có khả năng dùng bạn trai giả!

Cho dù anh chàng ‘ Lục Duật Kiêu ’ này là thật, ít nhất thì thông qua lần điều tra này cô cũng biết rõ ràng hành tung của ‘ Lục Duật Kiêu ’! Sau này cô có xuống tay với ‘ Lục Duật Kiêu ’, chẳng phải lại càng dễ như trở bàn tay? !

Có tâm tư như vậy, nên lòng tự tin của Cố Trinh Trinh lại khôi phục hơn phân nửa, cô nghe thuộc hạ lên tiếng trả lời rồi đi, trong lòng hơi đặc ý, đang suy nghĩ, cánh cửa kia lại bị người đẩy ra.

"Thế nào? Nên phân phó tôi đều phân phó, anh còn có vấn đề gì?" Cô cho là thuộc hạ đã đi lại quay lại, trong lòng phiền não mở miệng hỏi.

Không ngờ, lại là một giọng nói trầm thấp vang lên.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 31: Lục Duật Kiêu Trêu Hoa Gheo Nguyệt?

"Có lẽ Tử Mạt hơi kích động, tôi rất xin lỗi vì hành động vừa rồi của cô ấy."

Cố Trinh Trinh nghe tiếng, nhìn về phía người tới, người tới cao lớn tuấn tú, khí chất bất phàm, không phải ‘Lục Duật Kiêu’ là ai?

Cô thật không ngờ anh ta sẽ xuất hiện tại nơi này, tâm tâm niệm niệm lâu như vậy, cuối cùng cô cũng có cơ hội ở một mình với anh ta, trong nội tâm Cố Trinh Trinh chột mừng như điên, nhưng chỉ một giây sau, tâm tư của cô rất nhanh đã bị những thứ khác chiếm lấy rồi.

‘Lục Duật Kiêu’ rõ ràng là đồng minh của Cố Tử Mạt, anh ta làm sao có thể tốt bụng đến xin lỗi chứ? Giả vờ tốt bụng chứ gì?

Cô nghiêm túc chăm chú nhìn anh ta, muốn tìm ra sơ hở từ trong mắt anh ta, nhưng cuối cùng lại tổn công vô ích, cô không có thời gian ngẫm nghĩ nữa, chỉ có thể đứng dậy, ưu nhã bước từng bước nhỏ đi tới bên cạnh anh ta, khẽ lắc đầu, cười yếu ớt nói nhỏ với anh ta, "Không có việc gì, Chị ấy. Chị ấy chỉ là nhất thời xúc động, tôi sẽ không để ở trong lòng."

Người đàn ông nhìn dáng vẻ Cố Trinh Trinh, trong lòng chán ghét đến cực điểm, ánh mắt tối sầm lại, nhưng lại che giấu ngay lập tức, anh trầm giọng nói, "Cảm ơn Cố nhị tiểu thư thông cảm, Lục mỗ muốn mời Cố nhị tiểu thư nhảy một điệu, như thế nào?"

"Chuyện này." Cố Trinh Trinh giống như vô ý cúi đầu, giả bộ dáng vẻ e lệ suy tính, rồi sau đó mới căn môi ngẩng đầu, "VẬY. Tôi mà từ chối thì bất kính quá rồi."

Miệng thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại nhịn không được mà kích động, cô giống như là sợ anh đổi ý, liền nâng tay lên, ý muốn khoác lên trên tay của anh.

Người đàn ông nhìn tay của cô ta, trong lòng chê cười, cô gái này cũng thật nóng lòng, anh giấu diếm sự chán ghét xuống, thử giơ tay ra nâng tay thon của cô ta lên, được nửa đường nhưng vẫn thất bại, anh híp híp mắt, theo thế tay vừa rồi tiếp tục giơ tay lên, giống như quan tâm sửa lại đồ trang sức cho cô ta.

Cố Trinh Trinh buồn buồn lại lúng túng rút tay trở về, nhưng vẫn vui vẻ trong lòng, bởi vì anh ta vừa sửa sang lại đồ trang sức cho cô, anh ta quan tâm cô.

Cô nhìn gò má gần như hoàn mỹ của người đàn ông, trong lòng càng thêm mong đợi.

Theo cô biết, đây cũng là điệu nhảy đầu tiên của ‘ Lục Duật Kiêu’, điệu nhảy này có ý nghĩa to lớn, chắc chắn sẽ khiến Cố Tử Mạt tức đỏ mặt, vừa nghĩ tới dáng vẻ của Cố Tử Mạt, trong lòng cô liền dâng lên niềm hưng phấn không ức chế được!

Hai người đi đến hội trường, bởi vì ‘ Lục Duật Kiêu ’ tái xuất hiện, ánh mắt của phần lớn mọi người cũng bị hấp dẫn.

Cố Trinh Trinh cười ưu nhã, cô đã đổi một chiếc váy dài hở vai đơn giản màu vàng kim, cô lại yêu thích kim cương, dây chuyền kim cương trên cổ đẹp mắt vô cùng, cô chân chính có cảm giác đang đứng ở vị trí cao, giờ phút này cô lộng lẫy, bắt mắt, vượt qua tất cả phụ nữ trong hội trường, bao gồm cả Cố Tử Mạt!

Cô nhìn sàn nhảy một cái, ánh mắt quyến rũ nhìn anh ta, đôi mắt ẩn tình, gần như ám chỉ thẳng.

Người đàn ông không nhúc nhích, duy trì mỉm cười, ánh mắt liếc về phía Cố Tử Mạt trong đám người, ánh mắt thâm thúy.

Cố Trinh Trinh thấy anh ta mất hồn, lại nhìn theo ánh mắt của anh ta, liền thấy vẻ mặt kinh ngạc của Cố Tử Mạt, lòng tranh cường háo thắng của cô vì vậy mà càng thêm mãnh liệt, cô thản nhiên cười, dứt khoát vươn tay ra, "Bây giờ có thể sao?"

Người đàn ông lại liếc Cố Tử Mạt một cái, hơi ảm đạm, mới mỉm cười với Cố Trinh Trinh, "Có thể, thật là vinh hạnh." Một tay chấp sau lưng, một tay tao nhã lễ phép nâng mấy ngón tay của Cố Trinh Trinh lên, bước vào sàn nhảy.

Cố Tử Mạt nhìn hai người trong sàn nhảy, trong lòng phần nộ không nói ra được, cô đặt mạnh ly rượu trên tay vào trong khay, ánh mắt phần uất nhìn của bọn họ.

Mục đích của ‘ Lục Duật Kiêu ’ là gì? Cô không biết, nhưng cô biết, mình nhìn thấy cái gì, hơn nữa bản thân còn rất tức giận!

Mỹ Nam Kế sao? Hừ! Còn không phải là ý vào bề ngoài tốt đẹp của chính mình, lưu tình khắp nơi, trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi? !

Cô khuyên chính mình, đây đều là mưu kế, chính là muốn đối phó Cố Trinh Trinh, mặc dù trước đó anh không có thương lượng với mình, nhưng nhất định là anh đang giúp mình!

Nhưng một âm thanh khác lại không ngừng nhảy ra, cô nói, Cố Trinh Trinh chính là một Bạch Liên hoa, có thể lừa gạt tất cả đàn ông, có thể lôi kéo tất cả đàn ông đến tay, ‘ Lục Duật Kiêu ’ cũng không phải là Thánh Nhân, nhất định sẽ bị quyến rũ!

Cặp mắt bị lửa giận thiêu đốt trừng mắt nhìn hai người trong sàn nhảy, người đàn ông nhảy waltz rất tốt, đáng người thẳng tắp ưu nhã, lại không

kiểu cách chút nào, hết sức đẹp mắt, có anh ta ở đây, cả người Cố Trinh Trinh cũng trở nên rực rỡ chói mắt rồi.

Hai tay Cố Tử Mạt nắm chặt thành quyền lại nắm thật chặt, tiếng các khớp xương va vào nhau trên năm tay nhỏ của cô một tiếng tiếp một tiếng truyền ra, trong lòng lại càng bồn chồn không ngừng.

Loại cảm giác đó lại xuất hiện, chính là loại cảm giác lúc nhìn thấy ‘ Lục Duật Kiêu ’ đi dạo phố cùng người đẹp. Cảm giác lần này còn mạnh mẽ hơn trước kia, cô không nắm được, khiến cho cô gần như không thể thở nổi.

Cô rất muốn kéo anh về, nhưng cô lại không có tư cách đó, trước kia cô coi như là chủ thuê của anh, cô có thể ra lệnh cho anh, nhưng bây giờ, cô không có tài lực, đã thành một người đi thuê chỉ có hình thức thôi.

Cô không có một lý do nào cả.

"Hô —— hút ——" cô thầm ra lệnh cho bản thân, để mình tỉnh táo!

Cô nhìn đi chỗ khác, ép buộc không cho mình nhìn tình huống bên trong sàn nhảy, cũng không để ý dáng vẻ Hà Ân Chính ở trong đó nhìn như thế nào.

Bộ dáng của Hà Ân Chính như nào? Bị làm trò cười cho đội nón xanh!

Có lẽ, khẳng định có không ít người ở xung quanh đang nói xấu anh ta. Cô suy nghĩ một chút, không tiếng động bước đến trước mặt Hà Ân Chính, ranh mãnh nói với anh ta, "Hết cách rồi, người em gái này của tôi chính là có sức quyến rũ như này đây, lòng của con bé, không ai ngăn cản được."

Hà Ân Chính buồn buồn, một câu cũng không nói nên lời, nhưng bị cô châm chọc như vậy, hiển nhiên Hà Ân Chính không chịu nổi, hai mắt đỏ lên, bên trong bốc lên nửa giận đối với cô.

Cô thấy anh ta như vậy, nghĩ thầm, đôi mắt của anh ta thật sự là rất sắc, phối hợp với gương mặt màu gan heo, về sau cũng không cần xào gan heo nữa rồi.

Cô quyết tâm châm lên ngọn lửa này của anh ta, để cho hương vị món gan heo càng tốt hơn, vì vậy cố ra vẻ tò mò với mấy chuyện xấu hỏi anh ta, "Nói cho tôi biết, cảm giác bị cầm chừng như thế nào? Không dễ chịu rồi."

Vừa dứt lời, thân thể của cô liền bị người đàn ông ở trước mặt đẩy, cô cố đứng vững, lại nhìn về phía bên kia, chỉ thấy Hà Ân Chính đã rảo bước đến sàn nhảy bên kia.

Cố Trinh Trinh lại vẫn đang đắm chìm trong điệu nhảy, trong lòng cô nghĩ, làm thế nào để lôi kéo “Lục Duật Kiều” nhảy điệu thứ 2 đây, nghĩ đi nghĩ lại, liền nhìn thấy một cô gái mặc váy đang từ bên kia đi tới, nhìn hết sức quý dị.

"Có thấy cô gái kia không, cô ấy là phóng viên của 《 báo Tân Đô 》 ." Cô vừa bước nhảy, liền nghe thấy ‘ Lục Duật Kiều ’ giới thiệu cái cô gái mặc váy đó như vậy.

Cố Trinh Trinh hơi bị kích thích bởi hai chữ “phóng viên” này, lòng cô phồng bị lên, cô nheo lại mắt, vô cùng thận trọng tập trung vào cô gái kia, khuôn mặt của cô gái này. Giống như đã từng quen biết.

"Cô ấy, cô ấy chính là cái đó." Cô có chút luống cuống thiếu chút nữa nói lộ ra chân tướng, cô nhất thời luống cuống, tránh né, cúi thấp đầu xuống, muốn che giấu bản thân.

Trên thực tế, cô sợ hãi đến mức muốn chạy trốn, ký ức về những thứ khủng bố kia xâm nhập vào trong đầu cô, như trùng độc.

Cô cực kỳ bối rối, chỉ thấy Hà Ân Chính đi tới, cô cho là mình gặp được cứu tinh, nghĩ thầm còn có thể nhân cơ hội rời đi, lại không nghĩ, cô còn

chưa kịp đánh tín hiệu cho Hà Ân Chính, Hà Ân Chính lại đề lên đầu vai của cô, níu lại tay của cô, "Cố Trinh Trinh, cô đừng quá đáng quá!"

‘ Lục Duật Kiêu ’ thấy thế, cũng không cản, mặc cho bạn nhảy bị Hà Ân Chính lôi đi.

Sắc mặt khẽ thay đổi hướng Hà Ân Chính, con người bắn ra tia sắc lạnh làm cho người ta sợ hãi, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh, "Thế nào? Anh Hà lại không có phong độ như vậy?"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Vừa Hôn Rồi Lại Hôn Nữa

Hà Ân Chính kéo Cổ Trinh Trinh ra phía sau mình, tức giận nói, "Anh và vợ chưa cưới của tôi kề vai sát cánh như vậy, tôi vẫn còn cần phong độ sao?!" Anh đã sớm không nhịn được, không ít người nói anh bị cho cắn sừng, bất kỳ người đàn ông nào đối với vấn đề này đều không nhìn được tức giận!

Huống chi, mặt mũi của anh chính là mặt mũi của nhà họ Hà, dù cho anh vô năng, cũng không thể khiến người khác cười nhạo nhà họ Hà được.

"Vậy ý của anh là nói, giữa tôi và vợ chưa cưới của anh, có cái gì ám muội sao?" Đôi mắt nguy hiểm của 'Lục Duật Kiêu' híp lại, chằm chọc hỏi ngược lại.

Hà Ân Chính chấn động, anh tuy có dũng khí, nhưng trước mặt 'Lục Duật Kiêu', vẫn là chưa đủ sức, đối với sự chất vấn của 'Lục Duật Kiêu', anh thấy hơi do dự.

Cổ Trinh Trinh nghe hai người đàn ông này lời qua tiếng lại, tâm tình đột nhiên chìm vào đáy cốc, vốn tưởng rằng Hà Ân Chính tới cứu cô, nhưng hoàn toàn ngược lại, Hà Ân Chính chính là đến cho cô ngọt ngào.

Tên đàn ông Thành sự không đủ mà bại sự có thừa! Trong lòng cô khê nguyên rửa một câu, sau đó bực tức tiến lên, ngăn Hà Ân Chính lại, "Hà Ân Chính, anh im miệng!"

Vốn Hà Ân Chính đang nổi nóng lại càng bị đốt nóng hơn, lại bị Cổ Trinh Trinh quát một câu ngăn cản, lại càng tức giận, "Im miệng cái gì? Chuyện ám muội cũng đã làm rồi, cũng đừng sợ người khác nói chứ!"

Cố Trinh Trinh luống cuống, đây là có chuyện gì thế, Hà Ân Chính luôn luôn khiếp đảm, thế nhưng không có đầu óc chạy tới chất vấn cô, còn dám quát tháo cô như vậy? ! Mà lúc này, cô còn chưa hiểu rõ, Cố Tử Mạt đã chậm rãi bước tới, đến gần cô rồi.

Cố Tử Mạt đến gần, đứng lại ở bên cạnh Cố Trinh Trinh, rồi sau đó khinh thường liếc mắt nhìn Cố Trinh Trinh, "Bốp ——" giơ tay tát thẳng vào khuôn mặt của cô ta.

Bàn tay đánh xuống rất mạnh, Cố Trinh Trinh bất ngờ không phòng ngự, trên mặt cảm thấy đau đớn nóng bỏng, trên khuôn mặt trắng bệch của cô hiện lên 5 dấu tay hồng hồng, đặc biệt rõ nét.

Cố Trinh Trinh bị đánh choáng váng, cô không thể tin nhìn Cố Tử Mạt, trên mu bàn tay hoàn mỹ tinh khiết nổi đầy gân xanh, cô chưa bao giờ nghĩ đến, cái người chị gái trên danh nghĩa này của cô lại dám đánh cô, lại còn lợi dụng lúc cô không chú ý!

Ngày trước ở nhà họ Cố, chỉ có Cố Tử Mạt chịu đựng cô nhường nhịn cô, hiện tại thế nào? !

Cố Tử Mạt nhìn đáng vẻ sừng sờ tại chỗ của cô ta, ánh mắt lạnh lùng, "Thế nào? Vẫn còn muốn ở đây giả bộ đáng thương, lén lút quyến rũ bạn trai của tôi, chẳng lẽ không nên đánh cô sao?"

Lúc nói lời này, ánh mắt của cô thừa cơ liếc về phía ‘ Lục Duật Kiêu ’, thấy anh ta khoanh hai tay vào nhau, nhìn bên này giống như đang xem kịch hay vậy, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, anh ta còn như có như không nhíu mày với cô, tròng mắt đảo qua, Câu Hồn Nhiếp Phách, cô hơi choáng váng, vội vàng thu lại ánh mắt, nghĩ thầm may mà người này không phản bội cô.

"Em." Bị lời nói của Cố Tử Mạt kích thích, Cố Trinh Trinh lập tức hoàn hồn, che nửa bên mặt, làm ra vẻ uất ức vừa thấy đã thương lắc đầu,

"Không, em không có, không có."

Cố Trinh Trinh một bộ diêm đạm đáng yêu, bộ dáng đáng thương, nhưng ở trong mắt Cố Tử Mạt, lại hết sức buồn nôn, một tát này, chính là cô cố ý trả thù, trả thù Cố Trinh Trinh giành bạn trai của cô!

Ừ, hai lần!

Quân tử báo thù, mười năm không muộn, mặc dù bây giờ có hơi chậm.

Cô căn bản không cần nhìn Cố Trinh Trinh diễn trò nữa, nắm lấy tay ‘ Lục Duật Kiêu ’, thị uy với Cố Trinh Trinh nói: " Cô nhìn cho kỹ, có một số góc tường tốt, là cạy không được! Cái cô cạy được, đều là góc tường thối nát, rác rưởi, hạ lưu! Cô hiểu chứ? !"

Dứt lời, cũng không thèm nhìn Cố Trinh Trinh, lôi kéo tay ‘ Lục Duật Kiêu ’ đi.

Cố Trinh Trinh sững sờ tại chỗ, hơi mất hồn, lại thấy cái cô gái mặc váy đó đang từng bước tiến gần tới, cuối cùng dừng lại trước mặt cô.

Cố Tử Mạt lôi kéo ‘ Lục Duật Kiêu ’ đến một góc tối, liền giật mạnh tay ra, ghét bỏ nhìn về phía anh, trong miệng bật ra một chữ, "Cắt ——"

Người đàn ông nhướn mi, ánh mắt thâm thúy liếc cô, "Thế nào? Tát Cô Trinh Trinh một cái, cũng không vui mừng sao?"

Cô xoay mặt, hơi giở tính khí nói, "Hừ, vui mừng hay không tôi không biết, nhưng mà tôi lại biết anh rất vui mừng đấy, lấy cớ trị Cố Trinh Trinh, cọ sát với vợ chưa cưới của người ta, anh rất vui mừng !"

Người đàn ông nghe vậy, bật cười ra tiếng, rồi sau đó chậm rãi cúi người, lồng ngực to lớn áp về phía cô, môi mỏng cong lên, sóng mắt mênh mông, "Nói như vậy, cô đang mất hứng vì điều này?"

Cố Tử Mạt bị nói trúng tâm sự, cảm thấy cực kỳ bức tức, đẩy lồng ngực của anh ta ra, hung tợn nói, "Đừng đụng vào tôi! Chớ đến gần tôi! Tôi sợ bẩn!" Vừa nghĩ tới anh ta vừa kề vai sát cánh với Cố Trinh Trinh, trong lòng cô cũng không thoải mái.

Sáng sớm còn bắt cô tập nhảy, sau khi tới đây lại khiêu vũ rất đẹp cùng với Cố Trinh Trinh! Người đàn ông này, đúng là làm cho người ta không nói được lời nào rồi đấy!

Cô xoay người bước nhanh về phía trước, không muốn để ý tới anh ta.

Đôi mắt người đàn ông nhíu lại, thân thủ nhanh nhẹn tiến lên bắt được cổ tay của cô, kéo cô vào ngực mình.

Cô cả kinh, "Anh làm gì đấy. Ừmh."

Người đàn ông cúi đầu hung hăng hôn cô, cường ngạnh cạy hàm răng của cô ra.

Hai mắt cô trợn to, đôi tay chống ở ngực của anh ra sức đẩy, cố gắng giãy giụa.

Anh cũng không phải cô, dùng sức giữ chặt gáy của cô, ôm chặt cô, hung ác chiếm đoạt ngọt ngào trong miệng cô!

Sau mấy phút đồng hồ, anh mới buông cô ra, không ngừng thở, đôi mắt đen không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

Cô nhìn vào đôi mắt đen của anh, chỉ cảm thấy bên trong là vực sâu vạn trượng, làm cho cô không cách nào hô hấp, chân mềm nhũn, thiếu chút nữa chật vật ngã xuống, thật may là anh kịp thời ôm lấy cô, ôm chặt cô trong ngực.

Bởi vì thiếu dưỡng khí trong thời gian dài, đầu của cô cũng choáng váng, mặc cho anh ôm lúc lâu, mới phản ứng được, muốn đẩy anh ra, người đàn ông lại càng ôm chặt hơn.

Cô giận, nói bừa, "Anh buông tôi ra, tôi không muốn anh ôm tôi, tay của anh rất bẩn, tôi thích sạch sẽ, tôi ngại bẩn, anh buông ra!"

Nụ cười trên khóe môi người đàn ông càng sâu, mặt mày cũng nhiễm ý cười, cô ngửa đầu nhìn anh, lại phát giác, trên mặt anh có vẻ kỳ quái, ánh mắt sáng quắc, nhìn thẳng vào mắt cô, chớp cũng không chớp, giống như trên cõi đời này không còn người nào khác, vật nào khác nữa, chỉ còn lại anh và cô.

Không để cô suy nghĩ nhiều, anh đã cúi đầu xuống, hôn môi cô lần nữa.

Lại một hồi ngẹt thở và mê loạn, cô thiếu chút nữa không khống chế được, cũng không biết là qua bao lâu, nụ hôn này mới dừng lại.

Sau nhiều lần anh lưu luyến trên môi cô, lại mút mạnh một cái, mới chậm rãi rút lui.

Đôi mắt đen sâu thẳm, sâu kín nhìn vào trong lòng cô.

Anh nói, "Nơi này tuyệt đối không có chạm qua những cô gái khác, tuyệt đối sẽ không bẩn."

Cô hơi sửng sốt, đây là ý gì? Tuyệt đối sẽ không bẩn? Người đàn ông này, lại đem lời của nói thành hợp lý như vậy, mà lại sẽ tích cực như vậy? !

"Ai thèm quan tâm, tôi mới không quan tâm đâu, anh thích nhảy điệu nhảy đầu tiên với ai thì nhảy với người đó thôi!" Đến giờ, cô vẫn quan tâm đến điệu nhảy đầu tiên kia.

Điệu nhảy đầu tiên, ý nghĩa trọng đại, người đàn ông này lại nhảy với Cố Trinh Trinh, đây không phải là muốn chọc giận chết cô sao!

Bây giờ suy nghĩ một chút, cô tình nguyện không tát Cố Trinh Trinh cái tát kia, cũng không muốn Cố Trinh Trinh nhảy điệu nhảy đầu tiên với anh.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi lại khiến mình tức giận quá mức, sao lại thế này? Cô thế nhưng lại cảm thấy kẻ giả mạo là quan trọng nhất?

Người đàn ông nhìn bộ dáng tức giận của cô, trong ánh mắt thoáng qua một tia nóng bỏng, bên môi như có như không nâng lên đường cong nhỏ, không nhanh không chậm mở miệng, "Điệu nhảy đầu tiên ngày hôm nay của tôi, cũng đã trình diễn vào lúc sáng sớm rồi."

Điệu nhảy đầu tiên của hôm nay, anh cho cô, mà điệu nhảy đầu tiên của đêm nay, cho Cố Trinh Trinh!

Cô có chết cũng không muốn thừa nhận, cực kỳ tức giận nói, "Vậy thì chứng minh cái gì? Chó má!" Người đàn ông này thật quá mưu mô quỷ quyệt rồi, cô vĩnh viễn không làm gì được anh ta.

Người đàn ông thấy cô như vậy, không thể làm gì lắc đầu một cái, ánh mắt sắc bén quét một vòng mọi người ở đây, bỗng dừng mở miệng, "Bước kế tiếp nên —— để cho cô trở lại nhà họ Cố một cách phong quang thôi."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Anh Chính Là Lục Duật Kiêu?

Cô cúi đầu ra sức lau miệng, rồi sau đó ngẩng đầu trợn lên giận dữ nhìn anh, "Anh đừng mơ tưởng nói sang chuyện khác, vô nghĩa! Anh cho Cố Trinh Trinh điệu nhảy đầu tiên của đêm nay, rõ ràng. Rõ ràng chính là anh thể hiện không tôn trọng tôi."

Người đàn ông này quá không tôn trọng cô, cường bạo đoạt đi nụ hôn của cô, còn những hai lần, nếu không phải đang ở một nơi đặc biệt, cô sớm đã tát cho một cái rồi.

Người đàn ông cố tính làm như không biết, "Anh kéo Cố Trinh Trinh vào nhảy, em đi chọc giận Hà Ân Chính, anh và em phối hợp thật ăn ý, ly gián Cố Trinh Trinh và Hà Ân Chính, thỏa mãn tâm ý của em, vậy làm sao sẽ là anh không tôn trọng em được chứ?"

Từ lúc anh bắt đầu đơn độc tiếp xúc với Cố Trinh Trinh, anh đã nghĩ tới tất cả những điều này, tất cả đều theo dự tính của anh rồi, giúp đỡ Cố Tử Mạt thắng một lần nữa, nhưng hiện tại, cô bé này đang tức giận, sự tức giận này chứng minh cái gì?

Anh lại nghĩ đến cái gì, muốn dụ cô bé này nói ra chút gì đó.

Cố Tử Mạt quá quần bách, lấy mu bàn tay lau mạnh cánh môi một cái, cắn môi nhìn về phía anh.

Giờ phút này người đàn ông khí định thần nhàn, khóe môi cong lên, dẫn lại suy nghĩ muốn biết rõ đến cùng, một bộ dáng đang bày mưu tính kế.

Trong đầu của cô thoáng qua một cái đáp án, nhưng liên hệ với dáng vẻ tự tin này của anh ta, hận không được nghĩ muốn xông lên đâm anh ta, nhưng cô vẫn nhìn được, ghen ngào trong cổ họng, nói với anh: " Anh tìm Cố Trinh Trinh khiêu vũ, nhảy một điệu, nhưng không có lừa được cô ta đến tay, không công mà lui, đây không phải là không tôn trọng tôi thì là cái gì!"

Cô cứng rắn ngửa đầu trừng mắt với anh ta, lại phát hiện mình thiếu hụt khí thế, sức thuyết phục cũng không đủ, thừa dịp người đàn ông vẫn không nói gì, cô liều mạng nuốt xuống một ngụm nước miếng, rất chột dạ bổ sung, "Tôi chỉ muốn cho Cố trinh Trinh nếm thử tư vị sau khi có được lại mất đi một chút, hiện tại Lục Duật Kiêu là con mồi mới của cô ta, nếu cô ta có thể săn được Lục Duật Kiêu, nhất định cô ta sẽ có cảm giác đang ngồi trên mây, từ trên mây rơi xuống, tư vị kia khẳng định càng thoải mái, tôi muốn anh theo đuổi cô ta, sau đó lại hung hăng bỏ rơi cô ta!"

Tối nay náo loạn như vậy, Cố Trinh Trinh khẳng định có hiềm khích với Hà Ân Chính, nhưng bởi vì quan hệ lợi ích của hai nhà Hà Cố vẫn còn, sự hiềm khích này cũng không quá kịch liệt, Cố Trinh Trinh sẽ không chia tay Hà Ân Chính, nhưng nếu Lục Duật Kiêu xuất hiện, tình huống sẽ khác nhau rất lớn, cam đoan mười phần là Cố Trinh Trinh sẽ vì Lục Duật Kiêu mà vứt bỏ Hà Ân Chính! Mà phía sau, Cố Trinh Trinh trăm phương ngàn kế ý lại vào Lục Duật Kiêu lại càng không bền chắc, tất nhiên Cố Trinh Trinh sẽ là mất nhiều hơn được!

Cô nói một hơi, lấy dũng khí nhìn về phía anh, giờ phút này người đàn ông đã sớm quay mặt đi, ở vị trí này của cô, không cách nào nhìn thẳng mặt của anh được, một bên mặt của anh lạnh lùng, làm người ta không nhìn ra một chút hỉ nộ, thấy thế khiến trong lòng cô hơi sợ.

Trong lòng của cô có chút lo lắng, người đàn ông này, lúc tức giận cũng sẽ che giấu bản thân, nhưng ít nhất cô đã từng thấy anh tức giận, ví dụ như

lần anh băng bó vết thương cho cô đó, anh có chuyện xưa, nhưng người ngoài không được nói đến, cô hơi sợ, người đàn ông này tức giận.

Đang suy nghĩ, bỗng người đàn ông quay đầu lại, một đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm, nhìn đến mức khiến cô giật mình một cái.

Lòng cô thấp thỏm, nhưng lời đã nói ra, nước đổ khó hốt, cô cố gắng nín thở, chờ anh trả lời.

Đôi mắt sắc bén của người đàn ông híp một cái, nhú mày nhìn sang, ánh mắt thâm thúy bình tĩnh, không dậy nổi nửa điểm gợn sóng, "Kế hoạch của em là như vậy?"

"Tôi." Cô do dự, thật ra thì trước cô cũng có nghĩ đến, nhưng cuối cùng cũng không có lên kế hoạch tương tận, không nghĩ tới hôm nay bị kích thích, liền thốt ra rồi, cô thở một hơi, gật đầu một cái, "Vâng"

Như vậy cũng tốt, người đàn ông này không ở bên cạnh cô, lòng của cô còn có thể yên ổn mà ở một bên đợi, cô cũng sẽ không làm ra chuyện gì kỳ quái hơn nữa. Nghĩ đi nghĩ lại, môi của cô liền bắt đầu nóng như lửa đốt, cô không nhịn được muốn sờ lên, nhưng vẫn là nhịn được.

Người đàn ông cúi người, gật đầu, "Anh cũng không muốn từ chối em, nếu như đây là ý nguyện của em, tạm thời anh sẽ đồng ý với em." Môi mỏng nhàn nhạt quét qua bờ môi cô, âm thanh cũng bình thường nghe không ra hỉ nộ.

Lòng cô đột nhiên run lên, anh càng như vậy, cô càng cảm thấy quý dị lại thấp thỏm, lòng cô vẫn còn sợ hãi, sợ hãi nhìn anh, anh đã sớm đứng thẳng người, anh nhàn nhạt liếc cô một cái, liền nhìn sang nơi khác, nhìn qua, vẻ mặt của anh u ám, như có tâm sự, nhưng cho dù như thế, ngũ quan tinh tế thanh tú của anh hiện ra dưới ánh đèn nhu hòa lại có một vẻ tao nhã tự nhiên.

Cô chăm chú nhìn anh, cũng không biết là tại sao, lập tức liền hối hận, cô tiến lên, đưa tay chạm lên cánh tay của anh, vừa muốn mở miệng nói mình hối hận, lại bị một giọng nói cắt đứt.

"Thứ ngài muốn." Một cô gái mặc váy đen đi tới, đưa ra một tấm thẻ màu đen.

Người đàn ông đưa tay ra nhận, vẻ mặt lại thản nhiên, chỉ khẽ nhắm mắt, cô gái sẽ hiểu thâm ý của anh, lập tức cáo lui mà đi.

Cố Tử Mạt nhận ra cô gái đó, cô ấy đã giao thiệp với Cố Trinh Trinh, chỉ là, cô không rảnh nghiên cứu cô gái này, ngược lại càng muốn nghiên cứu cái kẻ giả mạo này hơn.

Người đàn ông này, càng ngày càng không đơn giản rồi? !

Người đàn ông quay người lại, nhìn về phía tay cô chạm vào cánh tay anh, trong mắt có thâm ý khác.

Lúc này cô mới phát hiện, lại ngượng ngùng thu tay lại, "Không có gì."

Trong mắt người đàn ông lướt qua một tia mất mát, cầm tay cô lên, mở bàn tay cô ra, sau đó để tấm thẻ vào trong lòng bàn tay cô, "Cất kỹ, đây là đồ đảm bảo để em trở lại nhà họ Cố."

Cô thuận theo nắm vào, giữ lại tấm thẻ trong lòng bàn tay, nén một hơi, trợn mắt hỏi anh, "Rốt cuộc thì anh là ai?" Cô không rảnh quan tâm bên trong này là cái gì, lại càng muốn biết. Thân phận bối cảnh của anh ta.

Ánh mắt của người đàn ông kín như bưng, tránh nặng tìm nhẹ nói: "Người giúp đỡ em."

Cố Tử Mạt hơi ngẩng đầu lên, hai mắt long lanh nhìn thẳng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp lạnh lùng không mang theo nửa điểm nụ cười, "Anh trực tiếp trả lời tôi, không cần nói dối! Tôi không cho phép anh sỉ nhục chỉ số thông minh của tôi!"

Cô hơi nổi giận, người đàn ông này, đúng là muốn ép cô mà!

Từ lúc anh xuất hiện, đến khi hai người quen biết, cho tới bây giờ cô cũng không biết tên của anh ta, thế nhưng anh ta lại biết tất cả về cô, còn tận tâm tận lực giúp cô, đây chính là sự may mắn của cô, nhưng bây giờ nhìn lại, bí ẩn trong chuyện này lại càng khiến cô lo lắng!

Anh rốt cuộc là ai? Tại sao có năng lực lớn như vậy? Tại sao anh lại muốn giúp đỡ cô như vậy?

Mọi vấn đề trên, cô đều muốn biết.

"Em hoàn toàn có thể tự mình nghĩ ra anh là ai." Người đàn ông chăm chú nhìn vào mắt cô, nắm một cái tay khác của cô, trông mắt thâm thúy, bên trong tràn ngập sự nghiêm túc.

Cô sững sờ nhìn anh, trong ánh mắt thẫm đầy không thể tưởng tượng nổi, làm sao cô có thể nhớ chứ? Lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, anh cũng không hề tự giới thiệu về mình, cô nóng lòng muốn thành công, cũng chưa từng hỏi, làm sao cô có thể có đáp án được? !

Một ý nghĩ lớn mật đánh úp vào lòng cô, cô hất tay của anh ra, lui về phía sau một bước, cảnh giác hỏi anh, "Anh. Anh có phải Lục Duật Kiêu hay không? Anh là Lục Duật Kiêu thật?"

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Tình Cảm Kịch Thích

Suy đoàn này gần như là buột miệng nói ra, cô nín thở, nhìn chăm chăm anh ta, muốn tìm ra một chút đáp án từ trong mắt của anh, đáng tiếc lúc đó có nhân viên phục vụ đi xuyên qua bọn họ, cô hoàn toàn không thấy rõ ánh mắt đầu tiên của anh.

Lúc cô lại nhìn thấy khuôn mặt anh, vẻ mặt của anh đều bình thường, trên mặt cũng không có câu trả lời.

Cô hơi chán nản cúi đầu, tiếp theo lắc đầu, "Nhưng cô gái kia rõ ràng là gọi anh là ‘ minh tuyên ’, rốt cuộc anh là ai!"

Cô thầm nghĩ mở to bộ não của mình ra, mặc dù cô không biết cái kẻ giả mạo này là ai, nhưng anh vẫn thật sự ở bên cạnh cô, mà Lục Duật Kiêu, chỉ là một nhân vật trong truyền thuyết, anh với cô, vĩnh viễn là có va vào nhau cũng không thể thành.

Người đàn ông hình như cũng không hài lòng lời nói của cô, cau mày, cẩn thận nhìn xung quanh, mới đến gần bên tai của cô, nhẹ giọng nói, "Em có thể gọi tên của anh - Minh Tuyên."

Lỗ tai của cô chợt ngứa vì khí nóng anh thổi ra, đáy lòng có một cảm xúc khác thường, vội vàng thu mắt cúi đầu, "Thì ra tôi không có nghe lầm."

"Ừ." Người đàn ông nhẹ giọng trả lời, tiếp theo lấy hai ly sâm banh từ trong khay trên tay nhân viên phục vụ, đưa cho cô, "Chúng ta có thể nâng chén chúc mừng chứ."

"Chúc mừng?" Là nên chúc mừng rồi, tối nay đại công cáo thành, cô cười hì hì nhận từ tay anh, rất theo phong cách cũ của ông cha chạm cốc với anh , "Đến, hợp tác vui vẻ, càng ngày càng tốt."

Nói xong, cô cũng không đợi anh nói gì, liền sảng khoái uống lên.

Người đàn ông khẽ lắc đầu, nhìn chăm chăm chất lỏng trong chiếc ly để cao khẽ mất hồn.

Cô thấy anh mất hồn, tay nhỏ bé rất tự nhiên mà đẩy đẩy cánh tay của anh, "Sao anh không uống?"

Người đàn ông nén lại suy nghĩ lại nhìn xuống chỗ bàn tay nhỏ bé của cô chạm vào, ranh mãnh hỏi cô, "Đây là loại rượu sâm banh tôi thích nhất, cô nhớ chứ?"

"Ừm. Không." Người đàn ông này, thật đúng là. Xảo trá!

Xin lỗi vì cô là một người thô lỗ, vừa rồi chỉ biết uống cho đã, hình tượng hoàn toàn giống như nuốt chửng vậy, làm sao cô có thể thưởng thức ra là loại rượu sâm banh nào được chứ? !

Người đàn ông chỉ cười, không so đo với cô, ngửa đầu uống vào, sau đó liền ôm lấy cô rời khỏi hội trường, đưa cô trở lại căn phòng lúc đầu.

Cô vừa vào cửa, còn chưa thay giày cao gót, thì đã không thể đợi được mà đi đến xem xét thẻ nhớ mà anh đưa ngay rồi, thấy hình ảnh ở trên màn ảnh máy vi tính truyền phát ra, cô thật kinh ngạc, cô quay đầu, chỉ thấy người đàn ông đang ôm cánh tay ở một bên rảnh rang nhìn.

Cô vừa vui mừng lại kích động, bổ nhào về phía anh, hưng phấn nói, "Anh đúng là một siêu nhân, anh quá toàn năng rồi !"

Người đàn ông vốn đang khoanh tay, bị cô bổ nhào vào như vậy, hoàn toàn không kịp đề phòng, đôi tay không có dang ra được, không cách nào chống đỡ, thân thể lập tức liền nghiêng lên góc giường ở phía sau, cả người cũng nhân tiện bị cô đè lên.

"Cô." Gái trên trai dưới, không khí đột nhiên trở nên quái dị mấy phần.

Cảm xúc mạnh mẽ vừa được đẩy lên của Cố Tử Mạt lập tức liền bị nước lạnh dập tắt hầu như không còn, cả người cô cũng bổ nhào vào trên người của anh, thân thể của anh thon dài, bắp thịt rắn chắc, tay nhỏ bé của cô vô ý đụng vào , có một cảm giác tê dại giống như dòng điện chạy thẳng vào đáy lòng.

"Tôi. Tôi là bởi vì quá hưng phấn, thật." Thấy người đàn ông trợn mắt nhìn cô, cô gian nan nuốt xuống một ngụm nước miếng, ra sức giải thích, chỉ là, lời giải thích này của cô có chút không đúng lúc.

Người đàn ông cau mày, cũng không nói gì, chỉ nhẹ nhàng rên rỉ một tiếng, trong âm thanh mập mờ lộ ra sự hấp dẫn vô hạn.

Cô kinh ngạc với phản ứng của anh, nhưng không quan tâm nhiều, cố gắng muốn chống tay đứng dậy rời đi, lúc này mới phát hiện ra tay phải của mình đang dừng lại ở chỗ bắp đùi của anh ta.

Cô quỳnh lên, không dám nhìn anh, giống như điện giật muốn chống tay nhảy ra, nhưng không ngờ, người đàn ông bên dưới hừ một tiếng, hai hàng lông mày nhíu chặt, một cái tay đột nhiên liền tóm lấy tay phải của cô, một tay khác ôm lấy sống lưng của cô, kéo một cái, lật người liền đặt cô gái nhỏ dưới thân của mình.

Hai người đảo lộn vị trí, Cố Tử Mạt hơi bối rối, còn chưa phục hồi tinh thần, môi của anh đã hung hăng đè lại.

Hồi lâu, anh mới ngẩng đầu lên, nặng nề thở dốc, toàn bộ hơi thở phun lên gương mặt của cô, anh nhìn cô, ánh mắt như mê mang.

Cô cũng khẽ thở hỗn hển, trên mặt ửng hồng một mảnh, cặp mắt khép lại một nửa, đôi môi kiều diễm khẽ nhếch, phun ra hơi thở ngọt ngào.

Trong lòng người đàn ông rung động, càng thêm hết sức chăm chú nhìn cô, ánh mắt nóng rực, nhẹ nhàng cúi đầu cắn xuống lỗ tai của cô, trong miệng lẩm bẩm, "Một lần nữa nhận thức anh, đừng để anh phải chờ quá lâu."

Cô không hiểu ý của anh, lại cho là cô nghe nhầm, lỗ tai bị anh cắn một cái, cô cảm thấy cả người đều đang run rẩy, trong thân thể như có một loại khát vọng xa lạ, giống như mong đợi anh chạm tới, cái ôm của anh, đây là chưa từng có đấy!

Quả thật có chút hoang đường kỳ cục! Cô luống cuống, theo bản năng liền đẩy anh ra, chân đá lung tung vào anh, giày cao gót cuối cùng cũng đã rơi từ trên chân xuống!

Người đàn ông ôm cô thật chặt, đè xuống mọi phản kháng của cô, tròng mắt đen nhánh u ám, dùng giọng nói ra lệnh với cô, "Đồng ý anh!"

Cô càng thêm nghi ngờ, người đàn ông gần như bá đạo khiến cho cô thấy xa lạ, mà yêu cầu của anh lại làm cho cô nghĩ mãi không ra, cô ngược mắt nhìn anh, "Đồng ý với anh cái gì?" Không hiểu thì hỏi, vĩnh viễn là đứa trẻ ngoan ngoãn.

Không ngờ, đôi mắt người đàn ông tối sầm lại, giống như bị cái gì đánh, anh khẽ nhắm mắt, lấy tay sửa lại vành tai tinh tế của cô một chút, tránh ánh mắt của cô, "Không có gì."

Nói xong, anh liền đứng dậy lên, giống như tất cả chuyện này chưa từng xảy ra.

Cô thì không giống vậy, cô bị anh đè ép tới cả người tê dại, hơi có cảm giác bị thương đến gân cốt, cô không nhịn được bóp bóp bả vai mình, dấm dấm phía sau lưng cùng xương lưng, lại nhịn không được mà xoa xoa bộ ngực hơi sưng.

Chỉ là, cô xoa được một nửa, mới giật mình dừng lại, trời ơi, cô đã làm gì trước mặt anh thế này, thế nhưng lại xoa ngực trắng trợn như vậy? !

Lòng của cô nên có bao nhiêu đây!

Mặc dù vừa rồi quả thật ngực không thoải mái, vừa bị anh đè ép đến nỗi hơi khó chịu, nhưng tại sao cô có thể tùy tiện như vậy chứ?

Cô nhìn về phía anh, quả nhiên ánh mắt người đàn ông này đã thay đổi, chỉ là trên mặt, còn có ý cười nhẹ bị anh kìm nén, hai người nhìn nhau một cái, anh kịp thời phản ứng, lại đưa ánh mắt nhìn về phía khác.

Cô cực kỳ khó chịu, không dám giữ anh lại, dịch mông từ trên giường xuống dưới, bảy tám lượt mới đi được đôi giày cao gót vừa bị đá bay vào, cứng rắn đẩy lồng ngực của anh, cứng rắn đẩy anh từ trong phòng mình ra ngoài.

"Ầm ——" cánh cửa đóng sầm.

Người đàn ông nhìn cánh cửa đóng lại, khóe miệng hiện lên nụ cười, hướng về phía cánh cửa trầm ngâm chốc lát, anh mới xoay người, ngồi thang máy đến tầng cao nhất.

Lầu cuối đã có người chờ từ sớm, anh sửa sang lại cổ áo, mới đẩy cửa ra, xoắn bước đi vào.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Nhớ Lại, Sự Dỗ Dành Của Anh

Thang máy đến nơi, đầu tiên người đàn ông dừng chân mấy giây, mới ra khỏi thang máy, đi tới cửa phòng của mình, thuận tay đẩy cửa vào.

Anh nhìn lướt qua hai người trong phòng khách, nhìn thẳng vào một người đàn ông áo đen phân phó, "Có người theo dõi tôi, tìm thời cơ thích hợp, cho anh ta thứ cần tìm." Đồng thời mặt không chút thay đổi liếc qua người ngồi trên ghế salon một chút, không nói gì, liền xoay người đi vào phòng ngủ.

"Thế nào, người nào không có mắt như vậy, chọc giận Lục đại thiếu gia của chúng ta?" Có người thiếu kiên nhẫn, cũng không quan tâm cảm xúc của người khác, ranh mãnh chồm chọc lên tiếng nói.

Người đàn ông quay đầu lại, người tới mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình màu đỏ chót trên người, muốn không có người chú ý cũng khó khăn, anh nhìn người tới, vẻ mặt lạnh lùng, "Nếu như cậu không ở phía sau thêm phiền phức, tôi đã phải cảm ơn trời đất rồi."

Kiều Tử Hoài vẫn bất động vùi người trên ghế sofa như cũ, hoàn toàn che đi nửa người, anh ta lười biếng gầy gầy vài sợi tóc trên trán, hài hước cười nói, "Mình không phải là nhàn rỗi không có chuyện gì, giả mạo cậu đi lòng vòng ở cửa nhà họ Cố, trêu chọc cô bé giúp việc, cậu lại nổi giận đến mức như vậy? Ngày cũng đã cách bao nhiêu ngày rồi, cậu vẫn còn như vậy sao? Xin bớt giận."

Người đàn ông không biến sắc, rót chén nước, thừa dịp Kiều Tử Hoài không phòng bị, trực tiếp hắt lên gương mặt tuần tú của anh ta, "Khuôn mặt

này của cậu, có vẻ đối lại sẽ dễ nhìn hơn."

Kiều Tử Hoài thấy thế, vội vàng trốn tránh, nhưng vẫn bị hắt ướt vạt áo, vô cùng chật vật, ngược lại với vẻ mặt gặp biến không sợ hãi, thông thả ung dung sửa sang lại liễu tóc yêu quý của mình, nháy đôi mắt đào hoa, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông, "Này, muốn đánh nhau phải không?"

Một công tử cao quý trong thoáng chốc hóa thân thành hình dáng côn đồ, bày ra một bộ dáng muốn đánh một trận.

"Cũng một đoạn thời gian không động thủ rồi." Người đàn ông đặt chén nước xuống, đứng lên, trực tiếp ra chiêu.

Kiều Tử Hoài cũng vụt đứng lên nghênh chiến, hai người nói đánh là đánh, cũng không cần thương lượng, đúng là một trận quyền đâm cước đá. Hai người cũng là lực lượng ngang nhau, bất phân cao thấp, cuối cùng cũng không có ai chiếm được tiện nghi, hai người vật lộn một lát, lại vô cùng có ấn ý đồng thời thu tay lại.

Hai người còn giúp nhau sửa sang lại áo cho đối phương, sau đó không hẹn mà cùng anh tuấn ngồi vào ghế salon bên cạnh, thật giống như vừa mới quyền đâm cước đá không phải bọn họ vậy.

Lục Duật Kiêu vừa xoay cổ tay, liếc Kiêu Tử Hoài một cái, nhú mày hỏi, "Thừa dịp mình đang bận, cậu cũng coi như là chịu khổ cực rồi hả?"

Kiều Tử Hoài cười to, bảnh bao sửa lại tóc mái trên trán một chút, rất không sao cả buông tay ra, "Tán gái không siêng năng bằng trước kia, đi phòng tập thể thao nhiều hơn, cứ như vậy, không giống cậu." Ba chữ cuối cùng kia, ý vị kéo dài ra.

Lục Duật Kiêu rót rượu, đưa một chén cho anh ta, nhướng lông mày, "Mỗi người có thứ quý trọng riêng."

"Lời nói này." Kiều Tử Hoài nhận lấy, nhìn ly rượu, nhún vai, nói sang chuyện khác, ranh mãnh nói: " Thấy cậu trở về sớm như vậy, khẳng định là không có Khanh Khanh ta ta, nếu không, anh em giúp cậu một chút, toàn bộ trực tiếp đánh tới?"

Lục Duật Kiều từ chối cho ý kiến, giơ lên ly rượu trong tay, quơ quơ, uống một hơi cạn sạch, mới nói, "Mình lúc nào phải dùng tới sự giúp đỡ của cậu rồi hả ? Tình lại đi, về ngoài của cậu, dùng với người này, hoàn toàn sẽ không có hiệu quả."

Kiều Tử Hoài cũng không đồng ý, lười biếng tựa vào trên ghế sa lon, nhắm mắt lại, lắc ly rượu, trong lòng tự có tính toán riêng.

Ngày hôm sau, Cố Tử Mạt dậy thật sớm, trực tiếp xem tin tức ngày đó, quả nhiên, có một bản tin tức nhân vật chính là hai nhà Cố Hà, chỉ là, tin tức lần này có ý tứ hơn nhiều.

Đều là bí mật độc nhất vô nhị bị vạch trần ——"Nghĩ ngờ việc cưới xin của hai nhà Cố Hà bị xóa bỏ" , chỉ là, hai tờ báo đưa ra chứng cứ cũng không giống nhau, một tờ báo là, bức ảnh về cuộc sống của Cố Trinh Trinh ở trong trại giam, một tờ báo lại đăng bức ảnh Hà Ân Chính tầm hoan tác nhạc trong thời gian Cố Trinh Trinh bị bắt vào trại giam.

Hai tấm ảnh này, PK với nhau, có thể đưa tới cái phản ứng dây chuyền gì? Đây rất có thể đưa tới những tưởng tượng xa vời rồi.

Cô đang suy nghĩ, thì nghe được có tiếng gõ cửa, cô không chút nghĩ ngợi, lập tức mở cửa, quả nhiên chỉ thấy ‘ Lục Duật Kiều ’ đứng ở cửa, cô kéo anh vào cửa, vội vàng chia sẻ tin tức tốt với anh.

Người đàn ông cũng không kinh ngạc, ngược lại phân tích cho cô, "Hà Ân Chính và Cố Trinh Trinh bởi vì một điệu nhảy, trong lòng sớm có hiềm khích, hiện tại lộ ra tin tức bất lợi với mình, bọn họ sẽ hoài nghi lẫn nhau là

kiệt tác của đối phương, chỉ là biến khéo thành vụng, khiến người ngoài chê cười mà thôi."

Cố Tử Mạt hơi hiểu một chút, hợp tác của hai nhà Cố Hà, sẽ vì vậy mà tan vỡ rất nhanh, đám cưới của Cố Trinh Trinh và Hà Ân Chính cũng đã trở thành chuyện cười, hai người này, đúng là cặp vợ chồng chưa cưới ngắn nhất trong lịch sử.

Mà trước mặt người đàn ông này, hoàn toàn không cần phải bán nhan sắc quyến rũ Cố Trinh Trinh, đã đánh đổ sự hợp tác của hai nhà Cố Hà.

"Nếu như em nhớ nhà, anh có thể đưa em về nhà ngay bây giờ." Người đàn ông nhìn cô không chớp mắt, trong mắt tràn đầy tự tin.

Cô nhìn anh, hiện tại cô không nghi ngờ năng lực của anh chút nào, người đàn ông này, nói có thể làm cho cô trở về vẻ vang, là có thể để cho cô trở về, chỉ là —— cô đã thay đổi chủ ý.

Thần sắc của cô hơi âm đạm, nói với anh: " Nhà họ Cố đối với tôi mà nói, đã không có bất kỳ lực hấp dẫn nào, hiện tại, trả thù Cố Trinh Trinh và Hà Ân Chính, tôi đã tương đối hài lòng rồi, về phần thăm lại nhà, có lẽ tôi. . . . Có lòng không đủ lực."

"Em không muốn trở về?"

Cố Tử Mạt ngồi dựa vào bên giường, cúi đầu siết ngón tay, nói liên tục, "Đối với nhà họ Cố, tôi hoàn toàn không có tình cảm gì, ngay từ năm tôi mười chín tuổi, tôi đã không ôm bất kỳ hy vọng gì với nhà họ Cố rồi."

Đôi mắt người đàn ông đột nhiên híp chặt, nắm tay nhỏ bé của cô, gần như cấp bách hỏi cô, "Mười chín tuổi? Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Cố Tử Mạt cố đè nén, mấp máy môi, mới bắt đầu nói, "Trước khi tôi đến nhà họ Cố, tôi từng được một người nghèo khó họ Sở nhận nuôi, tôi đã

sống ở đó ba năm, có tình cảm rất tốt với người mẹ nuôi đó, nhưng sau đó bởi vì điều kiện kinh tế, tôi bị Cố phu nhân dùng 1000 đồng mua đi, từ đó tôi liền trở thành Cố Tử Mạt, lúc đầu, tôi cảm thấy Cố phu nhân đối xử với tôi không tệ, bà ấy còn có thể để tôi đi gặp mẹ nuôi trước kia, để cho chúng tôi liên lạc tình cảm, nhưng càng về sau, thì tôi phát hiện ra rằng, mình đã sai hoàn toàn, Cố phu nhân để cho tôi liên lạc tình cảm với mẹ nuôi nhà họ Sở, chẳng qua muốn làm cho loại tình thân này trở thành điểm yếu để kiểm chế tôi, vào cái năm tôi mười chín tuổi đó, tôi đã bị buộc làm một chuyện."

Phần sau, cô không nói tiếp, chỉ lôi kéo tay của anh, khổ sở che mặt của mình, cúi đầu khóc nức nở.

Sau một lúc, cô hồi phục lại tâm trạng rồi, mới nói, "Cố phu nhân cho tôi một cuộc sống sung túc, tôi nên cảm kích bọn họ, nhưng bọn họ lại kiểm chế tôi như vậy, lợi dụng tôi...tôi rất mâu thuẫn, cũng rất vô dụng, tôi hiểu rõ ràng, rằng tôi không thể trở về được nữa."

Cô nhất thời tức giận, đã xé rách mặt cùng với Cố Trinh Trinh, nếu như trở về, cũng sẽ không được mọi người chào đón, tương lai, về sau, cô rất khó nói trước.

Người đàn ông chỉ nghe cô nói, từ đầu đến cuối cũng không có lên tiếng, mà yên lặng vuốt ve phía sau lưng của cô, cố gắng để cô bình tĩnh lại, đợi đến sau khi tâm tình của cô trở lại bình thường hơn một nửa, anh mới chậm rãi an ủi cô, nói, "Không có việc gì, nếu như không muốn trở về, sẽ không ai buộc em trở về."

Cố Tử Mạt nghe, gật đầu một cái, ngửa đầu nhìn anh, mắt đẹp mở to, cô đưa tay ra, muốn sờ sờ mặt của anh, nhưng vẫn chỉ đến nửa đường thôi, cô hơi mơ hồ nói, "Vẫn là anh và Đại Thiên đối với tôi tốt nhất, thật đấy."

"Anh tin em." Bàn tay người đàn ông vuốt nhẹ lên mái tóc của cô, rất nhẹ nhàng đặt cằm lên đỉnh đầu của cô, khàn khàn giọng nói, "Sự kiện kia, em."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Cô Bé Lọ Lem Bị Đánh Về Nguyên Hình?

Lời nói của anh còn chưa dứt, đột nhiên Cố Tử Mạt lại giật nảy lên, cô hoảng hốt cầm cánh tay của anh, rất mãnh liệt, nói rõ ràng từng chữ, "Không được! Tôi phải về! Áo cưới, áo cưới, đúng! Áo cưới của tôi!"

Cô dùng sức nói ra như vậy, giống như là không nói ra, sẽ quên chuyện này vậy.

Về mặt người đàn ông lại âm u không rõ nhìn cô, đôi con ngươi đen nhánh trong mắt cũng lóe sáng không rõ, còn có khí tức đè nén.

Cô cho là mình dọa anh, vội vàng buông ra cánh tay của anh đang nắm chặt, nói, "Có phải dọa đến anh hay không, chỉ là đột nhiên tôi nhớ đến, quá đột nhiên, ai nha, anh cũng không đến mức đó chứ, tôi như vậy lại sẽ hù dọa được anh?"

Người đàn ông lại nhìn chăm chăm cô, trong mắt lóe lên một tia sáng, anh thông thả nói: " Có phải em đang trốn tránh cái gì hay không?" Anh không hề chớp mắt nhìn chăm chăm mắt cô, muốn nhìn ra được thứ mình cần từ trong đó.

Nhưng Cố Tử Mạt lại vội vàng cúi thấp đầu, buông tay đang cầm tay anh ra, vội vàng muốn đi ra ngoài, "Đây chính là cáo cưới do Cherry thiết kế, tôi nhất định phải lấy lại nó."

Quan trọng nhất là, cô không có quên, chiếc áo cưới đó là người đàn ông này mạo hiểm trộm cho cô!

Người đàn ông lại cầm tay của cô, "Nếu quan trọng như vậy, anh đi cùng em."

Cố Tử Mạt suy nghĩ một chút, vẫn đẩy tay anh ra, khom lưng thận trọng lấy ra thẻ nhớ từ sâu bên trong ngăn tủ, "Tôi có cái này, tôi tuyệt đối có thể giải quyết được, anh hãy yên tâm đi."

Đã làm phiền anh nhiều như vậy, lại tiếp tục làm phiền anh nữa, cô không tìm được lý do nào.

Người đàn ông bị cự tuyệt, anh nhú mày suy tư, cuối cùng vẫn gật đầu.

Cố Tử Mạt vội vàng chạy vội ra cửa, vừa muốn mở cửa, lại bị người đàn ông phía sau gọi lại, "Chờ một chút."

Cô vội vàng dừng bước, ngoái đầu lại nhìn anh, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu đen cùng quần dài màu đen hơi lộ vẻ nghiêm túc, mái tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ mà xõa tung, phóng khoáng mà đẹp trai, chỉ một cái liếc mắt, cũng làm người khác cảm thấy yên lòng ngay lập tức.

Anh vẫn có sức quyến rũ như vậy, không phải sao?

"Vâng?" Cô cũng không xoay người lại, chỉ nghiêng đầu hỏi anh.

"Đã nghe một câu nói chưa? Em đi, anh không tiễn em, em về, bất kể bao nhiêu mưa gió, anh đều sẽ đi đón em, đây cũng là lời anh muốn nói với em." Anh nói.

Ánh mắt của anh rất đen rất sáng, giống như là một ngôi sao sáng chói trên bầu trời sao, vào giờ phút này, trong mắt của anh không có bất kỳ tạp chất nào, một màu đen thuần túy, sạch sẽ, cô nghe được, lúc anh nói những lời này thực sự nghiêm túc.

Những lời này, vốn là để diễn tả những người có tình.

Mà bây giờ, anh lại dùng nó ở chỗ này? Anh đây là.

Lòng của cô thoáng cái trùng xuống, cô xoay người lại, từng bước từng bước đi tới bên cạnh anh, tâm tình cũng gần như chìm xuống đáy, lấy thẻ nhớ cô cầm trong lòng bàn tay nhét vào trong tay của anh, nhếch môi với anh, cười hì hì nói, "Anh cũng quá ra vẻ nho nhã rồi, tôi là người thô lỗ, nghe không hiểu đâu, anh có muốn lại mất công phiên hà giải thích cho tôi hay không đây."

Nói xong, cô cố ý quan sát tay của người đàn ông một chút, thon dài, trắng nõn, cốt cách lịch sự tao nhã, một đôi tay cực kỳ xinh đẹp, cô nhìn không được nhướn mày, nói nhăng nói cuội: "thôi, theo tôi thấy, anh không cần phải giải thích cho tôi, vẫn là để hôm nào đó tôi dạy anh cách làm việc đi, anh xem cái đôi tay này của anh, vừa nhìn thì biết không phải tay của người thô kệch, thật muốn lôi anh đi làm công việc nặng nhọc một lần, đến lúc đó xem anh có còn ra vẻ nho nhã nữa không!"

Người đàn ông vô tội giựt giựt khóe miệng, nhìn chăm chăm tay của cô một lúc lâu, mới nói, "Tại sao đưa cái này trả lại cho anh."

Cô cười cười, "Ở chỗ của anh an toàn hơn."

"Em đúng là tin tưởng anh, anh thấy rất vinh hạnh." Người đàn ông thay đổi thái độ, giống như nghiêm túc lại giống như đùa giỡn nói một câu.

Cố Tử Mạt cảm thấy lời này của anh còn bao hàm ý khác đâu, người đàn ông này, còn rất không biết điều đấy.

Cô suy nghĩ một chút, ý bảo anh khom lưng xuống, sau đó kiễng chân, dùng ngón tay nâng cằm của anh lên, "Muốn duy trì sự sủng ái của tôi cũng không dễ dàng đâu, đã nghe qua một câu nói chưa?"

"Cái gì."

Đáy mắt cô lóe lên một tia giao hoạt, ghé vào lỗ tai anh thối một làn hơi ấm, "Lấy sắc giữ người, sắc không còn thì tình cũng chạy đi." Ánh mắt rất khiêu khích hướng về phía anh.

Người đàn ông cười to, "Căn cứ theo chu kỳ sinh lý mà tính toán, dung mạo của đàn ông so duy trì lâu hơn so với dung mạo của phụ nữ, em cũng phải cẩn thận một chút."

"Anh —— đáng ghét!" Cô vừa mới làm ‘ nữ vương ’ được một lát, vào lúc này lại bị một câu nói của anh đánh về nguyên hình, làm sao cô có thể không bức được? !

Cô tức giận vung tay, đập cửa bỏ chạy.

Cố Tử Mạt ra khỏi cửa, chạy thẳng tới nhà họ Cố, mới vừa bước vào đại sảnh của nhà họ Cố, đã thấy Cố Trinh Trinh đang bước từ trên lầu xuống, cô cũng không vội đi lên, lẳng lặng chờ Cố Trinh Trinh xuống.

Cố Trinh Trinh không chút hoang mang đi xuống lầu, một vẻ người hèn hạ, cô ta đi tới trước mặt Cố Tử Mạt, quét mắt qua quần áo trên người cô, rất khinh thường cười cười, "Cô bé lọ lem sau một đêm lại bị đánh về nguyên hình? Làm sao mà đến bây giờ tôi vẫn chưa nhìn thấy xe hơi BMW của chị đây? Chị à, nhìn cái bộ dạng này của chị, muốn đi vào trong phòng bếp bôi vôi vết tro lên mặt hay không, như vậy sẽ dễ dàng khiến cho người khác đồng tình hơn chút đấy."

Tối hôm qua cô nhìn thấy Cố Tử Mạt mặc rất đặc biệt, đã sớm ghen tỵ rồi, hôm nay vừa thấy, Cố Tử Mạt mặc đồ không thể bình thường hơn, chiếc áo sơ mi màu sáng đơn giản cùng chân váy bút chì, trừ chiếc vòng bằng ngà voi trên cổ tay, khắp người không còn điểm sáng nào nữa. Bắt được cơ hội, Cố Trinh Trinh không nhịn được mà lạnh giọng châm chọc mấy câu .

Cố Tử Mạt hừ lạnh trong lòng, căn bản không quan tâm cơn vui vẻ miệng lưỡi, cơ thể của cô nghiêng nghiêng về phái trước, kê vào lỗ tai nói: "Chị vĩnh viễn so ra kém em gái, Trinh Trinh, cuộc sống của em trong trại giam thật đúng là đầy màu sắc đấy, sau khi chị xem xong đoạn video kia, đều cảm thấy bức ảnh sáng nay thật ảm đạm không có màu sắc."

"Cố Tử Mạt! Tốt nhất chị nên quản tốt miệng của chính mình!" Cố Trinh Trinh vừa cảnh cáo cô, vừa cẩn thận nhìn người giúp việc xung quanh một chút, thấy có người giúp việc đi vào quét dọn, cô vội vàng sai người giúp việc ra ngoài vườn hoa.

"Miệng của tôi thì không quan trọng, quan trọng là người khác đó, Trinh Trinh, một vừa hai phải thôi." Cô không muốn dây dưa thêm nữa, đẩy Cố Trinh Trinh ra, muốn đi lên lầu.

Vừa mới nhấc chân, thì nghe được một giọng nói chanh chua vang lên từ phía sau tai, "Chà, cánh cứng cáp rồi, thật sự coi mình là một nhân vật rồi hả? Một con cờ bị mua bán đi mua bán lại cũng dám lớn tiếng kêu la trước mặt tôi rồi hả?"

Nghe vậy, Cố Tử Mạt không quay đầu lại, chỉ sững sờ nhìn về phía căn phòng của mình, từng chữ từng chữ nói, "Con cờ cũng có quyền phát biểu!" Những lời này, cô đã muốn nói từ lâu rồi, chẳng qua hôm nay những người nhà họ Cố đã lộ rõ bộ mặt, cô mới nói ra.

Cố phu nhân vừa nghe, liền nổi giận, "Con nhóc chết tiệt kia, nhà họ Cố nuôi mày nhiều năm như vậy, mày lại hời hợt nhà họ Cố như vậy sao?!"

Cố Tử Mạt cười lạnh trong lòng, ghen ngào xuống, nhỏ giọng phản bác, "Các người mua được một con cờ, ở nhà họ Cố ngay cả một chút tôn nghiêm cũng không được hưởng thụ, tại sao bà lại còn yêu cầu nó hời hợt!"

"Đồ đê tiện!" Cố phu nhân độc ác nói xong, liền muốn tiến lên lôi kéo cô, lại bị Cố Trinh Trinh ngăn lại, "Mẹ, người đừng bức nữa, con có mấy

câu muốn nói với chị ấy một chút."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Uy Hiếp, Điềm Báo Phong Ba

Cố Trinh Trinh nói rất bình tĩnh, như đã tính trước được mọi việc vậy, Cố Tử Mạt nghe ra được sự tự tin của Cố Trinh Trinh, cô dừng chân thở ra một hơi, mới quay đầu lại nhìn Cố Trinh Trinh, "Cô muốn nói gì."

Cố Trinh Trinh nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, cuối cùng ánh mắt rơi vào chiếc vòng tay bằng ngà voi của Cố Tử Mạt, bàn tay mềm mại đưa ra một cái bắt lấy cổ tay Cố Tử Mạt, liền hỏi, "Chiếc vòng này của chị, là từ đâu đến!"

Cố Tử Mạt liếc cô ta một cái, biết Cố Trinh Trinh lại nhìn trúng đồ của cô, hết cách rồi, mặc dù hai cô cũng không có quan hệ huyết thống, nhưng ánh mắt của Cố Trinh Trinh và cô lại cực kỳ giống nhau.

Trước kia cô có thói quen quy kết điều này vì ma xui quỷ khiến, hiện tại cô cũng không nghĩ như vậy nữa rồi, Cố Trinh Trinh chính là tâm lý ghen tỵ thuần túy mà thôi, cô ta không phải thích chiếc vòng tay này, mà do chênh lệch tâm lý dẫn tới ý muốn đoạt lấy thôi!

Vòng tay này, từ tối hôm qua khi ‘ lục duật kiêu ’ bắt đầu đeo vào tay cô, cô cũng chưa tháo xuống, nghĩ đến Cố Trinh Trinh mơ ước đã lâu rồi đi.

Cô thản nhiên giương mắt lên, dùng cái tay khác ra sức cạy mở tay Cố Trinh Trinh ra, lạnh lùng nói, "Mua trong một cửa hàng nhỏ trên đường, bây giờ cô đi, không chừng còn có thể mua được một chiếc giống như này với giá thấp đấy, không cần phải cướp của tôi!"

Cô cố ý muốn chọc giận cô ta, nhưng cũng không có nói sai, ban đầu lúc đi dạo trong cửa hàng kia cùng ‘ Lục Duật Kiêu ’, cô không mua hàng giả,

ngược lại sau đó ‘ Lục Duật Kiều ’ lại mang đến cái hàng thật này. Về phần cái hàng giả đó, sẽ để cho vị ‘ công chúa thật ’ này mua đi.

Cố Trinh Trinh bị tức đến mức đôi môi run rẩy, cô chỉ liếc mắt liền nhìn ra chiếc vòng tay này có giá trị xa xỉ, lại trơ mắt bị Cố Tử Mạt chê cười như vậy!

Trong lòng cô càng cảm thấy bất bình, rõ ràng Cố Tử Mạt chỉ là ‘ Cô bé lọ lem ’, ‘ công chúa giả ’, còn cô lại là hàng thật! Mà cô thì sao, cô là ‘ công chúa thật ’, nhưng cái gì cũng không lấy được!

Cô không có vòng tay thật, lại có đòn sát thủ, trên môi Cố Trinh Trinh dâng lên nụ cười, lời nói lại ác độc tới cực điểm, "Cố Tử Mạt, ngang ngược cũng không coi là bản lĩnh cái gì, vừa qua nửa đêm, Cô bé lọ lem còn không phải lại trở về trong bếp củi đốt nấu cơm sao? Đừng quên, cô còn có một người mẹ nuôi ở dưới quê, nếu bà ấy có chuyện, cô nói xem, người con gái có hiếu như cô phải làm sao đây nhỉ?"

Cố Tử Mạt nghe, đột nhiên ngực bị đè ép, không thể đi lên cũng không có chỗ trốn, sau một lúc lâu mới tìm trở về giọng nói của mình, ánh mắt lạnh như băng liếc qua Cố phu nhân cùng Cố Trinh Trinh, cười lạnh thành tiếng, "Dùng mẹ nuôi để uy hiếp tôi sao? Qua nhiều năm như vậy, trò hề của các người vẫn không thay đổi chút nào! Chẳng lẽ không ngán sao!"

Cố Trinh Trinh cắn răng, ác độc nói, "Thức thời thì giao video ra đây, nếu không sẽ cho các người đẹp mặt, tôi tuyệt đối sẽ không xuống tay lưu tình!"

"Cố Trinh Trinh, cô điên rồi!" Đáy lòng Cố Tử Mạt có cảm giác lạnh lẽo không dừng lại được, nhìn vào ánh mắt của Cố Trinh Trinh, cố gắng hết mức để mình bình tĩnh, cô nhìn chằm chằm Cố Trinh Trinh, rất kiên quyết nói, "Tôi sẽ không giao ra đây! Tôi có nhược điểm trên tay cô, cô cũng có

nhược điểm ở trên tay tôi, tại sao tôi lại phải thỏa hiệp trước! Cố Trinh Trinh, thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, huống chi là người!"

Chuyện đã quá nhiều năm, nhà họ Cố còn muốn dùng cách cũ để kiềm chế cô, muốn cô trở thành một tượng gỗ được giật dây sao? Không thể nào! Hôm nay đã không thể so với trước kia nữa rồi.

Quả nhiên vẻ mặt Cố Trinh Trinh liền biến sắc, thậm chí còn hơi có điểm chó cùng rứt giậu, cô ta chỉ thẳng vào mũi Cố Tử Mạt, xông lên nói: " Cô tin hay không tôi sẽ ngay lập tức phái người."

Cố Tử Mạt lại lạnh giọng cắt đứt lời cô ta, "Là video ở trong tay tôi phát tán lên mạng nhanh hơn, hay co phái người về quê nhanh hơn, cô cần phải nghĩ kỹ."

Khí huyết của Cố Trinh Trinh đều phải xông lên não rồi, cô ta không quan tâm suy nghĩ nhiều, tiến lên muốn bắt hai tay của Cố Tử Mạt, lật xem túi áo của cô, Cố Tử Mạt lại cảnh giác nhanh tránh né, khiến Cố Trinh Trinh đang vội vàng trực tiếp chụp hụt.

Cố Trinh Trinh thiếu chút nữa bổ nhào về phía trước, thật may là bắt được lan can cầu thang mới đứng vững lại được, Cố phu nhân vội vàng khẩn trương chạy tới dìu cô ta, "Trinh Trinh."

Cố Tử Mạt nhìn cũng không nhìn, vừa lạnh lùng chế giễu Cố Trinh Trinh, vừa đi lên lầu, "Tôi không thể nào ngu đến mức để vật quan trọng như vậy trên người chứ, dĩ nhiên, các người cũng đừng nghĩ ngăn cản tôi, nếu tôi không ra khỏi cửa nhà họ Cố được, đoạn video kia sẽ giống như virus được mọi người đăng lên mạng!"

Cô không cần quay đầu lại nhìn, cũng biết khuôn mặt Cố phu nhân cùng Cố Trinh Trinh lộ vẻ dữ tợn nhìn theo cô, cô cực kỳ chán ghét, bước nhanh lên lầu.

Đợi đến khi Cố Tử Mạt lên hẳn trên lầu, Cố Trinh Trinh bám vào tay Cố phu nhân, từ từ đứng thẳng người lên, ánh mắt hận thù nhìn lên lầu, cắn răng nghiến lợi nói, "Con bảo đảm cô ta sẽ chết rất thê thảm."

Cố phu nhân ngược lại không nói lời độc ác, mà vỗ vỗ tay Cố Trinh Trinh, nhỏ giọng nhắc nhở, "Trinh Trinh, cẩn thận chộc đến Lục Duật Kiêu."

Cố Trinh Trinh nghe vậy, hai mắt ngược lại lại tỏa sáng, khóe miệng cười lạnh một tiếng, "Cái người Lục Duật Kiêu này, chẳng lẽ nào lại là thật? Mẹ, mẹ suy nghĩ một chút, cô ta dẫn Lục Duật Kiêu tới, có khi nào từng được đưa tiễn bằng xe sang trọng chưa? Lại còn ở khách sạn Đăng Giang, thật là khó coi, con thấy, Lục Duật Kiêu cũng giống cái bụng kia của cô ta, đều là đồ giả thôi!"

Cố phu nhân lại cẩn thận che miệng Cố Trinh Trinh, "Đừng nói mò."

Nói xong, Cố phu nhân lấy ra mấy tờ báo của những ngày qua, chỉ vào trang báo của ảnh hậu Ninh Uyển nói, "Tầng cao nhất của khách sạn Đăng Giang cũng không phải là người nào cũng có thể vào ở, huống chi con xem, người phóng viên này chụp ảnh Ninh Uyển bí mật gặp mặt một công tử con nhà giàu nghi ngờ là Lục Duật Kiêu, địa điểm này chính là khách sạn Đăng Giang, con nói, trên đời này lại có chuyện trùng hợp như thế sao?"

Cố Trinh Trinh chăm chú nhìn mẹ của mình, khóe miệng toát ra nụ cười càng lúc càng lớn, cô đỡ cánh tay Cố phu nhân, tựa đầu lên vai Cố phu nhân, thân mật nói: "Mẹ, không ngờ mẹ càng ngày càng thông minh nha, mới vừa rồi là con cố ý nói như vậy, làm sao con lại không biết đó là Lục Duật Kiêu thật chứ, vòng tay mà Cố Tử Mạt đeo, trên các báo sáng nay đều có viết, trong một buổi bán đấu giá long trọng đã từng bị một công tử con nhà giàu thần bí mua đi, còn nữa mẹ hãy nhìn danh thiếp này, là người chúng ta phải đi nhật được từ trong đồng hồ bỏ đi của khách sạn Đăng Giang, phía trên còn in tên tuổi của Lục Duật Kiêu!"

Cố phu nhân nhìn tầm danh thiếp đơn giản Cố Trinh Trinh đưa ra, cơ thể rung một cái, giọng nói bén nhọn nói: " Con nhóc chết tiệt, thật đúng là có cái mạng chó này!"

Cố Trinh Trinh lại cười một tiếng, "Cố Tử Mạt có cái mạng chó này nên gặp được Lục Duật Kiêu, nhưng chưa chắc đã biết hàng! Mẹ, mẹ cũng đừng có quên, từ nhỏ Cố Tử Mạt đều thích đem sản phẩm loại hai cùng hàng nhái làm bảo bối, coi hàng thật lại như đồ bỏ đi, con đoán, cô ta khẳng định không tin người đó chính là Lục Duật Kiêu, đợi cô ta đi xuống, con sẽ khiến cô ta đẹp mặt!"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Tên Phản Bội! Tên Khốn! Tên Lưu Manh!

Cố Tử Mạt ôm áo cưới đi từ trên lầu xuống, đi qua người Cố Trinh Trinh, thì bị Cố Trinh Trinh túm lấy một góc áo cưới, cô chán ghét nhìn Cố Trinh Trinh một cái, gọng gàng dứt khoát nói: " Buông tay!"

Này áo cưới, là món đồ duy nhất cô có lý do mang đi khỏi nhà họ Cố.

Cố Trinh Trinh đưa ra hai ngón tay, kéo kéo áo cưới, lại vô cùng cợt nhả buông xuống, giống như trên tay bị dính phải thứ gì bẩn thỉu vậy, còn ra vẻ thối thối ngón tay.

Cố Tử Mạt nhìn cô ta như vậy, theo bản năng liền ôm gọn áo cưới lại, cô liếc Cố Trinh Trinh một cái, Cố Trinh Trinh cảm thấy áo cưới bẩn? !

Cô còn cảm thấy tay Cố Trinh Trinh bẩn đâu!

"Chị, chiếc áo cưới này là chị kiếm được hàng giả ở đâu vậy, thật đúng là giống hệt người bạn trai giả mạo đó của chị - quá kém!" Giọng nói của Cố Trinh Trinh đầy khinh bỉ, nhìn lời nói và việc làm của cô ta cũng giống như muốn tôn kính nhưng không thể gần gũi đối với Cố Tử Mạt vậy.

Cố Tử Mạt đang muốn phản bác lại cô ta, lại bị Cố Trinh Trinh tiến gần đến.

"Cô dùng một kẻ giả mạo đã muốn lấy giả loạn thật? Nếu không phải là Lục Duật Kiêu thật sự xuất hiện, chỉ sợ là tôi cũng bị chị lừa, chỉ là vận khí của chị xui như vậy, chân chính Lục Duật Kiêu, đã xuất hiện rồi." Cố Trinh Trinh nói đến như lời thề son sắt.

Trong lòng Cố Tử Mạt vừa chuyển một cái, ngay sau đó nghĩ đến lần đó có người giúp việc truyền lời nói Lục Duật Kiêu viếng thăm, chẳng lẽ là

Cho dù trong lòng có suy đoán không tốt, cô cũng không dám lùi bước, Cố Tử Mạt trừng mắt đẹp, nhìn thẳng vào mắt Cố Trinh Trinh, "Cái này không thể nào! Lục Duật Kiêu chính là Lục Duật Kiêu!"

Mặc dù cô biết, ‘ Lục Duật Kiêu ’ của cô tên thật là ‘ Minh Tuyên ’, nhưng cô vẫn không thể không tiếp tục đối phó.

"Chị, đừng nói cứng nữa, thừa nhận đi, chị lại thích một đồ giả mạo nữa rồi, từ nhỏ đến lớn, chị vẫn đều là như thế này, chỉ thích đồ giả mạo! Lục Duật Kiêu là ai, tại sao anh ta lại thích chị chứ? Con gái nuôi của nhà họ Cố, xách giày cho Lục Duật Kiêu cũng không xứng!"

Cố Tử Mạt bị Cố Trinh Trinh nói xong chua xót một hồi, không phải bởi vì Lục Duật Kiêu là giả, mà nguyên nhân là vì từ nhỏ cô đã thích đồ giả.

Cô đến nhà họ Cố, nhà họ Cố cho cô chi tiêu ăn mặc tự nhiên không thể so với Cố Trinh Trinh, mà từ nhỏ Cố Trinh Trinh có vẻ thân thiết với cô, luôn bày đồ đạc ra để cô chọn, mỗi lần như vậy, cô lại, một lần cũng đều không muốn khiến cô em gái này nhịn đau bỏ đi thứ yêu thích, cô đều chỉ chọn những thứ đồ hàng loại hai.

Chỉ không ngờ, hôm nay, những thứ này cũng bị Cố Trinh Trinh lấy làm vũ khí để công kích cô!

Tình cảm của cô với Cố Trinh Trinh, lại bị phung phí như vậy!

Cố Trinh Trinh thấy cô trầm tư không nói, khước miệng hơi vênh, hả hê nói, "Nếu như chị muốn diễn trò tiếp, thì tôi chỉ có thể ra tay với anh ta thôi! Đóng giả Lục Duật Kiêu để giả danh lừa bịp, anh ta cũng thật to gan, chị, chị nói đi, Lục Duật Kiêu thật có thể bỏ qua cho anh ta sao? Khởi kiện?"

Ngầm hại? Thủ đoạn của Lục Duật Kiêu thật, cũng không phải là chúng ta có thể nghĩ tới được."

"Cô dám!" Cổ Tử Mạt giận dữ trừng mắt nhìn Cổ Trinh Trinh, ngón tay nắm chặt làn váy của áo cưới, mím môi cắn răng nói, "Cô đừng quên, trong tay tôi đang giữ gì đó!"

Nói xong, cô không quan tâm Cổ Trinh Trinh, chạy qua Cổ Trinh Trinh cùng Cổ phu nhân, đẩy cửa xông ra ngoài.

Cô chạy một hơi từ phòng khách nhà họ Cổ đến cổng, thiếu chút nữa thì đụng vào một người.

Người đó lồng ngực rộng rãi, hơi thở quen thuộc vây quanh cô, cô không có ngắc đầu, liền biết là anh.

Trước kia, nếu là anh, chắc chắn cô sẽ cảm thấy kích động, dù sao bọn họ là đồng minh, mà bây giờ, anh là bạn hợp tác của cô, cửa thành cháy cũng ảnh hưởng đến cá dưới ao, anh sẽ gặp sự trả thù như thế nào của Lục Duật Kiêu?

Cô càng nghĩ càng khó có thể tiếp nhận, cô hại anh.

Cô biết, là anh tới đón cô.

Anh đã nói —— em đi, anh không tiễn em, em về, bất kể bao nhiêu mưa gió, anh đều sẽ đi đón em.

Khi đó, trong lòng cô thấp thỏm, muốn trốn tránh, liền cố tình nói trái ngược lại anh, còn trêu ghẹo chế nhạo anh ra vẻ nho nhã.

Khi anh chân chính làm được, trong lòng cô trừ bỏ kích động, vẫn là hoảng sợ.

Cô đẩy anh ra, bắt đầu mù quáng lục túi anh, "Thẻ nhớ của tôi, lấy ra, lấy ra!"

Người đàn ông không biết cô làm sao lại nôn nóng, cầm tay nhỏ bé của cô, ánh mắt lấp lánh nhìn cô, "Sao thế? Không phải nói để ở chỗ của anh sao?"

Cô cố gắng muốn tránh khỏi anh, thử mấy lần, nhưng không có thành công, cô căn môi nhìn về phía anh, rất vô sỉ nói: "Tên lưu manh! Buông tôi ra! Trả thẻ nhớ lại cho tôi! Đó là của tôi!"

Trong mắt người đàn ông thoáng qua một tia sắc bén, anh lại cầm lấy tay nhỏ bé của cô, bàn tay chặt chẽ bao vây lấy tay thon của cô, khẽ cúi đầu, hà hơi vào đôi tay nhỏ bé của cô, thử xoa dịu cảm xúc của cô, rồi sau đó, ánh mắt thâm nhìn chăm chăm cô, "Bình tĩnh một chút, em càng gấp gáp, anh sẽ càng không đưa."

Cơ thể cô bỗng nhiên giật mình một cái, chỉ cảm thấy nhiệt độ trên tay trở nên nóng rực, tê dại, giống như là có dòng điện chạy khắp cơ thể cô!

Cô muốn phản kháng, nhưng phản kháng vô lực, "Nếu như anh không đưa tôi...tôi cũng sẽ không nói!"

Người đàn ông thỏa hiệp với sự quật cường của cô, chỉ có thể buông cô ra, lấy thẻ nhớ màu đen ra, lại bị cô cướp lấy.

Cô lui về phía sau mấy bước, lạnh lùng nhìn anh, "Đồ khốn kiếp, gạt tôi rất có ý tứ sao? Tôi chính là dễ lừa thế sao?"

Cơ thể người đàn ông chấn động, cho là cô biết được thân phận của anh, ánh mắt lập tức trở nên nhu hòa, di chuyển yết hầu, bước lên trước, vừa muốn mở miệng giải thích, liền bị cô đưa tay gạt ra.

"Thiên hạ không có bữa ăn nào miễn phí, bây giờ tôi đã hiểu! Anh liên thủ với Cố Trinh Trinh sao? A, còn tưởng rằng tôi không biết sao? Hợp tác với Cố Trinh Trinh, không khác nào bảo hổ lột da, anh cũng làm được, à, có phải là vì tiền, thật là nông cạn!" Cô thất vọng nhìn anh, trong mắt đều là xem thường khinh bỉ.

Người đàn ông cau mày rất sâu, vẫn nhìn môi của cô mấp máy.

"Tôi đi đây! Xin lỗi vì không theo cùng được, về sau hai chúng ta chấm dứt trò chơi! Tôi không hề tin anh nữa, tôi có Đại Thiến là đủ rồi! Quả nhiên, tôi vốn không nên tin tưởng bất kỳ ai!"

Bạn trai bị em gái cướp đi, sự chống đối của cô, dẫn đến sóng ngầm của nhà họ Cố sóng trước chưa dừng sóng sau đã khởi, cô không thể tránh né nhìn khuôn mặt xấu xí của người nhà họ Cố, còn lần này, cô kiên quyết sẽ không quay đầu!

Không nhìn vẻ mặt của người đàn ông nữa, cô dứt khoát kiên quyết quay đầu.

Người đàn ông từ phía sau giữ lại cánh tay của cô, cứng rắn nói, "Cho dù là em không muốn tin tưởng bất kỳ ai, cũng nên tin tưởng anh." Trong đôi mắt của anh đầy tức giận, chỉ hận năm tháng chòng chéo lên nhau, anh đã từng cứu cô, cô lại quên mất anh, anh lựa chọn cứu cô một lần nữa, mà cô lại giống như đang lạc đường trong một cánh đồng hoang.

Cố Tử Mạt quay đầu, lần lượt tách ra từng ngón tay của anh đặt ở trên cánh tay mình, "Vẫn còn muốn để tôi tin tưởng anh một lần nữa? Năm mơ! Đồ phản bội!"

Người đàn ông nhìn cô, ánh mắt càng thêm thâm trầm, khóe miệng đã lặng lẽ hiện lên một nụ cười lạnh đầy quỷ dị, đột nhiên lạnh giọng mở miệng, "Không đúng! Em."

Anh chưa từng có cảm giác bức thiết muốn nhanh chóng ôm cô như này, dường như chỉ một giây sau cô sẽ biến mất ngay trước mặt anh, sau đó sẽ không thể tìm thấy cô, cũng giống như nhiều năm trước vậy.

Chỉ là, tại một giây trước khi anh chạm vào cô, cô liền lạnh lùng lui về sau một bước, tay của anh dừng lại giữa không trung, mất đi ấm áp.

Dưới ánh sáng rực rỡ là nét mặt lạnh lùng của cô, nhìn cô muốn rời đi, người đàn ông không khỏi tiến lên một bước, lại vẫn bị ánh mắt của cô ngăn lại, cô cố nặn ra âm thanh từ trong cổ họng ghé vào lỗ tai anh nói, "Thật sự là đủ rồi."

Thân thể của người đàn ông không thể động đậy nữa, nhìn cô ôm áo cười đi càng lúc càng xa, nắm chặt đôi tay trống trải.

Cho đến khi bóng dáng của Cố Tử Mạt biến mất hầu như không còn, một bóng đen ẩn lấp sau bồn cây ánh mới vững bước đi ra, "Lục Thiếu"

Người đàn ông khẽ liếc mắt, khóe mắt hiện lên vẻ nóng nảy, giọng nói khàn đặc ám ách, nói: " Đi thăm dò Cố Trinh Trinh."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thủ Đoạn Quyền Rũ Mới

Một ngày sau - -

Trong phòng khách của biệt thự, ánh sáng rực rỡ hắt ra từ trong đèn treo thủy tinh khổng lồ, chiếu xuống sàn nhà đá cẩm thạch, tạo thành một quang tia sáng lung linh óng ánh.

Chỉ có âm thanh đầu bút nhẹ nhàng viết lên giấy, nhỏ bé nhưng rõ ràng.

Lục Duật Kiều cùng Kiều Tử Hoài đồng thời khép văn kiện đã ký kết vào, máy móc bắt tay nhau một cái.

Ngay sau đó, Lục Duật Kiều lại lắc đầu nhếch môi, "Cũng chỉ có cậu, dám nói chuyện hợp tác với mình vào lúc này thôi."

Kiều Tử Hoài nhún vai một cái, rất vô tội buông tay ra, "Bao nhiêu người đều đang nhìn chăm chăm hầu bao của cậu, mình không phải phụ nữ, không thể lột quần của cậu được, chỉ có thể lợi dụng lúc rối loạn mà đánh cướp thế này thôi." Nói xong, đứng dậy đi về phía quầy rượu trong phòng khách.

Lấy ra một chai rượu vang năm 73, rót hai chén, đưa một ly vào tay người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, đưa mặt đến trước mặt đối phương, cợt nhả nhạo báng, "Ngày hôm sau cô gái kia mất tích, cậu vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh thế này cơ đấy."

Lục Duật Kiều lắc lắc ly rượu trong suốt, chất lỏng màu đỏ thắm ngưng tụ ra một đường vòng cung, lại lan ra ngoài, thoáng mím môi một cái, mới chậm rãi mở miệng, "Không nên tin ánh mắt của cậu."

Hôm qua anh phái người theo dõi Cố Trinh Trinh, nhưng không nghĩ, đột nhiên Cố Tử Mạt lại mất tích, anh điều động thế lực khắp nơi, nhưng tìm kiếm vẫn không có kết quả.

Lần đầu tiên anh biết, bản lĩnh trốn tránh của cô lớn như nào, đồng thời cũng biết, hai chữ vô cùng lo lắng là cảm giác như thế nào.

Kiều Tử Hoài thấy người đàn ông này thừa nhận tâm trạng rối bời, lần này anh sáng suốt lựa chọn trầm mặc, ánh mắt nhất nhất xẹt qua khuôn mặt cao thâm khó lường của Lục Duật Kiêu.

Người đàn ông cởi ra hai nút áo sơ mi, lập tức cổ áo mở rộng nhưng lại không hề thô tục, không thể phủ nhận, mỗi một chi tiết nhỏ của người đàn ông này đều trải qua chế tác tỉ mỉ, phần lớn thời gian vẻ mặt của anh đều là bình tĩnh, thần sắc xa cách.

Nhưng mặc dù như vậy vẫn có vẻ cao cao tại thượng, khí thế cường đại bẩm sinh ép người khác tới mức không thở nổi.

Chỉ là, đối mặt với việc cô gái kia mất tích, người đàn ông này gặp đã kích cũng không phải chỉ là nhỏ tí tẹo.

Nghĩ tới đây, anh thậm chí có loại cảm giác đã bạo ngược được Lục Duật Kiêu.

Hết cách rồi, nhà họ Kiêu vẫn làm người giữ cửa của nhà họ Lục, anh thân là người nhà họ Kiêu, khó có thể nhìn thấy loại cảm xúc bình dân này của Lục Duật Kiêu, không vui mới là lạ!

Lục Duật Kiêu hoàn toàn không để ý đến Kiêu Tử Hoài đang hả hê, chỉ là lông mày khẽ nhếch lên, ngón tay vuốt ve miệng chén mỏng manh, con mắt sâu thẳm khép lại một nửa, nói ra lời mời, "Cố Trinh Trinh thực sự mời Lục Duật Kiêu, cùng một chỗ?"

"Vào thời điểm mấu chốt như này, cô ta cũng có lá gan mời cậu? !"

Ánh mắt trong trẻo lạnh lùng của Lục Duật Kiêu nhìn về nơi khác, khoe môi cong lên trào phúng, "Cô ta có liên quan tới việc Tử Mạt mất tích, trong tay lại vô cùng có khả năng nắm giữ tin tức của Tử Mạt, cô ta chẳng những không sợ người của mình điều tra cô ta, còn tìm cách để gần gũi mình, cô gái này ngược lại cũng có chút thông minh."

"Bốp, bốp ——" Kiêu Tử Hoài nghe xong, không nhịn được vỗ tay hai cái, chặc chặc tán thưởng, "Dùng lệnh chư hầu để bắt vua, thật tốt."

"Cùng nhau?" Người đàn ông đặt ly rượu xuống, nhìn ra màn mưa ngoài cửa sổ, khoe môi khẽ nhếch, nghiêng mặt, nhíu mày về phía Kiêu Tử Hoài.

"Bồi rượu không bồi ngủ, bán nghệ không bán thân."

Hai người đàn ông đạt thành nhất trí, sóng vai đi tới cửa phòng tiệc, Lục Duật Kiêu bước vào, mà Kiêu Tử Hoài lại cố tình lui về sau một bước.

Ánh mắt người đàn ông khẽ nheo lại, ngẫm nghĩ nửa giây, khẽ gật đầu với Kiêu Tử Hoài, sau đó lại cất bước đi về phía trước.

Trong phòng tiệc, đèn đuốc rực rỡ, ăn uống linh đình, Cố Trinh Trinh lại đứng một bên thờ ơ nhìn bằng nửa con mắt, tất nhiên cô sẽ cố gắng chu toàn, nhưng bây giờ, hoàn toàn không cần thiết.

Cô hoàn toàn không đem những thứ xã giao giả dối này để ở trong mắt, cô tin tưởng, người đàn ông kia xuất hiện, chắc chắn có thể nâng cô lên đến đỉnh cao.

Ngay lúc lòng cô đang suy nghĩ đủ điều, bỗng dưng, toàn bộ đèn trong phòng tiệc bị tắt, tiếng nhạc cũng ngừng lại, trong nháy mắt mọi người ở đây đều hốt hoảng, đột nhiên đèn lại sáng lên, so mới vừa rồi, còn sáng đến chói mắt .

Ánh sáng bất ngờ khiến mọi người khó chịu, đều nhắm mắt lại theo phản xạ.

"Tôi đã tới muộn!"

Đang thời điểm toàn hội trường gần như yên tĩnh, một giọng nói đàn ông không cao nhưng lại mang theo mười phần uy hiếp vang lên trong không gian tương đối yên tĩnh này.

Đợi đến khi mọi người thích ứng được với ánh đèn, toàn bộ ánh mắt đều không ngoại lệ nhìn về phía âm thanh tới .

Chỉ thấy người đàn ông kia đang bước đi, cầm ngẩng cao đầy lãnh ngạo, ánh mắt không hề gợn sóng, thâm thúy như hố sâu, anh ta hoàn toàn không để ý tới một loạt ánh mắt đang hướng lên người anh, mà bình tĩnh đi về phía một mục tiêu.

Nhân viên phục vụ bên cạnh cũng sửng sốt, trùng hợp ngăn cản đường đi của người đàn ông, người đàn ông cũng không giận, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, chỉ tiện tay đẩy nhân viên tạp vụ này một cái, nhân viên phục vụ này thiếu chút nữa giống như cỏ dại bị gió thổi đổ, lại thiếu chút nữa đứng cũng không vững.

"Mau nhìn! Khuy tay áo hình vuông bằng đá mắt mèo của anh ta!" Có người biết hàng thốt lên một câu kinh ngạc.

"Đó là. Đó là bộ sưu tập của hoàng tử Henry!"

"Anh ta là ai? !" Mọi người rối rít suy đoán thân phận của anh, nhưng, đối mặt với khuôn mặt xa lạ đáng ngạc nhiên này, thật sự gây đủ loại khó khăn cho bọn họ rồi.

"Có phải là Lục Duật Kiêu trong truyền thuyết hay không?" Có người to gan nói ra suy đoán.

"Anh ta. Sợ rằng là đúng. Chỉ có thể là anh ta." Những lão giả trong phòng đã sớm mất đi bình tĩnh, khó khăn nói.

Trường hợp lập tức liền mất khống chế, ngay cả Cố Trinh Trinh đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm cũng không bình tĩnh lại được, cô là mục tiêu của anh, anh cũng là mục tiêu của cô, mà cô lại từ đầu đến cuối không cách nào bình tĩnh lại.

Cố Trinh Trinh hoảng sợ cuống cuồng, đưa tay sờ nhẹ lên dây chuyền kim cương trên cổ, mới từ từ dựa vào cái viên kim cương chói mắt hơi tự tin một chút.

Nhất cử nhất động của Cố Trinh Trinh người đàn ông đều nhìn ở trong mắt, trong lòng thấy coi thường, nhưng lại không hề biến sắc.

Anh từ từ đi đến gần cô, hoàn toàn đi tới trước mặt cô mới dừng lại, đến quá gần, gần như có thể dán lên cơ thể của cô, "Tôi đã tới muộn, Cố nhị tiểu thư bỏ qua cho."

Giọng nói hơi khàn khàn lười biếng đùa giỡn, nếu không lắng nghe, cũng nghe không hiểu hàm nghĩa bên trong.

Cố Trinh Trinh biết người đến không có ý tốt, anh ta đến gần, cũng thiếu chút nữa khiến cho cô hít thở không thông, đến gần như vậy, thế nhưng để cho cô không cảm nhận được một chút mập mờ, thân hình cao lớn của anh bao phủ lấy cô, để cho trong lòng cô cũng cảm thấy áp bức.

Khí thế bẩm sinh của Lục Duật Kiêu, khiến cho cô sinh ra một nỗi sợ hãi từ trong đáy lòng.

Trai đẹp gái xinh gặp nhau, hiện trường lại thêm một phen náo nhiệt.

"Là nhị tiểu thư nhà họ Cố!"

"Khó trách hai nhà Cố Hà âm ỹ cắt đứt hợp tác, thì ra là nhị tiểu thư nhà họ Cố tìm được một đối tượng nặng ký như vậy." Có người nửa là châm chọc, nửa là hâm mộ nói.

Những lời này, từng lời đều truyền vào tai Cố Trinh Trinh, nhiều tiếng nói kích thích lên dũng khí của cô.

Phải biết rằng, nếu cô không thông minh, những ánh mắt và lời nói hâm mộ ghen tỵ này, tương lai cũng sẽ trở thành là Cố Tử Mạt đâu!

Cô đã thua một trận rồi, cũng không thể thua nốt trận này được!

Trong đầu đã tâm tăng lên, nhanh chóng áp đảo sự e ngại dưới đáy lòng, thân thể của cô khẽ lay động, khẽ lắc đầu, đôi môi nhấp nhẹ, giọng nói trong trẻo ngọt ngào từ trong cổ phát ra, "Tôi không ngại."

Cô đứng cũng không phải là thẳng tắp, lại cố ý hiển lộ đường xong của người con gái, đôi mắt cô ngậm nước, đẹp đến động lòng người đến cực hạn, lông mi như cánh bướm khẽ run, dường như muốn vỗ lên đầu quả tim của đối phương.

Hia vị tiểu thư nhà họ Cố, mỗi người đều đẹp có khí chất khác nhau.

Trang điểm tinh xảo, Cố Trinh Trinh đẹp đến tinh tế, lại khó tránh khỏi không tự nhiên làm ra vẻ, có vẻ giả dối, mà một vị tiểu thư khác nhà họ Cố lại khác biệt với Cố Trinh Trinh, cô đẹp tự nhiên, có thể ở trong lúc lơ đãng lộ ra giáo hoạt, vẻ đẹp của cô, rất khó làm cho người ta dùng từ mà hình dung được.

Người đàn ông nhìn cô gái trước mặt, trước mắt lại hiện ra một bóng dáng khác, hiển nhiên, người trước so với người sau, căn bản không có khả năng so sánh.

Vì vậy, anh trầm mặt.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tìm Được Cố Tử Mạt

Môi mỏng khẽ mở, lại gần bên tai của cô, "Tôi tới đây, cô hãy thực hiện đi!"

Đây chính là một cuộc trao đổi ngầm với nhau!

Anh, chỉ vì hành tung của Cố Tử Mạt!

Cố Trinh Trinh cũng không muốn để cái troa đổi này tiến hành thuận lợi như vậy, cô lui về phía sau một bước, tròn mắt ẩn tình nhìn về phía người đàn ông, bờ môi khẽ nhúc nhích, "Lục thiếu, có thể nhảy một điệu với tôi hay không."

Từ lần trước nhảy cùng anh sau, cô ngày nhớ đêm mong, liền muốn đợi đến một ngày như thế này, cơ hội này tới, cô làm sao có thể nguyện ý cô phụ ý tốt của trời cao đây.

Người đàn ông đứng thẳng, liếc cô một cái, ánh mắt lại nhìn sang chỗ khác, như có điều suy nghĩ nhìn ra màn mưa bên ngoài.

Cố Trinh Trinh thấy thế, ánh mắt vẫn kinh ngạc nhìn về phía người đàn ông như cũ, gần như mê luyến, gần như quẩn quýt si mê.

Cô lại nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, đôi môi đỏ mọng đầy đặn mềm mại bị hàm răng trắng nõn nhẹ nhàng cắn, có sự quyến rũ vô tận, làm cho người ta đều cảm thấy kích động muốn đi lên giày xéo một phen.

Đôi mắt Cố Trinh Trinh đưa tình, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Lục Duật Kiêu, đáy lòng chứa đầy tự tin.

Ban đầu cô quyến rũ Hà Ân Chính, cũng là dựa vào chiêu này mà mọi việc đều thuận lợi.

Lần đầu tiên của cô và Hà Ân Chính, chính là xảy ra như vậy.

căn môi như vậy nhìn Hà Ân Chính đứng cách xa 3 mét, Hà Ân Chính vẽ được mấy phút liền bị đánh bại, nhào về phía cô.

"Cố nhị tiểu thư, hình như rất ưa thích khiêu vũ với tôi." Ánh mắt người đàn ông mang theo vài phần lạnh nhạt, ý tứ khinh bỉ.

Cô gái yên lặng cúi đầu, cười xấu hổ, như thiếu nữ đắm chìm trong yêu thâm.

Người đàn ông thấy cô ra sức diễn trò như vậy, nụ cười trên mặt từ từ rõ ràng, anh cũng không trả lời, tuyệt không để ý lạnh nhạt thờ ơ với cô ta.

Đây cũng là khảo nghiệm sự kiên nhẫn của cô gái này!

Cố Trinh Trinh vẫn cúi đầu, nhưng đợi thật lâu cũng không thấy hồi đáp với cô, cô hơi luống cuống, tại sao có thể như vậy?

Chiêu sát thủ của cô dùng ở đâu cũng thuận lợi vậy mà không có hiệu lực với người đàn ông này, người đàn ông này cũng không phải là mắt mù, làm sao có thể không chút động lòng chứ? !

Anh ta không thấy, hay là vẫn không có nghe được?

Tại làm sao trong nháy mắt, cô lại có cảm giác thất bại, nhưng cũng chỉ là một cái chớp mắt, cô liền khôi phục tỉnh táo!

Cô là Cố Trinh Trinh, cô làm sao có thể bại bởi Cố Tử Mạt được!

Hiện tại có không ít người đang hâm mộ cô vận khí quá tốt, bọn họ cũng sẽ đem lực chú ý đặt ở trên người cô, làm sao cô có thể không tiếp tục hoàn

mỹ được.

Cố Trinh Trinh lùi lại một bước nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngửa lên, nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra dưới ánh đèn thủy tinh, càng lộ vẻ xinh đẹp tinh xảo, cô nghiêng nghiêng đầu, giống như u mê hỏi anh, "Chẳng lẽ Lục thiếu không thích?"

Lục Duật Kiêu từ chối cho ý kiến, ánh mắt híp lại, đúng lúc có một người đàn ông áo đen đi tới, kề tai Lục Duật Kiêu nói mấy câu, Lục Duật Kiêu gật đầu một cái, chỉ huy người đó đi trước, lại nhìn về phía Cố Trinh Trinh, ánh mắt sắc bén thoáng qua một tia tính kế.

"Cố nhị tiểu thư, xin lỗi, tôi sợ rằng tạm thời cần rời đi." Rất lễ phép mà bố cáo một câu.

Cố Trinh Trinh vừa nghe, trong lòng nóng nảy, cô hoảng hốt tiến lên, "Tôi đi cùng anh."

Nếu là Lục Duật Kiêu muốn lưu lại một mình cô, cô nhất định sẽ trở thành một truyện cười .

Đến lúc đó, sự nổ bật lúc ban đầu tất nhiên sẽ trở thành một kết cục khiến người chê cười, Cố nhị tiểu thư xấu mặt không chịu nổi.

Người đàn ông không chút nghĩ ngợi, liền gật đầu.

Trong lòng cô gái thoáng qua một tia mừng như điên, cô thấy người đàn ông gật đầu dứt khoát như vậy, nghĩ thầm, anh ta vẫn là có ý với cô, ít nhất còn không phải phản cảm.

Không nghĩ, người đàn ông đã cất bước đi, hoàn toàn không để ý đến cô, cô chỉ có thể nhắc đôi giày cao gót bước từng bước nhỏ đuổi theo, miễn cưỡng song hành cùng anh.

Chỉ là, bước chân của người đàn ông quá dài, đi quá nhanh, mà cô bước nhỏ, chỉ có thể tăng tốc độ bước chân, bước đi thực nữ của cô hoàn toàn bị phá vỡ, bước chân bắt đầu lộn xộn.

Tốn sức miễn cưỡng theo tới cửa phòng tiệc, chỉ thấy một nhóm người áo đen theo hầu đi lên, trước sau vây quanh bọn họ, có người ở trước mặt cung kính dẫn đường, có người ở phía sau hộ tống.

Cố Trinh Trinh lần đầu tiên hưởng thụ sự phô trương cùng đối xử cao cấp như vậy, tự nhiên mừng như điên tới cực điểm.

Cô cẩn thận đi theo phía sau Lục Duật Kiều, toàn bộ lực chú ý đặt trên chân mình, chỉ sợ bước sai một bước, để cho người khác nhìn trợn cười.

Mà một phương diện khác, cô lại tự hào tới cực điểm, cô cảm thấy bây giờ mình chính là điểm sáng lớn nhất, bên cạnh cô có người đàn ông anh tuấn nhất lại cực kỳ có tài phú, hưởng thụ sự đối đãi long trọng nhất, cảm giác ánh trăng bị các ngôi sao vây quanh cũng cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Cái này cùng bị một đám trai gái giả dối thổi phồng là cảm giác hoàn toàn không giống nhau!

Đoàn người đi tới cửa hội quán, bên ngoài là màn mưa xối xả như trút nước, người đàn ông bước nhanh đi, cô chỉ có thể ra sức đuổi theo.

Trước mắt là một nhóm xe màu đen, nhìn kỹ thế nhưng là loại xe Lincoln, cô mừng rỡ như điên, mắt đẹp chuyển sang người đàn ông bên cạnh, lại thấy đôi môi đẹp của người đàn ông đang mím chặt, sắc mặt lạnh lạnh, trong mắt không có cô.

Cô đang tự chán nản, chỉ thấy một chiếc ô ca rô màu đen bị vệ sỹ mở ra.

Cái ô ca rô màu đen, làm bằng da thuộc, có chỉ khâu rõ ràng, nằm ở trong tay nhất định có cảm giác rất tốt, vệ sỹ của Lục Duật Kiêu, ngay cả loại chi tiết này cũng có thể xử lý thành như vậy.

Cố Trinh Trinh nhìn, ý nghĩ cướp đoạt lại càng thêm mãnh liệt!

Hai người sóng vai bước vào trong mưa, Cố Trinh Trinh liếc về phía người đàn ông đang lạnh tanh, giật mình, hai mắt nhắm lại, lệch mắt cá chân một chút, giày cao gót nhất thời vặn vẹo bất thường.

"A ——" cô kêu lên một tiếng, thân thể nghiêng một cái, cả người liền ngã về phía Lục Duật Kiêu.

Đúng như dự đoán, Lục Duật Kiêu dùng hai tay đỡ lấy thân thể của cô, cũng không thân cận, ngược lại xa lánh, thậm chí cô nhìn thấy, trên mặt của anh đều là mây đen sương mù.

Cô ra sức suy nghĩ, thân thể được anh chống đỡ, không ngờ, giày cao gót của cô giống như bị cái gì cọ xát, cô nhất thời không còn gì trở ngại, gót giày cao gót gãy lìa, cô ngã nhào xuống dưới một lần nữa.

"A ——"

‘ Soạt ’ một tiếng, cả người cô ngã xuống trong nước mưa bắn thiu dơ dáy, tóc tai cũng rối loạn, móng tay được sơn sửa chỉnh chu hình như cũng đứt, cả người nhếch nhác tới cực điểm.

Cô không thể tin nhìn về phía Lục Duật Kiêu, trong lòng lại uất ức lại khổ sở, cô vừa định đưa tay để anh nâng cô lên, liền nghe thấy anh nói, "Xem ra xương cốt của Cố nhị tiểu thư quá yếu, bị dính mưa khó chịu, Loni, đưa cô ta đi bệnh viện."

"Vâng" có người đáp.

Cố Trinh Trinh nhìn về phía Loni, cảm giác có chút. Giống như đã từng quen biết.

Lục Duật Kiêu nhìn cũng không nhìn cô, theo vệ sỹ vây quanh bước lên xe, xe chạy vào màn mưa.

Một đường chạy thẳng đến thôn Thái Thạch, sắc trời đã cực kỳ tối, anh ra lệnh cho người theo hầu trở về, một mình đi sâu vào trong bóng đêm.

Đi tới cửa một nhà nghèo, anh giơ tay gõ cửa.

Không lâu lắm, một người phụ nữ trung niên vóc dáng thon gầy đi ra mở cửa cho anh.

Người phụ nữ trung niên nghi ngờ nhìn đi nhìn lại anh, mới xác định bà không biết anh, giọng nói tang thương hỏi, "Người trẻ tuổi, cậu tìm ai vậy."

Lục Duật Kiêu vừa muốn trả lời, thì thấy Cố Tử Mạt từ trong khe cửa xuất hiện, cô vuốt mắt đi về phía bên này, dùng giọng nông thôn chính gốc nói với người phụ nữ kia: " mẹ, sao vậy, tìm ai thế?"

Người đàn ông hơi híp mắt lại, lông mi tuấn lãng khẽ giơ lên, cười như không cười hướng bên trong, nói: " tìm em!"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Thay Quần Áo Liền Biến Thành Dã Thú

Biểu tình trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Tử Mạt thoáng chốc cứng lại, phản ứng đầu tiên của cô chính là làm cho mẹ nuôi trước đây của mình rời đi, nói nhỏ mấy câu với mẹ nuôi, mẹ nuôi liền bước vò trong nhà.

Thấy mẹ nuôi tránh đi, cô thở ra một hơi, cô cũng không muốn khiến cho mẹ nuôi biết mình ở nhà họ Cố đã xảy ra một chút chuyện lộn xộn này.

Nhìn người đàn ông này tuần mi lãng mục, cô thầm nghĩ một tiếng biến thái!

Lần trước đã nói với anh như vậy rồi, anh vẫn còn đuổi tới!

Vui vẻ ở trên mặt giảm xuống, nhưng vẫn là một bộ dáng bình tĩnh, không có anh, đối kháng cùng Cố Trinh Trinh, làm cho cô luyện thành một bộ bản sự ‘ giả bộ ’ rồi!

Tức giận hỏi ngược lại anh, "Đã gặp nhau thì cũng có lúc chia tay, hai chúng ta cũng đã mỗi người đi một ngả rồi, anh còn tới đây gây sức ép làm gì!"

Ánh mắt của cô tùy theo chuyển về phía thôn làng trong màn đêm, thôn Thái Thạch cũng không dễ đi, hơn nữa mới vừa có mưa, không nói bên ngoài thôn, chính là người trong thôn cũng không dễ đi vào đường núi cùng bùn lầy.

Quả nhiên, cô nhìn thấy trên đôi giày da màu đen của người đàn ông đã dính đầy cáu bẩn, đã sớm không nhìn ra tính chất cùng độ sáng bóng ban đầu của giày da.

Trên khuôn mặt của người đàn ông nhuộm đầy nụ cười, từ khoảnh khắc nhìn thấy cô ấy, tâm tình của anh trừ hưng phấn còn có vui mừng, vừa rồi cô dùng giọng địa phương, thật là làm cho anh cảm thấy mới lạ.

Tâm tình của người đàn ông rất tốt, khéo môi nhẹ cong, không mặn không nhạt nói: " Em là đơn phương chia tay, anh không có đồng ý."

Cố Tử Mạt không muốn nhìn vẻ mặt muốn ăn đòn của anh, nói thẳng, "Đơn phương chia tay cũng là chia tay!"

"Trước kia chúng ta là có hợp đồng, anh phải là chú rể giả của em." Người đàn ông lại không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, lúc nói lời này, trong ánh mắt của anh thậm chí có điểm vô tội cùng oán giận.

Cố Tử Mạt có chút trợn mắt hốc mồm, ánh mắt của người đàn ông này bị biến dị sao!

Mà đối mặt với ánh mắt có chút ngây ngô của anh, cô hơi luống cuống, nhìn anh, không biết nói gì, cũng nhìn thấy anh lại muốn móc cái bản hợp đồng bỏ đi đó ra, cô nóng nảy, đưa tay ra đè lại cánh tay anh.

Làm dán vẽ như nhấn tâm, sạch sẽ gọn gàng ăn vạ nói: " Không cho phép móc hợp đồng ra! Hiện tại tôi hoàn toàn không cần thiết vì tức Hà Ân Chính mà làm đám cưới giả, điều kiện tiên quyết của hợp đồng không thành lập, bản hợp đồng trở thành phế thải!"

Vốn tưởng rằng người đàn ông sẽ nắm lấy bản hợp đồng không thả, kết quả người đàn ông lại dờ đi trọng điểm.

Vẻ mặt của anh rất thản nhiên cũng rất buông lỏng nói, "Anh không có ý buộc em phải kết hôn, muốn kết cũng là sau này, nhưng mà bây giờ em nên chứa chấp anh chứ, cho anh vào nhà thôi."

Lục đại thiếu rất phúc hắc, tạm thời không yêu cầu cưới vợ vào cửa, trước yêu cầu vào cửa của cô dâu.

Cố Tử Mạt không ngờ anh sẽ thuận theo như vậy, ngượng ngùng buông tay đang đề tay anh xuống, về phần đề nghị, cô suy nghĩ một chút, nghiêng nghiêng người, cho anh đi vào, "Vào đi."

Nếu là trên đường anh quay về gặp đất lở hay đá trôi, cô sẽ thấy thẹn với lương tâm của mình.

Người đàn ông vào cửa, ngược lại đối khách làm chủ, nghênh ngang đi ở phía trước, ở trong tiểu viện nghèo nàn của một gia đình nông dân, vậy mà vẫn toát ra khí thế của người lãnh đạo .

Cô thầm oán người này làm dáng, không nhịn được ho nhẹ hai tiếng, tức giận nhắc nhở anh, "Này, anh biết đây là nơi nào sao!" Ý là, anh tốt nhất ngoan ngoãn đừng có chạy lung tung!

Người đàn ông quay đầu, vẻ mặt giống như vô tội lại giống như bất lực, "Anh chỉ đang tìm chỗ tắm."

Cố Tử Mạt nhìn anh như vậy, bỗng nở nụ cười, đi tới thôn Thái Thạch này, người đàn ông này là loại người không thể tự lo liệu cuộc sống được, trong lòng cô rất không hài lòng.

Hất mặt lên, cô đi tới trước một cửa phòng, đẩy cửa ra, "Đây là phòng của tôi, anh đi vào chờ, đừng có chạy lung tung, tôi đi lấy chậu nước cho anh, tự anh dùng khăn lông lau người một chút."

Người đàn ông sững sờ mấy giây, ngay sau đó mới phản ứng được, vô tội kéo kéo môi, vẻ mặt thành thật nhìn cô, ứng tiếng nói, "Được."

Cố Tử Mạt nhìn trên mặt anh xuất hiện vẻ mặt tế nhị, trong lòng vui mừng, nghĩ thầm chỉ số thông minh của người đàn ông này khẳng định vừa

mới bị bắt nóng này, ‘ khăn lông thấm nước lau người một chút ’ chính là ‘ tắm ’, này rất khó lý giải sao?

Cô nhẹ nhõm một chút đi lấy một chậu nước, sau đó lấy cả khăn lông bê vào trong phòng của mình.

"Anh ở đây tắm đi, tôi đi dạo ở bên ngoài một chút, sẽ không quấy rầy anh."

Người đàn ông nhìn chằm chằm chậu nước kia suy nghĩ nửa ngày, vẫn không có động, hình như trong lòng đang tính toán dùng một bát nước nhỏ như vậy để lau cả người như thế nào đây.

"Thôn Thải Thạch thiếu nước, cái này đã rất tốt rồi." Cô liếc anh một cái, bước ra khỏi phòng mình.

Chẳng qua trong khoảnh khắc đi ra ngoài kia, trong lòng cô cảm thấy rất đồng tình với anh ta, ánh mắt vô tội của người đàn ông kia, ha ha, trước kia còn chưa từng nhìn thấy đâu!

Cố Tử Mạt ở bên ngoài nhàm chán ngẩng đầu nhìn bầu trời, không có lấy 1 ngôi sao, ngay cả ánh trăng cũng không sáng lắm, cô chỉ có thể ôm cánh tay đi lại vài vòng ở trong sân, vòng vo không lâu, thì cô chú ý tới cánh cửa phòng mình khẽ mở rộng ra, cô thầm nghĩ nhất định là anh đã tắm xong rồi, liền đẩy cửa đi vào.

Choáng váng, ‘ Lục Duật Kiêu ’ đang thay quần áo, cô ngậy ngấn cả người.

Nghe được động tĩnh, người đàn ông xoay người lại.

Cố Tử Mạt nhìn thân hình tinh xảo trước mắt, chỉ cảm thấy một hồi máu xông lên đỉnh đầu, như thế nào cũng không ngăn được những thứ này rõ ràng đánh vào thị giác.

Bờ vai rộng rãi của người đàn ông khoác một chiếc áo sơ mi mỏng, nút áo còn chưa cài hết, ở nơi không sáng không tối này dưới ánh sáng yếu ớt của ánh trăng, cơ ngực khỏe mạnh của anh có góc có cạnh, tám khối cơ bụng hiện ra một mặt quạt hoàn mỹ.

Bền chắc, tinh xảo, lại có co giãn, đầy đủ cảnh đẹp ý vui.

Tầm mắt từ từ đi chuyển xuống, ánh mắt không thể tránh khỏi dao động đến cái hông của anh, lúng túng, thật sự thấy được toàn bộ rồi, một điểm cũng không thiếu, mà trên mép giường của cô, đang bày quần áo của anh, nhất là cái quần lót màu xanh đen kia, lại càng bắt mắt.

Mặt của cô, không thể tránh khỏi đỏ lên rồi!

Không đợi cô tránh đi, người đàn ông đã xoay qua chỗ khác, giọng nói bình thường lại lộ ra mỉa mai, "Em xem thấy vừa lòng chứ? Nếu như vừa ý, xin đánh hết sức."

Bị anh hỏi như vậy, lòng của cô gái lập tức giận dữ, trên đầu môi phớt phơ nói: "Cơ ngực còn lớn hơn so với phụ nữ, nhận xét 3 vòng, đánh giá yếu, 0 điểm!"

Nói xong, cô liền đóng cửa ‘phanh’ một tiếng!

Lúc đi ra, trong lòng lại yên lặng đánh giá, không ngờ lúc anh ăn mặc dạng chó hình người thì có vẻ gầy, nhưng khi cởi quần áo lại hăng hãn như dã thú vậy, trời ơi, nếu là một cô gái nhu nhược nào đó bị anh đè ở phía dưới, chẳng phải là sẽ không thở nổi? !

Hình như không lâu sau, người đàn ông liền mở cửa, gọi cô đi vào.

Cô mơ hồ cảm thấy không đúng, vừa mới vào cửa, thấy giờ phút này anh đang ngồi ngay ngắn ở trên giường của cô, cô cũng biết, không bình thường ở chỗ nào.

Tu hú chiếm tổ chim khách. Xong xuôi.

"Ngủ chung." Người đàn ông vỗ vỗ chỗ giường trống bên cạnh, giống như nghiêm chỉnh nói.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Trên Người Anh Có Mùi Nước Hoa Của Cô Ta!

Trán Cổ Tử Mạt kéo căng ra, hai hàng lông mày thanh tú đều cau lại, "Tôi chưa chấp anh đã là rất tốt rồi, anh đừng vọng tưởng ở trong phòng của tôi!"

Người đàn ông gác hai chân lên nhau, một bộ nhàn nhã, xem thường nhíu mày, êm tai nói: "Anh đã quan sát qua, trong tiểu viện này chỉ có hai gian phòng, một chuồng gỗ, hiện tại em và mẹ nuôi trước kia của em mỗi người ở một gian phòng, anh không có chỗ để đi, chỉ có thể ủy khuất em phải chen lẫn cùng anh thôi."

Trong lòng Cổ Tử Mạt thầm oán, ánh mắt của anh vẫn sử dụng rất tốt đấy, cô chếp miệng, chỉ vào chiếc giường nhỏ trước mắt, phản bác, "Anh nhìn đi, đây là giường đơn, anh một người đàn ông, cùng với một cô gái bé bỏng như tôi, ngủ cùng nhau sao?"

Sau khi lớn lên cô cũng chưa từng tới ở, chẳng qua lần này, cô có quyết định khác đã chạy tới, mẹ nuôi mới an bài cho cô căn phòng này, gian phòng kia vốn là em trai nhà họ Sở ở, bởi vì em trai nhà họ Sở đi lên trấn trên học trung học, mới để trống.

"Không có gì không thể, điều kiện có hạn, chịu đựng chen chúc chút vậy." Cơ thể người đàn ông nghiêng về phía trước, bàn tay chụp tới, liền kéo cô gái nhỏ vào trong ngực, cánh tay mạnh mẽ đánh thép siết chặt eo thon của cô gái, thế nào cũng không buông tay.

Cô gái bị anh siết chặt thiếu chút nữa không thở nổi, tay nhỏ bé vẫn cố tách cánh tay của anh, vẫn không động đậy chút nào.

Người đàn ông dùng vũ lực mà giành được thắng lợi, Cố Tử Mạt không làm gì được, nhưng lại không thể đuổi anh vào chuồng gỗ, chỉ có thể làm một thỏa thuận nhỏ, buồn buồn nói: "Được rồi, anh đáp ứng tôi, ở hết đêm nay liền đi, hai ta cắt đứt quan hệ!"

Người đàn ông không đáp, đưa một bàn tay ra đề lên bả vai cô gái nhỏ, đề cô nằm xuống vị trí bên cạnh, buồn bực nói, "Được rồi, ngủ thôi!"

"Anh."

"Anh ở chỗ này, ngủ đi!" Người đàn ông nhướng mày, quai hàm bạnh ra, dè nủa người của cô gái đang muốn nhô dậy xuống, không khỏi ra lệnh.

"Này, anh không thể."

"Ừ, anh không thể không ngủ, hiện tại anh chỉ muốn ngủ." Người đàn ông nghiêng nghiêng người, đưa cánh tay dài ra, áp chặn cơ thể muốn nhom dậy của cô, không lưu lại một chút cơ hội nào cho cô gái nhỏ.

Mệt mỏi mệt nhọc, thật sự không có biện pháp mặc cả cùng người đàn ông này nữa, Cố Tử Mạt nhận tội nhắm hai mắt lại, liền ghé sát vào cơ bắp mạnh mẽ cứng chắc của người đàn ông này, dần dần tiến vào mộng đẹp.

.

Tia nắng ban mai hơi lộ ra, một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm, buổi sáng ở nông thôn bắt đầu rất sớm, bên ngoài cũng có tiếng động của mẹ nuôi bận bịu lúc buổi sáng.

Cố Tử Mạt nghe thấy tiếng động, liền mở mắt, cô theo thói quen muốn đuổi người một cái, nhưng sáng nay lại trở thành một việc khó khăn.

Trên chiếc giường đơn chật hẹp, cánh tay cường tráng của người đàn ông gần như bá đạo siết chặt lấy thân thể của cô, toàn bộ hô hấp an ổn cũng phun ở trên mặt của cô, gương mặt tuấn tú của anh đang gần trong gang tấc, cô không nhìn được mà nhìn kỹ vẻ đẹp của người đàn ông này.

Này nhìn một cái đúng là quá vượt trội, quan sát ở khoảng cách gần, cô mới phát hiện, người đàn ông này lại ẩn nấp ‘ lông mi đế ’, lông mi anh vừa đen lại dài, còn hơi cong tự nhiên.

Bộ lông mi này mà đặt ở đôi mắt của một cô gái, xem như là bình thường, nhưng đặt trong mắt một người đàn ông, đây tuyệt đối là hiếm lạ!

Cô không nhìn được cẩn thận rút một cánh tay ra, sờ soạng lên lông mi của anh, cố gắng tìm một chút cảm giác.

Chỉ là, tay của cô vừa mới tới gần một chút, bàn tay của người đàn ông đã nhanh chóng nắm được tay nhỏ bé của cô, con mắt đen mở ra, "Chớ lộn xộn!"

Bốn mắt nhìn nhau, Cố Tử Mạt khẽ sửng sốt, ánh mắt nhìn nhau gần như vậy, hình như cũng có thể thấy đáy lòng của đối phương, cô nhìn anh chăm chăm, nhưng không biết nhìn từ đâu.

Cô thật rối loạn, từ đầu tới chân, từ mắt đến tâm, toàn bộ rối loạn.

Người đàn ông này chính là một điều bí ẩn, anh đến từ đâu? Anh ta rốt cuộc là ai? Vì sao anh ta lại cố gắng hết sức giúp cô như vậy?

Những vấn đề này, giống như là nghi vấn, quấy nhiễu lòng cô. Chỉ là lần này, có một cơ hội thấy rõ ràng, cô lại căn bản không biết bắt đầu nhìn từ đâu.

"Nhìn đủ chưa? Đẹp không? Đẹp thì nhìn nhiều hơn, " môi mỏng của người đàn ông hơi cuộn lên, cười như không cười nói.

Đáp án dĩ nhiên là đẹp mắt, nhưng cô cố tình không nói, cô nghiêng nghiêng đầu, cố tình không nhìn anh nữa, giả hoạt nói, "Giới thứ ba." Không phải sao, người đàn ông lớn lên có lông mi như vậy, không phải giới thứ ba, thì là cái gì? !

Thừa dịp người đàn ông tranh cãi vô ích với cô, cô thừa cơ muốn đứng dậy thoát thân, không ngờ, cơ thể mới vừa xê dịch , liền bị lôi kéo trở về ngay lập tức.

"Hí. Thức dậy rồi, không có hỏi anh muốn phí ăn ở là không tệ rồi, tránh ra! Nhanh mở ra!" Có bài học kinh nghiệm tối hôm qua, lần này cô cũng không phí sức tách tay của anh ra, ngược lại lấy tay trực tiếp vỗ vào cánh tay của anh.

Ba ba, một cái lại một cái xuống.

Đáng hận lực tương tác, mới đánh vài cái, tay của cô cũng đau, cô lại đổi thành nắm đấm, từng phát từng phát đấm xuống.

Cả quá trình, người đàn ông vẫn đều là híp mắt nhìn cô, cũng không có bất kỳ động tác gì, lực tay cũng không bớt đi chút nào.

Cố Tử Mạt tự nhận mình bỏ ra nhiều công sức đánh anh đấm anh, tuy nhiên lại một chút hiệu quả cũng không có, cô thua anh, hung tợn nhìn anh, "Anh không buông tôi ra, cẩn thận tôi dùng răng cắn!"

Nói rõ chiêu, nhìn anh vẫn không buông, nếu là không buông, nàng thật sự có thể cắn!

"Nha đầu à, ăn cơm đi, đều đã làm xong rồi."

Giọng nói mẹ nuôi vừa khéo lại vang lên vào lúc này, lòng của Cố Tử Mạt thoáng chốc liền hơi hồi hộp một chút.

Xong đời!

Ở nông thôn cực kì bảo thủ, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng, bị mẹ nuôi biết, nhất định sẽ nói cô rất lâu, cô cố giữ bình tĩnh, lên tiếng trả lời với phía ngoài cửa, "Con biết rồi."

Người đàn ông thấy thế, cúi đầu, khàn giọng cười một tiếng, "Nha đầu? Cái tên này thật không tệ đâu."

"Tự tìm chết!" Cố Tử Mạt cực kỳ tức giận muốn đập đầu vào tường, thấy anh vẫn không có ý buông tay ra, cô dùng đầu huých vào lồng ngực của anh, "Buông ra!"

Người đàn ông lại nhân thế ôm một cái, ông chặt cả người cô vào trong ngực, "Nha đầu, sáng sớm, ôm ấp yêu thương cũng không hay đâu."

"Ai là nha đầu của anh, đó chỉ mẹ tôi được gọi thôi!" Cô không nhịn được mở miệng phản bác anh, thân thể lại đột nhiên ngẫn ra, cứng người lại.

Người đàn ông nhận thấy được sự khác lạ của cô, cúi đầu, đặt cằm lên đỉnh đầu của cô, nhẹ giọng che chở hỏi, "Sao vậy."

"Trên người anh có mùi của Cố Trinh Trinh!" Sáng sớm thười điểm khứu giác tốt nhất, mặt của cô dính vào trên ngực của anh, từ trên người anh, cô ngửi thấy mùi của nước hoa Guerlain La Petite Robe Noir..

Loại mà Cố Trinh Trinh thích nhất? Nhưng, người đàn ông này thật sự Phản bội cô rồi sao?

Cô có thể là người sai rồi hay không?

Cô nhắm mắt lại, hít sâu hơn một chút.

Cảm giác đầu tiên, là một cánh đồng hoa tươi mát mẽ mà trong suốt, hao hồng lung lay sinh động, hoa nhài cũng hoa chanh; vào giữa, là mùi hương trái cây khiến người yêu thích, anh đào nhiều nước, quả táo cùng blackcurrant; đến cuối cùng, là mùi thơm của bạch hổ phách làm cho người ái mộ, như có như không mùi xạ hương, dịu dàng như tơ!

Loại cảm giác này. đã trở lại.

Là thật sao? Khứu giác tốt hơn người thường của cô, thế nhưng đã trở lại!

LỤC THIỂU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 43: Nghi Ngờ Khác

Guerlain Le Petite Robe Noir, thật là mười phần hương vị của cô gái nhỏ, phối phần ban đầu, là hỗn hợp các mùi hoa, điều phối đến giữa là hương vị hoa quả từ từ đưa vào khiến cảm giác thoải mái hơn chút, phần cuối điều chế có chút đặc sắc, tổng thể chính là phần ngọt hương hoa quả, hương hoa dung nhập hoàn toàn, có vẻ là kiểu mùi yêu thích của Châu Âu.

Cũng khó trách Cố Trinh Trinh chung thủy với loại nước hoa này!

Vậy mà, làm một người đã từng học qua điều phối hương vị chuyên nghiệp, cô cũng không cảm thấy cái loại nước hoa Guerlain này có nhiều xuất chúng, cô yêu thích hơn cả, là một loại khác.

"Thật sự ." Cô không nhìn được lắm lắm, lại không nhìn được lắc đầu.

Cô che lại miệng mũi, nhắm mắt lại thật chặt, trong mắt như muốn rơi nước mắt, đã hơn hai năm, khứu giác vượt qua người thường của cô cuối cùng cũng quay trở lại, ý nghĩa của điều này, là cô lại có thể điều chế hương thơm, cô có thể làm được rất nhiều chuyện rồi !

Khôi phục khứu giác nhạy cảm, trước kia chỉ có thể là vọng tưởng, hiện tại biến thành thực tế, đây mới thật sự là ông trời chiếu cố cô.

Mừng đến rơi nước mắt, mấy năm qua buồn rầu bao nhiêu, nỗi chua xót được tích lũy lại xông lên đầu lần nữa, cô dùng đầu chống đỡ lồng ngực của anh, trong lòng chấn động lại chấn động, thủy chung không cách nào bình tĩnh lại được.

Cô không ngừng lắc đầu, mím môi thật chặt, cô mở mắt, từ từ bỏ cánh tay đang che mũi ra.

Cô không dám che mũi trong thời gian dài, chỉ sợ sẽ giống như năm đó, một trận cảm cúm chữa lâu không khỏi, cướp đi khứu giác mà cô vẫn lấy làm kiêu ngạo.

Đó là một đoạn trí nhớ đầy u ám, mất đi ‘ lỗ mũi siêu cấp ’ Điều Hương Sư không đáng giá một đồng! Cô coi như hiểu rõ thành công hơn một ngàn loại điều hương phối liệu, cũng là đất trời xoay chuyển!

Người đàn ông ý thức được cô thất thường, buông ra kiếm chế đối với cô, đôi tay nắm bả vai của cô, để cho cô nhìn về phía anh, lông mày nhíu lên, "Tử Mạt, sao thế?"

Cô chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía anh, tựa như ở trong mộng mới tỉnh, thân thể rung một cái, môi nhỏ hơi cong lên, nửa châm chọc nói: " Vì anh, tôi có lại khứu giác vẫn luôn kiêu ngạo một lần nữa, ôi, công lao của anh quá vĩ đại."

Cô nói một chút cũng không sai, cô ngửi được mùi nước hoa của Cố Trinh Trinh trên người anh, việc anh phản bội kích thích cô, cô kích động hít sâu mùi trong đó, cũng là bởi vì loại kích thích toàn thân toàn ý này, cô bức bách khứu giác của mình thành công đem thành phần của La Petite Robe Noir phân tích ra ngoài!

Giải thích theo mặt y học, chính là thần kinh kích thích, nội tâm kích động mãnh liệt, khiến cho khứu giác của cô trong nháy mắt bung ra!

Đương nhiên người đàn ông biết, khôi phục khứu giác nhạy cảm có ý nghĩa đối với Cố Tử Mạt như thế nào, ánh mắt của anh dần dần sáng lên, nhìn chăm chăm ánh mắt của cô, chân thành nói, "Chúc mừng em."

Cố Tử Mạt lạnh lùng nhìn anh ta, khóe môi khẽ nhúc nhích, trầm trầm nói: "Trời cao phải ban cho anh một thứ, tất nhiên sẽ muốn đoạt đi một thứ khác, cứ như vậy, anh đã bị trời cao cướp đi khỏi bên cạnh tôi? Anh hợp tác với Cố Trinh Trinh?"

Nước hoa có độc, là độc xuyên ruột, cái mũi của cô thực sự phạm vào tội.

A, lời ca này đặt trong hoàn cảnh này thật đúng là hợp với tình hình!

Người đàn ông biết cô nói cái gì, nắm bả vai cô thật chặt, mở miệng đánh giọng nói: " Cố Tử Mạt, em hãy nghe cho kỹ đây, trước kia, hiện tại, hay sau này anh cũng không thể hợp tác với Cố Trinh Trinh! Trên người anh có mùi nước hoa của Cố Trinh Trinh, chỉ là vì trước khi tới đây, anh đã tiếp xúc với cô ta!"

Lực nắm của anh cực lớn, bóp làm cô thấy đau, người đàn ông này, giống như cho là lực tay của anh càng lớn, thì cô sẽ lại càng tin tưởng hơn vậy .

"Tại sao anh lại tiếp xúc với cô ta!" Cô vô cùng đau đớn, đôi tay siết thành nửa quả đấm, che trước ngực, lên án anh.

Cô không muốn anh tiếp xúc với Cố Trinh Trinh, bất kể là vì lý do nào!

Cô hiểu cô em gái này, thủ đoạn cướp đồ của cô là số một, có lúc, cô còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Cố Trinh Trinh đã đoạt mất đồ của cô đi rồi!

"Dưới sự che chở của thế lực của Tần Khôn em không chào mà đi, anh tạm thời không tìm được em, cũng không nghĩ hỏi bên phía Tần Khôn kia! Người duy nhất có thể biết tâm tư của em, chỉ có Cố Trinh Trinh!" Ngữ khí của người đàn ông rất nặng, trong câu chữ, tiết lộ ra sự bá đạo chiếm giữ của anh.

"Tôi." Không thể cải lại sự thật, cô đúng là rời đi dựa vào thế lực của Tần Khôn, mà người đàn ông trước mắt này, biết rõ cô và hắc bang cấu kết, cũng vẫn không nói ra.

Phải biết, tên tuổi của Tần Khôn tại thành phố này, thì đồng nghĩa với nửa Hắc bang!

Anh biết cô do dự, ánh mắt thẳng tắp tiếp tục nhìn chăm chăm cô, không giận mà uy nói: " Cố Tử Mạt, không cần chỉ tin lỗ mũi của mình, còn phải tin tưởng lòng mình nữa! Giống như khi điều phối hương thơm, trong đầu Điều Hương Sư không chỉ phải có các loại vật liệu hỗn hợp để tạo thành mùi thơm, còn cần trí tưởng tượng cá nhân của Điều Hương Sư cùng sự lãng mạn nữa!"

Trong ánh mắt anh nhìn cô, có lạnh lùng, cao ngạo, tràn đầy làm cho người ta tin phục chính nghĩa, lại mang theo nồng đậm tự tin.

Cô nhìn con người đen nháy của anh, từ sự kiên định trong đó, cô đã tin anh hơn phân nửa, trong lòng tự hỏi, trong tiềm thức, cô cũng là tin tưởng anh.

Người đàn ông này, nhanh nhẹn chính xác nắm giữ lòng của cô rồi, thương lượng chiếm cứ rất giỏi!

Nhưng là, cô thật sự xác định muốn tiếp tục lưu giữ anh ở bên cạnh mình sao?

Tình thế khó xử, cô tìm không ra đáp án.

Tay nắm chặt lại nắm chặt, lòng bàn tay bị móng tay đâm lại đâm, ngàn lời vạn chữ, tựa như các loại hương liệu bình thường quanh quẩn ở trong đầu của cô.

Cô nhắm mắt lại, quơ quơ đầu, cô cảm thấy, mơ hồ. Có chỗ nào đó không thích hợp!

Bỗng dừng, ánh sáng lóe lên, cô bắt được điểm khôn ngoan đó.

Nhanh chóng trợn con mắt, sử dụng ánh mắt bắt lấy đôi mắt đen của người đàn ông, "Thì ra. Anh cũng hiểu về điều hương? Anh là người Tần Khôn phải tới?"

Cũng khó trách - - anh lại giúp cô như vậy?

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Mẹ Vợ Nhìn Con Rể

Người đàn ông hơi buông lỏng tay, ánh mắt thâm thúy nhìn cô, tuy trong mắt có do dự, nhưng vẫn mở miệng nói, "Từ đầu đến cuối, đều vì em, không liên quan gì đến người khác!" Giọng nói không lớn, nhưng cảm giác tràn đầy từ tính, nói năng rất có khí phách.

Cố Tử Mạt cảm thấy luống cuống, từ đầu đến cuối, cô xem không hiểu anh, nhưng thủy chung vẫn có thể nhìn rõ, thật sự là anh vẫn luôn giúp cô.

Cô nhắm mắt lại, hàng lông mi cong như cánh bướm run rẩy, cắn cắn môi, ấp úng nói, "Sao lại là tôi chứ?"

Quan hệ của cô và anh, bắt đầu từ một tin rao vặt, nhìn như bắt đầu đơn giản, nhưng trên thực tế đâu?

Người đàn ông cũng lắc đầu, vẻ mặt nặng nề, lại không nói một câu nào, lạnh lùng giống hệt cái ngày lần đầu tiên anh bị thương vì cô.

Cố Tử Mạt cũng không phải là ngày thứ nhất biết anh như vậy, anh thật giống như một quyển sách vừa dày vừa nặng, ở bên cạnh anh lâu như vậy, hình như cô mới chỉ lật ra được một tờ mà thôi.

Mấy ngày qua, cũng không phải là cô chưa từng nghĩ đến vấn đề của người đàn ông này, đủ các loại suy nghĩ kỳ lạ xuất hiện trong đầu cô, cô chộp lấy một ý nghĩ, do dự nói với anh.

"Tôi một chút cũng không biết tại sao anh phải giúp tôi như vậy, nhưng tôi tin tưởng anh cũng có thể cảm thấy, tôi thật sự tin tưởng anh, nhưng mà tôi lại không làm rõ được nguyên nhân hậu quả của điều này, rất không yên

lòng, anh lại không chịu nói cho tôi biết, tôi chỉ có thể đoán mò lung tung, nếu như. Tôi nói, nếu như trước kia tôi thiếu anh gì đó, nói thí dụ như tình cảm, nên bây giờ anh mới tìm tôi đòi lại mà nói, tôi thật sự không nhớ gì cả, điều này cũng giống như tôi bị mất đi khứu giác vậy, không có một cơ duyên thích hợp, tôi cũng không thể nhớ được, cho nên. Anh không nên trách tôi."

Cô vừa nói xong, mới cảm thấy điều mình nói thật không đáng tin, nếu trước kia cô may mắn đã từng gặp cái người đàn ông đáng kinh ngạc này, thì cô làm sao sẽ không nhớ được chứ?

Trái lại ‘Lục Duật Kiều’, từ đầu đến cuối, hình như anh vẫn nghiêm túc nghe, vẻ lạnh lùng trên mặt theo lời nói của cô mà từ từ hòa tan, thay vào đó là nụ cười không tan, khiến cho cô trong nháy mắt cảm thấy không hiểu ra làm sao, còn thấy ngượng ngùng nữa .

Có thể, cô thật sự là tự mình đa tình!

Người đàn ông nghe cô nói xong, cũng không có tỏ thái độ ngay, mà đứng vụt dậy, mặc áo khoác, thuận tiện đẩy cửa đi ra ngoài.

"Anh chờ em." Anh nói.

Động tác của anh quá tự nhiên phóng khoáng, mà phản ứng của cô lại quá mức chậm, chờ Cố Tử Mạt phản ứng lại kịp, đã không kịp ngăn anh lại nữa rồi!

Ban ngày ban mặt, mẹ nuôi khẳng định sẽ thấy một người đàn ông đi từ trong phòng cô ra rồi!

Cô vội vã tùy tiện dùng dây chun buộc lại mái tóc rối, lấy một chiếc áo khoác dài tay xuống, theo sát phía sau đẩy cửa đi ra ngoài, chỉ là, cảnh tượng trước mắt, có chút không thể tưởng tượng nổi.

Thân hình người đàn ông này cao lớn, hiện tại đang ngồi trên một băng ghế dài thấp, anh gập lại đôi chân thon dài, đầu gối cũng có vẻ co rút, cảm giác mười phần không ổn, mà cơ thể của anh lại đang nghiêng về phía trước, hình như vẫn còn đang trao đổi cái gì đó với mẹ nuôi đang ngồi đối diện.

Bởi vì có trở ngại về ngôn ngữ, hai người trao đổi cũng không phải thuận lợi như vậy, mà từ đầu đến cuối, vẻ mặt của anh chân thành, không có một chút nào mất tự nhiên.

Cô bước về phía trước, bởi vì muốn dùng cái loại không khí vui vẻ hòa thuận này lại, cho đến khi mẹ nuôi nhìn thấy cô, gọi cô qua, cô mới bước từng bước nhỏ đi qua.

Cô vẫn nhìn chung quanh, cũng không phát hiện băng ghế trống nào, chỉ có thể uất ức ngồi vào cùng một băng ghế với người đàn ông đó.

Người đàn ông thấy cô ngồi xuống, trong ánh mắt nhuộm đầy nụ cười, rồi sau đó sẵn sàng bưng một bát cháo mẹ nuôi đã nấu chín đến trước mặt cô.

Cô nhìn cái dáng điệu này, cảm thấy có chút không thể tiếp thu nổi.

Ở kia, anh là khách đấy, tôi mời anh ăn bát cháo đã là không sai rồi, anh thế nào mà lại đối khách thành chủ thế, ngược lại lại tiếp đón tôi, hơn nữa còn giả một bộ “thân thiết” như vậy nữa, đây là diễn cái gì đây?

Cô không thể tưởng tượng nổi hướng ánh mắt về phía mẹ nuôi, muốn từ trong mắt mẹ nuôi nhìn ra một chút chán ghét với người đàn ông này.

Nhưng không nghĩ tới, mẹ nuôi lại còn híp mắt nhìn bọn họ, sự hài lòng trong ánh mắt đều tràn ra ngoài rồi.

Cô nhìn cũng hơi hiểu chút, mẹ nuôi đây tuyệt đối là ‘ mẹ vợ nhìn con rể, càng xem lại càng hài lòng’, nhân tiện cô cũng có thể đoán được, người đàn ông này nói gì đó với mẹ nuôi, nên mẹ nuôi mới cho là cô đang cùng người đàn ông này là ‘ người yêu ’ !

Bộp bộp! Sáng sớm, người đàn ông này đã đào cái hố sâu cho cô rồi!

Cô muốn giải thích, nhưng một khi giải thích, người đàn ông này vì sao ngủ cùng trong một phòng với cô, đã không thể giải thích rõ được rồi, đành là phải ngậm bồ hòn thôi.

Đang vào mùa ngô, ngô rất thơm, chỉ là bên trong bắp so gạo phải hơn rất nhiều, uống vào vị cũng không tốt lắm, cô cũng không biến sắc quan sát người đàn ông bên cạnh, người đàn ông này uống vào cũng không hề dễ chịu, chỉ uống nửa bát, cũng không uống nữa.

Cô thấy thế, buông chén không trong tay xuống, nghiêng đầu, ngẹo đầu, giọng rất mỉa mai hỏi anh, "Uống có ngon hay không vậy?" Cô có ý định, chính là muốn người đàn ông này rơi đài.

"Không tệ." Người đàn ông gật đầu một cái, nhìn cô chăm chăm mấy giây, híp mắt lại, nghiêm túc đưa ra đáp án.

Cố Tử Mạt vừa nghe, khuôn mặt hiện lên hai cây cầu nhỏ hình vòm, cô đang chờ những lời này của anh!

Cô dịch mõng, chậm rãi đứng lên, bưng lên chén cháo anh chưa uống hết, lại đổ thêm cho anh, vừa đổ còn vừa thân thiết nói, "Uống ngon thì anh uống thêm chút nữa đi, bình thường rất khó được uống món này đâu, trong ruộng vẫn còn có ngô đấy, đợi chút nữa tôi dẫn anh ra bẻ ngô, đều còn rất tươi, đang mùa mà!"

Hừ, nghĩ đóng giả người yêu của tôi, nghĩ giả bộ con rể hiền, anh nhất định phải vượt qua khó khăn đã! Cày đồng đang buổi ban trưa, thu hoạch

rất khổ cực, một mảnh đất trống ngô, vừa làm sẽ đến trưa!

"Tốt." Người đàn ông gần như không hề suy nghĩ, không nói hai lời, liền đồng ý, thấy thế trong lòng mẹ vợ ngồi đối diện lại càng vui mừng, trên mặt nếp nhăn nơi khóe mắt lại càng rõ ràng hơn khi cười.

Cố Tử Mạt ghen hòng nhìn trần trối, mẹ nuôi cứ như vậy bị người đàn ông này thu phục?

Người đàn ông này, cứ đáp sáng khoái như vậy, nghe thấy đi bẻ bắp mà cũng không kinh hãi.

Ah? Không thể nào!

Khụ khụ, đến ngày mùa, nhóm trai đẹp được chú ý rộng rãi khắp phía Bắc, mặc kệ anh đang trà trộn trong các câu lạc bộ quốc tế như Mayflower, Lạc Thấu, Trác Triển, vô luận anh gọi là Ed-ward, Fran-cis, hay là Hen-ry, cho dù cả người anh tràn đầy mùi thơm của Ken-zo, CK, Versace Hormone, ở chỗ này tất cả mọi người đều sẽ nhắc một câu: nhà các anh lập tức sẽ phải bẻ ngô rồi!

Cái anh chàng gọi là ‘ Minh Tuyên ’ này hóa ra cũng là một thành viên trong đó? !

Cô trơ mắt nhìn anh ăn hết một chén cháo ngô, nơi cổ họng không tự chủ ghen xuống thay anh, rốt cuộc uống ngon không? Cổ họng sẽ không bị ghen khiến không thoải mái chứ?

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Vì Anh Mà Căng Thẳng Phát Khóc

Ngón tay thon dài của người đàn ông đang cầm mép chén, đặt chén ổn định lại trên bàn, đôi mắt đen híp lại hẹp dài, thẳng thắn trả lời, "Em dạy cho anh đi, anh sẽ quen việc rất nhanh, năng lực học tập của anh rất mạnh."

Cố Tử Mạt trơ mắt nhìn xong động tác chậm rãi của anh, nuốt một ngụm nước miếng, phát phát tay, "Khụ khụ, thôi, trên phương diện khác thì anh có năng lực học tập mạnh, cũng chưa chắc ở phương diện này cũng như vậy."

Cô bỏ qua những ý tưởng vô lương tâm kia đi, cơ bản thu thập bát đĩa một chút, nghiêng đầu nhìn anh, ngay sau đó phân phó nói, "Ăn xong đi, ở đây chờ, chúng tôi sẽ về ngay thôi."

"Ừ." Người đàn ông gật đầu, yên lặng co chân lại ngồi trên ghế dài nhỏ hẹp, hình như không hề cảm thấy không thoải mái.

Cô đặt chén đĩa lên, đỡ mẹ nuôi đứng lên, nhìn hình ảnh không thích hợp trước mắt, trong lòng cũng thấy buồn thay anh, chân dài khoanh lại như vậy, thật sự không cảm thấy khó chịu sao?

Cô hít sâu một hơi, quay đầu đi, giống như chăm sóc trẻ con, nhắc nhở anh, "Nếu như cảm thấy không thoải mái, cũng không cần cứ ngồi như vậy đâu." Nói xong, cô cũng không quay đầu lại, đi bên cạnh mẹ nuôi ra ngoài.

Trong mắt người đàn ông cũng đầy ý cười, anh cúi đầu sửa sang lại ống quần, lúc này mới đặt hai tay lên chân, bình tĩnh đứng thẳng lên.

.....

Cố Tử Mạt vô cùng tin tưởng năng lực học tập của người đàn ông này rất mạnh, nhưng cô không xác định chắc chắn năng lực giảng dạy của mình, trước mắt cũng không có tinh lực cùng thời gian dạy anh.

Khẩu giác nhạy cảm của cô đã trở lại, giao dịch của cô và Tần Khôn cũng nên tính toán chi li rồi!

Vội vã chia tay mẹ nuôi, mượn một chiếc xe MiniBus, cô liền lôi kéo cái anh chàng ‘ Minh Tuyên ’ này trở về, chỉ là, đoạn đường này, cũng không tính là vui vẻ.

Đường núi gập ghềnh lại đầy bùn lầy, giảm xóc của minibus lại quá kém, ngồi trong buồng xe, có lúc ngã trái ngã phải, có lúc lắc lư lên xuống, hoàn toàn chính là công cụ chinh người.

Cô đã đến mấy lần, nhưng vẫn cảm thấy không thích ứng, mà xem xét lại người đàn ông bên cạnh, anh ngồi yên ổn, hai tay chồng lên nhau đặt trên đùi, mắt nhắm, bình thản ung dung, tư thái giống khi đang ngồi trên chiếc xe sang trọng như đức!

Đúng là thần mà!

Cô chống tay dưới cằm, ngón tay cong cong gõ gõ vào má, trong lòng suy nghĩ nên trêu chọc anh thế nào đây, lông mi để thì thế nào, không phải vẫn rơi vào ma chương của cô hay sao.

Có lẽ người đàn ông cũng cảm thấy cô đang quan sát anh, mở mắt, nhấc hai tay khỏi đùi, nhích người đến gần cô, "Em có thể nằm gối đầu lên đùi anh, như vậy có thể sẽ thoải mái hơn một chút."

Cố Tử Mạt vừa định nói không cần, xe liền lắc lư một chút, cả người cũng bị lắc lư xô cách xa chỗ ngồi một chút, cô miễn cưỡng ổn định thân thể, mắt đẹp liếc anh, nghĩ thầm nếu anh đã mời thịnh tình như vậy, không cần cũng uống, nói một câu ‘ cảm ơn ’, liền gối lên.

Người đàn ông cúi đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn cô, tóc của cô bị buộc thành đuôi ngựa ở phía sau đầu, còn có vài sợi tóc sót lại ở hai bên tai, lòng anh vừa nghĩ, đã giúp cô vén lên, yêu thương nói, "Thoải mái hơn rồi chứ?"

"Không biết, vừa mới gội xong, có thể có hiệu quả ngay được sao? !" Cô mệt mỏi, nhắm hai mắt lại, tức giận nói, không thèm quan tâm động tác của tay anh.

Người đàn ông thấy cô nhắm mắt, đầu ngón tay vòng quanh sợi tóc của cô quấn hai vòng, lắc đầu cười, rồi sau đó mới hạ lực tay xuống, buông lỏng tay ra, rồi cuối cùng mới lưu luyến buông sợi tóc của cô ra.

Cố Tử Mạt nằm ở trên đùi của anh, sau đó cảm thấy bị giật giật, chẳng qua cô cảm thấy mệt mỏi, mệt mỏi, cũng không mở mắt ra, phải biết, sau khi trở về còn phải đánh một trận ác liệt đâu.

Tuy nói hiện tại khứu giác nhạy cảm của cô đã trở lại, nhưng đối với đám người mất trí nhà họ Cố, cô cũng không có cách nào dự đoán trước được, nhất là Cố Trinh Trinh, cô em gái này của cô, cũng đã xé rách mặt rồi, xem ra nhất định là phải đối nghịch với cô đến cùng rồi.

Hơn nữa nghĩ đến Cố Trinh Trinh vẫn còn có ý tưởng với người đàn ông bên gối của cô, trong lòng cô lo lắng khôn kể!

Đang suy nghĩ, xe chạy qua một cái hố to, cô lại bị xóc lên, bịch bịch hai tiếng, đầu bị xóc lên lại rơi xuống, đầu bị lắc lư va đến vật cứng, Cố Tử Mạt nhe răng, vừa muốn kêu đau, trên ngực liền bị một trọng lượng không biết tên đè lên.

"Á ——" đây cũng thật sự không phải là một cơn đau, cô trợn mắt, chỉ thấy tay của người đàn ông đang làm loạn!

Cô theo bản năng liền muốn xoa xoa bộ ngực của mình, nhưng lập tức liền nhớ lại lần trước xấu hổ trước mặt người đàn ông này, lập tức chuyển

tay qua sau gáy, vuốt vuốt cái gáy nhu nhược của mình.

"Hít ——" Người đàn ông giống như cũng nặng nề hít vào một hơi.

Thật bất ngờ, hình như, đây là lần đầu tiên người đàn ông này phá vỡ vẻ tao nhã trước mặt cô. Rốt cuộc là đau đớn thế nào, sẽ khiến người đàn ông này không nhịn được đây?

Cô nghiêng đầu sang, vừa muốn ngó nhìn, thì nghe thấy người đàn ông hút khí, nói với cô, "Em ngồi dậy đi." Tiếp theo, phía sau bả vai của cô đã bị anh đỡ lấy, cơ thể đã bị anh đỡ ngồi dậy.

Cô không có gối đầu để gối nữa, có chút thất vọng nói với anh: " Mới gối có một chút." Cúi đầu nói câu này, làm như nũng nịu.

Chỉ là, một giây kế tiếp cô nhìn thấy sắc mặt người đàn ông, liền lập tức thu hồi ý tưởng phát tính tình của mình.

Lúc này quai hàm của người đàn ông buộc chặt giống như đang đè nén cái gì, môi anh mím chặt, sắc mặt tái xanh, ánh mắt hình như cũng không tự nhiên, xem ra hoàn toàn không giống với anh, cô kinh ngạc, sau đó kéo tay anh, "Anh làm sao vậy? Bị thương sao?"

"Bác tài, dừng xe! Dừng xe!" Lần này cô thật sự nóng nảy, so với lần anh bị thương thay cô đó, cô cũng không thấy khẩn trương như vậy.

Người đàn ông cầm lại tay của cô, lấy tay ngăn lại cơ thể cô muốn lao lên phía trước, khàn khàn giọng nói, "Không cần gấp, anh không sao."

Chính tai nghe người đàn ông nói không có chuyện gì là một chuyện, việc tận mắt nhìn thấy lại là chuyện khác, sắc mặt của anh còn kém như vậy, sự lo lắng của cô không giảm mà còn tăng thêm, "Anh không cần làm tôi sợ, anh thật sự không có chuyện gì sao?"

Cô nín lấy cánh tay của anh, cho anh hoạt động , lại nhìn trên dưới toàn thân anh một lần, vẫn không có nhìn ra người đàn ông này bị thương ở đâu cả.

Cô luống cuống hơn, chẳng lẽ anh có bệnh gì đó không tiện nói ra, ngượng ngùng nói với cô, cô ghen ngào, thiếu chút nữa vội đến đỏ mắt, không khỏi oán trách nói với anh, "Anh có bệnh gì không tiện nói ra, nhất định phải nói với tôi đấy! Bệnh không tiện nói ra phát tác là chuyện rất kinh khủng, anh cũng thiệt là, bình thường giả bộ bình tĩnh thành quen rồi hả, hiện tại có bệnh còn giả bộ không có bệnh! Sao anh có thể làm việc mà thiếu tính toán như vậy, một người thông minh như anh, như thế nào lại làm cái chuyện giấu bệnh sợ thầy như vậy chứ!"

Cô nói rất gấp, đôi mắt đều đỏ lên, đôi con ngươi trong suốt đều có sương mù mờ mịt tản ra, lỗ mũi cũng phập phồng, còn giống như là bị chọc giận, trong lòng cô oán trách ghê gớm! Kiểu đàn ông bình tĩnh, đặt dưới tình huống này, cũng làm người ta cảm thấy đáng ghét!

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Tính Phúc Rất Quan Trọng!

Khí sắc người đàn ông đã khôi phục không ít, toàn bộ quá trình cô khẩn trương đến không biết làm sao, anh đều xem ở trong mắt, cho đến khi thấy cô đỏ cả hai mắt, anh cũng nhin không được nữa, đưa tay lên lau gương mặt của cô, xoa nhẹ mấy cái, cất giọng khàn khàn, nhỏ giọng an ủi cô, "Không sao, không có chuyện gì."

Cố Tử Mạt đâu có tin lời anh nói, chợt dạ đưa tay lau khóe mắt không có nước mắt một cái, lại giơ tay lên sạch sẽ gọn gàng gạt tay anh ra, rất không tự nhiên nghiêm giọng trực tiếp nói: " cái gì gọi là không có việc gì! Rốt cuộc thì anh có chuyện gì xảy ra!"

Người đàn ông này, đã từng bảo vệ quá nhiều lần, mà cô, ngay cả sự che chở đơn giản nhất đối với anh cũng không có, từ trong lòng của cô, cũng đã mất ổn định rồi.

Ở trước mặt người đàn ông này, cô giống như trở thành người yếu đuối trong những người yếu đuối, mà những điều này, cô không hề muốn!

Thời điểm gối đầu trên đùi anh, cô đều nghĩ tới, Cố Trinh Trinh dùng anh để uy hiếp cô, mà lần này cô trở về, nhất định sẽ không thỏa hiệp, cô sẽ dùng tất cả vốn liếng thuyết phục Lục Duật Kiêu thật bỏ qua chuyện lần này, cô cũng muốn thử bảo vệ anh một lần, chỉ là cái ý nghĩ này mới hình thành, thì đã xảy ra chuyện như vậy rồi.

Trong lòng cô vừa nóng vừa giận, giận anh cũng giận bản thân, gặp anh cũng gặp chính mình.

Người đàn ông cười khổ không được, cô gái này, là cố ý muốn dồn anh tới chân tường, Lục Minh Tuyên anh, đời này còn chưa bao giờ gặp phải cảnh vừa then thùng vừa lúng túng như vậy, một tình huống tiến lùi đều khó!

Anh ánh mắt lạnh nhạt liếc ra ngoài cửa xe, phong cảnh phía ngoài cũng không đẹp, vẫn là một mảnh hoang dã như cũ, chỉ là, giờ phút này cùng với tâm tình lúc anh đi tới, đã là một trời một vực.

Anh ngừng suy nghĩ, đưa tay nắm bàn tay nhỏ bé không xương mềm mại của cô, thân thể thoáng đổ về phía trước, ghé vào bên tai của cô, ngại ngừng nhìn tài xế ở phía trước một cái, bất đắc dĩ mới mím môi nói rõ chân tướng cho cô, "Thật không có việc gì, chỉ là thiếu chút nữa em đã phá hủy tính phúc hơn nửa đời người sau của anh thôi."

Hơi ấm trong miệng anh, nướng bên tai của cô, kích thích lòng cô ngứa ngáy.

Trải qua sự kích thích của anh, trong lúc nhất thời đầu óc của cô hơi chậm chạp, phút chốc, cô vừa vặn hiểu được ‘ tính phúc ’ trong miệng anh, trong lòng cô quần bách, con người sáng ngời cũng bất giác di chuyển đến đũng quần của người đàn ông.

Trong đầu nhanh chóng nhớ lại tình cảnh vừa rồi một lần, cô gãi đầu lên đầu anh, bởi vì hồ sơ lắc lư, đầu của nàng bị xóc nảy xuống dưới, cũng bởi vì như vậy, đầu của cô liền đập trúng anh, rồi sau đó, cô còn vô tình không biết đưa tay về phía sau gáy của mình.

Cô hơi khổ sở quay mặt, hận không thể đâm ngực dậm chân, trong lòng còn đang tính toán mình và ‘ tính phúc ’ của anh tiếp xúc thân mật mấy lần.

Ngực cô bị tập kích, so sánh với việc cô khiêu khích đè lên anh, quả thực là —— gặp sự phụ!

Lúc này Cố Tử Mạt, làm sao còn dám quán đường núi lắc lư, sao dám quán anh giấu bệnh sợ thầy khi gió gù nữa, cô xấu hổ chết rồi, sừng sốt không dám nhìn anh, vẻ mặt không thay đổi dịch mông dựa vào cửa kính xe, thậm chí còn dán sát gương mặt cùng cái trán vào cửa kính xe, để hạ nhiệt độ.

Cả khuôn mặt nóng bừng như thiêu cháy, lửa đốt cháy lan ra đồng cỏ, đốt từ đầu tới đuôi, đem thể diện cuối cùng của cô cũng cháy sạch không còn một mống.

Người đàn ông dựa người lên vách xe phía sau lưng, từ phía sau nhìn bả vai của cô cương cứng, cũng không có đi quấy nhiễu cô dấm ngực dậm chân, tin tưởng cô cũng không muốn mình nhúng tay quản lý đi, anh để cô tiêu hóa hết cảm xúc của mình.

Cho đến khi anh nhìn thấy Cố Tử Mạt dán sát mặt lên cửa kính xe không nhúc nhích, hai tay của anh mới giữ bả vai của cô, để cô nghiêng người, ngồi thẳng cơ thể.

"Khứu giác của em là quan trọng nhất, sau khi đến, trước tiên đi bệnh viện làm kiểm tra." Anh đã an bài hết cho cô, bố trí bảo vệ không có sơ hở.

Cố Tử Mạt còn chưa dám nhìn anh, những ký ức kia còn quá mức rõ nét, cô không dám đối diện với anh, chỉ sợ đoạn ký ức quặn bách kia tất cả đều xông lên trong đầu cô, cô gật đầu một cái, "Được."

Trên lý trí nói cho cô biết, đầu tiên cô nên đi kiểm tra khứu giác của mình ngay, nhưng trong lòng cô, vẫn có ý nghĩ muốn sớm một chút về nhà, sớm một chút ra điều kiện, ra về ta đây .

Mặc dù có chút tâm không cam tình không nguyện, cô vẫn cắn răng, đồng ý.

"Đừng nóng vội, nên tới đều sẽ tới, phải đi cũng sẽ bị đưa đi." Người đàn ông nhìn thấy cô do dự, lập tức liền đoán được suy nghĩ của cô.

Cô gái nghe được câu này của anh, trong lúc nhất thời, tất cả quần bách cùng xấu hổ bị ném ra sau gáy, cô không khỏi nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt linh động chiếm lấy đôi mắt đen của anh, trong mắt tràn đầy không thể tưởng tượng nổi, ngay cả cái này anh cũng có thể đoán được?

Chẳng qua cô giấu nổi kinh ngạc ở trong lòng, cũng không có nói ra, đợi đến khi cô nhìn thấy khuôn mặt tuần tú của người đàn ông, sự quần bách lúc trước lại nổi lên, cô vội cúi đầu, hai tay bẻ ngón tay của nhau, giả bộ một dáng vẻ đáng trí.

Một lát sau, cô cảm thấy tầm mắt người đàn ông không có ở phía sau cô nữa, cô mới dời ánh mắt của mình về phía anh, muốn xem xét tỉ mỉ ‘ thương thế ’ của anh.

Chỉ là, lúc này hai chân ưu nhã của người đàn ông gác lên nhau, rốt cuộc cô cũng không có nhìn ra được cái gì, chỉ có thể cẩn thận thu hồi tầm mắt, trong lòng yên lặng tính toán, đợi sau khi đến bệnh viện, nhất định phải cho anh đi khám bệnh.

.....

Một đường đến bệnh viện, cô bị anh đưa đến khoa tai mũi họng, mà cô cảm thấy, khám bệnh cho anh cũng khá quan trọng.

Thấy anh có ý cũng đi với cô vào phòng khám, cô vội vã đẩy người anh, ánh mắt mơ hồ nhìn xuống dưới, nhỏ giọng nói, "Anh đừng theo tôi nữa, nơi này là bệnh viện, nếu như anh không yên lòng mà nói."

"Sao?" Âm cuối của người đàn ông cao lên, hình như cũng không hiểu được ý cô.

Chung quanh thỉnh thoảng có người đi qua, cô nhìn xung quanh mấy lần, vẫn không thể nói rõ ý đồ, rằng ngà cấn cấn, lại đẩy người anh, cố ý nhỏ giọng nói một lần nữa, "Chuyện này, tôi cũng có trách nhiệm, tôi hi vọng, anh không cần giấu bệnh sợ thầy! Hiểu không?"

Người đàn ông rất cuộc hiểu rõ Cố Tử Mạt muốn nói gì, đều nói đàn ông không hiểu phụ nữ, thật ra thì phụ nữ cũng giống vậy là không hiểu đàn ông, khoe miệng của anh kéo ra, vừa định cự tuyệt, lại thấy ánh mắt khẩn thiết của cô.

Trong mắt Cố Tử Mạt ngập nước, bên trong chứa đầy khẩn thiết cùng nghiêm túc, điều này làm cho người đàn ông khó có thể cự tuyệt, chỉ có thể tổn hại danh dự của mình, đáp ứng, "Được rồi, nghe lời em."

Lục đại thiếu đánh rưng rưng nuốt vào trong bụng, mức độ khoan dung còn lớn hơn so với Tế tướng.

Cố Tử Mạt nghe anh nói như vậy, trong nháy mắt có cảm giác có một cái gánh nặng bị tháo xuống, cô thở ra một hơi, đôi mắt nhìn anh lại sáng hơn mấy phần, làm một dấu Ok, mạnh mẽ xoay người, vào phòng khám khoa tai mũi họng.

Người đàn ông cũng không hề rời đi, mà đứng tại chỗ chờ.

Trên mặt hành lang của khoa, sau khi bị đôi giày da thủ công cao cấp của người đàn ông đạp không biết bao nhiêu lần, cửa phòng khoa Tai mũi họng mới bị người từ bên trong kéo ra.

Đầu tiên là một đôi tay thon dài trắng mịn run rẩy nắm khung cửa, từ bên trong dò xét ra ngoài, rồi sau đó mới là một bước chân suy yếu run rẩy đi ra ngoài.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Người Đàn Ông Đây, Tức Giận!

Ánh mắt của người đàn ông bị đâm thủng, chỉ có cảm giác trong lòng mình cũng nghẹn ngào, tình huống anh không mong muốn nhất đã xảy ra.

Bác sỹ đang ngồi trong đó, là vị chuyên gia số 1 mà anh đã sắp xếp trước đó, tuyệt đối không có khả năng chẩn đoán sai được, biểu hiện của Cố Tử Mạt, cho thấy một kết quả không tốt.

Anh hoàn toàn không dám nhìn mặt của cô, trực tiếp sai bước qua, bàn tay mạnh mẽ nắm một cái tay khác của Cố Tử Mạt, nhẹ nhàng kéo cơ thể của cô một cái, cả người đã nằm trong lòng anh, bàn tay áp lên gáy cô, để cho mặt cô áp sát vào lồng ngực của anh.

Cùng với giọng nói ấm áp, "Không có việc gì không có việc gì, đây chỉ là tạm thời."

Thế nhưng cô gái nhỏ trong ngực vẫn lộn xộn, trước sau vẫn không chịu nằm im trong lòng ngực của anh, hai tay của cô chống vào lồng ngực của anh, ra sức muốn thoát khỏi lồng ngực của anh.

Người đàn ông lại không muốn cô thoát ra, bàn tay giữ chặt cái gáy của cô, giống như anh chỉ cần buông tay một giây cô sẽ chạy mất vậy, trong đôi mắt thâm thúy toát ra vẻ nhẹ nhàng bị thương.

Cả người cũng vì vậy mà càng lộ vẻ tuần tú.

Lúc này, anh cũng chỉ là một người đàn ông có người nhà bị thương, vết thương của cô chưa khỏi hẳn, anh làm sao dám tốt đây? !

"Sẽ tốt." Giọng nói trầm thấp lại mang theo kiên định vào thời khắc này vang lên trong hành lang bệnh viện đã tương đối yên tĩnh.

Mặc dù cảm xúc đã ở bên bờ vực rồi, nhưng giọng nói an ủi của người đàn ông, vẫn đanh thép như vậy.

"Ha ha ha ——" một hồi tiếng cười như chuông bạc vang lên trong hành lang bệnh viện trong trẻo lạnh lùng, cùng màu trắng chủ đạo của bệnh viện cũng không hài hòa, chẳng qua là tiếng cười kia chỉ vền vện vang lên mấy cái, liền bị chủ nhân của nó mạnh mẽ chôn vùi trong cổ họng rồi.

Cơ thể người đàn ông ngấn ra, từ lúc tiếng cười khẽ vang lên, anh liền biết rõ nguồn gốc của âm thanh này, đang nằm ở trên người của anh.

Tay của anh buông lỏng một chút, lui về phía sau một bước, tách ra một khoảng cách với gương mặt của cô, rồi sau đó gạt đi sợi tóc dư thừa trên trán cô, vẻ mặt nghiêm trọng mà khẩn trương nói, "Tử Mạt, là em đang cười?"

Thật ra thì anh đã xác định tiếng cười là của cô, chỉ là anh muốn xác định chắc chắn hơn thôi.

"Phải, là tôi." Cố Tử Mạt khẽ cười thừa nhận, dùng ngón tay trở không ngừng đâm lên lồng ngực của anh, "Cười ngay tại nơi này của anh, cười chính là anh!"

Hình như anh không vui, bàn tay vừa động, liền nắm ngón trở đang nghịch loạn của cô, nghiêm mặt liền nói, "Có gì đáng cười!"

Cố Tử Mạt không hiểu vì sao cảm xúc của người đàn ông này biến hóa nhanh như vậy, hiện tại sao lại nghiêm nghị như vậy? Mới vừa rồi còn dịu dàng như vậy !

Cô nhớ lại tình hình vừa rồi, một năm một mười nói rõ ‘ sự buồn cười của anh ’ cho anh nghe, "Tôi vừa ra tới, anh nhìn cũng không thèm nhìn mặt tôi một cái, liền bỏ nhào về phía tôi, một cái đã ôm tôi trong lòng, chẳng lẽ anh không sợ ôm lầm người sao? Băng vào cái này, cái này thôi đã buồn cười muốn chết rồi, sau đó lại thế nào hả, tôi muốn tránh ra, cố gắng xô anh như vậy, nhưng anh lại dùng sức giữ chặt gáy của tôi, hại tôi ngay cả cơ hội mở miệng giải thích cũng không có, cái này rất buồn cười!"

Lúc nói lời này, cô cũng không có nhìn về mặt của người đàn ông, chờ tiếng nói vừa ngừng lại, cô mới nhìn sắc mặt người đàn ông, đã quá muộn rồi.

Trên khuôn mặt người đàn ông đều đã viết hai chữ không vui, cằm bạnh ra, lông mày rậm cũng nhíu lại, đôi mắt thâm thúy như đầm sâu cũng chăm chú nhìn chăm chăm cô.

Từ đầu đến cuối, anh đều không có nói một câu nào, chỉ dùng cái vẻ mặt lạnh lùng này nhìn cô, trong lòng Cố Tử Mạt biết nhất định vì mình mà anh tức giận, trong lòng cảm thấy nhột nhột, dưới chân cũng hơi mềm nhũn theo.

Cái em gái yếu đuối tới như thế nào? Đều là bị người đàn ông cao lớn lông mày rậm bên cạnh không giận mà uy làm nổi bật lên!

Đầu Cố Tử Mạt cúi thấp xuống, dùng một cánh tay khác còn tự do tách bàn tay to của anh ra, "Haiz, anh cũng không cần phải tích cực như thế chứ."

Người đàn ông mặc cho tay nhỏ bé của cô cố tách ra, cũng không buông tay, đôi mắt đen quét về phía cánh cửa, lạnh giọng hỏi cô, "Lúc đi ra thì giả vờ suy yếu, phải hay không?"

Anh lo lắng khứu giác của cô, cô nên biết, thế nhưng cô lại, cố ý run tay run chân giả bộ suy yếu, lúc đó anh đang quan tâm cô như vậy, một chút sợ

hở cũng không nhìn ra, còn ôm cô an ủi một trận nữa.

Cũng là bởi vì sự lo lắng sốt ruột của anh, mới bị cô bé này lừa dối, bị người khác xem truyện cười, anh chưa từng gặp phải cái loại tình cảnh khó chịu cùng lúng túng như này, sao lại cho cô bé lừa đảo này qua cửa được!

Lời nói của người đàn ông cũng mang theo lãnh ý, đến lúc này Cố Tử Mạt mới ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này, cô cũng không cố tách tay của anh ra nữa, mặc cho anh siết ngón trỏ của mình, nhỏ giọng giải thích, "Tôi thừa nhận, lúc mới bắt đầu, là tôi cố ý giả bộ suy yếu lừa gạt anh, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nghiêm trọng nghiêm túc kia của anh, trong lòng tôi liền đổi ý không muốn giả bộ nữa, nhưng sau đó lại không theo sự khống chế của tôi, anh nhìn cũng không nhìn mặt tôi, thì đã ôm chặt tôi như vậy, tôi. Sau đó tôi cũng không có ý định lừa anh mà!"

Cô cũng biết mình đứng không vững, càng nói đến cuối, âm thanh lại càng nhỏ, nhưng là nói xong, nàng lại càng không cam lòng nhận sai nói xin lỗi anh, ngược lại đúng lý hợp tình ngụy biện cho bản thân.

Người đàn ông cũng không định bỏ qua cô như vậy, khẩu giác của cô phát triển theo hướng tốt, đây chính là một chuyện vui, nhưng bị cô lấy ra trêu đùa, chuyện vui đã thay đổi.

Cô gái này lá gan thật lớn, còn dám đùa giỡn anh, nhìn anh làm trò cười, mà không những xem trò cười rồi, cô lại còn không chút kiêng kỵ cười một hồi, điều này đặt vào người nào, cũng chẳng ai có thể giấu nổi mặt mũi? !

Anh tiếp tục đánh mặt, không biến sắc quan sát cô, muốn xem xem thành ý của cô như thế nào.

Trong hành lang bệnh viện, một người đàn ông phong thái ưu nhã đang nắm chặt đầu ngón trỏ của một cô gái bé bỏng, thân hình người đàn ông cao lớn thon dài, cô gái đáng người xinh đẹp đứng trước mặt anh cũng làm nổi bật lên vẻ xinh đẹp đáng thương, sắc mặt người đàn ông lạnh lùng,

không vui nhìn cô gái, mà cô gái nhỏ đối diện anh ta, lại cúi thấp đầu, không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn mình chăm chăm đầu ngón chân.

Bên cạnh có một ông bác đi ngang qua, cho rằng đây là trai thanh gái đẹp gây gổ cãi nhau thôi, không khỏi tiến lên, duỗi cao cánh tay già yếu, vỗ lên bờ vai của người đàn ông, nhắc đi nhắc lại , "Người trẻ tuổi, mọi việc nên nhường bạn gái nhiều chút nhé, thật là đẹp đôi, nhường nhau một chút, chuyện đã trôi qua rồi, năm đó bác cùng bạn già của mình, cũng cãi nhau không ít, bất quá cãi nhau nhiều, bác cũng tổng kết ra được kinh nghiệm như vậy, chỉ cần nhường cô ấy, chuyện gì cũng dễ nói!"

Cố Tử Mạt đang buồn rầu không biết nói xin lỗi với người đàn ông thế nào, nghe vậy, mắt lập tức sáng lên, bỗng dừng ngẩng đầu, không ngừng gật đầu với ông bác đó, còn thân thiết nói, "Đúng vậy, Đúng vậy, trong những việc nhỏ, đàn ông nên nhường phụ nữ! Anh nói có đúng không, Minh Tuyên?" Nói xong, cô vẫn không quên hài lòng khiêu khích liếc người nào đó đang đánh mặt.

Kinh nghiệm cuộc sống của Cố Tử Mạt nói cho cô biết rằng, bắt được cơ hội phải lên luôn, để tránh cô gái mới lớn lại thành bà già mất rồi!

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nụ Hôn Hút Hồn

Lục Duật Kiêu bị một ông bác giáo dục như vậy một hồi, trước đó vốn đã không vui, chân mày lại thoáng nhíu lên, đã có dấu hiệu tức giận.

Nhưng sau lại nghe cô gái nhỏ gọi anh là ‘ Minh Tuyên ’, anh đã cảm thấy nơi quả tim của mình lồm xồm xuống, lại nghe hết lời của cô, cũng không có phủ nhận ông bác nói hai bọn họ ‘ quan hệ người yêu’, tâm tình cực xuống thấp của anh lập tức đã thay đổi.

Người đàn ông chậm rãi cúi người, lồng ngực to lớn đè xuống, môi lạnh khẽ cong, ánh mắt sâu xa cười với cô, "Em yêu, em nói đúng."

Nói xong, liền đưa ngón tay trỏ của cô lên bên miệng mình, hôn vào mu bàn tay của cô.

Trong lòng Cố Tử Mạt hít vào một ngụm khí lạnh, ánh mắt vừa rời của người đàn ông thiếu chút nữa đã mê hoặc cô, rồi sau đó chính là động tác này của anh, ánh mắt của anh thâm tình khẩn thiết, trong lời nói đều là khẩn thiết, động tác anh dắt tay cô thật êm ái, nụ hôn kia giống như là bướm bướm đậu lên mu bàn tay của cô vậy.

Mê hoặc lòng người!

Đây là từ ngữ duy nhất mà cô nghĩ được trong đầu nàng có thể tương đối sát nghĩa!

Vào thời điểm cử hành nghi thức kết hôn, trước mặt mọi người chú rể đeo vào trên ngón vô danh bàn tay trái của cô dâu, cũng hôn tay cô dâu một

cái, mà một loạt động tác này của anh, hình như cũng giống cái này như đúc!

Sau khi anh buông tay cô ra, cô giống như là bị điện giật, bỗng chốc sẽ thu hồi tay của mình, dẫu ra phía sau lưng, ánh mắt cũng sợ đến mức không dám nhìn ông bác bên cạnh nữa.

Ông bác này, giống như là nhân chứng cho nghi thức kết hôn của bọn họ! Cô nhìn sẽ có cảm giác chột dạ!

Ông bác thấy rõ lời nói và hành động của Lục Duật Kiều, không nhịn được gật đầu với Lục Duật Kiều một cái, rất hài lòng nói, "Người trẻ tuổi đúng là dễ dạy thật, trẻ nhỏ dễ dạy, rất tốt, rất tốt."

Lại thấy Cố Tử Mạt có chút nâng không nổi mặt, ông bác chỉ nói là cô gái nhỏ nhà người ta xấu hổ, híp híp mắt, bật cười sáng khoái, "Ha ha, cô gái nhỏ này xấu hổ, bác sẽ không quấy rầy nữa, người yêu nhỏ vội vàng nói chuyện yêu đương đi, bác cũng đi tìm bạn già của mình thôi."

Ông bác này, giống như là lão đầu vô danh xuất hiện trong võ hiệp vậy, nghênh ngang cười to rời đi.

Cố Tử Mạt nhìn theo bóng lưng của ông bác, trong lòng nghĩ cười, nhưng vẫn không có bật cười, vừa rồi cũng bởi vì cô cười đùa mà gây họa, cô vẫn có thể nhớ vết sẹo mà đau đầu.

Người đàn ông liếc thấy trong khóe mắt của cô hàm chứa ý cười, trong mắt cũng theo đó mà dâng lên một nụ cười nhẹ, đưa cánh tay đến bên hông của cô, ánh mắt nghiêm túc lại nghiêm nghị nhìn cô từ trên xuống dưới, hỏi, "Bác sỹ nói thế nào?"

Cô suy nghĩ một chút, ngửa đầu nói với anh hai chữ, "Rất tốt."

Bác sỹ nói cũng giống hệt với phỏng đoán của cô, thần kinh kích động tạo thành kích thích, cho khứu giác của cô một sự kích thích, việc cô phải làm sau này, chính là nghiêm túc chu toàn bảo vệ ‘ lỗ mũi siêu cấp ’ của mình.

Vì nuông chiều lỗ mũi, cô phải vứt bỏ một số sinh hoạt tùy tiện, cô hết sức cố gắng tránh bị cảm, không thể tiếp xúc rượu thuốc lá mùi vị kích thích cùng thức ăn cay.

Thậm chí, vị bác sỹ này còn đề nghị, đồ dùng hàng ngày cô sử dụng đều cần là đồ đặc chế không có hương thơm, nếu không, lỗ mũi nhạy bén sẽ trở nên kém đi.

Nghĩ tới đây, trong lòng cô lại thở dài, cuộc sống chất lượng cao không có mùi thơm, vẫn còn cần cô dùng lỗ mũi đi kiểm mới được!

Người đàn ông như có điều suy nghĩ, bàn tay lướt qua bên hông của cô, néo néo bàn tay nhỏ bé rũ xuống của cô, gật đầu một cái, "Nhớ kỹ lời dặn của bác sỹ, không thể tùy hứng."

Cô kinh ngạc nhìn hai người tay trong tay, lơ đãng đã nói, "Trước kia tôi rất tùy hứng sao?"

Sau khi người đàn ông nghe xong, không thể làm gì cười nói, "Tùy hứng chút cũng tốt, anh cũng không nói tùy hứng không tốt, chẳng qua em phải cẩn thận làm theo lời dặn của bác sỹ, không cần lại làm ra chuyện hại mình."

Một lúc lâu Cố Tử Mạt cũng không có trả lời, trong lòng cô oán thầm, tôi đã từng làm chuyện hại mình chỗ nào chứ? Anh so với tôi còn hiểu tôi sao ?

Ánh mắt vừa nhắc, vừa vặn liền đụng tới ánh mắt người đàn ông đang chăm chú nhìn mình, cô không được tự nhiên quay mặt đi, bỏ tay của anh

ra, cất bước đi về phía trước , "Đi thôi, tôi muốn nhanh chóng về thăm nhà."

Người đàn ông tay dài chân dài, một bước liền đuổi theo cô, "Anh đi cùng em."

Cố Tử Mạt cũng không cự tuyệt sự tốt bụng của người đàn ông này, để cho anh đi tới nhà họ Cố cùng với cô, nhưng đến cửa nhà họ Cố, cô lại dừng chân, không chịu bước tiếp vào.

Lời uy hiếp của Cố Trinh Trinh còn vang bên tai, cô vì người đàn ông bên cạnh này toát mồ hôi đầm đề, cô không thể lừa dối bản thân, muốn suy tính chu toàn vì người đàn ông bên cạnh này.

Chỉ là lần này, tuy cô có mười phần dũng khí, nhưng lại không có niềm tin tuyệt đối!

Trên chiếc thuyền này, hiện tại có hai người ngồi, một là cô, một là anh, nếu là chỉ có mình cô, cô có thể đập nổi chìm thuyền, nhưng lại có anh chen lẫn, cô không có cách nào đánh một trận sống chết được.

Chuyện ập lên đầu, cô hoài nghi bản thân.

Chung quy ý tưởng ban đầu cùng thực tế có sự chênh lệch, cho nên, cuộc sống này là phải sống trôi qua, chứ không phải tự nhiên mà nghĩ ra được.

Người đàn ông ngọc thụ lâm phong đứng bên cạnh Cố Tử Mạt, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng nhà họ Cố ở phía trước, chợt quay mặt sang, đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, "Đừng sợ, có anh đâu."

Người đàn ông này, có khả năng xử lý mọi chuyện vượt qua người thường, lại có sự quan tâm không bình thường đối với cô, cô càng thấy cảm động, ánh mắt hạ xuống, trong lòng có dòng suối ấm áp chảy qua, chẳng qua tình cảm của cô lại rất mâu thuẫn.

Cô cảm thấy khổ, lại cảm thấy buồn cười, nghiêng mắt nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, nếu như điều kiện cho phép, cô rất muốn nhảy lên ôm cổ của anh, kéo anh xuống một chút, sau đó khinh rẻ nói với anh, "Ngu ngốc, tôi sợ dĩ sợ hãi, còn không phải là bởi vì anh!"

Thật là một người Đại Ngốc Nghếch, ngu ngốc ngu ngốc ngu ngốc!

Ánh mắt cô dừng lại rất lâu, người đàn ông nhìn thấy đều không nhận được mà cong khóe môi, anh nhỏ giọng, âm thanh hết sức mê hoặc cười nói, "Rất đẹp trai sao?"

Cố Tử Mạt sững sờ, càng cảm thấy người đàn ông này rất tự mình đa tình, không nhận được nói một câu, "Ngu ngốc!"

Giữ lại trong lòng suy nghĩ cũng không thoải mái chút nào, nói ra lại càng chơi đùa thích thú lại càng dễ chịu hơn!

Người đàn ông hiếm khi thấy cô như vậy, dường như cũng rất thích cách gọi này của cô, nghiêng đầu một bên, bật cười, nắm chặt cổ tay của cô đi về phía trước, "Để cho kẻ ngu ngốc này bảo vệ em, không phải sợ!"

"Vẫn ngu ngốc!" Cô bị anh ứng rần lồi kéo đi, nhưng vẫn không quên nói cho đã thích.

Lông mày rậm của người đàn ông chau lên, xoay người chăm chú nhìn cô một lát, đưa tay qua giữ chặt eo thon của cô, cúi người đè xuống cơ thể của cô, khóe môi nhếch lên, một cái tay khác nâng gáy của cô, giữ cô trong khuỷu tay mà hôn thăm thiết.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Cả Đời Tôi Đều Phải Dựa Vào Anh Ấy Rồi!

Ánh tà dương lặn xuống, người đàn ông cao lớn tuần mỹ cúi người dính sát cơ thể mềm mại của cô gái, tay của anh giữ chặt eo của cô, đè cô không thể nhúc nhích, giống như dùng hết sức lực, khiến cô gái cơ hồ thở nhẹ ra một tiếng, chỉ là âm thanh kế tiếp lại bị người đàn ông chặn lại.

Cạy ra đôi môi của cô, đầu lưỡi thăm dò đi vào, nụ hôn mạnh mẽ của người đàn ông dường như muốn nuốt cả cuộc đời cô vào bụng, không dính dáng tới hình ảnh ôn tồn nho nhã bình thường chút nào.

Trong nháy mắt cô gái đã bị đoạt đi hô hấp, trong miệng bị anh khuấy đảo giống như trời đất đảo điên, cô chỉ có thể vô lực dựa vào người anh, mặc cho anh muốn làm gì thì làm.

Vào giờ phút này, hai người giống như đang nghênh đón ngày tận thế vậy, liều chết triền miên, hận không thể khảm sâu vào cơ thể nhau mới bằng lòng bỏ qua.

Ở bên ngoài bồn hoa sắc màu rực rỡ, ánh mắt ghen ghét của Cố Trinh Trinh đã thấy tất cả.

Cô ta không hề chớp mắt nhìn phía trước, lồng ngực phập phồng kịch liệt, trên mu bàn tay trắng tinh cũng nổi gân xanh, kể cả chiếc bao tay nằm trong tay cũng chịu khổ, ngăn ngùn mấy giây, đã bị vặn thành nếp gãy rất sâu.

Dưới chân có một quả cầu màu đen lông mượt mà đàn nhón nháo, Cố Trinh Trinh vừa định đưa chân đạp, trong nháy mắt đang giơ chân, mới phát hiện là con mèo đen nhà mình chạy ra, anh mắt đầy hàn ý của cô ta

trong nháy mắt lóe sáng, cô ta cúi người xuống, ôm Tiểu Hắc Cầu đến trong tay, đưa lên phía trước, "Tiểu Hắc Cầu, đi đi."

Làm xong mọi việc, Cố Trinh Trinh co người lại, nhanh nhẹn ẩn mình dưới bồn hoa, chờ xem kịch hay trước mặt.

Cố Tử Mạt bị người đàn ông ôm chặt lấy, khi một vật nhọn lạnh như băng đâm vào mắt cá chân của cô, bị một dị vật không rõ chạm vào, khiến cho cơ thể cô bỗng nhiên co rụt lại run lên.

Người đàn ông nhận thấy sự khác thường của cô gái, dừng lại nụ hôn vẫn chưa được thỏa mãn, ánh mắt thâm thúy lưu luyến qua đôi môi của cô, mới đưa tầm mắt hướng tới toàn thân của cô, "Sao thế?"

Ngược lại Cố Tử Mạt lại không quan tâm đến cảm giác quái dị trên chân, mà nhìn chằm chằm vào anh, đôi mắt đen trước mắt này, lóng lánh như thần, sâu xa như biển, tích chứa trong đó sức hấp dẫn cực lớn, làm cho người ta khó có thể ngăn cản, giống như mới vừa rồi, cô đắm chìm trong vòng xoáy của nụ hôn, nhất thời không thể tự kiềm chế.

Hai người đứng hết sức sát nhau, hình như cũng có thể nghe được tiếng nhịp tim của nhau.

Ánh mắt người đàn ông nhanh nhẹn, lập tức liền phát hiện Tiểu Hắc Cầu đang ở một bên nhìn chằm chằm.

Con mèo đen đưa đẩy cái móng trước, bày ra một bộ điệu võ giương oai, ánh mắt cực lạnh của người đàn ông bắn ra khiến người khác phải sợ hãi, tròng mắt của anh vừa chuyển một cái, thấy phần chân lộ ra của cô gái, ánh mắt trầm một cái, ngồi xổm người xuống, hơi quan sát, cũng không phát hiện phía trên có vết thương cùng dấu vết chảy máu.

Cô cũng cúi người nhìn xuống, trên bàn chân trơn nhẵn sạch sẽ, cũng không có dấu hiệu bị cắn bị thương, vừa rồi cô cũng sợ hết hồn, hoàn toàn

là ảnh hưởng tâm lý.

Sau khi xác nhận là không có việc gì, mới phóng tâm mà nói, "Chỉ là bị móng của nó cọ xát , không có việc gì, đây là con mèo trong nhà nuôi, chúng tôi gọi nó là Tiểu Hắc Cầu."

Người đàn ông cũng không tiếp lời, lấy một chiếc khăn tay từ trong túi ra, cẩn thận chạm lên bàn chân mỏng manh thon gầy của cô, vừa dùng khăn tay lau từng chút từng chút một, vừa hỏi, "Như thế nào, có đau hay không?"

Cô lẳng lặng nhìn, không nói gì, trong lòng có điều suy nghĩ.

Người đàn ông này, có thể quý một chân xem xét vết thương cho cô như vậy, mà cô, lại vẫn muốn lấy anh làm lá chắn cho bản thân? !

Cô phải có bao nhiêu ngu ngốc đây.

Ánh mắt cô run lên, chột căn chặt môi dưới, bàng hoàng trong ánh mắt dần dần hóa thành một sự kiên định, giống như là hạ quyết tâm thật lớn vậy, ánh mắt bắn về phía tòa nhà của nhà họ Cố, "Chúng ta đi vào!"

Người đàn ông cất khăn tay đi, co thể nửa ngồi đứng lên, ngọc thụ lâm phong ở bên người cô, nắm lấy tay nhỏ của cô, "Được."

Tiểu Hắc Cầu meo một tiếng, vụt chui lên đi theo bọn họ, Cố Tử Mạt không nhìn được khom lưng cúi đầu, muôn ôm Tiểu Hắc Cầu cùng đi vào, lại bị người đàn ông đưa tay cản lại, ngăn lại động tác.

Ánh mắt người đàn ông hơi lạnh lùng, "Không nên đụng vào, dị ứng với lông mèo, sẽ ảnh hưởng khứu giác của em."

Cố Tử Mạt biết anh cẩn thận, tính lạnh lùng, nhưng vẫn nhỏ giọng lầm bầm , "Nhưng tôi không dị ứng với lông mèo, Tiểu Hắc Cầu rất quen thuộc với tôi."

"Cẩn thận tốt hơn." Người đàn ông đỡ cô lên, nhìn chòng chọc Tiểu Hắc Cầu một cái, sau đó chuyển ánh mắt lên phía trước, "Đi thôi."

Ở phía sau bọn họ, trong đôi mắt đẹp của Cố Trinh Trinh đầy lửa giận thiêu đốt, cô ta nghĩ rằng, "Cố Tử Mạt, tôi cũng không tin, cái gì cũng không làm tổn thương được chị!"

Cô ta nhìn người đàn ông cùng Cố Tử Mạt đi vào cửa chính của nhà họ Cố, đập Tiểu Hắc Cầu đang cọ cọ dưới chân một cước cho hả giận, "Chết phế vật! Đều là phế vật!"

.....

Trong đại sảnh trống rỗng nhà họ Cố chỉ có một người giúp việc đang dọn dẹp, Cố Trinh Trinh không ở đó, Cố phu nhân cũng không có mặt, Cố Tử Mạt cũng không muốn chờ Cố Trinh Trinh, đi thẳng tới điện thoại ở phía bên cạnh, dùng điện thoại nhà gọi điện thoại cho Cố Trinh Trinh.

Rất nhanh, đầu kia liền nhận, "Chuyện gì!"

Giọng nói của Cố Trinh Trinh xen lẫn ác liệt, hiển nhiên tâm tình không được tốt lắm.

Đôi môi Cố Tử Mạt nhẹ cong lên, suy nghĩ Cố Trinh Trinh là bị người nào trêu chọc đây? Cô không ở đây, ngược lại trong lòng Cố Trinh Trinh lại càng buồn phiền hơn sao?

Cô biết, đầu kia cũng không biết là cô, rất có khả năng cho là người giúp việc, Cố Tử Mạt cố ý nín thở, sẽ chờ Cố Trinh Trinh bộc phát trong điện thoại!

"Chuyện gì! Không nói lời nào, câm sao? !"

Nụ cười trên mặt Cố Tử Mạt càng đậm, tính khí của nhị tiểu thư nhà họ Cố thật không thể nói, đơn giản như vậy đã nổi cơn thịnh nộ, thái độ đối với người giúp việc cũng là. Đủ ác liệt! Lộ nguyên hình rồi, xem ra Cố Trinh Trinh ở phía sau người khác, chính là cái hình tượng như vậy!

"Trinh Trinh, làm sao lại lựa chọn dùng điện thoại nói chuyện với em chứ?" Lúc nói lời này, khóe mắt cô cũng cười rất tươi.

Cố Trinh Trinh đã thấy Cố Tử Mạt trở lại, chỉ không ngờ, người đầu tiên Cố Tử Mạt muốn tìm, lại chính là cô!

Nhớ tới các loại hành động vừa rồi Cố Tử Mạt cùng Lục Duật Kiêu ở cửa ra vào, vẻ mặt của cô ta trực tiếp vắn vẹo đến cực hạn, bàn tay không cầm điện thoại di động nắm chặt thành quyền, móng tay cũng bấm vào trong da thịt.

"Cố Tử Mạt, chị mang theo cả người đàn ông kia về! Xem ra, cả đời chị đều muốn dựa vào anh ta rồi ! Chị đưa một kẻ giả mạo tới để ra vẻ ta đây, cũng không ngại mất giá!"

Cô nói xong liền cắn răng nghiêng lợi, trong mắt tràn đầy phẫn hận!

Cố Tử Mạt nghe thấy Cố Trinh Trinh nhắc tới đồ giả mạo, rất không khéo, cô cũng không bị lời này của Cố Trinh Trinh chọc giận, ngược lại cô lại tăng thêm lòng tin với kẻ giả mạo!

Trong lúc cô không ở đây, đồ giả mạo đã từng tiếp xúc với Cố Trinh Trinh, nhưng cho dù là như vậy, đồ giả mạo vẫn như hình với bóng với cô, cũng không hề bị Cố Trinh Trinh thu mua một chút nào.

Cô hoàn toàn có thể lý giải lời nói của Cố Trinh Trinh là vì ghen ghét!

Khóe miệng Cố Tử Mạt cười nhẹ, nhìn về phía đồ giả mạo, ánh mắt cùng anh giao nhau, lông mày người đàn ông hếch lên, nhẹ nhàng gật gật đầu,

bày tỏ nhận được, cô lại không có đời ánh mắt, mà không hề chớp mắt nhìn anh, nói với phía đầu bên kia điện thoại, "Cô nói không sai, cả đời tôi đều muốn dựa vào anh ấy rồi, hạnh phúc của cả đời tôi đều phải dựa vào anh ấy rồi !

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Thể Hiện Tính Khí

Cố Tử Mạt nói gọn gàng linh hoạt, làm liền một mạch.

Ánh mắt vững vàng chăm chú nhìn mặt người đàn ông, cô nhìn thấy trên mặt người đàn ông rõ ràng sự sợ hãi, sau đó chính là khóe miệng khẽ động, trên mặt hiện lên một nụ cười không thể hòa tan.

Đáy lòng của cô cảm thấy thật ngọt ngào, nhưng sau đó, lại bị một loại cảm xúc lúng túng quần bách che giấu đi.

Cô đang muốn dời ánh mắt đi chỗ khác, trong mắt, lại thấy người giúp việc đang dùng một loại ánh mắt rình xem thỉnh thoảng lại nhìn ‘ Lục Duật Kiều ’, trong bụng cô hiểu rõ, người đàn ông này khí độ phi phàm, thu hút người giúp việc có tham vọng.

Người đàn ông này, thật đúng là rất trâu hoa ghẹo nguyệt!

Cô hơi ghen ghét bừa bãi, lại không dám nghĩ đến cái khác, tập trung tâm tư ở lời đối đáp của Cố Trinh Trinh.

Quả nhiên, cách cái ống nói, cô cũng nghe được tiếng thở vừa dày vừa nặng của Cố Trinh Trinh, xem bộ dáng là giận quá, Cố Tử Mạt ngửa người ra sau, tựa lưng vào ghế sofa phía sau, chờ Cố Trinh Trinh nổi đóa.

"Cố Tử Mạt, chị thật không biết xấu hổ! Chẳng biết xấu hổ!" Cố Trinh Trinh cắn răng nghiến lợi nói ra từng câu.

Cô nghe, thầm nghĩ quả thật là giận quá, cũng không lựa lời nói rồi, nếu đặt ở trước kia, cô nhất định sẽ bị câu này của Cố Trinh Trinh khiến cho đỏ

mặt, nhưng bây giờ không giống nhau, mặt cô không đỏ cũng không thở gấp, không hề có dáng vẻ bị mắng chút nào, còn thoải mái dễ chịu ngồi dựa vào ghế salon.

Cô cảm thấy còn chưa đủ thoải mái, lại tiện tay lôi một đệm dựa của ghế salon lót ra sau lưng, mới từ từ kéo câu chuyện về với trọng điểm, lời nói mang theo uy hiếp: " Nếu như cô không về, tôi khẳng định sẽ khiến cô hối hận, cô lựa chọn đi."

Cố Trinh Trinh tự nhiên nghe ra được ý uy hiếp trong lời nói của Cố Tử Mạt, cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, suy nghĩ một chút mới quyết định, nói: " Đây là chuyện giữa tôi và chị, không cần liên lụy đến người khác, tôi sẽ không lôi kéo mẹ tôi nói chuyện ân tình với chị, về phía chị, tôi cũng không hy vọng có đồ giả mạo ở đó!"

Cô mới hơi tiếp xúc thân mật với Lục Duật Kiêu, tất nhiên không hi vọng phơi bày sự đánh giá của mình ở trước mặt Lục Duật Kiêu, cô phải bảo đảm, ở trước mặt Lục Duật Kiêu, cô vẫn là nhị tiểu thư nhà họ Cố như con chim nhỏ nép vào người, ưu nhã sắc sảo.

Cố Tử Mạt nghe yêu cầu của Cố Trinh Trinh, cho là căn bệnh tự cho là đúng của thiên kim đại tiểu thư của Cố Trinh Trinh lại phát tác.

Bởi vì đồ giả mạo cự tuyệt hợp tác cùng Cố Trinh Trinh, cho nên Cố Trinh Trinh cũng không đáng trao đổi cùng đồ giả mạo!

Ánh mắt theo dòng suy tư, cũng không khỏi tự chủ dời đến trên người ‘ Lục Duật Kiêu’, chưa từng nghĩ, vừa vặn hai người lại có loại tâm ý tương thông nhìn thẳng vào mắt nhau.

Nhất thời cô cũng mất hồn, quên mất trả lời Cố Trinh Trinh như thế nào, lúc nhìn thấy ‘ Lục Duật Kiêu ’ đã đến gần cô, cô bỗng sợ hãi xoay tầm mắt, cúi thấp đầu, đồng ý yêu cầu của Cố Trinh Trinh, "Được, tôi bảo đảm, cô mau về đi."

Nói xong, liền lập tức cúp điện thoại, ngồi thẳng người lên, lấy tay sửa lại mái tóc của mình một chút, hơi lúng túng cười cười với anh, rồi sau đó đưa tay chỉ vào điện thoại nhà, nói với anh, "Cố Trinh Trinh sắp trở lại."

"Ừ." Người đàn ông gật đầu, ánh mắt đen thâm thúy từ đầu đến cuối, cũng không dời khỏi mặt cô.

Bị anh nhìn đến bây giờ, cô quẫn bách đến không chịu nổi, chủ yếu là trong lòng cô ngượng ngùng vì chuyện mình đã làm thôi.

Cái gì gọi là, "Cả đời tôi đều muốn dựa vào anh ấy, hạnh phúc của cả đời tôi đều phải dựa vào anh ấy rồi." ? ! Thật đúng là cô cũng nghĩ ra được, đúng là giỏi, cô cũng hơi tự bội phục chính mình.

Lúc cô nói những lời này, thế nào lại không thêm suy nghĩ chứ, chỉ muốn ra oai với Cố Trinh Trinh, ngay cả việc sau này phải đối mặt với anh như nào cũng không suy tính đến!

Cô hận không thể che gò má đang nóng lên vì xấu hổ của mình, ngượng ngùng a ngượng ngùng, thì ra là loại cảm giác này!

Lời này bị người đàn ông nghe rồi đi, anh sẽ cảm thấy thế nào? Anh sẽ có ý nghĩ gì?

Cảm thấy cô là đang thổ lộ, hay là cô yêu cầu anh cam kết đây?

Ai, bất kể là loại nào, hình như cũng khiến cô rất mất thể diện rồi.

Cô cúi đầu, lấy mu bàn tay chạm vào gò má của mình, phát giác phía trên cũng không có cảm giác nóng bỏng như trong tưởng tượng của mình, quả thật đây là cô —— có tật giật mình.

Lơ đãng mở mắt, lại thấy khóe miệng người đàn ông khẽ nhếch cười, vẻ mặt vô hại, đang cười như không cười nhìn cô.

Trong lòng cô lo sợ, cảm giác người đàn ông này đang dùng ánh mắt để cười nhạo cô không biết giữ miệng, cô vừa chột dạ, khuôn mặt không khỏi lộ vẻ xấu hổ, đã nằm gồi vốn đang sựa lưng lên ôm, cẩn thận mở miệng nói, "Vừa rồi tôi nói những lời kia, anh không để ở trong lòng chứ?"

Người đàn ông khom người một cái, ánh mắt gần hơn nhìn xuống mặt của cô, vẫn cười như cũ, ánh mắt nóng rực, nhẹ nhàng hỏi ngược lại đầy hàm ý, "Sao? Ý của em là, anh không nên để ở trong lòng?"

Trong lòng Cố Tử Mạt hồi hận một trận, sao cô lại quên được, người đàn ông trước mặt cô là người có trí thông minh rất cao, sao cô lại hỏi vấn đề ngu xuẩn như vậy chứ.

Cô, đây là bị con sói này đùa giỡn sao?

Điều này cũng rất có thể? !

Mắt thấy lồng ngực của anh ép tới gần mình, cô luống cuống liền ngả người về phía sau một cái, linh hoạt di chuyển ra sau, cơ thể trốn thoát khỏi lồng ngực của anh, cô vụt đứng lên, cách người đàn ông một khoảng cách, cảnh cáo anh: " Tôi mới mặc kệ anh có để ở trong lòng hay không, dù sao tôi chính là lợi dụng anh ra oai với Cố Trinh Trinh, dù sao lời kia đã nói ra, nước đổ khó hốt, anh cũng không làm gì được tôi!"

Làm một bộ lưu manh vô lại, lại rất có khí thế, cũng không cần lo lắng này lo lắng kia, cô chính là một bộ ‘ anh có thể làm gì tôi nào ’.

Người đàn ông xoay người lại, bước tới trước mặt cô, ngón tay thon dài nâng cằm xinh xắn của cô lên, cúi đầu xuống bên tai cô, chậm rãi nói nhỏ, "Có thể được em lợi dụng, anh cũng rất vui vẻ, lần sau lại tiếp tục."

Cố Tử Mạt hơi bị chấn động, người đàn ông này nói thật sao?

Nhìn kỹ đôi mắt trong sáng thâm thúy của anh, nhuộm một nụ cười nhẹ nhàng, còn kèm theo nghiêm túc, ngược lại cô lại không biết nói cái gì nữa rồi.

Trước đó cô cũng đã nghĩ cách tốt lắm, nếu như anh tức giận, cô liền đẩy anh, đuổi ra ngoài, vừa có thể khiến anh không thể ở lại đây! Nhưng bây giờ xem ra, hình như cô đã tính toán sai rồi?

Không tức giận?

Thật sự không tức giận sao?

Đều đã nói đến mức này rồi, vẫn còn chưa tức giận sao?

Cố Tử Mạt cực kỳ mong muốn, nhưng hết lần này đến lần khác cô lại không cách nào phát tác, chỉ có thể mạnh mẽ hất ngón tay anh khỏi cằm cô, vừa cố gắng hất ra, vừa không biết làm thế nào, lại kiêu căng nói, "Được rồi, lần sau còn có cơ hội tương tự nữa, thì tôi sẽ nghĩ đến anh."

Nói đến cuối, lời này cũng là căn rằng nghiêng lợi nói ra được, mẹ nó, sức mạnh một đầu ngón tay của người đàn ông này cũng không thể khinh thường như vậy, mặc cho cô dùng sức như thế nào, cũng không thể hất ra được !

Người đàn ông thấy cố cố hết sức hất ra, nhếch môi khẽ cười, cũng không có làm khó cô quá mức, liền ưu nhã thu lại ngón tay, đưa tay vào túi quần âu.

Cố Tử Mạt nhìn anh thu hồi ngón tay làm việc xấu lại, cuối cùng tay của anh cũng giấu kín trong túi quần, cô không nhìn được ghen ngào, vậy vậy cánh tay đã sức cùng lực kiệt, "Một mệt mệt mệt, không chơi, tôi muốn lên phòng nghỉ ngơi, anh cũng lên đó đi."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Nữ Hôn Nam, Cách Tăng Lụa Mỏng

Mắt cô thấy Cố Trinh Trinh đã có thể về tới, bất đắc dĩ, chỉ có thể dẫn anh đi lên như vậy.

Người đàn ông lại là từ đầu đến cuối cũng không nhận thấy được ý đồ của cô, nghe thấy Cố Tử Mạt nói như vậy, ‘ Lục Duật Kiêu ’ nhìn lên lầu một chút, dứt nốt một cái tay khác vào túi quần, không sao cả nhún vai một cái, "Có thể."

Cố Tử Mạt gật đầu, đi trước dẫn đường, lên lầu trước, vẫn không quên liếc nhìn người giúp việc vẫn đang nhìn chăm chăm này, cô hờn hờ, mặt mày khẽ hất lên, nghĩ thầm như này cảm giác cũng thật không tệ.

Không phải là đồ của mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn, không có cơ hội tiếp xúc, mà đồ đạc của mình, cô nhào nặn thế nào cũng có thể, cũng khó trách Cố Trinh Trinh luôn trăm phương ngàn kế giành đồ của cô.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi có chút thốn thức, híp híp ánh mắt, bước lên mười bậc, một đường không nói.

‘ Lục Duật Kiêu ’ vẫn ở phía sau lưng cô, sau khi có được sự cho phép của Cố Tử Mạt, mới bước vào gian phòng của cô.

Bày biện trong phòng cô, cùng một dạng với trong tưởng tượng của anh, tươi mát thanh nhã, tính chất gia cụ trang trí trong phòng đồng nhất, khiến cho cả căn phòng nhìn chung rất ấm áp hoạt bát .

Cố Tử Mạt đi tới, kéo rèm cửa sổ màu xanh nhạt ra một nửa, lại mở cửa sổ ra, nhìn lướt ra ngoài, vừa hay nhìn thấy bóng dáng của Cố Trinh Trinh

đã đến cửa, nhưng Cố Trinh Trinh vẫn chưa đi vào, hình như vẫn còn ở cửa bồi hồi.

Cô không khỏi cau mày, nghĩ thầm Cố Trinh Trinh này lại đang suy tính cái mưu mà chước quỷ gì đây!

Người đàn ông nhìn bốn phía chung quanh, ngồi lên chiếc ghế xoay bên cạnh bàn sách của cô, tùy ý nhìn bàn sách mấy cái, lại bị một quyển vở thu hút sự chú ý, anh chăm chú nhìn một lúc lâu, sau đó đưa tay qua, sắp chạm được vào, thì đã bị người đoạt đi từ phía trên.

Cố Tử Mạt ôm quyển vở vào trong ngực, vẻ mặt thay đổi, "Không được lộn xộn đồ của tôi! Đây là nhật ký của tôi!"

"Nhật ký, vậy tức là, bên trong có bí mật của em? Ví dụ như, người con trai em đã từng thầm mến? Thần tượng của em?" Người đàn ông vừa nghe, cảm thấy hứng thú, lông mày nhướng lên, vươn tay tựa lưng vào ghế ngồi, nhạo báng nói, Công tử ưu nhã, kết hợp với giọng nói vừa rồi, cũng có cảm giác hơi lưu manh.

Cô tức giận trừng mắt liếc anh một cái, khom lưng cúi đầu kéo một ngăn kéo ra, cẩn thận bỏ nhật ký vào, sau đó khóa lại, mới nói, "Đều không phải! Tôi chỉ không thích người khác lục lọi đồ của tôi!"

Người đàn ông vô tội buông tay, "Anh không lục lọi, chỉ là muốn xem ở khoảng cách gần một chút mà thôi."

Cố Tử Mạt biết người đàn ông này cũng không phải là ngày một ngày hai nữa rồi, vậy nên cô mới không tin anh chỉ là đơn thuần muốn xem ở khoảng cách gần đâu, rõ ràng là anh muốn xem nội dung bên trong!

Vậy mà người đàn ông này còn cứ ra vẻ vô tội, cô mới không tin đâu!

"Tốt nhất là như vậy!" Nghĩ đến việc nhật ký chút nữa thôi là bị anh nhìn trộm mất, cô giống như con nhím dựng lên gai bé nhỏ vậy!

Người đàn ông từ chối cho ý kiến, sắc mặt như thường, đôi mắt đen lại quét về phía cái ngăn kéo khóa quyển nhật ký, hết sức quan tâm đến nội dung bên trong.

Một trận gió thổi qua, một nửa tầm rèm cửa sổ màu xanh nhạt bị thổi vào, lướt nhẹ lên gò má của cô, một mảng rèm lớn cũng chạm qua người cô, tiếp xúc thân mật với cơ thể của cô, mà người đàn ông đối mặt với cô, cũng bị rèm cửa sổ cho hôn môi rồi.

Cô theo bản năng liền đưa tay ra tóm mấy lần, nhưng không thấy người đàn ông có động tĩnh, "Anh cũng tóm lại đi."

Người đàn ông lại khẽ lắc đầu, cơ thể vốn tựa lưng vào ghế ngồi nghiêng về phía trước, đưa tay về phía cô, mở ra lời mời với cô, "Tới đây."

Cô không rõ lý do, hoàn toàn đem cử chỉ này của anh lý giải là ‘ đứng nói chuyện không đau thắt lưng ’, mặc kệ anh, dùng sức đi tóm lấy tấm rèm cửa sổ, chẳng qua gió thổi đến liên tục, cô cố gắng rất lâu, nhưng cũng không có hiệu quả lớn lắm.

Đang muốn đi đóng cửa sổ vào, eo vừa động, cả người đã bị một sức mạnh khổng lồ lôi kéo sang một bên, thiếu chút nữa khiến cô lên tiếng kinh hô, đợi đến khi cô phản ứng kịp, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là gương mặt tuấn tú của người đàn ông, anh cúi mặt xuống, đáy mắt mê mang sâu thẳm.

Quanh thân đều là màu lam nhạt, Lúc này đây toàn thân bọn họ đều bị màu lam nhạt bao quanh, chất liệu vải tơ lụa mỏng màu lam nhạt phất qua cánh tay của cô, gương mặt của cô, tâm thần sáng khoái cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Người đàn ông ôm thật chặt lấy cơ thể của cô, ánh mắt vừa vắn rơi vào gương mặt của cô, da thịt trắng nõn gần như trong suốt của cô, lông mi dài mà cong vút lên, giống như cánh bướm tung bay, thoáng chốc làm cho trái tim anh ngửa ngáy, không tự chủ, lại ra sức ôm cô chặt hơn một chút.

Dùng sức của cánh tay đem nhiệt lượng truyền tới trên người của cô, cô cảm thấy đáy lòng nóng bỏng, tất cả cảm xúc trong nháy mắt cũng truyền trên người của người đàn ông trước mắt này, tiêu cự ánh mắt càng ngày càng nhỏ, toàn bộ đều tập trung đến trên môi của anh.

Gió nhẹ thổi vào mặt, mang tới nhẹ nhàng khoan khoái cũng không che giấu được lửa nóng cùng nỗi lo lắng dưới đáy lòng, mà rèm lụa mỏng màu lam nhạt lại bị thổi lật phất vào giữa hai người, che đi nửa dưới gương mặt của anh.

Cô khẽ nhếch môi cười, tìm đúng cơ hội, khẽ nhắm mắt, ngửa đầu, khoe môi nhếch lên, cách tầng lụa mỏng màu xanh nhạt, chạm nhẹ lên môi người đàn ông.

Nụ hôn cách tầng lụa mỏng, vừa chạm vào liền thôi, chỉ ngăn ngụt một giây thôi, thiếu chút nữa cũng khiến cho trái tim cô nhảy loạn mấy nhịp.

Đôi mắt đen của người đàn ông hờn hờ nheo lại, dùng một cánh tay ôm chặt lấy cô, còn một cánh tay đưa lên, đẩy ra tầng lụa mỏng màu xanh nhạt làm trở ngại tầm mắt hai người, nụ cười trên khuôn mặt cũng tỏa ra theo tầng lụa mỏng này, từ từ rõ ràng.

Cổ Tử Mạt bị sợ đến mức nhắm mắt thật chặt, theo bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng cả người giống như là ỳ ra, tham luyến cái ôm ấp ấm áp an toàn của anh.

Bỗng dưng, dưới lầu vang lên một hồi tiếng của lớn mở ra đóng lại, giống như là tiếng bom nổ tung dưới nước bắn đến bên cô, cô bỗng mở mắt, mạnh mẽ đưa tay đẩy anh ra.

Ánh mắt thâm thúy của người đàn ông híp lại, khễ lắc đầu, giơ tay lên dè đôi tay nhỏ bé đang làm loạn của cô lại, dưới thân dùng sức chuyển một cái, cả ghế xoay liền đi chuyển đến một bên, rèm cửa sổ màu xanh nhạt cũng theo đó mà tách khỏi bọn họ.

Đợi đến khi cô đã đứng vững vàng trên mặt đất, cô mới bỗng nhiên hiểu ra, thì ra là rèm cửa sổ phất qua, chỉ là - vấn đề góc độ!

Cố Trinh Trinh đã về, không kịp suy nghĩ nhiều hơn nữa, cô đẩy anh ra, cất bước liền chạy tới cửa phòng ngủ, rút chìa khóa phòng ra, đóng cửa, khóa trái, làm liền một mạch!

Sau khi xong, cô mới đưa tay lên che ngực, bộ mặt kinh ngạc hai mắt tròn tròn, nhìn chăm chăm cánh cửa bóng loáng, hít thở sâu hai cái, nắm chìa khóa thật chặt hai lần, mới điều chỉnh tốt cảm xúc, đi xuống lầu.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Bắt Đúng Điểm Yếu Của Người Nhà Họ Cố

Cố Trinh Trinh đứng ở ngưỡng cửa, nhìn thân hình Cố Tử Mạt đang chậm rãi bước từ trên lầu xuống.

Thân hình Cố Tử Mạt vốn mỏng manh, gió nhẹ lướt qua mặt, thổi mái tóc thả tự nhiên càng thêm tán loạn, tăng thêm một loại phong tình yếu đuối hỗn độn khác, Cố Trinh Trinh nhìn bằng mắt, hận ở trong lòng.

Đợi Cố Tử Mạt đến gần, ánh mắt Cố Trinh Trinh ngược lại lại dừng trên chiếc áo màu trắng rộng thùng thình trên người cô, áo hơi có nếp nhăn, bởi vì là màu trắng, cho nên nhìn qua đặc biệt rõ ràng, ánh mắt của Cố Trinh Trinh nghi ngờ dời đi, nhạy bén quan sát được, Cố Tử Mạt cẩn thận nhấp môi dưới.

Có tật giật mình! Cố Trinh Trinh nghĩ thầm, sau đó ánh mắt di chuyển lên lầu, từ lúc Cố Tử Mạt gọi điện thoại cho cô xong, cô vẫn đứng ở ngoài cửa, làm sao cô lại không biết Lục Duật Kiêu không hề rời đi chứ!

Mà những dấu vết này, chẳng lẽ là liên quan với Lục Duật Kiêu? !

Trong đầu xuất hiện hình ảnh ái muội, khiến Cố Trinh Trinh xiết chặt nắm tay lại, trên mu bàn tay trơn bóng trắng nõn cũng hiện lên gân xanh.

Lúc Cố Tử Mạt đến gần Cố Trinh Trinh, liền ngửi được mùi trên quần áo của Tiểu Hắc từ trên người cô ta, mùi hương này nhanh chóng khuếch tán trong không khí, khiến cô không thích vị ngọt này phải lui về phía sau, nhưng trong nháy mắt nghiêng đầu đi, cô vừa vịn ngửi được một mùi thơm khác từ trên vai của Cố Trinh Trinh.

Hiếu rõ mùi thơm này xuất ra từ đâu, ánh mắt cô sáng lên, cô cất bước, đi quanh Cố Trinh Trinh một vòng, mới sâu xa nói, "Giữ mùi hương trái cây thơm mát trên quần áo của Tiểu Hắc, kết hợp với mùi thơm của hoa Diên Vĩ, thật ra cũng không sai, Trinh Trinh, cảm ơn cô để cho tôi tìm được linh cảm điều chế hương thơm, cũng làm khó cô nấp trong bụi hoa Diên Vĩ trước nhà lâu như vậy."

Cố Trinh Trinh vốn đang do dự, có nên phát giận với Cố Tử Mạt hay không, lại bị lời nói của Cố Tử Mạt gõ trúng, thân thể của cô run rẩy, khoe miệng khê nhúc nhích, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt dừng lại cước bộ, hài lòng nhìn vẻ rung động trên mặt Cố Trinh Trinh, đây đúng là hiệu quả mà cô muốn, "Không nên dùng ánh mắt như thế nhìn chị, chị sẽ được sung ái mà lo sợ đấy, em đoán không sai, khứu giác của tôi đã khôi phục như lúc ban đầu."

"Không thể nào! Tôi không có!" Cố Trinh Trinh lui về phía sau một bước, kích động lên tiếng phủ nhận, luống cuống dùng tay vén tóc rơi trên má, cố gắng che giấu tâm trạng của mình.

Nụ cười trên mặt Cố Tử Mạt lại càng lớn hơn, Cố Trinh Trinh càng không muốn thừa nhận, lại càng chứng minh việc khứu giác của cô khôi phục ảnh hưởng đến Cố Trinh Trinh lớn đến mức nào!

Cô nhìn cô em gái trước mắt càng ngày càng thấy xa lạ này, Cố Trinh Trinh mặc một chiếc váy dài vừa người màu xanh, có vẻ ngây thơ lịch sự tao nhã, lúc bọn họ còn nhỏ, cô rất thích màu xanh lam, Cố Trinh Trinh cũng thích màu xanh lam theo cô, cho nên hai bọn cô thường sẽ cùng nhau lựa chọn quần áo màu xanh lam, vậy mà hôm nay, cô nhìn Cố Trinh Trinh mặc màu xanh dương, trong lòng đã khác nhau rất lớn rồi!

Cố Trinh Trinh, là thật sự thích màu xanh dương, hay vẫn muốn mặc đồ màu xanh dương, để phân cao thấp với cô đây? Sợ rằng cái sau vẫn chiếm

đa số đi.

Lòng cô thấy ghen ngào, không muốn nói lời thừa thãi với Cố Trinh Trinh, cô nói thẳng, "Không có gì là không thể, khứu giác của tôi khôi phục như trước, tôi lại có thể điều phối hương thơm, nhà họ Cố không thể nào không cần tôi được, tôi đã từng nghĩ tới việc tiếp tục phục vụ cho nhà họ Cố, nhưng mấy ngày trước, khi cô dùng mẹ Sở uy hiếp tôi, tôi chỉ có thể đi tìm Tần Khôn hợp tác, đặt điều kiện để người của anh ta bảo vệ người nhà họ Sở, cho nên. Trinh trinh, nếu là cô không muốn tôi hiến dâng công thức chế tạo hương liệu độc quyền của nhà họ Cố cho Tần Khôn, thì tốt nhất cô đừng làm chuyện mờ ám với những người bên cạnh tôi nữa!"

Nếu nói về thủ đoạn uy hiếp này, cô làm, cũng chưa chắc kém hơn so với Bạch Liên Hoa Cố Trinh Trinh này!

Sắc mặt Cố Trinh Trinh tái nhợt, tình huống bây giờ của cô, giống như đạn còn chưa bay ra khỏi nòng súng, đã tắt hỏa, cả người cô, bao gồm cả nhà họ Cố, cũng bị Cố Tử Mạt nắm chặt rồi.

Nhà họ Cố lập nghiệp từ việc điều chế hương thơm, bắt đầu từ ngành thực phẩm, lại vượt đến ngành mỹ phẩm, trước kia Điều Hương Sư xuất sắc nhất của nhà họ Cố, chính là Cố Tử Mạt, mà sau khi Cố Tử Mạt mất đi ‘lỗ mũi siêu cấp’, nhà họ Cố vẫn không đào tạo được Điều Hương Sư nào xuất sắc hơn Cố Tử Mạt, vì vậy nhà họ Cố quyết định lấy ra một phần tài chính, đầu tư vào ngành bất động sản của nhà họ Hà, nhưng không nghĩ đến, cuối cùng bị vướng mắc của cô và Cố Tử Mạt phá hủy mất rồi!

Trước mắt, công việc kinh doanh của nhà họ Cố mỗi bước đều là khó khăn, nếu Cố Tử Mạt đem toàn bộ hương thơm của nhà họ Cố cho Tần Khôn, thì nhà họ Cố thật sự xong đời rồi!

Nghĩ tới phản ứng dây chuyền kinh khủng này, Cố Trinh Trinh cũng không bình tĩnh được nữa, cô mạnh mẽ tóm lấy cổ tay Cố Tử Mạt, lôi kéo

Cố Tử Mạt đang đi về phía trước giật mạnh lại phía sau, giọng nói tê tâm liệt phế lên án nói: " Cố Tử Mạt, thân là con gái của nhà họ Cố, thế nhưng chị lại cấu kết với Tần Khôn! Chị nói đi! Chị và Tần Khôn có phải thông đồng với nhau từ sớm rồi không!"

Cố Tử Mạt chán ghét liếc Cố Trinh Trinh một cái, phủ nhận nửa câu sau của Cố Trinh Trinh, "Tôi không có."

Cố Trinh Trinh đang nổi nóng, lại còn không tin chút nào với lời nói của Cố Tử Mạt, cô ta kịch liệt lôi kéo cánh tay của Cố Tử Mạt, trợn mắt trừng cô, như một người đàn bà chanh chua cả giận nói, "Không thể nào không có! Thông đồng cùng với loại người như Tần Khôn, cũng chỉ có loại người như chị có thể làm ra được!"

Cố Tử Mạt chán ghét nhất là người khác hắt nước bắn lên người cô, thế nào cô cũng không nghĩ tới, Cố Trinh Trinh có thể đến cái nông nổi chụp mũ loạn xạ cho cô như vậy, ngày thường một vẻ thiên kim tiểu thư thế mà giờ lại biến thành một người đàn bà điên.

Cô khẽ nhắm mắt, che giấu đi một nửa ánh mắt chán ghét, dùng cái tay khác bắt lấy cánh tay của Cố Trinh Trinh, chân dùng sức, dựa vào lực chân mình, vứt Cố Trinh Trinh sang bên cạnh.

Cố Trinh Trinh đi một đôi giày cao gót nhỏ, mà cô lại đi giày chỉ cao 4 cm, vừa ra sức, liền thảng Cố Trinh Trinh, cho nên cô vừa quăng một cái, liền vứt Cố Trinh Trinh bình thường ra vẻ yếu ớt ra xa..

Cố Trinh Trinh không ngờ Cố Tử Mạt sẽ ra tay, hoàn toàn không kịp đề phòng, hơn nữa lần đó sóng vai rơi đi cùng Lục Duật Kiêu, thật sự đã bị trẹo chân, lần này vết thương mới cùng thương cũ, gót chân mất thăng bằng, cả người cũng bị quăng ngã trên mặt đất.

Cố Tử Mạt lui về phía sau mấy bước, nhìn bằng nửa con mắt ôm lấy vai, "Nếu như cô lại ép tôi, nhất định tôi sẽ nghĩ đến việc cấu kết với Tần Khôn,

hi vọng tốt nhất cô nên suy nghĩ một chút."

Cố Trinh Trinh nhưng không có nghe lời nói của Cố Tử Mạt, lực chú ý của cô bị hấp dẫn bởi một chiếc thẻ nhớ màu đen, cô đã sớm chú ý tới, lúc Cố Tử Mạt quăng ngã cô, cái thẻ nhớ này, bị rơi ra từ trong túi áo Cố Tử Mạt, cô vốn không đến mức ngã nhào trên mặt đất, nhưng vì thoáng nhìn thấy, nên cô mới cố ý giả vờ ngã nhào ra.

Thừa dịp Cố Tử Mạt căn bản không liếc nhìn cô, cô mấp máy môi, hít mắt, cẩn thận duỗi tay ra phía trước một cái, mắt thấy sắp chạm vào chiếc thẻ nhớ, đột nhiên lại có một bóng mờ hiện ra trước mắt.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Giẫm Mạnh Lên Cổ Trình Trinh

Mắt thấy sẽ đạt được, lòng Cổ Trình Trinh nóng như lửa đốt, cắn răng chấp nhận khẽ nắm tay đưa lên phía trước, lại chưa từng nghĩ, tiếp theo liền truyền tới một trận đau đớn bị giẫm lên từ bàn tay.

Cổ Tử Mạt nhìn Cổ Trình Trinh làm trò cười, từ trong đáy lòng có ý xem thường, cô lạnh lùng liếc nhìn Cổ Trình Trinh, thản nhiên nói, "Không phải của cô, cô cũng đừng nghĩ cầm, nếu muốn, phải dùng bản lĩnh thật sự đi lấy, chứ lén lén lút lút còn ra cái bộ dáng gì nữa."

Cô cũng không nghĩ chỉ giáo cái gì, chỉ muốn dạy cho Cổ Trình Trinh đạo lý tối thiểu nhất thôi.

Thiên kim tiểu thư quen sống trong nhung lụa lập tức biến thành kẻ trộm đồ, còn bị bắt tại trận, trong lòng Cổ Trình Trinh vừa hận lại vừa gấp, trên tay phải bị giẫm đều là cảm giác đau đớn ý hệt như bị dũa thương vậy, thiếu chút nữa thì nước mắt cũng chảy từ trong hốc mắt ra, nhưng chính vì lòng tự ái cùng hư vinh của cô, lại buộc mình nuốt nước mắt trở lại.

Gần như là thốt từ trong kẽ răng ra được mấy chữ, "Chị vu khống!"

Cổ Tử Mạt không chịu nổi Cổ Trình Trinh đối trá như vậy, rõ ràng là chó thấy được xương, tham đến mức muốn đi lấy trộm, nhưng bây giờ lại lên tiếng phủ nhận, nói mặc dù mình là chó, nhưng mình thích là cá!

Thật đủ khôi hài, một giây trước Cổ Trình Trinh vẫn còn vu oan cho cô, một giây sau đã nói ngược lại là cô vu oan, thật là một màn kịch vui!

Cô không đến mức không biết xấu hổ như Cố Trinh Trinh, khinh thường so đo những thứ này cùng cô ta, lạnh lùng nhìn gương mặt tái nhợt của Cố Trinh Trinh, yên lặng tăng thêm lực chân, "Tôi biết rõ là cô rất đau, tay đứt thì ruột xót cái nào cũng thấy đau, cái này cô hiểu rõ hơn so với tôi, Cố Trinh Trinh, mẹ Sở đối với tôi mà nói, cũng có ý nghĩa tay đứt thì ruột xót, lúc cô nghĩ tới việc động tới người nhà họ Sở, có nghĩ tới mình cũng sẽ nếm qua cái mùi vị này sao!"

Cố Trinh Trinh nắm tay chịu đựng đau đớn qua đi, may là tay trái cố gắng hết sức đẩy gót dầy của Cố Tử Mạt, về mặt nhân nó, giọng nói khàn khàn cầu xin tha thứ, "Xin chị. Nhắc chân ra, xin chị đấy."

Thật sự quá đau rồi, tay đứt ruột xót là không sai, hơn nữa cô mới vừa sơn sửa lại móng tay, bị Cố Tử Mạt giẫm lên như vậy, không chỉ đau thịt nhức xương, ngay cả móng tay cũng bị nghiền nát ra.

"A." Cố Tử Mạt từ giữa cổ họng liên bật ra một chữ như vậy, hoàn toàn là bộc phát cảm xúc thôi.

Cố Trinh Trinh thật sự là cực phẩm trong giới phụ nữ, biết đau rồi, xương cốt cũng mềm đi, một chút cũng không chịu được mà lăn qua lăn lại, cô ngồi xổm người xuống, đưa ánh mắt tới gần Cố Trinh Trinh, cảnh cáo cô ta, "Không cần lại lấy người thân của tôi tới để uy hiếp tôi, Lục Duật Kiêu chính là Lục Duật Kiêu, tôi nói anh ấy là thật, thì anh ấy chính là thật!"

Hàm răng của Cố Trinh Trinh cũng bị mình cắn đau, trên mặt cô một mảnh lụn bại, bởi vì đau đớn, trên gương mặt đã cực kỳ vằn vẹo, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu dạ một tiếng, "Tôi hiểu rồi."

Cố Tử Mạt nhận được câu trả lời, xê dịch gót chân, từ dưới tay của Cố Trinh Trinh, thô bạo lấy thẻ nhớ ra, cô đã sớm đoán được Cố Trinh Trinh sẽ nghĩ tới nhờ vào đó mà phản kích, cố ý lãnh giọng trào phúng nói: " Nếu cô muốn mượn cơ hội cướp đoạt thẻ nhớ, thì vẫn nên tỉnh lại đi."

Quả nhiên Cố Trinh Trinh hoảng thần trong nháy mắt, cô thừa dịp lúc này, lập tức cầm thẻ nhớ trong tay mình, rồi sau đó nhấc chân, nhìn cũng không nhìn Cố Trinh Trinh một cái, liền đi lên lầu.

Cô cũng không quên, ‘ Lục Duật Kiêu ’ còn bị mình nhốt trong phòng ngủ của mình đâu.

Cố Trinh Trinh ngồi chồm hổm ở trên sàn nhà, gắt gao cắn môi, sợ ngây người nhìn tay phải tràn đầy vết thương của mình, sơn móng tay đã bị phá hủy, còn lại một chút điểm nhỏ dính trên móng tay của cô, thật thảm hại, cảm giác trên tay như thiêu như đốt, cảm giác như bị đâm xuyên qua trái tim.

Cô lấy tay trái nâng tay phải lên, liều chết nín thở, hồi tưởng lại đủ loại châm chích của Cố Tử Mạt vừa rồi, nước mắt đều đảo quanh nơi hốc mắt.

Hôm đó cảm giác vinh dự được mọi người chú ý, đã trở thành huy hoàng quá khứ rồi, hiện tại khắc sâu nhất trong trí nhớ của cô, chính là hình ảnh cô ngã nhào trong cơn mưa, khắp người đều ướt chèm nhẹp nước mưa và bùn lầy.

Một đám người từ trong hội trường đi ra, chỉ chỉ chỗ chỗ về phía cô, nói cô không biết tự lượng sức mình, si tâm vọng tưởng! Cô ngã từ trên mây xuống vũng bùn, trở thành đối tượng bị mọi người đùa cợt.

Lục Duật Kiêu tàn nhẫn cự tuyệt, khiến cho cả người cô phi thường lạnh lẽo, chỉ một câu nói của anh ta, là có thể phá tan tất cả ấm áp rồi, chỉ còn lại tàn nhẫn cùng vắng lạnh.

Chẳng qua, hiện tại trên ngón tay này, vẫn còn hơi ấm của một người.

Cô nhớ, người đó đi từ trong góc tối ra, đuổi cả tùy tùng của Lục Duật Kiêu đi, sau đó vươn tay, đỡ cô lên, đưa cho cô một cái khăn tay lau mặt, nói với cô, "Này, người đẹp, chúng ta hợp tác đi."

Lúc nói lời này, trên khuôn mặt đầy nữ tính của anh ta không hề có đùa cợt, chỉ có ý mời chân thành.

Lúc người đó gọi cô là “người đẹp”, cảm giác đầu tiên của cô chính là người lỗ mãng, hơn nữa, cách thức làm quen của anh ta quá cũ rồi, quả thật không bằng trẻ con.

Cô là người theo đuổi danh lợi, theo bản năng nhìn xuống khăn tay trong tay mình, một chiếc khăn tay màu trắng rất bình thường, căn bản không có gì đặc sắc hay giá trị cả, cô thất vọng nhìn trang phục của anh ta.

Trong đêm mưa, ánh sáng ảm đạm, nhưng cô vẫn có thể nhìn ra, anh ta mặc một cái áo len dáng suông màu đỏ chót, vô cùng rộng, giày cũng là một đôi giày da mềm màu đỏ chót, cả người đều là đồ cực kỳ rẻ tiền, dùng lời nói trong giới những người có danh tiếng mà nói, chính là low.

Cô vừa mới được chứng kiến sự phô trương của Lục Duật Kiêu, làm sao có thể đặt anh ta ở trong mắt, cô không nói gì, đưa khăn tay trả lại cho anh ta, liền đi về hướng khác.

Chẳng qua, người đàn ông kia từ phía sau gọi lại nói một câu, lại làm cho cô mấy ngày nay thậm chí không thể quên được.

Anh ta nói, "Chúng ta hợp tác, mỗi người một người, tôi muốn Cố Tử Mạt, cô cần Lục Duật Kiêu! cos-play, tôi chính là Lục Duật Kiêu!"

Trên đời thật sự có người dám đóng giả Lục Duật Kiêu?

Cô theo bản năng quay đầu lại, không tiếc nhìn anh ta một cái.

Vui mừng là, gương mặt này không làm cô thất vọng, gương mặt rất trẻ tuổi rất anh tuấn, đôi mắt đào hoa sẽ câu hồn sẽ phóng điện, mũi dọc dừa, rất giống một ngôi sao nam nổi tiếng của Hàn Quốc, dùng ánh mắt háo sắc

của một cô gái khái quát mà nói, người đàn ông trước mắt này, chính là mẫu trai đẹp đang thịnh hành.

Nụ cười của người đàn ông rất tùy ý, chỉ một tiếng cười tùy ý này, cũng toát ra sự phong lưu hào phóng đến vô tận.

Cô tự nhận kho ngôn ngữ của mình rất lớn, nhưng bây giờ trong đầu cô chỉ có một câu không ngừng lặp lại —— tại sao có thể đẹp mắt như vậy!

Chẳng qua câu nói tiếp theo trong lòng cô, lại đột nhiên chuyển một cái —— bộ dạng đẹp mắt thì có ích lợi gì!

Thế giới này rất tàn khốc, giống như những gì Cố phu nhân đã dạy cô từ nhỏ vậy, xã hội thượng lưu muốn chặt chẽ hơn so với trong tưởng tượng, giữa người với người lại càng lạnh lùng, nói là người ăn thịt người cũng không quá đáng, mọi người nhìn vào không phải ở khuôn mặt, mà là bối cảnh!

"Anh sao? Bộ dạng đẹp mắt cũng không dùng làm gì cả." Cô nhẹ nhàng cười cười, quay đầu đi, không nói cái gì nữa, khập khểnh đi tiếp về phía trước.

Nhưng vừa đi được vài bước, người đàn ông liền chặn cô lại, anh ta giơ lên ngón giữa cùng ngón trỏ, kẹp một tấm danh thiếp, đôi mắt đào hoa hơi chớp, vô cùng mỉa mai phóng điện về phía cô, "Cô sẽ tìm tới tôi đấy, người đẹp, nhận đi, phòng trước khỏi họa."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Châm Ngòi Ly Gián!

Nghĩ tới đây, Cố Trinh Trinh vội vàng chống tay trái lên, nhào sang một bên, nhặt lên túi xách bị chính mình vứt bỏ trong lúc hoảng hốt, như thu được chí bảo lật tìm bên trong, "Có, nhất định có, nhất định ở đây."

Không để ý vết thương trên tay đang nóng như lửa đốt, cô nhin đau cổ lục tìm rất lâu, hoàn toàn không tìm thấy tấm danh thiếp kia trong túi xách, "Không đâu, vẫn còn, vẫn còn ở!"

Cố Trinh Trinh an ủi bản thân, lại không ngừng tìm kiếm, trên thực tế, chính cô căn bản cũng quên mất mình có cất giữ tấm danh thiếp kia hay không.

Khi đó, cô thấy người đàn ông mắt hoa đào này mặc quần áo rẻ tiền, cho nên căn bản là không đặt vào mắt, chứ đừng nói gì đến việc để ở trong lòng, một tấm danh thiếp mà thôi, rất có thể cô đã tiện tay quăng vào thùng rác rồi.

Cô nóng nảy, đổ toàn bộ mọi thứ trong túi xách xuống đất, dùng ngón tay máu dầm dề, bắt đầu gạt từng tỳ một.

Có thể là ông trời ưu ái, cô tìm được thật!

Vật như người, danh thiếp cùng một dạng giá rẻ giống như người đàn ông kia, trên một mặt giấy cứng màu trắng, in một chữ 'Joe' màu đen, hẳn là tên tiếng Anh của người đàn ông kia, phía dưới là số điện thoại di động của anh ta.

Joe, Kiều sao?

Cô siết tấm danh thiếp này thật chặt, trong lòng có tính toán của mình, giống như là trúng tà vậy, cầm điện thoại di động lên lưu lại số điện thoại của anh ta.

Giống như là nghe được lời kêu gọi của ‘hiệu cầm đồ số tám’ vậy, cô quyết tâm để bản thân cuốn vào một thế giới đáng sợ hơn!

Cô nắm tấm danh thiếp màu trắng dính máu của mình, run run rẩy rẩy đứng lên, nhìn lên trên lầu, khoe miệng nhếch lên một đường cong vừa quý dị vừa nguy hiểm.

Cố Tử Mạt nhìn người đàn ông đang dựa vào cạnh cửa phòng ngủ của cô, bỗng sững sốt, cô theo bản năng sẽ xem cái chìa khóa của mình, cái chìa khóa có cảm nhận kim loại, rất cứng rất lạnh, còn nằm ở trong tay cô đấy.

Người đàn ông này, tại sao có thể tự ra ngoài chứ?

Không đúng, thiếu chút nữa thì cô quên mất, người đàn ông này có Siêu Năng Lực!

"Sao anh ra ngoài được vậy?" Cô ngơ ngác không hiểu, ấn huyết Thái Dương, cố gắng hết sức không biểu lộ ra sự khiếp sợ.

"Muốn nhìn em một chút, thì ra đây thôi." Gần đây người đàn ông này bị nhiễm cười, thật thật giả giả nói xong, rồi sau đó từ phía sau lấy ra một quyển vở, quơ quơ về phía cô, "Nếu quan trọng như vậy, cũng đừng để ở nơi này."

Cô định thần nhìn lại, sau khi nhìn rõ ràng quyển vở kia là cái gì, sắc mặt đại biến, sải bước qua, liền đoạt đến trong tay, trợn mắt trừng anh, rất là phần hận nói: "Đã nói không cho anh động vào, sao anh còn loạn động vào nó! Về sau không cho phép anh chạm vào! Như thế nào cũng không cho phép!"

Rõ ràng cô đã khóa quyển nhật ký này ở trong ngăn kéo, làm sao anh lấy ra được? !

Cố Trinh Trinh lén lút trộm cắp, người đàn ông này thì hiển nhiên ăn trộm giữa ban ngày, không gom thành một đôi , thật đúng là đáng tiếc đâu? !

Nghĩ tới đây, cô liền thấy lạnh buốt cả người, không nhận được hai tay ôm vào nhau, đôi tay ma sát trên cánh tay tạo độ ấm, đón lấy ánh mắt của người đàn ông, vội vàng hỏi thẳng anh, "Nói mau, anh làm như thế nào! Không cho nói nhảm, không cho nói nhăng nói cuội, nghiêm chỉnh trả lời vấn đề!"

Cô thật sự bị cái người đàn ông thần bí khó lường này ép buộc mà.

Người đàn ông nhìn cô gái nhỏ cực kỳ tức giận, tâm tình tốt hơn, đưa ngón trỏ thon dài lên, chọc chọc lên đầu mình, thoải mái nói, "Dùng cái này làm được."

Cô gái lại càng tức giận, rung rung người, thở dài, sau đó lại gần anh, rất nghiêm túc nói, "Không cho giở trò!"

Lời nói vừa dứt, cô lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng hơn, ôm nhật ký, đến gần anh, rất khẩn trương nói, "Anh hẳn là vẫn chưa nhìn cái gì ở bên trong chứ!"

Nhật ký của cô không có khóa lại, cho nên anh muốn nhìn, nhất định có thể nhìn được.

"Không có nhìn." Người đàn ông mở miệng.

Lấy được đáp án này, cô mới thở dài một hơi, cuối cùng người đàn ông này cũng chịu trả lời vấn đề đằng hoàng một lần.

Người đàn ông mỉm cười, đặt tay vào bên hông của cô, "Không náo loạn nữa, em nên tìm một chỗ ở đi."

"Ừ." Nếu lại sống cùng một mái nhà với Cố Trinh Trinh, có lẽ cô sẽ buồn nôn chết mất, lại nói, khó bảo đảm Cố Trinh Trinh sẽ không gây cho cô sự trói buộc nào, đến lúc đó khó lòng phòng bị, cô liền thăm rồi.

Cố Tử Mạt tùy ‘ Lục Duật Kiêu ’ theo cô xuống lầu, lại chạm mặt ngay với Cố Trinh Trinh đang lên lầu.

Một lên lầu, một xuống lầu, hai người mặt đối mặt, lại lướt qua nhau, đây là một quá trình vi diệu.

Cố Trinh Trinh chưa từng cúi đầu, huống chi là lúc này, cô tự nhận không cần thiết phải cúi đầu, cô bước từng bước lên, ánh mắt bình tĩnh, đón lấy ánh mắt của Cố Tử Mạt, cũng không có thù hận cùng oán niệm gì đó, cực kỳ bình thản, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đối mặt với một Cố Trinh Trinh giỏi về biểu diễn, Cố Tử Mạt ghê tởm đến muốn ói, cô vốn cho là mình còn có thể tiếp tục tỏ ra uy phong trước mặt Cố Trinh Trinh, nhưng cô cảm thấy, chờ qua cái nhiệt tình đó, thì cô cũng không còn chút hứng thú nào nữa.

Cố Trinh Trinh có thể không có liêm sỉ, một dáng vẻ giả bộ bình tĩnh không sao cả, mà cô lại không làm được!

Đối mặt kỹ năng diễn không hề sơ hở của Cố Trinh Trinh thì cô có loại cảm giác tự ti mặc cảm, vì ngày thường ngu xuẩn của mình! Đây chính là sự khác nhau trực diện giữa tiện nhân và người bình thường.

Cô và Cố Trinh Trinh, không thể tránh khỏi gặp nhau.

‘ Lục Duật Kiêu ’ nghiêng nghiêng người, vừa vặn chắn giữa Cố Tử Mạt và Cố Trinh Trinh, cứ như vậy, cô và Cố Trinh Trinh đi qua nhau, thì bị

thân thể của ‘ Lục Duật Kiêu ’ ngăn cách ra rồi.

Cố Tử Mạt bước xuống lầu, cũng không phòng bị, từ sau lưng lại truyền đến giọng nói cố ra vẻ tình cảm của Cố Trinh Trinh, "Chị, hôm nào chúng ta cùng nhau đi dạo phố đi, có một số việc, em có thể giải thích cho chị nghe."

Nghe giọng nói kiểu cách của Cố Trinh Trinh, Cố Tử Mạt lại một ngụm buồn nôn, cái rắm! Có thể giải thích cái gì, cô ta đây là diễn trò cho ai nhìn, cho người ngoài ‘ Lục Duật Kiêu ’ nhìn sao?

Cố Tử Mạt cố ý nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, lại thấy trên mặt anh cũng không có biểu tình, không hề gợn sóng, lúc này cô mới yên lòng lại.

Muốn tạo hình tượng tốt đúng không, Cố Trinh Trinh? !

Cô sẽ không để cho cô ta như ý, cô dừng chân, quay đầu quay lại nhìn Cố Trinh Trinh, dùng giọng nói vô cùng nhu hòa nói: " Trinh Trinh, chuyện em hắt nước bẩn lên người chị, chị cũng không để ở trong lòng, chuyện em trộm đồ, giật đồ, chị cũng sẽ không tính toán nữa, không biết em còn muốn giải thích cái gì."

Dứt lời, cô còn cố ý thở dài, mang theo ý bất đắc dĩ nữa.

Nói Cố Trinh Trinh trộm đồ, giật đồ, đây là cô vô ý một câu hai nghĩa, Cố Trinh Trinh có lời kéo ‘ Lục Duật Kiêu ’, cho nên ở đây, cô rõ ràng có ngụ ý.

Giả bộ? Diễn trò? Cô cũng có thể!

Cố Trinh Trinh càng cố gắng diễn trò, cô lại càng có ý muốn so tài với Cố Trinh Trinh!

Trên mặt Cố Trinh Trinh hơi cứng ngắc, nhưng ngay sau đó biến mất, ngoan ngoãn khéo léo cúi đầu cup mắt xuống, muốn tìm lại một chút mặt mũi, "Nếu chị nói như vậy, vậy em cũng yên lòng rồi, những thứ này đều là hiểu lầm, chị hiểu là tốt rồi, em. coi như em bị chút uất ức, cũng được thôi."

Nói đến cuối, nụ cười trên mặt Cố Trinh Trinh dần dần phai nhạt đi, biến thành một loại ưu thương không nói lên lời. và uất ức!

Cố Tử Mạt nhìn rõ bộ dáng ‘ vừa thấy đã thương ’ của Cố Trinh Trinh ở trong mắt, dáng vẻ của kỹ nữ như thế nào, chính là cái bộ dáng này của Cố Trinh Trinh!

Ngoài miệng thì nói chịu uất ức cũng không sao, nhưng mà trên mặt lại đầy sự uất ức!

Vẻ mặt của cô vẫn duy trì biểu cảm không thay đổi, nhưng trong lòng đã muốn tức giận đến giơ chân, lời nói cử chỉ của Cố Trinh Trinh, thật là không biết xấu hổ, cô tự thẹn không bằng.

Cô khẽ cười, "Em đã thích chịu uất ức như vậy, hôm nào có cơ hội, mong rằng em gái chịu trách nhiệm thay chị nhiều chút."

Nói đến cuối, Cố Tử Mạt thật sự vẫn có chút bị chính mình làm cho buồn nôn, chị em gái cái gì chứ, đây là muốn cô diễn ‘ Tân Chân Huyền truyện ’ cùng với Cố Trinh Trinh sao? Vẫn là miễn đi!

Nói xong câu này, cô chán ghét quay đầu đi, chủ động kéo tay ‘ Lục Duật Kiêu ’, cất bước đi ra ngoài, nhưng đột nhiên, lại nghe được Cố Trinh Trinh ở phía sau gọi cô lại, "Chị, có chút việc, em muốn nhắc nhở chị."

Cô không muốn dây dưa với Cố Trinh Trinh, im lặng không để ý đến cô ta, nhưng không nghĩ, Cố Trinh Trinh lại khoan thai bước xuống, đi tới bên cạnh cô, khước miệng dán sát vào tai của cô, nói nhỏ bên tai cô, "Người đàn

ông bên cạnh chị này, lai lịch cùng ý đồ, chị hiểu rõ sao? Anh ta giúp chị, chỉ là vì ích lợi mà thôi!"

Viền tai của Cố Tử Mạt cứng đờ, trong lòng cũng bị đánh một cái, sau đó cơ thể cũng co rúm lại, phản ứng đầu tiên của cô chính là nhìn ‘ Lục Duật Kiêu ’, ánh mắt của người đàn ông lại ngưng tụ trên người Cố Trinh Trinh, ánh mắt sâu thẳm, vẻ mặt lạnh lẽo, không còn giống bình thường nữa.

Cố Trinh Trinh che miệng cười, cánh tay cọ xát cánh tay của Cố Tử Mạt, cười tươi như hoa, "Chị gái à, nhớ tới tìm em nhé."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Hoảng Sợ, Muốn Cánh Tay Phải Của Cô!

Cố Tử Mạt tự nhận không có nơi nào tốt để đi, chỉ có chỗ của Đại Thiến là có thể an thân.

Lấy quyển nhật ký cô vừa mới đặt trên khung cửa, liền tìm kiếm xung quanh nhà của Đại Thiến, cô lật bên trái, liền chỉ vào một hàng chậu hoa ở phía bên phải, chỉ huy ‘ Lục Duật Kiều ’ nói, "Giúp tôi lật tìm ở bên kia, tôi muốn tìm cái chìa khóa."

Người đàn ông nhìn một chút, đứng không nhúc nhích, vẻ mặt lúng túng, bất đắc dĩ nói ra lý do của mình, "Anh sợ loài động vật nhiều xúc giác, vẫn là em tự mình đến đây đi."

Cố Tử Mạt nhìn đi nhìn lại anh, híp híp mắt đầy nghi ngờ, rất không bình thường, "Một người đàn ông như anh, lại sợ côn trùng?" Ánh mắt không tự chủ liếc về phía ngón tay thon dài của anh, không nhận được thềm oán, người có bộ dạng đẹp đẽ, đều có một đôi tay của cậu ấm.

Người đàn ông chú ý đến ánh mắt của cô, rất bất đắc dĩ giang tay, nhún vai một cái, "Ừ, cho nên không giúp em được."

"Ừ." Không trông cậy vào người đàn ông này giúp một tay được nữa, cô buồn bực hừ một tiếng, tự mình tìm kiếm.

Người đàn ông ôm cánh tay, gõ gõ bên cạnh hỏi, "Cố Trinh Trinh nói với em cái gì vậy?"

Nghe thấy anh hỏi, động tác trên tay của cô ngưng lại, vội lắc lắc đầu, "Không có gì."

Nghe được lời nói cuối cùng kia của Cố Trinh Trinh, xem ra Cố Trinh Trinh đối với thân phận của anh đã rõ như lòng bàn tay rồi, mà cô, lại chẳng hay biết gì, mặc dù cô không nói ra miệng, nhưng trong lòng đã có ngăn cách, âm thầm lưu tâm đến thân phận của anh, cùng với, ích lợi – trong miệng Cố Trinh Trinh!

Lật lên di chuyển, đập đập tìm một chút, cuối cùng tìm được chìa khóa ở dưới đáy bồn hoa thứ hai bên phải .

Cô thở ra một hơi, vì che giấu trong lòng nghi vấn cùng thấp thỏm, cô khoe chiếc chìa khóa với anh, đứng dậy, "Hãy, tôi tìm được rồi."

Tám phần bởi vì ngồi xổm quá lâu, chân hơi tê, đứng lên cũng mất chút hơi sức, sau lại thiếu chút nữa không đứng vững, thật may là có anh tới đỡ cô.

Một bàn tay của người đàn ông cùng tay phải của cô mười ngón nắm vào nhau, một cái tay khác, vững chắc nắm ở bên hông của cô, sau đó chậm rãi cẩn thận đỡ lấy cơ thể của cô ổn định, mới buông tay ra, "Về sau cẩn thận một chút."

Cô không được tự nhiên lại xấu hổ, nhớ tới lần bị rèm cửa sổ cuốn lấy ở nhà họ Cố, gương mặt không khỏi lại nóng lên, cúi đầu nhìn qua nơi tay cô và anh đang nắm lẫn nhau, càng nhìn càng thấy kỳ cục, vẫy tay ra, "Ừ, tôi đã ổn rồi, có thể buông ra."

Cô và anh tiếp xúc như vậy, luôn có hoặc nhiều hoặc ít mập mờ, giống như mười ngón tay của hai người yêu nhau nắm lẫn nhau, muốn quỳ xuống tuyên thệ, không xa không rời .

Theo như cô quan sát, cô và anh, còn chưa có đến cái mức này.

Người đàn ông không sao cả cười cười, lại có chút quyến luyến buông tay cô ra.

Cô thấy thế, vội vàng nắm chặt cái chìa khóa, chọc chìa khóa vào ổ khóa, hơi mở hé cửa, quay đầu nhìn ra phía sau nói: " Đây là nhà Đại Thiến, không tiện lắm, tôi sẽ không mời anh vào, anh cũng đi về đi thôi."

Chờ nhìn thấy người đàn ông gật đầu, cô mở ngay cửa ra, chạy nhanh vào nhà.

Lưng dựa vào cánh cửa, thở mạnh mấy hơi, nhưng không nghĩ, một giọng đàn ông không tính là xa lạ truyền đến từ trong phòng Đại Thiến.

"Nhóc con, thật là đã lâu không gặp, tới đây, nếm thử ly rượu này một chút." Giọng nói của Tần Khôn khàn khàn, mặc dù là lời nói khách khí, nhưng bên trong lại mơ hồ mang theo xa cách.

Nâng lên tay áo được cắt may vừa với người, tùy ý khoát tay một cái, thủ hạ liền bưng ra một ly rượu, đưa tới trên tay Cố Tử Mạt vẫn còn không hiểu ra sao.

Cố Tử Mạt hít vào một hơi, nghĩ thầm hôm nay đụng phải, tất cả đều là cao thủ mở khóa, trước có đồ giả mạo, sau có thủ hạ của Tần Khôn!

Cô nhận lấy ly rượu nhỏ, không uống, chỉ nhắm mắt lại, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, hít thật sâu hương vị, mới mở mắt ra, thả lại ly rượu lên khay, êm tai nói: " Phương pháp ủ rượu cổ xưa kiếm thấy, vừa ngửi liền biết, chỉ là, ngài Khôn, chỉ cần ngài cho tôi thời gian 2 tuần, thì nhất định tôi có thể sử dụng hơn một loại hương liệu làm ra cái hương vị này."

Cô không uống rượu, chỉ nói đến điều hương, Tần Khôn vẫn đang dẫn lòng được để nghe, mà người đàn ông cường tráng bên cạnh Tần Khôn lại nghe không nổi nữa, anh ta bước lên, "Đừng thấy cho chút mặt mũi mà lên mặt, ngài Khôn ban rượu cho, cô không muốn uống cũng phải uống!"

Cố Tử Mạt nghe thấy, chân mày cũng nhíu lại, nghĩ thầm người này nhất định là tùy tùng mới bên cạnh Tần Khôn, còn làm việc theo kiểu xã hội đen

cũ rích kia nữa!

Cô nhìn về phía Tần Không đang ngồi nghiêm chỉnh, thấy trên mặt ông ta cũng không có biểu tình gì, mà chỉ đang trầm ngâm suy nghĩ, Cố Tử Mạt tính toán trong lòng, vừa nhìn về phía người đàn ông cường tráng có dáng vẻ hung thần ác sát, cũng không bị dọa, ngược lại lại càng thêm tự tin!

Cô chẳng những không uống rượu, ngón tay mảnh khảnh còn đẩy cả khay và ly rượu sang một bên, "Ngài Khôn, xin thông cảm, uống rượu đối với tôi mà nói, có hại mà không có ích gì, cho nên tôi sẽ không uống."

"Cô ——" người đàn ông cường tráng giận quá, anh ta chính là cảm thấy cái cô gái nhỏ này không cho Ngài Khôn mặt mũi, cũng không nhìn sắc mặt của ngài Khôn, liền tiến thân hình cao to lực lưỡng tới gần Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt đang định lui về phía sau mấy bước, liền nghe thấy Tần Khôn lên tiếng, "Nhóc con, đây là cô muốn nói cho tôi biết, khứu giác của cô đã khôi phục như cũ rồi !"

Cố Tử Mạt nghe được, Tần Khôn dùng là câu khẳng định, lần này cô cũng không lui về phía sau nữa, mà ngược lại tiến lên một bước, tự tin tiến lên trước ánh mắt của Tần Khôn, gật đầu, "Phải, cho nên ngài Khôn, tôi muốn đổi một loại phương thức hợp tác với ngài!"

Trên một loại ý nghĩa nào đó mà nói, cô cũng không sợ Tần Khôn.

Chỉ nhìn một cách đơn thuần cái ông Tần Khôn này cũng không đáng sợ, đáng sợ là danh tiếng, bối cảnh, mảnh khoé của ông ta! Cái người đàn ông này đã oai phong trên thương trường gần 50 năm, phong cách nho nhã, tướng mạo không có một chút nào hung thần ác sát, cũng không lỗ mãng, cũng không khủng bố!

Nếu ông ta mặc bộ trang phục cổ xưa này quang minh chánh đại đi ở trên đường, người không biết thân phận của ông ta, tất nhiên sẽ coi ông như một

ông lão yêu thích phong nhã.

Tần Khôn hí mắt, sau đó phất phất tay, chỉ huy người đàn ông cường tráng lui về phía sau, thâm trầm mở miệng, "Cô nhóc, cô nói đi."

Cố Tử Mạt nhìn người đàn ông cường tráng đã lui xuống, trong lòng lại càng không sợ gì nữa, cô vuốt vuốt tóc, từ từ mở miệng, "Ngài Khôn, lần trước tôi tìm ngài, ngài đã đưa ra yêu cầu với tôi, ra lệnh cho tôi mời được thầy giáo của tôi điều chế hương thơm giúp Thanh bang, nếu như không làm được, tôi sẽ mặc cho Thanh Bang phế đi cánh tay phải của tôi, thật ra thì tôi cũng hiểu biết rõ, đây gần như là một nhiệm vụ không thể hoàn thành được, chỉ vì sự an toàn của người nhà, nên tôi mới đồng ý, mà bây giờ không giống vậy, thầy giáo của tôi có thể làm được, tôi tự tin tôi cũng có thể làm được như vậy, cho nên, tôi muốn sửa đổi hiệp nghị của chúng ta, ngài Khôn, tôi thỉnh cầu có thể điều hương giúp Thanh Bang."

Cô nói xong ý của mình, giương mắt nhìn Tần Khôn, lại thấy hình như Tần Khôn cũng không có nghe, chỉ đang dùng miếng vải nhung màu đen để lau chai rượu, trong lòng cô đánh trống, ngón tay nắm chặt, hít sâu chờ lời nói của Tần Khôn.

Sau khi mất không ít thời gian và kiên nhẫn, mới nghe thấy Tần Khôn lên tiếng.

Ông ta nói, "Cô gái à, cô có nghĩ tới hay không, tôi lại càng muốn cánh tay phải của cô hơn!"

Lòng Cố Tử Mạt chấn động, chỉ cảm thấy trong nháy mắt toàn bộ khí huyết đều bị đông lạnh, tay trái của cô, theo bản năng liền nắm cánh tay của mình, càng nắm càng chặt, nắm chặt hơn nữa, cho tới khi cánh tay phải bị nắm đến phát đau, hình như chỉ có như vậy, mới có thể tin chắc, cánh tay này còn là của mình!

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Thề Sống Chết Một Trận

Tần Khôn, là lão đại của một tổ chức xã hội đen nổi tiếng, nếu muốn lấy đi cánh tay của cô, quả thực là dễ như trở bàn tay, cô ở trước mặt loại nhân vật lớn như này, quả thật chỉ giống như con sâu cái kiến.

Chẳng qua - Tần Khôn bằng lòng dùng rượu đổi thoại với cô, còn đích thân tới cửa tìm cô, điều này có ý nghĩa như thế nào? !

Cô không tin, Tần Khôn một ngày kiếm bạc tỷ, sẽ làm to chuyện vì một cánh tay của cô, dần dần, trong đầu của cô có ý nghĩ của mình, chỉ là cô đang ở trong trạng thái khẩn trương, thủy chung vẫn không bắt được điểm đó!

Nhưng vậy thì tính sao!

Đập nổi chìm thuyền lại có làm sao, trong lòng cô như đã có ý tưởng, quyết định thề đánh một trận.

Trong mắt xẹt qua một sự kiên định trước nay chưa từng có, tay trái đang nắm cánh tay phải dần dần buông lỏng xuống, giờ giờ cánh tay phải của mình về phía Tần Khôn, không sợ nói: " Ngài Khôn, nếu Ngài muốn lấy đi cánh tay phải của tôi, thì ngài lấy đi thôi, tôi hiểu rõ bản thân mình hơn so với ngài, tôi cũng tự biết, khước giác so với cánh tay thì quan trọng hơn rất nhiều!"

Tần Khôn ngưng lại động tác lau chai rượu, ném miếng vải nhung vào trong tay thủ hạ, trong đôi mắt già đời xẹt qua một tia bén nhọn, quét qua kìm sắt bên cạnh, lại nhắm mắt lại giống như vô cùng mệt mỏi, không nói một câu.

Cố Tử Mạt nhìn, trong lòng biết, vô thanh thắng hữu thanh, như này liền coi là hạ mệnh lệnh xuống đi.

Mắt đẹp khê liếc, quả nhiên trông thấy thủ hạ của Tần Khôn cầm một cái kim sắt lớn lên, đi về phía cô, cô còn chưa kịp kinh hoảng ra tiếng, hai bên bả vai đã bị người từ phía sau bóp chặt.

Thủ hạ của Tần Khôn, tất cả đều có võ công đứng đầu, tóm cô một cái, từ trên gân cốt truyền tới một tiếng ‘ ba két ’, cô liền bị người chế ngự từ phía sau không cách nào nhúc nhích.

Cô quay đầu, không nhìn về phía chiếc kim sắt đưa về phía tay phải, mở miệng lên tiếng, nhắm thẳng vào điểm mấu chốt của Tần Khôn, "Ngài Khôn, nếu ngài lấy đi cánh tay phải của tôi, thì ngài sẽ hoàn toàn lỗ vốn rồi! Kỹ năng điều hương của tôi, không hề kém bất kỳ một vị Điều hương sư nào dưới trướng của ngài, kỹ thuật điều hương mang tới lợi ích kinh tế cho Thanh Bang, khẳng định cũng sẽ không phải nói rồi!"

Dạo này, làm ăn khó khăn, kinh doanh đứng đắn cũng tìm cách cấu kết với tổ chức xã hội đen, lăn lộn ngoài xã hội ngược lại lại muốn làm buôn bán nghiêm chỉnh.

Thanh Bang là tổ chức xã hội đen lớn nhất, cũng không ngoại lệ, Thanh Bang bước chân vào ngành Mỹ Phẩm, chính là bước đầu tiên.

Cô và Tần Khôn, cũng không phải lần đầu tiên tiếp xúc, lúc trước khi cô chưa mất đi ‘ lỗ mũi siêu cấp ’, Tần Khôn đã phái người giao thiệp với cô, lúc ấy cô cũng không đồng ý với yêu cầu của Tần Khôn, Tần Khôn tự nhiên sẽ không buông tha, giở ra một đồng lớn âm mưu lẫn dương mưu, có lẽ là trời cao trêu người, trong lúc đó, trời đất xui khiến cô lại mất đi ‘ lỗ mũi siêu cấp ’, dễ dàng mất đi tư cách tiếp tục điều chế hương thơm, cũng bởi vì như thế, Tần Khôn chỉ có thể từ bỏ.

Phúc họa liền nhau, là họa không phải phúc, cô mất đi tư cách điều hường, lại may mắn thoát khỏi sự hãm hại của Thanh Bang!

Đến tận ngày hôm đó, Cố Trinh Trinh dùng sinh mạng của người nhà họ Sở uy hiếp cô, cô chỉ có thể nghĩ đến Tần Khôn, cùng Tần Khôn đạt thành hiệp nghị, từ đó che giấu trở lại thôn Thải Thạch.

Cố Tử Mạt không tin, mình nói ra lời nói này rồi, mà Tần Khôn vẫn không hề động dung!

Kìm sắt đã mở miệng to như chậu máu, đưa đến gần cánh tay phải của cô, cô không hoảng hốt cũng là giả, dù sao cô cũng không có niềm tin tuyệt đối.

Nếu như chết đã đến nơi rồi, cô cũng tạm thời chấp nhận, cô nín thở, nhắm mắt thật chặt, chờ đợi kết quả cuối cùng trong bóng tối.

Tần Khôn híp mắt, nhìn cô gái trước mắt căn môi rất bình tĩnh, khoe miệng nâng lên một đường cong.

Một cô gái trẻ hơn 20 tuổi, thế nhưng lại can đảm như vậy! Nếu đổi lại là một cô gái khác, đoán chừng chân cũng mềm nhũn, cũng có thể sẽ sợ đến mức tiểu cả trong quần rồi.

Ông ta sử một cái ánh mắt đi qua, người thủ hạ liền ngưng động tác, Tần Khôn đột nhiên đứng lên khỏi chỗ ngồi, liền nói, "Cô gái, một lời đã định."

Nhóm thủ hạ kinh ngạc một lúc, không ngờ ngài Khôn lại dễ dàng bỏ qua cho cô gái trẻ này như vậy, hơn nữa sự hợp tác này, cũng không có ký kết hiệp nghị gì cả!

Cố Tử Mạt nghe vậy, bỗng dừng mở mắt, ánh mắt sáng ngời, gật đầu với Tần Khôn một cái, "Tôi cảm ơn ngài Khôn."

Nhóm thủ hạ lại một trận hít khí, ai cũng thấy rõ ở trong mắt, Tần Khôn rõ ràng cho cô gái này đãi ngộ tốt, nếu đổi thành người khác, đã sớm dập đầu quỳ cảm ơn rồi, ngược lại cô gái này, gặp biến không sợ hãi, khách khí, xa cách lễ độ, thật sự không có dáng vẻ chiếm được tiện nghi!

Tần Khôn không nói gì nữa, giơ giơ tay lên, để cho thủ hạ lấy ra hiệp nghị trước đó, đưa vào trong tay Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt nhận lấy hiệp nghị, không nhìn một cái, cô hoàn toàn không cần tra xét đối chiếu, với thực lực của Tần Khôn, hoàn toàn không cần táy máy tay chân trên phương diện này, huống chi, cô vẫn rất tin vào nhân phẩm của vị nhân vật lớn này.

Cô liếc cũng không liếc mắt một vòng nội dung phía trên, trước mặt mọi người, xé nát hiệp nghị!

Giấy vụn phiêu tán rơi xuống đất!

Tần Khôn hài lòng nhìn hành động của cô, cũng không lên tiếng, đợi đến khi toàn bộ giấy vụn đều nằm trên mặt đất, ông ta mới ném ra một câu nói, dẫn đoàn người dương dương tự đắc đi ra ngoài.

"Cô gái, Tần Khôn tôi coi trọng cô!" Nói năng có khí phách!

"Cám ơn Ngài Khôn." Trên mặt Cố Tử Mạt không có buồn vui, chỉ có không kiêu ngạo không tự ti, vẫn nắm chặt nắm đấm như cũ, đứng tại chỗ, nửa cúi đầu, trầm ngâm nhìn đoàn người này đi ra ngoài.

Đoàn người kia đi tới một nửa, mắt cô mở to, ở giữa đoàn người này, có một người đàn ông cao lớn mặc quần áo bó màu đen, mặc dù anh ta khom người, nhưng cô vẫn nhìn ra được, dáng người của anh ta rất cao, cơ thể cũng thon gầy khác thường, ánh mắt xếch hẹp dài vẫn không che giấu được sự sắc bén trong ánh mắt như cũ!

Nhóm thủ hạ thấy cô gái này chính là tỏ thái độ như thế, tâm tình lại thay đổi.

Ghét! Tuyệt đối là ghét!

Ngài Khôn của bọn họ cho cô gái này mặt mũi như vậy, cô gái này còn không lĩnh tình, chỉ đơn giản hai chữ ‘ cảm ơn ’, thật đúng là không hiểu việc lễ nghĩa, cô như vậy, không phải coi thường Ngài Khôn của bọn họ thì là cái gì? !

Cho đến khi đám người kia biến mất khỏi tầm nhìn, chân Cố Tử Mạt bắt đầu tê dại, thân thể mềm nhũn, ngã nhào vào cạnh cửa.

Cô dùng một tay chống lên khung cửa, không để cho mình ngã nhào lên mặt đất, một cái tay khác đập vào lồng ngực của mình, cố gắng đè lên cho bản thân đỡ sợ.

Nghĩ đến các loại tình huống vừa rồi, thật là khiến người sợ, lúc đối mặt với Tần Khôn, không phải là cô không sợ, mà là không dám sợ.

Nhất là ở lúc sau nhìn thấy người kia, mắt xéch, cặp mắt hết sức có tính xâm lược kia, lúc này nhớ lại, vẫn khiến lòng cô sợ hãi!

Hiện tại Tần Khôn vừa đi, rốt cuộc cô không cần chống đỡ giữ vế bề ngoài kia nữa, cả người giống như là bóng cao xu bị xì hơi, bản thân tự chữa trị tổn thương của bản thân.

Cô chống đỡ rất lâu, cũng không thấy Đại Thiển trở về, tay của cô ấn chặt ở ngực, từ đầu đến chân đều cảm thấy lạnh lẽo, cô có hai gia đình, nhưng là cô lại không thể đến bất kỳ một cái nhà nào, chỉ có thể đến nơi này của Đại Thiển để sưởi ấm.

Hình như, cô bận rộn làm việc lâu như vậy, vẫn là hai bàn tay trắng.

Cơ thể cũng khó mà chống đỡ được nữa, cô chán nản mặc cho thân thể của mình trượt từ trên khung cửa xuống sàn nhà, cả người ngồi bệt xuống sàn nhà, ôm cánh tay nhìn chăm chăm một góc của khung cửa, sững sờ mất hồn.

Cho đến khi góc khung cửa vào trong tầm mắt, xuất hiện một đôi giày da màu nâu dừng lại.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Tôi Không Nhận Ra Anh, Không Nhớ Ra Anh!

Lục Duật Kiêu ngồi xổm người xuống, khom người một cái, cố gắng hết sức giữ vững tư thế nhìn thẳng với cô, để mắt gặp ánh mắt của cô, đưa tay thử tìm bàn tay của cô đang cuộn tròn ở bên trong, "Đưa tay cho anh."

Cô lại tiếp tục cuộn người lại, tay trái nắm thật chặt cánh tay phải của mình, không muốn buông tay, cô cảm thấy lạnh lẽo, nơi cánh tay phải là lạnh nhất, cô khẽ ngẩng đầu, lắc đầu với anh một cái, nhỏ giọng nỉ non, "Đừng, tôi lạnh."

Người đàn ông ý thức được sự khác lạ của cô, thu tay lại, cầm bạnh căng ra, thấy trên trán trắng noãn bóng loáng của cô đã nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, nghĩ đến những gì vừa biết, đáy lòng anh không khỏi cũng phát rét theo, gương mặt cũng theo đó mà lạnh lùng vài phần.

Nếu lúc này Cố Tử Mạt chú ý đến anh mà nói, nhất định sẽ phát hiện một mặt khăn trương nguy hiểm của người đàn ông này.

Ngón tay của anh gạt ra sợi tóc đang ngăn cản ánh mắt của cô, dùng khăn tay bắt đầu lau từng chút một mồ hôi lạnh trên trán cô.

Nhìn gần, hình như cô lại gầy đi một chút, đôi mắt như hai viên bảo thạch đen điểm tuyết trên khuôn mặt lớn cỡ bàn tay, càng lộ rõ vẻ gầy gò trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

Anh toàn tâm lau sạch sẽ mồ hôi trên trán cô, thu tay lại, chuyên chú nhìn cô một lát, hai tay đặt lên vai cô, dùng giọng điệu ôn nhu nhất, hỏi, "Anh ôm em đây?"

Nghe thấy anh nói, mắt cô lóe lên một cái, gật đầu một cái.

Người đàn ông nhận được trả lời, hai tay dùng sức, ôm cả người cô vào trong ngực, đi vào trong nhà.

Cảm giác treo lơ lửng trên không khung bất ngờ đến, khiến cả người Cố Tử Mạt cũng mất đi cảm giác an toàn, cô theo bản năng dùng tay níu chặt vạt áo trước ngực anh, một cái tay khác vòng lên cổ của anh.

Trong thời gian ngắn ngủi, người đàn ông đã thay quần áo khác, hẳn là đã tắm rửa, trên người anh, cô có thể nhạy cảm ngửi ra mùi thơm ngát của cỏ xanh sau cơn mưa, cái mùi này, cô thích.

Tâm nghĩ tinh thần đã hướng tới, mũi môi của cô, lại tựa gần hơn vào trên ngực anh.

Người đàn ông cảm nhận được dị động truyền đến từ nơi cổ cùng trên ngực, cúi đầu nhìn cô gái trong ngực, trong ánh mắt bật ra chút nụ cười, vững vàng đi tới bên cạnh sofa, nhẹ nhàng đặt cô lên trên, nhưng không ngờ, cánh tay của cô lại tóm chặt lấy anh hơn, hình như cũng không bằng lòng buông tay.

Cố Tử Mạt lẳng lẳng nhìn người đàn ông trước mắt này.

Có lẽ, anh không tới, cô cũng sẽ không nhu nhược giống như bây giờ, rất nhanh sẽ kiên cường trở lại, nhưng người đàn ông này giống như xuất hiện kịp thời, lại đánh nát lý do cuối cùng để kiên cường của cô.

Anh đến kịp thời như vậy, anh quan tâm thích hợp như thế, lời nói của anh lại dịu dàng làm sao, cô có thể yên tâm tin tưởng anh.

Bởi vì anh xuất hiện, cô cảm thấy bản thân có chỗ dựa, tiềm thức của cô, yêu cầu mình ngã trên mặt đất không đứng lên, yêu cầu mình nắm thật chặt

vạt áo của anh, chặt chẽ không buông tay, ấm áp anh mang đến, cô không muốn thả ra một giây nào.

Bây giờ cô lại không có cách nào kiên cường như lúc ban đầu nữa, nhưng cô có thể dựa vào lồng ngực rộng của anh.

Ý thức được điều này, cô nhìn vào đôi mắt đen nháy của anh, trong mắt cô suýt rơi lệ .

Người đàn ông hơi luống cuống, cong chân quỳ xuống trước ghế sofa, ôm lấy eo của cô, cánh tay ôm lấy cô chặt hơn, sâu nặng thở dài nói, "Cố Tử Mạt, em biết không! Anh hối hận!"

Tần Khôn giao dịch cùng cô, anh đã biết từ sớm rồi, Tần Khôn đang ở bên trong chờ cô, anh lại càng rõ ràng, nhưng là biết được tất cả, anh lại vẫn không có tham dự vào!

Anh không có tham dự, là kết quả anh đã cân nhắc nhiều lần, yêu một người, không thể chỉ một mặt cho đi, mà Cố Tử Mạt cũng không phải là một người có thể nhận sự ban tặng, anh muốn thành toàn cô, buông tay để cho cô tự mình giải quyết vấn đề, anh tin tưởng cô có thể đối phó với Tần Khôn.

Kết quả chứng tỏ, dự đoán của anh là chính xác, nhưng anh vẫn sai, anh đánh giá quá cao sức chịu đựng của mình!

Anh thấy không phải cô chỉ ăn một chút khổ, chịu tí xiu kinh sợ, ánh mắt đầu tiên khi bước đến anh thấy cô ngã ngồi ở trước cửa, thì anh đã bắt đầu hối hận rồi.

Cố Tử Mạt không biết cụ thể là anh muốn nói cái gì, chỉ gần như sững sờ nhìn anh, cô nhìn thấy, lúc anh nói lời này, trên tay nổi đầy gân xanh, người đàn ông này, luôn luôn có thể sử dụng tình cảm thật sự nhất tới che chở cô!

Toàn bộ thanh âm đều đang nói với cô, cô không thể tiếp tục mềm yếu nữa!

Tay cô đang giữ chặt vạt áo trước của anh dần dần buông ra, vừa dùng hai tay đẩy lồng ngực của anh ra, vừa an ủi anh nói, "Tôi không sao, thật sự không sao."

Cô tin chắc mình đã không sao, trước đó cả người lạnh lẽo, không phải là bởi vì sợ Tần Khôn, mà bởi vì là sợ một người, sợ hai bàn tay trắng.

Mà bây giờ, anh tới bảo vệ cô, cô đã lại có được một lần nữa.

Người đàn ông mặc cho cô đẩy mình ra, đôi mắt lạnh lùng quét từ trên xuống dưới khắp cả người cô, sau khi xác định cô không có việc gì, mới nhắc thẳng chân đang quỳ lên, ánh mắt sắc bén tập trung vào phòng tắm, thông thả bước tới.

Cổ Tử Mạt từ phía sau nhìn anh, lại phát hiện, cái người đàn ông trước sau như một ưu nhã tự nhiên, chạy một vòng là có thể kim quang lấp lánh này, lần này đi cũng không vững, bắp chân hơi run rẩy mấy cái, lúc này cô mới nhớ tới động tác của anh đối với cô vừa rồi.

Anh quỳ ở trên sàn nhà, an ủi cô lâu như vậy, nhất định chân đã tê rần rồi.

Trong lòng mới vừa dâng lên một phen áy náy, chỉ thấy người đàn ông cầm chiếc áo choàng tắm đi đến bên cô, "Tắm đi, sẽ ấm áp hơn."

Cô chần chờ nhận lấy áo choàng tắm anh đưa tới, nhưng không có động, mà là từ từ di chuyển bước chân lùi về phía sau, cách một khoảng cách với anh, cúi đầu nhìn xuống mũi chân của mình, hô hấp nặng nề mở miệng, "Anh, anh nghĩ muốn cái gì? Anh có thể nói thẳng cho tôi biết."

Cố Trinh Trinh nhiều lần không buông tha cô, là muốn chiếm đoạt hào quang của cô, Tần Khôn tìm cô, muốn lợi dụng kỹ thuật điều hương của cô, người đàn ông này tìm cô, là vì cái gì?

Chuyện trên đời, đều có nguyên nhân hậu quả, Cố Trinh Trinh nói khẳng định không sai, người đàn ông này, sẽ không giúp cô không công.

Người đàn ông lập tức hiểu được ý của cô, tay của anh vươn về phía cô, nhưng thu lại rất nhanh, anh nhìn chăm chăm cô, trầm giọng mở miệng hỏi ngược lại cô, "Em cảm thấy, anh đang mưu đồ cái gì?"

Cô ngừng thở, lắc đầu một cái, từ từ khép hờ mắt, giọng nói đau thương, "Nói ra yêu cầu của anh đi, tôi. tôi có lẽ sẽ đáp ứng với anh, thật sự." Hiện tại cô chẳng cần biết anh là ai, muốn biết nhất, chính là ý đồ cùng mục đích của anh, chỉ có biết những thứ này, cô mới có thể tìm ra tâm tình thích hợp nhất đối với anh.

Người đàn ông này, tổng cho cô một loại cảm giác, anh đối với cô rất chân thành tha thiết, nhưng một khi bị phủ kín lên một tầng lợi ích, sự chân thành tha thiết ban đầu liền nhạt như nước ốc.

Sau khi người đàn ông nghe xong, trên gương mặt tuần tú lộ ra một nét mặt cổ quái, muốn nói lại thôi, ngừng một lát mới cười khổ mà nói, "Yêu cầu gì cũng có thể?"

Bộ mặt của anh ngoại trừ lạnh lùng vẫn là lạnh lùng, anh nhìn cái cô gái trước mắt không biết phải trái này, trong lòng một trận tê dại, nhiều ngày như vậy, anh dùng chân tình đối đãi với cô, chẳng lẽ cô không cảm nhận được?

Là tảng đá cũng sẽ phải nóng lên, cố tình cô lại không động lòng chút nào, ngược lại lại nói anh tính kế với cô. Cô và anh, ở trong miệng cô, vẫn là quan hệ lợi ích!

Đáy lòng cô nặng nề, thử ngẩng đầu nhìn anh, cố nặn ra một nụ cười, cố gắng để cho mình biểu hiện nhẹ nhõm một chút, "Đại khái là vậy, không việc gì, anh nói đi." Sớm muộn gì cũng phải đi đến một bước kia, còn không bằng cảnh tỉnh ngay lúc này.

Người đàn ông nhìn cô chăm chăm, giận quá thành cười, anh giơ tay lên, ngón tay thon dài cọt nhả nâng chiếc cằm xinh xắn của cô lên, liếc xéo cô, "Nếu như mà anh nói, muốn em ngủ với anh một đêm, em cũng sẽ đồng ý?"

Anh giận đến phát điên, gần như không lựa lời mà nói, anh tức giận nghĩ, nếu cô thật sự gặp một người đàn ông đưa ra yêu cầu như vậy, chẳng phải là cô sẽ bị ăn sống nuốt tươi! Lại một lần nữa rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm!

"Bốp ——" tiếng bạt tai thanh thúy vang dội trong không gian yên tĩnh.

Cố Tử Mạt không thể tin nhìn tay của mình, cô cư nhiên động thủ đánh anh!

Anh bắt lại được tay của cô, ép buộc cô đối mặt với mình, giọng nói bi thương âm lãnh, "Cố Tử Mạt, em rất giỏi! Gặp lại lâu như vậy, em đều nhìn anh như vậy! Em không nhận ra anh, không nhớ nổi anh, còn biến anh thành người đàn ông ngu ngốc nhất trên thế giới!"

‘ Phác ’ một tiếng, áo choàng tắm trong tay không tự chủ từ trong tay tuột xuống đất.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Em Có Nhớ Ra Được Chút Nào Về Anh Không?

Lỗ tai Cố Tử Mạt đều đang run rẩy, cô giương mắt mà nhìn anh, trong đầu đều đã nổ ầm vang, anh nói cái gì, cô hoàn toàn không rõ ràng lắm rồi.

Chỉ cảm thấy anh nắm tay cô chặt như muốn đứt lìa cánh tay ra, đau đến mức lực phủ ngũ tạng của cô cũng xoắn vào một chỗ.

Người đàn ông này, rốt cuộc có rõ mình đang làm cái gì, nói cái gì hay không? !

Gặp lại? Nhớ lại? Nhận ra?

Những từ ngữ này, rõ ràng đều phát ra từ trong miệng anh, nhưng vì cái gì những thứ này lại cứ không chân thật như vậy! Giống như là nằm mơ!

Trong đầu óc mơ màng, cô tìm kiếm khắp nơi trí nhớ về người đàn ông này, nhưng. Ngay cả nửa điểm cũng không tìm thấy được!

Thật lâu, cô chỉ biết nhìn anh, lúng ta lúng túng không nói gì.

Anh nhìn cô, nhìn cô đau đến chân mày đều cau lại, cô bị thương đúng là sự hành hạ lớn nhất đối với anh, siết tay của anh, dần dần buông lỏng.

Giống như một quyền đánh vào bông, dần dần đọng lại trong đôi mắt lạnh lùng sau khi bộc phát, toàn bộ hóa thành sự ưu thương khó có thể diễn tả được thành lời.

Anh cũng nhìn cô, là sự chờ đợi vô cùng kiên nhẫn, cũng là đang dày vò hành hạ nội tâm của chính mình, "Nói cho anh biết, em có thể nhớ đến anh một chút nào? Em có thể nhận biết anh một chút nào?"

Cô nhìn vào ánh mắt của anh, nơi đó tĩnh mịch như biển, lóe lên ánh sáng hy vọng chờ mong.

Nhưng —— trong đầu của cô vẫn không có một ít trí nhớ về anh!

Cô không phải nhân vật nữ chính trong truyện ngôn tình cầu huyết, ở trên người cô, chưa từng có chuyện mất trí nhớ cầu huyết, không nhớ nổi, chính là thật sự quên mất, hoặc là, anh đang nói dối!

Cô gần như khố sở lui về phía sau một bước, ôm đầu, "Tôi. Không có, tôi thật sự không nhớ gì cả."

Hai tay thả xuôi ở bên người của người đàn ông nắm chặt lại, chán nản mở miệng, "Cái kết quả này, anh nên dự liệu đến, từ lúc chúng ta gặp lại đến nay, anh đã từng nói bóng nói gió với em rất nhiều lần, em cũng đều chưa từng nhớ ra, thậm chí lần đó, anh bị thương."

Nói tới chỗ này, thì anh dừng lại, không hề tiếp tục nói nữa.

Có một số việc, cô đã quên mất, cũng chưa hẳn không phải một chuyện tốt, nếu hiện tại anh nói cho cô biết, anh từng có ân cứu mạng với cô, về sau tình cảm của cô đối với anh, có lẽ sẽ không còn thuần túy nữa.

"Anh bị thương?" Cô khẽ ngược mắt lên, giống như là mong đợi anh nói tiếp.

Đáy mắt người đàn ông xẹt qua một sự thất vọng sâu sắc, nhưng mà trên mặt lại chỉ mỉm cười khố sở, "Có cảm giác như em đặc biệt xa cách với mọi người, lại rất dễ dàng coi anh như người qua đường, em đi dạo cửa hàng, đi dạo siêu thị, anh đã vô số lần thiết kế bất ngờ gặp mặt với em, nhưng từ đầu đến cuối em lại không hề cho anh một cái ánh mắt, trong chuyện này, anh rất thất bại."

Nói tới chỗ này, anh dừng lại một chút, thở dài lại tiếp tục nói, "Em đăng tin tìm thuê người đến đóng giả Lục Duật Kiêu, trước khi gặp em, anh đã cố ý mặc âu phục để thể hiện, khi anh chính diện đi tới trước mặt em, rốt cuộc thì ánh mắt của em cũng bị anh hấp dẫn, anh thấy được sự kinh hãi trong mắt em, khi đó anh liền có chút ý nghĩ hung ác, cuối cùng em đã ghi nhớ anh rồi, cuối cùng em đã có lòng hiếu kỳ đối với anh rồi, cho nên, anh cố ý dùng sự thật việc Hà Ân Chính vứt bỏ em để kích thích em, cố ý nói đùa muốn đi thuê phòng nghỉ với em, chỉ có như vậy, anh mới có thể bảo đảm, em có thể một lần lại một lần tiếp xúc gần gũi với anh."

Sau khi nói xong, chính là một tiếng than thở nặng nề.

Cố Tử Mạt nghe đến mê loạn, những lời này, đi thẳng vào sâu trong nội tâm mềm yếu của cô, cô chưa bao giờ nghĩ tới, có một người đàn ông, sẽ vì để cho cô liếc nhìn anh một cái, mà phải hao tổn tâm cơ đến như thế.

Chỉ là nghe một ít chuyện xưa này xong, cô liền tin chắc, lời anh nói không phải là không có cơ sở, quả thật bọn họ đã từng có duyên phận, anh không có nói láo!

"Đầu tiên, tôi nghĩ tôi có thể giải thích, bởi vì tôi đã từng chịu tổn thương, cho nên sẽ trở nên phòng bị, tôi đối với người khác đúng là rất xa cách, anh. Anh có thể hiểu chứ." Cô thật sự không dám nhìn anh, chỉ cúi đầu, tự giải thích cho chính mình.

Người đàn ông gật đầu một cái, bàn tay lướt qua gò má của cô, nhớ lại ngày trước, "Anh hiểu, chẳng qua sự xa cách này của em, cũng không giống trước kia, vào năm em 19 tuổi đó, đang ngồi trên ghế dài trong công viên Hải Thạch, cùng một chàng thanh niên trẻ chán chường, nói chuyện quan điểm về cuộc đời và tình yêu, cái người thanh niên trẻ đó, chính là anh."

"Mười chín tuổi. Tôi...tôi đã xảy ra một ít chuyện." Thời gian có thể làm thay đổi rất nhiều thứ, thay đổi thái độ nhìn người việc của cô.

Bởi vì những lời này của anh, cô lại chau mày một lần nữa, trong đầu, bắt đầu thu thập trí nhớ khi cô 19 tuổi.

"Hắt xì ——" gió đêm thổi qua, bả vai của cô run lên, không nhin được mà rùng mình một cái.

"Cố Tử Mạt." Anh gọi cả tên họ của cô.

Khom lưng, nhặt chiếc áo choàng tắm rơi ở trên đất lên, lại nhét vào trong tay cô một lần nữa, "Thật vui mừng, chúng ta lại gặp nhau một lần nữa."

Giọng nói của anh trầm thấp, giống như có ma lực nào đó đánh vào, khiến cô khi nghe được tên của mình phát ra trôi chảy từ đầu lưỡi của anh thường thường không nhin được mà tâm trạng run lên, cô chỉ cảm thấy trái tim dâng lên một nỗi buồn ngọt ngào, mang theo một sự ưu thương lưu luyến vô hạn nào đó.

Người đàn ông bị cô quên mất, lại hết lòng đối với cô như vậy, mà người cô toàn tâm toàn ý đối đãi, lại làm tổn thương cô như vậy.

"Trước tiên hãy tắm nước nóng một cái, anh sẽ đem chuyện lúc trước, nói cho em nghe." Người đàn ông sẵn sàng nói.

Nhìn vẻ mặt cô mờ mịt, anh đã biết, cô vẫn không nhớ ra anh được, anh không muốn bức bách cô, càng không muốn vào thời điểm mấu chốt này, cho cô nhiều áp lực vô hình như vậy.

Tần Khôn, người nhà họ Cố, điều hương, những thứ này cũng đủ để khiến cô gái nhỏ này mệt mỏi một lần rồi.

Cô nhận lấy, gần như luống cuống sờ gật đầu, đẩy cửa phòng tắm ra, đi vào.

Người đàn ông nhìn cô đi vào, đã tìm được vị trí phòng bếp, đi tới, chuẩn bị pha cho cô ly trà nóng, anh đang vén tay áo lên, liền nghe thấy một tiếng thét thê thảm từ trong phòng tắm truyền ra.

Người đàn ông bất chấp những thứ khác, xoay người chạy vọt vào, đẩy cửa ra.

Cố Tử Mạt nghe thấy tiếng động mở cửa, bỗng dừng quay đầu, liền nhìn thấy anh xông bừa vào, ngây người!

Trong giây lát ánh mắt của người đàn ông dừng lại trên cơ thể không mặc bất kỳ cái quần áo nào của cô, sau khi xác nhận cô bình yên vô sự, thì nhìn đi chỗ khác, lưu loát đóng cửa lại, ngăn cách bằng cánh cửa, hỏi, "Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?"

Cố Tử Mạt cực kỳ xấu hổ, thân thể trần truồng, dùng áo choàng tắm miễn cưỡng che đậy cơ thể của mình, mấp máy môi, nói quanh co giải thích, "Không có gì, chính là lúc tôi treo quần áo, suýt nữa bị ngã, sau đó không cẩn thận đụng phải cái nút bấm nước lạnh, nước lạnh liền xả xuống, lạnh cóng đến mức tôi run lên."

Cái này cũng trách không được, cô đi vào phòng tắm, tinh thần vẫn đang hoảng hốt, một mực nghĩ đến năm mình 19 tuổi đó, đã từng gặp cái người đàn ông lấp lánh hào quang này thế nào.

Trong trạng thái không yên lòng, không cẩn thận, liền chạm nhầm vào cái nút nước lạnh.

"Anh đi đi, tự tôi có thể." Cô hô lên với bên ngoài.

"Ừ."

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa của người đàn ông, cô cũng yên tâm lại.

Nay vừa mới vọt vào, thân thể của mình cũng bị anh thấy hết rồi, cô cũng thật đủ bị thương, quả nhiên đi ra ngoài lăn lộn cũng đều phải trả giá đi, lần trước ở thôn Thái Thạch, cô nhìn anh trần truồng, hiện tại đổi thành cô bị nhìn!

"Không công bằng!" Cô không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm.

Lần này cô bị xem hết toàn bộ, mà anh thì sao, lần trước dù sao cũng còn có chiếc áo sơ mi che đậy thân thể!

‘ Lục Duật Kiêu ’ cũng không chịu nổi, sau khi rời khỏi phòng tắm, huyết Thái Dương của anh liền mơ hồ giật giật liên tục, mặc cho anh ấn nó như thế nào vẫn không có dừng lại, lại nghe đến giọng nói đặc biệt của cô từ trong phòng tắm truyền đến, càng cảm thấy tim đập rộn lên.

Miễn cưỡng đè ép loại cảm giác này xuống, nhàn nhạt ‘ ừ ’ một tiếng, đang muốn xoay người đi, bên trong Cổ Tử Mạt lại “a” một tiếng.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Em...Em Mặc Quần Áo Tử Tế Vào

"Lại —— sao —— sao —— rồi hả ?" Giọng của người đàn ông đã trở nên kỳ quái.

"Tôi. Tôi không tìm được chốt mở nước nóng, nước vẫn là lạnh." Cô thủy chung vẫn không theo kịp lối tư duy của Đại Thiển, hiện tại lại dùng không được thiết bị nhà tắm của Đại Thiển!

"Vẫn là lạnh?" Người đàn ông giảm âm lượng giọng nói, hỏi lại rất nhỏ.

"Ừ, vẫn là lạnh, tôi đã thử điều chỉnh rất nhiều lần rồi."

"Em. em mặc quần áo vào, anh vào xem một chút." Người đàn ông cố ý đè thấp âm thanh, cũng không có thay đổi được việc giọng nói của anh đã thực sự bị biến dị.

Cố Tử Mạt nhìn da thịt ướt nhẹp của mình, lại xem một chút quần áo thay thế trên giá áo, hít một hơi, cuối cùng vẫn khoác thêm áo choàng tắm, xoay người lại, "Anh vào đi!"

Gần như trong nháy mắt khi tiếng nói phát ra, cô liền nghe được tiếng người đàn ông đẩy cửa bước vào, sau một loạt tiếng động, mới nghe thấy người đàn ông nói, "Đã tốt hơn, em tắm đi."

Cô gạt đầu một cái, sau đó thận trọng xoay người, lúc bốn mắt nhìn nhau, cô hơi bị hù dọa, vội vàng lại xoay người, "Anh đi ra ngoài đi!"

Cửa ‘ két ’ một tiếng, bị người đóng lại, cô mới dám xoay người, đến phía dưới vòi hoa sen tắm, nhưng mặt vẫn nóng bỏng, lại nghĩ tới thân thể

của mình vừa rồi bị ánh mắt của người đàn ông lướt qua, cả người cô đều có chút không ổn.

Lục Duật Kiều đi ra cửa, trực tiếp đi tới ban công, gọi một cú điện thoại đi, sau khi nói chuyện mấy câu, vẻ mặt của anh rõ ràng trở nên nghiêm trọng .

Bàn tay vịn lên lan can của ban công, chỉ huy Nhược Định nói: " Anh đi nói cho Tần Khôn, nếu ông ta không chịu nhả ra, tôi không thể làm gì khác hơn là đi mời người ở sau lưng ông ta ra mặt." Người nhà họ Lục trong xương cao quý cùng thận trọng, là không cho phép dính dáng tới tổ chức xã hội đen, từ trước cũng không có tiền lệ đàm phán trực tiếp với tổ chức xã hội đen.

Đầu kia một hồi tiếng thở nặng nề, che che giấu giấu, suy đoán hàm hồ.

Trong lòng Lục Duật Kiều đang có tích tụ, bàn tay chụp lên lan can, lạnh lùng nói, "Đây là anh đang ép tôi đến đàm phán trực tiếp với người đó?"

Đầu kia lập tức liên tục nói không dám, chỉ có thể khúm núm đồng ý.

Lúc này trong đôi mắt lạnh tanh của Lục Duật Kiều mới có tia sáng kỳ dị, anh không nói gì, kết thúc cuộc trò chuyện, cúp điện thoại, quay người đi vào trong nhà.

Cố Tử Mạt mặc xong áo choàng tắm đi ra ngoài, còn cầm một cái khăn tắm lau tóc, vừa đứng nhìn thấy ‘ Lục Duật Kiều ’ nắm điện thoại di động đi vào, người đàn ông thấy dáng vẻ như hoa sen mới nở của cô, ánh mắt ngẩn ra, bước chân cũng tạm ngừng lại.

Đại Thiển là người mẫu, vóc dáng cao gầy hơn người, cho nên đối với Cố Tử Mạt mà nói, áo choàng tắm của Đại Thiển, rõ ràng là quá rộng rồi.

Trên người cô mặc chiếc áo choàng tắm rộng lưng thùng, bờ vai trắng nõn hơi lộ ra, rất có phong tình, tóc ướt tùy ý xõa ra, có giọt nước nhỏ xuống đầu vai trơn mịn của cô, sau đó trượt xuống giống như giọt sương vậy.

‘ Lục Duật Kiều ’ nhìn, trái tim rõ ràng ghen một cái, ánh mắt tiếp tục hướng xuống, chân trần của cô giẫm trên sàn nhà, những giọt nước trong suốt trượt xuống theo chân nhỏ của cô, chảy thẳng từ mắt cá chân xuống các ngón chân.

Lúc này anh mới ý thức được, đã quên chuẩn bị dép cho cô, lấy một đôi dép lê ở bên cạnh, đưa tới trước mặt cô, "Đi giày vào."

Không thể từ chối ý tốt được, cô đưa tay nhận, khom lưng đặt đôi dép lên sàn nhà, sau đó đi vào, lại không biết lúc cô khom lưng đi dép, một ánh mắt nóng bỏng như lửa không hề bỏ qua một ít cảnh đẹp nào.

Cô đi dép xong, đá hai cái, sau đó đi đến bên cạnh anh, hỏi anh, "Sao anh lại quen thuộc với nhà của Đại Thiển như vậy?" Người đàn ông này, ở nhà của Đại Thiển mà như cá gặp nước vậy, khiến cho cô nghĩ đến đều cảm thấy lạ lùng đâu.

Người đàn ông hơi cúi đầu, liền nhìn thấy hình ảnh mê người của cô bên trong áo choàng tắm, bộ phận vừa trắng lại mềm này, cùng một khe thật sâu, đều không ngoại lệ khiến cho hô hấp của anh đình chỉ, trong nháy mắt toàn bộ máu trong người đều tập trung về nơi nào đó trên người.

"Mùi hoa hồng?" Người đàn ông nghiêng đầu, giọng khàn đặc hỏi.

Mới đầu cô không hiểu, sau đó mới hiểu rõ, anh nói đến mùi trên người cô, tính Đại Thiển trời sinh thích khoa trương, tự nhiên thích loài hoa hồng rực rỡ khoe hương này hơn, nên sữa tắm thường có mùi thơm của hoa hồng Bulgari.

"Ừ." Cô cúi đầu, đây là lĩnh vực chuyên ngành của cô, ở trước mặt anh, lần này cũng không linh hoạt rồi.

Người đàn ông đưa chóp mũi đến gần cổ của cô, hít sâu một cái, cho ra kết luận, "Thỉnh thoảng thử một chút cũng không tồi, rất thơm, rất đẹp."

Đối mặt với sự ca ngợi của người đàn ông này, cô ngược lại lại thấy xấu hổ, cách người đàn ông này khen quá không giống bình thường, có cả từ thị giác và vị giác, nhưng vừa suy nghĩ một cái, người đàn ông này vừa khen mùi thơm, lại vừa khen bản thân cô, cô cũng không cần cảm thấy xấu hổ, liền gật đầu, "Cám ơn."

Tư thế của người đàn ông vẫn giữ vững không thay đổi, nghiêng người sang bên tai cô, chậm rãi nói, "Không cần cảm ơn."

Hơi thở ẩm ướt phả vào cổ của cô, dẫn đến một cảm giác tê dại, Cổ Tử Mạt chợt cảm thấy tứ chi đều bị anh làm cho mềm nhũn rồi, không còn chút hơi sức nào.

Người đàn ông quan sát tỉ mỉ, lập tức liền phát hiện sau tai là chỗ mẫn cảm của cô, khước miệng lộ ra một nụ cười như hồ ly, bàn tay ung dung ôm lấy hông của cô, kéo cơ thể của cô vào trong ngực, thừa dịp cô còn chưa chuẩn bị, há mồm liền ngậm vành tai tinh xảo của cô, đặt ở trong miệng dùng đầu lưỡi liếm láp.

Hơi thở nóng rực đang ở bên tai của cô, Cổ Tử Mạt cảm thấy thần trí cũng bỗng bồng bềnh trôi nổi, từ lúc chào đời tới nay, cô lần đầu tiên bị mê hoặc rồi, "Dừng tay." Cô thở dốc từng cơn, cố gắng dùng ngôn ngữ ngăn động tác của anh lại.

Người đàn ông cười xấu xa một tiếng, tiếp tục hà hơi, trêu chọc nói, "Tay của anh vẫn giữ yên mà."

Vào lúc này, trong đầu của anh toàn bộ đều là bộ đồ lót màu xanh lam nhạt cô để ở trong phòng tắm.

Không thể không nói, màu sắc đó vô cùng thích hợp với làn da của cô, màu xanh dương tôn lên làn da trắng, tạo lên một loại nhan sắc thuần khiết lại quyến rũ, lại thiết kế viền ren, càng dễ dàng khiến cho người thấy sẽ sôi trào nhiệt huyết, còn cái món đồ ở phía dưới, chỉ có một mảnh ren che đậy, xuyên qua lớp voan mỏng, như ẩn như hiện.

Nghĩ tới dáng vẻ màu da trắng nõn cô mặc chúng lên, nỗi niềm che giấu dưới đáy lòng bùng nổ ra.

Cố Tử Mạt cứng lưỡi, vừa then thùng vừa lúng túng, quay đầu, từ mặt đỏ bắt đầu lan tràn khắp người, cô rất là uất ức nói, "Anh ngụy biện, nhanh buông tôi ra! Đây là nhà của Đại Thiến!"

"Nhà của Đại Thiến, sau đó thì sao?" Người đàn ông dụ dỗ cô, muốn cho cô nói ra điều gì đó.

Cô tự biết không thể trúng chiêu, mắt đẹp trừng trừng, giận dữ bưng bưng bắt đầu uy hiếp anh, "Anh mau buông tay, nếu không tôi."

"Nếu không thì sao?" Người đàn ông nói tiếp.

Cô hoàn toàn thua rồi, không có cách nào phản bác lại nữa, trong lòng cô sóng lớn sôi trào.

Trước kia vấn đề cô nghĩ về anh nhiều nhất là —— đến tột cùng thì anh là ai? Anh giấu giếm điều gì? Tại sao có thể giúp đỡ cô nhiều như vậy?

Mà bây giờ, điều cô nghĩ lại là —— anh sẽ là một sự lựa chọn tốt sao? Anh sẽ vẫn đối xử với cô như vậy sao?

Cô không ngừng tự hỏi, nhưng vẫn không có kết quả, cuối cùng lựa chọn trực tiếp hỏi người trong cuộc, "Anh thích tôi sao?"

Tay người đàn ông ôm eo cô cũng căng thẳng, mỉm cười hỏi ngược lại, "Em không nhìn ra được sao?"

Cô cúi đầu, lại hỏi, "Thích nhiều thế nào, thích đến mức muốn chính thức qua lại với tôi sao?"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Kết Hôn? Dụ Dỗ, Đốt Lửa!

Lục Duật Kiều hoàn toàn không ngờ, cô có thể nói thẳng ra như vậy, những điều này tới quá nhanh, hoàn toàn vượt qua mong đợi của anh.

Đối với lời hỏi thẳng của cô, anh nhếch môi, hơi suy nghĩ chút, lại đưa ra một câu trả lời thẳng thắn, "Đúng, anh muốn qua lại với em, hơn nữa không chỉ như vậy, anh còn muốn kết hôn với em."

Chẳng qua, điều mà anh càng không nghĩ tới đó là, sau khi Cố Tử Mạt nghe được lời thổ lộ của anh, chẳng những không cảm động, mà còn giống như bị phỏng vậy, chân đột nhiên lùi về phía sau, ngay cả đôi tay bé nhỏ vừa mới yên tĩnh lại cũng bắt đầu đẩy đẩy lồng ngực của anh.

"Sao thế?" Anh nhanh chóng phát hiện tình hình không ổn, nắm cổ tay của cô, cấp bách hỏi.

Cố Tử Mạt thôi vung vẩy, ánh mắt nhìn xuống dưới, cúi đầu chăm chú nhìn sàn nhà, tầm mắt trở nên mơ hồ không rõ.

Cô thật giống như là, tiến nhập vào thế giới của bản thân.

Người đàn ông sửng sờ, mày nhíu lại, vẫn buông lỏng tay đang kiềm chế cô, lặng lẽ nhìn chăm chăm cô.

Lúc cô ngược mắt lên, thì thấy anh đang chăm chú nhìn mình, trong lòng cô ghen ngào, biết anh đang chờ đáp án của cô.

Hít sâu, nói liền một hơi, "Sẽ không kết hôn."

Chân mày của người đàn ông nhíu rất sâu, ước chừng phải mất nửa phút mới tiêu hóa được những lời này, lại tự cho mình là thông minh coi phản ứng của cô là chứng sợ hãi hôn nhân, tâm trạng của anh chìm xuống, nói với cô, "Chuyện kết hôn cần nước chảy thành sông, bây giờ chúng ta ở bên nhau, chờ em đã chuẩn bị xong, chúng ta lại nói tiếp nhé."

Cô lắc đầu, cố chấp lại đau lòng nói, "Không! Sự chuẩn bị này, rất dài rất khó, có thể sẽ. vĩnh viễn!"

Đối với vấn đề của anh, cô càng thấy rõ sự ích kỷ của mình.

Cô mong đợi tình yêu của anh, đối xử tốt với cô, nhưng, tính đến chuyện kết hôn, cô lại do dự.

Làm con gái nuôi của nhà họ Cố, điều mà cô không dám nắm chắc nhất, chính là việc hôn nhân của mình!

Cơ thể và hôn nhân của con gái nhà họ Cố, đều sẽ bị mang ra giao dịch trên thị trường, hưởng chi, từ khi cô được nhà họ Cố nhận nuôi, thì nhất định cô đã bị coi như một món hàng để tiến hành mua bán rồi.

Mặc dù bây giờ cô đã đi khỏi nhà họ Cố, nhưng dù sao cũng vẫn có sự ràng buộc với nhà họ Cố.

"Mãi mãi?" Người đàn ông nheo mắt lại, cái trán bắt đầu nhảy lên kịch liệt, "Ý của em là, sẽ không kết hôn với anh, vậy người khác thì sao?"

Lần đầu tiên từ trên người cô anh cảm nhận được, cái gì gọi là ‘ tự mình đa tình ’, sự ấm áp lưu luyến vừa rồi, hình như tất cả đều đã biến thành tro bụi!

Cô cắn cắn môi, do dự, tạm thời cô không có cách nào trả lời vấn đề của anh.

Cô đã từng cố gắng học tập điều hương, hiện tại lại đầu nhập vào dưới trướng của Tần Khôn, đều là muốn tranh thủ lót đường cho sự tự do hôn nhân của mình.

Con đường đi tranh thủ sự tự do này, là một cuộc đấu tranh tàn khốc, cô đã đấu tranh 2 lần, không có thua ở trong tay mình, nhưng ngược lại lại thua ở trong tay đàn ông!

Người đàn ông trước mắt này, cô có thể tin tưởng hay không?!

Ra sức liều mạng vì anh, lại đánh bạc một lần nữa sao? !

Thật lâu cô cũng không trả lời, điều này rơi vào trong mắt của người đàn ông, thật giống như cam chịu.

Đề nén nửa giận đang xông lên ùn ùn, lần đầu tiên mặt của anh có màu đỏ bừng của màu máu, trong đôi mắt toát ra ánh sáng tức giận, anh trừng mắt nhìn cô gái trước mắt, hận không thể mở đầu cô ra để nhìn một chút, rốt cuộc bên trong chứa cái gì!

Sẽ không kết hôn với anh, sẽ kết hôn với người khác? Bí mật cất giấu trong nhật ký chính là cái người kia sao?

Đường đường đại thiếu gia của nhà họ Lục, ngay cả một kẻ giấu mặt mà cũng đánh không lại sao?

Cô quên anh, không sao, anh có thể một lần nữa quen biết cô, dẫn dắt cô lại nhớ đến anh một lần nữa; trong mắt cô không có anh, không sao, anh có thể xuất hiện trước mặt cô nhiều hơn nữa, để cho cô không thể không nhìn thẳng vào mặt anh.

Vậy mà lại gặp phải cái kết quả này từ miệng của cô, cả người anh đều có cảm giác thất bại.

Tôi vốn hiểu được lòng ánh trăng, thế nhưng ánh trăng lại chiếu đi đâu mất rồi, tim của anh giống như bị người xé rách ra, lục phủ ngũ tạng đều đau .

Người đàn ông cắn chặt hàm răng, cơ bắp ở cằm khẽ run lên, "Cố Tử Mạt, đột nhiên anh lại cảm thấy, anh không hiểu được em!"

Đại thiếu gia nhà họ Lục trầm ổn cơ trí, quyết định sách lược, vào trận không loạn, là kỳ tài hiếm có trên thương trường, đây là rất nhiều tình anh đưa ra đánh giá về anh, mà lúc này, anh và những lời ca ngợi này lại không hề dính dáng đến nhau chút nào.

Anh xoay người, đi nhanh ra cửa, muốn đi vạch trần người được giấu diếm trong quyển nhật ký, lúc cô tìm chìa khóa, đã đặt quyển nhật ký ở trên khung cửa.

Anh khẩn cấp muốn biết, người nào ở trong đó, anh muốn kéo người đó ra, đối kháng với anh ta một trận!

Phía trước có vô số cơ hội, anh cũng đều không mở ra xem, anh tôn trọng cô như vậy, anh có năng lực thông qua một cuộc điều tra, sẽ biết được toàn bộ quá khứ của cô, nhưng anh lại không làm, anh chẳng hề làm gì cả!

Vậy mà hôm nay, anh vô cùng tức giận, chung quy vẫn làm!

Cố Tử Mạt nhìn anh bước nhanh đi, cũng hiểu tâm tình của anh, chỉ có thể yên lặng cúi đầu, ngón tay rất nhanh siết chặt cái nơ con bướm trên áo choàng tắm, lẳng lặng chờ đợi tiếng cửa mở ra lại đóng vào.

Cô cúi đầu, không hề hay biết người đàn ông đã quay bước trở lại, anh tiến lại gần cô một lần nữa, bàn tay mạnh mẽ của người đàn ông bỗng chốc giữ chặt eo của cô, cúi đầu liền phủ lên cô.

Không đợi cô phản ứng, anh đã phủ lên rồi.

Nụ hôn này gần như xâm lược, nạy ra du nhập vào mỗi một góc, hung hăng ma sát, anh chỉ cảm thấy hô hấp của mình cũng tràn đầy lo lắng.

Cô nói có thể vĩnh viễn cũng không có cách nào chuẩn bị xong để kết hôn với anh!

Lời của cô mang đến cho anh sự sợ hãi và đau đớn, làm hấn không cách nào ức chế tình cảm như thủy triều mãnh liệt trong lòng.

Cô rên lên một tiếng, uống công đẩy anh.

Động tác của anh càng trở lên thô lỗ hơn, râu ria thô ráp châm lên vai của cô khiến ngứa ngáy tê dại, cô thiếu chút nữa thì co rút thành một cục, anh không hề buông cô ra một chút nào, dùng sức kéo mở cơ thể của cô, buộc cô phải thuận theo.

"Không cần trốn, em là của anh." Anh nặng nề thở dốc, như mũi tên trên dây cung, hết sức căng thẳng.

Tay nhỏ bé đang siết chặt nơ con bướm của cô dần dần buông lỏng, lý trí tan rã dưới nhiệt tình của anh, hô hấp chậm lại, học theo phương thức của anh, khẽ cắn lên bờ môi của anh, triền miên cùng với anh.

Mười mấy năm qua ở nhà họ Cố, cô sống ở nhà họ Cố theo khuôn phép cũ, chưa bao giờ tùy ý kích động một lần, hôm nay, cô muốn cởi bỏ trói buộc, chân chính tự do một lần!

Nhận ra sự đáp lại của cô, trong cổ họng người đàn ông phát ra âm thanh vui thích, bàn tay thăm dò vào phía trong áo choàng tắm của cô, vuốt ve lên da thịt bóng loáng, cũng chạy dọc theo eo thon lên phía trên.

Chưa bao giờ có tiếp xúc da thịt, khiến Cố Tử Mạt thở dốc vài lần, trong đầu thiếu dưỡng khí, dường như sắp muốn hôn mê rồi, cơ thể mảnh mai như không có xương chỉ có thể dựa vào người anh.

Mà đối mặt với sự mãnh liệt, bá đạo, mạnh mẽ của anh cũng kích thích các tế bào của cô, cô lại càng không cam tâm yếu thế, chỉ có thể ra sức cắn lên môi của anh.

Chỉ là cô cũng không biết, chính vì một lần mạnh mẽ của cô lại chọc hỏa.

Người đàn ông vốn là cũng không ngại chờ thêm một thời gian nữa, nhưng, khi cả người cô đều dán sát lên người anh, cơ thể cọ sát vô tận thì xúc động mãnh liệt đã đốt sạch những điều chú ý của anh không còn một mảnh.

Lại dùng sức giữ chặt eo của cô, ôm cô gần sát vào mình hơn, ngón tay thon dài trắng nõn di chuyển dọc theo eo của cô, từng cái từng cái trượt xuống.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Cố Tử Mạt, Em Thật Độc Ác!

Theo động tác của tay anh, cả người Cố Tử Mạt giật mình một cái, lại càng thêm xụi lơ vô lực, thiếu chút nữa mệ lả nằm trên người anh.

Trên người chỉ mặc một chiếc áo choàng tắm rộng thùng thình, bên trong đương nhiên là trạng thái trống không, hoàn toàn không có vật gì cả, mà thân thể lại bị anh ôm chặt như vậy, cô chỉ có thể đối mặt với anh, gặm cắn cùng lúc, thỉnh thoảng còn phải chú ý tới trạng thái phía dưới cơ thể nữa.

Không muốn xa rời? Quấn quýt si mê? Hay là tùy tiện? Phóng túng?

Những từ ngữ này, dùng trong trường hợp này cũng đều không quá!

Cô cũng biết đàn ông đã làm đến cái bước kia, cô cố nén, thuyết phục bản thân không cần then thùng, tiếp tục nữa, nhưng vẫn không ngăn được bản thân ngượng ngừng mà cả người dần trở lên ửng đỏ .

Ngón tay của anh theo từng tắc da thịt bên chân cô, một đường trượt lên phía trên, xoa cổ của cô giống như cổ ý gãi ngứa cô vậy, nhất thời cô không nhận được mà run lên một cái, khóe môi khẽ nhúc nhích, như có như không hút lấy môi của anh.

Khóe môi của người đàn ông nhếch lên, nâng ngón tay thon dài lên, nhân cơ hội miết lên môi của cô, dụ dỗ cô, nói: " Có thể không? Tử Mạt?"

Cố Tử Mạt ngẩn ra, đương nhiên cô rõ ràng ý anh hỏi là cái gì.

Nếu cô trả lời là có thể, thì những gì sẽ làm tiếp theo sẽ như nước chảy thành sông thôi, còn nếu cô trả lời không, người đàn ông trước mắt này, chỉ

sợ cũng sẽ không ép buộc cô rồi.

Quyền quyết định đều nằm trong tay cô.

Tay của cô, xoa nhẹ lên lồng ngực của anh, cơ thể kích thích nói cho cô biết nên đồng ý cho anh, ngay cả lúc vừa rồi, trong đầu cô cũng thoáng có ý nghĩ buông lỏng.

Nhưng, làm con nuôi của nhà họ Cố, cô sống theo khuôn phép cũ nhiều năm như vậy, lưỡng lự giữa tình và trí, cô vẫn còn có thể có sự tự chủ rất mạnh, để lựa chọn trí .

Nhất thời ham vui, tất nhiên có thể làm cho cô nếm được sự sung sướng nhất thời, nhưng sau thì thế nào đây?

Cô thầm tự nói với bản thân mình, Cố Tử Mạt ơi Cố Tử Mạt, cô vẫn chưa đủ mạnh đâu, nếu không có nắm chắc vạn toàn, cô cũng không nên đánh một trận đấu mà không hề nắm chắc chứ!

Tay chạm vào ngực anh, nhất thời có sức lực biến thành động tác khước từ, "Em."

"Két ——" cửa bị người đẩy ra từ bên ngoài, theo một tiếng gõ cửa từ bên ngoài đến, thoáng chốc kinh động đến tất cả, bao gồm cả việc đánh gãy lời Cố Tử Mạt sắp nói ra.

"A, hai người. Nhà tôi? Nhanh như vậy, không đúng, không vui." Đại Thiển khoa trương che miệng, phát ra tiếng la đầy kinh ngạc.

Cố Tử Mạt không nói được gì, xấu hổ hai gò má đỏ bừng, không thể làm gì đành đưa ánh mắt cầu xin về phía người đàn ông.

Bắt gian tại giường? Hơn nữa còn là gian tình xảy ra ở nhà người khác nữa chứ?

Gian tình này, hình như còn chưa thực sự xảy ra, lại cứ như vậy, bị bắt!

Im lặng! Cái rãnh tâm!

Ngược lại người đàn ông lại khí định thần nhàn, thấy Đại Thiển xông vào, chân mày cũng không hề nhú lại, ngược lại trấn tĩnh sửa sang buộc lại chiếc áo choàng tắm đã lộn xộn không che nổi thân người cho Cố Tử Mạt, rồi sau đó không sao cả nhún nhún vai với Đại Thiển, "Cô đều nhìn thấy rồi, bây giờ sẽ tiến hành."

Cố Tử Mạt vừa nghe thấy anh nói như vậy, giận.

Tình trạng rõ ràng là sắp kết thúc rồi, thế nhưng anh lại nói thành đang tiến hành đi!

Người đàn ông này không phải là muốn định xuống tội danh cô và anh yêu đương vụng trộm sao? ! Rõ là. Đủ rồi!

Tay của cô còn đặt trên ngực anh, cô bất giác, lại vội vàng tiếp tục đẩy anh ra, cũng không đề phòng, người đàn ông cúi đầu, nhẹ nhàng cười với cô một tiếng, lại ôm sát cô vào người mình, giữ chặt eo của cô, nói nhỏ với cô, "Em là của anh."

Lời này, rõ ràng là đang tuyên bố chủ quyền.

Đại Thiển thấy rõ ý tứ của người đàn ông này, nghĩ thầm người đàn ông này thật đúng là hẹp hòi!

Ngay cả dấm chua của phụ nữ cũng ăn!

"Khụ ——" nặng nề ho khan một tiếng, Đại Thiển ra vẻ hắng giọng một cái, sau đó lay động cơ thể, đi qua bên cạnh bọn họ, vừa đi, vừa ngáp dài nói, "Chị lặn lội trong giới người mẫu, những cảnh nóng bỏng hơn so với

hai người cũng không phải là chưa từng thấy qua, hai người cứ tiếp tục đi, chỉ đây đi trước chợp mắt một chút."

Nghe xong lời này, hai bên mang tai của Cố Tử Mạt, lập tức liền nóng đỏ rục lên rồi.

Quả nhiên là Đại Thiển hiểu lầm bọn họ rồi, ở trước mặt bạn tốt của mình, sợ rằng sau này thật khó mà ngẩng đầu lên được .

Cô cố gắng đẩy anh ra, vừa vội vừa tức giận nói: " Anh buông em ra, trước đó em cũng đã đẩy anh rồi mà, rõ ràng là cự tuyệt, làm sao anh vẫn. . . . " Phía sau, cô cũng không có nói tiếp, tin chắc là anh hiểu được.

Cầm người đàn ông bệnh ra, vẻ cứng chiều vốn có trên mặt nhất thời cũng hóa thành hư vô.

Đương nhiên anh biết, trước khi Đại Thiển bước vào, cô đã dùng hành động tỏ ý cự tuyệt, mà anh có muốn không thừa nhận cũng không được, ở trước mặt Đại Thiển tuyên bố chủ quyền, là ý muốn cá nhân của anh, là trò đùa dai của anh mà thôi.

Vậy mà Cố Tử Mạt lại nói ra như thế, thì cũng đồng nghĩa với việc dội một gáo nước lạnh lên đầu anh, để cho anh không thể không nhìn thẳng vào sự cự tuyệt của cô!

Cố Tử Mạt thừa dịp anh đang thất thần, liền rời khỏi vùng ngực của anh, đuổi theo kéo lại cánh tay của Đại Thiển, rất vội vàng thanh minh: " Đại Thiển, Đại Thiển, mình thề, mình trong sạch . "

Đại Thiển liếc mắt về phía cô, gầy gầy mái tóc xoắn lộn to màu đỏ của mình, chăm chú nhìn về phía ‘ Lục Duật Kiêu ’ một cái, mới tự nhiên nói: " Mình không thấy cái gì cả, cũng không biết, hai người các cậu tự dàn xếp với nhau đi thôi. "

Dứt lời, liền gạt cánh tay của Cố Tử Mạt ra, đáng vẻ yếu điệu đẩy cửa phòng ngủ ra, đi vào.

Cố Tử Mạt thấy thế, đang muốn đuổi theo, lại bị người đàn ông kéo lấy cánh tay từ phía sau, cơ thể bị một lực mạnh giữ lại, kéo một cái, cả người cũng bị kéo đến trước mặt người đàn ông.

Hơi thở của cô chưa ổn định, ngón tay được tì nhẹ đặt lên vị trí trái tim của mình, bất đắc dĩ đứng song song đối mặt với anh.

"Em liên tiếp cự tuyệt anh hai lần, dù sao cũng nên giải thích chứ." Anh mắt đen nháy thâm thúy của người đàn ông tối sầm, hình như bên trong được châm thì sẽ có thể phun lửa ra vậy.

Cố Tử Mạt hiểu rõ anh nói gì, nhưng trước mắt, căn bản là cô không cách nào giải thích tốt tất cả chuyện này.

Tâm chìm xuống, bàn tay đè nơi trái tim không khỏi nắm chặt, cô nhỏ giọng nói với anh, "Thật xin lỗi, em còn chưa có nghĩ kỹ, có muốn anh làm người đàn ông của mình hay không nữa."

Chung quy, là do cô thiếu cảm giác tín nhiệm đối với người khác, đúng theo như lời người đàn ông này nói trước đó, cô luôn ở trong trạng thái giữ vững một khoảng cách với người chung quanh.

Người đàn ông hạ ánh mắt nhìn cô, đáy mắt càng thêm u ám, đuôi mắt lại càng hung ác nham hiểm thêm mấy phần, anh vẫn cứ nhìn chăm chăm cô như vậy, giống như hận không thể xuyên qua cơ thể nhìn rõ trái tim của cô.

Anh cố gắng lâu như vậy, lại đổi lấy một kết quả như này, điều này làm cho anh muốn vung tay bỏ đi!

Trầm mặc một lúc lâu, bỗng dừng anh cười lạnh, "Xem ra chuyện xưa của anh cũng không hề có một chút lực hút nào nhỉ, không thể đả động đến em chút nào, Cố Tử Mạt, em thật độc ác!"

Hít vào một hơi, Cố Tử Mạt thẳng thắn nói, "Thật xin lỗi, em không nhớ được những chuyện đó."

"A, được thôi, Cố Tử Mạt, em không nhớ ra anh được, lại có thể nhớ được người khác!" Người đàn ông vô cùng tức giận, quăng ra những lời này xong, cũng không thèm nhìn cô một cái, xoay người liền xoải bước ra ngoài.

Mở cửa, đá mạnh cánh cửa, làm liền một mạch.

Anh giận dữ, đi được mấy chục thước, lại vội vã quay người bước về phía cửa, lấy quyển nhật ký phía trên khung cửa, hơi ngơ ngác nhìn cánh cửa một chút, mới cười khổ một cái, quay người đi nhanh ra ngoài.

"Thật là quá may mắn, thế này cũng có thể chờ được cậu." Ở chỗ sâu đối diện bên đường, một bóng đen thon dài bước ra, giọng nói không rõ ràng, rất làm người ta phải suy đoán.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Minh Tuyên Có Phải Lục Duật Kiều Hay Không?

Lục Duật Kiều đã nghe ra ý tứ trong lời nói của người đó, không khỏi dừng bước, chờ người đó đến gần.

Người đó một thân màu đỏ, phong cách thư thái, xem ra cũng vô cùng hào phóng, đầy sức mê hoặc, không có cảm giác nhếch nhác một chút nào.

Lục Duật Kiều không đợi anh ta đến gần, đã trêu tức anh ta, "Tử Hoài, trên người cậu pha trộn đủ loại mùi nước hoa, thật sự khó ngửi."

"Cổ Tử Mạt khôi phục khứu giác nhạy cảm, cậu liền coi mình như đại sư điều hương sao, cậu thật đúng là, tôi có muốn không phục cũng không được." Kiều Tử Hoài châm chọc nói, bước đến dấn một dấn vào ngực Lục Duật Kiều.

Lục Duật Kiều nhú mày lại, vẻ mặt không hề vui mừng, "Sao cậu biết! Cậu cho người đi điều tra cô ấy!"

"Khẩn trương như vậy làm gì, mình chỉ nghe một người phụ nữ ngu xuẩn nói thôi, làm sao mình có thể phạm vào điều tối kỵ là đi điều tra cô ấy! Nhưng mình thấy lạ, cậu tôn trọng cô ấy, không điều tra cô ấy, sẽ không sợ mình sơ sót nhận lầm người sao? Thật sự quá tự tin đấy." Kiều Tử Hoài nghĩ đến tình cảnh Cổ Trinh Trinh miêu tả sống động cho anh, nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

"Cổ Trinh Trinh nói cho cậu! Chuyện gì xảy ra?" Đôi mắt người đàn ông nhú lại, cứ như muốn ăn thịt Kiều Tử Hoài vậy, anh không trả lời vấn đề của Kiều Tử Hoài, ngược lại lại cảnh giác hỏi ngược lại Kiều Tử Hoài.

"A, đừng phải trong một bữa tiệc nhằm chán, cứ như vậy mà Cố Trinh Trinh thuận miệng nhắc tới thôi." Kiều Tử Hoài nói dối lưu loát, sau cùng, mồm mép nhanh nhẹn nói sang chuyện khác, "Cậu không sợ nhận lầm người, tìm phải một cái hàng giả sao? Hiện tại trên thị trường này hàng giả cũng rất lừa người đâu, giống như lần trước, mình chọn một người đẹp ngực lớn, kết quả đâu, cô ấy đúng là ngực lớn, mặc quần áo còn có thể nhìn được, lột sạch con mẹ nó chứ cũng gần đến rồn rồi! Nằm xuống lại càng kinh khủng, toàn bộ lan ra như một cái bánh nướng! Thiếu chút nữa thì ghê tởm chết mình rồi."

Nói xong, vẻ mặt Kiều Tử Hoài đầy bi phẫn, lại vừa lặng yên không tiếng động quan sát vẻ mặt Lục Duật Kiều.

Lục Duật Kiều sau khi nghe xong, khóe miệng giật giật, "Mình tự có cảm giác, không cần cậu phải quan tâm."

Anh thật sự ghét Kiều Tử Hoài chướng mắt ở bên cạnh, liền đẩy anh ta ra, bản thân đi về phía xe của mình.

*

Sáng sớm hôm sau.

Cố Tử Mạt ăn mặc trang điểm ổn thỏa xong, chuẩn bị ra ngoài, đi đến công ty mỹ phẩm Cẩm Tú.

Công ty của Tần Khôn, nghe nói, công ty này được đặt tên theo tên của một người phụ nữ, tên của người phụ nữ đó, gọi là Tô Cẩm Tú.

Một thời gian rất dài về sau, cô đều phải điều hương ở công ty này, vì công ty tạo ra một sản phẩm mỹ phẩm mới của quý, tạo ra mùi thơm mơ mộng mê người.

Đại Thiển thấy cô phải ra ngoài, vội vàng ngăn cản cô, dứt khoát hỏi chuyện tối ngày hôm qua.

Trong lòng Cố Tử Mạt biết không thể lừa gạt Đại Thiển, dứt khoát tóm tắt lại chuyện buổi tối ngày hôm qua.

Đại Thiển là một người hiểu chuyện, nghe xong gật đầu một cái, từ chối cho ý kiến, sáng suốt không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Thật ra thì Cố Tử Mạt cũng vì chuyện tối ngày hôm qua mà khắc khoải suốt cả đêm, nhưng cô lại không có cách nào sửa chữa, mà trước mắt lại có mấy sự kiện cần cô phải hoàn thành, trong đó có một cái, chính là về Lục Duật Kiêu thật.

Cô nghĩ ngay đến Ninh Uyển, nhân cơ hội liền hỏi Đại Thiển, "Đại Thiển, Ninh Uyển giao thiệp rộng như vậy, cô ấy có thể biết Lục Duật Kiêu hay không? Cậu nghe ngóng giúp mình nhé."

Đại Thiển lắc đầu, nghĩ ngợi, "Lục Duật Kiêu thần bí như vậy, gần như không ai có thể giải quyết được, Ninh Uyển ấy mà, cô ấy chỉ có liên quan với Lục Duật Kiêu một lần duy nhất, có lẽ chính là bài báo đó mà thôi."

Đại Thiển xoay người đi, lấy ra một tờ báo cũ từ trong đồng báo tạp chí trong nhà, mở ra cho Cố Tử Mạt nhìn, "Đây, cậu xem, tựa đề là —— Ninh Uyển gặp mặt một công tử nhà giàu thần bí, nghi ngờ là Lục Duật Kiêu."

Cố Tử Mạt vội vàng chớp tới xem, trên bài báo còn kèm theo một bức hình lớn, không chụp thẳng mặt chỉ có bóng lưng mơ hồ của Ninh Uyển, cũng không có gì khác nữa, thấy thiết kế quây rệu ở trong bức hình, chân mày của cô không khỏi cau lên.

Đại Thiển tiếp tục giải thích, "Lần đó mình nói trong điện thoại, phải đi giúp Ninh Uyển bò lên giường của công tử con nhà giàu, chính là cái này! Nhưng sau đó, mình nghe Ninh uyển nói, người giúp việc đều gọi người đó

là thiếu gia gì đó, cụ thể mình cũng không nhớ rõ, dù sao lúc ấy Minh Uyển vẫn một mực chắc chắn, cái vị công tử nhà giàu thần bí đó khẳng định không phải Lục Duật Kiêu."

"Nhưng vì cái gì, bài báo này lại rõ ràng hướng về Lục Duật Kiêu như vậy?"

"Tuyên truyền thôi mà, người đại diện của Ninh Uyển, lôi kéo Lục Duật Kiêu vào để tuyên truyền, nâng giá trị con người của Ninh Uyển lên thôi!"

Cố Tử Mạt nhìn khung cảnh của ‘ khách sạn Đăng Giang ’, ánh mắt bình tĩnh, cảm giác trong đầu có thứ gì đó, cô lại không thể bắt được!

Bỗng dưng, cô bắt lấy cánh tay của Đại Thiến, khẩn trương hỏi, "Gọi anh ta là ‘ Minh Tuyên thiếu gia ’! Có phải cái này không!" Giữa những ý nghĩ lóe lên, trong đầu của cô hiện ra một kết quả như vậy!

Đại Thiến rất kinh ngạc nhìn cô, đối mặt với câu hỏi của cô, lại vất óc suy nghĩ mà không có kết quả, "Hình như đúng, mà cũng giống như không đúng."

Cố Tử Mạt nhanh chóng tóm chặt Đại Thiến, một tay giữ chặt cổ tay cô ấy, một tay khác mò lấy điện thoại của Đại Thiến, đưa đến trước mặt Đại Thiến, "Đại thiến, bây giờ cậu gọi ngay cho Ninh Uyển hỏi xem, mình cần cái đáp án này."

Đại Thiến nhìn đáng vẻ vội vàng cuống cuống của Cố Tử Mạt, chỉ thấy trong mắt Cố Tử Mạt có sương mù, gần như sắp rơi nước mắt vậy, cô đau lòng bạn tốt, liền cầm điện thoại di động lên, mở ra danh bạ của điện thoại di động, còn chưa tìm được tên của Ninh Uyển, ngoài cửa đã vang lên một hồi tiếng gõ cửa.

"Mình đi xem một chút." Đại Thiến vừa tìm số của Ninh Uyển, vừa lắc mông đi ra mở cửa, chỉ thấy Hà Ân Chính cầm một bó hoa hồng đỏ dung

tục trên tay, trực tiếp chen vào.

"Phốc ——" Hà Ân Chính quỳ hai gối xuống mặt đất, lao thẳng tới trước mặt Đại Thiển.

Đại Thiển nhìn cái trận thế này, cũng đã hiểu được một nửa rồi, cô đưa tay về phía sau kéo, liền kéo cơ thể nhỏ bé của Cố Tử Mạt vào vị trí của mình, khiến Hà Ân Chính quỳ gối thực sự trước Cố Tử Mạt.

Có thể Cố Tử Mạt thiếu chút nữa đứng không vững, đợi đến sau khi đứng vững được, cô lại càng bị kinh động, mắt đẹp trợn lên, kinh ngạc nhìn về phía Hà Ân Chính, "Anh."

Hà Ân Chính thấy Cố Tử Mạt vẫn để ý đến anh, trong bụng mừng rỡ, lập tức nâng bó hoa hồng đỏ lên cao hơn, "Tử Mạt, anh yêu em, anh quyết định, anh muốn theo đuổi em một lần nữa!"

Hà Ân Chính trang bị đủ cả, trên tay có hoa tươi, trên lưng vác một cành mạn gai, trên người lại còn mặc một chiếc áo to, trên đó viết năm chữ to —— Anh biết sai rồi!

Cố Tử Mạt liếc nhìn anh ta, rất không sao cả bữu môi, "Sáng kiến chịu đòn nhận tội cũng không tệ, chính là người thì quá rách nát rồi."

Cô nghe Hà Ân Chính nói xong cười lạnh nói, muốn cô ăn đồ thừa của Cố Trinh Trinh, thà giết cô đi còn hơn.

Hà Ân Chính vừa nghe xong, liền nóng nảy, thấy Cố Tử Mạt không có ý chào đón ah, xấu hổ liếc nhìn bó hoa trong tay, hốt hoảng bắt lấy tay của Cố Tử Mạt, vẻ mặt đau thương biểu lộ lòng chung thủy nói, "Tử Mạt, Tử Mạt, anh thật sự biết sai rồi, em là linh cảm của anh, anh không thể mất em được!"

Đương nhiên Cố Tử Mạt hiểu rõ ý đồ của Hà Ân Chính khi đến đây, cũng biết nguyên nhân anh ta không thể mất đi cô.

Nhà họ Hà vẫn có ý định tranh thủ tiền đầu tư của nhà họ Cố, nhưng trước mắt, Cố Trinh Trinh và Hà Ân Chính không được nữa rồi, cho nên bọn họ lại chuyển mục tiêu lên người Cố Tử Mạt.

Cưới được con gái lớn nhà họ Cố, vẫn có thể kết hợp lợi ích.

Hiểu rõ ràng thiệt hơn trong tầng quan hệ này, trong lòng Cố Tử Mạt cũng có tính toán, cô ghét bỏ nhìn Hà Ân Chính cầm tay cô, hạ thấp giọng, nói, "Anh bắt tay rồi, tôi không có cách nào nhận hoa được."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Lục Duật Kiêu Bị Cảnh Sát Bắt!

Hà Ân Chính vừa nghe thấy Cố Tử Mạt nói như vậy, cho là cô đang dao động rồi, trong lòng mừng rỡ, buông lỏng tay ngay lập tức, nâng hoa lên cho cô.

Mắt đẹp của Cố Tử Mạt chuyển một cái, cầm lấy bó hoa, thừa dịp Hà Ân Chính không phòng bị, đập ngay lên đầu Hà Ân Chính, hung dữ nói, "Không có cửa đâu! Anh cút ngay! Đừng có đến ghê tởm tôi! Ăn đồ thừa là thói quen của Cố Trinh Trinh, tuyệt đối không phải là thói quen của Cố Tử Mạt tôi!"

Hoạt động hàng ngày của Hà Ân Chính, chính là vẽ những bức tranh hạng hai, làm các sản phẩm điêu khắc hạng ba, hoàn toàn chính là một cậu ấm chơi bởi lâu lổng, bình thường không chú ý rèn luyện, hiện tại lại đang ở tư thế quỳ, muốn phản kháng lại cũng hơi khó khăn.

Đối với sự đánh đập của Cố Tử Mạt, anh ta gần như không thể chống đỡ được, chỉ có thể ôm đầu, "Tử Mạt, có chuyện gì thì từ từ nói, nói chuyện là tốt rồi."

"Nói cái rắm!" Đại Thiến lợi dụng đúng cơ hội, tiến lên đập ngay cho Hà Ân Chính một đập, rút cành mận gai trên lưng anh ta ra, quật một trận lên người Hà Ân Chính, "Đồ đàn ông cặn bả, tên đàn ông thối tha, hôm nay tôi sẽ khiến anh có đi không về!"

Cành mận gai thứ thiệt, phía trên mang theo gai nhọn, ghim lên người Hà Ân Chính phải ô ô kêu loạn, gào khóc thảm thiết cầu xin tha thứ một trận.

Đại Thiển cũng ra tay hết sức, quật mấy cái, mà cành mạn gai lại bị đứt, Đại Thiển thấy cành mạn gai đứt đôi, ném mạnh cành mạn gai ra ngoài cửa, "Sợi gai này chất lượng kém như vậy, cũng thối nát giống như anh vậy! Ôm đầu! Lăn ra ngoài như quả bóng nhỏ đi!" Dứt lời, lại đá thêm một đá nữa!

Vì vậy trận đánh đập cũng kết thúc, Hà Ân Chính ôm đầu, cả người chật vật không chịu nổi, Cố Tử Mạt nhìn vẻ nhếch nhác của anh ta, luôn có loại cảm giác ‘ năm đó mắt chó đui mù ’, cô vứt bó hoa trong tay đã bị giày xéo rách nát không chịu nổi ra bên ngoài, nhíu mày, "Ngựa hay không ăn lại cỏ cũ, Hà Ân Chính, anh vẫn nên giữ lại mặt mũi cho mình đi."

Hà Ân Chính cũng không phải là kẻ ngu, tự nhiên biết Cố Tử Mạt là mắng anh ta không biết xấu hổ, bị đánh đến mức thảm hại, cho dù anh ta rất giận dữ, cũng chỉ có thảm hại mà chạy đi thôi.

Nhìn cánh hoa hồng màu đỏ chót đầy trên đất, Cố Tử Mạt than thở một tiếng, quay người cầm lấy cây chổi, đi quét dọn, mắt không thấy, tâm không phiền.

Đại Thiển khoanh tay nhìn động tác của cô, bất thành lời nói, "Cậu sẽ bị muộn giờ làm rồi."

Bất giác Cố Tử Mạt khẽ ném cây chổi, cầm ngay túi xách lên chạy ra ngoài.

Nhanh chóng vội vàng, cuối cùng đã tới công ty mỹ phẩm Cẩm Tú, người của Tần Khôn rất có năng lực, cô vừa vào cửa, đã có người hướng dẫn cô làm thủ tục nhận chức, cả buổi sáng, cô đều làm quen với công ty thôi.

Phòng điều hương của cô ở lầu hai, theo lý thuyết, lầu hai rất dễ dàng bị ảnh hưởng bởi tiếng ồn ở bên ngoài, mà công việc điều hương lại cần Điều Hương Sư hết sức tập trung để tưởng tượng ra hương vị, cho nên việc bố trí

phòng điều hương tại lầu hai, hình như cũng không phải là một lựa chọn tốt.

Nhưng, khi cô nhìn từ bên cửa sổ thủy tinh xuống dưới, nhìn những cặp đôi muôn hình muôn vẻ đi từ trong tiệm áo cưới phía đối diện cùng trong quán cà phê ra ngoài, thì cô đã hiểu rõ được phân nửa rồi.

Nhìn những cặp đôi yêu nhau lãng mạn ấm áp này, sẽ dễ có linh cảm hơn.

Cô đại khái ngẫm qua vài lần, lại thấy hình như ở dưới lầu có người đi thang máy lên, cô không có tâm tình xem, liền kéo rèm cửa vào, xoay người đi xem những nguyên liệu điều hương đã được chuẩn bị trong phòng điều hương.

Xem được một lúc, thì nghe được một trận tiếng đập vỡ thủy tinh, tiếng vang đó, hình như đến từ —— ngoài cửa sổ!

Cô buồn bực vén rèm cửa lên nhìn, suýt chút nữa thì bị chấn kinh rớt mất cằm!

Giờ phút này, Hà Ân Chính ngồi ở trong lan can thang máy, tay nâng một bó hoa hồng tươi, nháy mắt với cô, hình như là muốn cô mở cả cửa sổ ra.

Dọc theo thang máy là một bức tranh chữ, bong bóng màu hồng cũng tung bay theo gió, trường hợp này vốn chỉ nên xuất hiện trong phim tình cảm lãng mạn, sau khi Cố Tử Mạt nhìn thấy lại cực kỳ chán ghét, điều khiến cô chán ghét nhất chính là hàng chữ dọc trên bức tranh chữ —— anh sai lầm rồi, gả cho anh đi...anh yêu em!

Càng đáng sợ hơn là, Cố Tử Mạt nhìn qua cửa sổ thủy tinh, thế nhưng nhìn thấy bên ngoài có từng đám từng đám người đang chạy về phía bên này, đều hiểu kỳ muốn đến xem kịch vui đi.

Thời đại toàn dân giải trí, thậm chí có người còn lấy điện thoại di động ra để quay video nữa.

Cố Tử Mạt không có cách nào trốn tránh, chỉ có thể kéo cửa sổ ra, thử khuyên can Hà Ân Chính, "Không muốn trở thành đầu đề của các báo, thì nhanh chóng về đi, mặt mũi cũng bị hành động của anh vứt đi hết thôi!"

"Tử Mạt, chỉ cần em đồng ý lời cầu hôn của anh, anh sẽ về ngay." Hà Ân Chính vừa thấy Cố Tử Mạt ló ra, vội vàng lấy chiếc nhẫn trong túi ra, nắm lấy ngón tay Cố Tử Mạt, muốn đeo chiếc nhẫn lên.

Cô ghét bỏ đẩy tay anh ta ra, "Vĩnh viễn cũng không thể nào! Nằm mơ đi! Hà Ân Chính, anh ở đây vứt bỏ mặt mũi của nhà họ Hà là việc của anh!"

Nhưng Hà Ân Chính vẫn không thèm để ý, giơ bó hoa hồng trong tay lên, xoay người, phất tay với đám người ở phía dưới hô to lên, "Cố Tử Mạt, anh yêu em, anh muốn em làm vợ của anh, làm con dâu của nhà họ Hà!"

"Chàng trai, rất dũng cảm, chúng tôi ủng hộ anh." Phía dưới lập tức có một bác gái phụ họa theo, lại còn ủng hộ rất nhiệt tình.

Cố Tử Mạt cố che giấu sự chán ghét trong lòng, hít thở dồn dập, cố gắng để cho mình tỉnh táo lại.

Cô nhìn rõ ràng, chẳng những Hà Ân Chính không sợ truyền thông, còn vô cùng hoan nghênh truyền thông, anh ta còn kêu to, để cho Cố Tử Mạt làm con dâu của nhà họ Hà, a, anh ta là muốn cho mọi người biết quyết tâm làm thông gia của nhà họ Hà và nhà họ Cố đây!

Cô tuyệt đối không thể để bị người quản chế được!

Cô tùy tiện cầm lấy một nguyên liệu lỏng trong tay, nắm chặt rồi cả giận nói với Hà Ân Chính, "Đây là chất cồn tôi dùng để pha chế điều hương, rõ

ràng tính ăn mòn của nó cũng không thua gì a- xít sun-phu-rit, Hà Ân Chính, nếu anh vẫn tiếp tục hành vi này ở đây, tôi đảm bảo sẽ làm anh bị hủy dung!"

Mặt mũi đáng dấp của Hà Ân Chính cũng không tệ, bình thường vẫn yêu mặt của mình như mạng sống vậy!

Ai ngờ, vậy mà Hà Ân Chính lại không có bị dọa sợ, anh ta vẫn cứ lù lù bất động, giả bộ một vẻ thâm tình khẩn thiết, nói: " Tử Mạt, em phá hủy mặt của anh, vậy em phải phụ trách nửa đời sau của anh đấy."

"Cút!" Cổ Tử Mạt tức đến mức đau răng, cô thật sự không dám hủy dung của anh ta, cực kỳ tức giận khép cửa sổ lại, kéo rèm cửa sổ vào, tạm thời quyết định nhắm mắt làm ngơ!

Lấy điện thoại di động ra, theo bản năng liền bấm một dãy số xin giúp đỡ, nhưng đợi đến khi tiếng chuông bên kia vang lên, bỗng dừng cô cả kinh, cúp điện thoại.

Cô không muốn tiếp tục tìm anh nữa! Tại sao có thể? !

Lại gọi một số khác, gọi Đại Thiển, ngoài cửa sổ lại từng hồi từng hồi tiếng huyền não của mọi người, cô cho rằng Hà Ân Chính lại đùa giỡn cái gì yêu thiêu thân, liền kéo rèm lên xem, lại nhìn thấy một điều quá sức tưởng tượng.

Không thấy có bóng dáng của Hà Ân Chính ở bên ngoài cửa sổ? Chỉ có thang máy đang chạy lên cao, cô vừa mở cửa sổ ra nhìn, mắt tròn tròn, Hà Ân Chính lại bị thang máy đẩy lên cao hơn, hình ảnh trong mắt cô càng ngày càng nhỏ, mà bên tai của cô, vẫn truyền đến tiếng gào khóc thảm thiết của Hà Ân Chính.

Lại nhìn xuống dưới lầu, mọi người đều trong tâm trạng xem náo nhiệt mà thôi, quay video quay video, chụp hình chụp hình, nhưng ở bên cạnh

thang máy, lại có một bóng dáng đang chỉ huy, bắt mắt như vậy, để cho cô vừa nhìn đã thấy được anh!

Thì ra là anh đến giúp cô chế ngự Hà Ân Chính.

Sau khi trải qua chuyện tối hôn qua, lại nhìn thấy anh một lần nữa, bỗng chốc trái tim của cô liên đập không ngừng, cô nắm chặt tay, di chuyển bước chân ra ngoài, trong lòng tính toán, nên dùng thái độ như nào để gặp anh đây.

"Chà, chúng ta nhanh đi xuống xem một chút, cái anh chàng đẹp trai điều khiển thang máy đã bị bắt đi rồi!" Một nhân viên trong công ty gọi đồng nghiệp, quệt vào cánh tay Cố Tử Mạt, chạy nhanh xuống phía dưới.

Thân thể Cố Tử Mạt bị va chạm đến mức lung lay, trong đầu chỉ có một hình ảnh kinh khủng —— ‘ Lục Duật Kiêu ’ bị bắt đi rồi!

LỤC THIỂU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Hai Nụ Hôn Khác Nhau

Gần như là ba chân bốn cẳng, chạy xuống dưới lầu, nhưng xuống đến dưới lầu, cô mờ mịt nhìn chung quanh, lại không hề thấy được bóng dáng của anh.

Kéo một người tới hỏi, mới biết xe cảnh sát đã đi về phía Tây rồi, cô ngay cả câu cảm ơn cũng không kịp nói, đã vội vàng chạy về phía đó.

Dưới chân bất ngờ va phải viên đá bên đường té ngã.

Khuỷu tay mài xuống đất, ngay sau đó cảm giác đau rát đánh tới, cô thuộc loại người không thể chịu nổi cảm giác đau đớn của da thịt, ở phương diện này, cô vẫn luôn vô cùng mảnh mai.

Nhưng lúc này, cô lại hoàn toàn không để ý tới đau đớn, bò dậy chạy sang đường Tây.

Nhưng vừa mới đứng lên, lại cảm thấy sau gáy bị một bàn tay ấn nhẹ một cái, cả người không hề phòng bị liền tiến vào một lồng ngực quen thuộc, cô ngẩn ra, giơ tay lên muốn đẩy anh ra.

Tay của anh cầm ngay cổ tay của cô, ngăn lại hành động cô muốn làm, sau đó nhanh chóng kéo ống tay áo của cô ra, quan sát vết thương ở cánh tay của cô.

Mùi hương cỏ xanh đặc biệt trên người anh vờn quanh trong mũi cô, trong giọng nói của người đàn ông còn mang theo vài phần thờ dài, "Đau không?"

Cố Tử Mạt kéo ống tay áo xuống che khuất vết xước trên cánh tay, "Vẫn tốt."

Ngước mắt lên chạm vào ánh mắt hơi không vui và lông mi nhú lên của anh, cô bị kiềm hãm, muốn nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, anh đã sớm đoán được hành động của cô, chột giữ chặt hông của cô không để cho cô tránh né, cúi đầu nói: " Không cần trốn, chuyện hôm qua, anh sẽ lựa chọn quên đi, Cố Tử Mạt, em nhớ rõ, anh sẽ chỉ nhớ kỹ những điểm tốt của em, cho nên, ở trước mặt của anh, em không cần có bất kỳ gánh nặng gì cả, em cũng đừng mơ tưởng sẽ thoát khỏi anh!"

Nói xong, tay của anh lại đặt lên gáy của cô một lần nữa, ấn cô vào trong ngực, giọng nói ôn hòa mang theo vài phần đau lòng cùng an ủi, khẽ than ở bên tai cô, "Lúc đau đớn, hãy nói với anh, lúc cần giúp đỡ, cũng nói với anh, lúc không muốn kiên cường nữa, cũng phải cân nhắc nói với anh."

Chuyện hôm qua, trong lòng anh không có cách ứng là giả, tâm tư của cô gái này, cũng không phải là anh không thể đoán ra được, chỉ là ——

Ai bảo cô là Cố Tử Mạt đâu, nếu như vậy, ở trước mặt anh cô có quyền được nuông chiều!

Cô biết đôi khi anh cũng bá đạo, cũng không trốn nữa, chỉ lẳng lẳng hưởng thụ cái ôm không thể kháng cự này, ấm áp mà tràn đầy hương vị cỏ xanh chỉ thuộc về anh.

Cô rất hi vọng, ôm ấp này, từ nay về sau chỉ mở rộng vì cô, nhưng cô lại phải cố kỵ quá nhiều, đến bây giờ cô vẫn không có tư cách được tùy ý đâu.

Minh Tuyên, chờ một chút, chờ em lâu thêm một chút, cho em thời gian.

Cô lặng lẽ nói trong lòng.

Một khắc khi nghe nói anh xảy ra chuyện kia, cô còn khấn trượng hơn so với bất kỳ ai khác, cũng bởi vì như vậy, cô lại càng thêm xác định tâm ý của bản thân.

Người đàn ông giơ tay lên gạt đi những sợi tóc lộn xộn trên trán và trên má cô, cúi đầu thẫn thức, "Em vẫn không có toàn tâm toàn ý tin tưởng anh, cho nên em vẫn có chuyện giấu diếm anh, không muốn cho anh cái vị trí kia, nhưng mà Tử Mạt, em cũng phải nói cho anh biết, anh nên làm thế nào chứ."

Cũng không biết là do vết thương ở khuỷu tay đau, hay là do cảm động, đôi mắt cô đã đỏ lên rồi, hơi đẩy người đàn ông này ra, tách ra một khoảng cách với anh, dùng sức hít mũi một cái, giọng mũi khàn khàn rất nặng quan tâm hỏi anh, "Em cho rằng anh đã bị cảnh sát bắt đi rồi, bọn họ không làm gì anh chứ."

Trong ánh mắt người đàn ông tràn đầy tươi cười, tràn đầy tự tin, "Bọn họ còn không dám làm gì anh, ngược lại Hà Ân Chính lại thảm hơn đấy."

Cô nghe vậy, bật cười, Hà Ân Chính không làm họa sĩ, lại cố tình làm một nhà nghệ thuật tạo hình, xứng đáng bị lơ lửng giữa không trung, bị dọa sợ đến mức tè ra quần.

Sau một tràng cười ngăn ngụt, cô cúi thấp đầu, trong lòng không ngừng giục giã, tiếp theo nên nói gì đây.

Người đàn ông thấy cô như vậy, hơi hơi thở dài, nói: "Cố Tử Mạt, anh nói với em nhiều như vậy, mà em vẫn không có gì muốn nói với anh sao."

Anh đã bỏ qua sự lúng túng tối hôm qua vì cô, nhưng cô lại vẫn không hề tỏ vẻ gì với anh, điều này rõ ràng làm anh rất thất vọng.

Cô im lặng, ngẩng mặt lên chống lại ánh mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ của anh, lại cảm thấy xấu hổ, mặt dần đỏ ửng, lúng ta lúng túng mở

miệng, "Anh không sao là tốt rồi, em đi đây, nên đi làm thôi."

Bây giờ cô là người lĩnh tiền lương của công ty mỹ phẩm Cẩm Tú, cũng không thể không xin phép mà tùy tiện rời khỏi cương vị công tác được.

Anh nhìn đám mây đỏ rực trên má cô, trong nháy mắt liền cười, cười dịu dàng đầy ý nghĩa, cuối cùng lại cười có vài phần dung túng cùng bất đắc dĩ, "Được rồi, anh thỏa hiệp, anh đầu hàng, nhưng mà, nếu như em có chuyện muốn nói với anh, bây giờ vẫn còn cơ hội đấy."

Lại sợ cô thật sự đi mất, vừa dứt lời, lại nhẹ nhàng nắm giữ lấy cổ tay của cô, rồi đột nhiên kéo cô vào trong ngực một lần nữa, trực tiếp ôm eo vòng qua eo của cô giữ cô chặt chẽ trong lồng ngực, cúi đầu hôn ngay lên đôi môi đang mím chặt của cô.

Cố Tử Mạt vội vàng lùi lại một bước tránh đôi môi của anh, "Em...em phải đi làm."

Còn chưa nói hết lời, bỗng dưng anh nhú mào, một lần nữa kéo người cô sát vào, "Cái này còn quan trọng hơn công việc, trái tim của anh để ở đâu, quan trọng hơn việc đi làm của em nhiều lắm!"

Môi chạm vào lần thứ hai nụ hôn trở lên nhiệt tình hơn dần dần thay thế sự nhẫn nại trước đó, nhanh chóng cạy mở hàm răng của cô.

Bàn tay ấm áp mơn trớn nơi eo, tạo ra từng trận cảm xúc dịu dàng trực tiếp đốt lên ngọn lửa nơi đáy lòng, từng chút từng chút một khiến cô phải đầu hàng.

Nụ hôn của anh mạnh mẽ bá đạo, không giống với sự thành thạo tỉ mỉ như trước kia, lần này, lại chỉ dùng sức mạnh, một đường xâm nhập vào, lại thâm nhập.

Cố Tử Mạt chỉ cảm thấy nghệt thờ, cơ thể mềm mại lão đảo một mực trốn ra phía sau, một mực lùi ra phía sau dựa vào trên một thân cây, cũng không còn trốn tránh được nữa.

Người đàn ông toại nguyện đè cả người cô lên thân cây, đầu lưỡi thâm nhập sâu vào bên trong, trở nên chậm rãi đi vào, anh dùng hết kỹ xảo, tinh tế quăn quít lấy cô, từ trong miệng nhỏ nhắn của cô, hấp thu hết hương vị ngọt ngào của cô.

Cố Tử Mạt vừa thoát khỏi nỗi khổ sở vì nghệt thờ, lại rơi ngay vào trong vòng xoáy ôn nhu triền miên, hai cái chên lệch quá lớn, ngay lập tức cô có cảm giác đang trôi lơ lửng giữa những đám mây.

Ở trong sự ôn nhu dịu dàng này, cô xoay tròn, càng lún càng sâu, mờ mịt không biết làm sao, gần như không biết lúc này là lúc nào.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Nói Về Chuyện Trước Kia Một Chút

Cơ thể mảnh khảnh đè sát lên thân cây cứng rắn, lại bị cơ thể mạnh mẽ nóng rực của người đàn ông bao phủ. Anh kỹ thuật đẩy mình, cô lại là một chú thỏ trắng ngây thơ, trước cái loại công thành đoạt đất dần dần này, Cố Tử Mạt không hề có sức chống đỡ, loại cảm giác này, so với sự cứng rắn bá đạo của anh trước kia càng làm cô ghệt thở hơn.

Lần trước bị ghệt thở, là sự ghệt thở về mặt sinh lý, còn lần này, dưới kỹ xảo tinh tế tỉ mỉ của anh, đã đánh chiếm toàn bộ lòng của cô, cô đầu hàng, nhanh chóng tháo chạy.

Không! Không được!

Có một giọng nói kêu gào trong đầu cô, không cho cô tiếp tục, Cố Tử Mạt bức thiết muốn nắm được cái gì đó, tay lại nắm chặt một cái, lại không thả ra.

Người đàn ông nhẩn nại một lúc, rốt cuộc không chịu nổi hành động phá hoại trong lúc vô tình của Cố Tử Mạt, bỏ qua môi lưỡi của Cố Tử Mạt, cắn tỳ lên trán của cô kêu rên một tiếng, "Cố - Tử - Mạt -"

Cố Tử Mạt trở mắt một lát, cũng phản ứng lại kịp, cúi đầu nhìn, cách một lớp áo mềm mại, bàn tay cô rõ ràng chạm vào cơ bụng rắn chắc của anh, cùng với một vật nhỏ khả nghi.

Cố Tử Mạt như bị phỏng buông ngay tay ra, vội vàng lùi lại.

Đây không phải là lần đầu tiên có loại tiếp xúc như thế này, hơn nữa nhớ lại chuyện lần trước, cô ngượng ngùng không chịu nổi, sau khi thu tay lại,

còn dùng sức rất mạnh, xoa lòng bàn tay vào quần áo của mình.

Ngay sau đó người đàn ông khẽ hừ một tiếng, quét mắt, chú ý tới động tác của cô, không nhìn được nhếch môi một cái, sau đó cúi đầu, ấn môi lên trán của cô.

Da thịt vừa tiếp xúc, bỗng nhiên Cố Tử Mạt tỉnh táo lại, mặt đỏ lên, nghẹn ngào lên tiếng, "Về sau đừng như vậy, quá. , như vậy không tốt."

Ở nhà của Đại Thiến không sao, ít nhất không có ai nhìn, nhưng lúc này, mọi người đi lại trên đường, cô cũng xấu hổ mà.

"Hừ." Người đàn ông cũng không để điều này ở trong lòng, môi mỏng thổi nhẹ ở bên tai Cố Tử Mạt, "Không có gì không tốt cả, anh chỉ muốn —— để em hiểu được tâm ý của anh thôi."

Nói xong, siết chặt ở hai cánh tay của nàng vừa dùng lực, lần nữa lại đem cô ôm chặt vào trong ngực.

"Anh! Anh gian xảo." Cố Tử Mạt vừa mới mở miệng, eo đã bị anh dùng sức giữ chặt lấy, cứ như vậy, lời của cô..., liền bị nuốt ở trong bụng.

Ngừng một lúc lâu, hô hấp thông thuận hơn, cô nhướn mày, rất tự nhiên mà nói, "Em phát hiện, anh thật sự rất bá đạo, cứ tiếp tục như vậy, em cũng không dám trêu chọc anh nữa."

Cô nói xong những lời trong lòng, khi ở bên cạnh anh, người đàn ông này, chắc chắn sẽ có biện pháp khiến cô phải thỏa hiệp, bất kể cô nguy trang nhiều thế nào, người đàn ông này, chắc chắn sẽ có biện pháp làm cho cô tin tưởng và phục tùng anh.

Anh nâng mặt cô lên, ánh mắt dịu dàng như nước chuyên chú nhìn khuôn mặt đang dần tháo bỏ nguy trang của cô, "Chẳng lẽ bây giờ em mới

biết sao?"

Cô trợn mắt, nhìn thẳng vào mắt anh một chút, nhớ đến lời anh đã từng nói, trong lòng chợt hiện lên một tia buồn rầu, cẩn thận mở miệng nói: "Mặc dù đến bây giờ em vẫn không có cách nào nhớ ra anh, nhưng em có đủ kiên nhẫn, để nghe anh kể về những chuyện cũ, để bản thân em cảm nhận, thì em mới có thể nhớ lại anh được!"

Người đàn ông này, phong thái trác tuyệt, mặc dù không có lưu lại ấn tượng sâu sắc ở trong trí nhớ của cô, cũng phải có chút dấu vết chứ.

Cô không lừa gạt ai, cũng không tự lừa dối bản thân, cô tin tưởng nhất định mình sẽ có một chút ấn tượng với người đàn ông này, mặc dù chuyện đã qua nhiều năm.

Anh chăm chú nhìn vào mắt cô, từ trong đó nhìn ra được sự kiên định cùng chấp nhất, gạt đầu một cái, "Năm giờ chiều, băng ghế dài bằng gỗ lim dưới cây sồi trong công viên Duyên Hải, anh chờ em."

Hôm nay liên tục hai lần, cô đều lẩn tránh vấn đề của bản thân, anh cũng không vội vã ép cuộc cô, chỉ cần cô muốn, anh sẽ tùy ý để cô biết trước đi.

Anh nói ra điểm hẹn, chính là nơi bắt đầu duyên phận của bọn họ, ở chỗ đó, cô tự xưng là sư phụ về cuộc sống, nói cho anh một đạo lý của đời người.

Cô mỉm cười, "Được, em chờ nghe chuyện xưa của chúng ta."

"Ừ." Lúc này người đàn ông mới buông tay đang ôm cô ra, để cô tự do rời đi.

Lúc Cố Tử Mạt trở về, vẫn có người đang bàn luận ầm ĩ về truyện thang máy, lại còn có người nháy ra nói, cô gái bị cầu hôn vô cùng lạnh lùng cao ngạo, trong lời nói rất có ý khinh thường.

Đối với cái này, cô đều cười nhạt bước qua, nhiều năm như vậy, đối với mấy loại lời nói châm chọc này, cô đã sớm quen rồi, mà người tạo nên loại tính cách này của cô, không thể không kể đến công của Cố Trinh Trinh và Cố phu nhân được.

Cuộc đời như một vở kịch, cô thật không ngờ, lúc cô sắp tan ca, Cố phu nhân và Cố Trinh Trinh tới.

Cố Trinh Trinh hoa lệ đầm mưa, vừa nhìn thấy cô, liền kéo tay của cô, tựa đầu lên vai của cô, nói mình làm sai, xin cô tha thứ cho cô ta.

Cô ghét bỏ đẩy Cố Trinh Trinh ra, chỉ chỉ vào khuỷu tay, "Tôi bị thương, không rảnh diễn trò với cô đâu, Cố Trinh Trinh, có chuyện gì thì nói thẳng đi, không cần che che giấu giấu."

Cố Trinh Trinh bị lạnh nhạt, trong mắt xẹt qua một tia không kiên nhẫn, cô ta nhìn về phía Cố phu nhân, ý bảo Cố phu nhân lên sân khấu.

Cố phu nhân hiểu ý, lập tức nhảy lên nhảy xuống ở trong phòng, như sói khóc quỷ gào, thê thảm không thể tả, nói gì mà trong nhà không thể thiếu ai được, nhà họ Cố không thể tách rời Cố Tử Mạt được.

Cố Tử Mạt cũng không ngăn cản, mặc cho Cố phu nhân tiếp tục phát huy khổ nhục kế, Cố phu nhân trang điểm rất đậm, vừa khóc một trận xong, thật đúng là đẹp mắt, trực tiếp thành vai mặt hoa, trong lòng Cố Tử Mạt thầm giễu cợt, diễn trò cũng là một việc khổ cực, cũng không thể để cho bà ta qua cửa dễ dàng như vậy được.

Bản thân Cố phu nhân khóc xong, cũng không có gương soi, tự nhiên không thấy hình dạng mà quỷ trên mặt mình, nhưng Cố Trinh Trinh thì có thể nhìn thấy, Cố Trinh Trinh không thể nhìn nổi, kéo váy của Cố phu nhân, "Mẹ, đủ rồi, mẹ đừng khóc nữa."

Cố phu nhân lại không cảm thấy Cố Trinh Trinh đang suy nghĩ cho bà, bà cho là Cố Trinh Trinh muốn lâm trận bỏ chạy, nhìn Cố Tử Mạt cũng không thèm nhìn bà, bà ra sức véo bắp đùi Cố Trinh Trinh, "Con nhóc chết tiệt này, con cũng tiếp tục đi, trăm ngàn lần đừng giữ lại sức lực!"

Diễn trò thế này, nếu còn giữ lại sức lực, sẽ không chân thật.

Nói xong, Cố phu nhân lại tiếp một trận khóc lớn, khàn cả giọng, trong miệng còn không ngừng nhắc đi nhắc lại, "Tử Mạt, ba con cũng luôn nhắc đến con, ông ấy cũng đã ra mệnh lệnh, nếu một ngày con chưa trở về nhà họ Cố, thì cái gia đình này cũng giải tán đi."

Người nghe có lòng, Cố Tử Mạt hiểu ngay, thì ra là Cố Trinh Đông đã lên tiếng rồi.

Cố Trinh Đông là đại lão gia của nhà họ Cố, cũng chính là người cha trên danh nghĩa của cô, quanh năm sức khỏe không tốt, đối ngoại thì công bố là ở bên ngoài dưỡng bệnh, trên thực tế là tìm phụ nữ ở riêng, nhưng Cố phu nhân ngại vì cổ phần trong công ty của gia đình đều nằm trong tay Cố Trinh Đông, nên vẫn không dám làm ồn ào, qua nhiều năm như thế, Cố phu nhân đã mặc cho Cố Trinh Đông và người phụ nữ kia tiêu dao ở bên ngoài.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Gặp Phải Tên Bắt Cóc

Cố Tử Mạt nhìn Cố phu nhân ầm ỉ một trận, lại liên tưởng đến Hà Ân Chính, cùng với Cố Trình Đông.

Đại khái xâu chuỗi mọi chuyện từ trước đến sau, liền lý giải rõ ràng mọi chuyện.

Xem ra là Cố Trình Đông biết cô đã khôi phục khứu giác nhạy cảm, cũng không nhịn được nữa, vừa nghe tin đã hành động ngay rồi.

Theo lý thuyết, cô cũng có thể trở về, dù sao Cố Trình Đông đối xử với cô cũng không tệ, đến lúc đó, Cố phu nhân và Cố Trình Trình cũng sẽ vì ngại Cố Trình Đông, mà không giám có hành động gì .

Nhưng, theo tâm tính của cô bây giờ, cô thật sự không muốn trở về.

Cố phu nhân thất linh bát lạc nói một đồng đạo lý, Cố Trình Trình muốn kéo cũng kéo không được, trong lòng hận đến ngứa ngáy, chỉ có thể mặc cho Cố phu nhân tiếp tục khóc, vừa khóc, chính là một lúc lâu, muốn ngừng cũng không ngừng được.

Trong lòng Cố Tử Mạt cũng không yên, cô nhìn đồng hồ liên tục, đã năm giờ, hiện tại cô cần chạy nhanh tới công viên Duyên Hải, nhưng Cố phu nhân cứ như vậy, cô hoàn toàn không thể phân thân ra được.

Cố Trình Trình nhìn thấy rõ sự lo lắng của Cố Tử Mạt, tới gần, "Chị, chị đang vội gì sao?"

Bị Cố Trinh Trinh hỏi như vậy, cô rất không muốn thừa nhận, chỉ có thể tiếp tục chờ trong tâm trạng vô cùng lo lắng, không cho Cố Trinh Trinh sắc mặt tốt nào, cũng không thèm trả lời, cô chỉ khoanh tay đứng một bên, giống như một người khán giả, một vị khán giả lạnh lùng.

Cũng không biết đợi bao lâu, cuối cùng Cố phu nhân cũng đã khóc mệt.

Cố Tử Mạt cũng biết Cố phu nhân cũng sắp hết khí lực rồi, cô lại đang vội thoát thân, liền nói, "Hai người trở về đi thôi, tôi tự có tính toán, hi vọng hai người không cần lại đến quấy nhiễu tôi nữa."

Nói xong, cô không dẫn nổi mà đẩy Cố Trinh Trinh đang ngăn cản cô ra, xách túi đi ra ngoài.

Lại không đề phòng, bị Cố Trinh Trinh nắm cổ tay kéo lại từ phía sau, móc chìa khóa xe trong túi ra, "Chị, em biết chị đang vội, em lái xe đưa chị đi, em có xe."

Cho dù Cố Tử Mạt đang rất vội, nhưng cô cũng không hồ đồ đến mức tin tưởng Cố Trinh Trinh, cô rõ ràng nhìn thấy một chút âm mưu tính toán từ trong mắt của Cố Trinh Trinh, cô dứt khoát cự tuyệt, "Không cần!"

Chưa hết, vừa muốn bước ra cửa, lại thấy khuôn mặt nhuộm thuốc màu của Cố phu nhân xuất hiện trước mặt cô, "Tử Mạt, nhất định phải về nhà đây."

Cố Tử Mạt bị dọa sợ giật nảy mình, mới lại phản ứng lại kịp, tùy tiện gạt đầu một cái, liền chạy nhanh ra bên ngoài.

Cố Trinh Trinh thấy thế, khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị, nắm chặt chìa khóa xe, cũng đi ngay theo Cố Tử Mạt.

.....

Cố Tử Mạt ngồi lên xe taxi, vội vàng lại hốt hoảng, dọc theo đường đi vẫn nhìn thời gian không ngừng, nhưng lại cứ gặp cảnh ùn tắc giao thông, dọc theo đường đi đều là nhích từng chút một về phía trước.

Cô lấy điện thoại di động ra, nghĩ bấm số gọi điện thoại cho ‘Lục Duật Kiêu’, lại không nghĩ đến, tài xế thắng gấp một cái, cơ thể của cô vì quán tính mà lao về phía trước, điện thoại di động cũng bị quăng đi.

Cô không nhận được xoa xoa cổ, vừa định cúi đầu nhặt điện thoại lên, trong lúc vô tình ánh mắt nhìn ra đường, chỉ thấy phía trước có một chiếc Ferrari màu đỏ vượt lên ngăn ở phía trước của xe taxi, hình như là.
Cố ý!

Cô còn chưa nghĩ được là chuyện gì xảy ra, cửa xe bên cạnh đã bị kéo ra từ bên ngoài, cơ thể cũng bị người nào đó kéo mạnh ra ngoài, cô vội vã với lấy điện thoại di động, cơ thể ra sức bò về phía trước, người ở phía sau lưng ngược lại lại kèm giữ khuỷu tay của cô, một trận vừa lôi vừa kéo.

Tay của người kia đúng lúc lại nắm mạnh vào vết thương nơi khuỷu tay của cô, cô đau đến hút không khí, chưa kịp phản kháng, cả người liền bị kéo đến chiếc xe Ferrari màu đỏ ở phía trước.

"Anh là ai! Đây là bắt cóc! Anh buông tôi ra!" Cô giận dữ, ban ngày ban mặt, còn có cảnh cướp người như vậy hay sao? Tám phần chính là Hà Ân Chính ép buộc đây mà!

Nhưng người đó căn bản không để ý đến cô, dứt khoát mở cửa xe, thô bạo đẩy cô vào trong xe, nhưng ý chí và sức lực của Cố Tử Mạt lại rất ngoan cường, chân vẫn bám chặt mặt đất, tay cũng đặt ở trên cửa xe, sống chết không để cơ thể bị đẩy vào bên trong.

Người nọ cũng nổi giận, lại dùng sức lớn hơn đẩy cô, vừa cả giận nói, "Tôi chính là Lục Duật Kiêu, tôi muốn bắt cóc cô...nếu cô không ngoan

ngoãn, tôi sẽ cho đội luật sư của tôi kiện cô và kẻ giả mạo ra tòa, kiện các người phải cầu xin tha thứ!"

Cố Tử Mạt vừa nghe xong, thân thể chấn động.

Lục Duật Kiêu thật, tới trả thù? ! Cô có tội hủy hoại danh dự của người khác! Cô có tội!

Trong đầu cô trống rỗng, không ngờ, người này lại nhân cơ hội nhét cô vào bên trong, chiếc xe Ferrari lại lao vút trên đường, nhưng hướng đi thì khác nhau.

Cố Tử Mạt sát ngôn quan sắc, không dám tùy tiện mở miệng.

Anh ta đang lái xe, cho nên chính diện khuôn mặt không hướng về phía cô, mà chỉ có gò má quay sang cô.

Hai tay Cố Tử Mạt không nhịn được xoắn vào nhau, mắt cũng híp lại, cô cảm thấy tình huống trước mắt, chỗ nào cũng thấy lạ, cũng khó trách cô sẽ căn thẳng đâu.

Xem xét một lúc lâu, cuối cùng cô cũng biết được là lạ ở chỗ nào rồi, cái anh chàng Lục Duật Kiêu này, từ đầu tới chân đều không thích hợp!

Người thật trước mặt này, mặc một chiếc áo phong màu đỏ, quần dài cũng màu đỏ, chân đi một đôi giày da mềm màu đỏ, lại thêm một đầu tóc đỏ ngông cuồng, cô nhìn xong, quả thực hoảng sợ.

Người thật hình như chú ý tới ánh mắt của cô, nhìn cô vài lần, tiện tay sờ soạng một chút lên mái tóc đỏ của mình, "Hi vọng tôi không có hù dọa đến cô, không biết vì sao, gần đây tôi lại thích như vậy, liều lĩnh mà thô bạo."

Trong lòng Cố Tử Mạt đánh trống, cô không hiểu nổi lối suy nghĩ của vị người thật này, cũng không hiểu rốt cuộc anh ta ám chỉ mái tóc màu đỏ, hay

là chuyện anh ta bắt cóc cô đây.

Liều lĩnh mà thô bạo? Đủ sâu sắc!

Cô không dám nói cô thật sự có bị dọa, lại cố gắng liếc nhìn vài lần, ngón tay chọc chọc cằm, hàm súc nói một câu, "Không tồi, không tồi."

Chỉ nhìn chính diện khuôn mặt của anh ta có vài lần, cô cũng phải cảm thán từ tận đáy lòng, mặc dù cách ăn mặc của vị người thật này lạ lùng như vậy, nhưng vẫn không hề tổn hao gì đến khí chất và hình tượng của anh ta.

Chủ yếu là, người đàn ông này, diện mạo quá mức mỹ mãn.

Đôi mắt đào hoa hút hồn người, mũi cao thẳng, môi mỏng khê nhếch, ngũ quan không có chỗ nào không hấp dẫn ánh mắt.

Mặc dù cô bị vẻ đẹp của anh ta hấp dẫn, nhưng bởi vì lập trường khác nhau, cô cũng không có hảo cảm với người này, hơn nữa, loại công tử cấp cao lại bánh bao này, có thể có mấy cái là tốt đẹp chứ? !

Quả nhiên, cô vừa nghĩ đến đây, người này liền xuống xe, vút lại cho cô một câu, "Tôi đi mua chút đồ, cô ở lại trên xe."

Không đợi cô gật đầu, người này đã xuống xe, cô nhìn xuyên qua cửa sổ xe, nhìn dáng vẻ bánh bao của người này đi thẳng đến hiệu thuốc.

Quả nhiên có bệnh! Cô nghĩ thầm

Thấy anh ta đã đi mất, cô theo bản năng thử kéo cửa xe, thật ra cũng chỉ muốn thử một chút thôi, cũng không hi vọng quá lớn, lại không ngờ, người đàn ông này lại không khóa cửa xe, mà để cô tự do, giống như anh ta không hề sợ cô sẽ chạy mất vậy!

Cô mở cửa xe, bước chân xuống, vừa định nhân cơ hội chạy trốn, bàn tay vịn ở cửa xe lại ngừng lại.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Sai Hẹn, Tai Nạn

Đến cùng thì cái anh chàng bảnh bao này, là cố ý, hay là quá tự tin đây?

Nếu như anh ta cố ý như vậy, nếu cô chạy trốn, chẳng phải là từ cái hố này, lại nhảy vào một cái hố to khác sao?

Cố Tử Mạt suy nghĩ, đáng tiếc là căn bản cô không hiểu rõ anh ta, suy đi nghĩ lại, cô vẫn không có kết luận.

Nhưng cô cũng không quan tâm nhiều như vậy, chạy trước rồi nói sau, cô quyết định, xoay người xuống xe, lúc đóng cửa xe, liếc mắt nhìn điện thoại của anh ta, cô sờ sờ lên người mình không có vật gì cả, lại nghĩ đến chiếc điện thoại di động thê thảm của mình, định tượng tay mượn luôn, "Lục thiếu, mượn điện thoại di động của anh dùng tạm đã nhé." Ánh mắt sáng nhanh chóng liếc qua tủ kính của tiệm thuốc, cả người co chân chạy.

"Cô đứng lại!" Người đàn ông một thân đỏ tặc xách theo một hộp đồ, lao từ trong hiệu thuốc ra ngoài, ánh mắt dính chặt vào bóng dáng đang cố chạy trốn, la lớn.

*

Công viên Duyên Hải ——

Cảnh chiều tà bỗng đập vào mắt, ánh sáng màu vỏ quýt giống như một tấm vải vẽ tranh sơn dầu, phủ kín cả phía chân trời, tô điểm cho cả những đám mây trắng, từng chiếc đèn đường hình Hoa Ngọc Lan được bật sáng lên cũng không đẹp được bằng một nửa của nó.

Tay của người đàn ông vịn trên lưng ghế dài bằng gỗ lim, cũng không có lòng dạ nào mà thưởng thức cảnh đẹp trước mắt này, anh gọi đi gọi lại một dãy số, nhưng vẫn không hề có người nghe máy.

Lông mày của người đàn ông, hơi chau lại, cúi đầu lại bấm số một lần nữa, vẫn không có người trả lời như cũ, anh khóa máy, ánh mắt vẫn ngăm nhìn cảnh vật xung quanh, cuối cùng ánh mắt dời đến một dãy nhà trọ ở phía sau, tầng một tầng hai ba tầng. Tầm mắt của anh không ngừng di chuyển lên trên, cuối cùng dừng lại ở tầng thứ mười một.

Điện thoại di động rung một cái, anh hoảng sợ dời ánh mắt khỏi tầng thứ mười một, ánh mắt sắc bén liếc về phía điện thoại, hiển thị người gọi đến là một người khác, chân mày của anh, lại chau vào nhiều hơn rồi.

Chậm rãi bắt máy, "Alô."

"Em. Em là Cố Tử Mạt, em vẫn còn chờ em sao? Em nói với anh, chỗ em xảy ra chút chuyện." Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ đang thở dốc, ngoài ra, còn kèm theo tiếng bước chân hốt hoảng chạy loạn nữa.

Anh nghe được âm thanh này, rõ ràng hơi thở cũng gấp hơn, cầm bạnh ra, "Tử Mạt, nói cho anh biết, điện thoại di động này ở đâu ra."

Điện thoại của anh hiển thị người gọi đến là Kiều Tử Hoài, mà Cố Tử Mạt lại cầm điện thoại của Kiều Tử Hoài, anh vừa bắt được điểm không thích hợp này, liền nghiêm túc vội mở miệng hỏi!

"Chính là một kẻ banh bao thối tha! Trước tiên anh đừng hỏi những thứ này, em. Em." Anh nghe thấy giống như Cố Tử Mạt đang ở một nơi người và xe lẫn lộn, tiếp theo tiếng động rất ồn ào, những lời nói sau đó của cô, thế nhưng anh lại không nghe được rõ ràng.

Anh cau mày lại, "Tử Mạt, hiện tại em đang ở đâu, mau đến đây đi."

Đột nhiên, trong lỗ tai truyền tới một giọng đàn ông quen thuộc, hình như là cách cô một khoảng cách, ở một nơi không xa, giọng nói đó rất vội vàng nóng nảy kêu lên, "Cô chạy cái gì mà chạy, có chuyện gấp như vậy sao, đi qua đường còn nói chuyện điện thoại, cô mà có bị đụng chết cũng đừng tìm tôi nhé!"

Lục Duật Kiều nghe được câu nói kia, lại càng cau mày, "Đừng có chạy lung tung, lúc băng qua đường không nên gọi điện thoại di động chứ!"

Bước chân Cố Tử Mạt nhanh hơn, trog giọng nói trong trẻo lại kèm theo hơi thở gấp hơn nữa, "Em. Em không thể không chạy, không chạy thì em sẽ không gặp được anh ——"

Tiếng thở dốc liên tục, ở giữa xen lẫn tiếng bước chân, lại càng thêm huyền ảo.

"Két ——", tiếng bánh xe trượt lên mặt đường bén nhọn chói tai, mang theo cả tiếng phanh xe khiến da đầu cũng phải tê dại giống như từ phía chân trời quét qua, trực tiếp truyền qua ống nghe điện thoại, truyền vào trong tai người đàn ông, kích thích màng nhĩ của người đàn ông.

"A!" Cố Tử Mạt thất thanh kêu to một tiếng.

‘ bùm ’ một tiếng, có tiếng ầm của một vật cứng gì đó dùng sức rất lớn đụng vào một vật khác, trong lỗ tai chính là một hồi âm thanh "ầm ầm bịch bịch phang", hẳn là tiếng điện thoại di động rơi xuống mặt đất.

Chân mày người đàn ông nhanh chóng vặn lên, trong đôi mắt đen lập tức căng lên, "Cố Tử Mạt?"

Không ai trả lời!

Trả lời anh, chỉ có những âm thanh khả nghi kia.

Gần như là cùng lúc, giọng nam cô cùng quen thuộc mới vừa rồi kia lại vang lên lần nữa, lần này cũng gần như khoa trương kêu thét lên một tiếng, "Trời ơi! Thật sự va chạm! Đồ điên!"

Bên kia tai nghe là một mảnh hỗn loạn! Bịch bịch phanh, đều là một loạt âm thanh lộn xộn.

Trong đầu người đàn ông giống như có bom nổ dưới nước, oanh một tiếng liền nổ tung, không giữ lại một chút đường sống nào!

Trái tim căng thẳng, hoảng sợ khiến dưới chân hơi lão đảo một cái, gân xanh trên trán đột nhiên nảy lên, ngón tay thon dài nắm chặt lấy thành ghế, hướng vào loa điện thoại, giọng nói kinh sợ kêu lên, "Cố Tử Mạt! Cố Tử Mạt!"

Bản thân người đàn ông cũng không biết một tiếng kêu kia của mình lớn như thế nào, chạng vạng mọi người đang tản bộ trên đường, tất cả đều đưa mắt về phía anh.

Anh không để ý tới ánh mắt của những người đó, tiện tay bấm một dãy số, "Nhanh! Vào hệ thống định vị, tra xem vị trí cụ thể của Kiều Tử Hoài ở đâu!"

Giọng nói của Kiều Tử Hoài, điện thoại của Kiều Tử Hoài! Đây đều không sai!

Người đàn ông không nói gì nữa, liền cúp điện thoại, đưa tay vò loạn một trận ở trên trán, cảm thấy cả trái tim đều nặng nề giống như là được đúc bằng chì vậy.

Một cái tay khác của anh, vẫn siết lấy thành ghế dài chặt như vậy, anh cố gắng làm cho bản thân giữ bình tĩnh, nhưng anh lại thủy chung không làm được, tay nắm thành ghế, cũng run lên.

Trong lỗ tai lại vang lên giọng nói lo lắng của cô ấy, cô ấy nói, "Em không thể không chạy được, không chạy thì em sẽ không gặp được anh nữa ——"

Cô ấy muốn gặp anh như vậy, nhưng anh lại vẫn cứ đứng ở chỗ này!

Cứ suy đi nghĩ lại điều này, anh lại bắt đầu hận bản thân.

Có chút chuyện xưa còn chưa nói, chẳng lẽ sẽ dùng loại phương thức này kết thúc phần sau của chuyện xưa? !

Dưới ánh hoàng hôn, bóng dáng thon dài của người đàn ông lại càng thêm cô đơn hiu quạnh, anh thử xê dịch cánh tay, giương mắt nhìn về phía tầng 11 của toàn nhà phía kia, ánh mắt trong nháy mắt giật mình.

Bỗng dưng, hình như anh nghĩ đến điều gì, ngón tay run lên, lập tức lại gọi một cuộc điện thoại, "Theo dõi Cố Trinh Trinh! Nhìn chòng chọc!"

Đầu kia có người đồng ý, anh vì chờ một cái tin tức khác, liền kết thúc ngay cuộc trò chuyện này, gần như cùng lúc với lúc anh cúp điện thoại, thì có một số điện thoại gọi tới.

Hiện thị gọi tới —— Kiều Tử Hoài.

Ngón tay của anh lạnh lẽo, chạm lên màn hình cũng lạnh như băng, cùng lúc với việc nhận điện thoại, anh gần như cũng ngưng thở.

"Xin chào ông, có một cô gái." Một giọng nói khách khí xa lạ từ đầu kia truyền đến

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Điều Duy Nhất Còn Lại Trong Bóng Đêm Là Tình Yêu! Kết Hôn! (1)

"A!" Cổ Tử Mạt sợ hãi kêu lên, gần như cùng lúc, hai chiếc xe cùng lao về phía cô.

‘Bốp’ một tiếng, điện thoại di động của anh chàng bánh bao rơi từ trong lòng bàn tay cô xuống đất, chợt hiện lên trong trang trò chuyện, một vết nứt dài, gần như không thể phản ứng lại kịp, hai chiếc xe kia cũng lúc tiến gần về phía cô.

Cô theo bản năng sợ hãi nhắm mắt lại, cả người đều run lên, trong đầu trống rỗng, sau một loạt tiếng động của vật thể va chạm vào nhau, đột nhiên chỗ khuỷu tay cảm thấy một trận đau đớn, một giọng đàn ông tà mị lại khoa trương đang vang lên bên tai cô, "Trời ơi! Thật đúng là va chạm! Đồ điên!"

Cô từ từ mở mắt ra, giương mắt nhìn hai chiếc xe đụng nhau trước mắt mình, nửa ngày vẫn chưa tỉnh hồn lại được.

Cô không sao, chẳng qua là hai chiếc lao về phía bên này mà đâm vào nhau, mà vừa rồi, thiếu chút nữa thì cô đã bị nghiền nát dưới bánh xe rồi.

Toàn thân đều đặc biệt lạnh lẽo, cô không nhịn được mà ôm cánh tay, cả người co lại từ từ lui về phía sau, lui về phía sau.

Người đàn ông thấy cô như vậy, lại quát ra một câu, "Đồ điên!"

Anh cúi xuống liếc nhìn điện thoại di động, vẫn còn ở cửa sổ trò chuyện, nhìn thấy dãy số trên màn hình hiển thị, anh ta tà mị cong môi một cái,

đứng dậy, đưa chân lên giẫm nát, đang giẫm được một nửa, động tác chân lại ngừng lại.

Anh cúi người nhặt điện thoại di động lên, nụ cười trên mặt càng thêm tà tử, vừa nhìn về phía cô gái đang sững sờ ở một bên, căn bản không cho cô thời gian phản ứng, kéo cô về phía xe của mình.

Cố Tử Mạt không kịp phản ứng, ánh mắt lại mở lớn kiểc về phía chiếc xe gặp rủi ro kia, chiếc BMW GT màu trắng, giống loại xe của Cố Trinh Trinh? Chẳng lẽ.

Trong đầu cô xuất hiện các loại khả năng, ánh mắt cũng theo đó mà hướng đến biển số chiếc xe kia, nhưng chiếc xe đó đã bị đám người vây xem che lại cản trở, căn bản cô không cách nào nhìn thấy rõ ràng.

"Vào đi thôi, lần này nhớ ngoan ngoãn đấy, nếu bị va chạm phá hủy khuôn mặt thì thảm rồi." Cùng với một câu nói trêu tức, Cố Tử Mạt lại cứng rắn bị xô đẩy vào trong xe.

Cô phẫn hận nhìn người đàn ông bảnh bao, "Tội phạm bắt cóc!"

Đôi mắt đào hoa của người đàn ông bảnh bao chớp chớp, đóng sầm cửa xe vào, ngón tay trượt vài cái ở trên điện thoại di động, "Tôi nhờ người giúp cô thông báo với người yêu của cô một chút, liền nói cô bị xe đụng mạnh, như thế nào?"

Cố Tử Mạt nhìn chằm chằm cái điện thoại di động bị rơi nứt một đường kia, cắn răng nói, "Không cho anh nói lung tung!"

"Haiz." Anh ta thở một hơi về phía cô, ngón tay thon dài trắng nõn lại vuốt cằm, đôi mắt đào hoa nhíu lại, tựa hồ phát hiện được chuyện lạ, nhưng một giây sau, lại biến thành không bình thường một lần nữa, "Không phải là tôi nói lung tung đâu, là tôi để cho người khác nói lung tung chứ."

"Mặc kệ như thế nào, cũng sẽ nát đầu lưỡi!" Cô quá tức giận, nhất thời không lựa lời nói, dùng cái này tới uy hiếp.

Anh ta căn bản không để ý tới cô, tùy tiện lôi một người đi đường, từ trong ví da màu đen móc ra mấy tờ 100 đồng, đưa đến trước mặt người kia, chỉ bảo một hồi, lại khiến cho người đó nói chuyện điện thoại giúp.

Cố Tử Mạt đều thấy rõ những việc này, nhưng căn bản không biết cụ thể anh ta khiến cho người kia nói cái gì, cô vừa nóng vừa giận, nhưng cả người đều bị nhốt ở trong xe, căn bản không có cách nào phá ra ngoài.

Người đàn ông bảnh bao quay người trở lại, mở cửa xe, ném một túi đồ lên, sau đó ngồi lên ghế lái, chống lại ánh mắt tức giận của Cố Tử Mạt, ngược lại khoe miệng lại cười toe toét, "Hình dáng này của cô, thật giống một con chim nhỏ nổi giận, không tệ không tệ, tiếp tục đi?"

"Anh đừng mơ tưởng kích động được tôi." Cô quay đầu, làm ra vẻ như đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, không để ý tới người này, chẳng qua lời nói có lạnh lùng thế nào đi nữa, thì trong lòng cũng hết sức ồn ào, thời gian trôi qua, trong lòng cô lại càng thêm lo sợ, cuối cùng cô không nhịn được, quay đầu lại, thỏa hiệp hỏi anh ta, "Anh thật sự khiến cho người đó nói cho anh ấy biết, tôi bị tai nạn xe cộ."

Trong lúc nói chuyện, cô liếc về phía túi đồ anh ta mua được trong hiệu thuốc kia, mắt mới vừa nheo lại liếc nhìn, liền trực tiếp cảm một tiếng, đột nhiên nhắm mắt lại.

Người này thật đúng là uy vũ khí phách, bao cao su, bốn hộp!

Là một người đàn ông, anh ta cũng thật là liều mạng rồi!

.

Đêm đến, bầu trời đầy mây tía.

Trong quán rượu ánh đèn mờ tối, trong đó lan tràn hơi thở mập mờ.

Cố Tử Mạt hiển nhiên không thích cái không khí này, nhưng vị người thật này lại cố tình thích cái loại gu này, nhất định phải lôi kéo cô uống rượu tiêu khiển, ngại trước uy quyền của anh chàng này, cô mới không thể không nhịn xuống.

Anh ta rót rượu cho cô, cô không muốn uống, anh ta liền ném cho cô một ánh mắt, dùng Mỹ Nam Kế hấp dẫn cô, đương nhiên cô vẫn lù lù bất động, người này nổi giận, lấy ngay điện thoại di động ra, nói muốn mời luật sư đến, cô trừng mắt liếc anh ta một cái, uống rượu, may mắn là rượu trái cây, cũng không có cái loại cảm giác cay cay đó.

Người đàn ông thấy cô thỏa hiệp, trong đôi mắt đào hoa càng có nhiều ánh sáng lóng lánh lưu chuyển, còn rất là tự luyện gây gây tóc mái trên trán, "Tôi tự nhận mình có sức hút vô song, quả thật là đánh đâu thắng đó, một chút cảm giác khiêu chiến cũng không có."

Cố Tử Mạt vẫn cứ nắm chặt ly rượu rỗng, vẫn nghe anh ta nói, người này nói chuyện cũng không sợ đầu đầu lưỡi, ngay cả lời nói rất nhiều người đẹp quý gồi dưới chân của anh ta mà cũng có thể nói ra được? !

Trong lòng cô ngũ vị tạp trần, sáng sớm cô còn tự cho là đúng suy đoán, kẻ giả mạo chính là người thật, ai lại nghĩ, người thật lại là người đàn ông bảnh bao này. Cố Trinh Trinh uy hiếp, quả nhiên là thật.

Người đàn ông thấy Cố Tử Mạt có điều suy nghĩ, môi mỏng tà mị nâng lên, mặt mũi lóe lên, khóa đến mục tiêu phía trước, sờ nhẹ lên màn hình di động mấy cái, truyền tin tức cho Cố Trinh Trinh —— anh ta tới rồi, anh ta có thói quen ngồi vào vị trí phía nam của quầy Bar.

Không hề cho Cố Tử Mạt thời gian mơ màng nữa, anh ta đưa tay sang tóm lấy cánh tay của cô, kéo cô vào trong sàn nhảy.

Trong sàn nhảy, bóng dáng các cặp đôi trai gái ôm nhau nhảy ái muội dán sát vào nhau, âm nhạc sôi nổi kích thích đại não của con người, làm cho người ta vô cùng kích động, chẳng qua, trong đó cũng không bao gồm Cố Tử Mạt.

Sau khi cô đi vào, thì tránh trái tránh phải, chỉ chốc lát sau, đã bị đẩy ra ngoài góc lẽ, thỉnh linh, một đôi tay ôm vào eo cô, có một cơ thể dán vào phía sau của cô, cả người cô giật mình một cái, bảnh khuôn mặt mê hoặc của bảnh bao đúng lúc ghé vào tai cô, "Nếu không biết nhảy, tôi sẽ dạy cho cô."

Cô và anh ta cũng không quen thuộc như vậy, cô căn bản không muốn để anh ta dạy.

Cô cố gắng tránh ra, vậy mà, cái người đàn ông bảnh bao này vẫn như Tường Đồng Vách Sắt ngăn cản trước mặt cô, cô muốn đi ra ngoài, căn bản là không thể nào.

"Ra ngoài chơi nha, vui vẻ lên chút." Người đàn ông bảnh bao cúi người, tà mị mở miệng.

"Tôi không phải ra ngoài chơi, tôi bị anh bắt cóc tới đây!" Cô giận dữ, giọng rất lớn, không ít người ở chung quanh nghiêng mắt nhìn về phía hai người bọn họ, vẻ mặt khác nhau.

Trên khuôn mặt tà mị của người đàn ông bảnh bao hơi cứng ngắc, hiển nhiên có chút không vui, vậy mà, cô lại vô cùng hưởng thụ cảm giác này, cô tiếp tục lớn tiếng nói với anh ta, "Anh không giống Lục Duật Kiêu chút nào cả!"

Mặc dù, cô vẫn cảm thấy cái tên Lục Duật Kiêu này không ăn khớp với người đàn ông bảnh bao chút nào, ngay từ đầu cô đã nhận định cái tên kia là Minh Tuyên thiếu gia, nhưng vào giờ phút này, cô vẫn rất muốn dùng cái tên này tới hấp dẫn sự chú ý của mọi người xung quanh.

Rất nhanh, cũng đã nhận được hiệu quả rồi.

Sau lưng bọn họ, một người đẹp chỉ mặc một chiếc áo ngực cùng với váy ngắn Cup B đưa cánh tay ôm lấy cổ của người đàn ông bảnh bao, bộ ngực đồ sộ không ngừng dựa sát vào anh ta, đây là quyến rũ trắng trợn đây.

Trong lòng Cố Tử Mạt thấy hài lòng, từ đáy lòng hi vọng người đẹp này tiếp tục nóng bỏng như vậy, tốt nhất sẽ quyến rũ lấy linh hồn nhỏ bé của vị Quý công tử này ngay lập tức.

Mắt cô thấy rõ ràng, người đàn ông cũng không có ý đẩy cô gái đẹp này ra, hai người càng ngày càng ôm chặt nhau hơn, có dấu hiệu của một trận lửa nóng, trong mắt cô chột lóe, thân thể cơ trí từ từ lui về phía sau, nhưng trong nháy mắt cô muốn lùi lại, thì người đàn ông lại thoát khỏi người đẹp bên cạnh, đưa tay về phía cô.

Người đàn ông ra lực một cái, cầm lấy hai cái tay của cô đưa lên, cường chế đặt tay cô lên cổ mình, cứ thế không buông ra.

Cố Tử Mạt giãy giụa, khoe miệng người đàn ông lộ ra một nụ cười câu hồn, hài hước một câu bên tai cô.

Cố Tử Mạt tức giận đến mức mắt trợn trắng, không nhìn được trào phúng anh ta, "Anh còn có thể có mảnh khoe nào mới sao?" Người này, chỉ dùng một câu uy hiếp cũng khiến cho cô bó tay đầu hàng rồi.

"Một câu là đủ rồi, nhiều cũng vô dụng." Đồ bảnh bao nói chuyện cực kỳ cợt nhả.

Mà ở bên kia, Cố Trinh Trinh mặc một bộ váy màu trắng đính ngọc trai, kiểu cách đi tới phía sau lưng ‘ Lục Duật Kiêu ’, nhỏ nhẹ dịu dàng nói, "Anh yên tâm, chị gái tôi cũng không thích người đàn ông này."

‘ Lục Duật Kiêu ’ quay đầu lại, liếc cô một cái, yên lặng không nói, ánh mắt quay về phía hai người trên sàn nhảy.

Cố Trinh Trinh cũng không cảm thấy đây là ‘ Lục Duật Kiêu ’ lạnh nhạt với cô, ngược lại cô lại thông dong ngồi xuống bên cạnh anh, lấy ly rượu, đẩy đến trước mặt anh, "Tôi cảm thấy anh nên nhanh chóng công khai thân phận, như vậy, chị gái tôi cũng sẽ không bối rối nữa rồi."

Ánh mắt của anh khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn không nói gì như cũ.

Cố Trinh Trinh thông minh vô cùng, cô tự nói với mình, một câu nói của mình không khiến cho người đàn ông có hứng thú, cô sẽ nói hai câu, hai câu vẫn không được, vậy thì ba câu.

Cố Tử Mạt gặp Lục Duật Kiêu trước, đó là vì Cố Tử Mạt may mắn, nhưng cô cũng không vội, cô thích cảm giác thọc gậy bánh xe từng chút từng chút một, giống như là khoét hết thịt trên người Cố Tử Mạt, một chút lại một chút, cho đến khi khoét đến trong lòng của chị ta.

Đến lúc đó, Cố Tử Mạt biết đau lòng, đã trễ rồi!

Giống như bây giờ, khẳng định là Cố Tử Mạt không biết cô giở trò sau lưng rồi.

Ngay từ lúc Cố Tử Mạt rời khỏi Cẩm Tú, cô đã theo dõi Cố Tử Mạt suốt, cũng là cô nói hành tung của Cố Tử Mạt với Kiêu, sau đó để cho Kiêu chặn Cố Tử Mạt giữa đường , mà bây giờ, Cố Tử Mạt sai hẹn với Lục Duật Kiêu thật, lại còn ở trong sàn nhảy chơi trò thân mật với Lục Duật Kiêu giả.

Nghĩ đến tiế theo sẽ càng kích thích, trong tròng mắt Cố Trinh Trinh càng khó nén được hưng phấn.

Lại tha thiết lấy ly rượu đến trước mặt Lục Duật Kiêu, uyển chuyển nói: " Chị ấy thích anh, tôi có thể nhìn ra được, nhưng là với sự hiểu biết của tôi

về chị ấy, chung quy chị ấy cũng sẽ không chọn người không có thân phận, cho nên, tôi đề nghị anh hãy công khai thân phận."

Người đàn ông bị đâm trúng vết thương trong lòng, rốt cuộc cũng nghiêng đầu, hướng ánh mắt trong trẻo lạnh lùng lên trên người cô.

Cố Trinh Trinh biết lời nói của mình đã khơi dậy hứng thú của anh ta, trong lòng không khỏi khẽ động, co gả bộ cúi đầu, nhẹ nhàng căn lên cánh môi kiều diễm ướm át, cố ý không nói.

Ngón tay thon dài của Lục Duật Kiều vuốt ve viền ngoài của ly rượu, lạnh lùng mở miệng, "Nói tiếp."

Đương nhiên anh biết đây là Cố Trinh Trinh cố tình đánh vào hứng thú của anh, nhưng lần này, Cố Trinh Trinh đã đi một nước cờ tốt, khiến cho anh không thể không tiếp tục để mặc cho cô ta diễn trò.

Nghe một câu cứng nhắc của anh, Cố Trinh Trinh run run ngược mắt, bình tĩnh uất ức nhìn về phía Lục Duật Kiều, ánh mắt mờ sương, như muốn tụ thành giọt nước ngay được, cô ta cắn môi, cầu khẩn nói, "Lục thiếu, có thể là anh hiểu lầm tôi, tôi. Tôi biết rõ anh cũng giống chị ấy, đều căm ghét tôi, chẳng. chẳng qua ở đây thực sự có hiểu lầm, giống như lần này, tôi cũng không phải cái loại hám tiền âm thầm châm chọc chị gái mình, tôi chỉ muốn cho anh biết nỗi khổ tâm của chị ấy, anh. Anh có thay đổi cái nhìn với tôi một chút hay không."

Lục Duật Kiều nghe vậy, trong con ngươi thâm thúy chợt hiện lên ý vị thâm trường, vẻ mặt hơi dần ra với cô, ngồi thẳng người lên, giọng nói cũng trở nên nhu hòa hơn, "Trinh trinh, tôi vẫn luôn không có cái nhìn gì với cô cả, cho nên cũng không cần thay đổi, dù sao, chúng ta mới quen biết thời gian không lâu."

Loại phụ nữ như Cố Trinh Trinh này, anh quá quen rồi, cô ta muốn diễn trò, anh sẽ diễn trò với cô ta đi, cho cô ta một ít ngon ngọt, để cô ta càng

bại lộ nhanh hơn thôi.

Giọng nói của anh vừa rơi xuống, trong mắt Cố Trinh Trinh liền hiện ra vui mừng, chuyển từ buồn sang vui, cô ta hớn hở gật đầu một cái, "Cám ơn anh, Lục thiếu" trong đôi mắt ngập nước có ánh sáng uyển chuyển hàm súc hướng về phía anh, rất mê người.

Lục Duật Kiêu nhìn rõ mọi thứ trong đáy mắt, hơi gật đầu một cái, ngón tay tiếp tục xoa nhẹ trên miệng ly, chậm rãi mở miệng, "Về phần cô nói đến nỗi khổ tâm trong lòng Cố Tử Mạt, tôi rất nguyện ý nghe cô nói rõ."

Mặc dù Cố Trinh Trinh mê muội trước Lục Duật Kiêu, nhưng mà ở trước mặt một người đàn ông có chỉ số thông minh cao như này, tinh thần của cô vẫn luôn duy trì trạng thái cảnh giác cao độ, đối mặt với lời nói ôn hòa của anh, chẳng những cô không bị thắng lợi làm cho hôn mê, ngược lại càng cẩn thận e dè hơn.

Người đàn ông này, tâm cơ thâm trầm không thua gì người thường, anh ta là thật sự tin tưởng cô cũng được, giả vờ tin tưởng cô cũng thôi, cô sẽ dùng hành động của mình để cho anh ta phải lau mắt mà nhìn!

Cố Trinh Trinh trầm hạ quyết tâm, con mắt màu nhạt ngước lên, đôi môi mềm mại giống như nổi trên mặt nước mở ra, "Chị ấy là người rất trọng tình cảm, ngày mà chị ấy bước vào nhà họ Cố, trở thành con gái nhà họ Cố, cũng biết mình nên gánh vác sứ mạng của nhà họ Cố trên người, cho nên chị ấy sẽ yêu đương với Hà Ân Chính, thậm chí có một lần còn muốn nói đến chuyện kết hôn với Hà Ân Chính, Hà Ân Chính có thể trở thành bạn trai của chị ấy, điều kiện tiên quyết chính là bối cảnh của nhà họ Hà, mà nếu chị ấy cân nhắc đến việc ở bên cạnh anh, nhất định sẽ suy nghĩ cho nhà họ Cố, tôi đoán, hiện tại nhất định chị ấy thấy rất khó xử."

Ánh mắt người đàn ông thu lại, không biến sắc tập trung ở miệng ly rượu.

Anh không nói gì, chỉ chờ Cố Trinh Trinh tiếp tục lên tiếng, liên hệ với mọi truyện tối ngày hôm qua, hẳn lúc này anh đã sáng tỏ, rốt cuộc thì Cố Tử Mạt rồi rằm ở chỗ nào, thì ra mấu chốt chính là thân phận và trách nhiệm của con gái nuôi nhà họ Cố.

Cũng bởi vì như vậy, cô nói với anh, để kết hôn với anh, cô cần phải làm chuẩn bị, mà thời gian chuẩn bị, mất rất lâu, rất có thể là mãi mãi.

Nghĩ thông suốt những thứ này, trong lòng của người đàn ông vừa vui vừa buồn.

Cố Trinh Trinh cố ý cọ xát cơ thể về phía Lục Duật Kiêu, lại mở miệng, "Chị ấy không phải loại người hám giàu, cho nên xin anh tha thứ cho chị ấy, bởi vì chị ấy là người nhà họ Cố, chị ấy mới có nhiều việc không thể làm theo ý mình như vậy."

Nói tới đây, cô hơi khó khăn nuốt một ngụm nước miếng, ánh mắt bất lực nhìn về phía Lục Duật Kiêu, giọng nói rất nhỏ nói, "Lục thiếu, tôi có thể mạo muội làm phiền anh một chuyện sao?"

"Cô nói đi." Người đàn ông cũng không liếc nhìn cô một cái, trầm thấp đồng ý.

Đúng lúc đó, thì người pha chế rượu bước đến, đem một ly cocktail màu hồng với màu xanh xen lẫn nhau đặt xuống trước mặt anh, "Thưa Ngài, tôi đã theo phương pháp của Ngài, điều chế tốt ‘Đào hồng liễn lục’, bây giờ Ngài có thể nếm thử."

Lục Duật Kiêu lại cười nhạt đẩy ra, "Không cần, cảm ơn." Cố Trinh Trinh ở bên cạnh anh, khó mà đề phòng được, anh cũng không dám uống bất kỳ thứ gì vào miệng.

Cố Trinh Trinh lại bị chén ‘Đào Hồng Lục Liễn’ kia hấp dẫn, nghe ý tứ của người pha chế rượu này, đây vốn là rượu của Lục Duật Kiêu, trong mắt

cô lóe sáng, nóng lòng muốn thử.

Lục Duật Kiều thấy ánh mắt của cô ta chăm chú vào ‘ Đào hồng liễu lục ’, cho rằng cô đang đánh chủ ý bỏ thêm nguyên liệu vào rượu, trong lòng chán ghét, giọng điệu lạnh nhạt nói: " Bây giờ cô có thể nói rồi."

Cố Trinh Trinh nghe được sự không vui trong miệng anh, lập tức thu lại vẻ mặt, thu hồi ánh mắt tham lam với ‘ Đào hồng liễu lục ’, dùng giọng nói nhỏ nhẹ nói, "Từ sau chuyện tình với Hà Ân Chính, chị ấy vẫn có vài chỗ hiểu lầm đối với tôi, cũng trách tôi, lúc ấy Hà Ân Chính không ngừng thay đổi biện pháp tỏ tình với tôi, sau vài lần, tôi liền bị hơi thở nghệ thuật trên người Hà Ân Chính mê hoặc, tôi. Lúc đó tôi còn nhỏ, sức nhận biết cũng kém, cho nên mới làm chuyện có lỗi với chị ấy, tôi cũng hiểu rõ mình sai lầm rồi, nhưng hình như chị cũng không muốn cho tôi cơ hội để sửa đổi, Lục thiếu, anh có thể giải thích với chị ấy giúp tôi hay không."

Giọng nói của cô rất nhỏ, giống như là không dám nói, bên trong hàm chứa xấu hổ cùng uất ức của một cô gái.

Ánh mắt của Lục Duật Kiều không tự chủ được nhìn chăm chú về phía bóng dáng của hai người đang dây dưa trong sàn nhảy, từ lúc Cố Trinh Trinh nói xong, anh thu lại tầm mắt, trả lời, "Tôi sẽ thử xem."

Cô gái diễn trò, chàng trai phối hợp.

Anh cũng có thể tượng tượng ra được, nếu Cố Tử Mạt ở bên cạnh, nghe được những lời thoại này của Cố Trinh Trinh, nhất định là khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, sau đó tức giận, cuối cùng lại thoải mái cười to.

Tưởng tượng đến cảnh tượng đó, khóe miệng người đàn ông không khỏi lộ ra một nụ cười yếu ớt, anh tự tay lấy điện thoại di động ra, bấm mật mã mở máy, sau đó mở nhật ký điện thoại ra, xóa hết.

Thế giới của Lục Duật Kiêu, không cho phép số di động của mình liên tục không ngừng xuất hiện trong nhật ký điện thoại của người khác, cho dù là cô, cũng không thể được.

Anh có thể đóng vai một dân chúng bình thường, nhưng anh không cho phép mình bị chê bai, trở thành bên hèn mọn vô lực trong tình yêu kia!

Bắt đầu từ lúc Lục Duật Kiêu lấy điện thoại di động ra, Cố Trinh Trinh liền chú ý tới, đó là điện thoại của Cố Tử Mạt.

Cô len lén liếc một cái, nghĩ thầm quả nhiên Lục Duật Kiêu rất giỏi, không chỉ có lấy được điện thoại của Cố Tử Mạt, mà còn biết mật mã mở khóa điện thoại.

Nghĩ đến tâm tư của người đàn ông này sử dụng trên người Cố Tử Mạt, cô không khỏi ghen ghét một trận, nắm tay, nụ cười nhạt vừa phải lại tràn ra khóe mắt một lần nữa, hỏi dò, "Lục thiếu, chị ấy cần nhất, là gia đình chồng cường đại, mà không phải mẫu người mà hiện tại anh sắm vai, biết điều này, anh sẽ công khai sao?"

Lục Duật Kiêu khóa lại điện thoại di động của Cố Tử Mạt, tiêu sao đứng người lên khỏi ghế cao, liền nói, "Cứ như vậy đi."

Ngước mắt liếc nhìn hai người ở trong sàn nhảy đang vành tai và tóc mai chạm vào nhau, xoay người đi lên lầu.

Cố Trinh Trinh hoài nghi Lục Duật Kiêu là một câu hai nghĩa, cô thấy Lục Duật Kiêu phải đi, vội vàng đuổi theo, lúc đến cầu thang, liền bị hai người áo đen từ trong bóng tối đi ra ngăn cản.

Trong lòng cô biết đây nhất định là tùy tùng của Lục Duật Kiêu, nghiêm khắc mà cẩn thận, điều này ý nghĩa, tối nay cô không còn cơ hội tiếp cận Lục Duật Kiêu nữa.

Cho dù cô không cam lòng, nhưng cô vẫn rất có phong độ, không hề quấy rối, nắm chặt lấy chiếc túi xinh xắn, cười cười với bọn họ, rồi quay người đi.

Trải qua một loạt hành động vừa rồi, hiện tại ít nhất cô có thể bảo đảm, gần nhất Lục Duật Kiêu tuyệt đối sẽ không bại lộ thân phận trước mặt Cố Tử Mạt.

Lục Duật Kiêu cao quý tự tin, tự tin đến không gì sánh nổi, anh ta nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt, khinh thường với mọi thứ, anh ta không đi ra ngăn cản Kiêu khiêu vũ cùng Cố Tử Mạt, đã chứng minh được là anh khinh thường!

Một Lục Duật Kiêu tự tin đến kiêu ngạo như vậy, tất nhiên không biết dùng thân phận chân chính của mình để đạt được sự chấp nhận của Cố Tử Mạt.

Loại người có tiền giống như Lục Duật Kiêu này, khẳng định khinh thường nhất là việc dùng vật dụng đắt tiền đến để khắc phục khó khăn giành chiến thắng, chỉ thích giống như người bình thường đánh vững chắc trong cả quá trình để giành chiến thắng trong trò chơi, mới có thể trở thành nguồn gốc cho cảm giác thỏa mãn của bọn họ!

"Cố Tử Mạt, chị hảo hảo mà chơi với hàng giả đi nhé, đi chơi vui vẻ!"
Cô liếc nhìn phương hướng Lục Duật Kiêu đi lên lầu, trong mắt tràn đầy ý chí quyết phải có được!

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Điều Duy Nhất Còn Lại Trong Bóng Đêm Là Tình Yêu! Kết Hôn! (2)

Lục Duật Kiều vừa lên lầu, đã có người nhiệt tình chào đón, mời anh vào ngay phòng VIP, anh vừa ngồi xuống, đã có người ra mời rượu rồi.

Anh sớm biết những người này đánh chủ ý gì, liếc một người mời rượu một cái, nhận lấy ly rượu uống một ngụm, đã coi như là có ý tứ cho phép ngồi xuống nói chuyện rồi.

Cả đám thấy anh uống rượu rồi, thở phào một cái, sau đó bắt đầu thay nhau tâng bốc anh, cái gì cũng nói, nhưng một câu khiến anh cảm thấy thoải mái cũng không hề có.

Tâm tình của anh không tốt, bắt đầu từ lúc Cố Tử Mạt lỡ hẹn, anh liên tục gọi điện thoại cho cô nhiều như vậy, đã sử dụng hết sự kiên nhẫn từ lúc chào đời tới nay rồi, lại tuyệt đối không thể ngờ được rằng, anh lại nhận được một cú điện thoại như vậy.

Từ cuộc điện thoại kia, lần thứ hai, thông qua cô, mà anh được thể nghiệm qua cái gì gọi là kinh hồn bạt vía.

Từ thủ hạ của mình, anh đã biết một chút tình huống, Kiều Tử Hoài dùng thân phận của anh, bắt cô, nếu không phải cuộc điện thoại sau đó, thì hành động đầu tiên của anh, chính là ra lệnh Kiều Tử Hoài dừng tất cả lại.

Nhưng, cô lại nhờ người nói lại với anh, hủy buổi hẹn.

Giọng nói lạnh lùng xa lạ đó nói, "Chào Ngài, có một cô gái nhờ tôi nói với ngài, hủy cuộc hẹn."

Bị lỡ hẹn, bị ép buộc kết thúc buổi hẹn, điều này cũng coi như thôi đi, ngược lại Cố Tử Mạt lại đến loại địa phương như này, khiêu vũ với Kiều Tử Hoài!

Hơn nữa dáng vẻ của cô ấy còn vui vẻ như vậy, không một chút ghen đối với Kiều Tử Hoài, vốn nghi ngờ cô ấy bị Kiều Tử Hoài ép buộc, không nghĩ đến, nhìn dáng vẻ của hai người này còn rất hợp ý nữa .

Liếc mắt một cái đã rõ ràng rồi!

Nghĩ tới đây, trán nhăn lên, anh không nhịn được mà khẽ nhắm mắt lại.

Mọi người đang ngồi đây đều là người tinh mắt, đương nhiên nhìn ra cảm xúc của anh không tốt, người cầm đầu, vỗ tay một cái, cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, mùi thơm xông ngay vào mũi, dưới ánh đèn, có ba cô gái đẹp với phong thái khác nhau đi vào.

Bầu không khí trong phòng, lại phối hợp với ánh đèn, lại càng tôn thêm vẻ đẹp động lòng người của các người đẹp.

Đối với đa số đàn ông mà nói, sắc đẹp của phụ nữ là liều thuốc tốt nhất để làm cho tinh thần hưng phấn.

Người dẫn đầu bạo dạn tiến lên, đẩy một người đẹp có khuôn mặt tinh tế đến trước mặt Lục Duật Kiêu, ồn ào lên nói: " Đến đây, Điềm Điềm, đến hát một bài với Lục thiếu đi, đến chọn bài tình ca sở trường nhất của em đi, không làm Lục thiếu say mê chết, thì bọn anh sẽ không để em đi đâu."

Lục Duật Kiêu nhặt nhẹo nâng ánh mắt, chỉ liếc lên đến đầu gối của cô gái, lại đưa ánh mắt đi khỏi, vuốt ve nâng ly rượu .

Hiện nay Điềm Điềm là nữ ca sỹ nổi tiếng nhất, được khen là ‘ ca hậu có giọng hát ngọt ngào ’, trong ngày thường thích khoe khoang thân phận, đối với những chính khách doanh nhân vẫn đều hờ hững, nhưng cô cũng muốn

làm quen với Lục Duật Kiêu, nên đã bỏ dáng vẻ kiêu ngạo xuống mà đến đây.

Chẳng qua vị Lục Duật Kiêu này xem ra cũng khó đối phó, cô xốc lại tinh thần 18 lần, tiến lên một bước, lộ ra nụ cười ngọt đến phát ngán, "Xin chào Lục thiếu, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, anh đúng là khí độ phi phàm, ảnh đế trong Giới Điện Ảnh và Truyền Hình cũng không sánh nổi với anh, được gặp anh thật vinh hạnh, anh cũng đã nghe tôi hát rồi sao?"

Đáng tiếc Lục Duật Kiêu không hề quan tâm đến giới âm nhạc, đối mặt với nụ cười khéo léo duyên dáng của một ngôi sao lớn, cuối cùng anh cũng ngược mắt lên, nhưng mặt không chút thay đổi nói, "Cô cũng không còn ít tuổi nữa, đã không còn thích hợp hát những bài hát ngọt ngào nữa rồi, cũng nên suy xét chuyển loại hình đi thôi."

Nụ cười của Diễm Diễm lập tức cứng ngắc lại, những năm gần đây, cô vẫn dựa vào những bài hát ngọt ngào hoạt động trong giới âm nhạc, bằng giọng nói ngọt ngào của cô, cũng đã trở thành nữ thần của hàng ngàn hàng vạn chàng trai, nhưng cố tình, vị Lục thiếu này lại không thèm nể mặt mũi.

Bên cạnh có người giảng hòa, "Lục thiếu, Diễm Diễm của chúng ta mới 24 tuổi, mặc dù trong giới âm nhạc từng lớp từng lớp người mới xuất hiện, nhưng tuổi của Diễm Diễm của chúng tôi cũng không coi là lớn đâu, mọi người nói, có đúng hay không, Diễm Diễm của chúng ta, vẫn rất có ưu thế."

"Đúng vậy Đúng vậy ." Mọi người rồi rít phụ họa, cố gắng xoay chuyển tình thế.

Lục Duật Kiêu cũng không đổi sắc mặt, ánh mắt của anh vẫn tẻ nhạt như vừa rồi, lưỡi biếng vươn ngón tay ra, gõ vào đầu gối của mình một cái, lạnh nhạt nói: " đầu gối."

Mọi người hiểu ý của Lục Duật Kiêu, ngạc nhiên rồi rít, ánh mắt đồng loạt chuyển sang Diễm Diễm, đều nhìn vào đầu gối của Diễm Diễm.

Vì sự kiện tối nay, Diễm Diễm cũng không đi tất chân, mà mặc váy ngắn, lộ ra cặp đùi đẹp, mọi người vừa nhìn, rõ ràng có một trận tiếng hít khí, chỗ đầu gối của Diễm Diễm, có màu tràm nổi lên, da thịt có vẻ hơi nhão.

Nữ nhân có thể hóa trang cho khuôn mặt để che giấu tuổi thật, nhưng có rất ít người sẽ hóa trang cho đầu gối.

Chỗ đầu gối của Diễm Diễm, rõ ràng có dấu hiệu của việc già yếu, nhìn như vậy, thì cái vị ‘ ca hậu có giọng ca ngọt ngào ’ này, chắc chắn khai báo sai số tuổi.

Trong xã hội lẫn lộn, vì hiệu ứng ngôi sao tốt đẹp, cùng một lớp càng sâu hơn, đó là hiệu ứng kinh tế, ngôi sao khai báo sai tuổi tác cũng không phải là ít, nhìn Diễm Diễm này, cũng là khai báo sai số tuổi, hơn nữa trình độ sai khác, thật đúng là không ít đâu.

Diễm Diễm chú ý tới ánh mắt của mọi người, không ngừng lôi vạt áo, nhưng váy quá ngắn, làm thế nào cũng không che nổi dấu vết suy yếu nơi đầu gối, người gần 30 tuổi, nôn nóng đến thiếu chút nữa bật khóc thành tiếng ngay tại chỗ.

Người dẫn đầu rõ ràng thấy Diễm Diễm không được việc gì nữa, khoát tay áo, cũng làm người ta mạnh mẽ kéo Diễm Diễm ra ngoài.

Đúng lúc này, điện thoại của Lục Duật Kiều rung lên một cái, anh không coi ai ra gì bắt máy, sau khi sắp xếp tốt mọi chuyện, anh lại bồi thêm một câu, "Nhẫn cầu hôn chuẩn bị xong? Xác định không sai chứ?"

Mọi người lại hít không khí một trận, thì ra Lục thiếu đang chuẩn bị cầu hôn, mà việc bọn họ đang làm, lại là nhét phụ nữ vào trong lòng Lục thiếu?
!

Đây là đáng chết!

Nghĩ như vậy, đều đổ mồ hôi.

Lục Duật Kiêu cúp điện thoại, mặt không đổi sắc nhìn mọi người, ngón tay không khỏi vuốt ve lên vị trí ngón giữa bàn tay trái của mình, nghĩ đến chiếc nhẫn đã chuẩn bị tỉ mỉ, tâm tình của anh mới hơi khởi sắc, lại thấy vẻ mặt cực kỳ xấu hổ vì hành động tự bê đá đập vào chân mình lần này của mọi người, tâm tình của anh đã không còn giống như lúc trước nữa.

Người cầm đầu lau mồ hôi lạnh, cẩn thận thúc giục hai người đẹp còn lại đi khỏi đây, lại không nghĩ rằng, cô gái uyển chuyển hàm xúc mặc một chiếc sườn xám màu hoa lê lại đong đưa bước chân, bước tới bên cạnh Lục Duật Kiêu.

Cô ta vươn tay ngọc, muốn bắt tay với Lục Duật Kiêu, "Lục thiếu, đã lâu không gặp, tôi chen vào hỏi một câu, là người mà lần trước tôi gặp đó sao?"

Lời nói này của cô mơ hồ, bổ sung đầy đủ chính là, cái người mà anh muốn kết hôn, là người mà lần trước ngẫu nhiên thấy gửi tin nhắn cho anh đấy sao ?

Khuôn mặt Lục Duật Kiêu vừa động, thấy là cô, ngẫm hiểu lẫn nhau gật đầu với cô một cái, đưa tay ra bắt tay với cô, thản nhiên thừa nhận, "Phải"

Lời này của Ninh Uyển, vừa vặn khiến cho lòng anh có sự thoải mái nói không nên lời, trước kia không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ tình hình đã khác rồi, anh bằng lòng chủ động công khai một số thứ.

Ninh Uyển đơn giản bắt tay với anh, liền buông tay ra, vô cùng tùy ý ngồi vào vị trí đối diện với anh, rót rượu cho mình, tay ngọc đưa ra, đổi khách làm chủ, rất tự nhiên cầm lấy ly rượu nói, "Uống một chén?"

Lời nói này vô cùng tùy ý, giống như bạn bè gặp nhau vậy, rất tùy ý một câu.

Người đàn ông lại đẩy ly rượu cô rót cho mình ra, tự rót cho mình, nâng ly rượu lên mời cô, còn cố ý giải thích , "Tôi chưa bao giờ uống rượu những người phụ nữ khác rót, bỏ qua cho."

Ngược lại Ninh Uyên cũng không có nịnh nọt, mà thở dài thườn thượt một hơi, mới nâng chén, "Haiz, mặc dù trong lòng hơi không vui một chút, nhưng vì sự trung thực của anh, tôi chỉ có thể đón nhận."

Người dẫn đầu nhìn hai người này có qua có lại, ghen hòng nhìn trần trối, vụng trộm tự vỗ đùi mình, trong lòng than thở ——

Thì ra Lục thiếu thích người đẹp tính tình hơi cao ngạo, vóc dáng có lỗi có lôm, nếu biết sớm là như vậy, thì đã đưa ngay Ninh Uyên ra là xong rồi, cần gì trống đánh xuôi kèn thổi ngược đâu!

Cổ Tử Mạt bị đồ bảnh bao áp chế, không làm được bất kỳ động tác gì, chỉ có thể khiêu vũ theo anh ta, thật may hiện tại âm nhạc không quá mạnh mẽ, nếu không phỏng chừng cô có thể bị đồ bảnh bao cho nhảy đến chết mất.

Nhưng đồ bảnh bao lại nhảy không biết mệt, vẫn không chịu buông cô ra.

Cô hơi buồn bực, không nhịn được ranh mãnh nói: " Người giàu thời gian là quý báu nhất, anh có nhiều tiền như vậy, vẫn tốn thời gian theo dõi tôi, ép buộc tôi, tìm sự chán ghét, thật đúng là làm cho người ta không hiểu nổi, chẳng lẽ là ——"

Nói tới chỗ này, cô cố ý dừng lại.

Thấy đôi mắt đào hoa của đồ bảnh bao chớp chớp, có ý muốn nghe tiếp, cô tiến lên trước, học theo động tác của những người đẹp kia, mập mờ thổi khí vào lỗ tai của anh ta, chậm rãi nói, "Chẳng lẽ là —— anh coi trọng tôi rồi hả ?"

Tính toán nhỏ nhặt của cô là đã đánh phải đánh cho thật vang dội, đùng phải loại đàn ông cột nhả này, vậy thì phải cột nhả hơn, tự luyện hơn so với anh ta, đồng thời chê bai anh ta, nâng cao bản thân, như vậy nhất định có thể khiến cho anh ta phát điên!

Lời này vừa nói ra, đồ bảnh bao quả nhiên sợ run lên, ngay sau lại cười to, đề cô chặt hơn, "Cô đoán đúng rồi, bản thiếu gia chính là coi trọng cô, bản thiếu gia chính là nhắm trúng cô, cô trốn cũng không thoát đâu."

"Khanh khách." Cố Tử Mạt cười gượng hai tiếng, cố ý nói, "Thật đúng là thú vị, nhưng mà tôi lại không thích tội phạm bắt cóc và tội phạm cưỡng ép dâm, tôi hám giàu, nhưng tôi cũng chẳng tội gì mà sống cả đời với một tên đàn ông biến thái cả"

Ai ngờ, tên đàn ông bảnh bao lại cười vui vẻ hơn, "Cô là của tôi, anh ta là của cô ta, vẹn toàn đôi bên."

Cô cau mày, thầm mắng anh ta thần kinh, cùng lúc đó, cơ thể lại bị anh ta đưa đến một hướng khác, mặt nhìn thẳng vào quây rượu, cô nhìn lướt qua, bỗng hiểu được lời của anh ta.

"Cố Trinh Trinh." Cô nhỏ giọng nói thầm cái tên này, giọng nói tuy nhỏ, nhưng bên trong ẩn ẩn căn răng nghiền lợi mà nói.

Bên cạnh Cố Trinh Trinh, là đồ giả mạo, tuy rằng hai người không phải là nói cười ríu rít, nhưng cũng là trò chuyện với nhau thật vui.

Làm sao lại trùng hợp như vậy chứ, anh ấy và Cố Trinh Trinh lại cùng lúc xuất hiện ở đây?

Nếu anh tới , có phải vì tìm cô hay không?

Nếu anh ấy đến tìm cô, tại sao lại không đến chỗ cô đây?

Cô mắt lạnh nhìn sang người đàn ông bên cạnh này, "Đều là âm mưu của anh và Cố Trih Trinh, có phải hay không!"

Tên đàn ông bảnh bao buông tay cô ra, rất bất đắc dĩ nhún vai một cái, tay phải hất tóc mái của mình, lưu manh nói: " Người đẹp, nếu cô đã nghĩ như vậy, tôi cũng không để ý đâu."

"Không thèm nói nữa!" Cố Tử Mạt oán hận, cô lại quay đầu lại, nhìn về phía quầy rượu, nhưng lại không hề thấy hai người kia, giống như mất tích vậy.

Cô nghiêng đầu, căm tức nhìn đồ bảnh bao, "Bọn họ đâu rồi!"

Người đàn ông này, đúng là lớn lên đáng vẽ họa thủy, cũng là loại chuyên làm chuyện xấu!

Người đàn ông bị chửi, rất vô tội bĩu môi, hai tay vuốt vuốt, "Tôi thấy họ lên lầu rồi, đến cái giờ này rồi, trai gái bình thường, tìm thuê một căn phòng, uống rượu đi ngủ thôi."

"Nói vớ vẩn!" Cô căn bản không tin lời của anh ta, bước nhanh khỏi sàn nhảy, chạy sang phía bên kia.

Người đàn ông bất đắc dĩ từ phía sau kéo cô lại, mặt bị thương nói: " Coi như cô không tin tôi, cũng nên tin tưởng, đàn ông đều là loài vật nửa người dưới thôi."

Cô đặc biệt xem thường đáng vẽ tự cho là đúng của người đàn ông này, cô hất tay anh ta ra, chạy nhanh lên lầu, gõ cửa.

"Cô điên rồi? Đồ điên!" Người đàn ông đuổi theo, ngăn cản hành động điên cuồng của cô.

Cô đẩy anh ta, khỗ sở luôn ngón tay vào trong tóc, cuồng loạn nói, "Anh nói với tôi là bọn họ đi thuê phòng rồi, nhưng mà tôi lại tin chắc 100 % anh ấy sẽ không như vậy cùng Cố Trinh Trinh, tôi thừa nhận, tôi nhát gan lại thiếu tự tin, cũng không nguyện ý tin tưởng người khác, con người của tôi lại điên loạn như vậy, tôi cũng chỉ biết gõ cửa từng phòng như vậy, lần lượt nghiệm chứng, ngăn cản anh ấy làm ra chuyện sai lầm thôi!"

Người đàn ông này nói đúng, cô điên rồi, nhưng hiện tại cô ngoại trừ việc gõ cửa điên cuồng như vậy, không làm được cái gì khác.

Đây là giá mà cô phải trả vì không muốn tin tưởng người khác!

Cô không biết mình là đúng hay sai, nhưng cô không muốn để cho người đàn ông kia và Cố Trinh Trinh thật sự ở chung một chỗ!

Nghĩ thông những chuyện này, cô lại càng điên cuồng đi gõ cửa, gõ hết cái này đến cái kia.

"Đúng là điên rồi !" Người đàn ông gần như không ngăn cản cô được, từ phía sau ôm lấy thân thể của cô, ngăn lại nói, "Tôi sai lầm rồi tôi sai lầm rồi, tôi nói láo đấy, bọn họ không có thuê phòng!" Nếu như bị cô gõ đúng phòng Lục Duật Kiều đang ở, tối nay nhất định gặp rắc rối rồi.

Đây là lần đầu tiên anh nhận sai, lại còn là trước mặt phụ nữ, sau khi nói xong lời này, anh lại còn đỏ mặt, đều do không nhịn được sĩ diện!

Kiều Tử Hoài tự nhận mình da mặt đủ dày, nhưng ở trước mặt Cố Tử Mạt, vẫn là không đủ rồi.

Cố Tử Mạt cảm thấy hô hấp đều dừng lại ở lúc này, cô quay đầu lại, không thể tưởng tượng nổi nhìn lên người đàn ông trước mặt, lần đầu tiên cô cảm thấy anh ta tốt như vậy.

Cô trừng mắt nhìn, đôi tay nắm chặt nơi trái tim, cuối cùng thông qua nhịp tim đập tìm lại được hô hấp, "Có thật không?"

Kiều Tử Hoài chỉ cảm thấy, trong mắt cô sáng long lanh, gần như khiến anh mê muội, anh còn chưa gật đầu, chỉ thấy trong phòng đối diện, một cô gái đẹp bước ra, cô gái kia ăn mặc mát mẻ, trên người từ trên xuống dưới chỉ có mấy miếng vải, chẳng qua là cô gái kia tâm tình không tốt, tiếng giày cao gót vang lên dồn dập.

Đương nhiên Cố Tử Mạt đang rất hưng phấn, cũng chú ý tới cô gái đẹp ăn mặc lộ liễu này, tâm lý hiếu kỳ, khiến cô không khỏi nhìn vào trong phòng, xuyên qua khe cửa hẹp chưa có đóng kỹ, cô nhìn thấy một cảnh tượng khác.

Dưới ánh đèn mập mờ, một người mặc sườn xem hoa lê quay lưng về phía cô, còn một người khác là chính diện, khoe miệng anh cười giận dữ, tác phong nhanh nhẹn.

Trong nháy mắt hô hấp cũng trở nên dồn dập, máu toàn thân vọt lên trên đầu cô, cô theo bản năng muốn tiến vào, muốn nhìn rõ khuôn mặt của người mặc sườn xám hoa lê này.

Nhưng không nghĩ đến, cửa lại bị người đóng chặt lại, thoáng chốc, cô chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, trong đầu hoàn toàn không có ý nghĩ.

Trong lòng Kiều Tử Hoài trở nên kích động, vô tâm sáp liễu liễu thành rừng, độ lửa đã tới, lại tiếp tục tăng thêm nhất định sẽ vỡ nát, anh phải ra sức tiếp thôi, không nói lời nào liền lôi kéo Cố Tử Mạt đi ra ngoài.

Xem ra, tối nay, cái đồng bao cao su kia không dùng đến rồi.

Một ngày mới, Cố Tử Mạt thức dậy ở nhà Đại Thiển.

Trong tiềm thức cô lại nhớ lại mọi việc ở trong quán Bar, trong đầu vẫn thủy chung không thể bắt được một cái căn cứ khác, cô hết sức phiền não, tóc tai rối bù đi rửa mặt.

Nắm chặt quần áo trên người, vô ý thức cô liền nhớ đến, cái bóng lưng mặc sườn xám hoa lê đó, rốt cuộc là ai?

Lúc đó cô thấy một màn này, thì đã bị tức giận đến choáng váng rồi, nên căn bản cũng không nhìn kỹ cái bóng lưng kia, mà vội vã muốn đẩy cửa ra, nhưng cánh cửa kia lại bị đóng lại, căn bản cô không có cách nào tìm tòi đến cuối được.

Khả năng cao nhất người đó là Cố Trinh Trinh, nhưng lúc đầu Cố Trinh Trinh không có mặc sườn xám, đến, lúc sau, có thể thay quần áo hay không đây?

Sườn xám có một cây hoa lê vòng qua phần eo, Cố Trinh Trinh có sao?

Cô vội vàng rửa mặt, có một loại kích động muốn tìm ra đáp án, khiến cô khẩn cấp muốn quay về nhà họ Cố để tra hỏi.

Trước khi ra cửa, có một nhân viên chuyển phát đến chỉ đích danh cô ký nhận bưu kiện khẩn, cô nghi ngờ nhìn nhân viên chuyển phát đến giao bưu kiện một chút, trống không, cô lại càng thêm nghi ngờ, cuối cùng dưới sự thúc giục của anh chuyển phát nhanh vẫn ký nhận xuống.

Cô cân nhắc, cũng không cân nhắc ra là cái gì, tìm cây kéo mở ra, liền lộ ra điện thoại di động và túi xách của cô.

Cô nhớ rõ, là bị rơi ở trên taxi , chẳng lẽ là đồ bánh bao?

Cô đầy nghi hoặc, nhưng vẫn mở khóa điện thoại trước tiên, xem nhật ký điện thoại, xem đồ giả mạo.

Nhưng, thấy nhật ký biểu hiện trống không, cô ngây người.

Cô sai hẹn với anh, vậy mà anh không hề gọi cho cô một cuộc điện thoại, chỉ chờ cô gọi điện thoại cho anh?

Người này, không biết chủ động chút ư? Không phải anh đã nói sẽ kể lại chuyện cũ cho cô sao?

Cô thực sự muốn điên mất rồi, đối giày ra khỏi cửa, chạy thẳng về nhà.

Người giúp việc đang đứng ở cửa ra vào của nhà họ Cố, sau khi nhìn thấy cô, cũng sững sốt, cô không rảnh để ý tới ánh mắt kinh ngạc của những người đó, cầm túi xách chạy vào trong.

Vẫn chưa đi tới cửa, cô đã vội vàng kêu to từ bên ngoài, "Cố Trinh Trinh, cô ra đây, ra đây!"

Cô cố ý gọi to, chỉ sợ Cố Trinh Trinh không nghe thấy, nếu như Cố Trinh Trinh ở nhà, cô ta không thể nào không nghe thấy, cô ta sẽ ra ngoài ngay, mà nếu như, Cố Trinh Trinh không bước ra ngay, đã thuyết minh, sáng sớm như vậy, Cố Trinh Trinh cũng không có ở nhà họ Cố rồi!

Đêm qua. Không không không!

"Chị à, chị đã về?" Cố Trinh Trinh bê ấm trà bước ra, trên vòng eo cũng có một cây hoa lê quấn quanh, đâm thẳng vào mắt Cố Tử Mạt!

Hô hấp của Cố Tử Mạt cứng lại, toàn bộ ánh mắt của cô tập trung lên cây hoa lê này, như ghen ở cổ họng, nửa ngày cũng không nói được một lời.

Trên người Cố Trinh Trinh mặc một chiếc sườn xám tân thời màu vàng nhạt nền hoa lê, dáng người uyển chuyển, tình cờ lại trùng hợp với cô gái

tối hôm qua kia, nhưng. Cô gái kia, mặc sườn xám nền là màu vàng nhạt sao?

Dưới ánh đèn màu vàng mập mờ, sườn xám màu trắng nền cũng sẽ bị ngả sang màu vàng theo, cô gái kia, mặc sườn xám nền màu trắng, hay vẫn là nền màu vàng nhạt đây?

Kiểu sườn xám, cũng là như thế sao? Hình thức tân thời, dịu dàng như nước, kiểu thực nữ đoan trang sao?

Cô nghĩ mãi không ra.

Nếu nói không đau lòng là giả, người ta nói con gái hay thay đổi, đàn ông cũng là như thế, người đàn ông cô muốn ước định cả đời, sẽ trong một đêm, thì trở mặt!

Đồ giả mạo cũng sẽ như vậy, lòng cô một trận khó chịu, lại nghĩ đến hôm đó anh nói đến vấn đề kết hôn đủ loại, đáy lòng như có con kiến đang ngo ngoe bò loạn, khiến bứt rứt đau nhức.

Hiển nhiên Cố Trinh Trinh thấy rõ sự mất hồn của Cố Tử Mạt ở trong mắt, cô cười tươi như hoa, bước đến quàng tay vào cánh tay Cố Tử Mạt, cười xinh đẹp với cô nói, "Chị, cả nhà đều đang đợi chị về nhà đấy, hoan nghênh chị, chúng ta cùng đi vào thôi."

Cố Tử Mạt nhìn dáng vẻ thân mật tự nhiên của Cố Trinh Trinh, vẻ mặt hoảng hốt, lúc cô vừa mới đến nhà họ Cố, Cố Trinh Trinh cũng đến gần cô, cười với cô như vậy, nhưng sau này đâu, tất cả đều thay đổi.

Cố Trinh Trinh, Cố Tử Mạt, cũng thay đổi.

Cô không biến sắc quan sát Cố Trinh Trinh, cũng nhìn ra được, tâm tình Cố Trinh Trinh thật sự rất tốt từ tận đáy lòng.

Cô hất cánh tay Cố Trinh Trinh ra, sắc mặt lạnh nhạt, "Tôi tự đi."

Cô cực kỳ chán ghét, vừa định cảnh cáo Cố Trinh Trinh thu hồi bộ dáng giả dối kia, bỗng điện thoại trong tay vang lên, cái tên không ngừng hiển thị ở phía trên, khiến tay của cô run lên, chần chờ mấy giây, cô vẫn nhận cuộc gọi.

"Ba." Cô nhàn nhạt gọi, ánh mắt không tự chủ được liếc về phía Cố Trinh Trinh.

Trên mặt Cố Trinh Trinh vẫn là nụ cười giả dối, ngược lại không có bất kỳ cảm xúc nào khác, cô lơ mờ cảm thấy, bên trong nhất định có vấn đề.

"Tử Mạt, gần đây con có khỏe không?" Trong lời nói của Cố Trình Đông lộ ra vẻ suy yếu, xem ra gần đây tình hình sức khỏe quả thật không tốt.

"Vâng, con vẫn khỏe." Cô trả lời đơn giản.

"Tử Mạt, ba muốn hỏi ý kiến của con một chút." Ở trước mặt người con gái nuôi mà tình cảm không mặn không nhạt này, rõ ràng Cố Trình Đông không thoải mái.

Ông ta nói đến chỗ khó xử, ấp a ấp úng nửa ngày, chuẩn bị rất lâu, mới nói, "Tử Mạt, là như vậy, Lục thiếu vừa mới làm khách ở chỗ của ba, con và Lục thiếu, rốt cuộc phát triển đến bước nào rồi?"

"Lục thiếu, anh ấy." Cô bối rối, có hai lục thiếu, một giả một thật, người nào đến chỗ của Cố Trình Đông đây?

Theo lý thuyết, cái anh chàng gọi là ‘ Minh Tuyên’ đó, suy nghĩ đâu ra đó, làm việc chu đáo, cũng không đến mức chạy đến bên kia đi, mà cái kẻ bảnh bao kia. Nghĩ tới đây, cô thật sự nhức đầu.

"Tử Mạt, Lục thiếu đã nói rõ ngọn ngành với ba, cậu ta đã mời ba, cần nhắc chuẩn bị hôn lễ của các con rồi, Tử Mạt, con thấy thế nào." Cổ Trình Đông dừng lại một chút, lại giống như sẵn sóc nói: " Lục thiếu đã bày tỏ, chỉ cần các con kết hôn, cậu ấy sẽ hết sức giúp đỡ Cổ thị xoay người, về phía nhà họ Hà, cũng không đáng để suy nghĩ, Tử Mạt, Cổ thị cần con."

Cổ Tử Mạt hít vào một hơi, đây là Cổ Trình Đông đang tạo áp lực trá hình.

Cổ Tử Mạt nín thở nghe xong, trong lòng chột dạ, năng lực của Cổ Trình Đông mạnh đến đâu, cô chưa từng được thể hội trực tiếp.

Nhưng những năm gần đây, cô cũng đã gián tiếp lãnh giáo đến thủ đoạn của Cổ Trình Đông, mặc dù Cổ Trình Đông yếu ớt nhiều bệnh, nhưng vẫn có thể mạnh mẽ vang dội giữ vững chức Chủ tịch Hội đồng quản trị của Cổ thị, lại làm cho Cổ phu nhân cam tâm tình nguyện phòng không gối chiếu, có mảnh khoé thủ đoạn như vậy, cũng không phải người bình thường có thể sánh bằng!

Nhớ lại nhà họ Cổ những năm này, nói một cách khách quan, quả thật Cổ Trình Đông đối xử với cô cũng không tệ, nhưng điều này cũng không nói lên cái gì, thân phận của Cổ Trình Đông, không chỉ là cha nuôi của cô, còn là một thương nhân.

Thương nhân coi trọng lợi ích xem nhẹ tình cảm, chú ý Trình Đông thâm trầm lại từng trải, hiện tại Lục thiếu tìm tới cửa, cho ông ta lợi ích, suy nghĩ một chút thì hiểu.

Chân cô thoáng chao đảo, hơi nghiêng mắt, muốn dời đi lực chú ý, thì thấy Cổ Trình Trình đang nhìn thẳng vào cô, mà sa khi tiếp xúc đến ánh mắt của cô, Cổ Trình Trình lại hạ ánh mắt xuống, giống như đang che giấu cái gì đó.

Trong lúc vô tình thấy dáng vẻ chột dạ của Cố Trình trình, cô bỗng hiểu ra hơn phân nửa, cô nói thẳng với bên kia điện thoại: " cha, con đang bận chút việc, con giải quyết xong sẽ nói chuyện với ba."

Nói xong, cô không đợi Cố Trình Đông nói gì, dứt khoát bấm máy kết thúc cuộc nói chuyện.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Điều Duy Nhất Còn Lại Trong Bóng Đêm Là Tình Yêu! Kết Hôn! (3)

Cô cất điện thoại đi, sau đó bước đến trước mặt Cố Trinh Trinh, rất là giễu cợt nói, "Là cô hợp tác với Lục Duật Kiêu làm ra! Cố Trinh Trinh, tôi thật sự không hiểu, cô kiêu ngạo ham hư vinh như vậy, sao lại chịu bỏ Lục Duật Kiêu thật, tranh giành một kẻ giả mạo với tôi chứ, chẳng lẽ giành đồ với tôi, cô lại có cảm giác thành công như vậy sao?"

"Đúng, tôi chính là muốn giật đồ của chị đấy! Vĩnh viễn!" Cố Trinh Trinh sợ Cố Tử Mạt hoài nghi thân phận của Lục Duật Kiêu thật giả, không khỏi nói lấp liếm.

Cố Tử Mạt nhẹ nhàng ‘ a ’ một tiếng, kề sát vào lỗ tai nói thẳng, "Cô vẫn cứ thích hàng cũ như vậy? Chẳng lẽ, bởi vì chính cô cũng là đồ cũ sao? Đúng như mọi người thường gọi là người đàn bà hư hỏng đó sao?"

Cô vốn không muốn nói gay gắt như vậy, nhưng lần này, Cố Trinh Trinh thực sự chọc giận cô rồi.

"Chị ——" Cố Trinh Trinh giận đến mức muốn nổi điên, nhưng cô không cãi lại được, vì muốn chiếm được vị trí cao trong giới, cô đã sớm thành ‘ Kỹ nữ hạng sang ’ rồi.

Nhưng không sao, chờ đến lúc cô cướp được mọi thứ của Cố Tử Mạt, nắm được Lục Duật Kiêu trong tay, đến lúc đó, xem ai còn dám coi thường cô!

Cố Trinh Trinh thầm hạ quyết tâm, sắc mặt cũng dần dần khôi phục, cô nhắc bình trà trong tay lên, hơi thị uy nói: "Chị, em thật sự không muốn gây

mâu thuẫn với chị, chị cũng thấy đấy, em còn muốn rót trà cho người yêu của em nữa đây."

Cố Tử Mạt không để ý tới cô ta, vượt qua Cố Trinh Trinh, lững thững đi về phía phòng khách.

Cố Trinh Trinh thấy thế, nóng nảy, vội vàng chạy chậm đuổi theo, không muốn tụt lại phía sau.

Cố phu nhân đang ngồi đó với ‘ Lục Duật Kiêu ’, vừa thấy Cố Trinh Trinh, liền sử một ánh mắt về phía Cố Trinh Trinh, giống như buồn bực lại oán giận cườg chiều nói, "Con gái, sao lại đi lâu như vậy, Lục thiếu còn đang chờ ly trà của con đâu, còn không nhanh lên!"

Cố Trinh Trinh là cỡ nào thông minh, bước nhanh hơn, cúi người cầm ly trà lên, rót trà cho ‘ Lục Duật Kiêu ’, sau đó hai tay nâng đến tầm tay của ‘ Lục Duật Kiêu ’, nhỏ nhẹ nói, "Lục thiếu, uống thử đi."

‘ Lục Duật Kiêu ’ nhận lấy, nhưng sắc mặt nặng nề, cũng không nói gì.

Cố Tử Mạt nhìn mọi việc trước mắt, trong mắt tràn đầy khinh thường, người đàn ông này, tối hôm qua anh anh em em với Cố Trinh Trinh, sáng nay lại tới nhà họ Cố, hơn nữa còn giấu cô, thật quá đáng giận.

Cô nhớ lại, hình ảnh anh chăm sóc cô ở nhà Đại Thiển, mũi lại một trận chua xót, trong lòng cô lại càng chua xót, hơi khó chịu đưa mắt lên, giả bộ nhìn về phía căn phòng của mình ở trên lầu.

Cố phu nhân lại thấy cô nhìn lên phòng mất hồn, cho rằng cô lưu luyến gia đình, lại bước đến gần, không biết xấu hổ tự khoe khoang nói, "Tử Mạt về đây à, mẹ đã nói rồi, ngày đó mẹ lấy tình cảm để cảm động con dùng lý lẽ nói rõ ràng, con cũng không thể không trở về chứ."

Cố Tử Mạt không thềm để ý đến Cố phu nhân, ánh mắt sắc bén nhìn lướt qua ba người trong phòng khách, đi thẳng đến trước mặt ‘ Lục Duật Kiêu ’, đưa tay ra lia nhanh cốc trà Cố Trinh Trinh vừa rót thêm cho anh, trừng mắt nói: " Tôi cũng phải buồn bực thay anh, Hoàn béo Yến gầy, lựa chọn một cái, cũng đủ phiền toái rồi."

Người đàn ông bật cười, anh tự nhiên gác chân lên nhau, tựa vào tấm đệm lót trên ghế sofa, nâng bàn mai chiếu vào, một nửa gương mặt của chìm trong ánh sáng màu vàng nhạt, mái tóc đen ngắn ngắn có vẻ hơi lộn xộn, nhưng cũng không ảnh hưởng đến mỹ cảm, hốc mắt sâu, đường cong hoàn mỹ của chiếc cằm, hình dáng góc cạnh rõ ràng, kết hợp với khóe môi đang cong lên của anh, ở trong nắng sớm mai như này, có vẻ cực kỳ mỹ hoặc.

Anh cười, anh thực sự buồn cười.

Một mặt, người con gái trước mắt này, ngày hôm qua lỡ hẹn, lại khiêu vũ uống rượu cùng với một người đàn ông không rõ lai lịch, sau khi nhận lại điện thoại, không hề giải thích với anh một câu nào, lại hùng hồn đến chế nhạo anh như vậy!

Anh vô tội biết bao, lần đầu tiên nếm thử mùi vị bị oan uổng, thật đúng là không dễ chịu, đây là nụ cười đầu tiên —— cười khổ.

Nhưng mặt khác, những lời châm chọc của cô gái này, hình như cũng đang ghen, anh rất hưởng thụ loại cảm giác này, thật không tệ, đây chính là nụ cười thứ hai —— hài lòng.

Anh cứ thoải mái tựa vào ghế sofa như vậy, không nhúc nhích quan sát bước tiếp theo của cô.

"Chị, trong lòng Lục thiếu đối với chị thủy chung như một, làm sao anh ấy có thể đi tìm những oanh oanh yến yến khác đâu, sợ là trong chuyện này có hiểu lầm thôi, hoặc là nói, lúc này chị đã hơi đa nghi rồi?" Nói xong, cô

ta đảo ánh mắt xinh đẹp nhìn về phía ‘ Lục Duật Kiêu ’, ý đồ tăng thêm ấn tượng tốt ở trước mặt anh ta, môi nhỏ bé hơi cong lên, "Lục thiếu, đây cũng là sai lầm của anh thôi, hai người bên nhau, cảm giác an toàn của phụ nữ là quan trọng nhất."

Từ tâm đến miệng của Cố Tử Mạt, rốt cuộc cũng bị Cố Trinh Trinh làm cho ghê tởm, lời nói này của Cố Trinh Trinh, bề ngoài là điều hòa quan hệ của cô và ‘ Lục Duật Kiêu ’, trên thực tế lại là khích bác ly gián, ngầm nói là cô không tin tưởng anh!

"Đừng giả bộ nữa, thú vị thế sao! Cố Trinh Trinh, cô thật sự nên cầm gương soi kỹ mặt mình một cái, xem xem vẻ mặt vừa rồi của cô đã vặn vẹo thành cái dạng gì rồi ! Giống hết một ả yêu tinh, cô cũng không thấy xấu hổ!"

Lúc đầu, cô cũng không có lòng dạ nào mà dạy Cố Trinh Trinh những đạo lý này, đáng tiếc Cố Trinh Trinh vẫn cứ nhảy nhót lung tung, như thăng hễ, hôm nay cô thật sự là không nhìn nổi nữa rồi.

Lời nói này cũng hơi cay nghiệt, Cố Trinh Trinh biến sắc che mặt, "Chị, tại sao lại như vậy chứ, em không biết mình trêu chọc chị chỗ nào, em." Ánh mắt diễm đam đáng yêu nhìn về phía ‘ Lục Duật Kiêu ’, muốn tìm một chút an ủi từ đó.

Đáng tiếc, toàn bộ ánh mắt của người đàn ông đều tập trung trên người một cô gái khác, sau khi anh nghe xong, chậm rãi đứng lên khỏi ghế sofa, biểu hiện trên mặt ung dung, cũng không có cảm xúc nào khác, chỉ là một vẻ mặt ý vị sâu xa.

"Đúng như cô nói! Không sai đâu! Cả ngày giành đồ của người khác, còn tự cho là rất cao thượng đúng không, được, hôm nay thừa dịp anh ta cũng ở đây, chúng ta liền làm một lần thống khoái đi!" Cố Tử Mạt nắm lên cổ tay của Cố Trinh Trinh, kéo cô ta đến trước mặt ‘ Lục Duật Kiêu ’, "Cố

Trinh Trinh, bây giờ tôi sẽ thành toàn cho cô, hôm nay ở chỗ này, sẽ để cho anh ta lựa chọn!"

Cô vênh váo hung hăng, cho dù thua, cô cũng muốn thua một cách xinh đẹp, Cố Trinh Trinh không phải thích giả vờ yếu ớt sao, vậy cô sẽ mạnh tay bẻ hoa không lưu tình chút nào!

Cố Trinh Trinh chưa từng nghĩ, Cố Tử Mạt sẽ phản ứng kịch liệt thế này, lại giở trò ngang ngược ở đây.

Nếu như vậy, thì cô lại càng không cần khách khí với Cố Tử Mạt, ánh mắt quyến rũ như tơ, nhìn sang ‘ Lục Duật Kiêu ’, giọng nói nhỏ nhẹ, căn môi, diễm đạm đáng yêu nói, "Chị, chị có ý gì vậy, em không hiểu."

Cố Tử Mạt chán ghét xoay người, khoanh tay, "Cố Trinh Trinh, đừng giả bộ nữa! Bất kể là khuôn mặt của cô, hay một thân sườn xám này của cô, tôi nhìn đều muốn ói rồi!"

Người đàn ông ngọc thụ lâm phong, hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen, lại càng nổi bật lên dáng người cao lớn, bên trong là áo sơ mi cùng màu càng khiến cho khuôn mặt của anh nhìn tuấn tú hơn.

Giờ phút này, anh đứng thẳng môi mọng dưới sống mũi hơi nhếch lên, như có điều suy nghĩ.

Rất dễ nhận thấy, Cố Tử Mạt là mang thuốc nổ đến, đối với anh cũng là không khách khí chút nào, bên trong chỉ sợ là có hiểu lầm gì đó, khi cô nhắc đến sườn xám của Cố Trinh Trinh, anh mới thật sự hiểu rõ.

Anh bị Cố Trinh Trinh lấy danh nghĩa của Cố Trinh Đông hẹn gặp, anh cũng biết Cố Tử Mạt chưa nhận được điện thoại, cho nên tạm thời không thông báo cho cô ấy, thật không nghĩ, anh vừa đến nhà họ Cố, đã bị Cố Trinh Trinh và Cố phu nhân tiếp đãi long trọng.

Cố Trinh Trinh, hôm nay mặc một cái sườn xám gần giống của Ninh Uyển, mặc dù là một chiếc tân thời màu nền màu vàng nhạt, nhưng sau khi anh nhìn thấy, tuy cũng cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không hề nghi ngờ, thật không nghĩ, bên trong một chiếc sườn xám, lại bị Cố Trinh Trinh giờ trò lớn như vậy.

Bị chiếc lá che giấu ngọn núi, cũng khó trách Cố Tử Mạt có thái độ như vậy với anh!

Nghĩ tới đây, cả người anh không khỏi căng thẳng, đi ngay đến trước mặt Cố Tử Mạt, đối diện với ánh mắt chăm chú của Cố Tử Mạt, anh cũng không nói một lời giải thích nào, chỉ dùng đôi mắt đen của mình nhìn cô.

Trong lòng Cố Tử Mạt rung động lại chấn động, hai mắt nhìn nhau, trong lòng như có ngàn vạn chiếc dùi trống đang gõ, cô sững sờ nhìn anh, trong ánh mắt chứa đầy khát vọng, trong lòng cô sôi ruột muốn chết, có một âm thanh từ đáy lòng cô la lớn —— Anh giải thích đi, anh mau giải thích đi, chỉ cần anh giải thích, em sẽ nghe, em tin anh!

Vậy mà, sau khi nhìn nhau rất lâu, vẫn chưa hề nói một lời nào, lòng của cô dần dần sụp đổ, cổ họng cũng khô cháy, loại tình cảnh này, cũng giống như lúc đầu, Hà Ân Chính cũng giống như vậy, nửa ngày không nói lời nào, cuối cùng chỉ nói với cô ba chữ —— thật xin lỗi.

Bình thường cô ghét nhất ba chữ, cho cô, chỉ là đau càng thêm đau!

Bắt cá hai tay đều đáng chết, cô khẽ nhắm mắt, rất bình tĩnh mím môi lại, trên tay cũng dần dần có lại khí lực, cô nghỉ ngơi dưỡng sức, ý định sau đó sẽ một hơi đẩy người đàn ông này ra, bỗng mở mắt ra, tay nâng lên ——

Nhưng còn chưa nâng lên được một nửa, một bàn tay to êm ái đè tay của cô xuống, tiêu diệt toàn bộ sức lực vốn có của cô hầu như không còn, bàn tay cứng cáp bị ôm trọn trở nên mềm mại.

Nhu có thể khắc cường, cô không tự chủ trừng mắt nhìn, hình như cũng không tin tưởng cái kết quả này.

Trong nháy mắt lông mi dài như cánh bướm vỗ cánh tiếp xuống, người đàn ông hết lòng nắm tay cô, cơ thể thon dài tự động từ từ hạ xuống, cho đến lúc một gối chạm đất.

Cổ Tử Mạt thiếu chút nữa mất đi hô hấp, ‘ Lục Duật Kiều ’ cứ như vậy, để cho trong đầu cô xuất hiện hai ý tưởng trái ngược nhau, một tốt nhất, một xấu nhất.

Từ đầu đến cuối người đàn ông vẫn không nói một câu nào, anh để ra một cánh tay, chỉ giữ chặt tay trái của cô.

Dùng cái tay nhàn rỗi kia, chậm rãi móc lấy một chiếc nhẫn từ trong ngực ra, hơi ngửa khuôn mặt tuần tú lên, thâm tình nhìn cô, "Anh biết rõ, hiểu lầm giữa chúng ta quá mức phức tạp, muốn giải thích sẽ rất phiền toái, nhưng Tử Mạt, chiếc nhẫn này, đủ để thay mặt cho quyết tâm của anh, nếu như em nguyện ý tin anh một lần, vậy thì đồng ý anh, gả cho anh!"

Anh dứt khoát quả quyết, đã có người không muốn thấy anh và cô được hạnh phúc, vậy anh càng muốn hạnh phúc cho người khác nhìn!

Người khác bước anh vào cạm bẫy, vậy anh sẽ hủy diệt nguồn gốc của cạm bẫy này! Giải quyết tận gốc, làm chơi ăn thật đi!

Cô cúi đầu nhìn anh, môi khẽ giương, từ ánh mắt đến vẻ mặt, đều là kinh ngạc.

Kết quả xấu nhất, cô cũng đã nghĩ tới, mà người đàn ông này, lại cho cô một kết quả vui mừng, cả hai cùng vui mừng, khiến cô cực kỳ khiếp sợ.

Hôn nhân là một món quà tốt nhất mà người đàn ông có thể tặng cho một cô gái, làm sao cô lại không hiểu đạo lý này chứ.

Nếu, anh muốn ở trước mặt Cố Trinh Trinh, cầu hôn với cô, vậy thì những thứ hiểu lầm cùng sai lầm trước đó, tất cả đều đã tự sụp đổ, như vậy có thể thấy được, anh thực sự không làm ta chuyện thật có lỗi với cô.

Người đàn ông này, vào lúc cô hiểu lầm anh, vẫn sẵn sàng bao dung cô như cũ, còn cầu hôn với cô trước mặt mọi người, dùng hành động phá vỡ toàn bộ suy nghĩ linh tinh của cô.

Chào đón cô, là niềm vui mừng khôn xiết, lệ nóng từ từ vòng quanh hốc mắt của cô, "Anh. Em." Hô hấp quá nhanh, thiếu chút nữa nghẹt thở, cô chỉ cảm thấy môi rất khô, nói gì cũng không được.

Dòng nước ấm đã chảy nhỏ giọt trong lòng cô từ rất lâu bắt đầu khởi động, cô cảm động đến tận đỉnh, là người đàn ông trước mắt này, dùng tình cảm ấm áp của anh, thấm ướt lòng của cô, còn có. mặt mũi của cô.

Đối mặt với cô gái đang nghe lời, giờ phút này tâm tình của người đàn ông, giống như là treo trên miệng một vách đá, hơi không cẩn thận, cũng sẽ bị ngã tan xương nát thịt.

Tay anh nắm chiếc nhẫn hơi run lên, đôi mắt khẽ nhắm lại, lại nhanh chóng mở ra, "Tử Mạt, thứ lỗi cho anh đã cầu hôn em dưới tình huống hoảng hốt như vậy, anh chỉ —— sợ em chạy mất."

Một tay kéo lấy tay trái của cô đến gần mình hơn, một tay khác nắm chiếc nhẫn, đeo vào trên ngón giữa của cô.

Trong mắt cô tràn lệ, lặng lẽ cúi đầu nhìn động tác của anh, tay của anh rất thon dài cũng rất đẹp mắt, bởi vì da của anh trắng nõn, càng giống như là một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, cũng không hề thua kém những bàn tay trong những quảng cáo đặc tả, giờ phút này, đôi tay tinh xảo này, đang nghiêm túc đeo một chiếc nhẫn lên tay của cô.

Một cái chớp mắt, mãi mãi.

"Không ——" Cố Trinh Trinh cực kỳ hoảng sợ, che miệng cắt ngang giữa bọn họ, cô ta hốt hoảng muốn ngăn cản những thứ đáng sợ này, đầu tiên cô ta nhìn về phía ‘ Lục Duật Kiêu ’, nhưng chỉ liếc mắt một cái, cô liền bị ánh sáng lạnh bắn ra từ trong mắt anh làm thương tổn.

Tay chân cô ta run rẩy, lui về phía sau mấy bước, ngón tay nắm lấy chiếc áo sườn xám bằng chất liệu tơ tằm tổng hợp, run run rẩy rẩy đề nghị với Cố Tử Mạt, "Chị, nếu không. Chị suy nghĩ lại? Lời nói của ba, chúng ta vẫn phải nghe chứ."

Cố phu nhân cũng gấp, vội vàng nhỏ giọng phụ họa, "Đúng vậy Đúng vậy, hôn nhân là chuyện lớn không thể qua loa, vừa phải coi trọng môn đăng hộ đối, lại phải nghe lệnh của cha mẹ, không vội vàng được, Tử Mạt, nếu không con nghĩ lại đi?"

Cố Tử Mạt nhìn hai mẹ con này một xướng một họa, làm sao nghe không hiểu lời nói của bọn họ? !

Nhà họ Cố chính là muốn kiểm chế việc hôn nhân của cô, hiện tại ngay cả Cố Trinh Đông cũng nhúng tay vào, chẳng lẽ cả đời của cô đều bị vây khốn ở bên trong, cô không thể tìm một người đàn ông mà mình thích, lại phải xem trọng môn đăng hộ đối gì đó sao? !

Cô chất vấn tất cả, lúc này cũng cố ý phản đối, lần này, sẽ làm một lần cho xong hết mọi chuyện, huống chi, cô ghét nhất bị uy hiếp!

Ánh mắt của cô run lên, chột cấn chặt môi dưới, sự bàng hoàng trong ánh mắt dần dần trở nên kiên định, giống như là hạ quyết tâm thật lớn vậy, cứng ngắc quay đầu lại, cô không thèm nhìn hai mẹ con đứng bên cạnh một cái, một lần nữa đưa tay vào tay của người đàn ông, khước môi nhẹ cười, "Em đồng ý."

Hôn nhân việc lớn, giải quyết dứt khoát, mặc cho hai mẹ con này kê gào như thế nào, cô vẫn kiên định như lúc ban đầu.

Khóe môi người đàn ông nâng lên một nụ cười yếu ớt, nắm lấy ngón tay êm ái không xương của cô, nhẹ nhàng đeo chiếc nhẫn vào, rồi sau đó hôn lên chiếc nhẫn một cái, cười nhìn cô, "Đã đóng dấu rồi, không thể đổi ý được nữa."

Đáy mắt cô mê mang, lôi kéo tay của anh, kéo cơ thể thon dài của anh đứng dậy, nhón chân lên, miễn cưỡng hôn cằm của anh, con mắt nhỏ linh động, khóe môi hơi cong lên, "Em còn muốn một con dấu thực sự nữa."

"Con dấu chính thức?" Trong mắt người đàn ông mỉm cười, hỏi ngược lại, ngay sau đó ý thức được cái gì, trên mặt lộ ra một nụ cười sâu hơn, cúi mắt nhìn giày của cô, hôm nay chỉ là loại giày đế bằng rất mỏng, cũng bởi vì như vậy mà chênh lệch chiều cao, cô không hôn tới môi của anh.

Nghĩ tới đây, anh cười nhỏ ra tiếng, tay giữ chặt eo của cô, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, cúi người một cái, nụ hôn tinh tế rơi lên ánh mắt cùng khóe môi của cô.

Cảm thụ nụ hôn dịu dàng của anh, cô không nhịn được mà quấn hai tay lên cổ anh, đầu lưỡi dây dưa với nhau ở trong miệng, nhắm mắt lại hưởng thụ sự dịu dàng sắp kết thúc này.

Cho đến khi hô hấp của cô sắp bị nụ hôn này tiêu hao hết sạch, người đàn ông mới thả cô ra, cô gần như ngạt thở, nằm trong ngực của anh thở dốc, trong mắt của anh xuất hiện ánh sáng thỏa mãn, nhẹ nhàng vuốt theo sống lưng của cô, "Bây giờ sẽ đi đóng con dấu chính thức đó, có được hay không?"

Cô gật đầu một cái, mắt sáng chớp động, ngón tay không khỏi đặt lên gương mặt tuần tú của anh, khuôn mặt trước mắt này, chính là gương mặt mà cô mỗi ngày ngủ dậy, đều muốn nhìn thấy sao? Cũng vui tai vui mắt, hình như không có gì không tốt.

Người đàn ông vẫn quyến luyến ôm cô như vậy, không bỏ được buông ra, bất giác, cô mới biết cả người mình đang lơ lửng giữa không trung, vội vàng đẩy anh, "Mau buông em xuống đi."

Người đàn ông thích thú, dĩ nhiên là không chịu buông, cô biết tính khí của người đàn ông này, lại không muốn anh đùa bỡn bá đạo nữa, liền giở chút trò nhỏ, nhàn nhạt cười với anh, thương lượng, "Tay của anh ôm chặt làm em đau thắt lưng, anh tạm thời thả em xuống, có được hay không."

Người đàn ông quả nhiên trúng chiêu, vội vàng đặt cô xuống đất, làm ra vẻ muốn xem xét vết thương của cô, hỏi cô có bị thương đến hay không, Cố Tử Mạt sao có thể mặc cho anh tích cực được, cô chỉ có thể dùng vài ba câu đuổi anh thôi.

Liếc mắt, lại thấy Cố Trinh Trinh còn ngây ngốc đứng ở một bên, hoàn toàn không biết mình đã kỳ đà cản mũi khiến người ta ghét bỏ, nét mặt của cô ta cực kỳ bi ai, thần thái trên mặt hoàn toàn không có, loại nét mặt cực bi này, không phải muốn giả vờ là có thể giả vờ được.

Ánh mắt của Cố Tử Mạt dừng lại trên người Cố Trinh Trinh mấy giây, mới dời đi chỗ khác, tiến lên kéo ánh tay của ‘ Lục Duật Kiêu ’, "Chúng ta đi thôi."

Đây là lần đầu tiên cô cam tâm tính nguyện, nắm tay của anh, thuận túy rời khỏi nhà họ Cố, không có diễn trò cho bất luận kẻ nào nhìn.

"Các người đừng đi!" Cố Trinh Trinh từ phía sau kêu lên một tiếng, cố gắng quát bảo bọn họ dừng lại, cô biết, một khi hai người đi ra khỏi cánh cửa này, lĩnh cái giấy chứng nhận đó, nếu muốn phá bọn họ, lại sẽ khó càng thêm khó rồi.

Cố Tử Mạt lại giống như đang nghe được chuyện cười vậy, quay đầu lại cười lạnh nhếch môi nói: "Trinh Trinh, tôi đã cảnh cáo cô trước rồi, cái góc tường này cũng không phải dễ nạy ra như vậy, đáng tiếc cô không nghe lời

khuyên của tôi, hiện tại biến thành không chịu nổi như vậy, ai cũng không giúp được cô!"

Trong lòng Cố Trinh Trinh biết Cố Tử Mạt đây là quyết tâm hủy diệt tất cả nhớ nhung của cô, cô khóc không ra nước mắt, sắc mặt lập tức kém đến cực hạn, dưới chân mềm nhũn, cả thân thể giống như tuột xuống, tê liệt ngã trên mặt đất.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Em Yêu, Anh Sợ Em Hối Hận 1

Cố Tử Mạt chưa từng nhìn thấy Cố Trinh Trinh thảm như vậy, trong lòng xẹt qua một tia không đành lòng, nhưng rất nhanh đã bị xóa bỏ, cô nhìn ‘Lục Duật Kiều’ một cái, nhú mày nói với Cố Trinh Trinh: " Cô cũng đừng trách tôi độc ác, nếu hôm nay anh ấy không lựa chọn tôi, mà lựa chọn cô, thì bây giờ người ngã xuống sẽ là tôi! Tin chắc lúc đó, cô nhất định sẽ không đỡ tôi đâu! Cho nên, Cố Trinh Trinh, cô hãy nghe kỹ cho tôi! Nơi này sẽ không có người đỡ cô, tốt nhất cô nên kiên cường hơn chút, tự mình đứng lên đi!"

Trong mắt Cố Trinh Trinh đầy đổ vỡ, lại bị Cố Tử Mạt kích thích như vậy, trong đôi mắt bỗng tăng thêm cả chút buồn giận, cô cắn môi nhìn Cố Tử Mạt, cho tới khi môi bị cắn xanh xao, mới chống tay, tự bò từ dưới đất dậy.

Cố Tử Mạt nhìn động tác run rẩy của Cố Trinh Trinh, vẻ mặt hơi động.

Người đàn ông nhìn theo ánh mắt của cô, sáng tỏ, cúi đầu xuống, cầm lấy một bàn tay của cô, "Em cố ý kích thích cô ta."

Câu khẳng định, mà không phải là câu nghi vấn.

Cố Tử Mạt gật đầu một cái, mỉm cười, "Cô ta là em gái của em, em biết rõ nên dùng phương thức nào kích thích cô ta, em nói như vậy, còn giúp cô ta phần chần tinh thần nữa, xem ra, hiệu quả còn thật sự tốt đâu."

Nói xong, ánh mắt hơi nhìn sang Cố Trinh Trinh đang lấy tay rút điện thoại di động ra, tìm cứu binh sao?

Cô cũng không để điều này ở trong lòng, cũng không nhìn Cố Trinh Trinh nữa, kéo tay ‘ Lục Duật Kiêu ’ đi ra ngoài, cô bước đi vội vã, đi rất nhanh, rất nhanh liền ra khỏi cửa nhà họ Cố, hai người ngồi lên xe, cô nhìn chiếc nhẫn đơn giản trên tay cô, không nhìn được liền nhú nhú mày.

Cố Trinh Trinh bị đá kích đến mức cả người xụi lơ, thật sự vượt quá dự liệu của cô, Cố Trinh Trinh muốn giành đồ của cô, đúng vậy, không giật được đồ, sẽ rất đau lòng, điều này cũng không sai, nhưng vẫn không đến mức đau lòng như vậy!

Chẳng lẽ, Cố Trinh Trinh thật sự có tình cảm với ‘ Lục Duật Kiêu ’, kỳ quái, ‘ Lục Duật Kiêu ’ không quyền không thế lại không có tài, ngay cả nhẫn cầu hôn cũng mộc mạc như vậy, người hám giàu như Cố Trinh Trinh, thế nhưng lại yêu hận khó bỏ đối với ‘ Lục Duật Kiêu ’ như vậy? !

Người đàn ông chú ý tới ánh mắt của cô, cho là cô không hài lòng với chiếc nhẫn, vội vàng cầm tay trái của cô, thẳng thắn ranh mãnh nói: " Nếu như không hài lòng với chiếc nhẫn, chúng ta có thể đổi, nhưng sau này, em cũng đừng hối hận nhé."

Cố Tử Mạt yên lặng nhìn người đàn ông, trong đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông có thứ gì đó, trong lời nói cũng có ý gì khác, cô không khỏi rút tay ra, gỡ chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh của mình xuống, nghiêm túc suy nghĩ tới chiếc nhẫn cầu hôn này.

Tạo hình chính thể của chiếc nhẫn là theo phong cách cổ xưa, vừa nhìn đã có thể nhận ra, chiếc nhẫn này có cảm giác đã có từ rất nhiều năm rồi, hoa văn ở trên chiếc nhẫn rất khác biệt, giống như đồ đồng, cô xoay xoay, nhìn thấy mặt trong của chiếc nhẫn, có một bông hoa giống như chữ ‘L’, cô nghi hoặc, suy đoán có phải ý nghĩa ‘love’ hay không.

Giữ chiếc nhẫn ở giữa ngón tay, lại nhìn người đàn ông, anh vẫn ý vị sâu xa nhìn cô như cũ, chuyên chú mà nghiêm túc, cô thấy anh như vậy, thì nổi

lên ý muốn đùa giỡn.

Mở cửa sổ xe ra, ngồi chếch sang dựa vào bên cạnh cửa xe, liền nói, "Em không hối hận, mọi người đều nói, không có kim cương thì không gọi là chiếc nhẫn, em muốn đổi cái mới, cái này trực tiếp vứt bỏ." Nói xong, cô giả vờ như muốn ném chiếc nhẫn ra ngoài cửa sổ.

Người đàn ông vừa thấy, cuống quýt cầm tay của cô, ngăn cô lại, "Đừng ném."

Tay nhỏ bé của cô nắm chặt, thể hiện rõ là sẽ không cho anh, "Dùng nhẫn kim cương để đổi! Thật ra thì bình thường em cũng rất thông tình đạt lý, nhưng hôn nhân là chuyện lớn, không thể qua loa được, em không chấp nhận như vậy, anh hãy nghĩ biện pháp, đổi cho em một chiếc nhẫn kim cương thôi."

Người đàn ông bị cô làm cho dở khóc dở cười, không thể làm gì khác hơn là xin tha thỏa hiệp, "Lấy cũ thay mới, cũ cho anh, anh bảo đảm thay cái mới cho em." Lúc đang nói, anh còn khấn trương nắm tay của cô, chỉ sợ một khi cô hưng phấn lên, sẽ vứt chiếc nhẫn ra ngoài.

Cố Tử Mạt nghiêng đầu đi, thể hiện tính tình chỉ chú trọng bề ngoài, "Anh có biết anh đã làm sai rồi hay không, em không để ý đến anh nữa!"

Người đàn ông bắt được vật áo lại gấp phải khuỷu tay, từ lúc sinh ra đến giờ chưa từng gặp phải tình huống khó xử hoang mang như vậy, anh làm sai chuyện gì chứ?

Nói rõ ràng chuyện đó? Chẳng lẽ, cung khai toàn bộ những gì có liên quan, hình ảnh một lần? !

Cố Tử Mạt len lén quay đầu lại, chỉ thấy người đàn ông đang cau mày, vẻ mặt khổ não, người đàn ông này, luôn luôn trầm tĩnh như nước, vào lúc

này, vậy mà lại không che giấu cảm xúc, cô thấy anh như vậy, trong lòng tràn ngập cảm giác thành tựu.

Cô giật giật tay, bấu môi, "Buông tay của em ra, nếu không giận thật đấy."

Người đàn ông nghe thấy cô nói như vậy, không dám sai càng thêm sai, chỉ có thể buông tay, Cố Tử Mạt thấy anh thỏa hiệp, trong lòng lại càng ngọt ngào giống như quét mật vậy, cô hạ tay xuống, lấy chiếc nhẫn từ trong tay ra, trước mặt anh, lại đeo chiếc nhẫn vào ngón tay.

"Thế này đẹp sao?" biling, biling, giơ chiếc nhẫn ra trước mặt anh để khoe khoang.

Người đàn ông vẫn không hiểu sao tâm tình của cô lại thay đổi nhanh như vậy, quan sát một lúc lâu, cẩn thận ngậm miệng lại, không nói một tiếng nào.

Cố Tử Mạt nhìn dáng vẻ nghiêm nghị của anh, ‘ xì ’ một tiếng, liền bật cười, đôi tay vòng qua cổ của anh, liền nói, "Em rất thích chiếc nhẫn này, em mới không phải cái loại con gái cố tình gây sự đó đâu, anh bị em lừa rồi! Ủ, em thừa nhận, lúc nghe anh nói đổi nhẫn, em hơi mất hứng, bởi vì em cảm thấy, đây là anh không tin vào phẩm chất của em, hắc, làm sao anh có thể xem em giống như cái loại cố tình gây sự đó được, một cô gái hám của, chẳng qua lúc sau, lại thấy cái dáng vẻ căng thẳng của anh, thì em thấy thoải mái hơn nhiều."

Người đàn ông sững sờ mấy giây, mới phục hồi lại tinh thần.

Đầu óc của phụ nữ, có lúc chính là kỳ quái như vậy đấy, hai người thực sự ở bên nhau, cũng không tránh khỏi sẽ có gặp ghềnh, khó trách có người nói, lúc yêu đương và sau khi kết hôn, là hai trạng thái ở chung rất khác nhau.

Mặc dù hai người chưa kết hôn, nhưng trong lòng anh đã dùng tâm tình của vợ chồng để đối đãi với cô rồi.

Là uốn cong thành thẳng sao?

Cố Tử Mạt thấy anh mất hồn, trong lòng có sự vui mừng không che giấu được, hạ hai tay từ trên cổ anh xuống, theo thói quen liền đưa tay đi sờ sờ chiếc nhẫn, hỏi anh, "Đây là đồ gia truyền của nhà anh đúng không, nói như vậy, cũng coi như là đồ cổ rồi, chúng ta kết hôn."

Nói tới chỗ này, cô ra sức trừng mắt nhìn, ẩn ẩn cảm thấy ở trong này có chỗ nào đó không đúng, làm cho lòng cô khó chịu, vẫn không tìm được lời muốn nói.

Đang suy nghĩ, xe đã dừng trước cửa nhà Đại Thiển, ‘Lục Duật Kiêu’ vươn tay, kéo cô xuống xe, cô khẽ lắc đầu, xuống xe, lấy chìa khóa ra mở cửa, ‘két’ một tiếng, cửa bị cô đẩy ra, trong tiếng ‘két’ này, cô mới mơ hồ tìm được trong đầu chút gì đó, mắt nhắm chặt lại, bỗng dưng, cô kinh hô ra tiếng, "Hộ khẩu, kết hôn cần hộ khẩu đấy!"

Chứng minh thư của cô để ở trong nhà Đại Thiển, nhưng hộ khẩu, vẫn ở nhà họ Cố, vẫn nằm trong tay Cố phu nhân.

Muốn lấy được hộ khẩu từ trong tay Cố phu nhân, quả thật còn khó hơn lên trời nữa!

Cô muốn kết hôn, cần phải làm đúng theo trình tự của pháp luật, cô và anh cũng không thể, giống như trong các bộ phim truyền hình diễn như vậy, bỏ tiền ra làm một quyển hộ khẩu giả cho đủ thủ tục được.

Trên mặt người đàn ông cũng không hề gợn sóng, anh đi tới phía trước cô, mở rộng cửa ra, sau đó dẫn cô vào, "Cái này không sao, để anh, anh sẽ đến nhà họ Cố một chuyến, em ở đây chờ anh nhé."

"Anh có thể được không?" Ở đó có hai người phụ nữ, người đàn ông này đi vào đúng là không phải chuyện đùa đâu, người đàn ông này, có thể đối phó với Cố phu nhân cùng Cố Trinh Trinh chứ? Cô thật sự hoài nghi.

Người đàn ông chau mày, ấn cô đến trước bàn trang điểm, nhìn gương mặt trong gương, cười nói, "Em yên tâm ở đây chờ anh, thuận tiện sửa sang lại dáng vẻ của mình."

"Dáng vẻ? Nhanh như vậy anh đã ghét bỏ em rồi?" Lực chú ý của cô bị hai chữ này dời đi ngay lập tức, phụ nữ trời sinh nhạy cảm đối với hai chữ này, theo bản năng liền vỗ vỗ lên gương mặt, nhìn vào trong gương.

Cô gái trong gương, da trắng nõn nhưng không sáng, sắc mặt cũng không tốt, thậm chí môi còn hơi trắng bệch, cơ thể được bao bọc bởi chiếc áo sơ mi trắng có vẻ vô cùng yếu đuối, bộ dáng này, thật sự không thích hợp đi chụp hình đám cưới.

Mà xem xét lại đến người đàn ông ở bên cạnh này, ăn mặc đẹp đẽ mà kỹ lưỡng, để cho anh khi giơ tay nhắc chân, hoàn toàn có khí chất uy nghi của một người có địa vị cao quý, ngay cả mỗi đường còn trên cơ thể cũng lộ ra khí chất vô cùng ưu nhã cùng cao quý.

Mặc dù cô biết rõ, anh không phải cái loại địa vị cao quý đó, cô vẫn dùng những từ ngữ này để hình dung về anh, trừ những từ đó ra, cô sợ rằng không tìm được từ ngữ nào thích hợp hơn nữa.

Xuyên thấu qua một cái gương trang điểm nho nhỏ, phong thái của anh cũng vô cùng thanh nhã, mà cô ——

Hai dáng vẻ đối lập, cô quả thật là không đất dung thân, cô ngượng ngùng, cúi thấp đầu, khoát tay một cái nói, "Vậy anh đi đi, em. Em sửa sang lại dáng vẻ một chút." Ai, vừa rồi ở trước mặt người đàn ông này còn cảm thấy ưu việt, lại bởi vì hình ảnh không ổn này mà biến mất hầu như không còn rồi.

Người đàn ông đề lên bả vai của cô, cúi đầu, lưu lại một nụ hôn nhẹ ở bên tai cô, "Chờ anh." Giọng nói trầm thấp nhàn nhạt giống như là một khối nam châm, lại lộ ra một sự thâm thúy êm tai trời sinh.

"Nha. Tốt."

Khi anh buông bả vai của cô ra, cô cũng đứng dậy, đưa anh ra cửa, tiễn anh thẳng ra đến tận cửa, giống như là người vợ mới cưới tiễn chồng đi làm vậy .

Người đàn ông hình như cũng bị cái không khí giống như thật này lây nhiễm, trước khi rời đi, còn cố ý hôn tạm biệt với cô nữa.

Cô nhìn người đàn ông rời đi, không nhịn được dùng ngón tay cọ cọ lên môi của mình, nghĩ thầm, gần đây hai người có phải hôn nhiều lần hơn không?

Cô quay người vào trong phòng, cũng không vội vã trang điểm, mà đi tìm chứng minh thư trước, không có giấy chứng nhận, cô có đẹp đến mấy, những nhân viên làm công việc đăng ký kết hôn cũng không làm cho cô!

Cô lật đi lật lại túi xách, sao trong ví lại không có chứng minh thư chứ? Rõ ràng là cô để ở trong này, làm sao lại không tìm thấy? Càng vội càng loạn, cô đổ hết mọi thứ trong túi xách ra, kết quả tìm ba lần, cũng không thấy hình bóng của chứng minh thư đâu.

Lòng cô nóng như lửa đốt, nắm chặt da đầu đi đi lại lại ở trong phòng, làm sao cũng không hiểu được lý do, rõ ràng cô đặt ở trong ví mà!

Lộn xộn, lục tìm hết các ngăn kéo và hộp ở trong phòng một lần, vẫn không tìm thấy, không hề có bóng dáng!

Cô tức giận thở hổn hển, chán nản nằm tóc ngời ở trên giường, hiện tại thật đáng buồn cười, hộ khẩu còn chưa cầm được, trái lại chứng minh thư

không tìm thấy, cuộc hôn nhân này, chẳng lẽ nhất định không kết được?

Dựa vào sự dũng cảm nhất thời, cô đồng ý lời cầu hôn của anh, là do xúc động nhất thời, cũng là có tình cảm với anh.

Kết hôn với một người đàn ông mình có tình cảm, dù sao cũng tốt hơn chờ bị khống chế, chờ đối đầu với nhà họ Cố, cô kết hôn trước, nhận giấy chứng nhận, cho dù đến lúc đó có ly hôn, thì cô cũng đã kết hôn rồi.

Đến lúc đó, những gia đình có máu mặt, tất nhiên sẽ không chấp nhận một cô gái đã kết hôn rồi.

Nghĩ tới những chuyện này, trái tim của cô cũng đập ‘ thành thịch ’ , thậm chí, cô bắt đầu hoài nghi quyết sách của mình.

Cô có lòng riêng nên mới kết hôn cùng đồ giả mạo, như vậy đối với đồ giả mạo, công bằng sao?

‘ Bạch ——’ cửa bị đá văng từ bên ngoài, tiếng động rất lớn, cô vội vã chạy ra ngoài, chỉ thấy Đại Thiển cả người một màu đen, mặc quần leggings màu đen đi ủng da, nhắc chân đạp cửa đi vào.

Cô vừa đi ra, Đại Thiển đã ném chiếc túi LV màu đen trên tay cho cô, "Nhìn đi, chiến lợi phẩm hôm nay của mình đấy, đẹp không?"

Cô không có tâm tình thưởng thức túi xách mới của Đại Thiển, cong cong khóe miệng, "Cậu thích là tốt rồi." Nói xong, đặt túi xách của Đại Thiển lên bàn, xoay người chuẩn bị trở về phòng.

Đại Thiển thấy cô quay đi, vội gọi cô lại, "Trở lại, trở lại, mình mượn chứng minh thư và bằng lái của cậu, đúng rồi, đều để trong túi xách của mình đó, cậu tự lấy đi nhé."

"Chứng —— minh —— thư? !" Cô cả kinh quay đầu lại, vội vàng mở túi xách của Đại Thiển, thực sự có rồi.

Hữu Kinh Vô Hiểm, sợ bóng sợ gió một hồi, cuối cùng cô cũng hoàn thành nhiệm vụ số một rồi, còn một nhiệm vụ khác là sửa sang lại dung nhan, vẫn là giao cho Đại Thiển thôi, nhếch lên một nụ cười, "Đại Thiển, có một chuyện, mình cảm thấy mình nhất định phải khai báo với cậu."

.....

Cố Tử Mạt thay quần áo xong, lúc bước từ trong phòng ra, liền nghe thấy ở bên ngoài Đại Thiển đang giảng đạo lý cho ‘ Lục Duật Kiêu ’.

"Về sau ít trêu hoa ghẹo nguyệt, nhất định phải toàn tâm toàn ý, có bài học của Hà Ân Chính ở phía trước rồi, anh cũng đừng có giẫm lên vết xe đổ khiến cho cậu ấy đau lòng đấy." Đại Thiển nghênh chân, một vẻ ‘ tôi là người nhà mẹ đẻ của Cố Tử Mạt ’.

Người đàn ông mặt mày cong cong, đối với những lời Đại Thiển nói, nhất nhất đồng ý, nhưng mà giọng nói của anh vừa thấp vừa trầm, Cố Tử Mạt đứng cách có một khoảng cách, cũng không nghe rõ.

"Vậy thì tốt, còn nữa, sau khi kết hôn, không nên tùy tiện đi xách túi cho người phụ nữ khác mua hàng đâu, lần trước Tử Mạt nhìn thấy hai người như vậy, mũi miệng cũng tức đến méo lệch hết rồi, có thể đến bây giờ anh cũng chưa lĩnh giáo qua tính cách chân thật của cậu ấy đâu, nếu cậu ấy nổi giận nên, thì thật sự rất mạnh mẽ đấy." Đại Thiển nhắc lại chuyện cũ, dặn đi dặn lại.

Đại Thiển nói, chính là lần mà Cố Tử Mạt gặp anh đi dạo phố cũng một cô gái xinh đẹp lẳng lơ, tức giận đến mức đồ càn phê xuống đó.

Đối với Cố Tử Mạt, thì đây quả thực là một chuyện xấu hổ, nhớ lại chuyện cũ mà kinh, Cố Tử Mạt cũng cảm thấy mặt mặt, Đại Thiển lại nói

ra như vậy, trên thực tế rõ ràng là đang nói cho anh ấy rằng, cái cô nhóc Cố Tử Mạt đó, thật ra bắt đầu từ lần đó, đã ăn dấm chua đối với những người phụ nữ khác bên cạnh anh rồi, anh có biết không? !

Cố Tử Mạt nghĩ đến cái ý nghĩa đó, thì hận không có cái vết nứt nào đó để chui vào, không lo được những cái khác, không chút suy nghĩ liền đi ra ngoài, lớn tiếng nói với hai người trong phòng khách, "Em ok rồi."

Một tiếng này, thực sự quá xúc động, làm cho tiếng nói hơi lớn, hơn nữa phản ứng rất dữ dội, cho nên cô vừa xuất hiện, lập tức khiến hai người trong phòng khách kinh sợ, Đại Thiên và ‘ Lục Duật Kiêu ’ nghe thấy như vậy, lại không ai bảo ai mà cùng đứng lên khỏi ghế sofa.

Cả người ‘ Lục Duật Kiêu ’ đều có một loại cảm giác hít thở không thông, anh vẫn cảm thấy cô rất đẹp, nhưng không ngờ, cô mặc màu hồng lại xinh đẹp đến như vậy, cô gái này, trời sinh đã thích hợp làm cô dâu rồi.

Chiếc váy màu hồng, vừa vặn bao khít lấy cơ thể của cô, kiểu dáng lệch vai, lại tăng thêm sức quyến rũ cho cô, lệch vai nhưng lại không hề lộ vai, phía trước ngực được trang trí bởi đường viền bằng ren đơn giản, váy là loại váy cổ tròn, phía trên điểm xuyết những hạt ngọc trai nhỏ, nhìn từ xa, óng ánh trong suốt.

Lần này Cố Tử Mạt ăn diện vào, mặc dù cũng xinh đẹp bất ngờ, nhưng phong cách lại bức người.

‘ Lục Duật Kiêu ’ cứ nhìn cô chăm chú như vậy, thậm chí còn hơi hoảng hồn, lại nghĩ đến những ngày sau này, cưới cô rồi sẽ cùng chung sống với anh, nụ cười trên mặt anh càng thêm rạng rỡ.

Cố Tử Mạt nhìn anh cười như vậy, trong lòng hơi chột dạ, nghĩ thầm chẳng lẽ anh đang cười mình nói chuyện lớn tiếng như vậy sao, lại nghĩ tới một vài chuyện vừa rồi, theo bản năng cô cúi thấp đầu xuống, nghĩ thầm vẫn nên quên hết những chuyện đó đi thôi.

Người đàn ông nhìn thấy trên mặt cô gái biểu hiện vẻ thẹn thùng, nụ cười trên mặt lại càng thêm rõ ràng, anh bước tới, cúi người ghé môi vào sát bên tai của cô, nói thật nhỏ, "Rất đẹp, đáng vẻ này, cũng rất đẹp nữa."

Đúng là một cái cúi đầu rất ôn nhu, có vài thứ, thật đúng là cực hạn.

Nghe người đàn ông khích lệ, cơ thể cô bỗng giật mình một cái, nói không kích động đều là giả, cẩn thận cẩn cẩn môi, không dám nói quanh co, chỉ sợ bại lộ suy nghĩ thật của mình.

Đại Thiển nhìn hai người qua lại lẫn nhau, vỗ tay từ xa, từ từ bước về phía bọn họ, lại không nhìn được chắc chắn, "Bộ váy đơn giản nhất, trang sức trên châu rẻ tiền nhất, vốn là một tác phẩm rất thất bại, nhưng mặc ở trên người cậu, thật đúng là không giống như vậy nữa rồi."

Đợi cô đi tới, liền ra vẻ đi quanh Cổ Tử Mạt hai vòng, cuối cùng, ánh mắt hà khắc quanh quẩn trên chân Cổ Tử Mạt, không nhìn được lắc đầu giọng mỉa mai nói, "Cô dâu mới của chúng ta ngay cả giày cũng không thay, cứ như vậy mà chạy ra ngoài, đây là vội vàng gặp chồng sao."

"Đâu có?" Cổ Tử Mạt lên tiếng phản bác, trợn mắt lên trừng Đại Thiển.

Đại Thiển trừng lại cô, "Mắt của cô dâu mới khá to, không cần trợn mắt cũng rất to rồi, lúc chụp ảnh kết hôn cũng không cần trừng mắt đâu, cứ mở mắt bình thường là được."

"Được rồi, xin vâng theo lời dạy bảo của cậu." Cô xấu hổ, Đại Thiển vừa mở miệng là một tiếng chú rề mới cô dâu mới, khiến cô rất thẹn thùng.

"Vậy là tốt, cậu chờ chút, bây giờ mình đi tìm cho cậu một đôi giày phù hợp." Đại Thiển nói xong, đã xoay người đi vào phòng đựng đồ.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Em Yêu, Anh Sợ Em Hối Hận 2

Trong phòng khách rộng rãi, cũng chỉ còn lại có hai người bọn họ, Cố Tử Mạt không nhịn được xê dịch chân, rồi sau đó mới nhìn về phía anh, chạm lên váy, cười nói, "Đại Thiến vẫn la hét làm cho em mặc đồ màu đỏ, cậu ấy nói, nếu em mặc màu đỏ, thì nhân tiện căn nhà này của cậu ấy cũng lây dính chút không khí vui mừng."

"Ừ." Người đàn ông như có như không gật đầu một cái, ánh mắt vẫn tập trung ở trên người cô như cũ.

Cô ở trong mắt của anh, quả thật rất thích hợp màu đỏ, màu da của cô trắng nõn, trên má đánh chút phấn hồng, khiến cả gương mặt đều sáng lên, xinh đẹp mà không mất đi linh động, toàn thân màu hồng chẳng những không che lấp đi nhan sắc của cô, ngược lại càng làm cho khuôn mặt của cô càng xinh đẹp nổi bật thu hút ánh mắt của người khác.

Hai người đứng quá gần nhau, dĩ nhiên cô cũng nhìn ra được anh không yên lòng, ngay sau đó, trong lòng cô rơi xuống ‘ rầm ’ một tiếng, nghĩ thầm, chẳng lẽ đây là dấu hiệu anh muốn đổi ý sao? !

Quay đầu liếc thấy quyển hộ khẩu nhỏ ở trên bàn, cô bước tới, mở ra xem, đúng là hộ khẩu nhà họ Cố, anh nói được, cũng làm được.

"Làm sao anh lấy được?" Cô cẩn thận khép quyển hộ khẩu lại, hỏi anh.

Đây gần như là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

Người đàn ông khẽ ghé mắt, khóe mắt chợt hiện cường quyền, môi mỏng vén lên, hỏi cô, "Đổi lại là em, nếu như em muốn lấy được quyển hộ khẩu

này, em sẽ làm như thế nào?"

Cố Tử Mạt suy nghĩ một chút, cũng không biết vì lý do gì, mà người nhà họ Cố lại đề phòng cô như vậy, cô muốn lấy được hộ khẩu, quá khó khăn rồi.

Người đàn ông nhếch môi, đưa tay rút lấy quyển hồ khẩu trong tay cô, cân nhắc nói: " Có thể phương pháp của anh không giống của em, anh mua chuộc một người giúp việc của nhà họ Cố, dùng một quyển hộ khẩu giả, đổi lấy quyển hộ khẩu thật."

Cố Tử Mạt kinh ngạc, người này, thật đúng là —— đơn giản lỗ mãng!

Nhưng, ngược lại cô rất thích loại người tự mở ra một con đường lỗ mãng mà đơn giản như anh, tưởng tượng đến lúc Cố phu nhân phát hiện hộ khẩu đã bị đổi, sau đó là dáng vẻ cực kỳ tức giận vẻ mặt tái xanh đó, cô đã cảm thấy cuộc sống lại tươi đẹp hơn rất nhiều.

"Đến đây nào, nhiệm vụ này, liền giao cho chú rể của chúng ta." Đại Thiển chọn một đôi giày cao gót màu đỏ cầm ra, đưa trên tay, nói xong, thì chạy qua người Cố Tử Mạt, chạy về phía ‘ Lục Duật Kiêu ’.

Cố Tử Mạt làm sao không biết ý tứ của Đại Thiển, vội vàng nhào tới, ngăn cản Đại Thiển, đưa tay ra khéo léo lấy đôi giày trên tay Đại Thiển, sau đó liếc mắt nhìn ‘ Lục Duật Kiêu ’ đang sững sờ, lại nghiêng đầu, khom người về phía Đại Thiển, trên mặt nở ra một nụ cười lấy lòng, "Hi hi, Đại Thiển, cái này sao, vẫn để mình tự làm thôi."

Cô không muốn để ‘ Lục Duật Kiêu ’ đi giày giúp cô, một là người đàn ông này vội trước vội sau cũng đã đủ mệt rồi, cô tự đi giày, cũng coi như là thông cảm chăm sóc anh, thứ hai, lại là vấn đề tâm trạng của bản thân cô rồi.

Cô cảm giác, mình và người đàn ông này còn chưa thân mật đến mức độ đó, nếu như quan hệ đột nhiên tiến quá nhanh, nhất định cô sẽ không chịu nổi, giữa trai gái, vẫn nên phát triển từ từ mới tốt.

Cũng giống như điều hương vậy, phải để các loại hương thơm dần dần dung hợp lại với nhau, cuối cùng mới tản mát ra mùi thơm, mới càng có thể kéo dài hơn, lại càng xâm nhập lòng người hơn nữa.

Nghĩ tới đây, cô lại không tự chủ nhìn về phía người đàn ông, lại thấy ý cười trong mắt anh, vẫn đang nhìn mình, trong mắt tràn đầy nhu tình, có suy xét, có tìm kiếm.

Cô hơi quay đầu đi như trốn tránh, ngồi ngay lên chiếc ghế nhỏ bên cạnh, để giày cao gót xuống bên cạnh chân mình, chuẩn bị tự mình đổi giày, phía trước có bóng đen đang tiến tới gần, cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy người đàn ông khom lưng xuống, cô chưa phản ứng lại kịp, chân của cô đã nằm ở trong lòng bàn tay anh rồi.

Gần như là phản xạ rút chân về phía sau, nhưng không ngờ, người đàn ông lại càng nhanh hơn cô, bàn tay đè chân của cô lại, một cái tay thì vòng qua chân của cô, lấy giày cao gót ở bên cạnh, "Đừng động, để anh làm."

Tron lòng Cố Tử Mạt hít vào một hơi, nín thở, cúi đầu nhìn tay của anh nhẹ nhàng nâng gót chân của mình lên, rồi sau đó, nhẹ nhàng di chuyển, nâng gót chân của cô, đã biến thành giày của cô rồi.

Nửa quỳ, một gối gần như chạm đất, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, hình như rất vui vì đi giày cho cô vậy.

Anh cẩn thận thỏa đáng, cô đều xem ở trong mắt, ghi nhớ ở trong lòng, nói không cảm động là giả, loại không khí an hòa này, cũng lây nhiễm sang Đại Thiển.

"Vỗ tay vỗ tay, cô dâu mới thật hạnh phúc." Đại Thiển vỗ tay, lại càng khuếch đại không khí lên.

Cố Tử Mạt thấy cả hai chân đều đã đi xong giày cao gót, khoe môi nâng lên một nụ cười mát rượi, mặc cho anh đỡ mình đứng dậy, lần này đổi thành cô chủ động, cô tiến lên, cầm tay của anh, nhẹ nhàng hôn một cái vào tai của anh, "Cám ơn anh."

Nếu như người khác không chú ý, còn tưởng rằng cô chỉ đơn thuần ghé tai nói cảm ơn, nhưng lần này, cô lại rất chủ động rồi.

Tất nhiên người đàn ông cung biết lần này thật khó có được, nụ hôn vừa trôi qua, khoe môi của anh đã nở nụ cười, nhẹ nhàng cúi người, trình trọng hôn một cái trên trán cô.

Tất cả đều chuẩn bị xong, lúc bọn họ chuẩn bị bước ra cửa, cả người Cố Tử Mạt lại bị Đại Thiển kéo đi, hơn nữa còn bị kéo thẳng tới chân tường.

Cố Tử Mạt đối diện với sự khác thường của Đại Thiển, liên tục vỗ trán.

Đại Thiển dùng sức lay lay cô, không để cho cô tránh ra, kiên dè nhìn ‘Lục Duật Kiều’, rất phòng bị nói: " Cậu đều nghĩ rõ ràng rồi chứ? Cậu đã nghĩ kỹ rồi chứ? Cậu thật sự đã suy nghĩ rõ ràng rồi chứ?"

Ba câu hỏi, giọng điệu một câu so với một câu càng mạnh mẽ hơn.

Gương mặt của cô là không thể tưởng tượng nổi, rất là bất đắc dĩ nói, "Vừa rồi cậu hết sức tác hợp cho bọn mình như vậy, sao bây giờ lại náo loạn là thế nào? Cho dù là gây đánh uyên ương, hiện tại cũng không kịp nữa rồi."

Đại Thiển lại kéo cô xuống một cái nói: " Mình quan sát đi quan sát lại anh ta rồi, cảm thấy quả thật anh ta cũng không tệ, nhưng vừa rồi, đột nhiên mình lại cảm thấy có chỗ nào đó lạ lạ! Cậu xem đi, một người đàn ông,

cam nguyện quỳ gối đi giày cho cô gái, điều này nói rõ cái gì? Giả giả giả, đều là giả!"

"Anh ta yêu cô ấy." Từ trong miệng Cố Tử Mạt, bất giác vọt ra đáp án này.

Anh yêu cô? Người đàn ông này, yêu cô sao?

Bay đến cấp độ ‘ yêu ’ rồi sao? Cô không nhịn được hỏi bản thân, sau đó lại phủ định suy nghĩ của bản thân, chán ghét cái suy nghĩ tự mình đa tình của bản thân.

"Sai ! Đây chỉ là ảo tưởng của những cô gái không thực tế, có một đáp án thực tế hơn có thể tin! Đó chính là —— anh ta có dụng ý khác! Nhìn anh ta như vậy, có khi lại là một kẻ lừa hôn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, anh ta sẽ nhanh chóng ly hôn với cậu, đến lúc đó, anh ta còn có thể yêu cầu một khoản phí đền bù tổn thất tuổi thanh xuân đâu!" Đại Thiển nắm lấy tay trái của Cố Tử Mạt, nhìn lại chiếc nhẫn cô đeo trên ngón giữa, không nhịn được mang theo ghét bỏ chặc chặc, "Cưới mà không dùng kim cương? Cố Tử Mạt, cậu thật sự bị mua chuộc quá dễ dàng rồi, thật mất mặt! Mình thấy, trong chuyện này chắc chắn có kỳ quái, hiện tại mình không tán thành cậu lấy chồng!"

Nghe xong những lời này của Đại Thiển, theo bản năng Cố Tử Bọt lại bảo vệ người đàn ông kia, "Cậu thật không biết nhìn hàng rồi, mình đoán, đây nhất định là đồ gia truyền, ý nghĩa không phải nhỏ đâu, mình tin anh ấy, anh ấy không phải loại người như cậu nói đâu!"

Đại Thiển giơ ngón tay lên, dùng sức đâm vào trán Cố Tử Mạt một cái, "Hàng bán trên vỉa hè chứ gì, cậu nhìn người ta xem, một món hàng bán rong cũng đã thu mua được cậu, Cố Tử Mạt ơi Cố Tử Mạt, mình thật sự không ngờ, hôm nay cậu vẫn cứ vội vã gả cho một người không rõ lai lịch như vậy."

"Mình lấy chính là bản thân anh ấy, mà không phải thân phận của anh ấy, căn bản mình cũng không để ý anh ấy có rõ lai lịch hay không." Cố Tử Mạt quật cường nhìn về phía Đại Thiển, cho cô một câu trả lời rất kiên quyết.

Từ lúc ‘ Lục Duật Kiêu ’ quỳ xuống cầu hôn cô, cô cũng đã hạ quyết tâm rồi, cô tin anh!

Nghi ngờ rất đả thương người, cô chỉ vì một bóng lưng mơ hồ, đã nghi ngờ anh cầu kết với Cố Trinh Trinh, quả thực quá sai lầm rồi, ăn một lần lại nhận được một bài học, cô cũng phải cảm tạ lần hiểu lầm này.

Đại Thiển nhìn Cố Tử Mạt hết sức nghiêm túc, thậm chí ánh mắt còn rất tích cực, rốt cuộc cũng nản lòng không kiên trì nữa, "Cậu thật sự tin tưởng anh ta như vậy?" Cô rất sợ bạn tốt bị tổn thương lần nữa, cho nên lòng nghi ngờ quá nhiều.

Cố Tử Mạt nặng nề gật đầu với cô, "Đúng, ngoại trừ thân phận của anh ấy hơi bí ẩn ra, những gì anh ấy thể hiện trước mặt mình, toàn bộ đều là thật, mình có thể cảm nhận được! Đại Thiển, mình tin tưởng cậu cũng có thể nhìn ra anh ấy đối với mình rất tốt, chẳng qua vì anh ấy biểu hiện quá tốt, cho nên cậu mới nghi ngờ anh ấy, trở nên không tin anh ấy, nhưng, cậu hãy nhắm mắt lại thử suy nghĩ một chút, có phải nội tâm vẫn muốn tin anh ấy hay không? Mình tin anh ấy, cậu cũng tin tưởng mình một lần đi."

Những lời này, toàn bộ đều là những lời xuất phát từ nội tâm của cô.

Trong cái xã hội này, người càng ngày càng xa lạ với nhau, bởi vì sợ bị tổn thương, cho nên không muốn tin tưởng người khác một cách dễ dàng, cô cũng vẫn luôn bị hãm sâu trong cái mê cung này, mà vì sự xuất hiện của người đàn ông này, cô đã không hề nghĩ như vậy nữa rồi.

Bị tổn thương thì thế nào, chỉ cần cô trở nên kiên cường hơn là được.

Cô đã từng bị Hà Ân Chính làm tổn thương, vì thế mà cô không gượng dậy nổi sao? Không hề, cô trở nên mạnh hơn, cô còn có quyết tâm tranh thủ đến thứ mình muốn nữa!

"Vậy thì tốt, mình tin cậu." Đại Thiển tiến lên, nhẹ nhàng ôm cả người cô.

Hai người bạn tốt, giờ phút này đều nguyện ý lựa chọn tin tưởng, ôm nhau ấm áp, thật lâu không muốn tách ra.

Cuối cùng là Đại Thiển quyết tâm, đẩy Cố Tử Mạt ra, "Đi đi, đừng làm cho chú rể chờ sốt ruột."

Cố Tử Mạt gật đầu một cái, vừa mới xoay người bước đi, lại bị Đại Thiển từ phía sau lôi lại, Đại Thiển móc ra một chùm chìa khóa xe, sáng khoáy đặt vào trong tay của cô, "Mình mượn chứng minh thư và bằng lái xe của cậu, cho nên chiếc xe này, bây giờ vẫn đang đứng tên cậu, đừng khách sáo với mình, cứ dùng đi."

"Chuyện gì xảy ra."

Đôi môi đỏ rực của Đại Thiển nâng lên, đến gần bên tai của cô, nói nhỏ với cô một lời, cuối cùng giải quyết dứt khoát, "Hiểu chưa, yên tâm, đây là tặng hợp pháp, cậu cứ cầm dùng là được."

Không ngăn được nhiệt tình của Đại Thiển, Cố Tử Mạt giật giật khóe miệng, miễn cưỡng gật đầu một cái, coi như là nhận lấy.

Người đàn ông nhìn Cố Tử Mạt đang bước từng bước về phía mình, không khỏi nhếch môi, khi cô còn cách anh có một bước, thì anh đưa cánh tay dài ra, nhẹ nhàng ôm vòng eo uyển chuyển của cô, dùng cánh tay dài ôm cô sát vào người mình.

Hai người đứng ngang nhau, anh hỏi, "Hai người nói chuyện gì thế, sao lại lâu như vậy?"

Cố Tử Mạt mỉm cười, quay đầu lại nhìn về phía Đại Thiển, khoát khoát tay đang cầm chìa khóa bên trong với cô ấy, ngẫm hiểu lẫn nhau, rồi sau đó mới quay đầu nhìn người đàn ông, trừng mắt nhìn, cố ý mỉa mai nói, "Nếu như em nói, là nói xấu anh, anh có tin hay không?"

Người đàn ông hơi ngẩng đầu lên, lông mi rậm cũng chậm chậm giơ lên, nụ cười vừa rồi cũng không hề giảm, "Hả? Bản thân anh cũng không phát hiện mình có điểm xấu nào, vậy mà bọn em lại có thể phát hiện ra được, nói nghe một chút xem?"

Cô gái nghe xong, trong ánh mắt đầy kinh dị, cô không biết nên nói gì với anh cho phải đây.

Nếu nói là ngày hôm qua cô nhìn thấy người thật là một kẻ có chút tiền dư bần, thì đã cọt nhả ăn chơi hư hỏng khắp nơi, mà đồ giả mạo trước mắt này, tuyệt đối là cái loại đàn ông xấu xa không có tiền cũng rất tự tin đó.

Cảm giác hiện tại, cuối cùng anh cũng đã như có như không mà lộ ra một chút hư hỏng rồi.

Mắt thấy nụ cười trên mặt người đàn ông càng ngày càng mở rộng ra, cô lại không vui, nghĩ đến việc Đại Thiển trách mắng cô đủ thứ, cô cười ranh mãnh, trước mặt anh, xòe tay ra, bẻ từng ngón một nói, "Một không có tiền, hai không có quyền, ba không có thế, bốn là không có kim cương, năm phải"

Người đàn ông như có như không cong cong bờ môi, cầm lại bàn tay nhỏ bé của cô, đem từng ngón tay của cô nắm trở lại, cúi người xuống, đôi mắt thâm thúy tiến gần sát vào cô, "Anh rất vui mừng, con người của anh nhiều khuyết điểm như vậy, em cũng đã biết rõ, vậy mà vẫn quyết định gả cho anh...anh cảm thấy vô cùng vui mừng."

Khóe miệng của cô rút xuống, sau đó lại cười khẽ, nghiêng mắt lại thấy khuôn mặt tươi cười sáng rỡ của Đại Thiến, liền cười quơ quơ tay với cô ấy, "Này —— bọn mình đi đây."

"Đi đi, tạm biệt." Đại Thiến giơ tay, nói lời tạm biệt với cô.

Người đàn ông cũng nghiêng mặt, ánh mắt giao nhau với ánh mắt của Đại Thiến, cũng coi như lời tạm biệt, rồi ôm chắc eo của cô, cùng rời đi.

Cố Tử Mạt ra cửa, quả nhiên trông thấy ngoài cửa đỗ một chiếc Audi q7 mới tinh, đây chính là chiến lợi phẩm của Đại Thiến.

Cô lấy cái chìa khóa Đại Thiến cho cô ra, ra hiệu với anh một cái, "Có bằng lái sao?"

Người đàn ông hiểu ý, gật đầu một cái, nhận lấy cái chìa khóa, "Chiếc xe này, là chuyện gì xảy ra?"

Cô đặt chùm chìa khóa vào trong tay của anh, giải thích hai ba câu, "Một thương gia giàu có ngộc nghếch đưa cho Đại Thiến, Đại Thiến sợ tam thê tứ thiếp của vị thương gia giàu có này tìm tới cửa, cho nên để chiếc xe dưới danh nghĩa của em, hai ngày nay nhờ em dùng trước, nói là tránh đầu sóng ngọn gió trước."

Người đàn ông nghe vậy, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, giống như tỏ vẻ không hiểu, nhưng cũng không có cự tuyệt ý tốt của Đại Thiến, nghiêng người mở cửa xe cho Cố Tử Mạt, không khỏi cảnh cáo nói, "Xe này lai lịch bất chính, em cẩn thận không có rước họa vào thân."

Cô khẽ điều chỉnh ghế dựa ngả ra, chép miệng, không suy nghĩ nhiều, rất vô ý thức đáp một câu, "Cũng không tồi."

Người đàn ông ngồi vào chỗ tài xế, ý vị sâu xa liếc nhìn cô ngồi ở phía bên phải mình, suy nghĩ một chút, vẫn là tạm thời không nói ra, anh chồm

người qua, giúp cô cài dây an toàn, mới nói, "Anh vẫn không tán thành, cái kiểu vợ vét tiền bạc này của Đại Thiến."

Có Tử Mạt hiểu ý anh là gì, suy trước nghĩ sau, cẩn thận nói, "Đại Thiến là người mẫu, những năm gần đây, vẫn cố gắng không trộn lẫn vào đó, đều dựa vào nghề chính để kiếm tiền, thật sự không dễ, cũng không thực tế, cậu ấy cũng không còn cách nào, chỉ có thể chọn loại phương thức này, nhưng anh yên tâm, Đại Thiến rất thông minh, cậu ấy sẽ chọn người, cũng rất biết phòng tránh tai nạn, trái lại em lại không hề lo lắng cho cô ấy."

Người đàn ông nhìn cô một chút, yên lặng, cũng không nói lời nào, giống như đang do dự cùng suy nghĩ cái gì đó.

Cô cho là anh chưa từng lái loại xe tốt như này, cho nên có vẻ không quen, cô nghi hoặc hỏi, "Chưa từng lái qua loại xe này, không quen?"

Người đàn ông tìm kiếm ánh mắt của cô, gật đầu một cái, "Chưa bao giờ lái qua."

"Nếu không để em lái?" Cô tốt bụng đề nghị.

Người đàn ông cũng không trả lời cô, mà nổ máy xe, lên đường.

Cô nhìn cảnh hai bên đường đang không ngừng lùi lại ở trong mắt mình, lại nhìn về phía gò má nghiêm nghị của anh, trong lòng yên lặng cảm thán, người đàn ông này quả nhiên là hết sức thông minh, năng lực học tập siêu cường.

Người đàn ông nhíu mày, cười điều chỉnh không khí nói: "Làm gì mà cứ nhìn anh vậy, có phải cảm thấy bề ngoài của anh quá tốt hay không?"

"Bề ngoài của em cũng đâu có kém, kết hôn với em, cũng không khiến anh ủy khuất đâu." Cô theo bản năng phản bác lại.

Nhưng, vừa nói xong, trong đầu cô cuộn cuộn hiện lên một số chuyện khiến cô nhột nhột gì đó, trong miệng bắt đầu thấy khổ, tâm tình cũng ảm ức theo, cô quanh đầu, nhìn xem cảnh vật phía bên ngoài cửa xe, thử thăm dò mở miệng nói, "Em."

Nhưng mới chỉ nói ra một chữ, cô đã không nói nổi nữa rồi.

Cô nói không được, nhưng lại không thể nuốt trở về, những lời này nghẹn ở cổ họng của cô, làm cho cô rất khó chịu, khổ sở không thể nói ra.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, cô cảm giác sẽ ép mình điên mất.

Không khí, lập tức thay đổi.

Người đàn ông chú ý tới tình cảm của cô đang dao động, đánh tay lái, an ổn dừng xe sát bên đường, tự mình bước xuống xe, sau đó bước qua phía bên cô, mở cửa xe cho cô, đưa tay ra cho cô, yêu ước nói: " Có muốn xuống buông lỏng cảm xúc một chút hay không."

Anh có thể nhìn ra được, hình như cô đang rất mâu thuẫn, tâm tình cũng không tốt.

Hình như có cái gì, cô cũng không có nói ra, trong đầu anh có thật nhiều ý tưởng, đều là về cô, nhưng anh lại không cách nào mở miệng, chỉ có thể để cho cô xuống xe, để cho cô buông lỏng tâm tình một chút, mới có thể tìm ra được một chút manh mối.

Cô thấy anh đưa tay ra, lại nhìn chiếc nhẫn trên ngón giữa của mình, hạ mí mắt, đưa tay đặt lên tay của anh, tùy cho anh nắm lấy, bước ra khỏi xe.

Xe dừng sát bên đường bên cạnh một cái hồ Cỏ Lau, gió thổi làm cỏ lau lay động, Cỏ Lau chập chờn theo gió, âm thanh sào sạt, âm thanh không lớn, nhưng lại có thể kích thích đến lỗ tai nhạy cảm của cô.

Cỏ lau trong gió, rất khó chi phối vận mệnh của mình, gió từ bên trái, nó sẽ ngã sang bên phải, gió từ bên phải, nó lại sẽ ngã sang bên trái.

Bên trái bên phải, chưa bao giờ có thể thay đổi theo ý của nó.

Bên đường toàn cỏ lau và cỏ lau, cô cùng đứng bên cạnh cỏ lau, giống nhau như đúc!

Cố Tử Mạt cảm thấy bị ai cho chính mình từ tận đáy lòng, lần này, cô nghĩ mình đi phía trái hướng phải, cho nên cô kéo theo anh, muốn cùng anh bước vào hôn nhân, nhưng đối với anh thì sao đây?

Anh có nguyện ý không?

Chuyện này đối với anh, có phải là không công bằng hay không?

Tay phải nhịn không được mà sờ lên chiếc nhẫn trên tay trái, trong lòng càng cảm thấy lạnh lẽo, càng nhìn càng thấy không rõ.

Có ít Cỏ Lau bị gió thổi gãy, gãy lên thành một đồng, mất đi sức sống, cô không biết mình có thể kiên trì bao lâu, không chừng một ngày nào đó, cũng giống như đồng cỏ lau kia, rách nát không chịu nổi.

Anh chú ý đến động tác nhỏ của cô, trong lòng nói không lo âu là giả.

Từ lần đầu tiên gặp lại cô, những gì anh tâm tâm niệm niệm đều bị cô ảnh hưởng, mỗi ngày sau đó, anh chỉ hy vọng có thể kết hôn với cô, nhưng con đường này, hình như hơi dài.

Anh bước lên, đặt đầu của cô ghé vào bờ vai của mình, bàn tay cầm thật chặt tay trái của cô, "Anh đã từng nói, lúc đau, hãy nói với anh, lúc cần giúp đỡ, cũng nói với anh, lúc nào không muốn kiên cường, cũng hãy nghĩ đến việc nói cho anh biết. Bây giờ, có phải em có lời gì muốn nói với anh hay không, anh đang ở đây, anh nghe đây."

Tim của cô thấy ấm áp, cảm giác được che chở hết sức quen thuộc lại dâng trào một lần nữa, bị lvây chặt chẽ ở bên cạnh anh, mặt dán sát vào lồng ngực của anh, trong mũi là một luồng hơi thở mát lạnh như suối cùng với hương thơm tươi mát của cỏ xanh quen thuộc chỉ thuộc về riêng anh, .

Cô từ từ vươn tay, ôm lấy cơ thể của anh, căn môi nói: " Em sợ anh hối hận, thật sự."

Anh cầu hôn với cô, cô bắt lấy anh giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng, nhưng, anh vẫn nguyện ý làm cọng cỏ cứu mạng của cô sao?

Người đàn ông này, cho tới nay, đều giúp đỡ cô vô tư như vậy, cô không muốn vì vậy mà thương tổn tới anh.

Người đàn ông lắc đầu, "Làm sao có thể chứ, anh còn sợ em hối hận không kịp đây."

Cô thoáng đẩy anh ra, ngẩng đầu lên nhìn anh, tiếp tục căn môi, "Em thật sự sợ anh hối hận, nếu như bây giờ anh đổi ý, vẫn còn kịp."

"Sẽ không." Người đàn ông trả lời rất nhanh, trả lời hết sức kiên định.

Thật ra thì cô sợ nhất cái kiểu trả lời không chút nghi ngại này của anh, anh càng kiên định, thì cô càng cảm thấy mình đang hãm hại anh.

Mắt cô nhìn khuôn mặt của anh, trong lòng hốt hoảng, bước chân hoảng loạn, lui về phía sau hai bước, tách ra một khoảng cách với anh, ngón tay siết chặt mép váy đến mức đỏ bầm, thật giống như muốn trên màu đỏ đấy, nặn ra một giọt máu .

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Chợt Nhớ Lại Những Chuyện Đã Qua! 1

Ngón tay càng nắm chặt hơn, cho đến khi cách một lớp vải màu đỏ, vẫn có thể cảm thấy bàn tay đến rướm máu, cô mới lấy hết dũng khí, nhỏ giọng, giọng điệu nhỏ nhẹ nói: " Em thừa nhận, em sợ, chấp nhận lời cầu hôn của anh, chủ yếu là do cảm xúc nhất thời, lúc đó, em quá cảm động, cũng quá khát vọng có được một ngôi nhà của riêng mình, khi đó, em cũng không biết dũng khí của mình là từ đâu mà tới nữa."

"Hiện tại không có dũng khí nữa, thật sao?" Trong ánh mắt của người đàn ông đầy ý cười, một tay anh ôm lấy cô vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn lên cái trán của cô, dịu dàng hỏi ý kiến của cô, "Về sau, anh chính là dũng khí của em, như vậy được chứ?"

Cô do dự ngược mắt lên, kinh ngạc nhìn anh, cô rất muốn hỏi anh rằng, "Cho dù ban đầu em đồng ý kết hôn với anh, không hề đơn thuần như vậy, anh cũng vẫn bằng lòng tiếp tục ."

Nhưng, thật lâu sau, cô vẫn không thể mở miệng hỏi được.

Lúc này trong mắt anh tràn đầy nhu tình, đã sớm hút cả người cô vào trong đôi mắt anh, trong mắt của cô, cũng rất cuộc không cho phép những người nào khác nữa rồi, trong lòng của cô, cũng không tha cho những suy nghĩ khác nữa rồi.

Người đàn ông cũng không cho cô thời gian, anh vững vàng bước đến, nhẹ nhàng nắm lấy tay trái của cô, hôn lên chiếc nhẫn nằm trên ngón giữa của cô, "Anh rất muốn nhanh chóng đeo nó vào ngón tay vô danh của em, cô dâu của anh."

Cô nghiêng đầu nhìn xuống thăm cở lau này, cố gắng bỏ qua tiếng xào xạc truyền từ đó đến, si ngốc nhìn anh, nắm ngược lại tay của anh, trên mặt nở một nụ cười nhẹ nhõm, "Nếu anh đã nói như vậy, thì chúng ta cũng nên nắm chặt thời gian chút chứ."

Người đàn ông này, vẫn có chức năng làm người ta an tâm, cô vẫn luôn biết điều đó.

Anh mở cửa xe một lần nữa, đỡ cô lên xe, lần này tốc độ xe cực nhanh, giống như người đàn ông này thực sự vội lắm vậy.

Cô nhìn dáng vẻ này của anh ở trong mắt, trong lòng vui mừng.

Hai người rất nhanh đã tới được cục dân chính, giấy tờ chứng nhận đều đầy đủ hết, nên làm giấy chứng nhận kết hôn cũng không phiền phức gì, còn rất thuận lợi, hai bao lì xì đỏ chín đồng tiền, chụp một bức ảnh cưới lấy nhanh 40 đồng.

Hai người là trai đẹp gái xinh, tất nhiên hình đám cưới cũng rất ăn ảnh, lúc nhân viên làm việc phụ trách máy ảnh đưa ảnh chụp cho họ, còn không khỏi tức tối, "Thật đáng ghét, đầu năm nay đi xem mặt, các cô gái xinh đẹp đều gả cho những anh chàng đẹp trai hết rồi!"

Cố Tử Mạt biết trong lòng người đó khó chịu, nhưng cũng không nhìn được thâm nhủ, chẳng lẽ gái xinh gả cho trai đẹp là có tội sao?

Nếu là gái xinh phải gả cho dã thú, chẳng phải các người lại nói là gái xinh hám của, đây chính là quy tắc bất thành văn rồi?

Nhẽ ra trong bầu không khí tốt đẹp như thế này, cô không nên có ý nghĩ tà ác như vậy, nhưng cô lại thấy rất cách ứng với bốn mươi đồng tiền kia.

Đã sớm đặt tâm tư ở bốn mươi đồng tiền này, vừa ra khỏi cửa của cục dân chính, Cố Tử Mạt đã không nhận được mà cầu nhau, "Tại sao một bức

ảnh lại có thể đắt hơn giấy chứng nhận kết hôn nhiều đến như vậy, cũng nhiều hơn gấp bội lần rồi, nhất định là cục dân chính muốn thêm chút thu nhập, phí là theo quy định, ảnh lại không có mức giới hạn tối đa, cho nên bọn họ mới giựt tiền một cách trắng trợn như vậy! Muốn độc quyền đi!"

Người đàn ông kiên nhẫn nghe cô phát tiết bức dọc xong, cười tươi, "Vừa mới lên cương vị mới, nhanh như vậy đã biết tiết kiệm cho anh rồi, làm chồng của em, anh đúng là được lợi rồi."

"Ai, không phải đạo lý này, em chính là cảm thấy tiêu bốn mươi đồng kia thật không đáng giá, haiz, làm sao anh lại vẫn vui mừng như thế chứ, còn tưởng rằng mình thật sự được lợi nữa." Nhìn gương mặt tuần tú của người đàn ông càng ngày càng hả hê, trong lòng cô lại thấy buồn phiền .

Người đàn ông chỉ cười không nói, kéo tay của cô qua, cởi chiếc nhẫn trên tay cô ra.

"Ai, đừng, sao anh." Cô vừa muốn đưa tay ra ngăn cản động tác của anh, chỉ thấy chiếc nhẫn vừa bị tháo ra, lại bị anh chậm rãi chuyển qua ngón áp út của cô, sau đó từ từ đẩy chiếc nhẫn lên tay cô.

Làm xong, người đàn ông cười với cô nói: " Nếu vợ của anh tiết kiệm như vậy, vậy thì anh sẽ không khách khí, hiện tại chiếc nhẫn đính hôn đã biến thành nhẫn cưới chỉ sau một giây, Cố Tử Mạt, em đã hoàn toàn thoát khỏi tình trạng độc thân rồi."

Cô nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh của mình, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời, rất vi diệu, cô có thể cảm thấy, có một vài thứ đã thay đổi, nhưng lại không nói ra được nguyên do.

Trong đầu toàn bộ đều là cảm giác tê dại, gì đó rất vi diệu kích thích toàn bộ thần kinh của cô, để cho cả người cô đều không còn trạng thái căng thẳng của trước kia nữa, cả người đều trở nên thoải mái hơn.

"Vậy còn anh? Em cũng không cho phép anh giả vờ độc thân, đi ra ngoài đi lừa gạt thiên hạ đâu!" Loại cảm xúc khác thường này thật không tốt, làm cho cô không còn giống mình nữa, cô như đứng trên đồng lửa, liếc mắt nhìn lên tay trống không của anh, liền ngẩng đầu lên, rất có điểm ăn vị nói.

Việc kết hôn này quá gấp rút, cô đeo lên chiếc nhẫn cầu hôn của anh, mà trên tay anh, ngay cả một chiếc nhẫn đơn giản nhất cũng không có.

Người đàn ông nghe vậy, không chút hoang mang lôi kéo tay của cô, rất tự nhiên nói, "Mấy ngày nữa, em chọn lựa một chiếc cho anh, như vậy thì tốt rồi."

"Hả? Em chọn?" Cô hơi xấu hổ, nếu cô chọn, chẳng phải là muốn cô trả tiền sao?

Theo lý thuyết, nhẫn cưới đều nên do phía nhà trai chuẩn bị chứ, bình thường người đàn ông này nhìn qua rất khôn khéo, thế nào còn mơ hồ với loại chuyện này nhỉ.

Cô nhìn lên cằm của anh, muốn nói lại thôi, nghĩ thầm thôi thôi, nói rõ lý do với anh, lại tổn hơi thừa lời nữa, chuyện này, coi như cô chịu chút thiệt thòi vậy.

Hai người lên xe, vẫn là người đàn ông phụ trách lái xe như cũ.

Cô điều chỉnh ghế thấp xuống, đang cúi đầu thì nhớ đến một chuyện, chìa tay về phía anh, "Giấy chứng nhận kết hôn đâu, cho em nhìn một chút."

Người đàn ông hơi sững sờ, rõ ràng hơi do dự, nhưng vẫn quyết định, đưa giấy chứng nhận kết hôn cho cô.

Cô vội vàng nhận lấy, mở ra nhìn tên anh, tên in ở phí trên là —— Lục Minh Tuyên.

Cô vội vàng như vậy, chỉ vì nhìn cái tên, ánh mắt của cô híp lại càng ngày càng nhỏ, ánh mắt nhìn chăm chú vào họ của anh, anh cũng họ Lục?

Lục Duật Kiêu, Lục Minh Tuyên, sẽ không phải là người một nhà chứ!

Nghĩ tới khả năng này, cô vội lay lay cánh tay của anh, "Anh cho em xem hộ khẩu của anh!" Giọng điệu không được nói chen vào.

Lần này người đàn ông lại không hề do dự, mà sảng khoái đưa cho cô, cô vội cầm lấy lật ra xem, nhìn trước nhìn sau, không tìm được một chút dấu vết nào, cô có chút chán nản hỏi anh, "Thật kỳ quái, anh lại một mình một hộ khẩu, chủ hộ cũng chính là anh rồi."

Người đàn ông gạt đầu một cái, ánh mắt khôi phục vẻ thâm thúy phức tạp trước kia, trong mắt cũng không hề gợn sóng.

Cô vẫn chăm chú nhìn chăm chăm anh, mong đợi anh nói ra chút gì đó, nhưng anh lại chỉ gạt đầu, cũng không hề nói lộ ra nửa chữ.

Lòng cô bỗng rối bời, người đàn ông này, bình thường phức tạp thần bí, chưa bao giờ nhắc đến thân phận của mình cùng người nhà, chẳng lẽ, anh vốn là trẻ mồ côi, nếu không vì sao anh lại kỳ quái đến mức không bao giờ nhắc đến người nhà của mình chứ !

Nghĩ đến đây, cô lúng túng trả hộ khẩu lại cho anh, ngồi yên lặng.

Nhưng mà người cô thì ngồi yên, bụng của cô lại không hề yên tĩnh chút nào, đột nhiên cô nhớ ra, mình chưa ăn sáng!

Sáng sớm thức dậy, đã bị chuyện tối ngày hôm qua kích thích, khiến cô chưa kịp ăn sáng đã vội vàng chạy tới nhà họ Cố, sau đó lại có đủ loại sự kiện lớn - cầu hôn và kết hôn liên tục xảy ra.

Cho tới bây giờ, ngay cả bữa ăn sáng cô cũng chưa có ăn được nữa.

"Em đói rồi." Cô nhìn anh, làm bộ đáng thương nói.

Cô thử xoay xoay giày cao gót trên chân, nghĩ thầm như thế này lúc xuống xe, có thể ngay cả sức nhấc giày cao gót lên cũng không có mất.

Cô nhìn sang phía anh đang ngồi bên cạnh, dáng người của anh thon dài, thân hình cũng có đủ 3 vòng, eo nhỏ, lưng rộng lớn, nếu như cô nằm úp sấp trên lưng của anh, loại cảm giác đó, chắc cũng không quá kém rồi.

"Rất nhanh sẽ đến nhà của anh." Lời nói của người đàn ông, đã cắt đứt suy nghĩ của cô.

Cô phục hồi lại tinh thần, "Về nhà anh? Nhà của anh?" Cô không nhận được mà lặp lại hai chữ cuối.

Anh giữ tay lái, quay mặt sang nhìn cô, "Thế nào, không muốn?"

Cô thầm kêu cũng hơi nhanh chút, này thật sự là phải sống chung với anh, sinh hoạt chung trong một nhà đây.

Nhưng lại cảm thấy đến nhà anh cũng là hợp tình hợp lý, cũng không thể cự tuyệt anh được, cô suy nghĩ một chút, thuận miệng nói, "Em không có ý kiến."

Cô thực sự đang rất đói bụng, nơi nào có ăn, cô sẽ đến nơi đó thôi.

Xe chạy rất nhanh, rất nhanh đã đến nơi rồi.

Cô xuống xe, nhìn xung quanh một chút, hình như là ở gần công viên Duyên Hải, nghĩ đến việc mình lỡ hẹn, cô cũng tự biết mình đuối lý, không nhận được mà chột dạ.

Người đàn ông thấy cô đứng bất động, giơ tay lên chạm vào cánh tay của cô, "Sao thế?"

"A, không có gì, chính là nhìn chung quanh một chút, làm quen với hoàn cảnh chút thôi." Cô trở lại bình thường, nói dối.

Ánh mắt của người đàn ông, dừng lại rất lâu trên người cô, mới khóa cửa xe, rất tự nhiên dặt tay của cô, "Vậy thì đi thôi."

Cô nhìn tay mình bị nắm lấy, lại nhìn thân thể cao lớn bờ vai rộng của anh, lại muốn giở trò, nhẹ nhàng tránh thoát khỏi anh, không được tự nhiên dịch dịch chân của mình, "Giày cao gót Đại Thiên đưa không thoải mái, đi không quen."

Người đang đói bụng, quả nhiên là lười nhất, giống như cô vậy, lại lười đến mức không muốn đi nữa.

"Thật sao?" Người đàn ông cũng không phải không có đầu óc, dùng giọng hoài nghi hỏi ngược lại cô.

Cô hiển nhiên là chột dạ, nhưng nói thế nào thì, cô cũng đã từng diễn trò với Cố Trinh Trinh rồi, diễn tiếp cũng chỉ là chuyện nhỏ, sợ là mình diễn không thật, cô cố ý khom người xuống, lấy tay cọ cọ phần sau giày cao gót của mình, "Em cũng không biết là chuyện gì xảy ra, vẫn luôn cảm thấy khó chịu, không phải là đồ của mình, thực sự đi vào cũng không thoải mái."

Lúc đang nói chuyện, lông mày của cô nhíu lại, gian xảo liếc anh một cái, chỉ thấy anh vẫn đứng yên tại chỗ hình như đang có điều suy nghĩ vậy, khóe miệng như có như không cong lên, nhưng trong mắt anh vẫn thâm thúy như cũ, cô nhìn cảm thấy hơi không rõ ràng cảm xúc bên trong lắm.

Người đàn ông không có trả lời ngay, cô hơi có cảm giác thua trận vậy, tiếp tục phát huy khả năng diễn trò, "Ai, nhất định em phải tìm Đại Thiên tính sổ mới được, đưa đôi giày này để giày vò em, cậu ấy thật đúng là tội ác tày trời! Chờ em. Ừmh."

Cơ thể bỗng dừng bay lên trời, nửa người cũng bị người đàn ông ôm ở trong ngực, cô lơ lửng giữa không trung, vội vàng ôm cổ của người đàn ông, tìm kiếm cảm giác an toàn.

"Bây giờ thì tốt rồi sao?" Người đàn ông bật cười nhìn cô.

"." Cô hoàn toàn không còn gì để nói, thì ra, anh đã sớm nhìn thấy âm mưu nhỏ này của cô rồi.

Nhưng mà, cô vẫn cảm thấy mình hơi bị thua thiệt, bởi vì cô muốn là bờ lưng dày rộng của anh, còn cái ôm này, cô đã được hưởng thụ rồi, lần này lại nếm thử nữa, không khỏi không cảm thấy thú vị nữa rồi.

Người đàn ông thấy trên mặt cô có nét mệt mỏi, cho rằng cô bởi vì bị nhìn thấu mà tâm tình không tốt, môi mỏng khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng trượt qua môi cô, giọng nói đầy ý cười, đè nén lại ý muốn giải thích cho cô, "Cố Tử Mạt mà anh biết, lúc thật sự cần sự giúp đỡ, chưa bao giờ có thể ngó ý trá hình như vậy, cô ấy sẽ tự mình che giấu sự bất an của bản thân, sau đó từ từ tiêu hóa."

Cô nghe đến đó, không nhịn được bắt lấy vạt áo trước ngực anh, lúng túng muốn rúc vào trong lòng anh, nhưng suy nghĩ ấy chỉ tồn tại trong một giây, một giây sau, cô buông lỏng tay ra, lại vòng qua cổ anh một lần nữa, cố làm ra vẻ vô tội hỏi ngược lại anh, "Thật sự là như vậy sao? Sao em lại không biết thế?"

Người đàn ông nhếch môi, chỉ cười không nói, cho tới khi ôm cô tới trước thang máy, "Đến tầng 11, em bám đi."

Cô rất xấu hổ, cự tuyệt anh, "Em xuống, anh đến ấn đi."

Đợi lát nữa thang máy đến, người đến người đi, cái bộ dáng này của cô, chẳng phải là sẽ rất mất thể diện? !

Cô vừa nói xong, đúng là sợ cái gì thì tới cái đó, cửa thang máy vừa mở ra, một đôi vợ chồng trung niên ăn mặc tương đối già dặn bước ra.

Người phụ nữ kia nhìn thấy hai người ở bên ngoài thang máy, ánh mắt giống như là quét radar vậy, quét nhìn từ trên xuống dưới từ trái qua phải khắp hai người, cho đến khi chồng của bà ấy ho hai tiếng, người phụ nữ kia mới bước đi, vừa đi, còn vừa nói, "Bây giờ các cô gái trẻ, đều mắc bệnh công chúa rồi, không phải công chúa còn cố gắng làm ra vẻ công chúa! Cũng không biết là nghĩ như thế nào! Lúc em con trẻ, phụ nữ đều có thể gánh được cả nửa bầu trời, hiện tại thì chặc chặc. Anh nhìn xem, thật không chịu tranh khí cho đông đảo chị em phụ nữ gì cả!"

Tiếng nói của người phụ nữ này rất lớn, cũng không hề che che giấu giấu chút nào, nghe giọng điệu, hình như người phụ nữ này còn là người theo chủ nghĩa nữ quyền đâu.

Chồng của bà ta cũng là người hiểu biết, không nhịn được giật giật cánh tay của người phụ nữ, "Đừng nói ahhh... Không thấy người ta mặc một thân màu đỏ sao, có lẽ là họ vừa mới kết hôn đâu !"

Người phụ nữ ảm ức không vui, "Dù sao em cũng không ưa cái loại phụ nữ mắc bệnh công chúa này, một cô gái được chiều chuộng chỉ biết dựa vào đàn ông!"

Trên gương mặt của Cố Tử Mạt nổi lên hai mảng màu hồng.

Vốn cảm thấy xấu hổ vì bị người thấy, cho nên sắc mặt cũng hơi đỏ lên, nhưng hiện tại, sắc mặt của cô, là bị tức đến đỏ mặt, cô nghe đến đó, không bao giờ muốn nghe tiếp nữa, ở trước mặt Lục Minh Tuyên, cô lại bị hiểu lầm thành như vậy, thực sự quá mất hình tượng rồi!

Cô xô đẩy anh ra, cũng không nói với anh, đã giãy giụa muốn xuống khỏi người anh, giẫm giẫm gót giày, bước đến trước mặt người phụ nữ kia, mở miệng liền nói, "Tôi không quan tâm mình có phải công chúa hay

không, nhưng mà ở trong mắt anh ấy, tôi chính là một công chúa thực sự, và ngược lại, anh ấy trong cảm nhận của tôi, cũng là người quan trọng nhất đó! Hai người chúng tôi ở bên nhau, đều tôn trọng nhau như một cá nhân, mà không phải anh ấy coi tôi như sủng vật tới nuôi, tôi coi anh ấy là máy ATM tới dùng! Sáng nay tôi để bụng rỗng đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn với anh ấy, vậy giờ tôi rất đói, cơ thể hư nhược, tôi muốn anh ấy ôm tôi một cái, chẳng lẽ không thể sao? Ngược lại, nếu hiện tại người đói bụng là anh ấy, tôi cũng sẽ cẩn thận chăm sóc anh ấy, mà không phải giống như lời nói của bác, tôi là cái loại phụ nữ mắc bệnh công chúa! Nhìn người không nên quá phiền diện!"

Cô nói rất nhanh, hoàn toàn không cho người phụ nữ kia có cơ hội phản ứng lại để phản bác, cho nên người phụ nữ kia nghe xong thì sững sốt một chút, ánh mắt trợn trắng, qua một lúc lâu rồi mà thần trí cũng không có trở lại được.

Đợi đến khi bà ta phục hồi lại tinh thần lại, chỉ có thể nhìn sang phía chồng mình xin giúp đỡ, mặc dù chồng bà đứng một bên nghe, nhưng bị nói đập vào mặt liên tục như vậy, phản ứng cũng chậm chạp giống nhau, hai vợ chồng, cứ đối mặt nhìn nhau như vậy, có phần trợn tròn mắt rồi.

Cố Tử Mạt thấy người phụ nữ này như vậy, nghĩ thầm cái người mang tư tưởng chủ nghĩa nữ quyền này, chẳng qua cũng chỉ như thế mà thôi, hiện tại, từ tận đáy lòng cô đều không phục tác phong của bà ta!

Lục Minh Tuyên đi đến trước mặt Cố Tử Mạt, thân mật vuốt vuốt tóc mai hai bên trán của cô, "Bà xã, còn cần anh giúp đỡ nữa sao?"

Cô biết đây là anh muốn lấy lại mặt mũi cho cô, cô cũng không để cho hắn thất vọng, cao ngạo ngẩng đầu, chỉ vị trí bên cạnh mình, có vẻ như đang suy nghĩ, "Không có chuyện gì, tự em có thể ứng phó được, anh cứ ở bên cạnh động viên cho em thêm hăng hái là được!"

Hai người một xướng một họa, làm cho người phụ nữ kia rất mất mặt, người phụ nữ kia khoa tay múa chân, để cho chồng mình tiến lên, cuối cùng chồng bà ta không cưỡng lại được, vẫn xoa xoa tay, tiến lên nói mấy câu, "Vị phu nhân này nói đúng, vừa rồi đúng là đã quá phiền diện, về sau tôi và vợ tôi sẽ chú ý hơn, hóa ra hôm nay là ngày trọng đại của hai người, chúc mừng chúc mừng."

Cố Tử Mạt quần bách, cô thẳng cấp lên làm ‘ phu nhân ’ nhanh như vậy, thật đúng là không quen.

"Cám ơn." Lục Minh Tuyên tiến lên, bắt tay với người đàn ông kia một cái, thái độ hữu nghị.

Mà ngược lại, anh bước tới trước mặt người phụ nữ kia, nhú mày, "Phu nhân, bà cảm thấy sao?"

Sắc mặt người phụ nữ kia lập tức xanh mét, gương mặt không chịu nổi, nhưng khổ nỗi lại không có cách nào tránh ra, chỉ có thể hoảng hốt quay đầu đi, đưa ánh mắt cầu xin về phía chồng mình.

Cố Tử Mạt nhìn thấy, nghĩ thầm vẫn là Lục Minh Tuyên có uy lực, ‘ Bà cảm thấy sao? ’ một câu hỏi ngược lại tốt biết bao, trực tiếp khiến người phụ nữ kia tự đánh vào mặt của mình, còn thích thú hơn so với việc trực tiếp trói người phụ nữ kia.

"Đúng, đúng là tôi phiền diện." Người phụ nữ kia thật sự không có cách nào, rõ ràng không muốn nhận cái thua thiệt này, nhận món nợ này, nhưng trước mắt, cũng đành phải nhận.

Nhận được câu nói tự đánh vào mặt mình này của người phụ nữ kia, trong lòng Cố Tử Mạt rất hài lòng, cũng không tiếp tục dây dưa nữa, dàn xếp ổn thỏa, cô cũng không muốn nháo lớn như vậy đâu, nhưng người phụ nữ kia lại nói quá chối tai.

Bài nhạc đệm ở thang máy, cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc cô và Lục Minh Tuyên đứng trong thang máy lên lầu, cô còn hơi lo lắng, cô giật giật cánh tay của người đàn ông, hơi khẩn trương hỏi, "Vừa rồi em có quá bừa hân hay không, có dọa đến anh hay không thế."

Người đàn ông cúi thấp đầu, rất nghiêm túc nhìn cô thật lâu, lấy mu bàn tay cuộn ve gương mặt trắng nõn mịn màng của cô, mới gật đầu một cái, nói: " Đúng là hơi bị giật mình."

"À? Có uy lực lớn như vậy sao, lúc em nói những lời này, bản thân cũng không cảm thấy quyết liệt thế nào, nhưng sau khi nói xong, lại cảm thấy hơi có cảm giác quyết liệt rồi." Sự bừa hân vừa rồi của cô, đúng là hơi có cảm giác của người dũng cảm không biết sợ.

Nghĩ kỹ lại chuyện vừa rồi, cô cảm thấy hơi xấu hổ.

Cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy, bắt đầu từ lúc người phụ nữ kia nói cô ‘làm ra vẻ công chúa’, thì cô hơi giận rồi, bởi vì thân phận con gái nuôi của nhà họ Cố, đã có rất nhiều tiểu thư danh giá ở sau lưng nói cô là công chúa giả rồi, nói cô rất làm ra vẻ, nhưng ‘ làm ra vẻ công chúa ’ gì đó, quả thật không phải do cô mong muốn.

Sau đó, người phụ nữ kia lại nói cô ‘ một mực dựa vào đàn ông’, lúc ấy cô kích động đến mức muốn tiến lên tát một cái vào mặt bà ta.

Đúng là nói hươu nói vượn mà, cô hiểu rõ bản thân, ngày trước Cố Tử Mạt không muốn dựa vào bất luận kẻ nào, cô có sự kiêu ngạo của bản thân. Vậy mà hôm nay, người đàn ông này cho cô một bả vai để dựa vào, cô cũng sẽ cho người đàn ông này một bả vai để dựa vào, giữa hai người yêu nhau, đều có sự qua lại.

Người phụ nữ kia không thấy rõ tình huống, đã nói cô ‘chỉ biết dựa vào đàn ông’, rất cần ăn đòn!

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Chợt Nhớ Lại Những Chuyện Đã Qua! 2

Từ giữa cổ họng của người đàn ông tràn ra một tiếng cười nhẹ, ôm lấy eo của cô, "Nói là hơi bị hù dọa, chẳng bằng nói rằng, anh hơi cảm thấy ngoài ý muốn thôi, về chuyện vừa rồi, nói lớn cũng không lớn, em lại vẫn có thể tranh luận, biểu hiện ra sự sắc bén làm cho người ta hết sức kinh ngạc, cùng bình thường, không quá giống nhau, rất ít thấy em liều mạng như vậy để đi tranh lấy một vật gì đó đâu."

Cố Tử Mạt mà anh biết trước đây, khi phải đối mặt với những sự chèn ép không công bằng kia, cần sự hỗ trợ của người khác, cô mới có thể giữ vững lòng tin để đấu tranh, giống như đối phó với Hà Ân Chính và Cố Trinh Trinh, nếu không phải anh ở phía sau bày mưu tính kế, cô cũng khó có thể đối kháng đến cùng như vậy được.

Nhiều năm lớn lên trong dòng nước ấm của nhà họ Cố tương đối an ổn, cô không khỏi hơi có ý nghĩ nhẫn nhục chịu, ở trước một vấn đề, cô không khỏi không đủ dũng khí, mà lần này thông qua chuyện nhỏ này, anh có thể nhìn ra được, cô đã khác rồi.

Cho dù có sự hỗ trợ hay không, cô đều có thể quật cường phản kháng, khó chịu là nói ngay, muốn đi đánh vào mặt liền tiến lên hành động luôn!

Một chút này, anh đều nhìn thấy ở trong mắt, thật lòng mừng thay cho cô.

Cố Tử Mạt nghe lời anh nói xong, hơi ngượng ngùng vì bị nói trúng tâm sự, cô giống như vô tình sửa lại làn váy của mình một chút, thành trì trong lòng đã bị lời nói của anh thổi nghiêng ngã rồi.

Bình thường tất nhiên cô không như vậy, giống như lần Hà Ân Chính điên cuồng cầu hôn đó, trong công ty có không ít nhân viên nghị luận về cô, nói cô cao ngạo lạnh lùng, nhưng cô cũng không có để ở trong lòng, lại không thèm so đo, nhưng lần này lại không giống nhau, người phụ nữ này chạm đến nàng điểm mấu chốt của cô.

Hơn nữa lại còn những hai lần!

Cô suy nghĩ một chút, ngửa đầu nhìn anh, rất nghiêm túc nói, "Dù sao thì em cũng khó chịu với người phụ nữ kia, xem ra, bà ta chính là cái loại người hay xoi mói, xoi này xoi kia đúng kiểu của bà cô già không hạnh phúc mà! Lúc còn đương chức, khẳng định bà ta cũng khi dễ những đồng nghiệp trung thực và những nhân viên nhỏ không ít đi, em chỉ không muốn bị bà ta khi dễ thôi! Dựa vào cái gì chứ!"

Người đàn ông gật đầu một cái, cũng không nói gì.

Trong lòng anh rõ ràng, có thể là cô không quá nguyện ý thừa nhận chuyện gì đó, hoặc là, có chút biến hóa mà trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đã tường, chính bản thân cô ấy cũng không biết, vậy cũng không sao, chỉ cần anh nhìn cô là tốt rồi.

Hai người thành vợ chồng, anh càng tiện chú ý mọi chuyện của cô.

‘ Ting ’ một tiếng, đã đến tầng thứ 11.

Cô bị anh ôm ra ngoài, đến trước một cánh cửa màu trắng, "Nhà anh sao?" Cô quay đầu hỏi anh.

Anh lắc đầu, khóe miệng tươi cười, con mắt sâu thẳm tiếp tục nhìn cô chăm chú, cũng không muốn chuyển đi.

Cố Tử Mạt nhìn tầng lầu một chút, tầng 11 cũng không sai, "Đó là?" Cô không hiểu nổi trong hồ lô của người đàn ông này bán thứ gì.

"Là nhà của chúng ta." Cô giống như bị hồ đồ rồi, vẫn đang ở bên trong sự mê hoặc, anh cũng chỉ biết lên tiếng cải chính lại thôi.

"Hô ——" Cô nặng nề thở ra một hơi, hoá ra là như vậy, người đàn ông này cũng thật là lợi hại, vì cải chính một sai lầm nho nhỏ của cô, vậy mà dùng vũ khí lớn như vậy.

Là tính tình tỉ mỉ đến từng chi tiết sao?

Cô có thể tưởng tượng ra được, căn phòng sau cánh cửa này, là cái dạng gì, nhất định sẽ gọn gàng sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi, sắp xếp tiêu chuẩn đến từng chi tiết.

"Đi vào nhé." Người đàn ông mở cửa, để cho cô đi vào trước.

Cô đổi giày, đi vào, đầu tiên hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó tâm tình mới bình tĩnh hơn một chút.

"Nhà anh rộng rãi trông không thể." Cả căn phòng, thật quá trống trải rồi, dụng cụ trong nhà vẫn đặt ở nơi đó, có vẻ cô đơn chiếc bóng, nhìn tổng thể, phòng này, giống như là. Chưa từng có người ở!

Đây là ảo giác của cô sao?

"Nhà chúng ta." Người đàn ông cải chính nói.

Cô không có cách nào tiếp tục đối thoại với anh nữa, chạy thẳng vào phòng bếp, thấy bên trong bày biện đầy đủ hết, mới để tâm xuống, hào hứng cười duyên nói, "Anh đưa em về, ý là muốn nấu cơm cho em rồi, món cháo bắp lần trước đó, anh biết làm chứ, nếu không anh nấu thử xem?"

Lần trước ở thôn Thái Thạch, cô còn nói muốn dạy anh bẻ bắp cơ mà, bẻ bắp ới bẻ bắp, đây là một trong số những kỹ năng ít ỏi mà người đàn ông này không có, cô lại cố ý nhắc tới, muốn làm giảm nhuệ khí của anh xuống.

Người đàn ông buông tay ra, "Tạm thời không thể, bởi vì không có nguyên liệu phù hợp, anh có thể làm cho em những món cháo khác."

Cố Tử Mạt hơi kinh sợ, nhưng vẫn cố gắng duy trì bình tĩnh, nhẹ nhàng chất vấn, "Anh sẽ làm cháo gì? Có thể làm tốt sao? Sẽ không chết người chứ."

Nói rằng để anh nấu cơm, chỉ là cô buột miệng nói thôi, nhưng không ngờ, đôi bàn tay thon dài không dính nước mùa xuân của người đàn ông này, lại có thể làm đầu bếp được!

Cô tự than thở, không thể coi thường người khác được.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận, cô lại cảm thấy món này quá dễ rồi, cũng không cảm thấy kỳ quái nữa.

Đứa bé trong một gia đình bình thường, có một loại phương thức giáo dục chính là ‘ Nghèo nuôi con trai, giàu nuôi con gái ’, loại phương thức giáo dục này, là muốn để cho bé trai phải chịu cực khổ, thì sẽ không ham ăn biếng làm, càng sẽ không bởi vì khó khăn nhất thời mà lầm đường lỡ bước, hiểu được dựa vào chính đôi tay của mình ra sức đi làm.

Người đàn ông trước mắt này, cũng là kết quả tốt đẹp của câu nói ‘ nghèo nuôi con trai, giàu nuôi con gái ’ rồi.

Nghĩ thông suốt điểm này, cô nhìn người đàn ông rửa tay vào phòng bếp, thật sự không còn cảm thấy quá kỳ dị nữa, so sánh với việc anh xuống bếp, căn nhà này còn hấp dẫn cô hơn nhiều

Cô loanh quanh vài vòng trong ‘ nhà mình ’, đã không nhận được tới đây quấy rầy anh, "Căn phòng trống trải như vậy, nhìn qua giống như chưa từng có người ở vậy, chỉ có từng đó đồ đạc, cùng căn phòng này, không hề phù hợp chút nào."

Cô vừa nhắc đi nhắc lại, vừa nhìn động tác của người đàn ông.

Lúc này người đàn ông đang cúi đầu, tay áo kéo lên, thái chân giò hun khói thành những đồng tiền xu lớn nhỏ, dày mỏng như nhau, nhìn vừa tinh xảo lại cân xứng, để những miếng đã cắt xong ở một bên, lại thái chút mùi tây, đặt ở một bên khác.

Cuối cùng, mới cho những thứ này kết hợp vào trong nồi, bật bếp từ từ nấu.

Cô hơi kinh ngạc nhìn quá trình này, lại đổi sang một vấn đề khác, "Kỹ thuật thái thức ăn của anh đã từng tập luyện rồi sao? Tại sao lại có thể tốt như vậy!"

Nếu nói tốt như thế nào, cô có thể khái quát trong một câu nói, tốt đến mức khiến cô cũng phải ghen tỵ.

Hiện tại, ngay cả giọng nói của cô, cũng có chút ê ẩm rồi.

Người đàn ông làm xong mọi thứ, mới thả tay áo bị cuộn lên xuống, cài ống tay áo lại, dẫn cô đến phòng khách, sau khi nhìn kỹ mọi thứ trong tầm mắt, mới nói, "Phòng ốc trống trải, càng dễ cho em trang trí lại, không phải sao? Đừng quên, em là chủ nhân của nơi này đấy."

Cô nghe, trong lòng cảm thấy ấm áp.

Lúc bé được mẹ Sở nhận nuôi, sau khi lớn hơn một chút, cô lại bị nhà họ Cố nhận nuôi, sau khi trốn khỏi nhà họ Cố, cô sẽ ở trong nhà Đại Thiển, thật sự từ đầu tới cuối, cô vẫn không có được ngôi nhà của mình, mà bây giờ, người đàn ông này nói cô là chủ nhân của nơi này, hơn nữa cô có thể tùy ý sắp xếp mọi thứ ở nơi này!

Nghĩ đến đây, cổ họng cô như tắc nghẹn lại, trái tim lại hơi đau xót, không muốn để cho anh thấy được bộ dạng này của mình, cô hơi cúi đầu

xuống, di chuyển mấy bước, chuyển đề tài, "Không ngờ, anh còn thâm tàng bất lộ đấy, lại rất có tiền nhé."

Người đàn ông nhún vai một cái, "Anh chưa từng nói, anh là người nghèo, anh cũng không có ấn dấu sâu xa gì, chỉ không lộ ra mà thôi."

Cô ấy đã chấp nhận con người của anh rồi, thì anh cũng không có dự định che giấu nữa, thân phận của anh, sớm muộn gì cũng phải nó với cô, cho nên cho tới bây giờ, anh cũng không hề có ý định lừa gạt cô.

Hơi căn nhắc một chút, anh đi đến bên cạnh cô, kéo tay của cô, thử thăm dò mở miệng, "Tử Mạt, có chuyện, anh nghĩ anh cần phải nói với em."

"Hả? Cái cô gái sườn xám đó sao? Em hiểu được, quả thật anh cần phải giải thích một chút, gốc hoa lê kia, thực sự đâm bị thương hai mắt của em đấy." Cô ngước mắt lên, đôi mắt vô cùng trong sáng thuần khiết nhìn anh.

Ai không có cảm xúc ghen chứ, lúc cô nhìn thấy anh đang ở trong phòng bao uống rượu với cô gái mặc sườn xám đó, cô đã không thể khống chế được tâm tình của mình nữa rồi, đến bây giờ nhớ đến tình cảnh đó, vẫn nhìn không được mà cảm thấy ghen ghét.

Anh vỗ trán, tình huống này không khác gì trong tưởng tượng của anh, quả nhiên là cô ấy đã nhìn thấy Ninh Uyển rồi.

Nếu cô ấy đã hỏi tới, anh cũng nên giải thích, "Cô gái đó đã quen biết từ trước lại tình cờ gặp được, tối hôm qua, anh uống hai ly rượu với cô ấy, trước đó, ở quầy rượu anh có nói chuyện với Cố Trinh Trinh một lúc, về em."

"Cô ấy sẽ không có ý gì với anh chứ." Cô có ý xấu hỏi.

Anh nhìn về phía ngón tay của cô, ngón tay thon dài xoa lên chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, xoa nhẹ nhàng lên hoa văn ở phía trên, "Anh nói về

chiếc nhẫn này với cô ấy, em nói xem, cô ấy sẽ nghĩ sao?"

Cô không nhin được nhìn anh, tròn mắt người đàn ông như hai dòng suối sâu, có sự mềm mỏng ngọt ngào ngấm sâu vào tận đáy lòng.

"Anh thật xấu." Cô suy nghĩ rất lâu, cuối cùng lại cho anh một lời đánh giá như vậy.

Người đàn ông này cố ý để cho cô phải suy nghĩ, anh ấy cố ý để cho cô tự mình đặt bản thân vào trong tình cảnh đó.

Cô nghĩ , nếu như đổi lại là cô, có lẽ cô sẽ không còn hy vọng, sau đó ôm lấy đầu mình chạy về nhà đọc 《 Đại Bi Chú 》 rồi.

Người đàn ông này, quả thật rất xấu , cho dù là đối với cô gái mặc sườn xám đó, hay là đối với cô!

Nhưng, khi cô nghe thấy những lời này xong, thì ngược lại trong lòng cảm thấy rất vui vẻ.

Từ chiếc nhẫn trên tay cô, người đàn ông một đường cuốt lên xương cổ tay cô, thuận tiện dắt tay cô đến cửa phòng bếp, "Đứng đây xem."

"Éc. Ừ." Cô hơi phản ứng lại, mới biết là cháo đã chín, anh muốn cô đứng một bên quan sát.

Động tác của người đàn ông lưu loát, chỉ một lát sau, đã bê một bát cháo ra cho cô rồi, màu đỏ của những miếng chân giò hun khói, màu xanh của những khúc rau cần, bên trong màu sắc rực rỡ, nhìn qua thấy vui tai vui mắt vô cùng.

Cô rất động lòng, nhao nhao muốn thử.

"Cháo đào hồng liễu lục đây, nếm thử một chút xem." Người đàn ông kéo cô ngồi xuống, đặt chén đĩa xuống xong, ý bảo cô đến thưởng thức.

"Đào hồng liễu lục? Rất hình tượng." Đào đỏ xanh lá, liễu rũ hoa cười, không chỉ có cảm giác hình tượng, ngay cả cảnh ý cũng đã có rồi.

Cô dùng muỗng nhỏ khuấy đều một cái, lại hơi không nhẫn tâm đưa vào miệng được, sợ mình vứt bỏ hết ý cảnh bên trong, phá đi cảm giác đẹp đẽ trong đó.

"Anh có rất nhiều loại Đào hồng Liễu lục, sau này em có thể thử lần lượt." Người đàn ông híp mắt lại, ngồi xuống bên cạnh cô, nhìn cô rất nghiêm túc .

"Hả? Còn có nữa? Ví dụ?"

"Cocktail." Thấy cô vẫn không chịu độn thủ như cũ, sau đó lại động thủ trước cô một bước, bưng một chén nhỏ lên, ranh mãnh nói: " Có muốn anh đút cho em ăn hay không?"

Cô hơi đỏ mặt, dè dặt tay của anh , "Em vẫn nên tự mình ăn thôi."

Cô cũng không phải thật sự mắc bệnh công chúa, thật không cần thiết làm phiền anh đút cháo cho mình.

Cô đoạt lấy chén thìa trong tay anh, sờ sờ nhiệt độ trên chén, cảm thấy nhiệt độ vừa phải, liền dùng thìa múc từng thìa từng thìa một , một chén ‘ Đào hồng Liễu lục ’ nhanh chóng vào bụng, tâm trạng và cơ thể, cũng tương xứng với cái tên —— Đào hồng Liễu lục kia.

Người đàn ông chăm chú nhìn cô uống cháo xong, sau đó kéo tay áo lên thu chén lại, cô cũng không ngăn cản, tự mình bước ra ban công vừa hít thở không khí vừa ngắm cánh, giết thời gian.

Cúi người nhìn ngó xung quanh, trong tầm mắt, một chiếc ghế dài bằng gỗ lim nằm bên cạnh bóng cây, mà cây cối hoa cỏ bên cạnh, đã sớm suy tàn, giống như từ rất lâu rồi không có người chăm sóc.

Trong đầu gom góp lại những mảnh trí nhớ về nơi này, rất rời rạc.

Cái không gian này của công viên Duyên Hải? Đúng là cùng đất nhà họ Hà muốn khai thác?

Còn có chuyện khác, theo lời Lục Minh Tuyên, đó là nơi bọn họ gặp nhau lần đầu tiên?

Trong lúc vô tình, người đàn ông đã đứng bên cạnh cô, cô hơi nghiêng đầu, chỉ vào phía dưới, hỏi, "Đây chính là nơi chúng ta hẹn nhau."

"Ừ."

"Nếu không, bây giờ chúng ta ra ngoài đi dạo đi? Đi qua chỗ đó." Cô đề nghị.

"Được." Người đàn ông rất vui vẻ đáp ứng

Hai người cùng quay lại, lại cùng nhau ra cửa.

Chiếc ghế dài bằng gỗ lim, cô đơn chiếc bóng, loang lổ vì gió sương.

Cô sờ lên bề mặt long lổ một cái, không nhận được nói, "Cũng đã rất nhiều năm rồi."

"Lúc gặp em, anh gặp phải chuyện đau khổ nhất của đời người là thất tình." Giọng đàn ông trầm thấp, anh không có trả lời vấn đề của cô, mà nói về những chuyện đã qua.

Trong đầu Cố Tử Mạt không tìm được dấu vết của đoạn ký ức đó, nghe anh nói, nhất thời cô lúng ta lúng túng không nói gì.

May mắn là anh không dừng lại quá lâu, mà tiếp tục nói, "Lúc ấy anh mua rất nhiều rượu, sau đó một mình đến đây, trước đó, anh uống rượu cũng không giỏi, nhưng đêm đó, anh lại uống rất nhiều, cũng uống thật lâu,

nhưng kỳ lạ là, anh uống như thế nào..., cũng không say, đầu óc lại rất tỉnh táo, sau đó có một cô gái đang bỏ chạy đến đây, có vẻ cô ấy cũng uống không ít rượu rồi, nhưng cô ấy lại rất nhiệt tình, bản thân đã không vui, vẫn muốn an ủi anh."

Người đàn ông này, cũng sẽ không lý do mà nói một chuyện gì đó.

Từ lúc anh bắt đầu nói, Cố Tử Mạt đã hiểu ngay, cái cô gái thiếu đầu óc trong miệng anh, chính là cô.

Cô nhẹ nhàng thở dài, "Nghe anh nói như vậy, em cảm thấy cô ấy rất ngu ngốc, nếu nói dễ nghe hơn một chút, thì giống như anh nói, là quá nhiệt tình, quá sốt sắng. Loại cô gái nhỏ này, nếu đặt ở thời buổi bây giờ, nhất định sẽ bị người lừa gạt thôi."

Cố Tử Mạt rất nhiệt tâm rất nhiệt tình, đã cách xa cô rồi, cô nhớ lại, cũng hơi khó khăn, nhưng theo cũng đoạn ký ức này, là nỗi đau xót không chịu nổi.

Sau khi xảy ra sự kiện kia, cô đã trở nên cách xa cái cô gái nhiệt tình trước kia rồi, càng ngày càng xa.

Nếu đặt ở hiện tại, cô nhìn thấy một con quỷ say uống rượu giải sầu, nhất định cô sẽ không quan tâm đến việc không đầu đó, gần đây, việc không liên quan đến mình thì cứ khoanh chân ngồi xem thôi, cô cũng không ngoại lệ.

Cô ngay cả bản thân còn chưa lo xong, làm gì có tư cách lo cho người khác? !

Trên khuôn mặt người đàn ông tràn ra một nụ cười nhẹ, tiếp tục nói, "Lúc anh thâm trầm không thể nhìn, cô ấy lại không ngại, vẫn ngồi ở bên cạnh anh, lải nhải suốt, lúc ấy anh thấy ghét bỏ cô ấy lắm, thật ra thì cũng không hề nghe cô ấy nói chuyện, cho đến lúc sau, lúc cô ấy sắp đi, cô ấy còn rất khoát khí cố gắng nhét cho anh 50 đồng tiền, đương nhiên anh sẽ

không cần, nhưng cô ấy lại phi thường cố chấp, lúc này anh mới nói chuyện với cô ấy một lát, thông qua trò chuyện, anh mới biết, thì ra cô ấy coi anh như một người đáng thương không có nhà để về đâu."

"Cô ấy thật đúng là đồng cảm tràn lan, tiền nhiều đến mức không có chỗ tiêu sao?" Cổ Tử Mạt nghe đến đó, giống như nghe được một chuyện cười vậy liền lắc đầu cười, hình như là thật sự không dám tùy tiện đồng tình với cách làm của cô gái này.

Người đàn ông ngồi lên trên ghế, hai chân vắt lên nhau, cười như không cười nhìn cô, "Đúng vậy, sau đó anh lại nói cho cô ấy biết, anh không phải không có nhà để về, mà anh thất tình, em đoán xem cô ấy nói thế nào?"

Cổ Tử Mạt nấp mắt, trong đầu hiện ra một chút hình ảnh, cô rất muốn bắt lấy nó, nhưng lại đau khổ không bắt được, lại bị người đàn ông hỏi đến, nhất thời cô cũng mất hồn, vốn gom góp được chút hình ảnh trong nháy mắt đã bị đánh nát, như những mảnh thủy tinh rơi đầy xuống đất.

Cô cau mày, muốn nhặt lên.

Khẽ ngẩng đầu, thấy anh vẫn đang chờ đợi câu trả lời của cô, cô nhẹ lắc đầu, suy đoán hỏi, "Cô ấy tiếp tục khích lệ anh sao? Dù sao cô ấy cũng nhiệt tình như thế cơ mà."

Người đàn ông lắc đầu, ánh mắt càng thâm thúy hơn, hình như cả người đều chìm trong đoạn ký ức kia, "Cô ấy không có, hình như cô ấy rất không biết khích lệ người khác vậy."

"Vậy cô ấy làm cái gì?" Cô nhớ tới mình trước kia, hình như cô đúng là giống anh nói như vậy, không biết khích lệ người khác chút nào, lúc đó, thành tích môn ngữ văn của cô là kém nhất.

Đối với những chuyện anh sẽ nói tiếp, cô lại cảm thấy hơi sợ phải nghe tiếp, cô sợ mình trước kia không hiểu chuyện, vô tâm làm ra chuyện gì tổn

thương đến anh.

Trong đầu là một đồng hồ loạn, cô muốn khom lưng nhặt những mảnh thủy tinh ký ức bể tan tành kia lên, nhưng cúi nhìn xuống, thì thấy đã vỡ hoàn toàn rồi, rất khó chấp vá để có được một kết quả.

Người đàn ông kéo tay của cô, để cô ngồi bên cạnh mình, cười như không cười nhìn cô, "Em biết không? Sau khi cố ấy biết tình huống của anh, lại ghét bỏ tránh xa anh nửa mét, nói với anh, nếu cô ấy là bạn gái cũ của anh, cô ấy cũng sẽ không cần anh, cô ấy lại còn nói, cô ấy cảm thấy anh rất tồi tệ."

Nói đến đây, anh lại cố ý dừng lại, thâm tình nhìn cô, trong đôi mắt lóe ra một điểm sáng, khóe miệng nở nụ cười, giọng nói cũng trầm thấp mê người như tiếng đàn vi-ô-lông-xen vậy, "Đáng lẽ cô ấy nên an ủi anh, nhưng rất kỳ quái, thế nhưng cô ấy lại không an ủi, mà nói với anh lời như vậy, em nói xem, cô ấy có đáng giận không?"

Cố Tử Mạt yên lặng cắn răng, anh ấy nói cô đáng giận, hiện tại cô lại càng giận bản thân hơn.

Trước kia cô sao có thể ghê tởm như vậy chứ, ngây ngốc đi quan tâm chuyện không đâu của người khác, còn gián tiếp hãm hại một thanh niên trẻ đáng thương nữa.

Cô lúc đó, thật đúng là không cứu nổi!

Cô cười khổ nhìn anh, "Thay vì nói cô ấy đáng giận, còn không bằng nói cô ấy quá đàn, cô ấy quá ngốc, ngay cả em đều cảm thấy cô ấy quá ngốc rồi." Cô biết, mình nói chính là bản thân, cô rất muốn cười lời nói của mình, nhưng trong lòng cũng cảm thấy khổ sở.

Trước kia cô thật sự quá đàn, mơ hồ để cho người khác lừa gạt, người khác đá cô đi, nói không muốn tiếp tục với cô nữa, cô không tin, vẫn cứ

muốn lấy lại, không lấy lại được, còn thiếu chút nữa giày vò cả tính mạng của mình nữa!

Đây không phải là đàn, thì là cái gì?

Người đàn ông mỉm cười cũng nhẹ nhẹ gật đầu, nắm lấy tay nhỏ bé của cô, từng chút từng chút một nắm lấy ngón tay của cô, thông thả ung dung nói, "Anh cũng cảm thấy cô ấy rất đàn, nhưng em không cảm thấy, đồng thời cô ấy cũng rất đáng yêu sao?"

"Cái này." Đáng yêu sao?

Cô thật sự không thể tượng tượng ra mình lúc đó, có bao nhiêu đáng yêu!

Tay của anh, xoa bóp ngón áp út của cô, dừng lại, "Nghe cô ấy nói như vậy, đương nhiên là anh không phục rồi, anh nói cho cô ấy biết, con người của anh, ngoại trừ ưu thế về đãi ngộ hoàn cảnh gia đình ra, thì trình độ học vấn của anh cũng rất cao, sau này nhất định có thể dựa vào bản thân mà kiếm được rất nhiều tiền, cô gái rời bỏ anh đi, nhất định sẽ hối hận."

Cố Tử Mạt tròn mắt, hiện tại cô hết sức tin tưởng rằng, đây là Lục Minh Tuyên đang kể lại chuyện cũ của mình!

Thì ra, kể từ lúc đó, người đàn ông này, cũng đã vô cùng tự tin.

Về phần kiếm nhiều tiền? Cô nhìn trên dưới toàn thân của anh, trong lòng suy nghĩ, tóm lại bây giờ anh có bao nhiêu tiền đây!

Chắc cũng không có bao nhiêu tiền rồi, một căn phòng trống không, dụng cụ trong nhà cũng không thấy đặt mua gì.

Người đàn ông thở dài, vẻ mặt lạnh nhạt, trong giọng nói tràn đầy hơi thở của những ký ức khó khăn, "Anh không nghĩ rằng, mặc dù anh nói như

vậy, cô ấy vẫn không thừa nhận. Cô ấy nói với anh, lẽ ra cô ấy muốn gả cho một kẻ có tiền, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ vừa suy sụp vừa vô dụng của anh, nhất thời cô ấy liền cảm thấy người có tiền không đáng tin cậy. Cô ấy nói, trong cuộc sống điều mà một người phụ nữ luôn luôn hướng tới chính là mỗi ngày chuẩn bị xong bữa ăn sáng sẽ đi đánh thức ông chồng ngủ nướng của mình, buổi tối lại cùng xem các chương trình giải trí với chồng, đây chính là cuộc sống gia đình hạnh phúc nhất rồi, loại hạnh phúc này còn giống như cuộc sống của một bông hoa vậy, đối với việc nhiều tiền hay ít tiền, cũng không có bao nhiêu quan hệ. Cô ấy còn nói cho anh biết, chuyện trọn vẹn đời của cô ấy sau này, khẳng định sẽ không có vấn đề tiền bạc, bởi vì cô ấy cảm thấy loại người như anh, tiêu biểu cho một loại cực kỳ rách nát siêu cấp rách nát, còn tự cho là người có tiền, cô ấy cảm thấy, cô ấy và loại người như anh, khẳng định không có cách nào sống chung với nhau được."

Cố Tử Mạt nghe mà hoảng sợ, đã từng có một đoạn thời gian rất dài, cô chính là có cái suy nghĩ này!

Mỗi ngày rời giường, làm xong bữa sáng ấm áp, sau đó đánh thức ông chồng ngủ nướng, cùng ăn sáng với anh ấy xong, sau đó đi làm đến lúc hết giờ làm, đây chính là một ngày đơn giản lại hạnh phúc.

Người đàn ông dùng sức cầm tay của cô, tựa cằm lên chán cô, khẽ cười nhỏ giọng hỏi, "Tử Mạt, em thật sự không nhớ rõ những chuyện này sao?"

Cô nhìn ánh mắt tươi cười của anh, nghìn lời vạn chữ đều tự hợp trong đầu, chuyện cũ như một đoạn phim bởi vì không rõ ràng mà càng trở nên đáng giá, có một ngày vì lại bị bỏ qua một lần nữa mà đột nhiên trở nên rõ ràng!

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cả Người Đều Khuất Phục Rồi. 1

Bầu trời một màu đen dày đặc, che giấu màu đỏ tươi vừa rồi, nặng trĩu như muốn rơi xuống, đè xuống khiến toàn bộ thế giới giống như đều yên lặng.

Bầu trời xanh trắng, đằng sau những công trình kiến trúc khổng lồ kia hình như cũng bị nghiền nát thành dòng lũ đáng sợ nhất, không ngừng mà gào thét.

Cố Tử Mạt cứ để mặc cho anh nắm tay, ánh mắt sững sờ nhìn anh, người đàn ông trước mắt, khóe môi mỉm cười, ánh mắt ấm áp nhu tình, anh hoàn toàn không bị sự thay đổi bất ngờ của thời tiết ảnh hưởng đến, mà vẫn lặng lẽ chờ cô mở miệng.

Thời gian dường như ngừng lại, thông qua ánh mắt của người đàn ông, từng phần trí nhớ rời rạc bất ngờ xâu chuỗi lại.

Một ngày kia, người mà cô vẫn thầm mến tỏ tình với cô, một cô gái trẻ gặp phải tình yêu bất ngờ, trong nháy mắt bị chấn động không biết nên làm thế nào.

Cô là con gái của nhà họ Cố, không thể tùy tiện nói yêu đương với một anh chàng nghèo túng được, Cố Trình Đông sẽ không đồng ý, Cố phu nhân lại càng không đồng ý, nhưng cô thật sự thích người đó, cô rất muốn đi tranh thủ có được phần tình cảm này.

Sau khi người đó hôn cô, cô liền chạy một mình rời đi, kết quả lại đụng phải một người đàn ông bê bối trong công viên Duyên Hải này.

Cô mới bắt đầu một tình yêu, còn anh ta lại thất tình.

Ở trong trí nhớ của cô, người đàn ông kia, nhếch nhác, chán chường, tuyệt vọng, ở trong mắt của cô, có thể dùng từ tồi tệ để khái quát lại, ai có thể nghĩ đến, cái người đàn ông chán chường đó, lại cùng với người đàn ông đáng dập thanh nhã, đi bộ cũng mang theo gió trước mắt này là cùng một người chứ? !

"Anh thay đổi rất nhiều, em cũng thay đổi." Giống như đang thở dài, cô trầm giọng nói.

Thời gian có thể làm thay đổi vài thứ, chàng trai trẻ tuổi chán chường lắc mình một cái, trong lúc lơ đãng đã đến bên cạnh cô, mà một người khác từng lưu lại một ký ức khắc sâu trong sinh mệnh của cô, lại đã đi tha hương nơi đất khách.

Mà lúc trước, bởi vì sự xuất hiện của người tự xưng là ‘ người đàn ông có tiền ’ Lục Minh Tuyên này, đã làm cho cô tin rằng ‘ đàn ông có tiền ’ không đáng tin cậy, vì vậy cô bất chấp tất cả bằng lòng đi tìm một người đàn ông bình thường, sống những ngày đơn giản.

Đến một ngày, một người sẽ thay đổi vì người nào đó? Ai là người sẽ thay đổi vì cô đây?

Cô vừa trả lời, vừa cố gắng nhớ lại chi tiết đêm đó, chỉ tiếc, ấn tượng của người đàn ông chán chường đó lưu lại là cực kỳ nhòe bé, rốt cuộc cô đã nói những gì, cô vẫn không nhớ ra được.

Người đàn ông sa sầm xuống, "Như vậy cũng tốt, không có gì không tốt cả."

Anh đứng lên khỏi ghế, đưa tay vào trong tầm tay cô, đưa bàn tay mạnh mẽ của mình cho cô, trầm giọng nói, "Chúng ta có quá khứ, có hiện tại, có tương lai, như vậy có cái gì không tốt đâu?"

Vừa nghe thấy anh nói như vậy, cô hơi ngỡ ngàng, nhưng rất nhanh đã tỉnh ngộ lại, cô khẽ gật đầu một cái, lại gật đầu, đặt tay lên lòng bàn tay anh, để anh tùy ý kéo cô đứng dậy khỏi ghế.

Anh khẳng khẳng không chịu buông tay cô ra, vẫn cứ nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, lòng bàn tay ấm áp ươn ướt.

Gió thổi báo hiệu giông tố sắp đến, Cổ Tử Mạt ngửa đầu chăm chú nhìn lên trời, màu xanh trắng vẫn kéo dài đến đầu kia của thành phố, giống như trái tim đập trong lồng ngực vậy, nó vẫn đang tiếp tục hướng tới phía đó mà đi.

Là quá khứ sao?

Mây vỡ nát thành những hạt mưa, chờ đợi thật lâu, lại đợi được người đó không chào mà đi, người nào đó, xin lỗi, đã trở thành quá khứ đã qua rồi.

Dường như tất cả đều đã kết thúc, cô cúi đầu yên lặng, nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau thật chặt, anh không chịu buông tay, cô cũng không thể buông tay.

Có lúc, ngay cả cô cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao cô lại tin tưởng anh như vậy, tin tưởng vào khả năng của anh, tin tưởng vào mỗi một câu nói của anh, làm mọi chuyện vì cô, mà cô, lại vẫn không biết được thân phận chính xác của anh.

Cái cảm giác tín nhiệm này, rốt cuộc từ đâu mà đến?

Mạch suy nghĩ vẫn còn đang lên xuống, chưa kịp bình tĩnh lại, hai cánh tay của Lục Minh Tuyên đã ôm lấy cô, lại ôm rất chặt, giống như cô là vật báu duy nhất của anh vậy, ai cũng không thể đoạt cô đi được.

Cảm thụ sự ấm áp trong ngực của anh, cô cảm thấy mình giống như một cây cỏ lau đã lung lay rất lâu ở trong gió, cuối cùng tự nhiên lại tìm được

điểm dừng chân cuối cùng.

Gió lạnh thổi tới từng cơn, bỏ qua những tiếng kêu sợ hãi của mọi người, những cây hoa cỏ nhỏ mềm yếu đã run rẩy đổ sát xuống mặt đất từ lâu, trận mưa này, nên rơi xuống rồi.

"Chúng ta trở về thôi." Cô ngược mắt lên nhìn anh, hỏi ý kiến của anh.

Anh cũng giương mắt lên nhìn bầu trời, "Tất nhiên là phải trở về rồi."

Trước khi đi, cô hơi lưu luyến nhìn chiếc ghế phía sau, không nhìn được mà tiếc nuối nói, "Đáng tiếc, nghe nói nơi này sắp bị phá hủy hết rồi."

Nhà họ Hà đã mua được đất, mặc dù vẫn chưa tìm được nhà đầu tư, cũng sẽ có người mới mua được nó, chiếc ghế này, vẫn không thoát khỏi số mệnh sẽ bị vùi lấp theo năm tháng.

Anh nhìn theo ánh mắt của cô, cánh tay ở vai của cô co lại, "Sẽ không, chỉ là quy hoạch lại thôi, chỉ có thể là quy hoạch lại một lần nữa mà thôi."

Cố Tử Mạt bối rối, "Nhưng nơi này."

Giọt mưa ẩm ướt rơi xuống đất, cắt đứt giọng nói của cô, mà trận mưa này, cuối cùng vẫn cứ rơi xuống "đúng lúc" như vậy, xối ướt hết người bọn họ.

Cô không nhìn được che đầu, ra sức chạy nhanh về phía trước, vai và cánh tay của anh vẫn vây quanh cô, che chở cho cô, cho dù là trong mưa ướt át, cô vẫn có thể cảm thấy được lồng ngực nở nang của anh, mang theo nhiệt độ ấm áp không thể tưởng tượng nổi.

Hai người chạy thẳng về tầng 11, đã quen thuộc rồi, anh mở cửa, đặt cơ thể nhỏ bé của cô trên cánh cửa, râu ngắn ngùn, cọ xát vào tai của cô, lười biếng mê hoặc cô, "Bị mắc mưa ướt hế rồi, cùng nhau nhé?"

Hơi thở của anh bao phủ trong không gian, khuôn mặt ngấm mưa lại lộ ra một sức nóng của lửa.

Cô dựa sát vào, không muốn dời đi chút nào.

Cứ dính sát vào người anh như vậy, có thể có được cảm giác an lòng, mà người đàn ông trước mắt này, chính là chồng của cô, cô dựa vào người anh, cũng rất yên tâm thoải mái.

Nước mưa thấm ướt quần áo, chỉ cách nhau bởi hai lớp vải dệt đã trở nên cực kỳ bé nhỏ, hô hấp của anh đã bắt đầu không ổn định, đáng tiếc vừa rồi cô lại không hiểu ám hiệu của anh.

"Đều bị ướt hết rồi." Anh quyết định hướng dẫn từng bước một, nhẹ nhàng cúi đầu, cẩn thận nhẹ nhàng hôn lên khuôn mặt của cô, từ từ cọ xát, dẩy dứa, mặc dù động tác vô cùng nhẹ nhàng, nhưng vẫn khiến trái tim nhỏ bé của cô hốt hoảng.

"Hả? Vậy anh tắm trước đi." Cô nhìn quanh về phía phòng tắm.

Anh lại ôm cô chặt hơn, nhỏ giọng nói, "Giữa chúng ta, không cần ai nhường ai cả, cùng nhau?"

Trong nháy mắt cô trở nên trì độn, nhưng ngay sau đó phản ứng lại kịp, ánh mắt mê mang nhìn vào đôi mắt nhu tình đầy cuồng nhiệt của anh.

Anh chỉ cảm thấy trong lồng ngực đập thùng thùng, ngọn lửa trong cơ thể cũng bốc cháy lên rồi, nhanh chóng lan tràn khắp toàn thân và đại não, ngay cả đôi môi cũng bị hút hết hơi nước.

Anh lại ôm cô thật chặt trong ngực, hơi thở cực nóng phả vào bên má cô, lại hít một hơi thật sâu ở cổ của cô, chột ngắc đầu nhìn cô, dịu dàng hỏi, "Tử Mạt?"

Người đàn ông khẽ chau mày, ánh mắt hơi khép lại, mũi cao môi mỏng, cằm vuông mạnh mẽ, rõ ràng là một gương mặt bạc tình lạnh nhạt, bây giờ nhìn kỹ hình như lại thấy hơi có tình nghĩa rồi.

Trái tim của Cố Tử Mạt đập nhanh hơn, lập tức hiểu được ý của anh, nói ngay như chém đinh chặt sắt, "Không được!"

Nghe thấy cô gái nhỏ cự tuyệt, vẻ mặt của người đàn ông cũng không có biến hóa gì lớn, anh cong khóe môi, nụ cười mơ hồ, tay vuốt từ gáy trơn bóng của cô thăm dò đi xuống, làm cho chiếc áo sơ mi đã bị ướt nước mưa của cô nở rộng ra một chút, miệng lại hỏi nhỏ, "Tại sao?"

"Không tại sao cả, chính là không được thôi! Em vẫn cảm thấy không được!" Bị anh ép hỏi đến mức này, Cố Tử Mạt thiếu chút nữa thì gấp đến đỏ mặt rồi.

Rõ ràng là tin tưởng anh, rõ ràng đã thành vợ chồng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn có thứ gì đó đang quấy phá ở trong đó, có vài thứ, cô vẫn không có cách nào đột phá được.

Đã từng bị người khác làm tổn thương, lại thiếu chút nữa bị lừa thân lừa tình, cô vẫn luôn ngốc như vậy, cô có thể phân biệt được hết những thứ này sao?

Ngoại trừ nguyên nhân này, điều cô lo lắng hơn chính là, về sau anh sẽ nghĩ như nào, ước nguyện ban đầu khi kết hôn của cô cũng không thuần túy, bản thân anh lại biết rõ chân tướng rồi, vẫn có thể chấp nhận cô giống như bây giờ được sao?

Cô ngược mắt lên nhìn ánh mắt hơi bi thương của anh, rằng môi khẽ nhúc nhích, cô rất muốn mở miệng nói cho hắn biết điều này là vì sự khởi đầu không thuần túy đó.

Một tiếng sét vang lên, cô hơi run lên một cái, thân thể run rẩy lùi về phía sau, lời nên nói, lại bị chìm trong nỗi sợ hãi.

Khi tiếng sét vang lên, trong lòng bàn tay đã toát ra một lớp mồ hôi mỏng, sờ lên hơi có cảm giác nhớt nháp, anh có thể tình tường nhận ra sự kháng cự của cô, mày hơi nhíu lại nhỏ giọng hỏi, "Em không thích? Sao?"

Bị anh ép hỏi như vậy, sắc mặt cô xấu hổ đỏ bừng lên, môi ngập ngừng, vẫn cắn răng cự tuyệt, "Không thích!"

Người đàn ông nghi ngờ, bàn tay như có như không ma sát qua lại trên vai trần của cô, cuối cùng lại bất đắc dĩ mà buông ra, bàn tay chụp mạnh vào cánh cửa, giọng khàn khàn nói, "Vậy em tắm trước đi."

Cô cũng không để ý tới cái khác, tránh né ánh mắt của anh, vội vàng đi vào phòng tắm.

Giờ phút vô cùng nguy hiểm đã qua, cô vẫn nhịn không được tựa cả người vào bức tường gạch men trong phòng tắm, từ từ hồi phục tinh thần, mới mở vòi hoa sen.

Cô lại từ chối anh, lại xấu hổ muốn chết với anh.

Tình huống vừa rồi, làm gì có người đàn ông nào sẽ không để ý chứ, khẳng định anh cũng sẽ không ngoại lệ, nhưng theo tính cách của anh, cô cũng có thể đoán được, chắc chắn anh sẽ không làm khó cô, anh sẽ chỉ làm khó bản thân mình thôi.

Không lý do, cô cảm thấy hơi đau lòng vì anh.

Cô cũng không dám tắm quá lâu, bởi vì anh cũng bị mắc mưa, lúc cô khoác áo choàng tắm đi ra, đúng lúc anh đang đứng dựa tường bên cạnh phòng tắm, thấy cô ra ngoài, khẽ gật đầu với cô, rồi sau đó chỉ chỉ một cái

phòng bên cạnh, "Đi vào thay quần áo đi, Đại Thiển đã thuê người mang đồ đến rồi."

"A." Thấy trên khuôn mặt của người đàn ông không hề có lấy một tí khúc mắc nào, ngay cả một tia không vui cũng không có, cô hơi yên tâm một chút, đi đến căn phòng kia.

Đẩy cửa ra, nhìn thấy quần áo, mỹ phẩm được đóng gói cẩn thận, cô hiểu, cô đã bị Đại Thiển đóng gói đưa đi rồi.

Cô từ từ ngồi xổm người xuống, chọn lựa bộ quần áo ra ngoài chuẩn bị thay.

"Đằng đằng ——" tiếng gõ cửa thanh thúy truyền tới, lại có một trận tiếng ho của người đàn ông, tiếp theo, giọng nói trầm ấm đặc biệt của người đàn ông truyền từ phòng ngoài tới, "Nên ăn trưa rồi, em ăn cái gì?"

"Đào Hồng Liễu Lục?" Cô suy nghĩ một lượt, vẫn quyết định ăn món này.

Người đàn ông mỉm cười, "Không đổi món khác sao?"

"Không đổi!" Ở mặt này, cô rất kiên quyết.

Người đàn ông không nói gì nữa, nhắc chân rời đi.

Nghe được tiếng bước chân càng lúc càng xa của anh, thần kinh căng thẳng của cô mới hơi thả lỏng, cô tìm một cái khăn sạch, dùng khăn lông lau tóc, lau từng chút một, cũng không biết trải qua bao lâu, nghe được tiếng anh gọi, cô mới mở cửa bước ra.

Lục Minh Tuyên không chớp mắt nhìn cô đi ra, bị vẻ đoan trang của cô làm kinh ngạc, trên người cô là một chiếc áo sơ mi dài tay màu trắng bằng tơ tằm, hai nút áo ở cổ để mở, phơi bày ra một mảng da thịt trắng nõn,

phải dưới mặc một chiếc váy màu xám dài tới gối, đơn giản lại hào phóng, thanh lịch tao nhã, rất có dáng vẻ của một người đẹp trí thức rồi.

Đánh giá toàn thân cô xong, anh khoanh hai tay lại, ra vẻ ngẫm nghĩ rất lâu, mới mở miệng hỏi cô, "Em tính chiều nay đi làm?"

Cô dừng bước, mấp máy môi, vẫn gật đầu, "Ừ, buổi sáng em cũng không xin phép, dự định buổi chiều sẽ đi."

Thấy anh nhìn thời tiết bên ngoài, tuy là mưa không to, nhưng bầu trời cũng rất u ám, cũng không phát biểu ý kiến của mình, mà nhàn nhạt mở miệng, "Đợi lát nữa, anh đưa em đi."

"Ừ." Cô lo lắng ngồi xuống, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Không khí bữa trưa thật sự không tốt lắm, may mắn bởi vì cô vừa ăn sáng xong, cho nên bữa trưa ăn được ít, rất nhanh đã ăn xong rồi, người đàn ông thấy cô đã ăn xong, cũng buông chén đĩa xuống, "Em đi luôn bây giờ?"

Giọng nói bình thản, nghe qua giống như không có quá nhiều cảm xúc, nhưng mà cô nghe được, lại cảm thấy bên trong không hề bình thản.

Cô hơi sửng sốt, người đàn ông này thật sự để ý tâm tư của cô, khiến cho cô không chỗ có thể trốn.

Đưa đầu ra là một đao, rút đầu vào cũng là một đao, cô ngưng thần, lấy cớ, "Đúng vậy, em còn chưa quá quen thuộc với công ty, cho nên đi sớm, cũng sẽ làm việc tốt hơn." Người mới nhận chức, không hiểu rõ về công ty, lúc làm việc sẽ rất khó khăn.

Người đàn ông hơi ngừng chân lại, nhíu nhíu mày, mới trầm thấp giọng nhắc nhở, "Trở về nhà cầm cái áo khoác, bên ngoài có gió."

Bất giác, cô mới biết mình lại mặc như vậy trong thời tiết này, hơi lạnh, cô trở về nhà, rút một cái áo khoác từ trong bao quần áo Đại Thiển gửi đến cho cô.

Người đàn ông nhìn chiếc áo khoác trên tay cô một chút, cầm xem, thử xem độ dày của chiếc áo, mới làm như đồng ý gật đầu một cái, mở cửa, cùng cô ra ngoài.

Cùng đi với nhau, anh đã từng đến công ty của cô, đoạn đường này, cũng quen thuộc như vậy.

Lúc chia tay, cô lại không nói lời nào, nhìn đồng nghiệp ra vào ở cửa công ty, tay nắm vào chỗ mở cửa xe, nói nhỏ, "Em đến nơi rồi."

Người đàn ông nghiêng mặt sang, trầm ngâm nhìn cô, ánh mắt thâm thúy sâu không thấy đáy, con người và ánh mắt cùng một dạng thần bí khó lường như nhau, vậy mà không hề nói tạm biệt với cô, cũng không tắt máy xe, để cho cô tự mở cửa xe bước xuống.

Nhưng nhìn vẻ mặt của anh, cô có thể xác định, người đàn ông này không hề hoảng thần, giống như là đang tập trung suy nghĩ gì đó hay là muốn nán lại một lát vậy.

Trong lúc nhất thời, cô thấy khso xử, tay cầm ở cánh cửa xe cứng đờ, cúi thấp đầu, sau đó lại ngẩng đầu, nhỏ giọng nhắc nhở anh nói, "Em đến rồi, em cũng nên đi xuống thôi."

Lúc này người đàn ông mới nhú mày, trên mặt cũng có biểu tình, thấy anh nhìn vào kính chiếu hậu bên trái, mở khóa, bước xuống xe trước, sau đó đi vòng sang phía cô, mở cửa xe cho cô.

Cô xuống xe, giày vừa đứng vững trên mặt đất, người đàn ông lại ôm lấy eo thon của cô một cái, bên môi nhiễm cười, trực tiếp ra lệnh với cô, "Hôn anh đi."

"À?" Cô kinh ngạc.

Điều này cũng không khỏi quá trực tiếp rồi, mặc dù đã nhận giấy chứng nhận, nhưng dù sao ở cửa công ty, người đến người đi, bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, cô nghĩ tới những thứ này, hơi khó xử.

"Chỉ một cái hôn tạm biệt, cũng không thể được sao?" Người đàn ông buông một bàn tay ra, nới lỏng cổ áo sơ mi một chút, nhếch môi nói.

Nụ hôn này, thật đúng lý hợp tình.

Cô hít vào một hơi, lại không biết làm sao với anh, chỉ biết khoa tay múa chân, ý bảo anh cúi người xuống, cũng giúp cô hôn anh dễ dàng hơn, tuy nói có người chênh lệch về độ cao, còn thấy nụ hôn thú vị, nhưng anh thật sự quá cao, vì hôn đẹp một chút, hôn ưu nhã một chút, cô quyết định để anh phối hợp với cô.

Người đàn ông thấy cô thỏa hiệp, trong ánh mắt đầy nụ cười, rất nghe lời điều chỉnh vị trí, khom người xuống.

Cô chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng thoát khỏi ma trảo của anh, nhắm ngay đôi môi mỏng hấp dẫn của anh, tiến gần đến hôn lên.

Đôi môi chạm vào nhau, môi nhạy cảm của anh cảm nhận được sự dịu dàng của cô ngay lập tức, tay kéo eo của cô sát vào nâng lên cao, đầu lưỡi thừa dịp tràn vào, hàm răng cũng thừa dịp công thượng.

"Ừmh." Cổ Tử Mạt đột nhiên cảm thấy có cảm giác bị lừa gạt, theo bản năng liền giãy giụa.

Người đàn ông cắn môi của cô, nhẹ nhàng nói nhỏ, "Em yêu, em thích cái này mà, không cần đi." Nếu đã lên phải thuyền giặc, nào có dễ dàng để cô tránh né như vậy chứ !

Làm sao cô sẽ để anh tùy ý được, thừa dịp chỗ trống khi anh nói chuyện, đã khéo léo tránh ra, không tiếp tục để anh được như ý, đối mặt với tình huống bất ngờ này, người đàn ông cũng không vội không buồn, ngược lại đặt cằm trên cổ của cô, thổi khí vào, giọng nói mập mờ không rõ, "Một nụ hôn tạm biệt rất tuyệt vời."

Anh vô số thủ đoạn, dĩ nhiên Cố Tử Mạt không thể tiếp hết được, cảm giác tê tê đại đại kỳ dị từ nơi cổ truyền ra, chạy đến tứ chi, tay chân của cô cũng không biết nên đặt ở đâu nữa.

Đúng là một trận hành hạ khác rồi!

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Cả Người Đều Khuất Phục Rồi 2

"Cố Tử Mạt, thật không ngờ, a." Sau lưng một giọng cười nhạo thấp hèn làm xáo trộn mọi thứ.

Cô theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Hà Ân Chính đứng đưa một chùm chìa khóa xe nghênh ngang đi về phía này.

Hà Ân Chính cũng không đi thẳng tới trước mặt bọn họ, mà đi quanh xe của bọn họ 2 vòng, lại tiếp tục cất tiếng, "Audi q7? Không vượt qua một trăm vạn đâu nhỉ, Tử Mạt ơi Tử Mạt, cô nói một chút xem, ánh mắt của cô thế nào thế, chiếc Audi 150 vạn của tôi thì bị cô nhìn thành xe nhỏ rách nát, còn chiếc Audi q7 ở cấp bậc thấp này lại bị cô xem thành báu vật hiếm thấy?"

Hỏi một cách lạnh nhạt cười giễu, cực kỳ chói tai, lập tức khiến cả người cô nổi đầy gai ốc rồi. Đương nhiên Cố Tử Mạt nghe ra ý tứ trong lời nói của Hà Ân Chính, rõ ràng Hà Ân Chính cố ý chặn bọn họ lại, sau đó báo thù!

Nhớ tới bữa cơm của ba người ở nhà hàng, bánh xe của Hà Ân Chính bị bọn họ đâm thủng, cô rất vui vẻ tiến lên nói Hà Ân Chính lái một chiếc Audi rách nát, lần này, Hà Ân Chính bắt được cơ hội nên trả thù lại đây.

Cái đồ đàn ông đê tiện này, vậy mà thù dai đến tận bây giờ, lại còn dùng phương pháp thấp kém như vậy nữa!

Trong lòng Cố Tử Mạt cười nhạo Hà Ân Chính, gai nhỏ trên người cô rất muốn đâm vào người anh ta, vừa muốn tiến lên giằng co với Hà Ân Chính,

lại bị người đàn ông nắm lấy khuỷu tay, thấy anh có hành động, cô cũng không tiện hành động một mình, chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa.

Lục Minh Tuyên ôm Cổ Tử Mạt ở trước ngực, bình tĩnh liếc mắt nhìn chiếc xe của Hà Ân Chính đang dừng ở phía sau một cái, sau đó mới đưa ánh mắt đến trên người Hà Ân Chính, giọng nói đầy châm chọc: " Anh Hà vì một câu nói mà xỉ nhục Tử Mạt như vậy, không khỏi quá hẹp hòi rồi, vốn dĩ tôi cũng không muốn nhiều lời, nhưng có Tử Mạt ở đây, tôi không thể không tốt bụng nhắc nhở một câu, làm một người đàn ông, lòng dạ rộng rãi sẽ được phụ nữ hoan nghênh hơn đó."

Lời nói này thực sự đủ độc đủ xấu, đầu tiên châm chọc nói Hà Ân Chính quá hẹp hòi, thứ hai lại đùa cợt Hà Ân Chính dừng lại mất công vô ích, cuối cùng cũng không thể ôm người đẹp về được.

Mặc dù Hà Ân Chính là một nhà một nhà nghệ thuật giả tạo, cả ngày chỉ loay hoay với mấy bức tranh tầm thường để lừa đời lấy tiếng, nhưng đồng thời anh ta cũng là người thừa kế của nhà họ Hà, từ nhỏ cũng thường thấy những việc đối đầu gay gắt cùng ngầm ngầm hại người.

Anh ta vừa nghe đã hiểu ngay lời này là vũ nhục anh ta, một người luôn luôn thiếu kiên nhẫn như anh ta, thế nhưng tức giận đến mức đỏ cả mang tai.

Cổ Tử Mạt biết Hà Ân Chính luôn luôn thích kích thích, lại thấy anh ta một tư thế muốn giết người như vậy, nghĩ thầm không tới ba giây, anh ta sẽ xông lên thôi, trong lòng thầm đếm từ ba tiếng.

Ba! Hai! Một!

Đếm xong rồi, mà Hà Ân Chính vẫn còn đứng ở tại chỗ, lại không ra tay, cũng không hề cắn người giống như chó điên nữa.

Kết quả ngoài dự đoán, cô thấy rõ mắt Hà Ân Chính đã đỏ ngầu lên rồi, nhưng anh ta vẫn không xông đến, tầm mắt của cô hạ xuống dưới, thì thất tay của Hà Ân Chính cũng nắm thành nắm đấm rất chặt rồi, trên tay đều nổi gân xanh, giống như chỉ cần hơi buông lỏng một chút là nó sẽ vung tới vậy.

Cái tên đàn ông đề tiện chỉ biết lừa đời lấy tiếng này, hình như đang ăn nhả cái gì đó.

Kiêng dè với thân phận của ‘Lục Duật Kiều’ sao? Hay là, Hà Ân Chính vẫn chưa hết ý nghĩ xấu xa, vẫn muốn kết thân với nhà họ Cố? Cố phu nhân không nói với Hà Ân Chính việc cô đã có gia đình sao?

Thôi, nếu Cố phu nhân không có chủ động nói, thì cô sẽ biểu diễn cho Hà Ân Chính nhìn, chặt đứt hết niềm tưởng của anh ta đi cũng tốt.

Nghĩ tới đây, tâm tình của Cố Tử Mạt đã cảm thấy cực kỳ sung sướng, cô đón lấy ánh mắt đỏ như máu của Hà Ân Chính, trong ánh mắt đã hiện lên vẻ hoảng sợ ngay rồi, cô kéo kéo chiếc áo khoác trên người, hoảng sợ trốn ra sau lưng Lục Minh Tuyên, cực kỳ yếu điệu xin sự giúp đỡ: "Ông xã, anh bảo vệ em!"

"Cô! Các người!" Hà Ân Chính ghen hòng nhìn trôn trời, ngọn lửa phản hận trong mắt có xu thế lan ra cả đồng cỏ.

Anh ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, hai người này vừa mới hôn nhau nóng bỏng như vậy, lại ở dưới tình huống mà anh không biết, trở thành vợ chồng rồi!

Điều khiến anh không thể tiếp nhận được nhất, đó là anh đường đường là thiếu gia nhà họ Hà, lại bị đám người kia đùa rồn như vậy!

Cố phu nhân nói với anh, muốn anh yên tâm cứ mạnh dạn theo đuổi Cố Tử Mạt, mà sau lưng, lại đồng ý cho đôi nam nữ chó má này kết hôn, đúng là kẻ hai mặt lật lọng, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Hiển nhiên Cố Tử Mạt rất vui vẻ, quả nhiên cô đã đoán đúng tâm tư của Hà Ân Chính.

Còn chưa chết tâm đúng không? Vậy thì cô sẽ giết sạch toàn bộ ý nghĩ không an phận của anh ta! Cũng làm cho anh ta nếm thử cảm giác chìm ngập trong tai họa một chút!

"Chúng tôi? Chúng tôi làm sao? Tôi và Duật Kiều đã nhận giấy chứng nhận rồi, bây giờ anh ấy là người chồng hợp pháp của tôi." Nói xong, cô giơ ta trái lên, lấy nhẫn cưới trên tay mình ra, ngay cả trên mặt cũng lóe ra tia sáng kỳ dị.

Hà Ân Chính định thần nhìn lại, quả nhiên trông thấy trên ngón áp út của cô có đeo một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn tuy nhỏ, nhưng phát ra ánh áng mờ mờ, suýt làm tổn thương hai mắt của anh, Hà Ân Chính tức giận muốn nổi điên lên được, anh bực bội gãi gãi tóc của mình, xoay người liền bước đi, giống dính phải vi khuẩn gây bệnh nào trên người ở nơi này vậy, khiến cho anh vội vã chạy trốn chết thoát khỏi đây vậy!

Cả người anh, giống như một con gà trống thua trận, mặt xám mày tro, không còn một chút oai hùng nào nữa.

"Kể từ lúc anh ta và Cố Trinh Trinh thông đồng với nhau, trí thông minh càng ngày càng giảm xuống rồi, không ngờ chia tay với Cố Trinh Trinh xong, mà sự thông minh của anh ta vẫn tăng thêm được chút nào." Cố Tử Mạt nở nụ cười nhìn Hà Ân Chính bị dọa sợ chết khiếp, vẫn không quên cho Hà Ân Chính một câu chế nhạo nữa.

Người đàn ông nhếch miệng lên, cúi thấp đầu, kê vào lỗ tai cô cười đáp lại, "Thật không nghĩ tới, em còn nghịch ngợm hơn cả anh."

"Anh? Em?" Cố Tử Mạt trừng mắt nhìn anh, hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, trong đầu có tia sáng vụt qua rất nhanh, cô nhanh chóng bắt được, "Vừa rồi. Anh cố ý muốn em hôn anh hay sao?"

Khó trách ở trước công chúng, người đàn ông này lại hùng hồn yêu cầu được hôn như vậy.

Thì ra, trong lúc vô tình, cô và Hà Ân Chính, đều bị tính kế, bây giờ cô càng hiểu rõ, Hà Ân Chính có bao nhiêu bi thống rồi !

"Anh cầu xin bà xã của mình hôn mình một cái, cũng không có cái gì không đúng." Người đàn ông một vẻ tinh thần sáng khoái, cầm tay trái của cô nâng lên, hôn lên mu bàn tay cô, nhẹ nhàng lên tiếng biện hộ cho mình.

Lúc ở trên xe, anh đã nhìn thấy Hà Ân Chính, chỉ nhìn thấy người đàn ông này thôi, máu ghen trong người anh đã sôi trào rồi, vừa nghĩ tới Hà Ân Chính dùng cách thức vô lại quần lấy Cố Tử Mạt khi để bà xã của anh, thì anh đã cực kỳ phiền não rồi, làm sao có thể không dùng tới đòn sát thủ được chứ.

Phải biết, trước vấn đề tình cảm, đàn ông có lúc biểu hiện còn sâu sắc hơn so với phụ nữ.

"Đôi khi, phụ nữ cũng nên quan tâm đến cảm giác an toàn của một người đàn ông, ví dụ cũng giống như vừa rồi vậy, em đối với người trước đó." Anh kề đôi môi mỏng vào sát bên tai cô, nhỏ giọng lẩm bẩm với cô, trong giọng nói đều mang theo sự quyến luyến với cô.

Lần đầu tiên Cố Tử Mạt nghe được anh nói chuyện bằng loại giọng điệu này, giọng nói nhỏ một cách kỳ quái, cực kỳ mềm nhẹ, dường như bên trong còn mang theo sự uất ức cùng bất đắc dĩ nhẹ nữa, bởi vì môi anh thổi ra hơi nóng, cả bên tai cô đều có cảm giác tê tê dại dại, trong đầu lập tức cảm giác được sự nguy hiểm.

Mà nghe xong luận điệu của anh, cô lại càng có cảm giác kích động muốn ngất, cảm giác an toàn của đàn ông?

Đó là cái gì! Có tồn tại sao?

Hơn nữa nghe ý tứ của anh, hình như anh vô cùng để ý chuyện của cô và Hà Ân Chính, cô cảm thấy, mình nhất định là người duy nhất biết được một mặt mặt danh kỳ diệu của người đàn ông này, mỉm cười thờ dài, vứt cho anh một ánh mắt ‘ anh đã nghĩ quá nhiều rồi’, nhẹ giọng nói, "Làm sao lại như vậy? Anh ta là cái người cũ mà không có tính uy hiếp nhất đấy, ngựa tốt đều không ăn cỏ cũ, sao em có thể làm loại chuyện như vậy được chứ? Lần trước anh ta tới công ty làm âm ỉ như vậy, anh cũng nhìn thấy rồi, tình huống như vậy, em cũng vẫn đối xử với anh ta như đối với kẻ địch, mà anh còn lo lắng sao?"

Người đàn ông tinh tế nhìn gương mặt của cô, sau khi nghe xong cô nói một tràng, mây đen trên mặt vẫn chưa tản đi, anh khẽ lắc đầu, giống như vô tội nói, "Làm sao đây, anh vẫn không yên lòng."

Cô không biết nói gì, nét mặt vùng lờn nói của người đàn ông này đều tỏ ra uất ức, giống như một đứa bé giả bộ đáng thương xin cô kẹo, nhưng rõ ràng người đàn ông này ưu nhã, thâm trầm, cao lớn, tự tin, cố tình sau khi Hà Ân Chính xuất hiện như vậy, anh lại biến thành cái bộ dáng này.

Anh đẩy cô vào tình trạng rối rắm, cô trực tiếp không có chỗ để lui, vốn dĩ cô không muốn để ý tới anh, nhưng cái ánh mắt uất ức kia lại không giống như giả bộ, điều này làm cho cô không thể không bắt đầu quan tâm đến cảm giác an toàn của đàn ông.

Vậy rốt cuộc nên làm thế nào đây?

Đột nhiên cô nghĩ tới Cố phu nhân, mấy năm qua, Cố Trình Đông có gia đình ở bên ngoài, nếu đối là những người phụ nữ khác, đã tức giận làm âm

ĩ lên từ lâu rồi, nhưng Cố phu nhân vẫn luôn cái dáng vẻ không hề lo ngại, truy cứu nguyên do, cũng là vì một tờ hôn thú! Thân phận vợ cả!

Cuối cùng suy nghĩ hơi thông thuận, cô đã nghĩ thông suốt điểm này, cầm ngược lại lấy cổ tay của anh, dốc lòng nói liên miên: " Em là vợ của anh, chúng ta được pháp luật bảo vệ, sau này, giấy chứng nhận kết hôn sẽ do anh giữ, như vậy, thì anh cũng nên yên tâm đi nhé."

"Tử Mạt, lòng của đàn ông, cũng không phải một tờ giấy hôn thú nhỏ nhỏ đã có thể lấp đầy được." Người đàn ông nhẹ nhàng nắm ngón tay của cô, trong lời nói như có sự chán nản.

Cố Tử Mạt tưởng là những lời này, có thể đuổi hết sự bất an của người đàn ông này, lại không nghĩ, cô đã lọt vào vũng lầy sâu hơn rồi.

Cái người đàn ông trước mắt lúc nào cũng có sự tự tin phi thường này, giờ phút này lại có vẻ cô đơn, anh nói chuyện chỉ nói một nửa, còn một nửa phái sau tự nhiên bấm rớt, đương nhiên cô không thể hỏi tới, chỉ có thể tự mình suy nghĩ thôi.

Rất nhiều chuyện, chưa trải qua 1 lần, sẽ rất khó hiểu biết mà không cần thầy dạy, cũng giống như tình huống này vậy, kinh nghiệm của Cố phu nhân dùng ở đây, hiển nhiên không có một chút hiệu quả nào cả, ngàn suy nghĩ vạn lo lắng, cô đau khổ vì không có đáp án.

Mà kinh nghiệm thường ngày lại nói cho cô biết, cô có thể nói thêm vài câu chọc cười, là có thể lấy lệ với người đàn ông này rồi, nhưng bây giờ, cô lặng lẽ nhìn về phía người đàn ông này, chỉ cảm thấy thần sắc của anh mang theo tiêu điều, phong cách cũng có chút không giống thường ngày, có lẽ, người đàn ông này đúng là thực sự để ý người cũ của cô rồi.

Thật sự để ý sao?

Cố Tử Mạt hết mím môi lại nhếch môi, vẫn không chịu nổi tâm tình của anh, cô quyết định khuất phục trước anh rồi, cũng không để ý chung quanh có đồng nghiệp đang nhìn hay không, cô hơi lưu luyến chui nửa người vào trong ngực anh, tay nhỏ bé mềm mại không sợ lần mò đến vị trí trái tim của anh, nửa làm nũng nửa nổi giận mà nói, "Anh không nói, thì em làm sao biết làm thế nào để anh hết bất an chứ, anh nói ra, thì em mới có thể làm theo được ! Anh. Có thể nói một chút cho em biết hay không."

Thật ra thì trong lòng cô cũng lo lắng vô cùng, cảm giác an toàn của đàn ông, đây rốt cuộc là gì chứ!

Nếu hai vợ chồng chung sống cùng nhau cũng có thể ăn gian, thì sợ rằng hiện tại cô đã sớm cầm điện thoại di động lên Google để tra cứu rồi.

Người đàn ông cúi đầu, ngón tay thon dài xoa lên khuôn mặt của cô, thở dài một tiếng, khàn giọng nói, "Cô ngốc này, loại vấn đề này, làm sao có thể có đáp án xác thực chứ, chỉ cần em bắt đầu để ý là tốt rồi, thấy em có một chút xú tiến bộ, thì anh cũng sẽ rất vui vẻ."

Người đàn ông chỉ nói một câu trúng đích, thuận tiện cũng đâm thẳng vào lòng cô.

Đúng vậy, trai gái yêu nhau ở bên nhau, đều là vấn đề cô cùng phức tạp, sao có thể là máy móc khô khan chứ? Trên Google, hoàn toàn không thể tìm được câu trả lời, là cô quá ngu quá ngu ngốc rồi.

Cô ảo não đến mức muốn nên vào đầu mình một cái, thật sự phát khóc vì sự ngu xuẩn của mình mất thôi, cũng khó trách người đàn ông này có tâm sự khác đi, có một người cự không hiểu phong tình như vậy, khẳng định anh là rất bất đắc dĩ rất mệt mỏi rồi.

Lần đầu tiên cô cảm thấy, chồng của Cố Tử Mạt, cũng là một nghề đặc biệt khó khăn rồi.

"Em. Sau này em sẽ để tâm hơn." Cô giống như một đứa bé không đạt yêu cầu trong cuộc thi vậy, sau khi nhìn thấy điểm số kém cỏi của mình, kiên định biểu đạt ra quyết tâm lần sau nhất định sẽ giành thắng lợi.

Người đàn ông cũng không lại trả lời cô, ngón tay thon dài trắng nõn, chậm rãi di chuyển đi xuống, dọc theo gò má tinh xảo giống như như thủy tinh của cô chuyển xuống chiếc cằm với đường cong duyên dáng mượt mà, rồi đến cổ thanh tú xinh đẹp trắng muốt như thiên nga, lại đưa tay kéo đến nút áo thứ ba trên áo sơ mi của cô.

Ngón tay gầy nhẹ nhàng ở đây, rồi sau đó lại tiếp tục dạo chơi, hình như, thậm chí còn có ý đồ đi xuống sâu hơn nữa.

Cô nhạy cảm chú ý tới quỹ đạo di chuyển ngón tay của anh, một phát bắt được ngón tay đang nóng lòng đi xuống của anh, "Kìa, anh."

Cô không biết có phải bản thân mình nghĩ sai rồi hay không, có phải tự mình đa tình hay không, nhưng nếu thật sự giống như suy nghĩ của cô, thật sự cứ đi xuống như vậy, tình huống này, trở nên quá tế nhị rồi.

Người đàn ông này, tức giận, nhìn dáng vẻ của anh, là muốn khiêu nút áo của cô, cái này cùng với việc cởi áo nới dây lưng cho cô khác nhau ở chỗ nào chứ, nếu tay của anh xuống một chút nữa thôi, sờ lên , nhưng chỉ xuất hiện cái ý nghĩ kỳ quái đó thôi, điều này có ý nghĩa thế nào chứ? !

* Sao?

Cái từ ngữ mang theo tình cảm này, trong nháy mắt liền oanh tạc trong đầu của cô, cô không khỏi kinh ngạc nhìn về phía anh, "Anh có phải hay không."

Là trả đũa sao? Từng cử động của anh, đều là đang muốn trả đũa lại cô sao?

Là muốn tỏ rõ buổi sáng anh bị uất ức sao?

"Cái gì?" Người đàn ông nhú mào, vẻ mặt trêu chọc nhìn cô, trong mắt đầy nhu tình, ngón tay đang vuốt ve ở xương quai xanh của cô, ngón tay lại như có như không di động xuống dưới, nhưng mỗi khi vừa tiếp xúc xuống dưới, anh lại nhanh nhẹn nâng lên ngay.

Động tác của anh chỉ là vuốt ve, lại thu phóng có độ, hoàn toàn không cho cô cơ hội phản đối anh.

Sự va chạm như có như không này, càng làm cho trong đầu của cô hiện ra vài cảnh xuân sắc, các loại suy nghĩ màu hồng chui vào trong não bộ của cô.

Thật ra thì cô cũng bị ý nghĩ của mình hù sợ, cô nghĩ đến chuyện đó, cô lại càng có loại cảm giác không đất dung thân, cô ngửa đầu nhìn bầu trời một lát, mặc dù có mây đen trên đầu, nhưng đây rõ ràng vẫn là ban ngày mà, làm sao cô có thể dễ dàng có suy nghĩ kỳ quái như vậy chứ!

Vậy mà cô lại cho là anh chưa thỏa mãn dục vọng! Thật sao?

Cảm giác an toàn của đàn ông, chẳng lẽ chính là sự chiếm hữu đối với thân thể và tâm của người phụ nữ, mà không phải tờ giấy chứng nhận sao?

Hình như, để thỏa mãn cảm giác an toàn của đàn ông, còn khó khăn hơn so với phụ nữ rất nhiều!

Cơ thể của cô co rúm lại, tròng mắt hơi khép lại, tay nhỏ bé đi lên, sờ lên nút áo sơ mi trắng, vừa vặn che trước ngực, mới khẽ mở miệng, "Cái đó. Thật sự là rất cần thiết sao?"

"Hả? Cái gì?" Người đàn ông giả bộ hồ đồ, trong ánh mắt khó nén nổi nụ cười, cố ý dùng giọng điệu trêu đùa hỏi ngược lại cô.

Sắc mặt cô lại càng đỏ, cô cũng không rõ ràng lắm mình đang nói cái gì nữa, đang ở trên đường, công khai thảo luận chuyện chăn gối với anh sao? Từ lúc nào mà Cố Tử Mạt lại trở nên cởi mở như vậy rồi?

Cô che ngực, vừa vặn có thể che giấu sự khấn trương của cô, cố lấy chút dũng khí, giương mắt nhìn anh.

Lại thấy người đàn ông cũng đang nhìn cô chăm chăm, anh cong khóe môi, trong mắt là nụ cười kín đáo.

Cô cảm thấy một trận khó thở, ánh mắt của anh giống như máy tuần tra vậy, khiến cô sinh lòng sợ hãi, lại không khỏi mang theo cảm giác hưng phấn nữa, cô không biết vì sao lại có thể như vậy.

Bởi vì, một chuyện chưa từng được bắt đầu lúc sáng kia - chuyện chăn gối sao?

Hiện tại, cô chỉ biết, ánh mắt của người đàn ông này quá mức sắc bén, quá mức. Mập mờ không chịu nổi!

Môi của cô khẽ mở ra, mùi thơm như lan, đôi mắt trên mặt bao trùm một tầng hơi nước, lại thêm vào bảy phần phong tình, đàn ông vừa thấy liền si mê, sau đó trong mắt liền lóe lên vẻ phức tạp, giờ ngón tay lên, nhẹ nhàng chạm vào.

"A." Bị anh dùng ngón tay khẽ chạm vào cánh môi như vậy, cô hoàn toàn không kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy có từng đợt sóng đang khuếch tán ra trong đầu, cho đến khi truyền ra khắp tứ chi, vốn bởi vì kháng cự, mà hai cánh tay để đó không dùng của cô, cũng không khỏi bám lên cơ thể của anh.

Không khí đột nhiên trở nên ướt át, cuồng nhiệt.

Đột triều tính qua đi, anh mới đem ngón tay thon dài xoa xoa đôi má trơn bóng như ngọc của cô, mới trả lời vấn đề của cô, "Tử Mạt, cũng giống như một chút tiếp xúc mập mờ nho nhỏ này vậy, rất cần thiết, hơn nữa, em cũng sẽ rất ưa thích."

Giọng nói của anh khàn đến cực hạn, lại mang theo sự hấp dẫn phi thường, làm cô nhất thời bị mê loạn trong đó, cô nghe lời này của anh, cũng không cho rằng anh đang giở trò lưu manh chút nào.

Sự tinh túy trong lời nói của người đàn ông này, chính là - đối với một cặp vợ chồng thì chuyện chăn gối là rất cần thiết!

Lời mời trắng trợn cùng lời bóng gió, nếu như cô không hiểu, nhất định anh sẽ trọn tròn mắt mất thôi.

Nhưng trước mắt, cô lại trọn tròn mắt rồi, có thể, cái người đàn ông phúc hắc trước mắt này, từ đầu tới đuôi, bắt đầu từ cái ánh mắt uy khuất đó, đã tính đến một bước này rồi.

Lúc ở nhà, cô cự tuyệt anh, anh cũng không biến sắc, lại ở đây bố trí một ám tiên cho cô rồi, nhất định phải ăn cô vào trong bụng mới được đây?

Người đàn ông này, chưa bao giờ phản đối trực tiếp quyết định của cô, mà lại chơi chiến thuật tâm lý với cô, từng bước một dụ cô vào cuộc, anh mai phục bên cạnh lòng của cô, lợi dụng lòng đồng tình của cô, nhân lúc trống mà vào, lập tức đánh bại lòng phòng bị của cô, trong lúc lơ đãng khiến lòng cô thay đổi.

Anh để cho cô chấp nhận từ tâm đến thân tất cả đều phải là của anh!

Ở trước mặt cao thủ bài bố này, cô cam nguyện thần phục!

Nhưng, cô là phụ nữ, phụ nữ tất nhiên muốn dùng phương thức của phụ nữ, xoay chuyển lại một cái kết quả, Cổ Tử Mạt đưa một ngón tay ra, vẽ

loạn thành hình tròn trên cơ thể của anh, thân thể nửa tựa vào trên ngực của anh, vừa vẽ vừa hướng dẫn từng bước, "Thiết kế tốt đấy?"

"Đã nhìn ra? Không hổ là bà xã của Lục Minh Tuyên, thật là thông minh." Người đàn ông chẳng những không sợ hãi không chột dạ, thản nhiên thừa nhận, lại còn khích lệ cô.

Dĩ nhiên Cố Tử Mạt sẽ không bị chút khích lệ này của anh làm cho đầu óc choáng váng, người đàn ông này, bề ngoài là đang khen cô, trên thực tế lại càng là khoe khoang bản thân mình.

Cô dựng thẳng móng tay trên ngón trỏ lên, dùng sức đâm vào ngực của anh, "Đau không?"

Mùa hè áo mỏng manh, lúc đi, người đàn ông ăn mặc cực kỳ nhẹ nhàng, trên người chỉ là một chiếc áo sơ mi có hao văn màu bạc trầm, cô chính là nhìn thấy áo quần của anh mỏng manh, mới có thể đâm anh như vậy.

Mấy ngày trước cô mới đi sửa móng tay, phía trên có gắn móng tay giả, một cái đâm này, sợ rằng thật sự đâm tổn thương da thịt của anh rồi.

"Đau." Người đàn ông không rõ ràng lắm trò đùa của cô gái, chỉ có thể thành thực mà chống đỡ.

Đàn ông nói láo trước mặt một người phụ nữ thông minh, bình thường đều không có kết quả tốt.

"Thật sự đau không? Nếu đau, sao lại không giả bộ đáng thương, giả bộ uất ức chứ?" Cô tiếp tục hỏi anh, động tác trên tay lại mờ ám có huyền cơ, cô cũng dùng luôn cả ngón tay cái, ngón trỏ cùng móng ngón tay cái cùng nhau dùng sức, thừa dịp anh đang suy nghĩ, liền bấm lên trên ngực anh.

"Au ——" quả nhiên người đàn ông không có phòng bị, chỗ lồng ngực bị đâm, bị đau, nơi cổ họng bật ra một hồi tiếng rút khí.

Cố Tử Mạt được như ý, dự đoán đúng người đàn ông này không cách nào cãi lại, cô tiếp tục lặp lại, buộc anh, "Tiếp tục giả vờ đáng thương? Giả bộ uất ức?"

Người đàn ông sao có thể để cô tùy ý giày vò nữa chứ, bàn tay nhanh chóng cầm tay nhỏ bé vừa làm chuyện xấu của cô, nhẹ nhàng đặt tay cô ở bên tay mình thối thối, than thở hỏi cô, "Thật sự giận? bây giờ tâm trạng khá hơn chút rồi chứ?"

Cô dùng sức bỏ tay anh ra, ra vẻ không muốn gặp anh, tròng mắt đảo chuyển, không nhìn anh, chỉ nhìn thời tiết, rất ảm ức nói: " Tâm trạng rất xấu, giống hệt với thời tiết hôm nay!"

Cũng không biết thế nào, sau khi bọn họ nhận được giấy chứng nhận xong, thời tiết lại xấu như vậy, vẫn cứ tối tăm, mây đen vẫn không tan

LỤC THIỂU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 77: Để Ông Xả Thay Người! 1

Thấy Cố Tử Mạt thật sự làm căng, người đàn ông dờ khóc dờ cười, không thể làm gì khác hơn là buông tay cô ra, lại kéo lấy cổ tay của cô, giải thích, "Đừng tức giận nữa, lúc bắt đầu, anh cũng không có ý định thiết kế em, là một người đàn ông, anh thật sự không có cảm giác an toàn, nhưng phần sau, anh chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi, muốn cho em hiểu một vài chuyện."

Lúc mới bắt đầu, anh thật sự ghen tuông, nhưng chưa từng nghĩ, Cố Tử Mạt rất cao tay, liên tiếp khiến anh chạm đến điểm cuối, không ngờ chuyện tiến triển đến bây giờ, thế nhưng biến thành cục diện như này.

Về mặt người đàn ông không thay đổi, giải thích hơi hợt, nhưng Cố Tử Mạt lại một chút cũng không mua trượng, anh trấn tĩnh tự nhiên như vậy, không có một chút khác thường, sao có thể khiến cô thoải mái chứ, cô cũng không phải người dễ dàng sai phái như vậy.

Cố Tử Mạt hoàn toàn không hề cảm kích, vứt cho anh một ánh mắt ‘ anh thật sự không phải đồ vật ’, quay mặt qua chỗ khác, cứ thế không muốn để ý đến anh.

Người đàn ông vẫn đứng tại chỗ, hơi chần chừ, hai người bọn họ từ lúc gặp mặt lại tới nay, có rất ít tình huống giận dỗi, hiện tại thái độ không muốn để ý đến anh của Cố Tử Mạt, đối với anh mà nói, hiển nhiên là rất khó giải quyết.

Tình huống hiện tại, anh cần chọn một sách lược phù hợp, nhưng anh mở ra hồ sơ sách lược, lại không tìm được một sách lược nào có thể đúng bệnh

bốc thuốc.

Người đàn ông khẽ vịn lông mày, chỉ thấy một chiếc Audi màu đen đang xông thẳng tới phía này, xe chạy cũng rất hỗn loạn không hề có quy luật.

Anh vội vàng nghiêng người, một tay kéo lấy Cổ Tử Mạt, đem thân thể hai người cố gắng tránh né đến bên cạnh chiếc Audi của chính mình.

Cổ Tử Mạt không biết tình hình, theo bản năng liền phản kháng sự chung đụng của người đàn ông này, dùng sức đẩy cơ thể của người đàn ông, "Hiện tại em không muốn gặp anh...anh buông ra đi!"

Người đàn ông thấy chiếc xe kia đã dừng lại, lại không muốn ép cô, không thể làm gì khác hơn là buông tay, Cổ Tử Mạt thấy anh buông tay, thân thể liền nhanh chóng chách sang bên cạnh, lại không ngờ đụng phải bả vai của người khác.

Cô biết mình đụng vào người, giận dữ trừng mắt nhìn người đàn ông một cái, trong lòng quỳnh lên, thẳng người, ngượng ngùng nói, "Thật xin lỗi."

Lại vội vàng quay đầu nhìn người bị mình đụng phải, lại nhìn thấy khuôn mặt buồn nôn của Hà Ân Chính!

Người đàn ông này, là cố ý để cho cô đụng vào anh ta đi, cô cũng không dám tin tưởng có cái loại không khéo không thành sách này.

Hà Ân Chính nắm lấy cơ hội, thừa dịp cô chưa xoay người, từ phía sau, đè lại bả vai của Cổ Tử Mạt, "Tử Mạt, nói thật, em hối hận vẫn còn kịp, bây giờ anh vẫn bằng lòng tiếp nhận em."

Cổ Tử Mạt chưa từng nghe qua khiến người chán ghét hơn so với cái này, bả vai lại bị anh ta đè lại, chỉ cảm thấy gai ốc toàn thân đều dựng đứng lên, tể bào khắp người đều đang kêu gào kháng nghị, cô cứng ngắc quay

người lại, đưa tay tách bàn tay bắt thủ của Hà Ân Chính ra, giọng nói nghiêm túc, khó khăn nói: " Tôi thật sự là không hiểu anh nói cái gì."

Cô thật vẫn không hiểu Hà Ân Chính đang diễn tuồng gì nữa, rõ ràng cũng đã xé rách mặt rồi, mà anh ta còn có thể đi mà quay lại ban ân cho cô? Còn nói cô sẽ hối hận?

Chẳng lẽ, đối mặt với tên đàn ông bắt cá hai tay hết sức ghê tởm như vậy, cô còn phải quỳ xuống chân anh ta, hô to một câu cảm ơn đã ban ân sao? !

"Chỉ cần em gả cho anh...anh đảm bảo sẽ cho qua hết chuyện cũ, em tin anh đi!" Hà Ân Chính đè mạnh hai vai của cô, một vẻ lưu manh vô lại, căn bản không có ý buông tay ra, anh ta đã suy nghĩ suốt dọc đường, cuối cùng quyết định quay lại liều một lần, đây là một lần cuối cùng, tất nhiên anh ta sẽ không chịu buông tay.

Cố Tử Mạt bị lời nói của anh ta làm cho ghê tởm, nếu như lời này là từ trong miệng một người đàn ông khác nói ra, người phụ nữ nghe được lời này nhất định sẽ rất cảm động, nhưng ——

Nói lời này lại chính là Hà Ân Chính, thấy buồn cười lại hết sức vô liêm sỉ, cộng thêm không biết tự lượng sức mình!

Cô đã sớm nhìn quen Hà Ân Chính nói phóng đại thế này rồi, lẽ ra cũng nên miễn dịch với loại này rồi, nhưng lần này nghe thấy giọng điệu của anh ta như vậy, cô không khỏi vẫn cảm thấy buồn nôn muốn ói, cả người không được tự nhiên.

Cô tự nhận mình đánh không lại Hà Ân Chính, lại thấy Lục Minh Tuyên chỉ đứng bình chân như vại, cũng không có dáng vẻ sẽ tiến lên giúp một tay, cô nổi cáu, vừa phiền chán tức giận tay bắt của Hà Ân Chính, vừa tức giận nói với Lục Minh Tuyên: " Anh không phải ông xã của em sao, mau

tới giúp em! Nếu không ngày mai em sẽ khiến chồng em cũng thay người luôn! Thay đổi người!"

Cô hung hăng nghĩ, cô nhất định là nói được làm được .

Hiện tại Hà Ân Chính cũng ở đây tranh đoạt làm chồng của cô, nếu cô cứ quỳnh lên, không chừng chuyện gì đều có thể làm được, phụ nữ đều rất điên khùng đi.

Lục Minh Tuyên ngoắc môi, đây chính là mức độ mà anh muốn rồi, anh bước đến, cũng không đến chuyển cánh tay của Hà Ân Chính ngay, mà một tay nắm vào vị trí xương bả vai của Hà Ân Chính, một tay khác lại bóp mạnh vào khuỷu tay của anh ta.

Anh bóp, đúng chuẩn vào huyết vị, đủ để cho Hà Ân Chính ăn một bầu rồi.

Rất nhanh sẽ có hiệu quả, trong nháy mắt Hà Ân Chính đã nhe răng trợn mắt, cảm giác đau từ nơi bả vai khuỷu tay đồng thời truyền đến khiến anh ta phải giơ chân, kia đều là những chỗ dùng lực, anh bị người quản chế, làm sao có thể lại đi quản chế người khác được chứ.

Đau thấu xương làm cho anh ta không nén nổi buông lỏng bả vai của Cổ Tử Mạt ra, trên trán anh ta từ từ toát mồ hôi lạnh, rất không cam tâm nhìn Cổ Tử Mạt chạy trốn khỏi lòng bàn tay mình.

Con vẹt đã đến tay lại bay mất, loại cảm giác này, nếu so lúc trước không có tới tay còn thất bại hơn!

Đau đớn gần như từ tận sâu trong xương tủy, khiến cho anh ta cũng không để ý đến Cổ Tử Mạt được nữa, toàn bộ tế bào thần kinh hình như đều tập trung ở bả vai cùng khuỷu tay, trong đầu cũng bị nỗi đau đớn giam chặt lấy, hai tay của anh ta không có sức giơ lên, muốn đề lại cánh tay của người đàn ông, cũng có thể giảm bớt chút đau đớn.

Nhưng, sự thật chứng minh, anh ta đã nghĩ nhiều!

Toàn thân trên dưới của anh, ngay cả một chút hơi sức để nâng cánh tay lên cũng không có, cả người đau đớn đến mức khoe miệng cũng trở nên dữ tợn, lời nói ác độc cũng từ miệng thoát ra, "Hai người các người, liên hiệp lại khi dễ một mình tôi, các người. Các người nói như vậy mà được sao? Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn! Tôi. tôi khinh thường hai người!"

Cố Tử Mạt đang thả lỏng bả vai, nghe được lời này của anh ta, ánh mắt liền vòng vo tới, rất ngốc nghếch rất ngây thơ hỏi anh ta, "Không phải anh ra tay trước, khi dễ một người phụ nữ như tôi sao? Cái logic này của anh cũng không ổn rồi!"

Đương nhiên Hà Ân Chính nghe ra được, Cố Tử Mạt không phải ngu thật, mà đang trêu chọc anh ta, nhưng anh đâu còn tâm tư cùng hơi sức để mà phản bác, hiện tại ngay cả tâm tình khóc cha chửi má nó cũng có rồi, khuôn mặt vốn anh tuần đoan chính xoắn xuýt vào một chỗ, miệng nói không lên lời ra thanh âm vụn vỡ, "Buông. Buông tay, van anh.".

"Thật xấu xí." Cô nhìn trò hề của Hà Ân Chính, không nhịn được lắm bầm một câu, sau đó hơi ỉu rú phát phát tay, "Anh ta cũng đã cầu xin rồi, anh buông anh ta ra đi, ném người như vậy ở trên đường, cũng rất đáng thương."

Mấy lần giao chiến gần đây, cô cũng đã nắm được bản chất của Hà Ân Chính, diễn hình —— bắt nạt kẻ yếu.

Trước không biết xấu hổ tiếp cận, không thành công liền ăn vạ, ăn vạ không thành lại nói ra lời ác độc, sau khi nói ra lời lẽ ác độc vẫn không thu hồi được cục diện rối rắm, cuối cùng chỉ có thể bỏ xuống tự ái của đàn ông để xin tha.

Cô cảm thấy như vậy rất không thú vị, nhưng Hà Ân Chính lại cứ giống như kẹo mè xừng, cắn lên cô không chịu nhả ra, nếu không phải cô biết được nội tình, đoán chừng đều sẽ có ảo giác Hà Ân Chính đối với cô là tình cũ khó phai đâu!

Lục Minh Tuyên cũng không muốn dây dưa cùng Hà Ân Chính, đối thủ không cùng đẳng cấp, đối kháng cũng sẽ cực kỳ nhàm chán.

Anh quả quyết buông lỏng tay, nhưng lúc buông tay, cái tay nắm khuỷu tay của Hà Ân Chính, còn cố ý quăng cánh tay của Hà Ân Chính đi, Hà Ân Chính hoàn toàn không làm chuẩn bị, một tiếng ‘ xoạch ’ thanh thúy vang lên, hình như là xương cốt gãy lìa ra vậy, cơ thể cũng bị văng đi xa nửa mét.

Hà Ân Chính tạm thời được tự do, nhưng cũng không hề bớt đau đớn hơn so với vừa rồi, anh ta rõ ràng nghe được tiếng gãy xương, nhưng cánh tay của anh ta cũng đau đến tê dại rồi, hoàn toàn không tìm ra nơi bị gãy, anh ta ôm bả vai một lát, một lát lại thăm dò nơi khuỷu tay, lưỡng lự, nhe răng nhảy lên nhảy xuống, hoàn toàn không có chút hình tượng nào.

"Yên tâm, không gãy được, trừ phi —— xương của anh, quá giòn." Lục Minh Tuyên khoanh tay đứng một bên, thật sự không nhìn nổi, nhắc nhở một câu, vừa rồi anh dùng sức tay như thế nào, trong lòng đều có tính toán.

Cổ Tử Mạt hít vào một ngụm khí lạnh, cô cảm thấy những lời này của Lục Minh Tuyên, không nói ra còn tốt hơn, cũng không phải anh thương Hà Ân Chính, mà bởi vì - miệng của Lục Minh Tuyên quá độc.

Đó là một loại độc khác biệt, người bình thường không thể đạt tới trình độ này được.

Hà Ân Chính không chịu nổi nỗi nhục này, nhưng đối mặt với sự đau đớn, anh ta cũng chỉ có thể cố nhịn xuống thôi, ngã ngồi lên chiếc xe Audi

1,5 triệu mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo bên cạnh, cho xương cốt trên cánh tay mình về vị trí.

Lục Minh Tuyên nhìn dáng vẻ chán nản của Hà Ân Chính, hừ lạnh, gần như không để ý nhếch môi châm chọc, quay đầu nhìn cô, ý vị sâu xa nói: "Đủ chưa? Có đau lòng hay không?"

Ánh mắt lạnh lùng của Cố Tử Mạt từ bộ dáng suy sụp của Hà Ân Chính xẹt qua, ngược lại nhìn về phía Lục Minh Tuyên, "A, em đau lòng anh ra! Anh có biết hay không, anh hỏi như vậy, chính là một loại vũ nhục em đấy!"

Ý định của người đàn ông chính là thử dò xét, nghe cô nói như vậy, cảm giác an toàn của anh lại tăng thêm một phần rồi, hài lòng gật đầu với cô, "Tiếp nhận."

Cố Tử Mạt hơi ngẩng đầu, bấu môi với anh, "Tiếp nhận là tốt, về sau ít nói đến cảm giác an toàn của đàn ông thôi!"

Cô chỉ muốn anh hiểu, mặc dù vừa rồi cùng nhau chống lại kẻ địch, nhưng lập trường của vẫn rất kiên định, anh, Lục Minh Tuyên, trước mắt vẫn đứng ở vị trí đối lập với cô đâu!

Đang đắc ý, thì có một thanh âm chói tai chen vào.

"Thật không dám tưởng tượng, cô lại nguyện ý gả cho một người đàn ông không rõ lai lịch như vậy! Cố Tử Mạt, cô thật không thông minh, rời khỏi nhà họ cố, cô cũng chẳng là cái gì cả!" Hà Ân Chính một bên ôm cánh tay, tức giận đi đến trước mặt bọn họ.

Cố Tử Mạt ngẩn ngơ, hiện tại ngay cả Hà Ân Chính cũng biết Lục Minh Tuyên là giả mạo Lục Duật Kiêu, chẳng phải là xôn xao dư luận rồi, nhưng thật may là, trước khi mọi người đều biết rõ chân tướng, thì cô sẽ tháo bỏ chứng nhận với Lục Minh Tuyên trước một bước.

"Là Cố Trinh Trinh người tình cũ của anh nói cho anh sao?" Cố Tử Mạt lôi Cố Trinh Trinh ra, lãnh trào nói.

Hà Ân Chính nghe thấy cái tên đó, quả nhiên sắc mặt thay đổi, nhưng mà vẫn cố gắng chống đỡ, giữ lấy mặt mũi, nói ngang, "Cô quản người nào nói cho tôi biết! Các người bịa đặt giả tạo, đừng mơ tưởng lừa gạt được mọi người! Cô cho phép Cố Trinh Trinh biết, lại không cho phép tôi biết rõ ràng sao!"

Lúc sáng nay, Cố phu nhân vứt một cành ô liu cho anh, tỏ thái độ rõ ràng nói, chỉ cần anh ta có thể câu được Cố Tử Mạt, khoản đầu tư này nhất định sẽ cho nhà họ Hà, ngay cả Cố Trinh Trinh cũng ra mặt biểu hiện thái độ, ngoài ra, Cố Trinh Trinh còn nói cho anh biết điều bí mật này.

Anh bắt lấy điều bí mật này, giống như thấy được một tia hy vọng, thì không dẫn nổi chạy tới công ty tìm Cố Tử Mạt, ai có thể nghĩ buổi sáng Cố Tử Mạt không có đi làm, anh quyết định đợi đến xế chiều, quả nhiên để cho anh đợi được rồi.

Cho nên, khi anh thấy người đàn ông kia dùng một chiếc Audi dưới một trăm vạn chở Cố Tử Mạt đi làm, anh liền ra oai giẫm đạp lên chiếc xe kia, cũng là tính chê bai người đàn ông kia.

Nhưng người tính lại không bằng trời tính, Cố Tử Mạt còn kết hôn với người đàn ông không rõ lai lịch này!

Anh gần như buông tha, nhưng trên đường lại thay đổi chủ ý.

Cố Tử Mạt vừa nghe lời này của Hà Ân Chính, 1 giây liền hiểu, Hà Ân Chính nói chuyện là hoàn toàn không động não, nửa câu sau của anh ta, thật ra chính là chấp nhận suy đoán của cô.

Cũng khó trách, hôm nay lúc Hà Ân Chính đụng độ với bọn họ, vừa ra khỏi miệng thì đã miệt thị bọn họ một trận rồi.

"Cho nên, anh muốn làm đấng cứu thế, tới cứu vớt tôi? Từ trong tay người đàn ông bên cạnh tôi, cứu tôi thoát ra?" Cô nhú mào ngẩng đầu, nín tay Lục Minh Tuyên, tiến lên một bước, chất vấn Hà Ân Chính.

Hà Ân Chính thấy cô vẫn không hề có ý định đoạn tuyệt quan hệ với người đàn ông giả mạo này, nhìn hai người nắm tay, mặt đầy gân xanh tím, mũi hừ hừ mấy tiếng, "Chính là như vậy, cô tốt nhất suy tính cho rõ ràng, lúc này, cô cũng là kết hôn lần hai rồi, muốn ở đây tìm được một nhà chồng mạnh hơn nhà họ Hà, nói dễ hơn làm đâu, tôi, chính là thấy cô không đường để đi rồi, lại thấy cô và anh ta mới kết hôn không bao lâu, đành ủy khuất bản thân, miễn cưỡng tiếp thu cô thôi. Cô mau chóng đi xử lý thủ tục ly hôn với anh ta một lần đi, tôi sẽ mắt nhắm mắt mở, mà coi như không có chuyện này."

"Ly hôn với anh ấy? Giả cho anh?" Cố Tử Mạt nhú mào, mộng đẹp của Hà Ân Chính cũng thiết kế thật tốt, cô gần như không nhận được mà phải vỗ tay khen tuyệt vời, cô chê cười mấy tiếng, "Anh ngay cả một cái móng tay của anh ấy cũng không sánh nổi, muốn rời bỏ anh ấy để lựa chọn anh, còn phải cảm tạ anh ban ân? Tôi là bị điên rồi hay quá ngu, hay là bị ngây dại chứ!"

Hà Ân Chính theo bản năng muốn mở miệng phản bác lại cô, lại thấy con người Lục Minh Tuyên nhàn nhạt nhìn anh, mặc dù ánh mắt của anh ta rất nhạt, nhưng có dạy dỗ phía trước, dưới chân vẫn là nhìn không được như nhũn ra, anh ta đỡ mình cánh tay nửa chết nửa sống của mình, run rẩy lùi về phía sau mấy bước, "Không có gia thế cường đại, cho dù anh ta có đẹp mặt đến đâu, cũng không phải là kẻ ăn xin hay sao? Tôi đường đường là thiếu gia nhà họ Hà, chẳng lẽ còn kém một tên ăn mào, lúc đầu cô đến với tôi, còn không phải vì nhìn trúng thân phận thiếu gia nhà họ Hà của tôi sao? ! Tôi thế nhưng vẫn nhớ rõ ràng, trước khi chúng ta quen biết, đại tiểu thư nhà họ Cố muốn chạy theo một người đàn ông nghèo đâu, ôi trời, bị thương, muốn đến bên cạnh tôi để sưởi ấm đâu!"

"Anh——" cô thật không ngờ, thế nhưng ở trước mặt cô Hà Ân Chính lại vũ nhục Lục Minh Tuyên, còn nói ra đoạn ký ức không thể chịu nổi kia của cô, huống chi —— còn vắn vẹo sự thật chứ!

Cô bị tức giận đến mức đứng hít không khí một trận, không nhịn được muốn tiến lên thưởng cho Hà Ân Chính hai bàn tay, trên tay đột nhiên bị giữ lại, là Lục Minh Tuyên kịp thời đè tay của cô xuống.

"Anh còn không nổi giận, vì sao em lại tức giận?" Đôi mắt thâm thúy của người đàn ông nhìn cô, cong khéo môi, trong mắt đầy ý cười, hình như cũng không hề tức giận bởi vì những lời hoang đường của Hà Ân Chính.

Cố Tử Mạt cầm ngược lại tay của anh, miễn cưỡng bình ổn cảm xúc, ánh mắt bén nhọn hướng tới Hà Ân Chính, "Mặc dù anh vắn vẹo sự thật, nói xằng nói bậy, đáp án của tôi vẫn còn, vẫn không thay đổi! Tôi hoàn toàn không cần bất luận kẻ nào tới cứu vớt, cũng không cần loại người như anh đến làm chứng mắt, anh cứ chờ xem!"

Con gái của nhà họ Cố có thể đi tìm cái gì mà môn đăng hộ đối, mà cô, là Cố Tử Mạt, cô không cần phải như vậy, chỉ cần cô bằng lòng là được!

Hà Ân Chính không hiểu rõ tình thế lúc này, hoàn toàn bị Cố phu nhân cùng Cố Trinh Trinh coi làm vũ khí để sử dụng rồi.

Bình tĩnh mà xem xét, cô nên nói rõ tình huống với anh ta, cũng tốt trừ tận gốc ý đồ xấu của anh ta, nhưng chuyện lại quá mức phức tạp, Hà Ân Chính cả ngày chỉ biết vẽ những bức tranh rách nát, đầu óc ở phương diện này cũng như cây gỗ mộc thô, làm việc lại quá xúc động, cô thật sự hoài nghi Hà Ân Chính có thể tiêu hóa sự thật này hay không.

Cũng rất có thể, Hà Ân Chính hoàn toàn không tin cô!

Cân nhắc mọi tình huống một lần, cô cũng không dự định nói rõ tình huống với Hà Ân Chính.

Hà Ân Chính vụn vụn không ngờ, bây giờ Cổ Tử Mạt lại không ăn mềm cũng không ăn cứng rắn, cục xương này, trong nháy mắt thì khó gặm rồi, mà cả người anh ta, cũng có vẻ hơi khó chịu, chẳng qua là trong lòng không phục, ngoài miệng vẫn ngang ngược, "Cổ Tử Mạt, cô đã nghĩ kỹ, về sau đừng hối hận! Cô hãy sống trọn đời với cái người đàn ông lai lịch không rõ này đi!"

Chuyện ập lên đầu, vậy mà anh ta vẫn không chết tâm, vọng tưởng có một ngày, Cổ Tử Mạt quỳ xuống cầu xin anh ta, chỉ cần trong đầu nghĩ đến tình cảnh này, thì anh ta lại giống như bị tiêm thuốc kích thích, cả người đều vô cùng hưng phấn làm ra những cử chỉ điên rồ .

Lại nghe đến lời dọa nạt của Hà Ân Chính, cô cảm thấy rất không thú vị rồi, hừ lạnh một tiếng, coi như là nghe được một lời hài hước, rất không sao cả liếc Hà Ân Chính một cái, tựa đầu nhìn thoáng qua, không có ý định tiếp tục để ý tới anh ta. Ngược lại người đàn ông vẫn đứng bên cạnh cô, vừa rồi vẫn trầm mặc, khoan thai mở miệng, "Nghe ý tứ của anh hà, là cảm thấy, so sánh với tôi, anh hà có cảm giác hơn hẳn đi."

Vẻ mặt của anh vẫn lạnh nhạt như thường ngày, khóe môi nhếch lên, nhìn qua cười như không cười, có một vẻ thanh tao khác.

Cho dù dưới loại tình huống bị coi thường, anh vẫn là một vẻ bình thản, chân chính làm được đến mức không quan tâm thiệt hơn, phong thái bất phàm cùng ưu nhã, vẫn tồn tại trên người anh chính là lời thuyết minh hoàn mỹ nhất.

Hà Ân Chính bị hỏi như vậy, rõ ràng hơi sửng sốt, nhìn thấy khóe miệng đang nhếch lên một cách quý dị của Lục Minh Tuyên, anh ta cũng không tránh khỏi một trận sợ hãi, nhưng ngược lại anh ta lại nhớ đến lời nói của Cổ Trinh Trinh, thì lập tức lại có sự can đảm của ghé con không sợ cọp vậy.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 78: Để Ông Xã Thay Người! 2

Một kẻ giả mạo Lục Duật Kiêu, cũng muốn ra vẻ ta đây trước mặt anh thiếu gia nhà họ Hà, tính anh ta cái gì chứ!

"Anh là cái thá gì! Một chiếc Audi q7 rách nát đã muốn đóng giả người giàu có sao? Ôi chao, còn tự xưng là Lục Duật Kiêu nữa, anh không soi gương, nhìn lại xem mình là cái bộ dáng gì, nghĩ đến cái dáng vẻ cáo mượn oai hùm trước kia của các người, tôi cũng cảm thấy ghê tởm thay các người!"

Lục Minh Tuyên nghe vậy, ánh mắt khẽ nheo lại, "Hà? Ở trước mặt kẻ khiến mình chán ghét, lại quỳ xuống cầu xin tha thứ xin lỗi, lại là loại cảm giác gì đây? Anh Hà, có thể làm phiền anh nói cho chúng tôi biết một chút được không."

Tiếng nói vừa dứt, sắc mặt Hà Ân Chính trắng bệch, lườm Lục Minh Tuyên vừa nói, đã lôi vết sẹo của anh ra rồi!

Anh bị buộc xin lỗi Cố Tử Mạt, vừa rồi lại bởi vì bị áp chế, anh còn khóc xin tha. Tất cả những cái này, đều cho thấy sự yếu đuối vô năng và khuất nhục của anh ta, đau buồn, tức giận cũng lôi nhau mà đến, "Vậy cũng là do các người gạt tôi! Anh dùng thân phận giả, anh giả dối! Tên lường gạt!"

Anh ta bực tức dậm chân, hận không thể quay ngược thời gian, để làm lại mọi chuyện.

Chỉ lên án Lục Minh Tuyên là tên lường gạt, cũng không thể khiến anh ta hả giận, Hà Ân Chính trợn mắt trừng mắt về phía Cố Tử Mạt, không lựa

lời đã sỉ nhục, "Con gái lớn nhà họ Cố lại gả cho một tên lường gạt, một kẻ lừa đảo hạ lưu! Ngày mai trên trang đầu các báo, viết như vậy, thì như thế nào!"

Vừa nghĩ tới đoạn ký ức mình xin lỗi Cố Tử Mạt trên báo kia, anh ta đã hận đến nghiến răng rồi, nửa đêm nằm mơ đều phải bật dậy, hiện tại tóm được cơ hội, làm sao anh ta có thể không báo thù chứ.

Khóe mắt Lục Minh Tuyên thoáng qua vẻ điên cuồng nóng nảy, hai mắt sắc bén híp lại một cái, nhú mày, khóe miệng nở nụ cười không rõ, đang định mở miệng, lại bị Cố Tử Mạt đoạt trước.

Cố Tử Mạt buông tay đang nắm với Lục Minh Tuyên ra, nhắm ngay vị trí bắp chân của Hà Ân Chính, đưa chân lên ra sức đá một cái, "Bản thân là đáng ghê tởm nhất mà cũng không tự biết! Thật mất mặt!"

"Ui da ——", xương đùi Hà Ân Chính bị đau, không nhìn được khom người ôm chân, nhưng trên cánh tay còn chồng chất vết thương từ buổi sáng, vừa động nhẹ một cái, lại vừa động đến vết thương trên cánh tay, liền liên tục kêu rên.

Cố Tử Mạt muốn chính là kết quả này, cô nhanh chóng lấy điện thoại di động trong túi ra, chụp cho Hà Ân Chính mấy kiểu, "Chân dung bạc nhược của thiếu gia nhà họ Hà, thật không tệ, có muốn bây giờ tôi sẽ liên lạc ngay với phóng viên của toàn soạn báo hay không đây!"

Hà Ân Chính không ngừng kêu đau, đâu có nhớ đến mấy tấm hình, bị Cố Tử Mạt nhắc nhở một câu như vậy, anh ta phản ứng lại, vội vàng muốn chết, "Cô! Cô không thể!"

Nếu lại làm cho nhà họ Hà mất hết thể diện, chỉ sợ anh cũng sẽ bị cha anh ném ra khỏi cửa lớn nhà họ Hà mất.

Cố Tử Mạt cất điện thoại di động, nhìn Lục Minh Tuyên một cái, gật đầu với anh, ý bảo anh yên tâm, rồi bước đến, để tay lên bà vai bị thương của Hà Ân Chính, dùng sức đẩy người anh ta về phía sau, mặt khinh bỉ đùa cợt nói, "Hà Ân Chính, anh đúng là không biết sống chết, anh nói chồng tôi là tên lường gạt, vậy còn anh là địa vị gì chứ, chính là một cái trò hề, anh thật là quá đáng thương, ngay cả một tên lường gạt cũng không bằng, ngay cả một tên lường gạt cũng không hơn! Bản thân cậu trong nhà có tiền có thế, thì xem thường người chồng mà tôi chọn, nhưng anh cũng không ngẫm lại xem, vì cái gì mà tôi tình nguyện chọn một tên lừa gạt thân thể bối cảnh không bằng anh, cũng không chọn anh? Đó là bởi vì —— anh quá cận bã, quá thối nát! Anh không phải là người! Đã hiểu chưa!"

Cô nói xong thì cực kỳ sung sướng, liên tục bức lui Hà Ân Chính, cũng thấy sắc mặt của Hà Ân Chính càng ngày càng khó coi.

Nơi bả vai của Hà Ân Chính bị thương, lại bị Cố Tử Mạt đẩy một cái, đã bị đẩy ra xa nửa mét, anh ta co ro thân thể, dựa sát vào bên cạnh xe của mình, vẫn tiếp tục lui về phía sau, gót chân lại vấp lên một chướng ngại vật, làm sao anh ta có thể phản ứng kịp, cả thân thể không chịu nổi chế ngả thẳng ra phía sau.

"Bịch ——", cả người ngã thật mạnh trên mặt đất lạnh buốt.

Ngay cả Cố Tử Mạt đứng một bên nhìn, cũng hơi tròn tròn mắt, một đấng mày râu, lại dễ dàng ngã xuống như vậy? !

"Phốc. Ha ha." Không nhìn nổi nữa, một trận tiếng cười như chuông bạc vang lên, Cố Tử Mạt theo bản năng nhìn về phía phát ra thanh âm, một cô gái trẻ đang khom người như mèo, từ từ ưỡn người, từ phía sau chiếc xe Audi của Hà Ân Chính, từ từ đứng dậy lộ ra hình dáng.

Tiếng cười của cô gái trẻ cực kỳ thanh thúy, lại hết sức ngọt ngào nhiệt tình, dù là cô không nhìn thấy chính diện khuôn mặt của cô gái trẻ, cũng có

thể suy đoán ra, gương mặt của cô bé này nhất định là ngọt ngào động lòng người.

Chỉ vì tiếng cười kia quá mức dễ nghe, càng dễ nghe, lại ‘ không nhìn được bộ mặt thật ’, nên cảm giác thần bí đã khiến Cố Tử Mạt không chớp mắt nhìn chăm chăm vào chỗ đó, vậy mà cô gái lại đứng dậy rất chậm rãi.

Vừa ôm đàn tỳ bà che khuất nửa khuôn mặt, động tác vừa vô cùng chậm, giống như là một pha quay chậm trong điện ảnh vậy, đầy mỹ cảm mà thu hút ánh mắt, Cố Tử Mạt bị hấp dẫn, chỉ đành phải nín thở, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng vào bên đó.

Cô gái trẻ tuổi núp ở phía sau xe Audi của Hà Ân Chính, cô bé không để ý bật cười ra tiếng, làm lộ bản thân, chỉ có thể từ từ đứng thẳng dậy, nhưng cơ thể của cô vừa đứng lên được một nửa, thì dừng động tác đứng thẳng người lại.

Vừa rồi cô vì muốn giở trò khiến cái tên đàn ông cận bã kia vấp ngã, đã úy khuất bản thân ngồi chồm hồm trên đất, cố ý duỗi 1 chân ra, nhưng bởi vì hôm nay cô lại mặc váy, lại không cẩn thận để váy sát xuống mặt đất, hiện tại bị bắn rồi.

Lúc cô nghe lén nhìn lén, thì biết rõ đối diện có một anh chàng siêu cấp đẹp trai, nhất thời trong đầu phần hồng bay toán loạn, không gì ngăn được, cô theo bản năng liền dừng động tác đứng thẳng lại, cẩn thận phui sạch vết bẩn trên váy.

Cố Tử Mạt tập trung nhìn về phía đó, lại thấy cô gái vẫn cúi đầu, giống như đang xử lý cái gì đó, mà nửa người dưới của cô gái cũng bị chiếc xe che mất, cô hoàn toàn không rõ cô ấy đang làm gì.

Động tác này của cô gái trẻ tuổi mất rất nhiều thời gian, trái tim của Cố Tử Mạt lại không ngừng đập nhanh hơn, cô vừa nóng lòng muốn nhìn rõ

ràng đáng vẻ của cô gái, mặt khác lại bị trì hoãn quá nhiều thời gian, không khỏi nôn nóng nghiêng người liếc mắt.

Lại thấy người đàn ông bên cạnh, cũng giống cô vừa rồi vậy, đang chăm chú nhìn cô gái trẻ tuổi.

Ánh mắt của anh chuyên chú mà nghiêm túc, giống như đang nghiên cứu một vật báu hiếm có vậy.

Cô cũng không phải chưa từng thấy loại ánh mắt này của anh, thỉnh thoảng anh cũng dùng loại ánh mắt này nhìn cô, mà giờ phút này, anh lại đặt loại ánh mắt hiếm có này trên người một cô gái trẻ tuổi mà ngay cả mặt mũi cũng chưa nhìn rõ nữa.

Nói không ghen ghét là giả, người đàn ông này, trầm tĩnh cơ trí lạnh nhạt, anh vẫn luôn duy trì một vẻ gặp biến không sợ hãi, luôn có thể lấy thái độ thông dong để ứng phó với những tình huống bất ngờ, mà bây giờ, loại ánh mắt hiếm gặp của anh, bị đặt lên người một cô gái trẻ mà ngay cả cô cũng thấy được là rất có sức quyến rũ!

Trong tiềm thức của cô, có cảm giác nguy cơ dày đặc.

Đang hoảng thần, chỉ thấy cô gái trẻ ở đối diện, đã đứng thẳng người lên, đang uốn éo người nhìn cô, nụ cười nở rộ giống như hoa hướng dương, ấm áp thâm nhập ngay vào lòng người.

Cô không thể không thừa nhận, nụ cười của cô gái trẻ này có sức cuốn hút siêu cường, trực tiếp bùng nổ khiến người ta giận sôi lên.

Khóe môi cô không khỏi nhếch lên, muốn đáp trả một nụ cười cho cô bé kia, nhưng bỗng dừng lại nhớ ra, Lục Minh Tuyên sóng vai đứng cùng một chỗ với cô, có lẽ là tự cô đa tình thôi, cô gái đó là cười với anh.

Nghĩ tới đây, nụ cười của cô, rất không tự nhiên cứng ngắc ở trên mặt.

Cô gái trẻ làm như nghĩ đến cái gì, từ từ đi mấy bước về phía trước, đôi tay chống lên đầu gối, khom lưng quan tâm tới Hà Ân Chính vừa bị mình ám toán, "Thật ngại, anh cặn bã, anh cũng biết..., hiện tại thời tiết không tốt lắm, cho nên tâm tình của tôi cũng không quá tốt, hôm nay đúng lúc lại để cho tôi đụng phải chuyện này, cho nên tôi chính là cực kỳ khó chịu với anh, lại cố ý cho anh vấp chân ngã đấy! Nếu như anh muốn trách cứ, thì cứ trách cái thời tiết hỏng bét này đi."

Hà Ân Chính ngã liểng xiểng, như một con rùa đen bị ngã không lật lại được, cứ để tùy ý làm thịt thối, chỉ biết cắn răng nhin đau hít một tiếng, "Cô Đây là cái logic gì thế chứ, tôi. sao hôm nay tôi lại xui xẻo như vậy chứ."

Cô gái trẻ nghiêm túc nghe hết lời nói của anh ta, sau khi nghe xong, chớp chớp mắt long lanh nhìn, khuôn mặt đều là một vẻ ngây thơ, "Logic của tôi rất rõ ràng, bởi vì thời tiết không tốt, cho nên ta tâm tình của tôi cũng không tốt, cho nên tôi liền ra tay thôi, anh không nghe rõ sao? Ủ, tôi vẫn nên lặp lại một lần nữa."

"Đừng, vẫn là đừng lặp lại nữa." Hà Ân Chính chịu đựng đau đớn, nghe lời nói của cô gái trẻ mặc danh kỳ diệu này, hít vào một ngụm khí lạnh, để cho cô ta calm miệng lại.

Cô gái trẻ nghe được những lời này của anh ta, ánh mắt trong sáng lóe lên một cái, ngời thẳng lên, "À, vậy là anh tha thứ cho tôi, anh cặn bã, cảm ơn anh, vậy tôi cũng không phụ trách anh nữa, anh thật sự rất sáng khoái nha!"

Hà Ân Chính không phải là tha thứ cho cô, rõ ràng là không chịu nổi cô nữa, bây giờ bị cô đùa cợt như vậy, anh ta mới biết là trúng kế, "Con nhóc xảo trá!" Cô nhóc chết tiệt kia thật xảo trá, cố ý giả bộ ngây thơ vô lại, vì lừa anh!

Nhưng đã quá muộn rồi, cô gái trẻ đã đi vòng qua người anh ta rồi, cho dù Hà Ân Chính có nghiêng rằng nghiêng lợi nữa, cũng không thể thay đổi được gì, anh ta cũng chỉ có thể an an tâm tâm giang cả tứ chi ra để làm ‘anh cận bã’ thôi.

Cô gái trẻ cũng không hề rời đi, ngược lại chạy vội tới bên cạnh Cố Tử Mạt và Lục Minh Tuyên, nghiêng đầu nhìn Hà Ân Chính, nửa là bất đắc dĩ nói, "Cái anh cận bã này, thật đúng là không có sức khỏe, vấp một cái đã ngã, không hề có tính khiêu chiến gì cả, kịch hay chưa gì đã bị phá hủy rồi."

Nói xong, cô giống như quen thuộc đến trước mặt Cố Tử Mạt, cong môi nói với cô, "Em nói với chị, lúc trước sao lại mắt mù mà nhìn trúng cái anh cận bã này chứ, em thật sự thấy không đáng giá thay chị, may mắn là hôm nay chị cũng đã ngược lại anh ta, cũng coi như hồi vốn rồi!"

Cố Tử Mạt gần như ghen hòng nhìn trân trối cô gái trẻ trước mắt này, cô bé này mặc một chiếc váy màu trắng với những đường viền màu đỏ mới ra năm nay của thương hiệu Valentino, thiết kế eo cao, gọn gàng nhanh nhẹn, kết hợp màu sắc phù hợp, khiến cho cả người cô bé đều lộ rõ vẻ thanh xuân, linh khí.

Bộ sưu tập mới ra mùa này của Valentino, cũng không phải người bình thường có thể mua được, cô bé này vừa dám nói lại dám làm, nhất định là có lai lịch.

Nhưng cô bé này lại một vẻ quen thuộc với cô, đầy nhiệt tình, sức sống tuổi trẻ, tự nhiên cũng kéo tâm tình của cô lên, bớt đi một nửa sự phòng bị với cô bé, "Ừ, cảm ơn em, lúc đầu, có thể mắt chị thực sự là bị mù. rồi!"

Nói đến cuối, cô lơ mơ cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng vẫn nói ra.

Sau khi nói xong, cô không khỏi thầm than thở trong lòng, cô gái trẻ này thật đúng nói không biết kiêng kị gì cả, cô bé hỏi cô có phải mù mắt hay không, lời như thế rất dễ dàng đắc tội với người khác đấy!

"Không có việc gì, về sau mở mắt to hơn là được rồi, em giúp chị tìm người tốt hơn, đúng rồi, quên tự giới thiệu bản thân, em tên là Diệp Nhất Đóa, cũng làm việc ở đây, là đồng nghiệp của chị." Cô gái trẻ nín lấy cánh tay Cố Tử Mạt, thân mật giới thiệu về mình .

"Khụ, không cần tìm đâu." Lục Minh Tuyên sợ Cố Tử Mạt bị cô gái trẻ không biết từ đâu xuất hiện này mê tâm hồn, đáp ứng, liền đứng một bên, ho nhẹ mấy tiếng, cắt đứt lời nói của Diệp Nhất Đóa.

"À, thiếu chút nữa em đã quên, hai người là vợ chồng, vừa rồi em cũng nghe trộm được." Diệp Nhất Đóa xin lỗi sờ sờ cái mũi của mình, hơi ngượng ngùng nói.

Lúc đang nói xin lỗi, cô còn bắt được cơ hội, liếc mắt vài lần lên gương mặt vô cùng anh tuấn của Lục Minh Tuyên.

Lục Minh Tuyên sắc bén cỡ nào chứ, đương nhiên chú ý tới ánh mắt mờ ám của Diệp Nhất Đóa, anh vốn tưởng rằng cô bé này khác với những người khác, không nghĩ cũng mắc bệnh háo sắc, không khác gì những hạng người tục tũn cả.

Xem ra vừa rồi là anh nhìn lầm, bỏ vậy anh cũng không còn hứng thú nữa, không mặn không nhạt quay mặt qua chỗ khác, không nói gì nữa.

Cố Tử Mạt cũng hơi toát mồ hôi rồi, từ lúc Diệp Nhất Đóa mở miệng, mỗi một câu của Diệp Nhất Đóa, đều mang cho cô một quả mìn, như cuộc trò chuyện vừa rồi của Diệp Nhất Đóa và Hà Ân Chính, là cố ý chọc tức Hà Ân Chính, nhưng bây giờ, thì cũng nên bình thường chút chứ.

Nhưng Diệp Nhất Đóa, vẫn giống như người không có đầu óc vậy, quang minh chánh đại bày tỏ mình nghe lén nhìn lén.

Diệp Nhất Đóa chú ý tới vẻ mặt hơi kinh ngạc của Cố Tử Mạt, dùng sức lôi kéo cánh tay của cô, trừng lớn ánh mắt trong veo như nước, hỏi cô, "Có phải chị cảm thấy em nghe lén là rất vô sỉ hay không?"

Cố Tử Mạt muốn ngắt rồi, Diệp Nhất Đóa quá trực tiếp, hơi khiến cô không thể tiếp nhận được.

Cô còn chưa có trả lời, Diệp Nhất Đóa lại kéo kéo tay của cô, nói, "Nói đùa á..., em cảm thấy nhất định chị sẽ không để ý việc em nghe lén, thật ra thì theo lý thuyết, điều này cũng không tính là nghe lén đâu, anh chị ở trên đường lớn ầm ĩ qua lại, người qua đường cũng sẽ đứng xem thôi, huống chi ——"

Nói tới chỗ này, Diệp Nhất Đóa lại đột nhiên im lặng.

Cố Tử Mạt vốn là nghe Diệp Nhất Đóa giống như một chú chim sẻ nhỏ vậy, líu ríu bên tai cô, nhưng con chim sẻ nhỏ này lại đột nhiên không chút chút cha nữa, thì cô lại hơi không thích ứng kịp, không nhịn được tò mò hỏi cô bé, "Huống chi cái gì?"

"Không có gì." Nói xong, Diệp Nhất Đóa chớp chớp đôi mắt to với cô.

Cuối cùng Cố Tử Mạt cũng phát hiện, Diệp Nhất Đóa rất ưa thích biểu diễn đôi mắt to độc nhất vô nhị của cô bé, hơn nữa còn rất thích nháy mắt nữa.

Cõi đời này, cô gái đẹp mắt to rất nhiều, nhưng rất nhiều cô gái xinh đẹp mắt to lại không có gì trong đôi mắt đó cả, thiếu hụt linh khí, mà Diệp Nhất Đóa, linh khí trong mắt lại có thể làm cho người ta có loại cảm giác tràn đầy cui vẻ, rất hấp hồn người, hơn nữa trong ánh mắt của cô bé mang theo một tầng sáng màu xanh dương, nhìn vào, lại càng thêm chói mắt.

Cô gái có đôi mắt to đầy linh khí như vậy, vận số cũng sẽ không quá kém. Không tự chủ, trong đầu của cô liền xuất hiện câu nói như vậy.

Quả thật, cô cảm thấy có thể trời cao vẫn đối với cô bé Diệp Nhất Đóa này rất tốt, dáng vóc Diệp Nhất Đóa tinh xảo, vóc người mảnh khảnh, làm cho người ta có một loại cảm giác rất nhẹ nhàng, bộ váy mời ra màu này của Valentino trên người cô bé, bị cô bé mặc vào lại phát ra một loại linh khí không có trong nguyên tác.

Hơn nữa thông qua quan sát của cô, cô còn phát hiện, thẩm mỹ của Diệp Nhất Đóa cũng không tệ, cô đeo một đôi bông tai hoa đào nhỏ, trên vành tai xinh xắn nhưng không hề mất nhục cảm, treo một viên anh đào nho nhỏ, xem ra rất là đáng yêu, đánh thẳng vào thị giác cùng vị giác của người nhìn, làm cho người ta không nhìn được mà muốn đi lên cắn một cái.

Ánh ăm ắp của cô, trượt đến đôi môi đỏ của Diệp Nhất Đóa, thoa một lớp son bóng mềm mại, môi anh đào khéo léo động lòng người, màu sắc mềm mại câu hồn đoạt phách, thật đúng là —— mê người!

Ở trong mắt một người phụ nữ như cô, Diệp Nhất Đóa là kiệt tác của tạo hóa, tinh xảo không làm cho cô sinh lòng ghen tỵ, hướng chỉ là đặt trong mắt đàn ông.

Cố Tử Mạt nghĩ tới đây, không nhìn được đưa mắt chuyển tới bên cạnh, muốn nhìn nét mặt của Lục Minh Tuyên một chút.

Trống không!

Lúc này, bên cạnh cô đâu còn Lục Minh Tuyên nào, ngay cả một Quỷ Ảnh cũng không có.

Cô không nhìn được nhìn xung quanh, rất tự nhiên nhìn thấy, ngay lúc cô đang nghiêng về phía trước, Lục Minh Tuyên đang đỡ Hà Ân Chính từ dưới đất lên.

Hà Ân Chính có sự giúp đỡ của Lục Minh Tuyên, rất nhanh đã đứng thẳng lên rồi, sau khi anh ta đứng lên, thử đi vài bước, phát hiện đi đứng không có vấn đề lớn, còn có thể bước đi rất bình thường.

Rõ ràng Hà Ân Chính ghi hận trong lòng đối với Lục Minh Tuyên, không hề có ý nói cảm ơn, bước ngay đi, vội vàng cách xa khỏi đám người này.

Cố Tử Mạt nhìn đến đây, áy náy cười với Diệp Nhất Đóa, để tay bị Diệp Nhất Đóa kéo xuống, nói, "Xin lỗi không tiếp được nữa, tôi muốn sang bên kia xem tình hình thế nào."

Nói xong, liền bước tới bên cạnh Lục Minh Tuyên, nghi ngờ hỏi, "Sao lại giúp anh ta?"

Trong ấn tượng của cô, Lục Minh Tuyên cũng không phải là người nhiệt tình, dĩ nhiên, sự nhiệt tình của anh đối với cô là đặc biệt, có thể ngoại trừ cô ra. Tình huống bây giờ, Lục Minh Tuyên lại giúp Hà Ân Chính, có chút không thể tưởng tượng nổi.

Người đàn ông nhún vai một cái, không sao cả ngoắc ngoắc môi, "Ngại anh ta quá chướng mắt mà thôi."

"Phốc, em nghĩ, nếu như Hà Ân Chính nghe được câu này, nhất định anh ta sẽ rất khó xử." Cố Tử Mạt nhìn cách đó không xa, Hà Ân Chính đang vất vả gọi taxi, không khỏi bật cười.

"Hả?" Người đàn ông như có như không hiểu được, nhíu mày.

Cô vừa tìm ví trong túi xách, vừa giải thích cho nh nghe, "Anh nghĩ đi, một người kiêu ngạo như anh ta, nếu biết anh vì ghét bỏ anh ta chướng mắt nên mới đỡ, nhất định anh ta sẽ rất có cốt khí không muốn tiếp nhận sự trợ giúp của anh, nhưng anh ta cũng đã đứng lên rồi, cũng không thể lại nằm xuống một lần nữa được, nhưng, anh lại là kẻ địch của anh ta, nhất định

trong lòng anh ta sẽ thấy không phục sự hỗ trợ của anh, còn cảm thấy bị khuất nhục nữa."

Người đàn ông nghe xong lời của cô..., cảm thấy có lý, gật đầu một cái, nghiêm nghiêm chỉnh nhìn cô, rất chân thành đề nghị cô, "Nếu như em đặc biệt hận anh ta, em có thể suy tính nói cho anh ta biết chân tướng."

Cố Tử Mạt đã sớm cảm thấy Hà Ân Chính không thú vị, đặc biệt dứt khoát cự tuyệt đề nghị của anh, "Anh ta quá chướng mắt, em cũng rất muốn tiễn anh ta đi sớm một chút đâu." Cô mở ví ra, tìm kiếm bốn, năm lần, đều không tìm được một đồng tiền xu mà mình muốn.

Cô bao lâu rồi không ngồi xe buýt đây!

Người đàn ông nghe được câu trả lời của cô, trong mắt lại nhuộm thêm nụ cười lớn hơn, khóe môi nâng lên một đường cong sâu hơn, anh rất hài lòng, cảm giác an toàn của đàn ông, ít nhất lại nhiều hơn so với vừa rồi.

Cố Tử Mạt không ngừng lật ví tiền, cuối cùng chỉ lấy ra một tờ tiền giấy 10 đồng, cô cảm thấy rất lãng phí, nhưng không có cách nào, vẫn ngoan độc, tóm lấy một tờ giữa hai lớp ví!

Diệp Nhất Đoá ngó dáo dác tới đây, vỗ vỗ bả vai của cô, "Chị đang tìm cái gì vậy."

"Tiền xu 1 đồng!" Tặng đi, chỉ cần một đồng tiền xu. Tại sao còn cần cô tốn gấp 10 lần giá đâu!

Lại tốn thêm một chút tinh lực trên người Hà Ân Chính, cũng sẽ cảm thấy là một sự vũ nhục đối với bản thân.

"A, cái đó sao, chị không cần tốn công tìm kiếm nữa, em có đây!" Diệp Nhất Đoá trừng mắt nhìn, từ trong túi xách móc ra một đồng xu 1 đồng, đưa cho cô, "Còn cần hay không? Em có rất nhiều, không thể không nói,

tiền xu là thần khí cần chuẩn bị sẵn sàng để ngồi xe buýt, gần đây em yêu chết bọn chúng đâu."

Vẻ mặt Cố Tử Mạt kinh ngạc, nhận lấy tiền xu Diệp Nhất Đóa đưa, nhìn lên gương mặt có thể nheo ra nước của cô bé, thấy hơi hoảng thần.

Diệp Nhất Đóa mặc đồ Valentino, cần mỗi ngày ngồi xe buýt xe sao? Quá kỳ quái!

"Không cần, một đồng là tốt rồi." Đem tờ tiền 10 đồng của mình bỏ lại vào trong ví tiền, nắm lấy 1 đồng tiền xu, hứng thú vội vàng chạy về phía Hà Ân Chính.

Lục Minh Tuyên nhắm ngay về phía cô chạy đi, vội cất bước đuổi theo, từ phía sau bắt lấy khuỷu tay của cô, khẽ nhú mày, hiển nhiên không vui, "Sao thế? Không phải chê anh ta chướng mắt sao!"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Chàng Trai, Tôi Đã Thấy Anh Rồi! 1

Cố Tử Mạt nghe vậy, liền xoay người, nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay của anh, nhón chân lên, kề sát đôi môi tinh xảo vào bên tai anh, cười duyên nhỏ giọng nói, "Em muốn tiễn anh ta đi mà, anh quên rồi sao? Vào lần đầu tiên chúng ta đóng giả người yêu của nhau đó?"

Người đàn ông nhớ lại tình cảnh lần đó, thì sáng tỏ, mày nhíu lại, lúc này mới hơi giãn ra, "Đi đi, có phiền toái thì gọi anh, anh đứng đây chờ em."

Lời nói của anh, vĩnh viễn có tác dụng khiến cô yên tâm, thiếu chút nữa cô đã dung nhập toàn bộ tinh thần vào trong lời nói của anh rồi, say mê như gió xuân, so sánh với cảm giác lúc này cũng không kém nhiều lắm đâu.

Lần trước, anh lấp trong bóng tối, cũng yên lặng chờ cô, anh là sức mạnh hậu thuẫn giúp cô kiên định, chỉ cần cô cần, thì anh sẽ xuất hiện, những lúc cô có thể một mình đảm đương một phía, anh sẽ khoanh tay ở một bên, yên lặng đợi cô.

Từ đó trở đi, anh vẫn là hậu thuẫn kiên cố của cô!

Hồi tưởng mọi chuyện những ngày qua, trong lòng cô không khỏi hơi ưu tư, cô nhẹ nhàng gật đầu với anh một cái, năm đồng tiền xu, chạy thẳng về phía Hà Ân Chính.

Hà Ân Chính vừa nhìn thấy cô đang hấp tấp chạy tới, lại dáo dác nhìn về phía sau, không thấy Lục Minh Tuyên đuổi theo, cho là Cố Tử Mạt đổi ý, anh ta không nén nổi vui mừng, khó khăn nghiêng nghiêng người, gọi tên cô, "Tử Mạt."

Anh ta bị dày vò một trận như vậy, cơ thể cũng trở nên yếu ớt, lời nói ra cũng không có hơi sức, cho nên gọi ra tên của Cố Tử Mạt, lại lộ ra một tia dịu dàng như vậy.

Ngược lại rất giống tình cảnh trước kia khi bọn họ còn ở bên nhau.

Bởi vì tiếng gọi này của anh ta, Cố Tử Mạt lại liên tưởng tới trước kia, trong lòng bỗng thấy rất ghê tởm, không chút khách khí liếc anh ta một cái, không lưu lại một chút đường sống nào cho anh ta, "Bị bọn tôi chinh thám như vậy, anh cũng không cảm thấy rất nhục hay sao, vẫn còn gọi tên tôi thân mật như vậy được? A, thật buồn cười, hai chúng ta đã chia tay mỗi người một ngã, như nước với lửa rồi, mà anh còn lôi kéo muốn làm quen với tôi như vậy, không cảm thấy là rất không biết xấu hổ sao!"

Cô cảm thấy rất buồn cười, Cố Trinh Trinh thích đóng kịch, Hà Ân Chính lại không biết xấu hổ, hai người này cuối cùng lại vẫn chưa đi đến một nơi, cũng không tránh khỏi tiếc nuối cho loại duyên phận phù hợp này.

Hà Ân Chính nghe ra được lời của cô, nhất thời tâm tình khó chịu, không nhịn được nói, "Cô. Cô không phải hối hận sao?" Anh ta lại liếc mắt nhìn về phía sau, vẫn không thấy Lục Minh Tuyên đi theo.

"Tôi hối hận? Anh mê sảng à." Cố Tử Mạt cảm thấy Hà Ân Chính đã cặn bã đến không thể nói lý lẽ nữa rồi, ngay cả logic dễ hiểu nhất cũng ko thể hiểu, thấy xe buýt còn chưa tới, cô quyết định khai thông cho anh ta, cô nhú mày, nhếch khóe môi, nói với anh ta: " Nếu như tôi gả cho anh, anh sẽ đối với tôi thế nào?"

Hà Ân Chính sững sờ, nhưng phản ứng lại kịp ngay lập tức, đồng dục nói, "Anh sẽ đối tốt với em!"

"A ——" Cố Tử Mạt nhẹ cười ra tiếng, vươn tay, nắm vào vết thương nơi khuỷu tay của anh ta, "Ngay cả khi tôi đã từng đối xử với anh như

vậy...anh cũng vẫn sẽ tốt với tôi? A, thiếu gia nhà họ Hà đúng là tinh hoa hiếm thấy, thật đúng là. Không có đầu óc!"

Hà Ân Chính đau đến hít vào một ngụm khí lạnh, kể rằng cũng thấy lạnh lẽo, "Cô ——"

Cô chỉ cho anh ta một bài học nho nhỏ, không muốn dây dưa cùng anh ta nữa, tứ chi tiếp xúc với anh ta quá nhiều, cô cũng sợ làm bẩn bản thân mình, cô chán ghét lùi về sau mấy bước, "Nếu như anh không thừa nhận mình không có đầu óc, vậy thì cũng chỉ có một loại khả năng thôi, đó là, tôi không có đầu óc! Biết rất rõ trong lòng anh hận tôi, mà tôi còn ném chuột sợ vỡ bình tìm tai vạ nữa? Ha ha, tôi như vậy, thật sự đáng yêu sao?" Đến cuối cùng, chỉ sợ cũng trở thành đáng thương không ai yêu nữa.

Nghe vậy, cuối cùng Hà Ân Chính cũng không có cách nào phản bác, ánh mắt của anh ta âm đạm không có ánh sáng, trên người trong mắt tràn đầy suy sụp, một dáng vẻ chơi bài gặp xui xẻo.

Cố Tử Mạt nhìn về phía trước, xe buýt số 25, đang đi về phía này, cô thở một hơi thật dài, cho anh ta một lời tổng kết, "Cho nên, anh cố ý muốn kết hôn với tôi, nhà họ Hà cố ý muốn kết thân với nhà họ Cố, cũng đều là trò chơi lừa mình dối người mà thôi, theo tôi thấy, anh cũng đừng mãi khi dễ bản thân mình nữa, hiện tại tôi cũng cảm thấy anh thật đáng thương, anh xem, giống như lúc này, chiếc xe buýt số 25 trước mắt kia, có thể chở anh về nhà, nhưng tay của anh có thể tìm được một đồng tiền xu trong ví sao? Không được đúng không, thật quá đáng thương."

Ánh mắt Hà Ân Chính, cũng nhìn theo, thấy chiếc xe số 25 kia đang đi tới bên cạnh mình.

Đáng tiếc, cánh tay của anh quá đau, hoàn toàn không thể móc ví ra được, Cố Tử Mạt nói đúng. Nhưng mà, anh cũng không cần đi xe buýt, anh có thể gọi chiếc xe taxi, nhờ tài xế lấy tiền xe là được.

Nghĩ tới đây, anh ta liền nhìn sang chỗ khác, thái độ đầy khinh miệt, nhìn cũng không nhìn chiếc xe số 25 kia, xe buýt sao? Thiếu gia nhà họ Hà chưa từng ngồi loại xe đó.

Cố Tử Mạt cười gian trá, "Có phải anh đang nghĩ, anh hoàn toàn không cần phải ngồi xe buýt, anh có thể bắt taxi hay không."

Bị nói đúng, lần này Hà Ân Chính nhất quyết không thêm để ý tới cô, quay lưng lại, nhìn cũng không nhìn Cố Tử Mạt, nghĩ bỏ qua cô.

Cố Tử Mạt chắc chắn không thể để cho anh ta được như ý, cô bước từng bước bằng giày cao gót, giống như nữ vương đi quanh anh ta một vòng, nâng gót nhọn lên, giẫm mạnh lên mu bàn chân của anh ta, động tác giẫm đạp rất chậm rãi.

Trước đó Hà Ân Chính đã nếm thử chiêu mờ ám này của cô, không tránh được phòng bị, lui về phía sau một bước, nhưng anh ta vừa lui lại, cũng là nhìn thấy mà hoảng, anh ta bị cô nhóc kia ngáng chân, nên bị ám ảnh trong lòng, không khỏi quay đầu lại nhìn.

Cố Tử Mạt thấy anh ta tay chân rối loạn, dáng vẻ mất hết hồn vía, khóe miệng giận cười, thu hồi chân của mình, ý vị sâu xa nói, "Thật ra thì anh cũng không phải không có đầu óc, anh có thể nghĩ được có thể ngồi taxi, có thể có lựa chọn thứ hai, làm sao lại không nghĩ đến việc theo đuổi Cố Trinh Trinh một lần nữa đây? Mặc dù hiện tại cô ta không lạ gì anh, nhưng ít ra, cô ta còn chào đón anh hơn so với tôi, anh ngẫm lại xem, ngay cả khối xương cứng như tôi mà anh cũng có thể thử hạ miệng gặm, huống chi là Cố Trinh Trinh, một đêm vợ chồng trăm đêm ân ái, cô ta cũng sẽ mềm lòng thôi."

Nếu như cô nhớ không lầm, Cố Trinh Trinh ngủ rất giỏi, đêm đầu tiên ở cùng với Hà Ân Chính, đã nhân dịp uống rượu hưng chí, triền miên một đêm với Hà Ân Chính đâu.

Cô nói trúng tim đen, bầm trúng yếu điểm, Hà Ân Chính nghe vậy, ngẩn người, ánh mắt đen tối cũng có ánh sáng, "Chuyện này."

Hình như anh ta đang suy tính, chẳng qua trời sinh Hà Ân Chính là một kẻ hèn nhát, nhà họ Hà lại không cho anh ta cơ hội quyết đoán chuyện gì cả, cho nên một khi anh ta gặp phải chuyện lớn cũng cứ dây dưa, không hề quyết định được.

Cố Tử Mạt cũng suy tính đến tính cách mềm yếu của Hà Ân Chính, quyết định trợ giúp anh ta một phen.

Xe số 25 đã dừng lại ở trạm xe buýt, khoe miệng cô cong lên, móc đồng tiền xu mà Diệp Nhất Đóa đưa cô, không cho anh ta cơ hội suy nghĩ, nói thẳng, "Vẫn chưa nghĩ kỹ, có muốn gọi taxi hay không sao? Vậy cũng tốt, anh hãy ngồi xe buýt đi, đi thẳng đến tối, cũng không ai cứu được anh."

Cô quơ quơ đồng xu trước mặt anh ta, "Nhìn kỹ, đồng 1 đồng tiền xu, tôi cho anh mượn đây! Lần trước chúng ta ăn cùng nhau, anh cũng không hiếm lạ mấy đồng tiền xu, hôm nay lại có thể đưa anh về nhà! Đi thôi, tôi giúp anh ngồi xe số 25, số 25 cùng đồ ngốc, còn kém một số không!"

Dưới sự ép buộc của cô, Hà Ân Chính bỗng nhớ lại, chuyện tình lần trước cô chê xe của anh là xe rởm, còn cho anh mượn một đồng xu 1 đồng nữa.

Cố Tử Mạt hết lần này tới lần khác dùng một đồng xu đến để xỉ nhục anh, khiến anh thật sự không chịu nổi, lập tức liền bộc phát giận dữ nói, "Cố Tử Mạt! Cô đừng quá đáng!"

"Không cần báo đáp, chưa đến lúc! Đồng xu một đồng này, sớm muộn gì cũng là của anh, Hà Ân Chính, ngồi lên xe buýt, rồi tắt máy đi!" Cố Tử Mạt nói xong lời này, cũng không hỏi anh ta có được hay không gì hết, mà lấy tay kéo lấy cánh tay bị thương nặng nhất của anh ta, kéo anh ta lên xe buýt.

Hà Ân Chính không chịu nổi nỗi đau đớn đó, khóc lóc gào thét kêu đau, cả khuôn mặt đều co rúm vào một chỗ, Cố Tử Mạt hoàn toàn không tính xuống tay cứu tình, không ngừng kéo anh ta, kéo anh ta.

Hà Ân Chính vì muốn giảm bớt đau đớn, cuối cùng cũng thỏa hiệp, một đấng mày râu, ngoan ngoãn bị một cô gái thân hình mảnh mai kéo lên xe buýt dễ như trở bàn tay như vậy.

Cố Tử Mạt cũng lên đi, bỏ tiền xu vào thay anh ta, vẫn không quên quan tâm bác tài xế lái xe, "Đây là anh chặn bã vừa mới bị thương cánh tay, xin bác tài chiếu cô anh ta nhiều hơn, cảm ơn."

"Được, được thôi." Bác tài nhìn lướt qua Hà Ân Chính, thấy anh ta mặt xám mày tro, dáng vẻ nhếch nhác tới cực điểm, không suy nghĩ nhiều, liền đồng ý, còn dặn dò mọi người ngồi trên xe, "Mọi người, cho cái anh đó, anh chặn bã đúng không, là anh chặn bã đó, nhường cho một chỗ ngồi, cũng phát huy tình hữu nghị, Xã Hội Chủ Nghĩa quang vinh cũng nói, lấy đoàn kết giúp đỡ lẫn nhau làm vẻ vang, lấy thiệt người lợi mình làm hổ thẹn."

Có một chàng trai ngồi gần nhất, nghe được cuộc trò chuyện của Cố Tử Mạt và bác tài, hiểu biết rõ ràng cái người ‘ đàn ông chặn bã ’ này tàn phế, vội vàng nêu cao tình hữu nghị, dắt Hà Ân Chính đến chỗ ngồi của mình ấn xuống, "Anh chặn bã, ngồi đi! Ra khỏi nhà dựa vào anh em, em đứng đây bảo vệ anh."

Cố Tử Mạt nhìn vẻ mặt Hà Ân Chính giống như ăn phải cứt vậy, thiếu chút nữa bật cười, cô lui về phía sau mấy bước, nói cảm ơn một lần nữa, "Cảm ơn bác tài, cảm ơn mọi người, thật ngại."

"Không cần không cần." Bác tài quá thuần phác, vội nói không khách khí.

Cô thấy phía sau còn có người muốn lên xe, vội vàng xuống xe, tránh sang bên.

"Chị thật là lợi hại, em đứng ở bên kia nhìn, chị cứ kéo nhẹ nhàng như vậy, anh cần bã liền ngoan ngoãn nghe lời." Diệp Nhất Đóa từ bên cạnh đã chạy tới, trong mi mắt đều là tươi cười, không nhịn vỗ tay thay cô.

Cố Tử Mạt nhìn dáng vẻ sôi nổi của Diệp Nhất Đóa, lại càng không khỏi khen ngợi cô bé, Diệp Nhất Đóa có sức sống có tinh thần phấn chấn, cô bé cười lên, hé ra nét mặt tươi cười giống như hoa hướng dương, đầy nhiệt tình, đầy sức cuốn hút.

Sợ rằng cõi đời này không có mấy người đàn ông, có thể chống cự được trước nụ cười trong sáng của Diệp Nhất Đóa.

Dù trong lòng cô hơi ghen tỵ với Diệp Nhất Đóa, cũng không nhịn được khích lệ cô bé, "Nhất Đóa, em cười lên thật xinh, rất mê người."

Diệp Nhất Đóa nghe được cô nói như vậy, còn hơi xấu hổ sờ lỗ mũi một cái, sau lại thấy Cố Tử Mạt vẫn mỉm cười với cô, cô không nhịn được tiến lên, quen thuộc khoác tay vào cánh tay Cố Tử Mạt, tựa vào bả vai Cố Tử Mạt, giống như chim nhỏ nép vào người nói, "Có thật không, cảm ơn lời khen của chị, em thật sự rất vui."

Cố Tử Mạt cảm thấy cô bé quá nhiệt tình, nhất thời cũng không thích ứng được, nụ cười trên mặt, lúc này có vẻ hơi cứng nhắc.

Diệp Nhất Đóa đang tựa vào bả vai Cố Tử Mạt, từ dưới nhìn lên khuôn mặt đẹp tinh tế của Cố Tử Mạt, ánh mắt cực kỳ chuyên chú, nụ cười của Cố Tử Mạt cứng nhắc không tự nhiên, bị cô bé nhận ra ngay lập tức.

Cô bé không nhịn được đứng thẳng người lên, thu lại nụ cười, nghiêm cẩn nhìn Cố Tử Mạt, hỏi thẳng, "Em thấy, chị cười không tự nhiên, lời nói vừa rồi của chị, có phải cũng giống những người khác, chỉ là qua loa cùng nịnh nọt em hay không đấy!"

Cố Tử Mạt sửng sốt, vị đại tiểu thư này, thẳng thắn như vậy, thật sự tốt sao?

Nhất thời, cô không phản bác được, thực ra vốn là cô bị làm khó, cô cảm thấy uất ức, nhưng khi cô nhìn vào đôi mắt nhỏ của Diệp Nhất Đóa, lại cảm thấy là Diệp Nhất Đóa chịu uất ức.

Diệp Nhất Đóa cắn môi anh đào, trong đôi mắt hàm chứa vô tận uất ức cùng nghi ngờ, không lâu sau, ở trong đó, đã xuất hiện thêm một tầng hơi nước nhàn nhạt, mặc dù rất nhạt, gần như có thể khiến người ta không chú ý, nhưng cô vẫn nhìn thấy!

Cố Tử Mạt bó tay hết cách, trong đầu đủ loại ý tưởng thoáng qua, nhưng cô đều thấy không đúng.

Cô đã từng thấy Cố Trinh Trinh diễn trò như vậy, kỹ thuật diễn xuất quá chân thật, nhưng đều không động lòng người bằng cái này cô gái trẻ trước mắt này, trong mắt cô bé toát ra cái loại uất ức đó, còn hàm chứa một tầng đau thương nhàn nhạt, còn có sự bướng bỉnh làm cho người ta khó mà nắm được.

Không chỉ có loại cảm giác không hiểu khiến người yêu mến, còn có loại suy nghĩ khiến người ta sẽ trách cứ bản thân không chăm sóc tốt cho cô bé.

Cô nghĩ, sợ rằng Cố Trinh Trinh có tu luyện thêm 10 năm nữa, mài dũa ánh mắt gấp trăm lần nữa, cũng không có linh khí bức người, rung động lòng người bằng cái này cô gái trẻ trước mắt này được!

Cố Tử Mạt hoảng hốt, ở trong mắt Diệp Nhất Đóa, chính là một loại thừa nhận ngầm trá hình.

Trong lòng Diệp Nhất Đóa quynh lên, liền cong môi, giống như thể hiện tính tình tự đắc nói: " Em luôn cho rằng mình chưa đủ tốt, nhưng em không ép buộc các người nịnh nọt em gạt em, em hận nhất các người cứ như vậy,

làm sao các người đều như vậy chứ, em chỉ muốn quen biết nhiều bạn bè, lại không nghĩ rằng, mỗi người các người đều như vậy, làm em quá thất vọng rồi!"

Nghe lời này, Cố Tử Mạt liền hiểu rõ hơn tại sao Diệp Nhất Đóa lại sẽ kịch liệt, uất ức như vậy.

Cái cô gái trẻ này, vẫn luôn tìm kiếm sự thừa nhận của người khác, nhưng bởi vì rất nhiều nguyên nhân, những người khen ngợi cô bé, có khi là giả tạo, có khi là có mục đích khác, đều khiến cô bé thất vọng hết lần này đến lần khác.

Diệp Nhất Đóa quá khát vọng được khen ngợi chân thành một lần.

Cô bỗng cảm thấy, mình cùng Diệp Nhất Đóa có loại cảm giác đồng bệnh tương liên, cô là con gái nuôi nhà họ Cố, giá trị của cô, cũng không chỉ dừng lại ở một quân cờ quan hệ thông gia, cô khát vọng người khác thừa nhận cô từ những phương diện khác, nhưng trước đây cô vẫn không tìm được, cho nên cô cố ý xa cách mọi người, không muốn thử chân chính tiếp xúc với người khác.

Cho đến khi, Lục Minh Tuyên xuất hiện.

Nghĩ tới đây, dưới yết hầu của cô không khỏi có loại cảm giác tắc nghẹn, không khỏi liền đưa ánh mắt sang người anh.

Sống mũi của anh rất thanh tú, hốc mắt sâu, môi mỏng xinh đẹp giống như tác phẩm nghệ thuật xa xỉ trong tay đại sư, vô luận từ góc độ nào cũng không tìm thấy một chút tỳ vết nào.

Người đàn ông này có tính cách nhiều mặt, có lúc sẽ giống như một kẻ tiêu sái phản nghịch liều mạng, đưa cô đi đập tủ kính, trộm áo cưới; có lúc, lại sẽ giống như một vị thân sĩ quý tộc thời cổ đại, dẫn cô khiêu vũ, xoay tròn; có lúc, anh lại giống như là siêu nhân có siêu năng lực, xuất hiện vào

thời điểm cô bất lực, còn có thể kích thích khứu giác của cô trở lại.
Dĩ nhiên, cô càng biết rõ, điều anh có thể làm, còn xa xa không chỉ chừng này.

Người đàn ông càng bí ẩn, lại càng có thể dễ dàng khiến phụ nữ trầm mê.

Trừ tên tuổi của anh ra, bây giờ cô vẫn không biết gì về anh cả, nhưng cho dù là như vậy, lúc cô đối mặt với anh, cũng sẽ không tìm hiểu, những điều kiện vật chất tục tũn kia của anh, cô chỉ muốn, biết rõ anh là một người như thế nào.

Cố Tử Mạt nhìn anh từ xa, tâm từ từ chìm xuống.

Cô nghĩ, cứ tiếp tục như vậy nữa, cô nhất định sẽ xong đời.

"Thôi, em cũng không muốn ép buộc chị, em đi đây." Diệp Nhất Đóa thấy cô vẫn không trả lời, chỉ có thể uất ức nói, xoay người lại, cất bước sẽ đi khỏi.

Cố Tử Mạt bị lời của cô bé kinh động, lúc này mới hoàn hồn, cô vội đuổi theo, đuổi đến trước mặt Diệp Nhất Đóa, hốt hoảng luống cuống giải thích, "Không phải qua loa cùng nịnh nọt, tuyệt đối không phải! Thật ra vào lúc em không nói gì, chị đứng một bên quan sát rất lâu rồi, chị rất hâm mộ em, thật đấy, em phải tin tưởng chị!" Lúc nói những lời này, cô vẫn nhìn chằm chằm ánh mắt của Diệp Nhất Đóa, muốn thông qua ánh mắt của mình, nhấn nhủ sự chân thành đến cô bé.

Từ nhỏ cô sống cùng với Cố Trinh Trinh, lúc cùng sống chung với Cố Trinh Trinh, đa số là cô phải nhẫn nhịn, mà Cố Trinh Trinh ở nhà họ Cố, muốn gió có gió muốn mưa có mưa, tất nhiên rất hiếm khi phải chịu uất ức, trong quan hệ chị em gái, cô chưa từng có kinh nghiệm an ủi em gái đâu.

Cho nên thấy Diệp Nhất Đóa như vậy, cô có gấp hơn nữa cũng không nghĩ ra biện pháp, chỉ có thể phủ nhận trước, sau đó chỉ có thể dùng ánh

mắt của mình, nói cho Diệp Nhất Đóa tiếng lòng của mình, là biện pháp cuối cùng, cũng là không có biện pháp nào khác.

Cũng không nghĩ đến, chính biện pháp không phải biện pháp này, lại khiến Diệp Nhất Đóa vui vẻ.

Ánh mắt Diệp Nhất Đóa vừa đảo, lập tức chuyển buồn thành vui, bắt lấy ống tay áo của cô, rất vui mừng nói, "Có thật không? Chị quan sát em rất lâu?"

"Đúng vậy." Cô thản nhiên thừa nhận.

"Em thật sự rất vui mừng, chị biết không? Em cũng đứng một bên quan sát chị rất lâu rồi đâu, em nghe người ta nói, phụ nữ ghen tỵ với phụ nữ, là rất khác thường, nếu như lúc đối phương im lặng không lên tiếng len lén quan sát mà không nói ra lời khen ngợi, nói rõ cô thật sự đẹp, cô ấy đang ghen tỵ, ngược lại, nếu như đối phương khen cô đủ kiểu trắng cao đẹp, đầy chẳng qua là khách khí, cho nên, em tin chị." Diệp Nhất Đóa hưng phấn ôm cổ của Cố Tử Mạt, bộ dáng như hận không được hôn cô một cái vậy.

Cố Tử Mạt tranh thủ lùi người về phía sau, nhếch môi cười nói, "Chị lần đầu tiên nghe được cách nói này đấy, nhưng, chị cũng cảm thấy rất chính xác."

Cô nhớ, thường ngày cô bị Cố phu nhân mang theo đến những bữa tiệc, chắc chắn sẽ có người trước tiên khen Cố phu nhân cao quý hào phóng, mặc quần áo đẹp, thật ra thì, tất cả đều là giả, theo cô quan sát, mắt thẩm mỹ của Cố phu nhân thật sự không dám khen tặng.

"Tử Mạt." Lục Minh Tuyên đứng từ xa, gọi cô.

Giọng nói trầm ấm đầy truyền cảm bay vào lỗ tai của cô, Cố Tử Mạt giương mắt, nhìn thấy Lục Minh Tuyên đang đi về phía bên này.

Theo giọng nói này, Diệp Nhất Đóa cũng từ từ quay đầu lại, đầu tiên thấy một đôi chân thẳng tắp thon dài, được bao bọc dưới lớp quần âu màu xám tro, hình dáng cực đẹp, tầm mắt từ từ di chuyển lên trên, thật sự sẽ làm cho rất nhiều người đàn ông hâm mộ gấp mấy lần hoàng kim đầu.

Ngũ quan của người đàn ông mặc dù có vẻ khắc sâu, nhưng giờ phút này lại cho người cảm giác thoải mái giống như là được tắm gió xuân vậy.

Trong đầu Diệp Nhất Đóa càng nhiều phần hồng đến mức phun mạnh ra ngoài, nhất thời, cô bé cũng khó mà dứt tầm mắt ra khỏi người đàn ông được.

Hình tượng quá hoàn mỹ, cô rất muốn mời anh ta, làm người mẫu cho công ty.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Chàng Trai, Tôi Đã Thấy Anh Rồi! 2

Nhìn người đàn ông từng bước từng bước đến gần phía cô, cô có cảm giác mình được trời cao ưu ái và chăm sóc mà trước nay chưa từng có, có loại cảm giác hạnh phúc ấm áp, nhưng một giây sau, có một thứ gọi là lý trí vọt vào trong đầu của cô.

Cô chợt hiểu, người đàn ông này đi về phía bên này, chỉ vì tìm đến vợ của mình, cô đúng là tự mình đa tình, cô hơi cảm thấy xấu hổ, vừa định quay đầu đi chỗ khác, đôi tay liền bị người đàn ông giữ chặt, sau đó cứng ngắc mặc cho người đàn ông kéo hai tay của cô khỏi cổ của Cố Tử Mạt.

"Diệp tiểu thư, mặc dù tôi biết rõ, cô là rất thích Tử Mạt, nhưng rõ ràng cô làm ảnh hưởng đến cảm giác an toàn của tôi, cho nên, tôi không thể làm gì khác hơn là dùng loại phương thức này, mời hai tay của cô rời khỏi cái vị trí chỉ thuộc về tôi." Người đàn ông nhếch môi cười, nói với cô, ánh mắt lại tập trung trên người Cố Tử Mạt.

Đồng thời Cố Tử Mạt cũng nhìn anh, lời nói của Lục Minh Tuyên chứa đầy hàm ý, đương nhiên cô cũng đánh hơi được sự ghen tuông trong lời nói của Lục Minh Tuyên, lại nghe thấy anh nói tới cảm giác an toàn, khoe miệng không khỏi khẽ co quắp xuống.

Cảm giác an toàn của đàn ông sao? Vậy rốt cuộc nên là cái loại đồ quái quỷ gì đây!

Ngay cả dấm chua của một cô gái trẻ mà cũng ăn nữa, anh đúng là dấm vương!

Diệp Nhất Đóa nghe được người đàn ông cô đang ngưỡng mộ trong lòng đang nói chuyện với cô, không khỏi vui mừng, nhưng lại thấy lúc anh ta nói chuyện, ánh mắt vẫn chuyên chú nhìn Cố Tử Mạt, cô cũng biết mình không vui, nhưng là, cô cũng không phải là người dễ đối phó như vậy!

Người đàn ông này quanh co lòng vòng như vậy, còn có ý kỳ thị cô, cô nhất định làm ra điểm màu sắc , để anh ta nhìn một chút mới được.

Cô thuận theo bỏ tay ra, vọt tới trước mặt người đàn ông, kiễng chân ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt của anh, nháy nháy mắt, liền nói, "Vị tiên sinh diện mạo anh tuần này, mặc dù tôi biết rõ anh rất thích đồng nghiệp của tôi, cũng biết quan hệ giữa hai người, nhưng anh cứ chen ngang vào như vậy, rõ ràng ảnh hưởng đến việc trò chuyện của tôi và đồng nghiệp, cũng làm trở ngại tình bạn của chúng tôi, cho nên mời anh tạm thời rời đi, không nên quấy rầy việc giao lưu của chúng tôi!"

Khuôn mặt của cô ngọt ngào, giọng điệu nói ra cũng lạnh lạnh, còn vô cùng tuyệt diệu sử dụng lại lời nói của Lục Minh Tuyên.

Nói hơi khó nghe một chút, đây là ăn miếng trả miếng, nói dễ nghe hơn, thì cái này gọi là, gậy ông đập lưng ông.

Mắt Lục Minh Tuyên khẽ nheo lại, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về cô nhóc thỉnh thoảng có biểu hiện hoa si trước mắt này, khóe miệng anh cười giận, cũng là nụ cười như không cười, đường cong nguy hiểm, tỏ rõ nguy hiểm tức thời đâu.

Còn không có mấy người, có thể nói chuyện với anh như vậy đâu, nếu hôm nay anh không thể thẳng trở lại một ván, chẳng phải là mất hết mặt mũi rồi? !

Đồng thời Diệp Nhất Đóa cũng hơi khiêu khích ngẩng đầu nhìn Lục Minh Tuyên, thấy ánh mắt của anh nheo lại một cách nguy hiểm, chân mày xinh xắn không khỏi cau lại, cô cảm giác, loại ánh mắt nhìn chằm chằm

xem kỹ này, kết hợp với gương mặt tuần tú của người đàn ông này, không khỏi có loại cảm giác quen thuộc.

Thật đúng là —— kỳ quái!

Rốt cuộc là loại cảm giác quen thuộc nào đây, đến từ nơi nào đây, cô đã từng gặp anh ta sao? Hay là đã từng gặp người nào giống anh ta?

Ngây ngốc không phân biệt được rõ ràng!

Diệp Nhất Đóa cau mày một cái như vậy, khí thế rõ ràng yếu đi, tướng mạo vốn cũng không phải là rất mạnh mẽ, cô cau mày như vậy, càng lộ rõ gương mặt vô cùng xinh đẹp, ngược lại tăng thêm vài phần hương vị thiếu nữ ngây thơ ở bên trong.

Lục Minh Tuyên nhìn biến hóa trên nét mặt của Diệp Nhất Đóa, không khỏi nhếch môi mỉm cười, "Diệp tiểu thư, sau khi luyện tập tốt nên chăm chú nhìn một người như thế nào, lại quay lại tranh cãi với tôi nhé."

Cố Tử Mạt ở bên cạnh cũng cảm thấy đau huyết Thái Dương, này vừa ra, thật đúng là không yên, Lục Minh Tuyên khi dễ một cô bé, cũng không ngại mất mặt, cô vội vã bảo hộ Diệp Nhất Đóa ở sau lưng, bất đắc dĩ nói với anh, "Nhất Đóa cũng coi như đồng nghiệp đầu tiên mà em biết, anh vẫn luôn luôn phong độ đỉnh cao, thế nào dưới tình huống này, lại không nhường cô bé một chút chứ?"

Những lời này, có oán giận, lại không biết làm thế nào, còn có chút nũng nịu.

Lục Minh Tuyên coi như mình chỉ nghe được một tầng ý vị cuối cùng này, bàn tay to của anh đưa ra, chợt kéo lấy cánh tay của cô, kéo cô từ phía Diệp Nhất Đóa vào trong lòng mình, sử dụng tay của anh đè lại cánh tay đang muốn làm loạn của cô, mười ngón tay giao hòa cùng cô.

Hai lòng bàn tay ấm áp, giờ phút này sát nhau không hề có khoảng cách, để cho cơ thể của cô, trong nháy mắt hơi cứng ngắc.

"Tay đứt ruột xót, vợ chồng đồng tâm, làm sao em lại che chở người ngoài như thế." Thu hồi nụ cười bên khóe môi, nhìn cô giống như hết sức nghiêm nghị, cằm góc cạnh kiên nghị cùng đường cong hoàn mỹ của cô kết hợp thành hình dáng xinh đẹp.

Mặc dù là câu hỏi ngược lại, khóe môi của anh cũng không hề nhếch lên, nhưng cô lại hiểu biết rõ ràng, anh cũng không hề tức giận, chỉ là trêu chọc, có thể nắm chắc điểm này, lá gan của cô cũng lớn hơn.

Cô nói, "Vợ chồng đồng tâm kỳ lợi đoạn kim, đây là anh muốn nói, để em với anh liên hiệp lại, sau đó cùng nhau đối phó Nhất Đóa sao? Khụ khụ, khi dễ một cô bé, nhưng mà em không làm được loại chuyện này, lẽ ra anh cũng không nên làm loại chuyện này, xem ra, em nhất định phải đánh giá anh kỹ càng một lần nữa rồi, tránh cho đến cuối nương nhờ không đúng người, lại hối hận suốt đời, đúng rồi, trước đó Hà Ân Chính nói thế nào đâu, anh ta bằng lòng tiếp nhận em, đúng không? Thật tốt, đi theo bên cạnh anh, ngay cả nhà dưới em cũng tìm được rồi đó."

Nói đến cuối, cô còn cố ý nghiêm mặt, ý tứ rất rõ ràng.

Lục Minh Tuyên biết cô đang lấy cớ để cười nhạo anh, vốn cũng không có để ở trong lòng, lúc cô nói những lời này, khóe miệng của anh vẫn thoáng hiện một đường cong ưu nhã, nhìn đôi môi mềm mại của cô khép khép mở mở giống như thưởng thức cảnh đẹp vậy, nhưng càng về sau, anh nghe thấy cái tên ‘ Hà Ân Chính ’, thì thái độ cũng trở nên vi diệu rồi.

Tất nhiên anh biết Hà Ân Chính không hề có sức uy hiếp đối với anh, nhưng Hà Ân Chính và Cố Tử Mạt đã từng nói chuyện yêu đương, đây cũng là sự thật không thể chối cãi, bất kỳ người đàn ông nào, cũng sẽ cảnh giác đối với cái này, anh cũng không ngoại lệ.

Cho nên, sau khi nghe đến đây, môi của anh đã bắt đầu kéo thành đường thẳng rồi.

Không đến mức tức giận, nhưng dù sao cũng không phải là vui mừng.

Lỗ mũi hừ lạnh mấy tiếng, cúi người xuống, thô bạo xâm nhập lên đôi môi của cô ngay lập tức, quấy nhiễu một trận.

"Ừm." Môi Cố Tử Mạt đóng lại mở, đột nhiên bị anh hôn lên, tất nhiên là không thể ứng phó nổi, cô nói không ra tiếng, bản năng sử dụng một cánh tay khác đang nhàn rỗi đâm vào sống lưng của anh.

Miệng người đàn ông bật ra tiếng kêu rên rất nhỏ, nhưng vẫn không hề dừng việc tàn sát bờ bãi trên cánh môi của cô lại.

Trước đó, Diệp Nhất Đóa vốn vẫn đứng ở một bên, suy nghĩ đã từng gặp Lục Minh Tuyên ở đâu, thỉnh thoảng xem bọn họ cãi vã, nhưng cô tuyệt đối không ngờ rằng, cuộc cãi vã này cuối cùng lại trở thành hôn môi, cãi nhau kịch liệt thành hôn nồng nhiệt.

Trong đầu cô nảy ra một đồng ý nghĩ, có phi lễ chớ nhìn, cô nên vội vàng quay đầu, che mắt, cô mới vừa che mắt muốn xoay người, lại có một ý tưởng khác nảy ra, không nhìn mới lạ đâu, cô ngừng xoay người ngay lập tức, buông tay đang che mắt xuống, không hề chớp mắt nhìn hai người.

Tính tình của cô cởi mở, vốn thích xem diễn trò, dĩ nhiên thích xem màn diễn tại hiện trường như này hơn rồi, loại chuyện nghe lén nhìn lén này, cô làm cũng không thiếu, một chuyện nhỏ như này, tất nhiên là không đáng kể rồi.

Nhưng khi nhìn xem, thì cô lại bắt đầu đi vào cõi thần tiên, trai thanh gái đẹp mặc dù nhìn đẹp mắt, nhưng cảm xúc cũng rất trọng yếu, nếu như có người, có thể hôn môi cô nóng bỏng như vậy, cô nhất định sẽ hưng phấn đến ngất đi mất.

Con người trong veo bắt đầu ngẩn ngơ, trong đầu của cô, các loại màu hồng tự nhiên lan tràn, từng nhóm lớn hội tụ ra một hình ảnh ngọt chết người, mà nhân vật chính trong hình ảnh, đầu tiên chính là cô.

Mà người kia, giống như cô làm thế nào cũng nhìn không rõ được, cô trừng mắt nhìn, cố gắng nhìn, nhưng vẫn không thấy rõ, cô cũng không chịu thua, lại trừng mắt nhìn.

Cố Tử Mạt thiếu chút nữa thì bị Lục Minh Tuyên hôn đến hít thở không thông, mới bị anh buông nhẹ ra, Lục Minh Tuyên tuyệt đối là cao thủ hôn môi, dù cho dưới tình huống cô cực kỳ miễn cưỡng, cũng có thể làm cho cô quên mình bước vào trong trạng thái.

Hôn đến cuối, cô say sưa dùng hai tay ôm lấy cổ anh, ý loạn tình mê.

Vừa hôn xong, cả hai đều thở hồng hộc, anh đè lên cái trán của cô, ôm chặt bên hông của cô, ở khoảng cách gần thấy trong đồng tử của cô có khuôn mặt của mình, giọng nói khàn khàn, làm như nổi nóng uy hiếp nói, "Sau này còn dám tùy tiện nói lung tung như vậy nữa không, hả?"

Cố Tử Mạt vốn định dùng Hà Ân Chính để kích thích anh, ai có thể nghĩ, ngược lại chính mình lại chịu quả báo đầu, người đàn ông này, không thích lộ bản chất ra ngoài, lại sẽ làm ra vẻ vừa uất ức vừa đáng thương, lại có thể bá đạo uy hiếp đe dọa cô nữa.

Cô không thể thắng nổi anh, biết rõ là thất bại, vẫn yếu đuối phục tùng, buồn buồn gật đầu.

Lục Minh Tuyên nhận được câu trả lời hài lòng, buông hết công cuông xiềng xích đối với Cố Tử Mạt, ánh mắt sắc bén quét về phía Diệp Nhất Đóa bên cạnh, không khỏi nhíu nhíu mày, không nhịn được nói, "Cô nhóc này, rất kỳ quái."

Cố Tử Mạt cảm thấy bất thường, cũng theo ánh mắt của Lục Minh Tuyên nhìn Diệp Nhất Đóa, chỉ thấy Nhất Đóa ủ rũ cúi đầu xuống, hai mắt to hơi nhắm lại, thỉnh thoảng còn dùng sức trợn mắt một cái, giống như là trạng thái bị thôi miên vậy.

"Đúng là rất kỳ quái ." Cô gật đầu với Lục Minh Tuyên một cái, tỏ vẻ đồng ý.

Sau đó, cô thử lay lay cánh tay Diệp Nhất Đóa, "Nhất Đóa, Nhất Đóa."

Cánh tay Diệp Nhất Đóa nhận kích thích, giật mình một cái, hai mắt linh hoạt mở ra, giật mình cả người toát mồ hôi lạnh, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía Cố Tử Mạt, "A ——"

"Nhất Đóa, em không sao chứ, bộ dạng vừa rồi của em, giống như là ngủ thiếp đi, đáng vẻ như bị người thôi miên vậy." Cố Tử Mạt giải thích sơ qua trạng thái của Diệp Nhất Đóa với cô bé.

Tự nhiên Diệp Nhất Đóa lại nhớ tới mộng cảnh tuyệt đẹp vừa rồi của mình, nhưng đáng hận nhất là, cô vẫn không thấy rõ được nam chính, đến lúc cuối, hình như cô thấy khóe miệng của người đàn ông kia nâng lên một nụ cười lạnh với cô đâu, cô liền tâm loạn như ma, muốn tiếp tục nhìn rõ anh ta.

Nhưng không ngờ, bị Cố Tử Mạt đánh thức.

Cô cảm thấy Cố Tử Mạt hình dung rất chính xác về trạng thái của cô, cô đúng là bị thôi miên rồi, bị nụ hôn nóng bỏng của Cố Tử Mạt và Lục Minh Tuyên thôi miên.

Nhưng cô ngại nói ra, không nhận được che lên gương mặt đến giờ vẫn còn đỏ ửng nóng bỏng, bị thương nói: " Tử Mạt, nếu em lớn lên cũng xinh đẹp như chị thì tốt rồi."

Gặp phải một câu điên khùng này của Diệp Nhất Đóa, Cố Tử Mạt không tránh khỏi kinh ngạc, không khỏi hướng ánh mắt trong veo về phía Lục Minh Tuyên, hỏi ý kiến của anh.

Lục Minh Tuyên buông tay ra, cũng tỏ vẻ không thể giải thích nổi, chỉ yên lặng đứng một bên nhìn, cũng không có hành động khác.

"Giống chị?" Cố Tử Mạt không nhịn được hỏi.

Diệp Nhất Đóa dùng sức gật đầu một cái, nghiêm túc nói, "Đúng vậy, biết vì cái gì mà em vẫn cứ nhìn lén hai người ngược anh cận bã sao? Bởi vì em nghĩ nhìn chị nhiều hơn, em rất hâm mộ chị...chị rất đẹp."

Cô cảm thấy, khuôn mặt đó của Cố Tử Mạt, chính là loại khuôn mặt thôi thúc đàn ông xuất hiện những suy nghĩ mẫu mực, Cố Tử Mạt có khuôn mặt như trăng vẽ, lông mi dài như cánh bướm đang vỗ cánh, cho dù tạo nên một bóng râm nơi mí mắt lặng im, cũng có thể tươi đẹp mê người như vậy.

Cô rất hiếm có thể nhìn thấy cô gái nào có mũi miệng đẹp như vậy, hết sức tự nhiên, không hề trang điểm cũng như sự chỉnh sửa nào, ngũ quan phối hợp với nhau như vậy thật không chê vào đâu được, hoàn mỹ không tỳ vết. Cũng khó trách vừa rồi cô lại bị thôi miên đâu.

Cố Tử Mạt vừa nghe thấy cô bé nói như thế, lập tức có loại cảm giác được ưu ái mà sợ hãi, cô mấp máy môi, cân nhắc từ ngữ, nói: "Em cũng rất đẹp mà, người xem, thiết kế mới của Valentino, phù hợp với em biết bao." Nói xong, cô lại sửa sang lại làn váy hơi lệch cho Diệp Nhất Đóa.

Đôi mắt to của Diệp Nhất Đóa sáng ngời lóe lóe, sau đó lại lắc đầu nhẹ, "Không, không giống nhau, cho dù em mặc quần áo của thương hiệu rất nổi tiếng, cũng luôn cảm thấy không được tự nhiên, mà chị không cần mặc đồ của thương hiệu nổi tiếng, chỉ mặc quần áo công sở rất đơn giản, cũng thanh lệ thanh lịch như vậy, làm cho người ta có cảm giác rất thoát tục, em không nói được chị đẹp theo kiểu nào, nhưng lại khiến người ta cảm thấy

rất thoải mái. Chị biết không? Em đã từng có một kẻ địch, cũng là một cô gái đẹp, cô ta cũng có một đôi mắt trong sáng long lanh giống y như chị, đã từng có rất nhiều người, đều cảm thấy cô ta thật sự xinh đẹp, nhưng mà khi em nhìn thấy chị, ngay từ giây phút đầu tiên đã cảm thấy, chị còn đẹp hơn cô ta rất nhiều!"

Càng nói đến cuối, miệng lưỡi lại càng lưu loát, "Chị biết không, vừa rồi em nhìn hai người hôn môi, sau đó, em liền đứng ngay tại đây mà mơ mộng, hơn nữa còn là một giấc mơ rất tuyệt vời, rất mất mặt đúng không, nhưng mà em lại vẫn muốn nói, em cảm thấy rằng, đây cũng là vì chị...chị chính là laoị cô gái, lớn lên giống như cô gái trong mộng vậy, thực sự đẹp đến ngây người, nếu như kẻ địch kia của em mà đứng ở trước mặt chị, nhất định cô ta cũng phải thừa nhận, bản thân vẫn kém xa."

Cố Tử Mạt nghe, mắt không khỏi trợn lại trợn.

Lại nghe đến đoạn Diệp Nhất Đóa nói nhìn lên bọn họ hôn môi, trên mặt cô nhìn không được mà thấy xấu hổ, sau đó trợn mắt, nhanh chóng liếc mắt khoét một cái trên người Lục Minh Tuyên, mới há miệng nói: " Không có khoa trương như vậy chứ."

Diệp Nhất Đóa càng nói càng hăng say, không ngừng siết chặt tay Cố Tử Mạt, hưng phấn mà nói, "Em thật sự không khoa trương đâu, sau này kẻ địch kia của em mà dám xuất hiện trước mặt em, em nhất định phải bắt chị đi gặp cô ta, nhất định phải làm cho cô ta hiểu, cái gì gọi là trời cao đất rộng!"

Cố Tử Mạt không nhịn được muốn đỡ trán than thở, nhưng tay cũng bị Diệp Nhất Đóa nắm chặt, cô chỉ có thể lặng lẽ nghe Diệp Nhất Đóa nói xong.

Thì ra phụ nữ nhìn phụ nữ, lại là cái bộ dáng này, cô hâm mộ tôi...tôi hâm mộ cô...cô ghen tỵ tôi...tôi ghen tỵ cô. Kết quả là, hai chiều hướng trái

ngược nhau chứng thực một trận, sẽ phát hiện, quan sát, hoài nghi, suy đoán trước đó, hình như cũng không có ý nghĩa nữa.

Nghĩ tới đây, Cổ Tử Mạt hơi rộng mở rồi.

Thông suốt mà hiểu rõ, trong một khoảng thời gian ngắn ngủn, cô đã cảm nhận được sự bộc trực cùng thẳng thắn của Diệp Nhất Đóa, từ trong đáy lòng, cô đã thích cô gái trẻ linh động này rồi.

Lục Minh Tuyên đứng một bên xem xét tỉ mỉ, càng nhìn lại càng không hài lòng, cũng không biết cô nhóc từ đâu xuất hiện, bướng bỉnh nắm chặt tay vợ anh như vậy, không biết như vậy sẽ nắm bị thương vợ của anh sao?

Thật đúng là —— không thể nói lý!

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, Lục Minh Tuyên tiến lên, lấy tay đẩy tay của hai người ra, kéo một cái Cổ Tử Mạt đã nằm trong ngực của anh, rất có ý tốt nói với Diệp Nhất Đóa: " Mị lực của phụ nữ cũng không chỉ ở vẻ bề ngoài, còn có phong cách cử chỉ lời nói học thức vân vân, Tử Mạt rất đẹp, điều này không thể nghi ngờ, nhưng mà những phương diện khác mà tôi nhắc tới, Tử Mạt cũng tương đối tốt."

Cổ Tử Mạt khó được nghe Lục Minh Tuyên khen cô đâu, trong lòng nổi lên một trận vui sướng, nhưng thế nào mà càng nghe những lời này, cô lại càng cảm thấy bên trong có ẩn ý kỳ lạ gì đó đâu, hình như là đang coi thường Diệp Nhất Đóa vậy.

Người đàn ông này, hình như càng ngày càng được voi đòi tiên rồi, cảm giác an toàn của đàn ông của anh, thật là chỗ nào cũng có!

Cô theo bản năng nhìn về phía Diệp Nhất Đóa, chỉ thấy hàm răng của Diệp Nhất Đóa cắn thật chặt lấy môi dưới, trong miệng còn đang lẩm bẩm gì đó, cô nhóc này, rõ ràng là không vui.

Cô dùng ánh mắt đậm Lục Minh Tuyên, thoát khỏi lồng ngực của anh, liền đề nghị với Diệp Nhất Đóa, "Chị phải đi làm, nếu không thì trễ mất, Nhất Đóa, chúng ta cùng vào thôi."

Rõ ràng, đây là cô muốn giải trừ sự xấu hổ của Diệp Nhất Đóa.

Diệp Nhất Đóa cũng không trả lời cô, mà nhìn Lục Minh Tuyên với ánh mắt kỳ quái, dáng vẻ đầy bụng nghi hoặc, hai mắt mở to nhìn chăm chăm, mắt không hề chớp, giống như đang ngây người ra vậy, hoặc như đang suy tư điều gì đó vậy.

Người đàn ông cũng chú ý tới ánh mắt kỳ quái của Diệp Nhất Đóa, không nhìn được nắm tay đặt vào bên miệng, ho nhẹ mấy tiếng, nói với Cố Tử Mạt: "Được rồi, em lên đi làm đi, hết giờ làm, anh tới đón em, chờ anh."

Cố Tử Mạt nhìn Diệp Nhất Đóa, lại nhìn về phía người đàn ông, gật đầu một cái, "Vâng, vậy anh cứ đi trước đi."

Lục Minh Tuyên đến gần cô, cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán của cô một nụ hôn nhẹ, nhẹ giọng hừ hừ nói, "Đều nói tiểu biệt thắng tân hôn, anh đi trước đây, không cần nhớ anh quá đâu."

"Anh thật đúng là tự tin, tự tin đến mức khiến người ta chán ghét." Trên mặt cô hơi hồng hồng, lấy mu bàn tay áp lên gò má, nhỏ giọng nói anh.

Người đàn ông cũng không phản bác, thuận theo lời của cô..., xảo diệu nói, "Ghét tức là yêu."

Cố Tử Mạt không ngờ da mặt anh có thể dày như vậy, còn có thể nói đen thành trắng, cười như không cười nghiêng người nhìn anh, "Anh vẫn nên đi đi, cứ luôn lượn đi lượn lại trước mắt em, dễ dàng khiến thâm mỹ mệt mỏi, một khi em chán ghét anh rồi, không phải sẽ ảnh hưởng nhiều hơn đến cảm giác an toàn của anh sao?"

Anh cười nhẹ, đầu ngón tay chấm chấm lên chóp mũi của cô, "Em dùng cái này dọa anh, để cho anh không đi không được, vậy anh đi đây." Nói xong, anh liền xoay người muốn đi.

"Không thể đi!" Cùng với một tiếng gọi vui vẻ vang bên lỗ tai anh, thì cánh tay trái của anh cũng bị Diệp Nhất Đóa nắm thật chặt từ phía sau.

Lục Minh Tuyên cúi đầu nhìn cánh tay đang bị nắm chặt của mình, không khỏi khẽ cau mày, quay đầu chất vấn Diệp Nhất Đóa, đôi mắt đen sắc bén quét lên người cô, mang theo cảm xúc tức giận không nhỏ, "Tốt nhất cô nên có một lý do đầy đủ."

Ở trước mặt Cố Tử Mạt, lại có sự tiếp xúc tay chân cùng với người phụ nữ khác, điều này làm cho anh rất khó xử lý, đương nhiên cảm xúc tức giận cũng mạnh mẽ tràn ra.

Diệp Nhất Đóa bị sự nguy hiểm bắn ra từ đôi mắt của anh dọa sợ, không khỏi bờ ngỡ trong lòng, nhưng cô phải hỏi rõ ràng, không chút nghĩ ngợi, đã vội vàng bật thốt lên, "Tôi đã từng gặp anh ở đâu rồi có phải không!"

Cô sợ anh sẽ tránh đi, một cái tay khác cũng nắm thật chặt tay của anh.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 81: Chuyện Cũ Đầy Chua Xót 1

Chân mày của Lục Minh Tuyên nhíu sâu hơn, đưa tay lấy tay của cô ở trên cánh tay mình xuống, ném cánh tay của cô một cái, giọng nói lạnh nhạt nói, "Không biết."

Sự chú ý của Diệp Nhất Đóa đều tập trung trên mặt Lục Minh Tuyên, không chú ý đến động tác trên tay anh, bị anh vung như vậy, dưới chân mất thăng bằng, cơ thể tự nhiên ngã ra sau, thiếu chút nữa té ngã xuống đất rồi.

Cổ Tử Mạt tay chân nhanh nhẹn, vội vàng chạy tới đỡ Diệp Nhất Đóa, không nhìn được sử dụng ánh mắt đâm thẳng vào anh, hơi bất mãn nói, "Anh sao vậy, xuống tay nặng như vậy chứ."

Lục Minh Tuyên tự biết, chính mình dùng sức cũng không lớn, chẳng qua anh không nghĩ đến, Diệp Nhất Đóa lại mảnh mai như vậy thôi, vừa vung cái liền té rồi, nhưng trong lòng anh cũng sinh nghi.

Cô gái trẻ không biết ở đâu xông tới, trong vài phút, đã có thể khiến Cổ Tử Mạt coi như tri kỷ, khó tránh khỏi hơi kỳ quặc đi, lòng phòng bị của anh rất nặng, mà lòng phòng bị đối với Diệp Nhất Đóa lại tăng lên mấy phần.

Đối với lời nói toát ra từ miệng Diệp Nhất Đóa, cô đã từng thấy anh, lúc này anh nghĩ lại, cũng không có chút ấn tượng nào.

Thật ra thì cũng hợp lý thôi, trong các trường hợp giao tiếp giả tạo, phụ nữ giống như cá diếc sang sông (*người mù quáng chạy theo một), thái độ của anh vẫn luôn lạnh nhạt, sao có thể chú ý tới một Diệp Nhất Đóa nhỏ nhỏ chứ.

Lẽ ra Diệp Nhất Đóa nói đã từng thấy anh, anh cũng chẳng hoài nghi bao nhiêu, có lẽ là tại một bữa tiệc thượng đẳng nào đấy thôi.

Nhưng mà, anh không muốn ở trước mặt Diệp Nhất Đóa, thừa nhận thân phận của mình, vì vậy biến thành loại thái độ lạnh nhạt lúc này, anh không hề đáp lại lời nói của Cố Tử Mạt, mà đứng ở một bên.

Nhìn xem động tác tiếp theo của Diệp Nhất Đóa là gì.

Anh không ngại công khai thân phận của mình, nhưng anh lại để ý, lúc công khai lại có người thứ ba ở đó, huống chi, bây giờ cái người thứ ba này, còn là một cô gái trẻ kỳ kỳ quái quái lại không rõ lai lịch nữa.

Diệp Nhất Đóa đụng phải sự lạnh lùng của Lục Minh Tuyên, không khỏi nhú mày một cái, từ lúc cô bắt đầu nhìn chăm chăm Lục Minh Tuyên, cô đã cảm thấy người này có cảm giác rất quen thuộc, nhưng lại không nghĩ ra được rốt cuộc đã từng gặp anh ta ở nơi nào, cô cũng hoài nghi mình nhớ sai rồi.

Nhưng mà lúc sau, người đàn ông này dùng lời nói coi thường cô, công kích cô, cái loại giọng điệu đó, không khỏi khiến cô cảm thấy quen thuộc, đã từng có một người như vậy, ở trước mặt cô, biểu lộ loại thái độ không muốn gặp này đối với những người phụ nữ đối trá kia, nhưng rốt cuộc là ai đây chứ?

Cô có ấn tượng rất sâu đối với ánh mắt và giọng nói kia, nhưng gương mặt đó, cụ thể đầu đuôi câu chuyện, cô lại mơ hồ.

Mà giờ khắc này, cô rõ ràng cảm nhận được, người đàn ông này không muốn thấy cô.

Cô vốn thật sự thương thức người đàn ông này, thậm chí còn dùng lời nói phản kích lại anh ta, để hấp dẫn sự chú ý của anh ta, quật cường muốn bảo vệ sự kiêu ngạo của mình, nhưng kết quả cũng không như ý muốn.

Nếu anh ta không muốn thấy cô, cô cũng không cần thiết quẩn luyến anh ta, cô hít thở sâu hai cái, buông lỏng tâm tình, lùi đến vị trí ban đầu của mình, tóm lấy làn váy của mình, nói với anh ta, "Tôi chưa bao giờ nói láo, tôi thực sự đã từng thấy anh...chắc chắn anh cũng đã gặp tôi rồi, có thể anh quên, nhưng mà tôi cũng quên mình gặp anh ở đâu, nhìn dáng vẻ, anh giống như không quá vui lòng nói chuyện với tôi, vậy tôi cũng không vui nói chuyện với anh, dĩ nhiên, cái vấn đề này, tôi cũng sẽ không rối rắm nữa, cũng sẽ không hỏi bất luận kẻ nào!"

Khuôn mặt cô, tràn đầy vẻ quật cường bất đồng, kiên định mà đầy tinh thần.

Nói xong, cô liền kéo cánh tay Cố Tử Mạt, chớp chớp mắt to với Cố Tử Mạt, "Tử Mạt, chúng ta đi làm đi, thái độ của anh ta không ảnh hưởng đến tình cảm của chúng ta."

Cố Tử Mạt hơi sửng sốt, lập tức nói, "Được rồi."

Trong thâm tâm, lại lưu tâm đối với những lời Diệp Nhất Đóa nói, giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến cô tin tưởng, Diệp Nhất Đóa nói đều là sự thật.

Lục Minh Tuyên nhìn Cố Tử Mạt bị Diệp Nhất Đóa kéo đi, hai người xoay người đi, vừa vặn đưa lưng về phía anh đi về phía tòa cao ốc, bỗng dừng, ánh mắt của anh bị kiềm hãm, đôi mắt đen nhanh chóng khóa lên nốt ruồi đen phía sau tai của Diệp Nhất Đóa.

Theo khoa học tướng số truyền thống có nói, sau tai có nốt ruồi thuộc loại kho tiền, có thể chứa đựng đại tài, là tướng giàu có.

Trong óc của anh lập tức xuất hiện một ít hình ảnh liên quan, đã từng có một bé gái, ngồi cùng một chỗ với một đám phụ nhân quý tộc đối trá, có một vị phụ nhân nhanh nhẹn phát hiện sau tai cô bé kia có nốt ruồi, lập tức tán dương cô bé có phúc khí, cũng nói nàng cả đời không lo lắng đến tiền

tài, xuất thân quý giá, gặp được chồng cũng là người trong xã hội thượng lưu, cả đời có thể sống một cuộc sống xa xỉ, sang trọng.

Cô bé kia nghe xong, lập tức tươi cười rạng rỡ, anh thật sự không nhìn nổi, liền lạnh nhạt đi tới, dùng lời nói tạt một chậu nước lạnh.

Thật ra thì ban đầu anh không có ý nhắm vào cô bé kia, mà là đám phụ nhân quý tộc đối trá kia, nhưng cuối cùng, giận nhất chính là cô bé kia, cô bé kia nhất định tìm anh lý luận, lại bị cha của cô bé ngăn cản.

Nếu như không có nhớ lầm, cha của cô bé, chính là người có quan hệ sâu xa với nhà họ Lục Diệp Cần Hành.

Nghĩ tới đây, anh không khỏi lắc đầu bật cười, duyên phận chính là tuyệt vời như vậy, nhưng ngay lập tức, lại là mây đen, trong lòng lại bao phủ một tầng lo lắng.

Một cô gái mà bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu anh cũng có thể nhớ tới, một cô gái tùy thời tùy thời cũng có thể tiết lộ thân phận của anh, thật đúng là —— không bớt lo.

Diệp Nhất Đoá vừa nói, cô bé sẽ không nữa rồi rầm, cũng sẽ không hỏi nữa, ngược lại anh lại hi vọng, cô bé có thể chân chính làm được.

Hai tay anh khoanh lại, ngón tay tại gõ xuống chính cánh tay của mình, trong đầu đang đau khổ tìm đối sách thích hợp, bên tai lại vang lên giọng nói của Cố Tử Mạt, "Tốt nhất anh nên suy nghĩ một chút, thật sự không nhớ rõ cô bé sao?"

Nghĩ đến đủ loại có thể xảy ra, anh thật là khổ não, nhưng ở trước mặt cô, anh không thể biểu lộ ra, anh nghĩ tới cái gì đó, khóe môi cong lên, khom người một cái, ngay sau đó khẽ cắn vành tai của cô, "Cái này, thật sự quan trọng như vậy sao? Há?"

"Không có gì, em cảm thấy được Nhất Đóa còn không có chết tâm, cho nên thay cô bé hỏi một chút thôi." Thật ra thì Cố Tử Mạt cũng rất khổ não, cho tới nay, cô thói quen giữ vững thái độ khách khí xa cách đối với mọi người, khi nào thì từng để ý tới một người như vậy chứ, vậy mà, Diệp Nhất Đóa lại làm được!

Nghĩ tới đây, cô cũng rối rắm một trận, cuối cùng vô tội kéo kéo môi, "Anh nghĩ lại xem, em đi trước."

*

Gần tới giờ tan tầm, Cố Tử Mạt đang làm việc, liền nhận được điện thoại nội bộ của công ty, nói là có bạn chờ cô dưới lầu.

Theo bản năng cô liền nghĩ đến Lục Minh Tuyên, lúc trước anh đã nói, sẽ đến đón cô tan ca, nhưng nghĩ lại, nhân viên lễ tân thông báo nói là bạn, như vậy, bạn chính là bạn, mà không phải là người thân.

Rốt cuộc là ai? Lần trước Có Trinh Trinh cùng Cố phu nhân xông tới như vậy, trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, nếu lại tới một lần nữa, thì cô sẽ không chịu nổi.

Nhưng theo giọng điệu thông báo bạn bè này, thì chắc hẳn không phải là người nhà họ Cố rồi.

Cô suy nghĩ một chút, vẫn cởi áo khoác trắng ra, bỏ điện thoại di động vào áo khoác ngoài, mới mặc áo khoác, đi ra ngoài.

Cô ra khỏi thang máy, cũng không thấy có ai đang đợi, cô nửa tin nửa ngờ đi ra ngoài, chỉ thấy nhân viên lễ tân, vẻ mặt mập mờ dùng ngón tay chỉ về phía cửa chính của công ty.

Cô gật đầu nói cảm ơn, đi ra ngoài, chỉ thấy một chiếc Ferrari màu đỏ dừng sát ở cửa, đường cong lưu loát xa hoa cùng thân xe, chính là phong

cách của đồ bánh bao rồi.

Cùng lúc cô nhìn thấy chiếc xe, đồ bánh bao cũng nhìn thấy cô, anh ta xuống xe, phong cách bước đến.

Lần này, anh ta vẫn một thân đồ rực, vẫn là cái loại mà đồ cũ đó, nhưng cũng không đồ rực khoa trương như lần trước.

Nhưng mà, bộ quần áo anh ta mặc hôm nay càng thêm khác thường, quần rất hip-hop, giống như là quần ngủ vậy, nhưng quần lại càng dài rộng xuống, cô nhìn qua người anh ta, cũng có tổng kết.

Lục thiếu rất là thần bí, cách ăn mặc, chưa bao giờ bình thường, đặc biệt thích dùng cảm giác đặc biệt trái ngược để thu hút ánh mắt người khác đâu.

Trong lòng Cố Tử Mạt vẫn còn sợ hãi đối với chuyện lần trước, nên cũng không có hảo cảm với anh ta, nhưng bây giờ chuyện rất phức tạp, cái đồ bánh bao này lại chạy đến chỗ Cố Trình Đông, nói anh ta muốn cưới cô.

Lục Duật Kiêu muốn lấy cô sao?

Đây thực sự không có giới hạn không theo lẽ thói rồi, cô hoàn toàn không biết người đàn ông này nghĩ như thế nào, cô chọc tay vào trong túi áo khoác, cũng không định chào hỏi thân thiện với anh ta.

Người đàn ông đi tới trước mặt cô, nghiêng đầu, "Có phải rất kinh hỉ hay không?" Cái đôi mắt đào hoa kia sáng chói rực rỡ, hết sức chọc người.

Cô theo bản năng lui về phía sau một bước, nửa là thẳng thắn, nửa là thử dò xét nói, "Kinh có, hỉ từ đâu tới? Chẳng lẽ anh nói tới chuyện anh đi cầu hôn kia, chuyện đó, thiếu chút nữa dọa tôi vỡ mật đấy, Lục thiếu, tôi địa vị thấp hèn, lại nhát gan sợ phiền phức, sau này anh có thể đừng đùa giỡn kiểu này nữa hay không."

"Sao cô biết là tôi đang đùa chứ." Người đàn ông cuốn lộn tóc trước trán của mình, nhìn khuôn mặt cô qua kẽ hở giữa hai ngón tay, thái độ , đầy hài hước đùa giỡn.

Cố Tử Mạt rất không thích ứng giọng nói của loại người hoa hoa công tử như anh ta, nhưng vẫn giật giật khoe miệng, cười miễn cưỡng với anh ta, "Ngoại trừ nói đùa, cũng không còn khả năng khác nữa."

Thật ra thì cô rất muốn nói, Lục đại thiếu, chúng ta có thể bình thường một chút sao? Anh có thể biểu hiện như công tử nhà giàu bình thường một chút được sao?

Cô biết các công tử nhà giàu, đơn giản có hai loại, vừa đúng tương ứng hai thái cực, một loại là ra nước ngoài lăn lộn kiếm một cái văn bằng đại học chui về, sau khi về nước thì cả ngày ăn chơi đàn đấm, cờ bạc gái gú, còn một loại khác là trung quy trung củ đi học tài chính thương mại, sau đó vào công ty của gia đình lịch lãm.

Mà người trước mắt này, hiển nhiên không thuộc một loại nào phía trên cả.

Lúc này cô cảm thấy, ngoại trừ sốt ruột vẫn là sốt ruột, cô khẩn cấp muốn thoát khỏi anh ta, nhưng lại không thể tóm được tử huyệt hay điểm yếu của anh ta, nên vẫn không thể nào xuống tay được.

Hiện tại trong đầu cô, đều là hối hận.

Cũng vì cái quảng cáo thuê người đó, mà không hiểu tại sao cô lại chọn tới tên đại ôn thần này, nếu anh ta thật sự tính toán lên, sợ rằng cả đời này cô cũng không được an bình rồi, cô vừa mới kết hôn, còn nghĩ sống mấy ngày yên ổn đâu.

Mặc dù nhà họ Cố sớm muộn gì cũng sẽ có động tĩnh, những ngày an nhàn của cô cũng không quá dài, nhưng yên tĩnh được lúc nào hay lúc đó,

cô rất sẵn lòng hưởng thụ cuộc sống an ổn yên bình, ít nhất hiện tại, cô tự do.

Người đàn ông theo dõi biểu tình của cô, nhẹ nhàng nhướn mi, bỗng chốc bật cười, "Cái cô này sao nhanh mồm nhanh miệng, vị kia nhà cô, chịu được sao?"

Cố Tử Mạt không tự chủ cau mày, anh ta có ý gì đây?

Vị kia nhà cô? Anh ta đã biết mình lập gia đình? Là người nhà họ Cố nói cho anh ta biết sao?

Trong đầu cô liên tục nhảy ra các nghi vấn, cái này tiếp theo cái kia, toàn bộ đều không có lời giải.

Thấy cô cau mày, người đàn ông lại càng đùa dai, khoe miệng nâng lên một đường cong, xinh đẹp như hoa, mịn hoặc như anh túc, "Nhanh mồm nhanh miệng như vậy, về phương diện kia, chịu được?"

Không khác câu hỏi vừa rồi lắm, chỉ thay đổi mấy chữ, lại khiến ý tứ cất giấu bên trong hiển thị rõ ràng hơn.

Cố Tử Mạt cũng không phải là một Tiểu Bạch Thỏ tinh khiết, ‘ nhanh mồm nhanh miệng ’ trải qua sự cường điệu của anh ta, trong đầu của cô tự động xuất hiện những màn lửa nóng kịch liệt.

Răng cùng răng? Về phương diện kia cách dùng? Thật sự là quá tà ác rồi!

Nhìn chằm chằm người đàn ông này đang cười tà ác, hàm răng của cô gần như cắn nát, điều khí, đáp trả anh ta, "Chuyện giữa vợ chồng chúng tôi, cũng không phiền Lục thiếu phải quan tâm." Một câu nói, là có thể đẩy người đàn ông này ra xa.

Người đàn ông hơi ngấn ra, chợt gạt đầu, khoe môi cong lên càng thêm mỉa hoặc, vẫy vẫy tay với cô.

Cô không hiểu ý tứ của anh ta, cũng không có ý định quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi anh ta, "Có ý tứ gì?"

"Đến gần đây, tôi muốn nói cho cô vài chuyện." Anh cũng không ghét bỏ cô, tiếp tục ngoắc, giải thích xuống.

Cô hơi sửng sốt một chút, đơn giản quan sát tình hình bốn phía, mặc dù đã là buổi tối, nhưng dù sao cũng đang ở trên đường cái, người đến người đi, chắc anh ta cũng làm dám làm gì.

Nghĩ tới những điều này, cô giống như vừa ăn một viên Định Tâm Hoàn vậy, đánh bạo bước tới.

Người đàn ông ghé vào lỗ tai, thổi một hơi vào bên tai cô, mới nói, "Tôi đoán, cô còn chưa cho anh ta ăn hết đi, anh ta cũng không dám ăn cô?"

Mắt Cố Tử Mạt tròn trừng, người đàn ông này, có biết xấu hổ hay không, bánh bao vẫn muốn ăn đòn, ngay cả lời nói hèn mọn bỉ ổi này, cũng có thể nói thẳng ra được, cô hận không thể cho anh ta một cái tát đâu!

Nếu như không phải là cô đăng tin thuê người, lại sai lầm tuyển chọn, nhất định cô phải đập anh ta một cước!

"Anh có bị bệnh không." Cô hít một hơi, im lặng nhìn về phía anh ta.

Lúc này cô phải dùng cái cố này để an ủi tâm tình của mình, cũng giúp bản thân không đến nổi tức giận đến mức muốn đánh anh ta như vậy nữa.

"Không muốn thừa nhận đúng không, tôi cũng chưa bao giờ làm khó phụ nữ, như vậy đi, tôi đưa cô đến một nơi, đi hóng gió?" Nói xong, người đàn ông liền mở cửa xe, ý bảo cô lên xe.

Trên lỗ tai trái của anh ta, đeo một viên ngọc màu xanh, nổi bật trong ánh nắng chiều lúc chạng vạng tối, tản mát ra ánh sáng kỳ diệu, đó là loại ánh sáng màu xanh dương rất ấm áp, thoát nhìn rất có cảm giác.

Cô thực sự hơi bị viên ngọc xanh kia hấp dẫn, nhưng không hề yêu ai yêu cả đường đi, cô thực sự đối với chủ nhân của viên ngọc xanh này, vui không nổi rồi.

Trên mặt cô lộ vẻ mâu thuẫn, thật khó khăn nói, "Lục thiếu, tôi là người làm công ăn lương, tôi còn chưa tan ca đâu, tôi lại là nhân viên mới của công ty, nếu tan xa sớm, tôi thật sự chưa có cái lá gan đó."

Người đàn ông chưa trả lời cô..., bản thân ngồi vào ghế tài xế, lại ngoắc ngoắc cô, "Cô theo tôi đến nơi đó một chuyến, nghe xong chuyện xưa, ân oán giữa chúng ta, liền xóa bỏ, như thế nào!"

Cố Tử Mạt nửa tin nửa ngờ, "Chẳng lẽ anh lại giở trò lừa bịp." Cô cứ có cảm giác, vị Lục thiếu này, cũng không có cảm giác dễ đối phó như vậy đâu.

Cô luôn có cảm giác lo lắng mơ hồ, tiện nghi lớn như vậy, anh ta không thể nào để cô lấy không được.

Người đàn ông nghe cô nói xong, khước miệng lập tức toét cười, "Cho cô cơ hội, có nắm bắt hay không, thì phải xem cô rồi." Nói xong, anh ta còn có ý hả hê huýt gió.

Cố Tử Mạt có phần mất bình tĩnh, cô muốn nhanh chóng giải quyết cái kẻ đại phiến toái này, nhưng luôn không tìm được cơ hội mở miệng, nếu anh ta nói như vậy, không bằng cô cứ nắm lấy cơ hội, đến lúc đó lại tùy cơ ứng biến vậy.

Suy nghĩ đã định, liền lên xe của anh ta.

Sau khi lên xe, chuyện đầu tiên cô làm, chính là lập tức lấy điện thoại trong túi áo ra, gọi điện thoại cho Lục Minh Tuyên.

Người đàn ông nhìn cô bấm số, khoe miệng nhếch lên một đường cong quý dị.

Cô để ý thấy người đàn ông nhìn cô, không nhịn được xem thường anh ta nói, "Vì phòng ngừa anh giết tôi, vứt xác ra đồng, tôi gọi điện thoại cho chồng tôi, không được sao!" Lục Minh Tuyên hứa tới đón cô tan ca, như vậy, nếu như anh đến, nhất định sẽ không gặp, cho nên cô thông báo trước với anh.

"Có thể, cô cứ việc báo thôi." Người đàn ông đã nắm chắc rồi, cho nên yên tâm để cho cô quay số điện thoại.

Cố Tử Mạt không ngờ anh ta sáng khoái như vậy, vì vậy tiếp tục quay số điện thoại, nhưng lại không người nào nghe, vẫn luôn là như vậy.

Cô nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động xem đi xem lại, cuối cùng gửi một tin nhắn đơn giản qua, chán nản thu điện thoại.

Người đàn ông vẫn luôn nhìn chăm chăm cô, thấy cô thu hồi điện thoại di động vào trong túi áo khoác, không nhịn được cười lớn, "Nói đi, sao lại không gọi nữa, gọi đến khi nào anh ta nhận mới thôi chứ."

Cố Tử Mạt quan sát thái độ của anh ta, suy nghĩ lời nói của anh ta, cũng biết bên trong có quỷ, "Anh cố ý, anh cố ý để tôi gọi, lại để cho tôi mất mát! Có phải anh biết cái gì hay không!"

Anh ta có tiền có thế, khẳng định là không có chuyện gì anh ta làm không được, bây giờ trong đầu cô có đủ loại ý tưởng, chỉ sợ anh ta làm gì với Lục Minh Tuyên.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Chuyện Cũ Đây Chua Xót 2

Người đàn ông năm vô lăng, hoàn toàn không trả lời, xe đã đi đến vùng ngoại ô, anh ta đạp chân ga rất mạnh, tăng tốc độ, nhanh như điện chớp.

"Có thể chạy chậm một chút sao?" Cô không chịu nổi tốc độ xe trước mắt này, hơn nữa, anh ta còn một mực tăng tốc.

"Nhưng tôi chưa bao giờ chạy chậm, lái xe là vì cái gì? Chính là chơi đùa với tốc độ này!"

Cố Tử Mạt cũng sửng sốt với tính tình của anh ta, dù thế nào cũng mặc kệ cảm thụ của người khác! Thuận ta thì sống nghịch ta thì chết!

Cô sáng suốt lựa chọn im lặng, dựa cả người lên lưng ghế, nhắm hai mắt lại, đưa bản thân vào trong bóng tối để thoải mái hơn chút, không nhìn cảnh vật đang trôi qua rất nhanh bên ngoài cửa xe, mặc kệ anh ta tiếp tục đua xe.

Một trận lo lắng hãi hùng, rõ ràng cô có thể cảm thấy, tốc độ xe đang chậm lại, cô vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi, mở mắt, vừa định khen anh ta mấy câu, chỉ thấy anh ta một tay lái xe một tay cời cà vạt.

"Nguy. Nguy hiểm!" Nhìn anh ta cầm lái một tay, sống lưng của cô không nhìn được mà toát ra một trận mồ hôi lạnh.

"Cho." Người đàn ông đưa cà vạt cho cô.

Mặc dù Cố Tử Mạt không rõ nguyên do, nhưng vì không muốn chọc giận anh chàng con nhà giàu này, nên vẫn cẩn thận nhận lấy cà vạt.

"Bịt mắt lại, không cho giờ trò!"

Cố Tử Mạt nhìn chiếc cà vạt màu đỏ chóa trong tay, sau khi trong lòng giãy giụa một trận, vẫn ngoan ngoãn buộc cà vạt lên, cũng không dám giờ trò với anh ta, sợ sau khi bị phát hiện sẽ chết thảm hại hơn.

Nhưng mà, cảm giác mắt bị cà vạt bịt kín cũng không thể nói là cảm thấy an toàn, cô không thấy được tình trạng hiện tại, xe chạy càng lâu cô lại càng sợ, cuối cùng cô vẫn không nhìn được mà mở miệng nói, "Tôi biết mình sai, thật sự biết sai rồi, cầu xin anh không cần hành hạ tôi nữa có được hay không? Tôi. Tôi thật sự không cố ý tìm người đóng giả anh. Không, không đúng. Sự thật là tôi cố ý tìm người đóng giả anh. Nhưng cũng là vì bất đắc dĩ thôi."

Phải biết rằng, đặt một người trong hoàn cảnh không xác định, càng có thể kích thích cảm giác sợ hãi của người đó, lúc này cô đang hoài nghi, anh ta đang căn cứ theo nguyên lý này chơi đùa cô, hiện tại cô thật sự sợ hãi.

Cô không gọi được điện thoại cho Lục Minh Tuyên, cũng không biết tình trạng hiện giờ của anh ấy, nếu cái anh chàng Lục Duật Kiêu này nhất thời nổi điên, cũng trả thù Lục Minh Tuyên, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi, cô chịu khổ chút cũng không sao, nhưng liên lụy đến Lục Minh Tuyên, thì cô sẽ lại thiếu anh càng nhiều!

Nghĩ thông suốt những thứ này, cô liền quyết định cúi đầu trước anh chàng bảnh bao này.

Mà anh chàng con nhà giàu, giống như trong lúc lái xe, sẽ tiếc chữ như vàng, lần này một chữ hồi âm cũng không có, cô chỉ có thể nói tiếp.

"Lúc ấy bạn trai cũ của tôi bắt cá hai tay muốn đính hôn cùng người khác, tôi nhất thời tức giận, muốn tìm một người đàn ông tốt hơn để tức chết anh ta, nhưng mà tôi lại không tìm được ai tốt hơn, cho nên tôi chỉ có thể ra cái hạ sách này, tìm người đóng giả anh, thật ra thì anh cũng không thể trách tôi trọn trúng anh được, chủ yếu vì danh tiếng của anh quá vang

dội, lúc đó tôi nghĩ người tuyển chọn tốt nhất chính là anh thôi, anh xem, tôi vẫn rất ngu ngốc đâu!"

Có thể vì quá sợ hãi, cô vẫn nói mấy câu lời hay với anh ta.

"Đến." Cùng với giọng nói của người đàn ông bảnh bao vang lên, thì xe cũng ngừng lại.

Cô sợ muốn chết, cũng nhịn không được rùng mình một cái thay Lục Minh Tuyên, "Tôi có thể lấy cà vạt xuống sao?" Cũng không biết, anh ta đưa cô đến nơi nào.

"Không thể." Cô nghe thấy tiếng người đàn ông mở cửa xe phía bên cô, sau đó, tay của cô bị một bàn tay bắt lấy, "Xuống xe."

Cô bị dắt đi về phía trước, cảm thấy xung quanh rất yên tĩnh, thỉnh thoảng người đàn ông lại nhắc nhở cô nhắc chân, nói là bước lên cầu thang, cô cũng không có mảnh khoe gì có thể đùa giỡn cả, chỉ có thể bước đi theo lời anh ta, mơ mơ hồ hồ, cô cảm thấy mình giẫm lên là loại bậc thang bằng đá xanh đó.

Hình như còn phải quẹo trái quẹo phải ..., quanh co, dù sao cũng thật phức tạp, đi thật lâu, cũng chưa đi hết bậc cầu thang, lòng của cô càng trầm xuống, cuối cùng không nhịn được cắn môi, mở miệng hỏi anh ta, "Đây là đi đâu, sao lại nhiều bậc thang như vậy."

Người đàn ông không nói lời nào, tiếp tục dắt cô đi, vẫn dùng sức khá lớn, động tác cũng tương đối thô bạo, lại đi thêm một khoảng thời gian nữa, cuối cùng anh ta cũng ngừng lại, cô cũng dừng bước, theo bản năng sờ sờ cà vạt, nhưng lại bị bàn tay quý giá của anh ta tách ra.

"Lúc tới đây, cô vẫn một mực ân hận, bây giờ tôi cho cô một cơ hội, cô ở nơi này, hãy sám hối về những hành động không đủ thành thật giữ chữ tín

của mình đi, nhớ, thời gian càng lâu, càng có thành ý." Anh ta vừa giữ chặt cà vạt, vừa hả hê nói.

Người ở dưới mái hiên, Cố Tử Mạt đành phải cúi đầu yên lặng sấm hối, đây là đang sao lại bản 《sấm hối》 ở trong lòng, so với việc bị giết bị bạo thầy thì kết quả này đã tốt hơn rất nhiều rồi.

Cũng không biết đứng bao lâu, dù sao cô cũng đứng đến mỏi chân rồi, cô không nhịn được lên tiếng hỏi, "Lục thiếu, bây giờ có thể sao?"

"Ah, Lục thiếu, sao anh không nói lời nào vậy?"

Nhưng cho dù cô gọi thế nào, trả lời cô chỉ có yên lặng!

Cô bỗng luống cuống, chỉ sợ anh ta bỏ rơi cô, một mình lái xe rời đi, trên phim thần tượng không phải đều như vậy sao!

Cô lấy một tay kéo cà vạt xuống, mở mắt nhìn, không thấy hình bóng người đàn ông đâu cả?

Nhưng trước đó, rõ ràng cô lo lắng anh ta lén lút chạy đi, cho nên cô đã hết lòng lưu ý đến tiếng bước chân, cũng không nghe được tiếng bước chân của người đàn ông đi ra, nhưng bây giờ đưa mắt nhìn bốn phía, ngay cả một Quỷ Ảnh cũng không có!

Người này, đi không dấu vết như quỷ đầu thai vậy? !

Cô đau đầu một trận, sau đó mới nghiêm túc nhìn bốn phía, liếc nhìn lại, trước mắt là mảnh những tấm bia mộ đặt ngay ngắn, chung quanh những cây đại thụ mọc san sát âm u, trên bia mộ có một bức ảnh trắng đen đang mỉm cười.

Nghĩa địa hoang tàn vắng vẻ, từng bức ảnh trắng đen hướng về phía cô cười âm u, hình như muốn đưa ma quỷ ra bắt cô ăn vào trong bụng vậy.

Mặc dù cô không làm việc gì trái với lương tâm, nhưng vừa nghĩ tới, nơi hoang vu này chỉ có một mình cô, nhất thời cô cũng trở nên luống cuống, đôi tay nắm thật chặt vào áo khoác, trong lòng nghĩ ngợi, bước tiếp theo nên làm gì.

Bỗng nhiên ——

Trên vai cô truyền đến một trận lạnh lẽo, một sức nặng đặt lên bả vai của cô, bờ vai của cô run rẩy lại run rẩy, đầu lưỡi thắt lại, thật vất vả mới hô lên được một chữ, "Người nào?"

Vốn dĩ cô nên sợ hãi hơn, nhưng vì, cô là người theo thuyết vô thần, cho nên hoàn toàn không tin tưởng lực lượng kỳ bí thần kỳ cái gì!

Cô hơi nghiêng đầu cúi mắt, liền nhìn thấy trên mặt đất có một bóng dáng cao lớn, tầm mắt di chuyển đến nơi nào đó, khóe miệng của cô nâng lên, "Lục thiếu, tôi biết rõ là anh."

Chẳng trách vừa rồi không nghe thấy tiếng bước chân đi xa, người đàn ông này thật đáng yêu, vì hù dọa cô, còn cố ý trốn đi nữa.

Phía sau vẫn không có tiếng động.

Cô hơi chột dạ, nhưng rất nhanh trong lòng lại giữ vững ý nghĩ, bóng dáng chính khúc xạ của cơ thể, cái anh chàng bánh bao này mặc một bộ quần áo rất rộng, hơn nữa đũng quần cũng rất thấp, làm sao cô lại không nhận ra chứ!

Cô bắt lấy cánh tay của anh ta, nhanh chóng quay đầu lại, quả nhiên trông thấy viên ngọc xanh kia sáng chói rực rỡ dưới ánh sáng yếu ớt nơi này, mà lúc này, người đàn ông đang nhe răng mà cười .

"Tôi biết ngay là anh!" Cô mở tay của anh ta ra, đặt ca vạt vào trong tay anh ta, trả lại cho anh ta, "Hiện tại! Có phải nên xóa bỏ rồi hay không?"

Người đàn ông làm vài động tác, đã thắt lại cà vạt, trả lời cô, "Bây giờ còn chưa được."

Cố Tử Mạt nâng trán, khoe miệng hếch lên, "Chẳng lẽ bởi vì, anh không nhìn thấy tôi hoảng sợ giống như trong dự liệu mà cảm thấy lần này không tính chứ! Vậy thật lừa đảo rồi, như vậy đi, vậy anh lại làm tôi sợ một lần nữa, tôi nhất định sẽ phối hợp với anh thật tốt!"

Cô biết những anh chàng nhà giàu này mê chơi đùa, hơn nữa còn biến đổi các kiểu đùa giỡn nữa, trò chơi truyền thống của nhà giàu mới nổi gì đó, thích xem phụ nữ bán rẻ tiếng cười, mà những nhà giàu có thì ngược lại, đặc biệt thích xem phụ nữ khóc, nhìn phụ nữ bị kinh sợ.

Nghe nói có một đám nhà giàu, còn đặc biệt vì vậy mà nuôi một ổ rắn độc.

Xem ra cái anh chàng Lục Duật Kiều này cũng không có gì đặc biệt, cũng thích chơi đùa giống người khác thôi.

"Tôi có nhàm chán như vậy sao? Tôi là tới kể chuyện cũ cho cô nghe." Người đàn ông chỉ vào mộ bia ngay trước mặt bọn họ, ý bảo cô qua nhìn xem, "Chính là chuyện cũ của bà ấy, cô nhìn xem, cô biết bà ấy sao?"

"Bà ấy?" Cố Tử Mạt không nghĩ quá nhiều, theo chỉ thị của anh ta, nhìn sang.

Ảnh đen trắng, xem ra người phụ nữ trong ảnh cũng không lớn tuổi, búi tóc kiểu cổ điển, mặc sườn xám, nụ cười đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, cho dù là ảnh đen trắng, cũng không cách nào che giấu phong cách đặc biệt của bà ấy.

Một người phụ nữ rất có ý vị, sắc đẹp bậc này, cũng đủ để sánh ngang cùng với minh tinh điện ảnh rồi.

Theo ý nghĩ này, có khuôn mặt của một minh tinh điện ảnh, tự dừng hiện ra trong đầu cô, sau đó dần dần, trùng hợp với tấm ảnh đen trắng này .

Cô tiến lên một bước, lại nhìn tên phía trên, không khỏi đọc ra tiếng , "Lâm Nhược Thủy?" Cô lại lui về phía sau mấy bước, kinh ngạc che miệng lại, nhìn về phía người đàn ông dẫn cô tới đây, "Bà ấy là Lâm Nhược Thủy? Chẳng lẽ không phải là minh tinh điện ảnh đã từng thành công tiến quân Hollywood sao? Quá giống! Là chị em song sinh sao?"

"Không có phức tạp như thế, họ là một người, chẳng qua là dùng tên giả." Người đàn ông cúi người, lấy ra một cái khăn tay, xoa xoa Mệ Bia, sau đó nói, "Bởi vì gả vào nhà họ Lục, cho nên bị buộc sửa lại tên, cũng vì vậy, cho dù đã chết rồi, ngay cả người ngoài cũng không biết một chút tin tức nào của bà ấy, người khác cũng không biết bà ấy đi đâu, mà ở nơi đây, cũng không ai biết bà ấy từ đâu đến."

Hô hấp của Cố Tử Mạt căng thẳng, miệng mím chặt lại, ánh mắt co rút lại, lại nhìn chăm chăm ảnh trắng đen một lúc lâu, cuối cùng cô vẫn không kiềm chế được nghi vấn của mình, "Tại sao lại như vậy, gả vào nhà họ Lục các người, nhất định phải thay tên đổi họ sao! Sẽ phải biến mất trong mắt tất cả mọi người sao! Vậy thì thật sự quá đáng sợ rồi."

"Đáng sợ hơn vẫn còn ở phía sau đâu, kết quả cuối cùng của bà ấy alf —— hài cốt không còn, nơi này chỉ là mộ chôn quần áo và di vật của bà ấy thôi."

"Trời ——" Cô vừa mới đưa tay hơi cách xa miệng của mình, lại lần nữa không nhìn được mà dùng sức che lại môi của mình.

Người đàn ông này giả vờ mất tích, không hù dọa được cô, ngược lại dùng câu chuyện cũ này, làm cô sợ hãi!

Cả bờ vai của cô đều đang run rẩy, đôi môi cũng run, mặc dù đây là đêm hè, nhưng cô cảm thấy nơi này lạnh chưa từng có, loại lạnh lẽo này, là loại

hàn ý lạnh thấu xương, cái cảm giác âm hàn này, xuyên thấu qua mặt đất lạnh lẽo, thông qua bàn chân của cô, đâm thẳng vào trong lòng của cô.

Quá lạnh rồi, cô không khỏi ôm chặt lấy cơ thể mình, co ro.

Lúc này cô rất may mắn, mình nghe theo đề nghị của Lục Minh Tuyên, mặc cái áo khoác này đi.

"Bà ấy chết thế nào vậy?" Cô không dám nhìn bức ảnh đó nữa, cô cúi đầu, nhìn xuống mũi chân của mình, lúng túng hỏi.

Một mình tinh điện ảnh thành công tiến quân đến Hollywood, đã từng có cuộc sống mọi người hâm mộ, lại hưởng tiêu ngọc vẫn quá sớm, cô linh linh nằm trong một góc đen tối, không ai hỏi thăm, cũng không ai biết đến.

"Bị người đẩy xuống cầu thang, mất con, bản thân cũng trở nên tàn phế, bị tình địch kích thích đến mức tự sát, tro cốt cũng bị tình địch âm mưu chế tạo thành pháo hoa, pháo hoa bị trở thành đồ giúp vui đốt rồi." Người đàn ông đứng lên, khúc khích cười vài tiếng, "Nghe chuyện cũ này, có phải trong nháy mắt cô đã cảm thấy, cái thế giới này đã đối xử quá tốt với cô rồi hay không."

Trái tim của cô suýt nữa thì ngừng đập mấy nhịp, gần như là liều mạng mới phát ra vài tiếng động như thế, "Anh. Tại sao anh lại nói với tôi những chuyện này?" Âm thanh rõ ràng run rẩy, ngay cả bản thân cô cũng có thể cảm thấy.

Phụ nữ gả vào nhà cao cửa rộng, từ giây phút bị gả đi đó, liền mất đi tên vốn có của mình, cũng mất đi bản thân, cô rất khó tưởng tượng, người phụ nữ này sống những ngày đó như thế nào.

Cô rất sợ câu chuyện cũ này, người hại người, còn là một xác hai mạng, còn làm cho đối phương hài cốt không còn!

Cô nghĩ ngay tới Cố Trinh Trinh, Cố Trinh Trinh lợi dụng đẩy cô ngã xuống thang máy, cũng may không phải một xác hai mạng, cũng mơ hồ có loại nhẫn tâm này, lòng người biến chất đến mức này, có lẽ thật đúng là không cần có quá nhiều lý do!

"Chỉ là lấy một ví dụ cho cô thôi, nói cho cô rõ ràng, trở thành người nhà họ Lục phải hy sinh rất nhiều thứ, cũng giúp cô chuẩn bị sẵn sàng." Người đàn ông liếc mắt nhìn mộ bia, "Tôi đã kể xong chuyện xưa của mình rồi, bây giờ có thể đi."

Cả người cô đều đang sợ hãi, không có dũng khí nán lại ở chỗ này thêm một giây nào nữa, gật đầu, ánh mắt cố gắng không nhìn vào bức ảnh kia, nghiêng đầu, đi theo anh ta trở về đường cũ.

Dọc theo đường đi, cô suy nghĩ đi nghĩ lại câu nói cuối cùng của anh ta, cuối cùng ngón tay như có như không vuốt ve lên chiếc nhẫn trên ngón vô danh, nói với anh ta, "Anh yên tâm, tôi sẽ không vào nhà họ Lục các người đâu, anh cũng đừng lừa đùa tôi nữa."

Người đàn ông đi ở phía trước liếc nhìn cô một cái, trong đôi mắt đào hoa âm đạm không có ánh sáng, trong mắt đều là u ám tối tăm, đã không có thần thái phách lối mọi khi, "Nếu như cô có thể nhớ, và tuân thủ những lời này được, vậy thì không thể tốt hơn."

Cô nhìn màu đỏ trên người anh ta, lại cảm thấy màu sắc kia, giờ phút này cũng mất đi ấm áp, không làm cô ấm lòng chút nào, mà ngay cả kiểu tóc táo cực kỳ táo bạo trên đầu anh ta, cũng đều cho cảm giác, hiện tại bóng lưng của anh ta, tiêu điều cô đơn một cách khác thường.

Anh ta và Lục Minh Tuyên không giống nhau, Lục Minh Tuyên rất giỏi che giấu tâm tình của mình, cho dù là anh kinh ngạc hay hoảng sợ, anh đều có thể che giấu được cực tốt. Mà cái anh chàng bảnh bao này, nhanh nhẹn

nhanh miệng, lòng dạ ngay thẳng, tâm tình cũng đều biểu hiện hết ở trên mặt và hành động .

Cái bộ dáng này của anh chàng bánh bao, khiến cho cô rất không thích ứng, cô thật sự không ngờ, vốn là mộ công tử ác bá phong lưu phóng khoáng, hôm nay lại toát ra vẻ mặt đau thương không giống với phong cách của anh ta.

Từ ngày tiếp xúc với anh ta, anh ta vẫn đều là loại đàn ông có cái gì nói cái đó, không che không giấu, yêu bánh bao thích khoa trương, cô cảm thấy anh ta không khiến người thích, nhưng bây giờ cô nhìn thấy mặt khác của anh ta, lại muốn an ủi anh ta.

Nhưng mà, loại chuyện an ủi người khác này, cô thật sự không biết làm thế nào, trước kia lúc cô bị Hà Ân Chính làm cho đau thấu tim, cô nghĩ tới việc trả thù, cô khiến cho Hà Ân Chính không còn chút mặt mũi nào, cướp đoạt hết tất cả hy vọng của Hà Ân Chính.

Cái anh chàng bánh bao trước mặt này, anh ta nên đi tìm ai trả thù đây, nhà họ Lục?

Vốn dĩ anh ta chính là người nhà họ Lục, anh ta không thể trả thù được, cô nghĩ, hiện tại nhất định anh ta rất mâu thuẫn, cô không biết cái bà Lâm Nhược Thủy này có quan hệ thế nào với nhà họ Lục, nhưng người phụ nữ này có thể để cho người như anh chàng bánh bao này lộ vẻ xúc động, nhất định là có quan hệ thân thiết rồi.

Cố Tử Mạt nhìn bậc thang màu xanh, cúi đầu đi, bỗng dừng mở miệng, "Người nhà họ Lục các người có lỗi với bà ấy, bà ấy cũng có lỗi với chính bản thân mình, cái chết của bà ấy, cũng có trách nhiệm của bản thân."

Quả nhiên người đàn ông quay đầu lại, cau mày, "Tại sao cô lại nói như vậy."

Theo những gì cô thấy từ vẻ mặt và động tác của anh ta, rất rõ ràng tâm tình của anh ta giờ khắc này, anh ta sẽ bảo vệ Lâm Nhược Thủy bằng mọi cách, không thể thấy người khác nói xấu bà ấy dù chỉ là một chút.

Nhưng, cô vì mở rộng nội tâm áy náy của anh ta, không thể không nói xấu Lâm Nhược Thủy, mặc dù điều này rất bất kính đối với người chết, nhưng cô rất bằng lòng cống hiến chút sức lực, khiến đồ bảnh bao không còn nặng nề như vậy nữa, giống như đồ bảnh bao trước đây.

Cô mấp máy môi, quật cường mở miệng, "Tôi nói ra, nhất định có lý do của tôi." Nói tới đây, cô cố ý dừng lại, đưa mắt nhìn về phía đồ bảnh bao, hình như anh ta cũng không định cắt ngang lời của cô, mà xoay người lại, tiếp tục đi xuống núi.

Bởi vì hôm nay bầu trời đầy mây, cho nên cho dù mặt trăng đã lên rồi, cũng không có cảm giác sáng sủa hơn, dưới chân mấp mô, mỗi bước của cô, đều cảm thấy không thật, cô sợ không cẩn thận sẽ ngã xuống đất, liền lấy điện thoại di động ra, muốn cho điện thoại di động cung cấp một ít ánh sáng.

Cô mở điện thoại di động lên, phía trên xuất hiện ba cuộc gọi nhỡ, đều là của Lục Minh Tuyên, ngón cái của cô đặt ở vị trí chấp nhận cuộc gọi, lại nhìn bóng dáng đỏ sẫm trước mắt, hơi do dự.

"Sao không nói tiếp vậy, vừa rồi còn như đinh đóng cột, hiện tại lại im như thóc thễ?" Đồ bảnh bao thẳng thắn như mọi ngày, vẫn không quên châm chọc cô một chút.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng không bấm xuống trò chuyện, bật chức năng đèn pin của điện thoại di động, chiếu xuống con đường phía trước, vừa đi, vừa nói, "Bà ấy gả vào nhà họ Lục, nhà họ Lục tước đoạt tên của bà ấy, nhưng chuyện này cũng không hề ý nghĩa là, nhà họ Lục hoàn toàn tước đoạt bản thân bà ấy, cuối cùng bà ấy lại thảm như vậy, một mặt là bị hãm

hại, mặt khác, chính là do bản thân bà ấy đã buông tha. Có thể bà ấy đã từng kiên trì, cũng đã từng chống lại, nhưng mà tôi lại nghĩ, bà ấy kiên trì không được bao lâu thì đã buông tha rồi, lúc bắt đầu, bà ấy chỉ là bỏ qua bản thân, để phụ họa theo người khác, nhưng sau đó, lại biến thành, bà ấy buông tha cho tính mạng của mình! Con đường của bà ấy quá khó khăn, cũng là bởi vì bà ấy thỏa hiệp quá dễ dàng, lựa chọn bỏ qua quá dễ dàng."

Bước chân của đồ bảnh bao đã dừng lại, nhưng cô lại không nhìn thấy, vẫn dùng điện thoại di động chiếu lên bậc thang, từng bậc từng bậc đi xuống, không có phòng bị, cái trán đụng vào bờ lưng của anh ta, cô không nhin được hô lên một tiếng, vượt vượt cái trán, sau đó lại tiếp tục nói, "Nhà họ Lục khiến bà ấy mất đi tên họ, có thể nhà họ Lục cũng làm bà ấy mất đi tự do, nhưng, nhà họ Lục lại không thể khiến cho bà ấy đánh mất bản thân mình được."

"Bởi vì bà ấy quá mệt mỏi, cái này không thể trách bà ấy được, nếu là đổi lại cô...khẳng định cô cũng không làm được, cô chỉ giỏi nói miệng thôi." Người đàn ông phản bác lại cô, vẫn không quên chèn ép cô một trận.

Cô vẫn biết là anh ta như vậy rồi, nhưng hiện tại, cô cũng không cảm thấy anh ta gây khó chịu nữa, cô không sao cả nhếch môi cười cười, cũng không quan tâm anh ta, nghiêm túc nhìn bậc thang dưới chân, từng bước từng bước đi xuống dưới.

"Tôi tên là Cố Tử Mạt, trước kia không gọi bằng cái tên này, vào trước trước kia, cũng không gọi bằng cái tên này, nhà họ Cố, là gia đình thứ hai nhận nuôi tôi, qua nhiều năm như vậy, tôi cũng giống như mất đi tên của mình, cũng giống Lâm Nhược Thủy như đức, nhà họ Cố cũng không bằng lòng cho tôi sự tự do, lúc khừu giác của tôi nhạy bén, bọn họ để cho tôi điều hương, để cho tôi tạo ra giá trị cho doanh nghiệp nhà họ Cố, sau đó, bọn họ lại để cho tôi làm một công cụ kết thân, sẽ buộc tôi gả cho con của một nhà giàu nào đó, ví dụ như anh." Nói tới đây, cô không nhin được cũng cười rất châm chọc.

Cái loại cảm giác lạnh lẽo đó lại đánh tới một lần nữa, xen lẫn một chút mĩa mai, còn kèm theo một chút chua xót.

Bây giờ nghĩ lại, cô vẫn cảm thấy trong lòng rất chua xót, trước kia mỗi đêm cô nhớ đến những chuyện này, cũng sẽ len lén chảy nước mắt, chẳng qua là theo những đêm này tăng lên, nước mắt của cô cũng dần dần cạn khô đi rồi, cho nên hiện tại, nước mắt của cô hoàn toàn không chảy xuống.

Nhưng, trong đôi mắt hơi có sương mù, khiến cho tầm mắt của cô hơi mơ hồ, cảnh vật trước mắt, cũng biến thành lờ mờ .

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 83: Bằng Lòng Anh, Để Cho Anh Ăn Sạch 1

Cô nghe được phía sau lưng có tiếng bước chân đàn ông bước theo, thì hít một hơi thật sâu, hết sức cố gắng thu lại cảm xúc, tiếp tục nói, "Cho nên, tôi bước vào nhà họ Cố, cũng giống như Lâm Nhược Thủy, không có tên, không có tự do, hơn nữa bản thân tôi ở nhà họ Cố, cũng đã ngây người vài chục năm, nhất định còn lâu hơn so với bà ấy. Nhưng anh nhìn tôi đi, không phải tôi vẫn sống thật tốt đấy thôi, không tự sát, cũng không có chán sống mà tự tìm cái chết, cũng không bị cưỡng ép gả cho con nhà giàu gì đó, tôi cảm thấy bây giờ mình rất hạnh phúc, tôi có chồng, cũng có nhà!"

Cô quay đầu lại, ngửa đầu nhìn về phía anh ta.

Nụ cười như đóa hoa nở rộ, hé mở trên bờ môi cô, mắt cong cong, giống như hai cây cầu cong nhỏ, "Có thể nói cho anh nghe, anh sẽ không tin, nhưng đây là lời nói thật tâm, tôi thật sự cảm thấy hiện tại vui vẻ hơn so với trước kia rất nhiều, mặc dù tôi không có quần áo ví tiền đẹp để quý giá, cũng không ở trong một ngôi biệt thự người người hâm mộ, nhưng tôi lại cảm thấy an tâm mà xưa nay chưa từng có, tôi có được cái loại cảm giác rất thiết thực này. Tôi cảm thấy được, bản thân tôi vẫn còn ở đây, hơn nữa càng ngày càng chân thật, càng ngày càng mãnh liệt rồi."

Lúc nói lời này, cô không tự chủ, sẽ dùng ngón tay sờ lên chiếc nhẫn trên ngón vô danh của mình.

Hoa văn phía trên, cô đã sờ soạng vô số lần, lúc này là sờ vào cái hoa văn nào, cô đều đã có thể định hình được trong đầu rồi. Hoa văn trên mặt nhẫn, là hoa văn có thể làm cho người ta có hy vọng tốt đẹp, cô sát nhẹ lên

phía trên hoa văn dày đặc thừa thớt này, từ trong đáy lòng có thể sinh sôi ra niềm hạnh phúc từ trong thâm tâm.

Trong đầu của cô, đều bị một người chiếm cứ lấy, đó chính là Lục Minh Tuyên.

Là người đàn ông này, từng bước một dẫn dắt cô tìm được ánh sáng, cho cô một ngôi nhà, lại cho cô một thân phận khác. Những lúc ở bên cạnh Lục Minh Tuyên, cô có thể sâu sắc cảm nhận được, cô ngoại trừ là chính mình, còn là vợ của anh, mà thân phận con gái nhà họ Cố, đã càng ngày càng cách xa cô rồi, gần như có thể không cần tính đến nữa.

Anh chàng bảnh bao bị nụ cười trên khuôn mặt cô làm chói mắt, anh ta sững sờ nói: " Cô yêu anh ta?"

Cố Tử Mạt không ngờ, vậy mà anh ta lại hỏi vấn đề này, rõ ràng vừa rồi đang nói tới Lâm Nhược Thủy, cô chỉ muốn để trong lòng anh ta rộng mở hơn, vậy mà lúc này, làm thế nào lại lôi kéo đến vấn đề này rồi.

Cô hơi suy nghĩ, gật đầu, thừa nhận, "Đúng, tôi yêu anh ấy, cho nên Lục thiếu, tôi và anh hoàn toàn không có khả năng, anh cũng không cần đi tìm Cố Trình Đông nữa, coi như tôi van anh đấy."

Thật ra thì anh ta hỏi đến cái vấn đề này, bây giờ cô hoàn toàn vẫn chưa có đáp án, cái vấn đề này quá mức phức tạp, làm sao cô có thể lập tức trả lời được, mà cô nói như vậy, vì muốn anh ta bỏ qua cho cô.

Thuyết phục một người, cần lấy tình để cảm động, lấy lý lẽ nói rõ ràng, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất.

Cô sợ lòng dạ của anh ta quá cứng rắn, nuốt nước miếng, theo dõi ánh mắt của anh ta, rất nghiêm túc khẩn cầu, "Chuyện cũ của tôi, anh cũng nghe được đại khái rồi, tôi là con gái nuôi nhà họ Cố, sống đến bây giờ, thật sự không dễ dàng, Lục thiếu, cho nên tôi mới nói với anh kinh nghiệm của tôi,

muốn cho anh hiểu một số chuyện, không phải đang đồng tình với anh, nhưng mà tôi lại nghĩ, tâm tình lúc này của anh, nhất định cũng sẽ rất phức tạp, có thể, anh cũng sẽ rất đồng tình với tôi, sẽ đáng thương cho tôi, như vậy tôi nghĩ, lúc này thỉnh cầu một sự thương xót từ anh, van xin anh một lần."

Thân thể của đồ bánh bao rung lên một cái, anh ta ngửa đầu nhìn trắng sáng một lát, kéo cà vạt trên cổ xuống, ném qua một bên, ngửa mặt lên trời nói: " Tôi đã kể xong chuyện cũ, đương nhiên cũng đã bỏ qua cho cô rồi."

"Cám ơn." Lúc này đồ bánh bao đang ngước đầu, cô không nhìn rõ được tâm tình của anh ta, cũng không có cách nào truy cứu được, nói cám ơn, tiếp tục dùng điện thoại di động chiếu sáng phía trước, sau đó đi xuống.

Ngược lại với lúc đến, cô đi ở phía trước, mà anh ta đi ở phía sau.

Cô đi tới đi lui, lại hơi hồi hận, vừa rồi cô có cơ hội nhìn Lâm Nhược Thủy nhiều một chút, nhưng bởi vì quá sợ hãi, cho nên cô không dám nhìn, bây giờ suy nghĩ lại, cô và Lâm Nhược Thủy, ở một phương diện khác, thật sự vẫn rất ăn khớp đâu .

Hiện tại cô có gan, cảm khái ‘ cùng một lứa bên trời lận đận ’, Lâm Nhược Thủy là minh tinh điện ảnh nổi tiếng đã từng một thời huy hoàng, mà cô, là một nhà điều hương nhỏ vô danh.

Nghĩ đến sự đối lập này, cô bỗng hơi hâm mộ ghen tị với vị Lâm Nhược Thủy này, ít nhất về mặt sự nghiệp, Lâm Nhược Thủy đã thành công hơn bao giờ hết.

Xem xét lại bản thân, cô có khứu giác nhanh nhạy trời cho, rất nhiều Điều Hương Sư của nước ngoài đều bằng lòng truyền thụ kỹ thuật điều hương cho cô, mà cô học tập điều hương, lúc mới bắt đầu cũng không thuần túy, nhưng sau đó, lại thấy hứng thú, và cũng có tình cảm.

Chỉ tiếc rằng, một cơn cảm cúm, giữa đường cướp đi khứu giác nhạy cảm của cô, mà bây giờ, khứu giác bén nhạy đã trở lại, lại có thể lực Thanh Bang của Tần Khôn ở sau lưng duy trì, có lẽ, sự nghiệp của cô, có thể tiến thêm một nấc thang rồi.

Cô vừa giẫm lên bậc thang, vừa nghĩ tới sự nghiệp điều hương sư của mình.

Bỗng dừng, cô nghe thấy đồ bánh bao nói một câu, nhưng bởi vì vừa rồi cô tập trung suy nghĩ đến việc điều hương, cho nên cô không nghe rõ, không khỏi đánh bạo hỏi lại, "Anh vừa nói gì vậy?"

"Cô cứ không muốn gặp tôi như vậy, nói với cô, cô cũng không nghe! Phải biết rằng, tôi chưa bao giờ nói một lời hai lần cả, lời của tôi quý giá thế nào, cô biết không!" Người đàn ông ở phía sau tức giận nói, phong cách bánh bao lại trở dậy.

Cố Tử Mạt bị anh ta chê, nhưng cô lại không thấy buồn bực, ngược lại lại cảm thấy rất vui vẻ, anh ta lại khôi phục trạng thái bánh bao rồi, cô mừng thay cho anh ta.

Khóe miệng nâng lên một nụ cười, "Lục thiếu, có thể làm phiền cái miệng quý giá của anh, lặp lại một lần nữa sao?"

Phía sau vẫn giận dữ như cũ, đồ bánh bao lầm bầm mấy tiếng, liền nói, "Người của nhà họ Lục, cũng có thói quen dùng hai tên! Có nghe hay không!"

"Hả?" Cô nghe thấy rõ ràng, nhưng lại không hiểu ý tứ của anh ta, không khỏi quay đầu lại nhìn anh ta, vẻ mặt đầy khó hiểu.

Người đàn ông hất mặt, nhìn ra vẻ nghi ngờ trên khuôn mặt cô, nhưng từ chối giải thích, "Không giải thích!" Nói xong, thì anh lướt qua cô một cách bánh bao, một mình bước đi .

Tình hình lúc này, lại trở thành, anh đi phía trước, cô ở phía sau.

Cô chép miệng, vẫn không hiểu lời của anh ta, không nhận được hỏi anh ta, "Anh vì Lâm Nhược Thủy có hai tên, cho nên cảm khái sao?"

Trong lòng cô nghĩ, đồ bảnh bao này thật nhàm chán.

"Thực ngốc!" Người đàn ông nói ra một câu, hiện tại anh không thể lý giải được cấu tạo não bộ của cô, có lúc thật thông minh, có lúc lại ngốc muốn chết, rõ ràng là anh đang nhắc nhở cô, Lục Minh Tuyên chính là Lục Duật Kiêu, trên thực tế Lục Duật Kiêu có hai tên, nhưng cô vẫn không vận tới cái chỗ cong này!

Nếu như vậy, anh cũng không có cách nào, anh cũng không tiện nói cho cô biết, tôi không phải Lục Duật Kiêu, tôi là giả!

Đây không phải là đánh vào mặt của mình sao, đời này Kiêu Tử Hoài anh, cũng chưa từng làm loại chuyện này, về sau cũng không có khả năng làm!

Thấy anh đã khôi phục hoàn toàn tinh thần trước kia, lại trở thành dáng vẻ bảnh bao sang chảnh, cô nhận không được mà vỗ trán nói: "Lục thiếu, thật ra thì có lúc, tôi cũng có cảm giác." Nói tới đây, thì cô do dự.

Nếu nói rồi, chọc giận anh ta, anh ta lại muốn tìm cô báo thù, thì cô lại lỗ vốn rồi.

Đồ bảnh bao bị lời của cô hấp dẫn, quay đầu lại, "Cảm giác cái gì!" Dưới ánh trăng hơi yếu ớt, anh sững sờ nhìn ánh mắt của cô.

Người phụ nữ này, có loại cảm giác gì? Thích anh? Có cảm tình với anh? Là có hy vọng sao?

"Thật sự phải nói sao?" Cố Tử Mạt cắn môi, lúng ta lúng túng rồi.

"Nói!" Anh rất muốn nghe được đáp án, loại cảm giác này, gần như cấp thiết.

Thật ra thì Cố Tử Mạt cũng rất muốn nói, cảm giác của cô rất mãnh liệt, vẫn luôn cố nén không nói, cũng không phải là biện pháp, được anh ta khích lệ, cô liếm liếm đôi môi đã khô, mở miệng nói: " Cuối cùng tôi cũng có cảm giác, anh không phải Lục Duật Kiêu."

Mặc dù cô cũng không biết Lục Duật Kiêu là hạng người gì, nhưng điểm quan trọng nhất của Lục Duật Kiêu, chính là thần bí, người thần bí, về cơ bản xử sự vẫn luôn duy trì dáng vẻ khiêm tốn, mà cái đồ bánh bao trước mắt này, đặc trưng điển hình, chính là - phách lối.

Anh ta thích khoa trương, lại bánh bao, luôn lái Ferrari đỏ rực đi rêu rao khắp nơi, còn thích mặc quần áo màu đỏ nữa!

Nếu Lục Duật Kiêu có điểm đặc trưng đặc biệt như vậy, tại sao mọi người vẫn không biết diện mạo thật sự của anh ta đâu, ngược lại còn nói Lục Duật Kiêu phong thái yếu điệu, cực kỳ thần bí, loan truyền tin tức hư hư thực thực.

Đủ loại ở trên, đều là điểm nghi vấn.

Sau khi người đàn ông nghe xong, quả quyết giậm chân, không nói lời nào quay đầu đi, "Ai nói! Đoán mò!" Bị đâm trúng, anh ta giống như là đứa trẻ thẹn quá thành giận, phát tình tình vậy, cho nên khuôn mặt có cảm giác nóng bỏng kỳ lạ.

Ý thức được điểm này, anh ta lại càng đi nhanh hơn, bước chân càng ngày càng vội vàng, cũng không hề phòng một cái hố dưới chân, thân thể anh ta mất thăng bằng, suýt thì ngã sấp xuống, may mắn bình thường anh cũng chú ý rèn luyện, tố chất cơ thể cũng qua được, sau khi nghiêng trái nghiêng phải, cuối cùng cũng ổn định lại cơ thể.

"Phốc ——" Cố Tử Mạt ở phía sau nhìn xem, bật cười ra tiếng, cô lấy điện thoại di động ra, chiếu xuống mặt đường bên cạnh anh ta, hả hê nhắc nhở anh ta, "Lục thiếu, cẩn thận bậc thang, cẩn thận cái hố."

"Không cần cô giúp tôi, tôi cũng có điện thoại di động!" Sự bướng bỉnh của đàn ông trời dậy, bản thân cũng lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị mở chức năng đèn pin lên, trên đó có cuộc gọi nhỡ, anh đẩy ý xấu liếc người phụ nữ đằng sau một cái, trực tiếp bỏ qua, lại cất điện thoại di động vào trong túi, bảnh bao hất lộn tóc mái trước trán một cái, tiếp tục đi xuống.

Cô theo sau, tiếp tục nói về vấn đề vừa rồi đang trao đổi chưa xong, "Nhưng mà sau đó tôi lại cảm thấy, anh chính là Lục Duật Kiêu, cũng giống như hôm nay, vậy mà anh lại dẫn tôi đến thăm Lâm Nhược Thủy đã gả vào nhà họ Lục, hơn nữa anh còn buồn rầu bi thương như vậy nữa, không hề giống như là diễn xuất, tôi có thể nhiều chuyện hỏi một câu không, Lâm Nhược Thủy là gì của anh vậy."

Theo lời đồn, cuối cùng Lâm Nhược Thủy gả vào một gia đình iàu có, xem ra là thật rồi.

"Tôi không buồn rầu, chỉ thuần túy kể một câu chuyện cũ cho cô nghe thôi!" Người đàn ông bác lời của cô, cũng không hề cảm kích, mà còn từ chối trả lời vấn đề của cô, sau đó lại nghĩ đến trước đó cô hoài nghi thân phận của anh, sau lại chấp nhận thân phận của anh, một thay đổi lớn như vậy, hại anh cực kỳ khó chịu, buồn bực nói, "Nói chuyện với cô không dám thờ ơ, thật làm cho người khác sốt ruột đâu!"

Cố Tử Mạt ở bên cạnh anh ta thường, cũng quen anh ta như vậy rồi, cô hả hê đem những biểu hiện như vậy của anh ta, quy kết toàn bộ cho tính trẻ con, cô cũng khinh thường so đo với một đứa trẻ, không nói gì nữa.

Hiện tại mặc dù vẫn còn nghi vấn với thân phận của anh ta, nhưng phần lớn, vẫn tương đối chấp nhận thân phận của anh ta là Lục Duật Kiêu.

Bởi vì, ở trong nhận thức của nàng, nàng nghĩ, sẽ không ai lái một chiếc Ferrari bốn trăm vạn, không biết tại sao lại chơi trò chơi này cùng một người xa lạ cả!

Gần tới chân núi, là đường đất gồ ghề, đồ bảnh bao vẫn đi về phía trước như cũ, cô theo ở phía sau dùng di động cẩn thận chiếu dưới chân, bước từng bước một .

Bỗng dừng, phía trước ngọn đèn chói sáng chiếu đến bên này, cô không khỏi nhắm lại mắt, đợi đến lúc mở mắt ra, thì nhìn thấy một màn như vậy

Ngay trong ánh sáng chói phía trước, một bóng dáng đang từ từ đi tới, bóng dáng của anh cao lớn thon dài, dáng vẻ nổi bật, bởi vì thân cao chân dài, cho nên càng lộ vẻ đẹp chói mắt.

Ánh sáng chói lóa chiếu vào trên người của anh, bao phủ cả người anh lại, giống như thiên sứ hạ phàm tới cứu vớt người đời.

Cuối cùng cũng đi ra khỏi luồng ánh sáng chói kia, khi anh đi tới trước mặt cô, ánh mắt của cô, vừa chống lại đôi mắt sâu thẳm kia một lát thì ngực cô bỗng co rút một trận.

"Đã trễ thế này, nên về nhà rồi." Giọng nói của Lục Minh Tuyên vang lên bên tai cô, vẫn đậm đà như rượu cổ đã ủ lâu năm giống như trước đây.

Anh cũng không quan tâm bên cạnh cô có một người đàn ông khác, cũng không hỏi cô tại sao lại ở chỗ này, mà dịu dàng nói với cô, nên về nhà rồi.

Cô gật đầu một cái, nhìn về phía chiếc xe sau lưng Lục Minh Tuyên, "Vâng, chúng ta trở về thôi." Nếu anh khoan dung với cô như thế, cô cũng không cần phải kiêu cách nữa? !

Lục Minh Tuyên liếc mắt người đàn ông bên cạnh một cái, hếch mày khiêu khích, đôi mắt sâu nhìn cô chăm chú, bàn tay nắm chặt cổ tay của cô, từ từ cúi người, lồng ngực to lớn áp về phía cô, môi mỏng khê khẽ, cất điện thoại di động vào túi giúp cô, giọng nói khàn khàn, nói nhỏ bên tai cô, "Tốt, chúng ta trở về, thảo luận chuyện chăn gối một chút."

Cố Tử Mạt nghe vậy, mặt đỏ bừng, bởi vì những lời này của anh, cô không nhin được mà nhớ tới, câu nói kia của đồ bánh bao —— cô còn chưa cho anh ta ăn sạch, anh ta cũng chưa dám ăn cô?

Đúng là người muốn bị đánh mà! Hai người kia, đều là!

Vừa then vừa cẩu, cô không nhin được xô đẩy Lục Minh Tuyên, cô cố gắng hết sức, đẩy mạnh một cái, cơ thể dịch chuyển ra bên ngoài một cái, liền thoát khỏi sự giam cầm của anh.

Lúc di chuyển, dưới chân vừa vịn có một cái hố, cô không khống chế được lực, mức độ di chuyển của cơ thể cũng gia tăng theo, cơ thể của cô mất trọng tâm, cả người đều bị văng ra xa.

Trời đất quay cuồng, đúng lúc cô cho là mình sẽ gặp tai nạn, cổ tay lại bị người kéo, cả người ngã vào ngực một người.

"Hô ——" cô chưa hoàn hồn, còn chưa khống chế tâm trạng, đã nghe được giọng nói hèn hạ ti tiện âm truyền đến.

"Tử Mạt,, ngực của tôi so với ai đó còn ấm áp hơn nhiều chứ, cô có thích hay không?"

Cô bỗng ngẩng đầu, nhìn đồ bánh bao đang rất tự cho là đúng nhìn cô chăm chăm.

Cô bỗng hoảng sợ, vốn tưởng là Lục Minh Tuyên, nhưng bây giờ, lại biến thành anh ta, cô không khỏi cảm thấy toát mồ hôi hột, chỗ tiếp xúc với

co thể của anh ta, cũng mơ hồ truyền đến cảm giác nhột!

Vừa nghĩ tới Lục Minh Tuyên đối mặt với Lục Duật Kiều thật, cô lại càng đổ mồ hôi hột, cô còn chưa trả lời, lại thấy Lục Minh Tuyên tới gần, đặt bàn tay lên vai phải của đồ bánh bao, trả lời thay cô, "Cô ấy không thích! Bây giờ anh có thể buông cô ấy ra rồi!"

Giọng nói cực kỳ cứng rắn, thậm chí mang theo chút nguy hiểm.

Cố Tử Mạt cảm thấy câu trả lời của anh thật cộc lốc, nhưng ngại vì mình đang bị đồ bánh bao ôm lấy, cô không dám tranh luận với Lục Minh Tuyên.

Đồ bánh bao lại ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn anh một cái, ánh mắt liền chuyển qua khuôn mặt của Cố Tử Mạt, "Tôi vẫn muốn chính tai nghe cô ấy trả lời đâu."

Cố Tử Mạt đâu dám trả lời anh ta chứ, sẽ đắc tội anh ta!

Kết quả đắc tội anh ta, chính là anh ta rất có khả năng sẽ đổi ý, quyết định không bỏ qua cho cô nữa.

Thoáng chốc ánh mắt của Lục Minh Tuyên trở nên u lãnh như băng, bên môi nâng lên một đường cong như có như không, lực trên tay cũng gia tăng, không nhanh không chậm nói với đối phương, "Biến giả gần giống như thật đấy, nhưng hiện tại xem ra, vẫn chưa được, là kém hơn một bậc, hai bậc, hay là ba bậc?"

Cố Tử Mạt nghe hơi không hiểu đối thoại giữa bọn họ, nhưng khẳng định cô biết, Lục Minh Tuyên đã bắt được chỗ đau của đồ bánh bao, cho nên đồ bánh bao nhịn không được, cũng nắm cổ tay cô đến đau.

Trên mặt đồ bánh bao rất ẩn nhẫn, anh ta liếc nhìn đầu vai của mình đang bị người đàn ông đối diện nắm, tiếp tục khiêu khích nói, "Tối thiểu người là

ở trong tay tôi, tối sớm không bằng tối đúng dịp, anh nói đúng không, Minh Tuyên?"

Ánh mắt Lục Minh Tuyên khẽ biến, nhúu mày nhìn đối phương, ý cảnh cáo trong đôi mắt lạnh lùng càng ngày càng đậm hơn, chuyển ánh mắt, nhàn nhạt nhìn Cố Tử Mạt một cái, một lát lại dời tầm mắt đi cười nói, "Anh có bản lĩnh cầm đến, có bản lĩnh ăn đến sao?"

Cơ thể Cố Tử Mạt cũng run lên theo ánh mắt của anh, vừa rồi trong ánh mắt anh nhìn cô, lạnh lùng, cao ngạo, tràn đầy chính nghĩa làm cho người tin phục, lại nồng đậm tự tin đâu.

Bị người đàn ông bảo vệ như vậy, nên có cảm giác rất an toàn, nhưng câu nói sau đó của Lục Minh Tuyên, lại làm cho cô không cảm động nổi nữa rồi, thay vào đó, lại là buồn cười.

Cả ngày hôm nay, chính là vấn đề ăn được cùng không ăn được, cũng không cảm thấy lặp lại không thú vị gì sao?

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 84: Bằng Lòng Anh, Để Cho Anh Ăn Sạch 2

Đang suy nghĩ, cô đã nhìn thấy Lục Minh Tuyên lại đặt một cánh tay khác bóp bả vai của đồ bảnh bao, rồi sau đó dùng hai cái tay ấn mạnh Duật Kiêu xuống, sau đó lại.

Cô chỉ nhìn thấy gương mặt tuấn tú của anh phòng đại ở trước mặt cô, cho đến phía sau. Cũng chưa có sau đó rồi.

Trong đầu cô trống rỗng, đây là một nụ hôn như thế nào đây? Không kịp đề phòng, bá đạo, kỳ lạ! Kỳ lạ ở chỗ, dưới tình huống cô đang bị một người đàn ông khác ôm, lại bị chính chồng mình hôn!

Chồng ơi, anh cũng quá liều mạng rồi!

Một nụ hôn sâu, hai tay của Lục Minh Tuyên tự nhiên buông lỏng kiểm chế đối với đồ bảnh bao, anh dừng dừng cổ áo sơ mi, đôi mắt đen thâm thúy ý vị sâu xa liếc nhìn sắc mặt đồ bảnh bao thay đổi, trong mắt hiện lên một tia cười yếu ớt, hai tay liền vuốt, "Tôi ăn vào một chút xiu, còn anh lại hoàn toàn không ăn được chút gì, như vậy thôi."

Cả người đồ bảnh bao muốn tức sùi bọt mép, người phụ nữ trong ngực anh bị một người đàn ông khác cướp đoạt nụ hôn! Vật của anh lại bị đoạt đi!

Điều này làm anh không cách nào nhịn được, ánh mắt của anh thoáng chốc đỏ lên, chống đỡ bằng ý niệm, anh hơi bình tĩnh lại, ánh mắt lại khiêu khích nhìn về phía người đàn ông, "Sao anh dám khẳng định như vậy? !"

Nói xong, anh liền cúi đầu đến gần đôi môi của cô gái nhỏ trong ngực.

Cố Tử Mạt đã bị thua thiệt một lần, sao có thể chịu thua thiệt lần thứ hai chứ, cô nhanh nhẹn đưa một cánh tay khác có thể động ra ngăn cản nụ hôn này!

Tình huống bây giờ là, chẳng những anh không có ăn được, đôi môi còn bị tay nhỏ bé của cô đè lại, cô hết sức kinh ngạc, đang lúc không biết làm sao, đầu vai bị một người dùng sức xoay một cái, cả người cô xoay tròn, cô lại trở lại trong lòng Lục Minh Tuyên.

Mà đồ bánh bao, giờ phút này đang gắt gao lấy tay ôm eo, hình như nơi đó bị thương, không cần suy nghĩ, nhất định là Lục Minh Tuyên nhân cơ hội đánh rồi!

Cô nhìn đi chỗ khác, không dám nhìn đôi mắt đủ ngầu của đồ bánh bao, lại nghe thấy đang ở bên kia anh ta đột nhiên mở miệng khiêu khích nói, "Anh tin hay không, chọc tới tôi...tối nay tôi có thể ấn cô ấy lên giường!"

Nghe lời này, khóe miệng đang cười yếu ớt của Lục Minh Tuyên đã lặng lẽ hiện lên một nụ cười lạnh lẽo quý dị, chỉ thấy ánh mắt anh đầy coi thường, "Mấy ngày không gặp, bản lĩnh đùa giỡn của anh lại lớn hơn."

Cố Tử Mạt nghe lời nói của hai người đến đây, trong lòng đã xác nhận, bọn họ biết nhau!

Nghĩ tới đây, cô có cảm giác bị trêu đùa, đôi mắt đẹp của cô trừng lên, lườm Lục Minh Tuyên một cái, lại lườm đồ bánh bao một cái, mím môi, nằm trong lồng ngực giậm chân một cái, lạnh lùng nói, "Đủ rồi! Hai người các anh giảng co như vậy có ý tứ gì chứ, tôi là người, không phải đồ vật! Tôi có suy nghĩ của mình, tôi thích tốt với ai, tự nhiên sẽ tốt với người đó!"

Lời này, đúng là nói với hai người bọn họ, cô cũng không biết tối nay Lục Minh Tuyên làm sao, sao lại kỳ quái như thế này, cô không đoán được tại sao anh lại ở chỗ này, điều này khiến cô hơi căm tức!

Nói xong lời này, cô lại đặc biệt đưa mắt nhìn sang đồ bánh bao, liền nói, "Lục thiếu, tôi cũng hơi tự hiểu lấy bản thân, biết mình không có đẹp đến mức tất cả đàn ông đều thích! Tôi nhìn ra được, đây là anh muốn nhắm vào Lục Minh Tuyên, nhưng tôi muốn nói, nếu hai người các anh có thù mới hận cũ cái gì, phiền toái tự giải quyết với nhau, đừng lôi kéo tôi vào, cũng không cần làm ra vẻ yêu thích tôi đâu! Tranh chấp của hai người, lại cuốn theo người thứ ba vào, thì có vẻ không có đạo nghĩa nữa rồi, đạo lý này, có lẽ ngay cả học sinh tiểu học cũng hiểu đâu!"

Cô hơi thông suốt, thì ra người mà đồ bánh bao nhắm vào không phải là cô, mà là Lục Minh Tuyên, chẳng qua thông qua cô, để đối địch với Lục Minh Tuyên thôi, anh ta đến gặp Cố Trình Đông cầu hôn, thực ra một phần cũng là vì muốn làm khó Lục Minh Tuyên!

Lúc này, cô hoàn toàn không sợ sẽ đắc tội anh ta nữa!

Khó có được cơ hội suôn sẻ nói xong một đoạn lời nói dài như vậy, tâm tình của cô vô cùng sáng khoái, lại thấy hai người này không có hành động gì, chỉ đang hai mặt nhìn nhau

Cô nhìn không ra hai người này đang chơi trò quỷ gì, cô cũng nhìn đủ rồi, hoàn toàn không muốn nhìn nữa!

Cô đi tới chiếc xe mà Lục Minh Tuyên lái đến, đi tới nửa đường, điện thoại di động trong túi lại rung một cái, cô nhìn cái tên hiển thị, hơi do dự, nhưng vẫn đi cách xa hai người kia nhận điện thoại.

Lục Minh Tuyên thấy Cố Tử Mạt tránh ra xa, nhú mày với Kiều Tử Hoài, "Chơi vui vẻ sao?" Giọng nói của anh bình thường, từ trong đó, cũng không nghe ra vui buồn.

Kiều Tử Hoài hất hất tóc mái của mình, "Hoàn hảo."

"Nói đi, mục đích của anh!" Giọng nói trầm thấp quyến rũ tiếc chữ như vàng, môi nâng lên đầy tà mị.

Kiều Tử Hoài gãi gãi viên ngọc xanh bên tai mình, "Giúp anh thử thách cô ấy, anh có tin không?"

Mày rậm ngang bướng của người đàn ông khế chau suy tư, giây tiếp theo, khóe môi nâng lên một nụ cười thâm thúy khó hiểu, "Nhà họ Lục, xác thực không chỉ có một vị thiếu gia là tôi, anh là người nhà họ Kiều, làm thủ vệ của nhà họ Lục, vẫn có thể có sự lựa chọn, tôi luôn thấu tình đạt lý, sẽ không can thiệp. Nhưng, nếu như anh nguy hiểm đến cô ấy, tôi nhất định sẽ lựa chọn thủ đoạn bén nhọn nhất!"

Anh hơi híp lại đôi mắt sâu không thấy đáy, lộ ra một vẻ tối tăm, ở trong u ám, bỗng chốc biến thành một đầu Báo đen ưu nhã mà nguy hiểm.

Kiều Tử Hoài chống lại đôi mắt đen sâu như biển kia, đáy mắt hiện lên một tia hoảng hốt, nhưng ngay sau đó lại che đi, môi mỏng cong lên, "Anh càng như vậy, chẳng phải càng dễ khiến đối thủ nắm được tử huyệt của anh?"

Đôi mắt của Lục Minh Tuyên bống nheo lại, ánh mắt bao trùm bóng dài thon gầy bên cạnh, từng chữ từng câu mà nói, "Cô ấy là tử huyệt của tôi, cũng là cấm địa của tôi! Tôi hi vọng anh hãy nhớ lấy điểm này! Tôi không quan tâm rốt cuộc anh có ý gì, mấu chốt là, đây là lần cuối cùng tôi mời anh hãy thu hồi những hành động ngu xuẩn của mình lại đi!"

Kiều Tử Hoài lơ đãng, khóe môi vẫn cong lên, "Anh hoàn toàn có thể nói rõ thân phận với cô ấy, thế nào? Không dám? Lục thiếu, rốt cuộc thì anh đang kiêng kị điều gì? Hoặc là nói, anh sợ?"

Nụ cười của anh ta tà tứ thu hút người như thường ngày, chẳng qua lần này lời nói thoát ra khỏi khóe môi, lại âm lãnh bức người như vậy.

Anh hợp tác với Cố Trinh Trinh, đương nhiên có ưu thế nắm bắt được thông tin, càng dễ dàng nắm giữ tin tức của Cố Tử Mạt hơn, mà đồng thời anh cũng hiểu được, sự kiêu ngạo thuộc về người nhà họ Lục, khiến Lục Minh Tuyên không thông thủ đoạn lỗ mạng không linh hoạt điều tra quá khứ của Cố Tử Mạt!

Đứng ở nơi trung gian, anh liền có cơ hội lợi dụng!

Lục Minh Tuyên cũng không bị lời nói của anh dọa lui bước, tay phải đơn giản gõ hai lần lên cánh tay trái, "Anh thích chơi cosplay, tôi thành toàn anh, sao ngược lại anh lại mất hứng thế, điều này cũng không giống anh, tôi nhớ lúc còn nhỏ, mỗi lần tôi đưa cho anh mô hình tàu thủy, anh đều rất vui mừng, giống như trên đời này, không còn gì có thể so được với mô hình tàu thủy đó!"

Nhất thời sắc mặt Kiều Tử Hoài tối đen, vẻ tà tứ trên mặt cũng bị thu đi vài phần.

Những lời này của Lục Minh Tuyên, mang theo ý tại ngôn ngoại, anh cũng là người biết chuyện, làm sao lại nghe không hiểu chứ, đây là Lục Minh Tuyên đang giễu cợt anh, vì tiền bạc quyền lực, đã chối bỏ ước muốn ban đầu của mình.

Mô hình tàu thủy, đại biểu cho quá khứ của anh, đại biểu cho mối quan hệ thân mật của bọn họ trong quá khứ, mà bây giờ, Lục Minh Tuyên nói ra toàn bộ trước mặt anh, anh có thể hiểu được, những ngày tốt đẹp đã qua, đã bị mình đánh nát toàn bộ rồi.

Lục Minh Tuyên nói ra, để cho anh thấy những thứ đó, toàn bộ đã vỡ nát hết rồi, nước đổ khó hốt!

"Có thể anh nhớ sai rồi, tôi thích, không phải mô hình tàu thủy, mà là cảm giác." Trong lòng anh, dùng bàn tay đầy máu đầm đìa, nâng lên những mảnh vụn bể nát của những thứ kia, nói với anh ta.

"Có thể anh đã nghĩ sai một chuyện, chưa bao giờ có được, so với cảm thụ có được, tốt hơn rất nhiều! Anh sẽ hối hận!" Bờ môi Lục Minh Tuyên, bật ra câu nói đầy lạnh lẽo, ngay sau đó ánh mắt chuyển sang phương hướng của Cố Tử Mạt, nhắc bước đi tới.

Anh kiên quyết không cho Kiều Tử Hoài cơ hội nói một câu, người nhà họ Lục đều là như vậy, tự tin, trác tuyệt, không tha kẻ ngỗ nghịch!

Lúc Lục Minh Tuyên đi tới, đúng lúc Cố Tử Mạt thu điện thoại, cô qua đầu lại, rất ăn ý đối mặt với ánh mắt của anh, cô muốn cười với anh một chút, nhưng lại không cười nổi, cuối cùng thỏa hiệp, đi tới bên cạnh anh, nhỏ giọng hỏi anh, "Anh đã làm cho đối phương khuất phục chưa?"

Lục Minh Tuyên hơi nghĩ ngợi, suy nghĩ một chút nói, "Con rết trăm chân đập hoài không chết, mặc dù anh đã lấy được thắng lợi tạm thời."

Cô hơi kinh ngạc, Lục Minh Tuyên đối mặt, đó là chàng trai thần bí trong truyền thuyết —— Lục Duật Kiêu, hai người này tranh đấu, vậy mà Lục Minh Tuyên lại thắng, người đàn ông này, còn có những năng lượng chưa bị khai thác đây.

Tầm mắt lướt qua bốn vai cao lớn của anh, tìm kiếm đồ bảnh bao, ở trong tầm nhìn, nhưng vẫn không nhìn thấy anh ta, "Anh ta đi rồi?"

Cầm Lục Minh Tuyên bảnh ra, mất sức rất lớn, mới gật đầu, "Đúng, đi rồi."

Cô lại hỏi, "Anh và Lục Duật Kiêu, rốt cuộc có quan hệ thế nào, hai người đều họ Lục, thật không có quan hệ máu mủ thân cận sao?"

Mặc dù theo quan sát của cô, ngũ quan của hai người này không giống nhau, nhưng hai người này quen biết nhau, lại là chuyện gì xảy ra đâu.

Người đàn ông ôm lấy eo thon của cô từ phía sau, phủ nhận nói, "Không có, nếu như em hỏi lại một lần nữa, vẫn là không có." Thật ra tâm tình của anh rất trầm trọng, mỗi một lần cô nhắc đến vấn đề Lục Duật Kiêu thật giả, cả người anh cũng mất đi sự tiêu sái cùng lạnh nhạt thường ngày.

Kiều Tử Hoài nói anh sợ, nói anh không dám, những điều này, ngoài miệng, anh không thừa nhận.

Nhưng ở trong lòng của nh, anh phải thừa nhận mình có phần hơi sợ đâu.

Khi anh và Cố Tử Mạt đã nhận được chứng nhận kết hôn, anh từng một lần muốn mở miệng nói rõ thân phận, nhưng sau đó lúc đang muốn nói, lại bị nghi vấn của cô ấy cắt đứt, mà sau này, ngay cả một cơ hội phù hợp anh cũng không tìm thấy.

Rồi đến sau đó, Hà Ân Chính ở trước mặt Cố Tử Mạt, nhắc tới một người đàn ông nghèo, Hà Ân Chính nói, Cố Tử Mạt muốn bỏ nhà theo một chàng trai nhà nghèo, còn bị tổn thương tình cảm nữa.

Người nói vô ý người nghe có lòng, anh sợ lòng cô cách ứng, nên lúc ấy cũng không biểu lộ ra bất kỳ tâm tình gì, chỉ lặng lẽ ghi nhớ, khi cô đi làm, anh liền đi hỏi Đại Thiếu, ở chỗ của Đại Thiến, anh đã nghe được một câu chuyện cũ.

Nỗi ám ảnh sâu nhất trong lòng Cố Tử Mạt, chính là người khác giấu giếm thân phận của mình.

Anh luống cuống, sợ, khẩn trương.

Cố Tử Mạt bị anh ôm lấy, từng bước một đi về phía trước, cô nghe được câu trả lời của anh xong, không khỏi quay đầu nhìn anh.

Giờ phút này cằm của người đàn ông căng cứng, mi mắt của anh rũ xuống dịu dàng, con ngươi tối đen núp ở dưới lông mi, giống như đang tự

hỏi điều gì, hiển nhiên, nội dung anh đang suy tư, khiến anh không vui.

Cô rất chột dạ, bởi vì chính mình bị đồ bánh bao cướp đi, trên đường xuống núi, rõ ràng cô thấy được cuộc gọi nhờ của anh, nhưng cô lại không có gọi lại ngay cho anh.

Ngay sau đó cảm giác áy náy tràn lan thành biển, cô dừng bước, đặt tay đè vào bên eo của anh, nhìn về phía anh, cắn chặt môi, cẩn thận nói, "Anh cũng thấy đấy, Lục Duật Kiều vẫn gây khó khăn cho em, lần trước lỡ hẹn với anh, cũng vì nh ta, nhưng mà thật sự em và anh ta không có gì đâu."

Giao tình của cô và anh ta, có thể giới hạn ở chuyện cũ của Lâm Nhược Thủy, cái hoàn cảnh đó, chuyện xưa bi thảm như vậy, không có ai sẽ không bị cảm động.

Lục Minh Tuyên nhìn cô thật sâu, "Tử Mạt, em phải biết, khi cảm giác an toàn của đàn ông bị uy hiếp, thì anh ta rất là nguy hiểm."

"Hả? Nguy hiểm?" Cô không nhìn ra chút nào , người đàn ông này nguy hiểm ở chỗ nào.

Anh vẫn cứ giúp cô như vậy, còn cưng chiều cô như vậy, làm sao anh có thể nguy hiểm chứ?

Người đàn ông chỉ cười không nói, nhìn trời một chút, trăng sáng đã bị che giấu không thấy tung tích, mây đen giăng đầy, như có xu thế sẽ mưa to vậy.

Một trận mưa lớn, hình như là không thể tránh được.

Anh ôm lấy nửa người của cô, đẩy cô lên xe, bản thân ngồi vào chỗ của tài xế.

"Đi ăn cơm trước đi." Cô vừa thắt dây an toàn, vừa hỏi anh.

Nhưng sau khi xuất khẩu, cô lại cảm thấy rất mất mặt, sáng hôm nay nhận chứng nhận kết hôn xong, cô nói đói bụng rồi, muốn ăn cơm, hiện tại lại nói với anh ăn cơm, giống như tự biến mình thành bộ dạng ‘ tham ăn ’ vậy.

Cô hơi không kịp, không khỏi nhú nhú mày, nhìn ánh mắt của anh.

Anh không khởi động xe, cũng đang nhìn cô chăm chăm, ánh mắt của hai người nhìn thẳng vào nhau, cô vừa chột dạ, không khỏi khẽ cúi đầu.

Anh nhìn thấy dáng vẻ của cô, cười nhỏ, chồm người qua, nhẹ nhàng hôn vào khóe môi cùng mắt của cô.

Cô hơi kháng cự xô đẩy anh, thế nhưng anh lại dùng sức bắt được hai tay của cô, không để cho cô lộn xộn, nụ hôn liên tục rơi xuống, cuối cùng, anh tỳ cằm lên trán xinh xắn của cô, rất thốn thức nói, "Tử Mạt, em còn muốn anh đợi bao lâu?"

" Bao lâu?" Cô khó hiểu, mắt hơi chớp, nhưng ngay sau đó phản ứng lại, hình như anh nói đến chuyện kia.

Người đàn ông này, quả nhiên sau khi bất ngờ gặp gỡ một động vật giống đực, dục vọng lại bắt đầu chưa thỏa mãn rồi !

Lần này lại là cảm giác an toàn của đàn ông đang tác quái sao? Vậy rốt cuộc phải làm gì đây?

Người đàn ông dời khuôn mặt tuần tú của mình lên trên, dùng hàng râu nhỏ trên cằm của mình, cọ lên gương mặt mịn màng của cô, nửa là không muốn xa rời, nửa là oán giận nói, " Vấn đề ăn được cùng không ăn được mấu chốt như vậy, em nhẫn tâm để chồng em, cả ngày bị người khác lấy làm nhược điểm mà chế nhạo sao?"

Cố Tử Mạt bị râu của anh đâm vào giữa ngực, ý nghĩ loạn một trận, ngay sau đó nhớ tới đồ bảnh bao, giật mình, lùi cơ thể về phía sau dõng ra, đôi tay bưng lấy gương mặt của anh, "Anh lại đang tỏ vẻ đáng thương sao? Em phải xác nhận một chút."

Mặc dù cô hơi choáng váng, nhưng đầu óc còn không có mơ hồ, vẫn có thể ý thức được, một chiều này, hình như sáng sớm anh đã dùng rồi, mà bây giờ, chính là lúc cô nhạy cảm với chiều này, cho nên cô hoàn toàn không bị mắc mưu.

Người đàn ông lắc đầu, dùng răng cạy môi của cô ra, khê cắn một góc, hàm hồ nói: "Lời thật lòng."

Cô đẩy anh ra, tách ra một khoảng cách với anh, "Lời thật lòng, giả vờ đáng thương? Đúng không?" Bị răn cắn một lần sợ đến ba năm, cô sợ hãi ngã người ra sau, mắt nhìn thẳng vào anh.

Người đàn ông giơ tay lên, ngón tay lau khóe mắt cô, "Đừng nhìn anh chăm chăm như vậy, như vậy sẽ dễ dụ dỗ anh phạm tội tại chỗ hơn đấy."

Cố Tử Mạt hiểu được cách dùng từ của anh, phạm tội tại chỗ? Tại chỗ chính là hiện trường, hiện trường ở nơi nào?

Trên xe!

Trong đầu liền xuất hiện một cụm từ lớn mật như vậy, khóe miệng của cô kéo ra, ngay sau đó nghĩ đến cái gì, trong bụng đột nhiên có tính toán, khóe mắt cố ý chớp chớp với anh giọng mỉa mai, từ từ trả lời, "Em nghĩ, phong vị nơi này, không quá phù hợp với anh rồi."

Cái người đàn ông cao lớn tuần mỹ này, gặp chuyện tình tảo, mọi nơi đều một vẻ bình tĩnh tự tin, tính tình cũng là cái loại không để lộ trước mặt người khác, rất khó chịu rất phức tạp, người có loại tính cách này, sẽ ở nơi hoang giao dã ngoại này, phóng dăng đến trình độ như thế? !

Lục Minh Tuyên liếc mắt ra ngoài cửa xe một cái, bắt được hai tay của cô, liền đè cô xuống lưng ghế, lồng ngực ép chặt hơn xuống cơ thể của cô, trong ánh mắt bắn ra ánh tà mị tiềm ẩn, "Nếu như em thích, anh cũng không để ý đâu. Tử Mạt, có một loại tình huống gọi là, khi tình quá nồng nàn thì không kìm hãm được."

Môi của anh, vừa đúng dán vào lỗ tai của cô, tạo ra hiệu quả rõ rệt.

Nhất thời Cố Tử Mạt không kiềm chế được, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, vốn là cảm thấy có thể chống cự sự xâm lấn của anh, nhưng không nghĩ, đối phương lại xâm chiếm mãnh liệt hơn, hơn nữa còn chiếm cứ cao điểm!

Bên tai đều là cảm giác mềm mại ngứa ngứa, trong lòng cũng có ngàn vạn con kiến đang rục rịch, cổ tay của cô thì bị anh giữ chặt, hoàn toàn không nhúc nhích được chút nào, giọng nói khàn khàn quyến rũ của anh, vẫn cứ vang vọng bên tai cô.

Khi tình quá nồng thì không kìm hãm được.

Ngoài cửa xe là bầu trời, không gian đã tối đen, trăng sáng lẫn trốn vào trong mây đen, không tìm được một chút tung tích, là xấu hổ rồi sao? Giống như cô vậy?

Không đợi cô trả lời, người đàn ông đã đưa gương mặt tuần tú tới gần hơn, khẽ chống lên cái trán của cô, ánh mắt lộ ra cảm xúc sâu hơn nồng hơn, "Tử Mạt."

Người đàn ông này, đã chạm đến sự mềm mại của cô, bức cô đến cuối cùng, cô mấp máy môi, do dự gật đầu một cái, sau đó lại lắc đầu một cái, cuối cùng cắn môi nhẹ giọng nói, "Nhưng ở chỗ này, không quá thích hợp."

Nghe đến câu này của cô, đôi mắt thâm thúy của người đàn ông vội vàng nâng lên, đôi tay buông tay cô ra, bàn tay giữ chặt gáy của cô, áp chặt gò má của cô vào lồng ngực của mình.

Cô không nói gì, cứ như vậy lắng lắng nghe tiếng tim đập của anh, từng nhịp từng nhịp, để cho cô cảm thấy an tâm khác thường.

"Thật sự có thể không?" Bên tai, truyền đến giọng nói không xác định của người đàn ông.

Lúc nói chuyện anh hạ thấp giọng, giọng nói cực kỳ quyến rũ, lồng ngực cũng theo việc anh lên tiếng mà hơi phập phồng, cô gần như muốn bật cười, người đàn ông này, bình thường tự tin đến không gì sánh nổi, vậy mà lúc này, lại phải không ngừng xác nhận hết lần này đến lần khác thế.

Cô từ trong ngực của anh ngẩng đầu lên, nâng tay lên, vuốt ve lông mi của anh, "Có thể, chẳng qua không thể ở chỗ này thôi."

Ở trong nhận thức của cô, cảm thụ chủ yếu nhất trong lần đầu tiên, chính là một chữ ‘ đau ’, mà vừa vặn, cô lại sợ đau vô cùng, nếu đều sẽ phải đau, cô vẫn muốn lựa chọn một hoàn cảnh thoải mái hơn.

Mà ở trong cái không gian chật hẹp này, hiển nhiên là không được.

Tay của anh vuốt ve mái tóc dài của cô, động tác êm ái, "Dĩ nhiên sẽ không ở chỗ này, sao em lại cho là ở chỗ này chứ? Hả?"

Cô phản nhìn anh, bật thốt lên, "Không phải là anh nói ——" nói đến đây, cô liền ngậm miệng lại rồi.

Nhớ lại đoạn đối thoại kia, hình như anh chỉ mịt mờ nói ánh mắt cô hút hồn người, cô hoàn toàn có thể không để ý tới anh, nhưng cô lại cố tình liên tưởng, cuối cùng dồn bản thân vào ngõ cụt, còn dùng ngôn ngữ trêu đùa anh nữa.

Là người đàn ông này cao hơn một bậc, trêu đùa lại cô, còn quyến rũ cô làm việc lớn hơn nữa!

Thoáng chốc, đám mây hồng trên khuôn mặt cô, càng trở nên đỏ hơn rồi.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tình Nồng Đêm Mưa, Lần Đầu Tiên! 1

Lục Minh Tuyên sẵn sóc cực kỳ thỏa đáng, xe chạy thẳng tới một nhà hàng, anh đã đặt bàn từ sớm, vừa đến phòng ăn, hai người đã được nhân viên dẫn tới phòng tình nhân được đặt trước.

Cô nhìn bốn phía xung quanh, cảm thấy không tệ, theo ý cô, quả thật khiêu thẩm mỹ ẩm thực của Lục Minh Tuyên, đúng là không kém.

Chẳng qua, căn nhà kia của anh, thì lại hơi kỳ cục, cả căn nhà đều trống rỗng, chỉ có vài dụng cụ gia đình đơn giản, cũng không có một chút đồ trang trí gì cả.

Nghĩ đến điều này, cô không khỏi đề nghị với anh, "Ngày mai vừa đúng ngày nghỉ của em, chúng ta có thể đi chọn mua chút gia cụ cùng những đồ linh tinh khác."

"Ừ." Người đàn ông mỉm cười đồng ý, đưa thực đơn cho cô, để cho cô chọn món ăn.

Cô xem thực đơn, không thấy được món nào mình thích, liền nhường Lục Minh Tuyên chọn món, Lục Minh Tuyên nói không có ý kiến, để cho cô toàn quyền quyết định, cô bị buộc phải xuất trận, cuối cùng chọn một phần đồ ăn tình nhân do nhân viên phục vụ đề cử.

Phục vụ lui ra khỏi phòng, Lục Minh Tuyên lịch sự mở khăn ăn ra, hai mắt lại nhìn cô chăm chăm.

Cố Tử Mạt chú ý tới ánh mắt của anh, không nhịn được lấy mu bàn tay cọ xát gương mặt, "Trên mặt em dính lọ sao?"

Anh lắc đầu.

Sắc mặt Cố Tử Mạt đỏ lên, nếu không phải vậy, cái người đàn ông này, kết hợp với loại ánh mắt này, không khỏi tỏ rõ ám hiệu đói khát đi, nhớ tới điều cô đồng ý với anh, cô không nhịn được ho nhẹ hai tiếng, "Vậy cũng đừng nhìn em! Chúng ta nói chuyện khác đi, ví dụ, chuyện về đồ dùng trong nhà?"

Người đàn ông bật cười, "Ngày mai cùng đi xem với em, do em quyết định hết."

Phục vụ bắt đầu bưng đồ ăn lên bàn, lúc này mới phá vỡ sự quẩn bách của cô, cô vội vàng mở khăn ăn ra, cúi đầu xuống ăn, không nói với anh cái gì nữa, chỉ sợ hơi sợ một chút, lại nói sai, chọc hỏa.

Người đàn ông thấy cô yên lặng ăn cơm, đặt dao nĩa xuống, hai tay đè lên nhau, ưu nhã đặt trên mặt bàn, ranh mãnh nhìn cô, "Có phải giống anh, ăn không có cảm giác ngon hay không?"

Cố Tử Mạt bị anh nói trúng, bị anh dày vò một trận như vậy, cô đúng là có loại cảm giác ăn không biết ngon thật, sợ nói nhiều lại nói hớ, lại sợ những chuyện tiếp theo, trong đầu cô bổ sung đủ các loại đồ, đổi lại là ai, cũng không thể thản nhiên được.

Cô cúi đầu, cái miệng nhỏ tiếp tục ăn, cũng không để ý tới anh, làm bộ không nghe thấy gì cả.

Người đàn ông thấy cô như vậy, không khỏi lắc đầu cười,

Đến khi ăn xong thì cô nói muốn đi toilet, còn người đàn ông ngồi đó chờ.

Chẳng qua Cố Tử Mạt vừa mới bước đi, điện thoại di động mà cô để lại trên bàn liền rung một cái, đầu tiên Lục Minh Tuyên nghi ngờ là Kiều Tử

Hoài, anh với lấy điện thoại di động, thành thạo nhấn mật mã mở khóa, xem hộp thư đến.

Lại là —— Diệp Nhất Đóa.

Anh mơ hồ cảm thấy nguy hiểm, vừa mở ra nhìn, quả nhiên là Diệp Nhất Đóa chưa từ bỏ ý định, quần lấy Cổ Tử Mạt hỏi thăm tin tức cơ bản của anh.

Anh nghĩ nghĩ, xóa tin nhắn đi, nhét điện thoại di động vào trong túi của mình, cầm áo khoác của cô lên, đi ra phòng ngoài đợi cô.

Cổ Tử Mạt bước từ toilet ra, đúng lúc thấy anh đứng ở cửa, cô nhận lấy áo khoác trên tay anh, sau khi mặc vào, cùng đi ra ngoài với anh.

Lục Minh Tuyên thấy hình như cô cũng quên điện thoại, không khỏi buông lỏng một hơi, theo tính tình của Diệp Nhất Đóa, hẳn là sẽ chưa chịu từ bỏ ý định đâu.

Hai người về đến nhà, Cổ Tử Mạt trở về phòng lấy quần áo, chạy thẳng tới phòng tắm.

Nghe chuyện cũ của Lâm Nhược Thủy, khiến cả người cô đều sợ toát mồ hôi lạnh, có thể thấy được, câu chuyện kia thật sự dọa cô không nhẹ đâu.

Lúc ở trong phòng tắm, mơ hồ nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài, lúc đi ra, vừa đi tới trước cửa sổ nhìn xem, quả nhiên bên ngoài đang mưa to như trút.

Trận mưa to này đã bị kiềm chế thật lâu, vẫn mưa xuống, hơn nữa còn mưa không nhỏ nữa.

Người đàn ông ngồi ở trên ghế sa lon, chân dài vắt lên, tùy ý liếc nhìn một quyển tạp chí trong tay, giờ phút này tóc ngắn của anh rũ xuống, mất

đi bóng mờ che đi đường nét đôi mắt của anh.

Nghe được tiếng bước chân của cô đang đến gần, người đàn ông ngẩng đầu lên, ánh mắt trong sáng như bảo thạch, khẽ mỉm cười, nháy mắt cũng làm phòng khách rạng rỡ thêm vài phần.

Cô từ từ đi tới, ánh mắt quét đến trang tạp chí anh đang xem, hình như là một vài quảng cáo thiết kế lấp đặt thiết bị , "Xem cái này làm gì?"

Có lực cánh tay vòng chắc eo của cô, khoe miệng người đàn ông nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt sâu thẳm, "Muốn trang trí cho em một ngôi nhà phù hợp với tâm ý của em."

Cô nhìn thật sâu vào ánh mắt của anh, lòng xúc động vì lời nói của anh, nhẹ nhàng gật đầu một cái, không tự chủ được liền hỏi anh, "Vậy anh cảm thấy, em sẽ thích loại nào?"

Người đàn ông khẽ mỉm cười, đem môi đặt lên trán của cô, nhẹ giọng nói, "Có anh."

Lòng của Cố Tử Mạt, bỗng cứng lại, đối mặt câu trả lời của anh, thậm chí cô cũng hơi không biết làm sao, cô không thể không kính nể sự tự tin của anh, mà cười thầm sự kinh ngạc của bản thân.

Không đợi cô phản ứng kịp, đã bị anh ôm ngang người, chạy thẳng tới phòng ngủ rồi.

Trước đó đã đồng ý rồi, nên cô cũng không đẩy anh ra, chỉ một mực nhìn anh, nhìn đôi mắt sâu thẳm của anh, cô còn chưa trở thành đàn bà, thể nghiệm sự khao khát, vui sướng kỳ diệu đâu.

Mà anh ôm sát lấy cô, đẹp đẽ mạnh mẽ như vậy.

Lục Minh Tuyên nhìn xuống cơ thể của cô, gần như hít thở không thông, lửa nóng đang không ngừng kêu gào trong dòng máu, giống như trúng cổ vậy, không gì có thể giải được.

Anh đã không nghĩ được nhiều nữa rồi, không kịp ngẫm nghĩ gì nữa, cho dù bị thiên lôi đánh, cũng bất chấp.

"Ngay tại lúc này, được chứ?" Anh vắt tay cô lên đỉnh đầu, "Em là của anh, Tử Mạt." Giọng nói của anh thấp xuống, thô ráp run rẩy.

Bóng đêm dần khuya, mưa to tầm tã.

Tỉnh lại trời đã sáng choang, cô chỉ cảm thấy cả người đau nhức, giống như là trong mộng, trên lưng truyền đến cảm giác hơi lạnh lạnh, chọc chọc lên da thịt trắng nõn, giật mình sơn run một trận.

Cô ngoảnh đầu nhìn lại, thấy là anh đang ở đằng sau quấy phá, lại nghĩ tới việc tối hôm qua kiệt sức, cô liền mất hôn trong nháy mắt, nhưng cảm giác lạnh lẽo trên sống lưng khiến cô nhanh chóng phản ứng lại, cô lộn người lại, cầu xin anh tha thứ, "Ừm. Tốt lắm tốt lắm, em sợ nhột, anh hãy tha cho em đi."

Cô thật sự là quá mệt mỏi, chịu không được sự giày vò hơn nữa rồi.

Cô lật người một cái, hai người vừa đúng mặt đối mặt, cô tròn tròn mắt, chống lại đôi mắt thâm thúy của anh, không khỏi làm cô nhớ lại sự hoang đường đêm qua.

Lúc mới bắt đầu là một đoạn ký ức rất khủng phố, cái lần đầu kia cũng không làm cho cô vui vẻ, thậm chí khơi dậy sự khủng hoảng của cô, nhưng sau đó, trải qua thời gian dài tích tụ đè nén bắn ra, biến thành kịch liệt, sự khổ sở vô tận biến thành sự kích tình đến tận trời.

Lục Minh Tuyên lật người che lên người cô, vùi đầu vào trong cổ của cô, nhỏ giọng gọi tên cô, thở dài một hơi, cứ lặp đi lặp lại như vậy, dường như không biết chán vậy.

Cô nghe lời thì thầm của anh, nghĩ thầm, hình như nếu không ngăn cản anh lại, thì anh sẽ vẫn cứ gọi như vậy.

Người đàn ông này, tinh lực vĩnh viễn dư thừa như thế.

Cho dù là đã trải qua một đêm thân mật nhất giống như tối hôm qua, ở trước mặt anh, cô vẫn cảm thấy thẹn thùng, thậm chí cảm thấy hơi xấu hổ nữa, cô giùng giăng, đẩy anh xuống.

Lục Minh Tuyên không kịp đề phòng, cho dù bị cô đẩy ra, anh cũng không hề tức giận, cười cười, nhỏ giọng hỏi, "Còn đau không?"

Giọng điệu ân cần hỏi han giống như bình thường thường xuyên nói vậy, sợ cô xấu hổ, anh cố ý xen lẫn trong giọng điệu rất nhiều cảm xúc mập mờ.

Chẳng qua anh tính sai rồi, Cổ Tử Mạt đối với chuyện tối ngày hôm qua, đã nhạy cảm đến mức tận cùng, chỉ cái chữ ‘đau’ đó, cũng hơi đậm thùng màng nhĩ của cô rồi, đau không? Cô vẫn cảm thấy đau, thời tưởng lại , lại thấy không giống với tối hôm qua.

Cái loại đau của tối hôm qua, là đau điếng người, lại tổn thương đến trái tim, hay giống như nỗi đau đến từ sâu trong linh hồn vậy, hơi không nhận được, là cổ họng liền có thể phát ra được chữ đau rồi.

Mà bây giờ, ấy là loại đau xót nhức mỏi, trên đùi đều không có cảm giác không thể dùng sức được, cả người đều mệt mỏi, hận không thể nằm nhiều trên giường nửa ngày.

Cô bỗng nhớ tới, tối hôm qua cô còn đề nghị với anh, hôm nay hai người cùng đi xem dụng cụ gia đình.

Cô có loại cảm giác mình tự tìm đường chết vậy, lúc này cô buồn như đưa đám, nằm dài ra khắp cả giường.

Anh lại ôm chặt cô, nhưng lại bị cô đẩy ra, "Không cần, em phải dậy rồi." Người tỉnh, dây thần kinh khắp người cũng bắt đầu trở nên nhạy cảm, nơi da thịt sát nhau có loại cảm giác nóng bỏng mê người, cô chỉ cảm thấy đủ loại không nên, liền vội vàng cách xa anh.

Người đàn ông thật sự không có ý muốn đứng dậy, anh không muốn lại làm khó cô nữa, nằm lại chỗ cũ, nhòm người dậy, thò người ra cúi đầu nhìn cô chăm chăm.

Hôm nay tiếp xúc gần gũi, giờ phút này trên người cô vẫn là không một vật che thân, Cổ Tử Mạt đỏ mặt hai tay đan vào nhau che ở trước ngực, mắt đen lúng liếng có chút xấu hổ nhìn anh.

Xuân ý mê người, nhưng không khỏi Phong Vũ.

Hai má đỏ bừng của Cổ Tử Mạt nhanh chóng lan tràn đến cổ cùng bên tai, cô vội vã cúi đầu, không cho anh nhìn khuôn mặt của mình, nhỏ giọng nói, "Em cần mặc quần áo."

Anh không hề có ý định đứng dậy, cô đứng lên còn không được sao!

Đều nói sáng sớm là thời khắc đàn ông mạnh mẽ nhất, nhìn bộ dạng này của anh, cô yên lặng cho rằng chính là cái chân lý này, cô không chắc mình còn có thể lực ‘ một lần nữa ’, liền quyết định chạy trốn trước đã.

Người đàn ông cười cười, lấy tay lôi áo ngủ từ khe hở giữa hai người lên, nhẹ nhàng đắp lên trên người Cổ Tử Mạt, cúi người nghiêng đầu ở trên gối, đưa tay vuốt tóc rũ xuống của cô ra sau tai, giọng nói dịu dàng khuyên nhủ, "Thật xin lỗi, tối hôm qua làm em mệt, hôm nay em được nghỉ, nên buổi sáng muốn em nghỉ ngơi nhiều một chút thôi."

Cố Tử Mạt vừa thẹn vừa cáu, nhưng tối hôm qua quả thật cô bị mệt quá đi, anh nói đều là lời nói thật, cô không có cách nào phản bác anh được, không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng đồng ý, "Được."

Bị giày vò như vậy, hiện tại cô cũng không có dũng khí chui lên khỏi chăn nữa, đưa tay ôm chặt áo ngủ, co rụt vào trong chăn, sau đó nói với anh: " vậy anh nhanh đi ra ngoài đi, em ngủ thêm một lát."

Cô cố ý nói như vậy, chính là muốn đuổi anh đi thôi.

Thật ra thì người đàn ông cũng không có ý ở lại, nghe cô nói như vậy, anh ngược lại không quá nguyên ý đi, anh nghiêng người, nói nhỏ với cô, "Lưu lại cùng em, không cần sao?"

Cố Tử Mạt lại buồn bực hơn, nghĩ thầm quả nhiên anh đúng là không có lòng tốt mà, cô lôi kéo áo ngủ ở dưới chăn, nói thẳng, "Nếu như anh ở đây, không bằng em không ngủ nữa!" Ngay lúc đó còn cầm quần áo lên, dáng vẻ sẽ đi ngay lập tức.

Lục Minh Tuyên giữ tay cô lại, thỏa hiệp, "Được được được, tự em ngủ đi, anh đi chuẩn bị bữa ăn, lúc nào dậy thì gọi anh."

"Ừ." Đương nhiên cô muốn nghỉ ngơi thêm một lát, liền gật đầu một cái, mặc anh gây sức ép đi.

Người đàn ông nhanh chóng hành động, lật người xuống giường, tìm quần áo mặc vào, bất giác Cố Tử mạt liếc mắt liền nhìn thấy cơ thể của anh, dáng người hình tam giác, vòng eo nhỏ, cùng phía dưới. Hình như vóc người không thay đổi, cùng với khi thấy ở thôn Thái Thạch, không chênh lệch bao nhiêu.

Ánh mắt sắc bén của người đàn ông quét tới, mặt mờ không chịu nổi hỏi, "Thế nào?"

Cô biết, đây là anh cố ý khiến cô xấu mặt, cô cố tình không mắc mưu, liền nói, "Kém xa so với lần trước thấy, đánh giá kém! Không thay đổi đánh giá!" Nói xong, cô liền chồm chắn kín mít, bao lấy mình như con nhộng.

Người đàn ông bật cười, túm lấy góc chăn của cô, giống như là khiêm tốn thỉnh giáo, hỏi cô, "Lần trước là lần nào?"

"Anh biết rõ còn hỏi!" Cô mới không tin anh không biết, một người thông minh như anh, có thể gây khó dễ cho cô như vậy, có thể quên mới là lạ!

Độ cong trên khóe môi người đàn ông càng thêm rõ ràng, "Ý là tối hôm qua có phải hay không?"

Nếu vợ anh đã không đạo nghĩa như thế, thì anh cũng không cần nói chuyện nhân nghĩa với cô nữa, anh cố ý nhắc tới tối hôm qua, để cô không thể trốn đi đâu được.

Cố Tử Mạt bị anh bức đến góc tường, túm chắn thật chặt, cố gắng không cho anh vén lên, tim cô đập thành thịch như muốn nhảy ra ngoài, nhin cơn xấu hổ xuống, phản kích lại anh, tức giận nói, "Đúng đúng đúng! Chính là tối hôm qua, trong một đêm, thân hình của anh có biến hóa lớn như vậy, cũng thật khiến người ta say! Vì thế anh hãy đi ra ngoài, tự kiểm điểm bản thân cho tốt đi!"

Người đàn ông thấy cô cố ý vuội người ở bên trong, sợ cô bị ngạt, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đi ra ngoài.

Cố Tử Mạt quây kín cả người ở trong chăn, không thấy được tình huống bên ngoài, lúc này thính lực liền có đất dụng võ, ở vào thời điểm này, trở nên nhạy cảm chưa từng có, cô nghe thấy tiếng bước chân của anh càng ngày càng nhỏ, hướng đi ra cửa.

Cô lắng nghe, cuối cùng cho đến khi tiếng bước chân biến mất, trong lòng cô vui mừng, vừa muốn vén chăn ra, chỉ thấy người đàn ông đang mỉm cười nhìn cô.

Bên trong nụ cười đó, đầy tà tứ, và nguy hiểm nữa.

Cô rút cổ lại, ngón tay siết chặt góc chăn, tăng thêm dũng khí cho bản thân, lại hùng hồn mà chất vấn anh, "Sao anh đã quay lại rồi !"

Ánh mắt thâm thúy của người đàn ông rất có hứng thú nhìn cô thật kỹ một lát, ngón tay thon dài di chuyển lên nút áo của mình, mỉm cười chân thành nói, "Tự kiểm điểm xong, nên muốn tìm em để kiểm tra thành quả một chút."

Cô ghen hòng nhìn trần trối, cô lại bị anh cản ngược lại một cái rồi, hơn nữa người đàn ông này, lúc nói lời này, dáng vẻ khí định thần nhàn, trên mặt mỉm cười đều là mê chết người không cần đèn mạng, cô đối với bản thân gọi thẳng cứu mạng.

Không chịu nổi anh cứ ép buộc như vậy, cô chui đầu ra, rất bất đắc dĩ nói: " Em không kiểm tra, hiện tại em muốn nghỉ ngơi, em muốn đi ngủ!"

"Vậy thì tốt, để đến buổi tối." Người đàn ông tiếp tục mỉm cười, trước khi đi, còn đưa mu bàn tay sờ nhẹ qua gương mặt của cô.

Sắc mặt Cố Tử Mạt hết đỏ lại hồng, đợi đến khi nghe được tiếng khép cửa, cô mới vỗ ngực, thở ra một hơi, sau đó cẩn thận ở trong chăn, mặc áo ngủ vào, rón rén đi đến trước cửa, khóa trái cửa phòng ngủ lại.

Sau khi đảm bảo là cửa đã khóa trái, cô mới đi chuyển lên giường, an tâm nhắm mắt ngủ.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Tình Nồng Đêm Mưa, Lần Đầu Tiên! 2

Có thể là tối hôm qua quá mệt mỏi, cô ngủ một cái, thiếu chút nữa thì ngủ thẳng đến buổi trưa, hơn nữa còn là Lục Minh Tuyên gọi cô rời giường.

Thật ra thì một giấc này, cô ngủ được cũng không được ngon, cú điện thoại tối hôm qua của Cố Trình Đông, mặc dù nội dung thực chất không có bao nhiêu, nhưng ít nhiều gì, cô vẫn giữ trong lòng, cô nằm mơ mấy lần, đều có liên quan đến nhà họ Cố.

Cho nên mỗi lần muốn tỉnh dậy, trong lòng luôn có một ám hiệu, nói cho cô biết đây chỉ là mộng, cô an tâm, lại ngủ say, cứ như vậy, lặp đi lặp lại cho tới bây giờ.

Bị anh gọi, cô tự động sờ sờ trên người của mình, có quần áo! Lúc này cô mới nhớ tới, trước lúc ngủ, cô đã mặc áo ngủ vào, còn khóa cửa nữa, bây giờ áo ngủ vẫn còn, nhưng cái cửa đã khóa đó, đã không còn nữa.

Cô nhìn cánh cửa đang mở rộng, lại nhìn Lục Minh Tuyên đang ngồi bên mép giường một chút, không nhìn được xoa trán, "Sao anh vào được, rõ ràng em đã khóa cửa rồi."

Người đàn ông nhếch môi, tập trung lột một cái gối ở phía sau lưng giúp cô, sau đó mới mỉm cười nói, "Đây là nhà của chúng ta."

Trong lòng cô dâng lên một trận ầm ập, người đàn ông này, không có nói phòng này anh mua, đương nhiên anh có chìa khóa, có thể tự do ra vào, mà nói với cô, đây là nhà của chúng ta, anh cũng có chìa khóa.

Thỉnh thoảng cô cũng xem tạp chí tình cảm, cũng dạo qua diễn đàn tình yêu, trên đó có rất nhiều cô gái, nhắc tới chuyện vợ chồng, đầu tiên sẽ nhắc tới vấn đề nhà ở, thỉnh thoảng có cô gái tình cảm vợ chồng rạn nứt, sẽ nói, sau khi gây gổ cùng chồng, chồng lấy lý do nhà ở của mình, đuổi cô ấy ra khỏi nhà, phần đông các cô gái nghe xong chuyện xưa của cô ấy, rồi rít tỏ vẻ mạnh mẽ lên án người chồng.

Vì vậy, có chuyên gia nhảy ra nói, cân nhắc từ tính an toàn trong kinh tế, nhất định trên giấy chứng nhận bất động sản, phụ nữ phải viết tên của mình lên!

Cổ Tử Mạt nghĩ, loại phương pháp và cách làm này, là bảo hiểm, hợp lý thỏa đáng. Cảm giác an toàn của phụ nữ, trên rất nhiều mặt, vẫn y lại trên những điều kiện vật chất này, nhưng suy tính theo mặt tình cảm, thì cô cảm thấy, cảm giác an toàn căn bản nhất của phụ nữ, vẫn là đến từ biểu hiện của người đàn ông.

Giống như người đàn ông trước mắt này, ở trước mặt cô, chưa bao giờ tuyên thệ chủ quyền của căn phòng này, mà sẵn sóc nói cho cô biết, đây là nhà của chúng ta, một người đàn ông chỗ nào cũng ổn thỏa như vậy, cho cô cảm giác an toàn, dĩ nhiên là không có gì sánh kịp.

Huống chi, giá trị của một căn phòng, chỉ là một nơi che gió che mưa, là máy móc, cứng rắn, mà một nhà, thì ý nghĩa là ấm áp, hi vọng, cùng với khả năng vô hạn trong tương lai.

Một khả năng vô hạn, có thể tích trữ lực lượng vô cùng cho con người.

Người đàn ông này, dùng một câu nói đơn giản, đã an ủi được nội tâm lo lắng của cô, vấn đề Cổ Trình Đông, cũng sẽ không là sự khốn nhiều của cô nữa rồi.

Cô suy nghĩ một chút, hơi nghiêng đầu, nói với anh: " Đại Gia Trưởng nhà họ Cổ tối hôm qua lên tiếng, anh muốn nghe sao?"

Người đàn ông nghe được tên người mà cô nhắc tới, lại nghĩ đến chuyện sau này, từ từ nhúu mày lại, cho đến khi xuất hiện một vết lằn thật sâu, anh nói thẳng, "Ông ấy van em trở về, muốn để cho em đi kết thân?"

Cố Trình Đông là một lão hồ ly, vừa nghĩ tới cái tên đó có liên lạc với cô, anh đã cảm thấy không thoải mái!

Cô chưa từng nghĩ, anh chỉ nghĩ một chút thì đã đoán ra, lại thấy vẻ mặt của anh hơi cau, không khỏi vươn tay, muốn vuốt lên nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của anh, cô cố ý dùng giọng điệu buồn lòng, nói với anh, "Đúng vậy, buộc em gả cho cái anh chàng Lục Duật Kiêu đó, ông ta thật đúng là cố chấp, rõ ràng thân phận của em cũng là người đã có chồng rồi, ông ấy vẫn không có ý định buông tha nữa."

Dĩ nhiên Lục Minh Tuyên biết Cố Trình Đông đang đánh cái chủ ý gì, anh cầm lấy cổ tay cô, khe khẽ thở dài thủ thỉ dò hỏi, "Vậy em định làm như thế nào?"

Cô cúi đầu, cau mày, không nghĩ ra kết quả gì, lại chuyển ánh mắt nhìn về phía anh, bốn mắt nhìn nhau.

Trong ánh mắt của anh đều là thâm thúy, cho dù con người của cô co rút lại, vẫn nhìn không thấu cảm xúc bên trong, cô ghét nhất như vậy, dùng một cái tay khác đẩy lồng ngực của anh một chút, cố ý oán giận nói, "Em đã là người của anh rồi, cũng không còn là thân hoàn bích nữa rồi, hơn nữa còn là kết hôn lần thứ 2, cho dù em có đồng ý, chắc chắn Lục thiếu cũng không muốn em đâu! Bây giờ em có muốn đổi ý gả vào nhà giàu có cũng không được, anh nói xem, em nên làm thế nào chứ!" Dáng vẻ cô gái nhỏ đầy vô lại.

Vấn đề anh đưa ra cho cô, cô thật sự không trả lời được, cô lại luôn thích dùng những lời nói châm chọc để đối phó với anh, lần này, đúng là vẫn

dùng loại phương pháp này, trong lòng một trận vô lực, cô cũng không biết làm sao vậy, thế nhưng lại thành như vậy.

Người đàn ông thừa dịp bắt được cánh tay đang làm loạn của cô, ôm chặt cô vào trong ngực, lầm bầm nhỏ giọng nói, "Em nói phải làm gì, thì anh sẽ làm như vậy, đều tùy em hết."

Cố Tử Mạt lúng túng, quả bóng này đá qua đá lại, cuối cùng vẫn bị đá trở lại chân của cô.

Ở trong điện thoại, Cố Trình Đông cũng không bức bách cô phải bày tỏ cái gì, ngược lại ở trước mặt cô, tạo nên một hình ảnh người cha hiền lành, lại khuyên nhủ cô, muốn cô quay đầu lại là bờ, tuyệt đối không thể vì một người đàn ông bình thường mà chặt đứt tương lai được.

Cô nghĩ tới đây, không tự chủ cười cười, nhếch môi nói với anh: " Anh nói, em chỉ muốn một cuộc sống bình thường đơn giản hạnh phúc, tại sao mỗi người, đều ra vẻ rất tốt với em, muốn đưa cho em một người chồng giàu có? Em nói cho bọn họ biết, em không lạ gì những thứ tiền tài vật chất đó, nhưng tại sao, bọn họ cứ cố tình không tin chứ? Ngay cả Cố Trình Đông cũng không tin tưởng sự cương quyết của tôi!"

Trước kia, lúc Cố Trình Đông rời khỏi nhà họ Cố, cùng ổn định cuộc sống với người phụ nữ bên ngoài, cô cũng đã nghe được không ít lời nói bóng nói gió.

Nghe nói, người phụ nữ kia là mối tình đầu của Cố Trình Đông, Cố Trình Đông kết hôn nhiều năm như vậy, bà ấy vẫn theo không rời không bỏ ông ấy, vì ông ấy mà dốc thân nhiều năm như vậy, rốt cuộc Cố Trình Đông cũng cảm động, dốc hết thực lực doanh nghiệp Cố Thị, tử chiến cùng nhà mẹ đẻ của Cố phu nhân đến cùng, cuối cùng giành thắng lợi.

Nói Cố Trình Đông là một vị dũng sĩ có thể ra trận vì người phụ nữ của mình, cũng không khoa trương chút nào. Bất kể Cố Tử Mạt có lập trường

gì đối với chuyện này, nhưng cô đặc biệt khẳng định, dùng khí năm đó Cố Trình Đông tử chiến đến cùng!

Mà cho đến nay, cô đi tới bước này, cô cũng không tin Cố Trình Đông không hiểu cách nghĩ của cô.

Nghĩ tới đây, vẻ mặt cô ảm đạm, cô chán nản nhắm mắt lại, tựa cằm vào bờ vai rộng rãi của anh, nhỏ giọng tiếc nuối nói: " Nếu Cố Trình Đông không tin em...em lại càng muốn biểu diễn cho ông ấy nhìn."

Cô muốn chứng minh với Cố Trình Đông, ý nghĩ và quyết định của cô cũng không có lỗi, trận chiến này, sẽ bắt đầu từ bây giờ!

Bão táp thì như thế nào, cuối cùng cũng phải đi đến sự yên tĩnh, giống như tối hôm qua, trận mưa xối xả như chút nước kia, sau một đêm, còn không phải lại trở nên yên ắng.

Cô dựa vào bờ vai của anh, từ từ mở mắt, mất hồn nhìn phía ngoài cửa sổ, vào giờ phút này, mưa đã tạnh, bên ngoài bầu trời đầy mây và gió nhẹ.

Ngón tay của người đàn ông, trượt khỏi cổ tay của cô, cuối cùng dừng lại trên ngón vô danh bàn tay trái của cô, ấn nhẹ lên trên mấy cái, nhẹ giọng nói, "Ai nói cuộc sống đơn giản hạnh phúc cùng lúc không thể lấy chồng giàu có chứ? Hai điều này không hề trái ngược , không phải bọn họ không tin em, mà là bọn họ đều nghĩ sai."

Anh so với ai đều hy vọng, có thể làm cho cô được như nguyện, đạt được một phần cuộc sống đơn giản hạnh phúc đó, nhưng chỉ cần dính dáng đến nhà họ Lục, thì phần cuộc sống đơn giản bình thường này, nhất định không phải đơn giản dễ dàng như vậy.

Anh nắm ngón tay nhỏ nhắn của cô, hạ ánh mắt, lâm vào trong sự tâm tư cùng bàng hoàng của mình.

Nghe lời của anh, cô không khỏi ngẩn người, không khỏi đẩy lồng ngực của anh ra, nghi ngờ nhìn về phía anh, "Thật sao?" Người đàn ông này, hình như trong câu nói có hàm ý khác, nhưng cô nhìn vào mắt của anh, lại nghĩ không ra cái kết quả đơn giản.

Người đàn ông thoát khỏi tâm trạng của mình, chuyển tâm trấn an tâm tình của cô, anh nâng gương mặt của cô lên, tỳ lên trán của cô, nhìn khuôn mặt của mình trong con người của cô ở khoảng cách gần, giọng nói khàn khàn , "Có, Tử Mạt, em là khối ngọc trân quý nhất trong lòng anh."

Vì bảo vệ khối ngọc quý này, cho dù lại phải vất vả lại nỗ lực hơn nữa, anh cũng phải đi về phía trước.

Lời nói trầm thấp du dương của người đàn ông, vang lên bên tai của cô, thật là êm tai, nàng nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc, giả hoạt cười một tiếng, mỗ nhẹ lên khóe môi của anh, lại hướng đến chiếc nhẫn trên tay, nghĩ rất kỹ hỏi anh, "Anh đây là đang ám chỉ, em rất đắt sao? Ngày đấy, cũng không có nhẫn kim cương , anh đi đâu có thể lấy được một người vợ tiện nghi lại hiền huệ như vậy chứ!"

Người đàn ông nắm được tay trái cô đưa ra, dùng ngón xoa nhẹ hoa văn trên mặt chiếc nhẫn, cười nhẹ ra tiếng, "Vậy anh nên cảm ơn em." Anh nghĩ thầm, chắc chắn cô sẽ không biết, chiếc nhẫn này, chính là giá trên trời đấy.

Cổ Tử Mạt gật đầu thoả mãn, ánh mắt không hề chớp chăm chú nhìn anh, bảo đảm với anh, "Em sẽ không bỏ anh, bất kể bọn họ nói gì làm cái gì, em đều sẽ không bỏ anh, huống chi, Lục Duật Kiêu đã đồng ý với em rồi."

May mắn cô đã đối phó xong với đồ bảnh bao đó trước rồi, nếu không có lẽ sẽ gặp phải cái gì đó rồi ren rồi .

"Sao em xác định anh ta thật sự đồng ý chứ?" Người đàn ông tiếp ma sát hoa văn trên mặt nhẫn, giống như vô ý nói.

Cố Tử Mạt suy nghĩ một chút, nhưng không có đáp án nào để duy trì luận định của cô cả, cuối cùng chỉ có thể nói qua loa: "bằng cảm giác."

Người đàn ông cười, "Giác quan thứ sáu của phụ nữ sao?"

Cô gật đầu, "Coi là vậy đi."

Người đàn ông lắc đầu, "Nghe nói, giác quan thứ sáu của phụ nữ là cảm giác của phụ nữ, như vậy, em cảm thấy theo lời nói đó, thì giác quan thứ sáu của phụ nữ, còn đáng tin sao?"

Cố Tử Mạt ngốc lảng, nói cách khác, nguồn gốc của giác quan thứ sáu, là do phụ nữ cảm thấy mình có giác quan thứ sáu, nói đi nói lại, vẫn là cảm giác của phụ nữ!

Vòng tới vòng lui, chẳng phải là thành —— vòng chết? !

Cuối cùng cô lại quy cho thần kỳ, thực sự quá thần kỳ, không biết tại sao trí nhớ của cô không tốt, biết rất rõ ràng đây là anh đang hố cô, nhưng lúc này lại không cãi lại anh được, cũng may điều này cũng không là vấn đề, cứ để thời gian kiểm chứng là được.

Hiện tại điều mấu chốt nhất là, hai tờ giấy hồng của bọn họ.

Cô rũ tay anh ra, điều chỉnh lại thắt lưng của mình, để bản thân thoải mái hơn, liền chỉ huy anh, "Nhanh đi lấy giấy chứng nhận kết hôn của chúng ta ra."

"Em muốn lấy giấy chứng nhận kết hôn làm gì?" Người đàn ông không đi, mà hỏi cô.

"Em sợ nhà họ Cố sẽ giở trò, cho nên muốn tìm một nơi ổn thỏa cất đi trước, ví dụ như để ở nhà Đại Thiển, hoặc là lưu trữ trong tủ sắt của ngân hàng?" Bởi vì cái này, có thể nói là cô đã vắt hết óc rồi.

Người đàn ông lại không hề tán thành cách làm của cô, "Tủ sắt ở ngân hàng cần tự mình mở tài khoản, còn cần kiểm chứng bằng dấu vân tay, như vậy dễ bị tra ra hơn, chỗ nguy hiểm nhất, chính là chỗ an toàn nhất, đặt ở trong nhà, tốt nhất."

Anh không tin, lão hồ ly Cố Trình Đông, có bản lĩnh bước vào nơi này một bước.

Cố Tử Mạt suy nghĩ theo ý của anh một chút, nhưng vẫn cảm thấy không ổn, "Anh thật sự có thể giữ kỷ sao? Em thật sự sợ bọn họ chó cùng rứt giậu, đến lúc đó cái gì cũng làm ra được." Nói tới đây, cô không nói tiếp nữa.

Phía sau còn có mấy câu nói, hiện tại cô rất sợ, chỉ sợ bọn họ sẽ xuống tay từ chỗ Lục Minh Tuyên, cướp đoạt đánh giết Lục Minh Tuyên.

Nhưng cô sợ mình nói ra, quá khoa trương, người đàn ông này sẽ không tin.

Người đàn ông vỗ vỗ tay cô, sửa lại một ít tóc mai cho cô, "Không có việc gì, anh cam đoan với em, bây giờ em đi tắm trước, sau đó ra ngoài ăn trưa, buổi chiều chúng ta có thể đi cửa hàng dụng cụ gia đình."

"A, vâng" cô vội vỗ trán, thiếu chút nữa thì quên mất, tối hôm qua vẫn là do cô đề nghị đi cửa hàng dụng cụ gia đình .

Giải quyết được vấn đề khó khăn trong lòng, tâm trạng của Cố Tử Mạt vô cùng vui sướng, cô đơn giản rửa mặt một cái, vừa bước ra ngoài, liếc mắt đã thấy trên bàn bày hai chén mỳ rau cải rồi.

Trên người cô mặc chiếc váy ngủ tay ngắn hoa văn nhỏ màu trắng, chất liệu vải bông bình thường, cnagf làm nổi bật lên thân hình yếu ớt của cô.

Ánh mắt của người đàn ông đảo qua trên người cô, nói, "Cảm giác còn gầy hơn so với anh sờ lên đây, bởi vì em không ăn bữa sáng, cho nên không dám làm đồ quá nhiều dầu mỡ cho em, em chấp nhận ăn chút đi."

Cô nhú mào, cái gì gọi là cảm giác sờ lên chứ? Chẳng lẽ là việc thân mật dưới ánh đèn tối hôm qua, nhưng thoát nhìn, hiện tại cả người anh đều là tinh thần sáng khoái, giọng điệu lơ là như bình thường mà, hình như cũng không có tầng ý tứ kia.

Là cô suy nghĩ quá nhiều sao? Chỉ mong là như vậy.

Người đàn ông đã đi tới bên cạnh bàn ăn, thấy cô không theo kịp, không khỏi hồ nghi quay đầu lại, chỉ thấy cô hơi hoảng thần đứng tại chỗ, không tiến vào cũng không lui về phía sau, có vẻ hơi u mê.

Nhìn kỹ, còn rất là đáng yêu.

Nhìn cái dáng vẻ này của cô, trong đầu anh, đột nhiên nghĩ tới một ý tưởng kỳ quái, anh nghĩ mua cho cô vài bộ áo ngủ đáng yêu, nếu nhìn xem, hình như cũng không tồi.

Nhớ lại tối hôm qua, anh tổng kết lại chỉ có dùng bốn từ để khái quát - ý vị du trường.

Mặc dù nhìn qua cô rất gầy, nhưng sờ lên cũng lại rất có da có thịt, cũng không khiến cho anh cảm thấy gầy như que củi, lúc hai người dán sát vào nhau, là một sự hưởng thụ rất thoải mái rất khoái trá, cảm giác da thịt mãnh liệt, ngay cả chỗ ‘Sinh ra hạt đậu, mười tám trường thành, ban ngày ngủ đông, đêm mở ra ánh sáng chói chang’ đó, cũng thực sự không làm cho anh thất vọng, rất đẹp rất hưởng thụ, mặc dù anh không đạt tới cảnh giới ‘vì sự

thích hợp lúc ấy mà cả người tiểu tụy ’ , nhưng theo như tình huống bây giờ nhìn ra, thì cũng không còn xa nữa.

Nghĩ tới đây, bên môi người đàn ông nâng lên một đường cong, anh bước tới, dẫn cô đến trước bàn, đưa đĩa cho cô.

Cố Tử Mạt không tự giác cầm lấy đôi đĩa, ngây ngẩn nhìn anh nửa giây, ngay sau đó mới phản ứng lại.

Thật đúng là —— di chứng sau khi ngủ nhiều, sau này tuyệt đối không thể tham ngủ nữa.

Sau khi dùng cơm xong, cô đứng dậy trở về phòng thay quần áo, cô thò người ra đến ngoài cửa sổ, hình như hôm nay thời tiết không tệ, sau khi suy tính, cô thay một chiếc váy chiffon màu trắng.

Cô soi gương, nhìn vẻ mặt của mình một chút, ngủ một giấc, tinh thần sung mãn, sắc mặt không tệ, chẳng qua chỗ đùi vẫn còn cảm giác hơi mỏi, cô chột dạ, soi kỹ khuôn mặt mình trong gương, lo lắng nhìn trái nhìn phải, cứ lặp đi lặp lại ba bốn lần.

Mặc dù nhìn qua, cô có thể xác nhận sắc mặt không khác, nhưng cô vẫn không quá yên tâm, cảm thấy nếu đi ra ngoài gặp người, nhất định cô sẽ chột dạ nghĩ đến tối qua, mặc dù đối với vợ chồng, loại chuyện đó là chuyện bình thường, nhưng cô vẫn cảm thấy không quen.

Đối với chuyện như thế này, trừ không có thói quen, vẫn là không có thói quen.

Cuối cùng, cô bị chính sự kỳ quái trong lòng mình đánh bại, đeo một bộ trang sức trang nhã lên, cố ý tô má hồng, còn cố ý đánh bóng mắt màu hồng, để làm mình nhìn có tinh thần hơn chút, cuối cùng, đổi một đôi giày thấp màu bạc, mới ra khỏi cửa.

Người đàn ông đã cầm chìa khóa xe đợi cô ở cửa ra vào, thấy cô ra ngoài, người đàn ông hơi sững sờ, má cô hơi hồng hồng, hiện ra một vẻ mềm mại, càng làm nổi bật làn da động lòng người của cô.

Trong đầu mơ mộng đến tình cảnh ‘ má phấn hoa đào ửng đỏ hây ’, anh đã hưng phấn đến không được.

Anh tình cảm dạt dào, nhìn vào mắt của cô, từng bước từng bước, vững vàng bước qua, nhẹ nhàng cầm tay trái của cô, cố ý dùng ngón tay vuốt lên chiếc nhẫn, tầm mắt nhìn lên cổ áo của cô, "Phong cách công chúa? Không tệ." Hai người hình như có sự ăn ý quá mức.

Một giây trước nhìn thấy hình ảnh u mê đáng yêu của cô, thì anh càng muốn thấy mặt hoạt bát đáng yêu của cô, không ngờ lần này ra ngoài, cô lại đổi phong cách hoạt bát đáng yêu, váy phong cách công chúa, làm khí chất của cô trở nên thanh khiết trang nhã, lại tăng thêm vài phần linh động cùng tinh thần phấn chấn.

Bây giờ, cô giống như một nốt nhạc sinh động, mỗi nốt nhạc đều tốt đẹp như vậy, tạo thành một khúc nhạc ưu nhã động lòng người như vậy, lại không mất đi sự hoạt bát linh động.

"Anh thích em ăn mặc theo phong cách này?" Thật ra thì cô mặc thành ra như vậy, cũng là nhất thời xúc động mà thôi.

Bởi vì cách ăn mặc của Diệp Nhất Đóa ngày hôm qua, cho cô một loại cảm giác linh khí bức người, loại cảm giác đó, rất vi diệu rất kỳ lạ, đánh rất sâu vào trong lòng cô, bởi vậy, cô liền có khuynh hướng muốn thử ăn mặc theo phong cách này một chút, nhưng không ngờ, kết quả thử nghiệm thực sự không sai.

Người đàn ông gật đầu, Cổ Tử Mạt như vậy, hơi khác so với bình thường, thật cho anh cảm giác hai mắt tỏa sáng.

Cô nhìn về mặt người đàn ông, cười cười khoác lên cánh tay anh, tiến gần anh hơn, ranh mãnh nói: " vậy anh cảm thấy, em so sánh với Diệp Nhất Đóa, thì ai thích hợp với loại phong cách này hơn?"

Người đàn ông hơi hoảng hốt, nghiêng đầu nghi ngờ hỏi cô, "Hai người cùng một phong cách sao?" Ngay sau đó nhìn Cố Tử Mạt hồn nhiên túm lấy váy búp bê, dường như anh đã nhận ra, tùy tiện nói, "Mặc dù có chút bóng dáng, nhưng cũng không phải cùng một phong cách, nhiều lắm thì coi như gần giống thôi."

Khiếu thâm mỹ của đàn ông về phụ nữ, thậm chí còn tinh chuẩn hơn so với phụ nữ, hiện tại Cố Tử Mạt trong mắt anh, giống như một nhánh hoa sen mới vừa nổi trên mặt nước, phía trên còn phủ kín bởi những giọt nước trong suốt, tao nhã nhưng cũng không thiếu linh khí.

Nếu nói cảm giác Diệp Nhất Đóa mang đến, là một loại vui mừng khác biệt, mà cảm giác phát tán từ trên người Cố Tử Mạt, là một bản thẳng cấp động lòng người.

Cố Tử Mạt đem mỗi tiếng nói cử động của anh xem ở trong mắt, biết người đàn ông này một lòng dụng tâm, cũng không có vì vậy mà nghĩ đến Diệp Nhất Đóa, cô cảm thấy lòng hư vinh nhỏ bé của mình trong nháy mắt đã bị thỏa mãn rồi.

Cô nhón chân lên, khẽ cắn bên môi anh, nói: " Chúng ta đi thôi."

Người đàn ông lại thân mật vòng tay qua eo của cô, ôm cả người cô ra cửa.

Hai người tới một cửa hàng lớn, Cố Tử Mạt thường tới nơi này, cô rất quen thuộc, liền chủ động xin đi giặt giặc nói, "Em rất quen thuộc nơi này, để em dẫn anh đi dạo, chẳng qua trước tiên, chúng ta phải suy nghĩ thật kỹ, chúng ta cần mua thêm những dụng cụ gia đình và vật trang trí gì."

Người đàn ông từ từ cúi đầu xuống, cắn vành tai xinh xắn của cô, "Anh đối với nơi này, cũng rất quen thuộc, có biết tại sao không." Nói xong câu này, anh không tiếp tục cọ sát với cô, mà nhìn về một quầy thu ngân ở phía trước,

"Tại sao?" Cổ Tử Mạt không bởi vì người đàn ông không để ý đến trọng điểm trong lời nói của cô mà không thoải mái, lại sinh ra hứng thú vô cùng với câu hỏi của anh.

Cô luôn luôn hiểu rõ anh, mỗi một câu nói của anh, sẽ không vô nghĩa, hoặc là cửa hàng gì đó, hoặc là gài bẫy cô, mà giờ phút này, ánh mắt của người đàn ông thâm thúy sâu xa, giống như đang nghĩ tới một chuyện cũ.

Chuyện cũ? Lại là về cô sao?

Nghĩ tới đây, lòng của cô, trong phút chốc, lại nhảy lỡ một nhịp!

Tầm mắt quét qua một bên mặt của người đàn ông đang nhìn phía trước, hôm nay anh mặc hết sức thoải mái, phối hợp một chiếc áo màu sắc với một chiếc quần màu trắng đơn giản, giống như là người mẫu nam chuẩn bị lên sàn catwalk vậy, giờ phút này ánh đèn nhỏ chiếu xuống trên người anh, ngay cả tóc tùy ý rũ xuống trên trán cũng giống như tấm ánh sáng vậy.

Từng cử động, đều hấp dẫn không ngừng.

Nghĩ đến ánh mắt của người đàn ông này, đã từng vì cô mà dừng lại lâu như vậy, đáy lòng cô có sự kích động và tự hào không kiềm chế được.

Cô ôm tâm tình vui vẻ, đi tới, kéo tay của anh, lại lên tiếng hỏi anh, "Lúc này anh không cần nói với em, chúng ta đã từng gặp nhau ở đây chứ? Nếu như vậy, thì loại cảm giác đó, thật đúng là đủ ngạc nhiên." Thế giới rất to lớn, thế nhưng lại có duyên phận thần kỳ như vậy.

Sau khi nói xong, tâm tình của cô không thể tránh được lại có vẻ cô đơn, mặc dù là duyên phận đáng quý, nhưng điều đáng tiếc chính là cho tới bây giờ, cô vẫn không nhớ được.

Người đàn ông quay đầu, ánh mắt thâm thúy chiếm lấy ánh mắt của cô, mở miệng nói: " là anh cố ý tạo ra cảnh vô tình gặp gỡ, đáng tiếc là thất bại."

Cô cũng tập trung nhìn thẳng vào mắt anh, lần này, cô nhìn ra ngoài, lúc anh nói lời này, trong đôi mắt thâm thúy tràn ngập ưu thương, cô lại cảm khái một trận, híp híp mắt, liền nói, "Khi đó, em không quá nguyện ý tin tưởng người khác, cũng rất xa cách với người khác, em rất xin lỗi."

Vào giờ phút này, cô bằng lòng nhìn thẳng vào những thứ trong quá khứ vô cùng hồng bét của mình.

Người đàn ông nhìn chăm chăm môi hồng của cô, cũng không có hỏi lại những thứ gì đó trong lời của cô, mà nắm thật chặt nắm tay của hai người.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Nói Thẳng Thân Phận Ra 1

Cố Tử Mạt nghe anh nói, một trận cảm động, nhẹ nhàng đem một cái tay khác của mình, cũng đặt lên trên bàn tay anh, trầm ngâm một chút, mới nói, "Anh có thể kể cho em nghe một chút, anh đã thiết kế cảnh chúng ta vô tình gặp gỡ như thế nào không, có lẽ em có thể nhớ ra anh, dù sao, anh đi tới đâu, đều là nhân vật cấp bậc nam thần rồi."

Đều nói sườn núi nhìn ngang vẫn là núi, người đàn ông này, chính là nam thần, đứng thẳng cũng là Nam Thần, dù nhìn thế nào, lại vẫn là Nam Thần.

"Anh thường xếp hàng ở phía sau em, nhìn em tính tiền, thậm chí có một lần, vào lúc em tính tiền, em không có tiền lẻ, vẫn là anh trả giúp em, đáng tiếc em cũng chỉ nói với anh một tiếng cảm ơn, nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái, vẫn coi anh như người qua đường như cũ."

Nói tới đây, anh dừng lại, lại nửa thở dài nói, "Anh đã từng cho rằng, lúc gặp lại, thông qua những động tác nhỏ này của anh, chúng ta có thể giống như người bình thường vậy, quen biết nhau, sau đó trở thành bạn bè bình thường, sau đó quan hệ qua lại, cuối cùng cùng nhau gặt hái hạnh phúc đơn giản bình thường, nhưng, ở chỗ của em, nhiều lần anh che chở, mỗi một lần lại sẽ gặp gỡ thất bại, điều này làm cho anh thấy rất thất bại, em lúc đó, chính là theo thói quen ngăn cách bản thân, theo thói quen vẫn duy trì một khoảng cách với người khác."

Theo lời nói của người đàn ông, cô không tự chủ cũng tiến vào tình cảnh lúc đó.

Đả kích đến liên tục, làm cho cô không dám tin tưởng người không quen biết, cô cố ý làm cho mình lạnh lùng, duy trì cự ly cùng những người xung quanh, cô ở thời điểm đó, cho dù thân ở trong phố xá sầm uất, nhưng lòng của cô, cũng đã rời khỏi nơi đó rồi.

Đã từng có một lần cô cho rằng, không đi tiếp xúc, sẽ không thể bị tổn thương, cho đến khi tiếp xúc với người đàn ông bên cạnh này, nàng mới bắt đầu dần dần hiểu được, không đi tiếp xúc, thì vĩnh viễn không có cơ hội có được hạnh phúc.

Cô rất may mắn, dưới tình huống cô không muốn tiếp xúc với anh, mà anh vẫn chịu đựng, một lần lại một lần cố gắng đến gần cô, dần dần đến gần lòng của cô, trả lại cho cô một cái ôm ấm áp, cùng với một mái nhà ấm áp.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi mở rộng cánh tay, vòng qua eo người đàn ông, tựa mặt vào ngực của anh, nhẹ nhàng nói, "Nếu như trời cao cho em cơ hội sống lại lần nữa, nhất định em sẽ chủ động đến gần anh."

Người đàn ông cúi đầu, dùng cằm cọ xát mái tóc trên đỉnh đầu cô, trả lời, "Cho em một cơ hội, chúng ta đi mua chút đồ, anh ở phía trước tính tiền, em hãy ở phía sau của anh, lần này, chúng ta đổi vị trí, đổi thành em đến tìm anh nhé."

Cố Tử Mạt kinh ngạc với cái ý tưởng ‘ đổi ngược lại ’ này của anh, cả kinh ngẩng đầu nhìn anh, kiểm chứng hỏi, "Anh nhất định muốn như vậy sao?"

Anh vươn tay, vuốt vuốt tóc trên đầu cô, khẽ gật đầu một cái, "Ừ, chỉ có như vậy, trong lòng anh mới có thể hơi thăng bằng một chút." Bởi vì động tác dùng cằm cọ vào mái tóc của cô vừa rồi, hiện tại anh cực kỳ yêu mái tóc đen của cô, luôn muốn cọ xát cọ xát, hơi có cảm giác kỳ lạ.

Nhưng đồng thời, anh lại sợ mình làm rối loạn mái tóc của cô, nên không nhìn được mà thu tay lại, đưa tay xỏ vào trong túi quần, tiêu sái đứng ở một bên.

Cố Tử Mạt thỏa hiệp với sự chấp nhất của anh, xin phép anh, "Ừ, vậy cũng tốt, vậy chúng ta nên mua thứ gì đây?"

Người đàn ông nhú mày, mắt nhìn hoàn cảnh chung quanh, cuối cùng đưa ra kết luận, "Khoảng thời gian này, hình như chỉ có quầy thu ngân của siêu thị là có thể xếp hàng, chúng ta có thể xuống siêu thị dưới hầm mua chút trái cây rau dưa?"

"Vây. Có thể." Cô mấp máy môi, cuối cùng vẫn đồng ý yêu cầu của anh, mặc dù cảm thấy có chút không giải thích được, nhưng vẫn cảm thấy đây là mình phải làm.

Đây là cô thiếu của anh, uất ức của anh cùng bất đắc dĩ, ở phương diện này, chắc chắn sẽ không là giả bộ.

Lục Minh Tuyên là tiêu chuẩn của phái hành động, kéo cô chạy thẳng tới khu trái cây rau dưa, Cố Tử Mạt hơi suy nghĩ, cảm thấy nên đi dạo ở khu đồ dùng hàng ngày, hai người ở cùng một chỗ, đồ dùng hàng ngày cũng cần phải mua thêm mới được.

Cô nói đề nghị của mình với người đàn ông, người đàn ông không có ý kiến.

Cô gật đầu, hai người quyết định chạy đến khu đồ dùng hàng ngày, lúc này cô mới nhớ tới, quên đẩy xe chở hàng rồi, cô vội vàng dẫn anh đi đẩy, cô kéo một chiếc xe chở hàng ra, chỉ chỉ, rất dân chủ hỏi anh, "Anh đẩy, hay là em tới?"

Người đàn ông nhìn chung quanh, cuối cùng ánh mắt dao động đến một vú em đang đẩy một em bé, nhìn từ trên xuống, nhìn ngang nhìn dọc, đều

cảm thấy hơi kinh hãi, anh nhúu lông mày, nhìn Cố Tử Mạt, sững sờ không nói ra cái gì .

Không sai , Lục đại thiếu gia thực sự bị hù sợ, trong tầm mắt của anh, đàn ông đẩy xe chở hàng, chỉ có hai loại.

Một loại chính là vú em siêu cấp, giống như vị bên cạnh kia, trên cổ treo một bình sữa, trong xe chở hàng còn đẩy một đứa bé, vừa đẩy xe, còn thỉnh thoảng chơi đùa với đứa bé trước mặt, một lát khen đứa bé ngoan, một lát còn phải ngâm nga nhạc thiếu nhi, đáng sợ nhất là, lúc đứa bé khóc, còn phải ra sức dụ dỗ, mà cực kỳ đáng sợ là, sử xuất ra tất cả vốn liếng đều không thể ngăn cản tiếng khóc của đứa trẻ được!

Còn một loại chính là bè lũ sinh viên nam, sinh viên yêu đương chỉ thích đi dạo siêu thị nói yêu thương, thuận tiện thể hiện tình cảm, trước mặt có một đôi diễn hình, nam sinh thể hiện phong độ phái nam, chủ động hăng hái đẩy xe chở hàng, nữ sinh sẽ cầm bao khoai tây chiên, thỉnh thoảng đút cho bạn trai mình ăn một miếng, thỉnh thoảng lại dùng tay bốc khoai tây chiên, khoa trương đâm đâm vào gò má của bạn trai, mà nam sinh còn thỉnh thoảng làm mặt quỷ với nữ sinh.

Lục Minh Tuyên nhìn tình huống bây giờ, hơi sững sờ, anh không dám tưởng tượng, tình cảnh Cố Tử Mạt cũng dùng bàn tay bẩn, dùng lực đâm đâm vào khuôn mặt anh.

Cố Tử Mạt nhìn tình huống chung quanh một chút, nhìn rõ phản ứng của người đàn ông trong mắt, thầm thở dài trong lòng, đàn ông càng hăng hái, phong thái trác tuyệt, càng không dễ dàng bỏ tư thái của mình xuống.

Cô cảm thấy mình thật xấu, thế nhưng đẩy anh vào tình thế khó xử này.

Thật ra thì đàn ông đẩy xe chở hàng, thực sự cũng không có gì, chẳng qua bây giờ ở đây, đập vào mắt đều là hai loại đàn ông này, đối với anh mà nói, đây đúng là chuyện khó.

Nghĩ đến anh sẽ bị loại chuyện nhỏ này làm khó, cô không khỏi vui vẻ, tự mình bước lên, nhẹ nhàng thuận lợi đẩy xe chở hàng đi, sau đó từ bên cạnh kéo kéo tay áo của anh, cười nói, "Chúng ta đi chọn đồ thôi."

Người đàn ông phản ứng lại, theo cô đi đến khu đồ dùng hàng ngày.

Đều nói phụ nữ có tính cuồng mua sắm trời sinh, cô cũng không ngoại lệ, những thứ đồ màu sắc rực rỡ, rất có thể kích thích cô mua chúng, cô chọn lựa một chút đồ bản thân nghĩ tới, vài thứ trong nhà cần, đặt trong xe chở hàng.

Hai người lại liên tục chiến đấu ở khu trái cây rau dưa, tay của cô, mới vừa đẩy tới xe chở hàng, thì đã bị người đàn ông giữ lại, "Để anh đi."

"Ừm." Cô nhìn anh với ánh mắt hoài nghi, cô vô cùng không xác định anh.

Người đàn ông nhếch môi với cô, ôm eo cô, đỡ cô đến vị trí bên cạnh mình, nhỏ giọng nói, "Em đi theo anh là được, đừng để bị lạc."

Cố Tử Mạt giật giật khóe miệng, hơi bất mãn nhìn anh, "Anh xem em như đứa bé, em một người lớn như vậy, làm sao sẽ đi lạc chứ."

Người đàn ông chỉ cười không nói, kéo cô đến gần cái tay kia của anh, đẩy xe chở hàng đi về phía trước.

Cố Tử Mạt lại phát hiện, người đàn ông này đi lầm đường, là lạc đường sao? Bây giờ phương hướng mà bọn họ đang đi, cũng không thể đi thẳng đến khu hoa quả rau dưa, cô vội vã dùng hai tay kéo cánh tay của anh, "Anh còn vừa cười em là trẻ con đấy, chính anh cũng đi nhầm đường rồi."

Sắc mặt người đàn ông cũng không hề thay đổi, chẳng qua nụ cười trên mặt từ từ thâm thúy thêm vài phần, môi nâng lên đường cong khê mở, chậm rãi nói hai chữ, "Tính tiền."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Cố Tử Mạt lại nhú lại, người đàn ông này, sao lại thay đổi thất thương thế, còn hay thay đổi hơn cả phụ nữ nữa!

Mặc dù như vậy cũng có vẻ không phải là quá thích hợp, nhưng đây đúng là ý tưởng đầu tiên trong lòng cô, cô nghi ngờ hỏi anh, "Không mua nữa sao?"

"Ừ, không mua, anh rất vội, anh vội vã tính tiền, vội vã muốn em đến gần." Người đàn ông thản nhiên nói.

Cố Tử Mạt nghe vậy, liền phì cười, thì ra là người đàn ông này, sốt ruột, cô buông cánh tay của anh mà cô đang lôi kéo ra, cũng đẩy lên xe chở hàng trước mặt, quay mặt giọng mỉa mai hỏi anh, "Anh cứ phải vội vàng như vậy sao, chờ một giây một phút cũng không được sao?" Cô không nhịn được giận dữ cười anh, nhưng từ đầu đến cuối, ánh mắt của cô, không hề rời khỏi gương mặt của anh chút nào.

Gặp qua người nóng ruột, nhưng chưa từng thấy người nào vội vã như anh! Không hổ là Lục Minh Tuyên!

Người đàn ông nắm lấy một cánh tay của cô kéo đến bên người mình, nhẹ nhàng đẩy năm ngón tay của cô ra, mười ngón tay đan xen vào nhau, trầm trầm nói: " Cảm giác rất thích, một giây một phút cũng không chờ nổi nữa, đổi lại là em, thì em cũng sẽ như vậy thôi."

Cô khẽ gật đầu một cái, "Đổi một trò chơi, bản thân không phải mê người, mà là tình cảm ôm ấp bên trong đó." Cô hất đầu với anh, nhẹ nhàng cười lên, "Đi thôi, em thành toàn cho anh! Đến đây đi, em gái xinh đẹp, để anh đến bắt chuyện với em!"

Người đàn ông nghe xong câu nói cuối cùng của cô, không nhịn được khẽ cau mày, đưa tay sờ lên cổ áo búp bê của cô một chút, ngay sau đó khóe mắt nhếch cười, bắt đầu chê cười cô, "Nhìn cái dáng vẻ này, vẫn là

cái tuổi phải sống trong khuê phòng, làm sao lại dám chạy ra ngoài bắt chuyện với người khác chứ."

Cô bị anh trêu như vậy, vậy mà không phản bác được, cô xấu hổ cúi thấp đầu, sau đó dùng cánh tay có thể tự do hoạt động kia đẩy anh, "Đi nhanh đi, anh ở phía trước, sau đó em sẽ đến gần anh."

"Ừ." Người đàn ông đồng ý.

Anh đẩy xe chở hàng đi về phía trước, lại vẫn không hề buông lỏng tay cô ra, hai người nắm tay nhau vào xếp hàng ở quầy thu ngân, chờ đến phiên bọn họ, anh mới cam lòng buông tay của cô ra.

Cô cười đi tới phía sau anh, lấy ví tiền ra, chuẩn bị dùng tiền lẻ bắt chuyện với anh.

Cô thu ngân hiếm khi nhìn thấy một đôi trai xinh gái đẹp hài hòa như vậy, từ lúc họ cùng đi đến đây, vẫn cứ thuận mắt hài hòa như vậy, thấy Lục Minh Tuyên tới đây tính tiền, bông hoa trong lòng cô bỗng chốc bùng lên, tốc độ quét mã cũng chậm, vốn là chuyện có thể giải quyết trong một phút, cứng rắn biến thành hai phút.

Chờ đợi như vậy, đối với Lục Minh Tuyên mà nói, lại trở thành một loại hưởng thụ, vừa nghĩ tới đợi lát nữa lúc tính tiền xong, cô sẽ đến bắt chuyện, tâm trạng của anh lại tốt vô cùng, khi thỉnh thoảng cô thu ngân giương mắt lên, anh còn cười đáp lại đối phương một cái.

Tay cô thu ngân run lên, thiếu chút nữa không quét được mã vạch nữa, đợi đến lúc tính xong tất cả hàng hóa, cô còn cố ý nhỏ giọng, nói với Lục Minh Tuyên: " Thưa anh, tổng cộng là 289 đồng, là quét thẻ, hay là tiền mặt?"

Lục Minh Tuyên nghe thu ngân báo số tiền, trong lòng vui hơn, mở ra ví tiền, móc tiền mặt ra ngoài, "Tiền mặt."

Lời kia nói thế nào, đàn ông moi tiền lại càng đẹp trai, cô thu ngân nhìn động tác anh mở ví tiền ra, trong bụng vừa run lên, vì nó với anh nhiều hơn vài lời, liền vô cùng tri kỷ nói: " Thưa anh, xin hỏi có lẻ tiền sao?"

"Không có." Người đàn ông xòe hai tay ra, đơn giản tỏ vẻ bị làm khó.

Trên thực tế, tâm tình bây giờ của anh, trừ kích động vẫn là kích động.

Cô thu ngân nhìn Cổ Tử Mạt phía sau một chút, thấy cô đã lấy ví tiền ra, tự cho là biết, liền thân thiết nói với Lục Minh Tuyên: " Thưa anh, có lẽ bạn gái của anh có đấy."

Lục Minh Tuyên như thế nào cũng không nghĩ đến, mắt thấy sẽ thành công, thế nhưng cô thu ngân lại cho anh một câu như vậy, hai mắt sắc bén lập tức bắn về phía nhân viên thu ngân, ý bảo cô không nên nói chuyện lung tung.

Cô nhân viên thu ngân gặp phải ánh mắt của anh, tay cầm tiền mặt cũng bắt đầu run lên, cô nói sai sao? Thật sao?

Cổ Tử Mạt muốn cầm tiền lẻ ra tay, trong nháy mắt giật mình, chuyện như vậy, thật đúng là chuyển biến quá nhanh, ai có thể nghĩ đến! Đều do anh, vừa rồi vẫn cứ nắm tay cô, khẳng định bị cô nhân viên thu ngân nhìn thấy hết rồi!

Cô quét mắt ra phía sau, xếp một hàng dài, một nhóm người đều đang chờ đợi tính tiền, cô cũng ngại mè nheo, bất chấp gì khác, liền tranh thủ đưa tiền lẻ cho nhân viên thu ngân, "Vâng, tôi có."

Vốn dĩ Lục Minh Tuyên nghĩ chuyện sẽ có cách cứu vãn, nhưng anh không ngờ rằng, Cổ Tử Mạt lại ra tay nhanh như vậy, người phụ nữ này, không muốn chơi loại trò chơi nhớ lại hoán đổi cùng anh sao? Chắc là không phải.

Thấy cô đưa tiền đến, cũng không có cách nào tiếp tục nữa, ánh mắt hồ ly của anh nhú lại, cánh tay dài thuận thế dang ra, ôm cô vào trong lòng, nhếch môi cười với cô nhân viên thu ngân, "Đây là vợ của tôi, không phải là bạn gái của tôi."

Cô thu ngân nghe được lời giải thích của anh, âm thầm thở một hơi, liền nói, "A a, thì ra là như vậy, ngài và vợ, tình cảm thật tốt."

Người đàn ông rất nguyện ý nghe loại lời nói này, nụ cười càng sâu, "Thật sao? Cảm ơn."

Lúc này hai người mới xách túi đồ đã mua đi, cái đoạn nhạc nhỏ này cũng coi như trôi qua.

Ra khỏi một chút sai lầm nhỏ như vậy, nhưng đoạn nhạc đệm nhỏ này, hình như cảm giác cũng không tệ lắm, Cố Tử Mạt cười cất túi tiền, cười đùa dạy dỗ anh nói, "Điều này chứng minh một đạo lý, nhỏ mà không nhin sẽ loạn mưu lớn."

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn thẳng vào mắt cô, sóng mắt lưu chuyển, cười yếu ớt nói: " Có phải em có loại cảm giác tránh được một kiếp hay không ?"

Cố Tử Mạt không thể không thừa nhận, người đàn ông này nói chuyện làm việc, đều có thể mạnh mẽ bắt được lòng của cô, quả thật cô có loại cảm giác may mắn, sau khi ra ngoài, từ đầu đến chân, đều cảm giác như trút được gánh nặng.

Bây giờ đối với cô mà nói, chủ động đến gần người khác, vẫn hơi khó khăn, hơn nữa đây lại là đang diễn trò, loại cảm giác đó, cô vẫn rất khó cảm nhận được, nếu cảm nhận được, cảm giác áy náy của cô đối với anh, cũng sẽ càng sâu hơn.

Những cảm giác này, hình như cũng không phải cô muốn.

Nghĩ tới những thứ này, lại bị đâm trúng tâm sự, cô không nhịn được tịch mịch cúi thấp đầu.

Người đàn ông cũng nhận thấy tâm trạng buồn bực của cô, bàn tay vuốt vuốt mái tóc dài xõa ra của cô, dịu giọng nói: " Tử Mạt, vô hình chung, bây giờ, em đã làm rất khá rồi, em có thể tiếp nhận sự xuất hiện của Diệp Nhất Đóa, cũng nguyện ý thân cận với cô bé, đây cũng là một chứng minh."

Mặc dù anh cũng không thích Cố Tử Mạt tiếp xúc với Diệp Nhất Đóa, nhưng anh lại không thể phủ nhận, sự xuất hiện của Diệp Nhất Đóa, đem đến sự thay đổi cho Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn anh, không xác định nói, "Thật sao?" Nội tâm phong bế của cô, đã bắt đầu học được chủ động mở rộng ra rồi sao?

Cô nhớ tới cảnh tiếp xúc với Diệp Nhất Đóa, lại lắc đầu hủy bỏ, "Thật ra thì như vậy cũng không tính là gì, Diệp Nhất Đóa không giống như vậy, cô bé thật sự quá gây chú ý, sau đó cũng là cô bé chủ động đến gần em đấy, cô bé lại nhiệt tình tốt bụng như vậy, làm sao em có thể chống lại sự tiếp xúc của cô bé chứ?"

Nội tâm cô hoảng sợ, không biết đông tây, trong đầu nhảy ra hình ảnh liên quan đến cô và Diệp Nhất Đóa, mỗi một giây mỗi một hình ảnh đều là Diệp Nhất Đóa đầy nhiệt tình, hình như cũng không chuyện của cô rồi.

Người đàn ông đi tới, nhẹ nhàng đè đầu của cô lại, vừa đúng đè lên lồng ngực của anh, "Cũng không phải giống như em nói đâu, giữa người và người, đều có sự qua lại, hướng hồ, em và Diệp Nhất Đóa có tình cảm, cái sự thật này, bất kể thế nào, em cũng không thể phủ nhận được."

Anh luôn cho rằng, trong thế giới của Cố Tử Mạt, rất khó thử đi đến gần một người, tin tưởng một người, mà trải qua cố gắng của anh, cô đã bắt đầu

tin tưởng anh, mà sau đó, Diệp Nhất Đóa trở thành, người thứ hai cô tin tưởng, hơn nữa còn là cùng giới tính!

Xem ra, cô nhóc Diệp Nhất Đóa kia, ngược lại thật sự trở thành thuốc tốt giúp Cố Tử Mạt vượt qua tâm ma. Hơn nữa Diệp Nhất Đóa từng gặp mặt anh một lần, xem ra, anh phải tiếp xúc với Diệp Nhất Đóa rồi.

Theo lời của anh, trong đầu Cố Tử Mạt, hiện ra một hình ảnh khác, lúc mà Diệp Nhất Đóa ăn thua thiệt trước Lục Minh Tuyên, cô sẽ quan tâm, lúc Diệp Nhất Đóa muốn biết đã từng gặp Lục Minh Tuyên ở nơi nào, cô cũng sẽ quan tâm.

Thì ra, lòng của cô, đã không còn phong bế, chẳng qua trước kia, cô không có phát hiện ra mà thôi. Thực chất đã mở ra không tiếng động rồi.

Cô rất xúc động, dùng sức gật đầu một cái, lại nghĩ tới Diệp Nhất Đóa, cô không nhịn được ngẩng đầu hỏi anh, "Nếu không, buổi tối chúng ta mới Diệp Nhất Đóa đến nhà làm khách đi."

Người đàn ông cau mày lại, nhưng nhìn về phía ánh mắt đầy chờ mong của cô, vẫn không đành lòng cự tuyệt cô, liền nói, "Điều này cũng có thể, chẳng qua trong nhà." Nói đến cuối, anh cố ý dừng lại.

Theo nhắc nhở của anh, Cố Tử Mạt nghĩ ngay đến tình hình căn nhà vẫn còn trăm việc đợi làm, không nhịn được ca thán, “ Hiện tại tình hình trong nhà, giống như thật không thích hợp đãi khách rồi, vậy thì thôi, chờ thêm mấy ngày nữa, em lại hẹn cô bé là được, vừa đúng lúc đêm nay em cũng cần xem lại sản phẩm của công ty của mấy quý trước, chỉ sợ cũng khó có thể rút được thời gian đâu."

Công ty mỹ phẩm Cẩm Tú mới ra sản phẩm dùng thử cho Quý mới nhất, mà co là điều hương sư phụ trách điều chế hương liệu, nếu như không thể hiểu rõ hướng phát triển của công ty, điều chế ra mùi thơm, không phù hợp

với thương hiệu công ty mà đã được khách hàng chấp nhận, điều này sẽ rất khó để cho khách hàng tiếp tục chấp nhận.

Vì làm xong công tác chuẩn bị này, trước đó cô còn cố ý lấy một chút tài liệu từ phòng tài liệu của công ty, chuẩn bị vào thời gian rảnh rồi, nạp điện cho bản thân.

Nghe cô nói như vậy, lòng của người đàn ông thả lỏng hơn nửa rồi, hơi khó giải quyết, chính là bên phía Diệp Nhất Đóa, sợ rằng lần này, thật sự phải ra mặt nói chuyện rồi.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Nói Thẳng Thân Phận 2

Diệp Nhất Đóa và Lục Minh Tuyên hẹn gặp ở nhà hàng tròn trên tầng cao nhất của khách sạn Green, địa điểm là Diệp Nhất Đóa lựa chọn.

Thang máy lắp kính trong suốt có thể ngắm cảnh bên ngoài, đi thẳng lên tầng 42, bầu không khí thật tốt, dọc theo đường đi, rất dễ dàng nhìn thấy những hình ảnh lãng mạn, Lục Minh Tuyên đi thang máy lên trên, không khỏi giận cười, địa điểm Diệp Nhất Đóa lựa chọn, rõ ràng là phong cách của một cô nữ sinh.

Nhưng anh cũng không ghét nơi này, mặc dù nơi này là khách sạn mà Cố Trinh Trinh làm việc, nhưng đây cũng là, nơi Cố Tử Mạt lôi kéo anh đến thuê phòng khách sạn.

Lúc anh lên đến nơi, Diệp Nhất Đóa đã ngồi ở đó rồi.

Từ xa, Diệp Nhất Đóa đã nhìn thấy Lục Minh Tuyên đang bước về phía này, cô nhìn thấy anh xuất hiện, thì rất hưng phấn, muốn vẫy tay gọi, lúc đang đưa tay lên, bỗng lại hạ xuống, cô cũng không quên, lần trước người này đã làm cho cô xấu hổ.

Lục Minh Tuyên trực tiếp bỏ qua sự lúng túng của cô, thân hình thẳng tắp đứng bên cạnh cô, rất lịch sự hỏi cô, "Tiểu thư, xin hỏi, tôi có thể ngồi đối diện cô sao?"

Dưới ánh đèn, khuôn mặt anh tuấn, môi mỏng và đôi mắt sâu như biển đều mang lực hấp dẫn cực lớn.

Diệp Nhất Đóa nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy, không khỏi hơi hoảng thần, ngay sau đó đã phản ứng lại kịp, trong lòng ghét bỏ anh rất làm ra vẻ, thẳng thắn nói: " Không phải anh dùng điện thoại của Tử Mạt hèn tôi sao, bây giờ còn giả bộ gì nữa, khi dễ tôi nhỏ tuổi sao, muốn ngồi thì mau ngồi đi, muốn nói gì thì nói mau, nếu không thì dẹp đi!"

Người đàn ông thu hồi nụ cười bên khóe môi, cảm giác cạnh nghiêm nghị cùng đường cong hoàn mỹ của chiếc cổ kết hòa thành một đường viền xinh đẹp, ở vị trí đối diện cô, ngồi xuống, hai chân vắt lên nhau, cơ thể thoải mái dựa lên ghế, ánh mắt lạnh nhạt nói: " Cô vẫn không nhớ ra tôi."

Anh thấy rõ mọi lời nói cử động của cô, trong lòng yên lặng phỏng đoán, xem ra cô nhóc này cũng không hề thay đổi chút nào, có chút điêu ngoa ngang ngược nhiệt tình, đôi khi còn có vẻ —— hữu dũng vô mưu.

Cái bộ dáng hiện này này, nên gọi là —— người không biết không sợ thì hợp hơn.

Anh cũng không rảnh mà phân cao thấp với cô, ở trong mắt của anh, Diệp Nhất Đóa cũng giống với năm đó, vẫn chỉ là một cô nhóc thuần khiết.

Chẳng qua trước kia, cô nhóc này đơn thuần đến mức làm cho người ta lo lắng, tùy tiện bị mấy quý phu nhân đối trá khen một chút, cả người đã lâng lâng rồi, đặc biệt còn không tự hiểu lấy, hiện tại cô nhóc này đã tiến bộ không ít, bắt đầu học phân biệt lời nói của người khác là thật tâm, hay là nịnh nọt rồi.

Diệp Nhất Đóa nghe vậy, giữa hai hàng lông mày lập tức nhíu lại, khuôn mặt xinh xắn cũng nhăn lại ngay sau đó, dù loại không hiểu cùng không vui đều được viết hết trên mặt, "Vậy anh nhớ ra tôi? Phải hay không? Ngày đó còn giả bộ không biết, bây giờ thì lại thay đổi lời nói? Thật đúng là kỳ quái!"

Lục Minh Tuyên nhếch môi cười, nghĩ thầm cô nhóc này vẫn mồm miệng bộc tuệch như vậy, ở điểm này, vẫn là một chút cũng không thay đổi, anh còn nhớ rõ cô cãi lại anh ngay tại trận nữa, dáng vẻ này, diện mạo như vậy, thật vẫn ở trong đầu anh, để lại ấn tượng không nhỏ.

Ngón tay thon dài gõ lên mặt bàn, môi mỏng hơi cuộn lên, "Nhớ lại sớm hơn so với cô, là một việc rất có cảm giác ưu việt."

Diệp Nhất Đóa giận dữ đến mức muốn lật bàn, người này muốn bị đánh sao? ! Thế nhưng ấn ý nói trí nhớ của cô không tốt, trí nhớ không tốt, cũng ý nghĩa là trí thông minh không cao, người đàn ông này, lại dám nói cô không thông minh!

Ngón tay của cô, siết khăn trải bàn thật chặt, hai bên má, cũng bị anh làm tức giận đến mức phình to, hai con mắt mở to trừng anh, âm thầm quyết tâm —— tôi nhất định sẽ chứng minh với anh IQ của tôi rất cao!

Lục Minh Tuyên nhìn cô tức giận đến mức phồng má, ánh mắt hồ ly khê kheo lại, nhìn cô như vậy, giống như là cá vàng nhỏ đang bơi lội vậy, giống như đúc.

Ngón tay như có như không điểm nhẹ xuống mặt bàn, lại chậm rãi nói, "Diệp tiểu thư, có cần tôi nhắc nhở cho cô một vài từ mẫu chốt hay không?"

Diệp Nhất Đóa ngó anh, nghĩ thầm nên nói như thế nào, mới không có vẻ như đang cầu xin anh ta, lại có vẻ tự nhiên một chút.

Đúng lúc này, thì có người hầu bàn tới đây, hỏi bọn họ có muốn chọn món hay không, còn cố ý đề cử mấy loại đồ uống mới với bọn họ.

Diệp Nhất Đóa cực kỳ hiếu kỳ, liền bị hấp dẫn ngay, cô liếc mắt qua bảng giá, trong mắt có ý cười, nhìn về phía Lục Minh Tuyên, không hề ngượng ngùng hỏi, "Anh thanh toán chứ?"

Lục Minh Tuyên gật đầu một cái, lịch sự đề nghị cô tùy ý chọn món, "Xin cứ tự nhiên."

Đối với đáp án này của anh, rõ ràng Diệp Nhất Đóa rất không hài lòng, cô chỉ chỉ một loại rượu trái cây ở phía trên, hỏi người phục vụ, "Loại rượu trái cây này, là sản phẩm mới có giá đắt nhất hiện nay sao?" Chủ đạo của nhà hàng tròn chính là không khí tình cảm, giá tiền đều rất cao, mà giá của sản phẩm mới lại càng cao.

Người phục vụ vội vàng gật đầu, "Đúng, tiểu thư, loại rượu trái cây này, đã trở thành thức uống chủ đạo mùa này của chúng tôi."

"Vậy tốt, tôi muốn một ly loại này, cũng cho anh ta một ly." Cô chủ động, chọn món thay anh luôn.

Vốn tưởng rằng cô hành động ngang ngược như vậy, sẽ làm anh thay đổi sắc mặt, nhưng không nghĩ, người đàn ông này chỉ là nhếch môi cười cười với cô, cũng không có phản ứng nào khác.

Thực chất Diệp Nhất Đóa, chỉ hơi bối đồng, lúc ở nhà, hơn phân nửa thời gian và tinh lực, cô đều dùng để đối nghịch với cha mình Diệp Căn Hành, gần đây Diệp Căn Hành lại đều bận đi diễn ở nước ngoài, trong nhà cũng chỉ có một mình cô, cô không có ai chơi, phải chạy ra ngoài.

Gần đây đang lo không có ai có thể đối địch, cố tình lại xuất hiện một người đàn ông khiến cô có thái độ thù địch, đúng ý cô quá.

Cô cố ý hăng giọng một cái, giọng nói ngọt ngào vang lên trong nhà hàng, "Anh cũng đã nghe thấy, tôi gọi là đồ uống đắt nhất nơi này đây, anh có tiền không? Anh trả nổi sao?"

Nhìn bộ dáng này của anh ta, cũng không giống dáng vẻ không có tiền, nhưng cô lại càng muốn hỏi anh ta như vậy, chính là cố ý hạ thấp anh ta, để cho anh ta nếm thử ánh mắt người xung quanh một chút, trước kia những

lúc cùng đi dạo phố với Diệp Cẩn Hành, cô sẽ uốn éo cái miệng, lên giọng, kêu la với Diệp Cẩn Hành, "Cha, những thứ này đều là nhãn hiệu lớn đó, cha có thể mua cho con sao!"

Mỗi lần Diệp Cẩn Hành đều xấu hổ, kéo ống tay áo của cô, nhắc nhở cô nhỏ giọng một chút, tất nhiên cô sẽ không để Diệp Cẩn Hành được như nguyện rồi, mỗi lần đều làm cho tình hình càng ngày càng lớn, cuối cùng lại càng không thể cứu vãn.

Dĩ nhiên, chỉ cần là cô thích, cho dù đắt thế nào, Diệp Cẩn Hành đều sẽ mua cho cô, những cô nhân viên của các quầy hàng này, sau khi thấy cũng không khỏi khinh bỉ cắn răng, "Cha nuôi đều là cha đỡ đầu, còn gọi cha cái gì chứ."

Mà những thủ đoạn nhỏ này của Diệp Nhất Đóa, đối với Lục Minh Tuyên mà nói, chỉ là trò trẻ con, anh nhàn nhạt liếc mắt mọi người đang nhìn sang bên này xem trò hay một cái, sau đó dời ánh mắt mắt tình bơ đi, trên mặt vẫn là nụ cười quý tộc không thể xoi mói như cũ, nói với Diệp Nhất Đóa: " Cô thử nói xem?"

Anh là Quý tộc trời sinh, từng cử động, vô hình chung đều làm cho người ta một loại cảm giác bị áp bức, trong miệng dễ dàng toát ra ba chữ, khéo léo chuyển hướng, lập tức khiến sự kiêu ngạo của Diệp Nhất Đóa, chạy xa một vạn tám ngàn dặm.

Trộm gà không được còn mất năm gạo, Diệp Nhất đóa giận đến mức hai bên má lại càng phồng thêm, cô rất oán giận nhìn Lục Minh Tuyên, vừa định làm khó dễ, lại bị đôi mắt thâm thúy kia của anh hấp dẫn.

Mắt, hơn nữa chỉ có mắt, có thể thấy được tinh hoa của một người, còn khuôn mặt là nền tảng, phục vụ cho tinh hoa, có câu nói, nhìn mắt liền biết cao quý, mắt như Nhật Nguyệt, thần linh ra vào.

Không có tinh hoa, giống như con rồng bị Na Tra rút gân vậy, con người rồng tuếch bị cắt đi bộ não, cũng xuất sắc khôn kể.

Cô kinh ngạc nhìn vào đôi mắt đen của anh, lại càng thêm bối rối về thân phận của anh, tính cô nôn nóng, lúc này không để ý tới cái khác, lập tức đập tay lên bàn, cơ thể nghiêng về phía trước, rất khẩn cấp hỏi, "Từ then chốt, anh gợi ý cho tôi đi!"

Người đàn ông nhếch môi, lại chậm rãi nói ra ba chữ, "Uất kim hương."

"Uất kim hương?" Cô không nhìn được lắm bám theo, trong đầu hiện ra vườn hoa Uất kim hương, cô đang cực kỳ giận dữ, chạy về phía vùng hoa Uất kim hương, hung hăng giẫm đạp lên.

Cô bỗng ngẩng đầu lên, ngón tay chỉ thẳng vào anh, kinh ngạc đứng dậy, "Anh là người nhà họ Lục? Chính là Lục Minh Tuyên đó?" Lúc này, cô hận không thể đập đầu, tại sao cô lại chọc vào anh ta chứ!

Một lần không được, còn hai lần! Xem thế này, thật đúng là đụng phải họng súng rồi!

Lục Minh Tuyên gật đầu, "Ừ, xem ra cô đã nhớ ra rồi."

Diệp Nhất Đóa ngẩn người, trong lòng lo lắng, đặt mộng ngồi trở lại chỗ của mình, một ý nghĩ lặp đi lặp lại trong lòng - cô xong đời rồi, lần này lại xong đời rồi!

Ký ức có liên quan đến Lục Minh Tuyên, tuyệt đối không thể gọi là tốt đẹp, anh làm cho cô, đặc biệt mất thể diện!

Cô nhớ, cô bị mọi người bao vây khen có phúc khí, mà Lục Minh Tuyên đi từ trên lầu xuống, thản nhiên dùng mấy câu nói đã đánh bại cô rồi, sau đó dù đã được Diệp Cẩm hành dăn dò, cô vẫn thật sự nuốt không trôi khẩu khí kia, giẫm nát vườn hoa Uất Kim Hương mà anh ta trồng.

Tiếp theo sau đó, lại bị người phát hiện, bị Diệp Cần Hành mắng cho một trận.

Lục Minh Tuyên thấy dáng vẻ này của cô, nụ cười lại càng sâu, "Diệp tiểu thư, mời về sau không nên tùy ý giẫm đạp lên hoa Uất Kim Hương của tôi."

Diệp Nhất Đóa thiếu chút nữa thì có cảm giác muốn độn thổ, năm đó sau khi sự việc xảy ra, Lục Minh Tuyên cũng không trừng phạt cô, mà phái người nói lại, nói xin cô về sau không nên tùy ý giẫm đạp lên thành quả lao động của anh. So sánh với sự rộng lượng của anh, việc cô cố ý đi giẫm nát vườn hoa Uất Kim Hương của anh, thật đúng là cực kỳ thấp kém.

Cho dù anh không truy cứu, cô cũng đã bị tất cả mọi người trong vòng quan hệ truy cứu một lần rồi, bọn họ đều đang đồn đại, tiểu thư nhà họ Diệp thật là phách lối, lại dám công khai đối nghịch với người thừa kế của nhà họ Lục, thực là không biết xấu hổ.

Thế cho nên sau đó, cô cũng không dám bước vào trong vòng quan hệ kia một bước nào nữa, còn cố ý lẩn tránh tin tức về Lục Minh Tuyên, lại không nghĩ rằng, cô lại gặp anh ở nơi này!

Lần này, thể diện của cô đều vứt xuống Thái Bình Dương rồi, tại loại nhà hàng tròn chưa được xếp hạng ở toàn cầu này, cô còn chất vấn anh ta, có thể trả nổi tiền hay không!

Nếu là chuyện lần này truyền đi nữa, sợ rằng cô không thể lẫn lộn được nữa.

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được che gò má nóng rực của mình, thật mất mặt, lại rất rơi cấp bậc hỏi anh, "Anh có nói chuyện này ra hay không?"

Thế nhưng người đàn ông lại lắc đầu.

Trước khi anh tới, cũng đã có kế hoạch rồi, anh cần cho Diệp Nhất Đóa một chút ớn huệ nhỏ, như vậy cô bé mới có thể mua trướng được.

Ngay cả khi người đàn ông đã hứa hẹn, nhưng trong lòng của Diệp Nhất Đóa, vẫn thầm lo lắng, dù sao, nhà họ Lục cũng không phải một gia đình bình thường, trước kia là cô u mê ngu ngốc, không hiểu chuyện, hiện tại cô đã am hiểu sâu sắc quy định cứng nhắc của xã hội thượng lưu, đương nhiên sẽ có điều kiêng kỵ rồi.

Niên đại này, nhiều nhà giàu mới nổi, cường hào cũng nhiều, rất nhiều cường hào cũng la hét, nói mình có tiền nhiều hơn so với những người của xã hội thượng lưu, giá trị tài sản lớn hơn so với những người trong xã hội thượng lưu đó, nhưng đây chẳng qua là một cách nói an ủi trong lúc bọn họ tán gẫu mà thôi, không hề có căn cứ!

Lại không bàn về vấn đề tài sản, chỉ nói đến phương diện giao tiếp, những người trong xã hội thượng lưu, vĩnh viễn không chơi với nhóm cường hào, mà cho dù hai nhóm tụ họp, thì khắp người có cảm giác không được tự nhiên, cũng chỉ có cường hào mà thôi.

Cường hào chột dạ, sợ hãi, cũng giống như, người của xã hội thượng lưu có thể đi xe rơm mặc hàng vỉa hè, còn cường hào lại không dám.

Có một số cường hào, tốn mấy trăm vạn mua một bữa họa treo trong nhà, lại tầm thường không chịu được, mà xã hội thượng lưu, ngay cả treo bữa tranh có mấy chục đồng, nhìn cũng vẫn có phẩm vị như vậy. Người của xã hội thượng lưu rất coi trọng hình tượng, mỗi một người đều ăn mặc phù hợp như vậy, bảo thủ mà không kiêu căng. Nhìn từ xa cao quý không thể chạm vào, thực sự tiếp xúc ở khoảng cách gần, lại thấy khiêm tốn hiền hòa như vậy, giống như hàng xóm vậy.

Mà giờ phút này, Lục Minh Tuyên cho cô cảm giác chính là, cao quý không thể chạm vào giống như trước đây, mặc dù hai người cách nhau rất

gần, nhưng trong lúc vô hình trên người anh cho cô cảm giác bị áp bức, lại đủ để làm cô hít thở không thông.

Nhà họ Lục là loại gia đình nào chứ, sơ lược nói ra, cũng có thể làm cho người ta cảm thấy khoa trương đến mức không thể khoa trương hơn được! Sau khi rõ ràng lai lịch nhà họ Lục, cho dù dáng vẻ tiểu thư của Diệp Nhất Đóa có kiêu ngạo đến mức nào, cũng không thể nhen nhóm một chút nào nữa rồi.

Hiện tại cô thật hồng rồi, hồng đến cực điểm, tay bụm lên má, từ từ hướng vào phía trong, dần dần che hai mắt của mình, bức bách mình không nhìn anh ta nữa, chỉ cần không nhìn, có thể giảm bớt loại uy hiếp đó đi một chút.

Nhưng cô đã nghĩ sai rồi, cho dù là cô không nhìn, thì Lục Minh Tuyên cũng vẫn ở đó, cả người anh phát tán ra cảm giác tồn tại rất mãnh liệt, làm cho cô mặc dù có nhắm mắt lại, cũng không dám bỏ qua chút nào.

Cô thật sự không chịu nổi, cuối cùng chỉ có thể lấy hai tay ra, mở mắt, rất bất đắc dĩ nói: "Lục thiếu, từ lúc bắt đầu anh đã nói cho tôi biết, vậy thì thật tốt, hai chúng ta. Hai chúng ta cũng không đến nỗi, hiểu lầm sâu như thế." Cảm giác hồi hận đứt ruột, chẳng qua cũng chỉ là như thế này thôi.

Ánh mắt người đàn ông đầy ý cười, cố ý đem lời của cô..., thay đổi lại cách nói, đáp trả lại cô, "Diệp tiểu thư, nếu như từ lúc bắt đầu, cô đã nhận ra tôi là ai, thì chúng ta cũng không đến mức sinh ra nhiều hiểu lầm như vậy."

Diệp Nhất Đóa không nhận ra anh nhanh như vậy, anh cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao đối với cô nhóc này mà nói, đoạn ký ức kia, cũng không tính là tốt đẹp.

Anh vừa định tiến vào chủ đề chính hôm nay, lại thấy người phục vụ đi tới, liền nuốt lời nói xuống.

Người phục vụ bưng rượu trái cây của hai người lên, Diệp Nhất Đóa đang buồn rầu không biết ứng đối với Lục Minh Tuyên như thế nào, thấy có rượu trái cây bưng lên, vội vàng uống một ngụm nhỏ, "Mùi vị là lạ thế nào." Cô tự nhiên nói một câu.

Nhưng ngại vì Lục Minh Tuyên ở đây, cô lại nghĩ không ra nên nói gì tiếp, lại vội đầu uống thêm vài ngụm nhỏ nữa.

Ăn không nói ngủ không nói, tác phong của Lục Minh Tuyên thật tốt, cũng không hề nói chuyện lúc cô đang uống rượu trái cây, mà đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài đã vừa lên đèn rồi, nhà hàng nằm giữa vòng xoay, bên ngoài ánh sáng lung linh, ban đêm như này, xem ra cũng không tồi.

Diệp Nhất Đóa thấy Lục Minh Tuyên không nói gì *, tâm trạng cô hơi buồn lòng, lại không nhìn được uống tiếp, bất chợt, tay nhỏ bé của cô run lên, nhẹ buông tay, ly thủy tinh trong tay liền rơi xuống đất, vỡ tan tành.

Lục Minh Tuyên nghe thấy tiếng vang, lập tức quay đầu nhìn về phía Diệp Nhất Đóa, chỉ thấy Diệp Nhất Đóa đang run người đứng dậy, một tay chống lên bàn, một tay đỡ ngực, trên mặt lộ vẻ đau đớn.

Diệp Nhất Đóa chỉ cảm thấy lồng ngực giống như bị cái gì đè ép lên vậy, hoàn toàn không thở được.

Sắc mặt của cô trắng bệch, há miệng thở hổn hển, thống khổ rên rỉ, một tay bụm chặt lồng ngực, một cái tay khác túm lấy vạt áo Lục Minh Tuyên cầu cứu, "Tôi. Tôi thở gấp. Tôi không thở được, nhanh."

Cả khoang miệng cùng cổ họng đều khó chịu, thực quản còn có dạ dày cũng rất đau, đầu cô đầy mồ hôi, ý thức cũng dần dần bắt đầu mơ hồ, trong mơ mơ màng màng, cô cũng cảm giác được Lục Minh Tuyên đang đỡ cô, cô khó có thể chịu đựng được, chỉ có thể níu thật chặt lấy vạt áo của anh, nắm lấy một chút cơ hội cầu cứu ít ỏi, "Cứu. Cứu tôi."

Thẳng đến lúc mệt mỏi đến hôn mê, cuối cùng cả người cô cũng xụi lơ xuống.

Ở khúc quanh của phòng ăn, có người không tiếng động quay hết lại một màn này, sau đó bám theo bọn họ xuống lầu.

*

Cố Tử Mạt ngồi ở trong thư phòng, nhìn tập tài liệu càng xem càng mỏng trong tay, không nhịn được duỗi lưng mỗi một, ánh mắt nhìn chăm chú lên đồng hồ báo thức.

Cây kim đã chỉ về hướng số 10, đã muộn rồi, nhưng Lục Minh Tuyên hình như vẫn chưa về, cô cũng không nghe thấy tiếng động anh mở cửa vào.

Cô nghi ngờ đi ra cửa, vừa ra khỏi cửa chính là phòng khách, trong phòng khách không có ai, cô liền vào phòng ngủ tìm, cũng không có ai, cô gọi mấy tiếng, vẫn không có ai đáp lại, xem ra thật sự chưa trở về rồi.

Bóng đêm dần khuya, anh về trễ như vậy, nhất định là không bình thường.

Dù sao, anh chỉ nói qua loa là muốn ra ngoài gặp một người bạn thôi, ra ngoài lâu như vậy rồi, mà còn chưa đủ sao?

Người đàn ông này, là muốn đi suốt đêm sao?

Cô đi tìm điện thoại di động, chuẩn bị gọi cho anh, tìm đi tìm lại trong phòng, nhưng vẫn không tìm thấy điện thoại di động của cô? Ở đâu chứ?

Cô nghĩ ngay đến, thẻ căn cước của cô biến mất, là bởi vì Đại Thiên mượn để mua xe, vậy điện thoại của cô?

Thật đáng hận là, ánh mắt cô nhìn khắp nhà, thế nhưng không có laptop điện thoại bàn!

Trong nhà không trang bị điện thoại bàn, đương nhiên cô cảm thấy kỳ quái, bởi vì những phòng khác còn chưa tìm, cô quyết định tìm lần lượt từng phòng, cô đến phòng ngủ ở bên trái trước, thử mở cửa, nhưng không nghĩ rằng, không đẩy ra được, hẳn là đã bị khóa rồi.

Cái này giống như một cái bẫy liên hoàn, vì muốn ép cô đi tìm chìa khóa vậy.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Trong Phòng Tắm Động Tình! Gặp Nạn 1

Cái phòng này, không có dụng cụ gia đình nào dư thừa, cũng không có đồ trang trí dư thừa, thậm chí ngay cả dấu vết đã từng có người ở cũng không có, đúng là đáng vẻ Lục Minh Tuyên mới vừa dọn vào, nếu như cô muốn kiểm tra toàn bộ, cũng rất dễ dàng.

Dù sao, đi tới đi lui cũng chỉ có một chút đồ vật như vậy thôi, xem qua xem lại một chút là xong rồi.

Nhưng cô lại không thể làm như vậy, như vậy không công bằng với Lục Minh Tuyên, mặc dù bọn họ là vợ chồng, nhưng điều này cũng không có nghĩa là, cô có thể tùy tiện xâm nhập bất kỳ nơi riêng tư nào của anh.

Cô chán nản ngồi trên ghế sa lon, nhớ lại xem điện thoại di động của mình có thể bị để ở đâu.

Cô nghĩ đi nghĩ lại, hình như đêm đó từ nhà hàng trở về, cô vẫn chưa nhìn thấy điện thoại di động của mình, để quên ở nhà hàng sao? Chắc không đến mức đó chứ.

Chẳng lẽ, bởi vì đêm qua quá nhiệt tình cùng Lục Minh Tuyên, mà trí nhớ của cô không chính xác rồi, cô nghĩ mãi không ra, chỉ kém chút sẽ vô đầu bứt tai.

Đang suy nghĩ, ngoài cửa liền truyền đến tiếng mở khóa, trong lòng cô trở nên kích động, chạy tới, từ bên trong mở cửa ra cho anh.

Quả nhiên trông thấy anh đang đứng ngoài cửa, ngọc thụ lâm phong, anh không nói chuyện, nhưng dưới tình huống cô không biết được tin tức của

anh, lại có hàng ngàn vạn lời muốn nói với anh, nhưng lời đến khóe miệng, lại không nói ra được cái gì nữa.

Dù Lục Minh Tuyên chỉ là đứng ở nơi đó không nói tiếng nào, cũng làm cho cô mặt đỏ tai nóng, khó có thể chống đỡ!

Anh kéo tay cô, vào phòng, giải thích với cô, "Bạn anh vì dị ứng dẫn đến khó thở, cho nên phải đưa cô ấy đi bệnh viện."

"Oh." Cô đưa cằm đến gần đầu vai của anh, hít sâu một hơi, sau đó hài lòng gật đầu với anh một cái, "Quả nhiên có mùi sát trùng nồng nặc ở bệnh viện, anh không lừa dối em."

Bất giác, người đàn ông cười ranh mãnh nói, "Ngược lại anh lại quên mất, anh có vợ là điều hương sư, về sau anh đi đâu, cô ấy chỉ cần ngửi một cái là biết, hoàn toàn không cần xin phép nữa."

Nói đến chuyên môn và thể mạnh của cô, cô hả hê đắc ý, đẩy anh một cái, rất hoạt bát nói, "Không được! Xin phép là nhất thiết phải có, còn đây là khâu cần thiết!"

Bởi vì lần này anh khiến cô lo lắng, cho nên cô cố ý nói như vậy.

Thật ra thì cô không hề muốn can thiệp cuộc sống của anh, dù cho cả người anh đều là vẻ thần thần bí bí, cô cũng không muốn đuổi theo hỏi anh cái này cái kia, có một số việc, cần tiến dần từng bước.

Nghĩ tới đây, cô liền thay đổi lời nói, cằm dán sát vào đầu vai anh, bổ sung, "Thật ra thì cũng không cần mỗi lần đều phải xin phép, em lừa anh thôi."

Hai ngày nay, hai người cơ bản đều ở bên nhau, cho nên có vẻ cực kỳ dính lấy nhau.

Người đàn ông lại từ phía sau vuốt vuốt mái tóc sau gáy cô, nói rất dịu dàng, "Không có chuyện gì, thật ra thì mỗi lần anh đều có thể xin phép em được."

"Tùy anh." Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại thấy cực kỳ ngọt ngào, cô thay đổi vị trí, chui vào trong ngực anh, chóp mũi càng gần sát vào vạt áo sơ mi phía trước của anh.

Bỗng dưng, từ chóp mũi nhạy bén của cô, trong đầu của cô tự động hình thành một loại mùi thơm.

Cái loại mùi thơm này, pha trộn trong mùi sát trùng nồng nặc, mặc dù đến hương cuối rồi, vẫn cứ rõ ràng như thế, nếu như cái mũi của cô không có sai, vậy chắc là hỗn hợp hương trái cây, xạ hương, đàn hương điều phối thành.

Phải là một loại dầu thơm của S. T. Dupont, rất nhạt, rất ngọt, rất quyến rũ, rất dễ hòa hợp!

Có loại mùi vị ngọt ngào thấm vào ruột gan, nó làm cho người ta trở nên sinh động, quyến rũ, ngọt ngào,

Cái loại cảm giác ngọt ngào đó không hề ngán chút nào, là một loại ngọt ngào rất tươi mát, làm cho người ta cảm thấy rất ngọt ngào rất dễ chịu, hơn nữa còn làm cho người ta cảm thấy có một loại mùi hương quyến rũ của phụ nữ. Cẩn thận ngửi lại, giống như là một cô gái dịu dàng điềm tĩnh đang đắm chìm trong ánh trăng nhu hòa, rất làm say lòng người.

Không biết làm sao, trong đầu của cô liền nháy ra một người —— Diệp Nhất Đoá, cảm giác rất quý dị, thậm chí khiến cho cô có cảm giác bây giờ mình đang rối loạn thần kinh.

Nghĩ tới đây, cô liền đẩy người anh ra, muốn cởi áo khoác của anh, "Mau vào phòng tắm tắm một cái đi."

Ngón tay của người đàn ông, theo bản năng liền đẩy tay của cô ra, hình như không định để cho cô cởi áo khoác giúp anh.

Tay của cô chững lại, cũng không che giấu, trực tiếp liền hỏi, "Làm sao vậy?"

Người đàn ông lại từ từ cởi áo khoác của mình xuống, rồi sau đó móc từ trong túi áo ra điện thoại di động của cô, "Tối hôm qua lúc ăn cơm, em để quên trên bàn ăn, anh cũng quên đưa lại cho em."

Điện thoại di động tự động đánh mất bị đưa đến trong tay mình, đương nhiên cô hết sức vui vẻ nhận lấy, lại vội vàng đón lấy áo khoác của anh, đẩy anh đi vào phòng tắm, "Được rồi được rồi, nhanh đi tắm đi, hiện tại em không chịu nổi mùi thuốc khử trùng trên người anh nữa rồi."

Nhưng người đàn ông không hề động, ngược lại dùng ngón tay nâng cằm của cô lên, cười cợt nhả, "Có muốn cùng nhau hay không?"

Cố Tử Mạt phản xạ có điều kiện nhớ đến mọi chuyện đêm qua, khuôn mặt không nhịn được đỏ lên, cô đẩy anh ra, rất nghiêm túc nói, "Nếu chúng ta cùng nhau, em đoán anh sẽ không tắm xong được đâu."

"Hả?" Người đàn ông vừa hỏi cô, vừa cởi quần áo, chỉ chốc lát sau, gần như đã cởi hết quần áo trên người rồi, nhìn không sót cái gì trên cơ thể cường tráng.

Cố Tử Mạt không nhịn được cúi thấp đầu xuống, không nhìn anh nữa, không nhịn được dùng lời nói để trêu đùa anh, "Cứ như vậy, em sẽ không nhịn được mà cưỡng gian anh đó."

"Được, đến đây đi, tùy ý em đó!" Người đàn ông dang hai tay, nghiêm túc mời mọc.

Thấy người đàn ông tích cực đùa dai như vậy, Cố Tử Mạt gần như muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Người đàn ông này đang làm cái gì? Thuyết minh ba chữ —— giả vờ đứng đắn!

Cô không muốn tiếp tục để ý đến anh nữa, đẩy anh vào trong phòng tắm, "Được rồi được rồi, anh mau tắm đi, cởi sạch như vậy rồi, cũng không sợ bị cảm nữa." Nói xong lời này, cô cầm áo khoác, xoay người rời đi, không cho anh bất kỳ cơ hội nào để tiếp tục trêu chọc cô nữa.

Lục Minh Tuyên nhìn cô đi ra chỗ khác, nhếch miệng lên, đẩy cửa vào phòng tắm, nhưng mà anh cũng không có đóng cửa, mà hoàn toàn là một tư thế rất hoan nghênh nhìn ngắm.

Đợi anh đi vào, Cố Tử Mạt đi tới, thầm nghĩ có nên đóng cửa giúp anh hay không, anh không biết xấu hổ, nhưng cô còn muốn giữ mặt mũi đấy.

Nhưng suy nghĩ một chút, vẫn thôi, cô sợ mình ngang nhiên xông qua đóng cửa, anh sẽ từ bên trong đưa tay ra, kéo ngay cô vào bên trong mất!

Nhưng nói cho cùng, mùi thơm trên áo khoác ngoài, vẫn khiến cho cô lưu tâm, cô nghĩ đến Diệp Nhất Đóa, nhưng sau đó, cô liền phủ nhận ý nghĩ này của mình, quá không có cơ sở rồi.

Lục Minh Tuyên quang minh chính đại đi gặp bạn, sao lại có thể gặp Diệp Nhất Đóa chứ, huống chi, ngày hôm qua vẫn còn đối chọi gay gắt cùng với Diệp Nhất Đóa, hôm nay liền đổi tính, càng không phải là phong cách của anh.

Có lẽ quệt phải ở trong bệnh viện thôi.

Nghĩ như vậy, tâm tình của cô thoải mái hơn rất nhiều, cất xong áo khoác của anh, lại ngồi trên ghế salon.

Ban đêm yên tĩnh, ở trong không gian có hạn này, tiếng nước chảy rào rào trong phòng tắm truyền vào lỗ tai, chỉ cảm thấy mập mờ ảm đạm, cực kỳ mê người.

Cố Tử Mạt đứng ngồi không yên, lúc thì lật tạp chí, lúc thì lại sửa sang lại đĩa trái cây, nhưng vẫn không thể ổn định tâm trạng lại được, sự nóng của cô, tản mát ra từ tận đáy lòng.

Lúc cô đang lặp lại việc chuyển vị trí, thì giọng nói của Lục Minh Tuyên từ trong phòng tắm truyền đến, "Tử Mạt, lấy một cái khăn tắm vào đây, ở đây không có."

"A, biết." Cô vội vã trả lời, không kịp nghĩ nhiều, đã đi lấy khăn tắm cho anh, sau đó đi tới, đứng xa đuổi tay đưa vào, "Cho anh."

"Tiến vào thêm một chút nữa, mắt anh bị nước vào, nhìn không rõ."

Sau khi Cố Tử Mạt nghe xong, không thể làm gì khác hơn là đi vào gần hơn một chút, chân còn chưa đứng vững, đột nhiên một đôi tay đã kéo cả người cô vào.

Đôi tay đột nhiên đưa lên cao, còn chưa kịp kêu lên, cả người đã rơi vào trong lòng Lục Minh Tuyên.

"Không phải nói sẽ cưỡng gian anh sao? Cơ hội đến rồi." Cầm của anh, tỳ mạnh lên cái trán của cô, giọng nói khàn khàn hấp dẫn.

"Em chỉ nói là, nếu không nhịn được, nhưng bây giờ em vẫn nhịn được, không cần anh phải hy sinh bản thân như vậy." Cô không nhịn được biện giải.

"Tử Mạt, em là vợ của anh, anh rất vui được hy sinh vì em, buổi sáng sớm, không phải em nói muốn kiểm tra cơ thể của anh sao, vậy bây giờ hãy đến đây đi." Người đàn ông đáp lại, trong giọng nói đầy mập mờ.

"Em. Em nói đùa thôi, anh đừng coi là thật chứ." Quả thật cô không biết nói gì về bản thân mình nữa, vào buổi sáng sớm, cô cũng quá thất sách rồi.

Mà người đàn ông trước mắt này, không chỉ có trí nhớ siêu cường, còn đặc biệt sẽ lợi dụng tài nguyên, anh là sói, cô là con thỏ trắng, chỉ có thể mặc cho anh nhào nặn.

Lúc này, chú thỏ trắng đã nhanh chóng nằm trong lòng sói xám rồi, thân thể của cô, gần như sụp đổ toàn bộ trong những nụ hôn nồng nhiệt của anh, tay của anh lại càng đổ thêm dầu vào lửa, đủ loại du động từ trên xuống dưới.

Cổ Tử Mạt giống như bị vây ở nơi đầu sóng ngọn gió, hoàn toàn không biết đâu là tây, đâu là đông.

Lục Minh Tuyên di chuyển đôi môi rời khỏi đôi môi của cô, rơi xuống xương quai xanh tinh xảo của cô, chạm lên da thịt trắng nõn mềm mại của cô, khiêu khích lên một mảnh đỏ ửng.

"Kết quả kiểm tra như thế nào? Có muốn hay không thuận tiện làm bề ngoài?" Anh dẫn dụ cô dựa sát vào vách tường và cơ thể của anh, đôi môi khê cắn xương quai xanh của cô, giở trò trêu đùa cô nói.

Cô làm sao chịu nổi sự trêu đùa này của anh, phía sau vách tường lạnh băng, nhưng cả người, lại nóng rực như thiêu đốt, cảm giác nóng và lạnh, cũng đừng quá mức như thế.

Anh hoàn toàn không buông tha cô, hơi dùng sức một chút, cắn sâu hơn lên xương quai xanh của cô, "Hả?"

Cô không chịu nổi sự hành hạ của anh, chỉ có thể bật ra mấy chữ từ trong mơ hồ hỗn độn, "Không. Không cần."

"Đã kiểm tra, lại không viết kết quả kiểm tra, thói quen như vậy, cũng không quá tốt."

"Ừmh. Viết cũng vô dụng, không cần viết."

"Kết luận bằng miệng cũng được."

"Ừmh. Không."

"Một cơ hội cuối cùng, kết luận bằng miệng cũng được." Người đàn ông thở hốt hển ngẩng đầu lên, ánh mắt của anh xuyên thấu qua bóng tối, chặt chẽ nhìn cô chăm chú.

"Em. Được rồi, em kết luận, cơ thể của anh siêu khỏe, siêu đẹp, mạnh mẽ như nước thủy triều." Cô bị anh trêu đùa đến mức phải chịu thua, không thể làm gì khác hơn là giơ tay đầu hàng.

Nếu cô thật sự không thuận theo anh, chỉ sợ tối nay anh sẽ không để yên cho cô đâu.

Khóe môi Lục Minh Tuyên nâng lên, ngẩng đầu lên khỏi cơ thể từ suy yếu đến sụi lơ của cô, ôm chặt cô, đôi môi áp vào bờ môi cô, ngăn chặn tất cả những lời cô muốn nói, chậm rãi đi từ phòng tắm, về phía phòng ngủ.

Hai người cùng nhau ngã lên giường lớn mềm mại, cùng hướng đến cánh cửa của chỗ sâu, âm thầm dùng hết toàn lực, dung nhập vào chỗ sâu của nhau.

.

Đêm khuya, Cố Tử Mạt từ trong giấc ngủ ngán tỉnh lại.

Cúi đầu, nhìn thấy một cánh tay vắt ngang qua eo mình, tràn đầy tham muốn giữ lấy ôm cả người cô vào trong lòng.

Lục Minh Tuyên còn đang ngủ, anh cong người, cánh tay kê ở dưới đầu cô, hoàn toàn là một dáng vẻ bảo vệ, mặc dù đang trong trạng thái ngủ, nhưng vẫn không chịu buông cô ra.

Cố Tử Mạt lắc đầu một cái, im lặng cười khẽ, người đàn ông này, vẫn luôn bảo vệ cô, dù là đang ngủ, cũng không ngoại lệ.

Không khỏi vươn tay, nhẹ nhàng vén chỗ tóc rơi trên mắt anh ra, lộ ra một đôi lông mày rậm, lông mi của anh rất dài, mũi dọc dừa, môi mỏng hoàn mỹ.

Thời điểm chân chính gặp anh lần đầu tiên, cô cảm thấy khí thế của anh rất cường đại, phong cách tướng mạo đều tốt. Tuy nói là cự ly càng xa, lại càng thấy đối phương hoàn mỹ, nhưng đối với anh mà nói, cô cảm thấy, càng tiếp xúc với anh, cô càng cảm thấy anh hoàn mỹ vô địch.

Hôm nay, chỉ yên lặng nhìn anh như vậy, cũng giống như nhìn như thế nào vẫn không đủ vậy .

Muốn dùng tay chạm vào mặt của anh, rồi lại sợ sẽ làm anh tỉnh lại, anh vất vả ở tổng bệnh viện với bạn cũ không ít, khẳng định mệt mỏi rồi.

Nghĩ đến cái người bạn cũ kia của anh, lại nghĩ đến cái mùi thơm đó, trong lòng Cố Tử Mạt thầm than một tiếng, thận trọng nâng ánh tay đè trên người mình lên, chống thắt lưng đang đau nhức không ngừng, xuống giường, từ trên mặt đất nhặt lên quần áo bị anh mạnh mẽ xé toang của mình, khoác lên người, mới rón rén rời khỏi phòng ngủ.

Gân như là trong nháy mắt Cố Tử Mạt đóng cửa, thì người đàn ông tỉnh lại.

Mở mắt, tròng mắt đen quét qua chiếc giường lớn trống rỗng, nhiệt độ trên tay vẫn là ôn nóng, chỉ không biết người đã đi nơi nào.

Lại nằm trên giường đợi một lát, vẫn không thấy Cổ Tử Mạt trở lại. Lúc này Lục Minh Tuyên cũng hết buồn ngủ, không có cô ở bên người, hình như làm thế nào cũng không ngủ được, vì vậy cũng xuống giường.

Trong phòng khách chỉ mở một chiếc đèn, lúc này tản ra một ánh sáng màu vàng nhạt.

Lục Minh Tuyên tìm thấy bóng dáng mảnh khảnh ở ngoài ban công cửa sổ sát đất .

Cổ Tử Mạt cúi đầu, không biết đang nhìn cái gì, đứng yên ở nơi đó.

Lục Minh Tuyên như có điều suy nghĩ nhìn cô rất lâu, mới cất bước đi tới, đứng lại sau lưng cô, vòng tay qua người cô, ôm cô vào trong ngực.

"Muộn như vậy còn không ngủ, có tâm sự?" Anh bất đắc dĩ không biết khóc hay nên cười, xem ra anh dùng sức còn chưa đủ, không làm cho cô mệt đến mức không rời giường nổi.

Cổ Tử Mạt không biết nên trả lời anh như thế nào, vì vậy ánh mắt trầm mặc, đúng là cô có tâm sự, nhưng phải mở miệng nói với anh thế nào đây.

Nếu cô hỏi anh, bạn cũ của anh là ai, là trai hay gái, có phải có vẻ cố ý, có vẻ cô không tin tưởng anh hay không?

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 90: Trong Phòng Tắm Động Tình! Gặp Nạn 2

Đạo vợ chồng, là ở chung với nhau, hiển nhiên ở phương diện này, cô còn chưa đủ thành thực, lại càng không đủ lão luyện.

Rất lâu cô vẫn không nói tiếng nào, giữa hai hàng lông mày của Lục Minh Tuyên dần dần nhú lên, bỗng buông cô ra, xoay bả vai của cô, để cho cô nhìn thẳng vào mắt anh, "Tử Mạt, có chuyện gì, nhất định phải nói với anh, em phải nhớ kỹ, hiện tại anh là người thân nhất của em."

Nói tới đây, anh làm như thở dài, lại nói, "Trước kia em đối với anh, luôn có một loại thái độ nhàn nhạt, như vậy làm cho anh thấy rất thất bại, hiện tại anh là người thân nhất của em, em nên tin tưởng anh, Tử Mạt."

Lông mi của Cố Tử Mạt run rẩy, sau đó nâng ánh mắt lên, nhìn thẳng vào mắt của anh.

Ánh mắt của anh rất đẹp, cũng rất thẳng thắn, cô không hề tìm được vẻ mặt không thành thật nào. Mà một người đối với cô tốt như vậy, sao cô lại có thể nghi ngờ anh chứ?

Thật ra thì cô tin tưởng anh, vốn dĩ thời gian bọn họ quen biết cũng không dài, sống cùng nhau cũng mới bắt đầu gần đây thôi. Nếu như không có chút tin tưởng lẫn nhau, như vậy giữa bọn họ cũng không còn lại cái gì nữa rồi.

Huống chi, bắt đầu cuộc hôn nhân này, cũng không phải thuận túy, cô lợi dụng anh, mà anh, còn bị cô lừa mà chẳng hay biết gì. Có thứ nguy hiểm đến nền móng hôn nhân như vậy, một khi phần phía trên rung chuyển, rất có thể sẽ là tai hoạ ngập đầu, đổ nát toàn bộ.

Dĩ nhiên cô biết bản thân là thế nào, cô phạm vào căn bệnh mà người phụ nữ nào cũng mắc phải - bệnh đa nghi.

Sau khi gặp phải Hà Ân Chính bắt cá hai tay, ở trước mặt những người phụ nữ khác, lòng tự tin của cô giảm bớt rất nhiều, bởi vì cô cảm thấy không có nắm chắc, không có lòng tin, cho nên, mới có thể cảm thấy ghen tỵ.

Chẳng qua những điều này, anh đều không thể hiểu rõ được.

Suy nghĩ của phụ nữ và đàn ông luôn luôn bất đồng, mặc dù Lục Minh Tuyên dịu dàng săn sóc cỡ nào, nhưng tâm tư cũng sẽ không nhạy cảm cần thận giống như phụ nữ.

Cho nên, đương nhiên anh không thể phát giác ra vấn đề trên áo khoác của anh, tự nhiên cũng sẽ không thể hiểu được sự bất an của cô, mà hôm nay, cho dù anh nói gì, cũng khó mà hóa giải sự buồn khổ tron lòng cô.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy mất mát.

Cô cũng từng cảnh báo bản thân, đừng làm người phụ nữ khiến đàn ông chán ghét, không cần phạm phải tội xấu giống những người phụ nữ khác - đa nghi, nghi kỵ, ham muốn chiếm hữu quá mạnh mẽ.

Nghĩ như vậy, cô cảm thấy bản thân đang tự ép mình mệt mỏi thôi.

Ngày trước, cô là con gái nhà họ Cố, cô phải thận trọng ở khắp nơi, chỉ sợ trêu chọc người nhà họ Cố thật sự, mà bây giờ, cô là vợ của Lục Minh Tuyên, cô nên suy nghĩ vì anh, suy tính vì hôn nhân của bọn họ.

Điều này cũng giống như, thoát khỏi một nhà tù, lại nhảy vào lồng giam của một người khác, mặc dù hiện tại xem ra, người sau thoải mái hơn người trước.

Nhưng, chuyện tương lai, nào ai biết được?

Hiện tại, thậm chí cô cũng có điểm hoài nghi cái quyết định ban đầu kia rồi, ngón tay như có như không xoa xoa chiếc nhẫn trên tay mình, trong lòng lạnh thấu.

Lục Minh Tuyên thấy cô không nói, giật mình, cúi đầu hôn cô, môi dừng lại ở chiếc cằm trơn bóng mượt mà tinh xảo của cô, lưu luyến ở trên đó quên về, mang theo vẻ lấy lòng rõ ràng.

Cố Tử Mạt mở hai mắt ra, chống lại ánh mắt của anh, anh hỏi cô, "Tử Mạt, em có anh, anh có em, anh là người thân nhất của em, em cũng là người thân nhất của anh, em nói có phải không?"

Cố Tử Mạt nhìn đôi mắt xinh đẹp thâm thúy của anh, trong lòng đã sớm biết anh nghiêm túc, cảm thụ được sự thân mật thích hợp của anh, đáy lòng của cô, tự nhiên tản ra cảm giác áy náy với anh.

Không thể phủ nhận là, cuộc sống của cô đã bắt đầu trở nên nhiều màu hơn rồi, ít nhất đã không tính là hồngбет, người có công lớn nhất trong việc này, chính là người đàn ông trước mắt này, trải qua mấy ngày nay, vẫn cứ làm bạn ở bên cạnh cô, toàn tâm toàn lực chịu đựng cô.

Cô còn có cái gì chưa thỏa mãn chứ?

Tuy rằng trong cuộc sống vẫn sẽ có những rắc rối nhỏ, ít nhất trước mắt vẫn yên ổn, không giống bộ dáng bốn phái đều là địch như trước đây. Về phần chuyện của tương lai, cứ giao cho thời gian kiểm chứng thôi.

Nghĩ thông suốt điểm này, cô nở một nụ cười với anh, gật đầu một cái, "Em hiểu, là em quá lo lắng cho cuộc sống sau này, nhưng mà bây giờ em đã hiểu, bây giờ là bây giờ, sau này là sau này, chúng ta bây giờ rất tốt, cứ tiếp tục cố gắng vì sau này thôi."

Vốn dĩ người đàn ông rất căng thẳng, nhưng nghe thấy cô nói như vậy, anh lại yên tâm, khéo môi anh cong lên.

Cố Tử Mạt rất ưa thích nụ cười của anh, giống như bây giờ, anh cười như vậy, gần như có thể sưởi ấm đáy lòng băng giá của cô, hai tay cô quấn quanh người anh, mặt cọ cọ lên lồng ngực ấm áp của anh, xinh đẹp nói: ‘Ôm em về phòng đi, hiện tại cơ thể em rất mệt mỏi, vừa rồi là tâm trạng mệt mỏi, bây giờ lại đổi lại lên cơ thể rồi.’

Thật sự bị anh giày vò đến chịu không nổi, mới đứng một lát như vậy, cô đã cảm thấy tê chân, có loại cảm giác như chân đã bị phế đi rồi vậy.

Ở góc độ anh không nhìn thấy, cô vừa nhẹ nhàng thở dài một cái, đẩy toàn bộ ghen tỵ phiền não không nên có đang tràn ngập trong lồng ngực ra ngoài, theo khẩu khí bị đẩy ra này, cũng chỉ còn một chút ngăn cách thôi.

Anh ôm lấy cô, dùng sức rất cẩn thận.

Trở lại phòng ngủ, đặt cô lên giường, anh vén chăn lên, ôm chặt cô từ phía sau, vùi mặt vào cổ của cô, một lát sau, truyền đến giọng nói trầm thấp buồn buồn, "Hạnh phúc tới muộn cũng không cần vội vàng, chỉ cần thật sự tới, là tốt rồi."

Hạnh phúc của bọn họ, vốn dĩ nên tới sớm hơn chút, nhưng vì anh ngại vì mặt mũi của mình, hay bởi vì cô hơi hơi lạnh nhạt, bọn họ đã bỏ lỡ không ít cơ hội, nhưng điều này cũng giống như là vô tâm trồng liễu liễu thành rừng, vào lúc cô chán nản bất lực nhất, thì anh xuất hiện.

Một người quần bách không có tâm kế như cô, gặp được một người chủ mưu mà đến như anh, hoàn toàn dễ dàng đi vào cuộc hôn nhân này.

Cố Tử Mạt đưa lưng về phía anh, trợn mắt, nghe lời anh nói, cô cũng không lên tiếng, chỉ cẩn thận lấy tay níu lấy chăn, cố nén sự cảm động cùng cảm kích của mình.

Cô cảm ơn anh, vào lúc cô bất lực nhất, cho cô sự quan tâm ấm áp nhất, giống như anh nói, hạnh phúc tới muộn, cũng không sao, chỉ cần thật sự tới là tốt rồi. Lồng ngực của anh ấm áp, làm sao có thể không đúng? !

Thấy nàng không có động tĩnh gì, anh cho là cô đã ngủ thiếp đi, vụng trộm hôn một nụ hôn cuối cùng của đêm nay lên đầu cô, giống như là sự cưng chiều với một đứa bé vậy.

Lại chỉnh chỉnh góc chăn giúp cô, lúc này anh mới nằm xuống bên cạnh cô.

Lồng ngực phập phồng sau lưng dần dần ổn định, Cố Tử Mạt từ từ mở mắt, trong ánh mắt không rõ sáng tối, lúc này tràn đầy mê hoặc.

Bóng đêm dần khuya, cửa sổ thủy tinh phản chiếu hình ảnh quán quít trên giường.

.....

Ngày hôm sau, Cố Tử Mạt đi làm, bởi vì, cô muốn tăng ca, tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ ông Khôn giao cho cô, cũng có cái kết quả báo cáo với ông Khôn.

Lục Minh Tuyên đưa cô đến dưới lầu, lần này, trước khi xuống xe, cô không đợi anh ấn ý, đã chủ động hôn tạm biệt anh.

Vừa hôn xong, trên mặt người đàn ông có nhàn nhạt ý cười, nói: " Buổi trưa anh có việc, cho nên cũng không đến được, nếu không, em đến tìm anh nhé?"

Cố Tử Mạt suy nghĩ một chút, vẫn lắc đầu một cái, "Vẫn là thôi đi, em cảm giác hôm nay sẽ bận không đi được, anh cũng không cần tới đây, em cũng không qua bên chỗ anh nữa."

Người đàn ông gật đầu một cái, thương nghị với cô, "Vậy thì tốt, buổi tối anh đến đón em."

"Ừ, được, em chờ anh, sau đó dùng tiền làm thêm giờ em kiếm được, mời anh ăn cơm nhé." Cuối cùng, cô vẫn không quên trêu ghẹo.

Người đàn ông nghe cô nói như vậy, cau mày, sửa lại lời của cô nói, "Không phải mời, chúng ta là vợ chồng!"

Thật ra cô rất ít khi thấy dáng vẻ này của anh, lời nói vô tâm của cô, cũng làm cho anh như vậy, thật đúng là ——

Cô không hình dung được cái loại cảm giác đó, mặc dù cảm thấy anh là chuyện bé xé ra to, nhưng trong lòng cô lại rất đặc ý, giống như là niềm vui xuyên vào lòng vậy .

Phụ nữ, có điểm này là không tốt, luôn ăn ở hai lòng, nghĩ tới đây, cô không nhin được mà, trong lòng tự lắc đầu nguây nguậy vì bản thân.

Nhìn ánh mắt tích cực của người đàn ông, cô bỗng dùng tay che miệng, sau đó nuốt nước miếng, mới nhận sai với anh nói, "Em sai lầm rồi, em đui lý, không phải mời."

Thấy dáng vẻ cô đáng yêu như vậy, mày rậm của người đàn ông bướng bỉnh khẽ chau lại suy tư, một giây sau, khóe môi nâng lên một nụ cười thâm thúy khó hiểu tạo ra nếp nhăn trên mặt, anh nắm chặt cổ tay của cô, nhìn chuẩn đôi môi xinh đẹp của cô, hung hăng hôn môi của cô.

Khác với nụ hôn tối hôm qua, lần này anh hôn cô gần như có chút thô bạo. Lúc cô còn không có phòng bị, đã bị anh cạy hai hàm răng ra, lưỡi linh hoạt tiến vào, không ngừng xâm chiếm lãnh thổ, mở rộng lãnh địa.

"Nụ hôn này, coi như là trừng phạt." Người đàn ông hôn xong, còn cố ý liếm môi một cái, giống như là hồi tưởng lại sự ngon lành của món ăn vậy.

Cố Tử Mạt nhìn động tác nhẹ nhàng đẹp đẽ của anh, giật mình, rồi lại xấu hổ không dứt, anh là dã thú sao? Còn phải biểu hiện khoa trương như vậy nữa.

Vào giờ phút này, hình như cô quên mất, lúc người đàn ông này ở trên giường, chính là đúng chuẩn dã thú, thô cuồng lại kiêu ngạo.

"Phải tới đón em đó, không thể giống lần trước đâu đó." Trước khi đi, cô còn cố ý dặn dò anh nữa.

Mặc dù đồ bánh bao đã quyết định bỏ qua, nhưng nghĩ đến chuyện hôm trước bị bắt đi, trong lòng cô vẫn thấy sợ hãi.

Người đàn ông gật đầu, "Lần này, anh sẽ tới sớm một chút." Giọng nói trầm thấp nhàn nhạt giống như là một khối nam châm, lại lộ ra một loại mềm mại êm tai như lông vũ.

"Cũng không cần quá sớm." Người đàn ông này thỏa đáng quá, cũng khiến cô thấy ngại.

Mỗi lần tạm biệt, bọn họ giống như là một đôi tình nhân nhỏ nhắn quýt vậy, nói mãi không hết lời, tình cảm điều mãi không xong, cô cứ có cảm giác là lạ, bọn họ là cưới trước yêu sau sao?

Bản thân có phần lúng túng, cô vội đẩy anh ra, chạy nhanh ra ngoài.

Cô một đường chạy chậm lên lầu, thế nhưng không hề quay đầu lại nhìn lấy 1 lần, cô lại sợ anh như vậy, cô lại không khỏi cười nhạo bản thân mình một trận.

Cô đến phòng tư liệu trước, trả lại tư liệu mà cô mượn mấy ngày hôm trước về vị trí cũ, sau đó lại lấy thêm chút tài liệu, cũng ký vào biên bản, lúc này mới xuống lầu, đi về phía phòng điều hương của mình.

Phòng điều hương và phòng tài liệu, cách nhau hai tầng lầu, nên cô định đi cầu thang.

Bên trong cầu thang tối tăm, cô lại là phụ nữ, theo bản năng liền trở nên miễn cảm với tiếng động, cảnh giác, cô đi được hai đoạn cầu thang, thì cảm thấy, ở phía sau cách cô không xa, hình như cũng truyền tới tiếng động bước đi trên cầu thang.

Cô cảm thấy kỳ quái, quay đầu lại nhìn một chút, nhưng lại không thấy có người.

Ban đầu cảm giác là Lục Minh Tuyên, nhưng ngay sau đó lại bác bỏ, đây hoàn toàn không phải phong cách làm việc của Lục Minh Tuyên!

Chặng đường cầu thang âm u, nhân viên làm thêm vào chủ nhật cũng chỉ có vài người, càng nghĩ sâu hơn, cô lại càng sợ muốn chết, ôm chặt tài liệu trong tay, chậm rãi đi xuống lầu, chạy một mạch đến phòng điều hương.

Đặt toàn bộ tài liệu mà cô đã lấy lên bàn, liền đi kiểm tra cửa phòng điều hương, sau khi kiểm tra xong, mới ngồi vào bên cạnh bàn, vừa sửa sang lại tài liệu, vừa để ý tình huống bên ngoài.

Bên ngoài không hề có tiếng động, cũng không hề nhìn thấy bóng người lén la lén lút gì đó, đến cùng là có chuyện gì xảy ra.

Có thể là người của nhà họ Khôn, theo dõi cô, muốn giám sát xem cô có thực sự làm việc vì công ty hay không?

Cũng có khả năng, tiếng bước chân kỳ lạ này hoàn toàn không tồn tại, những tiếng động này, chỉ là tiếng vọng của tiếng bước chân của cô thôi?

Cô lật hai trang tài liệu, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy không an lòng, lấy điện thoại di động ra, muốn gọi nhân viên an ninh lên xem xét, đúng lúc đó,

truyền đến tiếng nói chuyện của 2 giọng nữ, chắc là đồng nghiệp luân phiên làm việc.

Cô thở ra một hơi, nghĩ thầm cuối cùng cũng có đồng minh, lúc này mới yên tâm lại, để điện thoại di động xuống.

Cả buổi trưa, cô xem tài liệu, bản thân suy nghĩ đến hương liệu, đối với phong cách điều hương của công ty Cẩm Tú cũng đã biết được đại khái, bước tiếp theo, chính là căn cứ đặc điểm cơ bản của sản phẩm quý, định chế thành phần hương khí cho sản phẩm mới.

Đến giờ cơm trưa, cô ra khỏi cửa theo giờ tan ca, lần này cô cũng không dám đi cầu thang, mà quy củ đi thang máy, mới ra khỏi cửa thang máy, điện thoại di động của cô liền vang lên.

Hà Ân Chính gọi tới, cô cười nhạo cái tên đó một trận, sau đó mới nhận, "A lo."

Hà Ân Chính liền bắt đầu nói úp úp mở mở, nói một lúc lâu, cũng không có nói đến cái gì đáng dẫn cả, trong lòng cô thầm nghĩ, Hà Ân Chính thật đúng là —— càng ngày càng xuống cấp rồi.

Cô nghĩ đến lần trước, chuyện cô khuyến khích anh ta đi tìm Cố Trinh Trinh, không khỏi trêu chọc anh ta nói, "À, Hà đại thiếu gia, anh không đi tìm cô dâu của mình, mà tìm tôi làm gì chứ?"

Quả nhiên ở đầu bên kia điện thoại Hà Ân Chính giậm chân một trận, chẳng qua lúc này, Hà Ân Chính lại nói chuyện rất xuôi tai đâu, anh ta nói với cô, muốn gặp cô.

Cố Tử Mạt đương nhiên không đồng ý với anh ta, mà Hà Ân Chính lại cố ý muốn gặp cô, còn nói muốn thương lượng với cô về chuyện của Cố Trinh Trinh, cô vừa nghe, cảm thấy rất mới lạ, Hà Ân Chính hẹn cô, là muốn kết liên minh với cô.

Quả nhiên, kẻ thù của kẻ thù, chính là bằng hữu của chúng ta.

Không chịu nổi sự năn nỉ của Hà Ân Chính, cô vẫn đáp ứng anh ta, nơi mà Hà Ân Chính chọn, cách nơi này một con đường, nhưng muốn đến đó, vừa đúng cần đi đường vòng, chẳng qua cô cũng không định đi đường vòng, cô biết đi tắt qua đó như thế nào.

Là một con đường nhỏ hẹp, ban đầu còn do Hà Ân Chính dẫn cô đi qua.

Cô dễ dàng đi qua con đường quen thuộc, trong lòng suy nghĩ làm như thế nào ứng đối với Hà Ân Chính, bỗng dừng, có một băng vải đen chụp xuống, cảnh vật trước mắt đều chỉ còn bóng tối, cô bối rối.

Cả người không thể động đậy, đập vào mắt, đều là một mảnh tối đen như mực.

Toàn thân Cố Tử Mạt nhúc nhích mỗi mềm nhũn nằm trên giường lớn, cô còn không biết xảy ra chuyện gì, ý thức hơi hỗn loạn, chớp mũi chỉ ngửi được một mùi hương hoa hồng thô tục, vốn dĩ cô nhạy cảm với mùi thơm, hiện tại ngửi thấy, lại càng thêm nhạy cảm đến cực hạn.

Loại hương hoa hồng này, phải là một loại huân hương tản mát ra, huân hương điều chế cũng không tốt, thậm chí có thể nói là quá kém, nói như vậy, người hơi biết thưởng thức, cũng sẽ không dùng cái loại huân hương này.

Cơ thể cô suy nhược, lại ngửi mùi thơm rẻ tiền này trong thời gian dài, càng làm cho cô hoa mắt chóng mặt.

"Đã làm xong, ngài xem!"

Bên ngoài truyền đến một tiếng nói chuyện không biết là của người nào, Cố Tử Mạt nghe không rõ, sau đó ‘ Đỉnh ’ một tiếng, hình như là cửa bị người mở ra.

Ánh sáng chói mắt tràn từ bên ngoài vào, Cố Tử Mạt theo bản năng nhắm mắt lại, mơ hồ trong tầm mắt, chỉ cảm thấy có một bóng dáng đang đến gần, bước chân không tính là trầm ổn có lực, nhưng vẫn là có từng tiếng từng tiếng động nện lên mặt đất, nghe được, là tiếng bước chân của một người đàn ông.

Cố Tử Mạt nhìn về phía người tới, nhưng bởi vì ánh sáng, cô hoàn toàn nhìn không rõ, vô luận cô nheo mắt lại như thế nào, vẫn đều không thể thấy rõ được chút nào.

Một trận phí công vô ích, cô liền nhắm hai mắt lại, bảo tồn thể lực, vốn dĩ cô tránh người mùi xung quanh, nhưng nghe được tiếng người đàn ông kia đến gần, cô liền theo bản năng hít sâu vào.

Mùi rất quen thuộc, hình như là - mùi thuốc màu!

Nghĩ đến điểm này, cô bỗng mở mắt, kinh hô, "Hà Ân Chính!"

Một tiếng gào này, gần như tiêu hết sức lực cả người cô, cũng không biết tên đàn ông để tiện này đã động tay chân gì ở trên người cô, hiện tại cả người cô đều không có sức lực, hoàn toàn không thể nhúc nhích được.

Cố Tử Mạt mơ hồ nghĩ ngay tới điều gì đó, sắc mặt bắt đầu trắng bệch từng chút một.

Trong nháy mắt, lòng cô cảm thấy như bị người hung hăng níu lên, cô nhìn chòng chọc vào người đàn ông trước mặt, chỉ sợ anh ta có động tác tiếp theo.

Người nọ hình như cũng không định nói tiếp, quan sát cô một chút, cũng không có tiến lên một bước nào nữa, lại đi ngược lại ra phía ban công, châm một điếu thuốc, hút rồi thở ra thật mạnh.

Cố Tử Mạt cũng không thấy kỳ quái, ngược lại càng tin chắc người đó là Hà Ân Chính, Hà Ân Chính nghiện thuốc lá , trước kia lúc gặp áp lực lớn trong khi vẽ tranh, anh ta thường hút thuốc lá để giải tỏa.

Hiện tại Hà Ân Chính bắt cô đến đây, cho dù anh ta muốn làm cái gì, thì theo cá tính của anh ta, khẳng định anh ta khó có thể quyết định được bước kế tiếp, cho nên mới khó chịu, mới có thể hút thuốc lá.

Cô tích trữ sức lực, miễn cưỡng mở miệng, "Hà Ân Chính, có thể nói tôi còn hiểu rõ anh hơn chính bản thân anh...bây giờ anh muốn làm cái gì, tôi biết hết, nhưng mà tôi vẫn khuyên anh, không nên làm như vậy."

Cô cảm thấy hơi hối hận, cô thật sự rất không cẩn thận, lại dễ dàng chấp nhận yêu cầu của Hà Ân Chính như vậy, còn giờ thói khôn vặt đi đường tắt nữa, phù hợp với cái bầy của Hà Ân Chính, mắc bầy của anh ta.

Cô nín thở chờ đợi, vẫn không thấy Hà Ân Chính trả lời. Cô cũng không lo lắng, Hà Ân Chính không nói gì như vậy, vừa vặn chứng minh anh ta đang rất chột dạ.

"Anh bắt cóc tôi tới đây, có phải muốn chiếm lấy tôi hay không? Sau đó sẽ chụp vài bức ảnh, quay video, anh cảm thấy đây là chiêu có thể giải quyết tận gốc, tôi sẽ phải gả cho anh? A, quá đơn thuần. Tôi đoán, biện pháp này, không phải do anh nghĩ ra, mà chính là Cố Trinh Trinh nghĩ ra được, chẳng qua tôi cảm thấy, vẫn là Cố Trinh Trinh chiếm lợi lớn thôi." Nói đến cuối, giọng của cô càng ngày càng nhỏ, đoạn cuối cô cũng không nói ra tiếng nữa rồi.

Bây giờ cô cảm thấy rất không tốt, ngay cả sức lực để động một đầu ngón tay cũng không có.

Mùi thuốc lá trong phòng càng ngày càng nồng nặc, vừa vặn chứng minh Hà Ân Chính càng ngày càng loạn, càng ngày càng phiền, chỉ sợ là cô vừa đâm chúng điếm yếu rồi, Cố Trinh Trinh xui Hà Ân Chính đến chụp hình!

Mục đích của Cố Trinh Trinh là gì? Dĩ nhiên không phải vì Hà Ân Chính rồi, cuối cùng, vẫn là muốn cái thẻ nhớ đó thôi.

Máu và nước mắt của Cố Trinh Trinh ở trại tạm giam, đều có ở bên trong, giống như loại phụ nữ như Cố Trinh Trinh, có nhược điểm ở trong tay người khác, khẳng định mỗi đêm đều ngủ không an giấc rồi.

May mắn Hà Ân Chính đối với việc này, tính cách là không quả quyết.

Thật ra thì còn người Hà Ân Chính, không phân tích cẩn thận, là rất mâu thuẫn. Đối với một chút chuyện nhỏ, thì Hà Ân Chính rất dễ dàng hành động theo cảm tình. Mà đối với chuyện lớn, Hà Ân Chính lại suy tính tương đối nhiều, phải suy xét đến mặt mũi cùng tiền đồ của nhà họ Hà, cho nên một khi anh ta gặp phải chuyện lớn, sẽ chỉ biết sợ này sợ kia, bó tay bó chân.

Hiện tại, cô rất vui vì anh ta sợ này sợ kia, lúc cô cảm thấy mình lại có sức để nói chuyện, cô ném cho anh ta một quả bom lớn hơn, "Ở chỗ ta có cái thóp của Cố Trinh Trinh, có thể trả giá với anh không."

Cô vừa dứt lời, Hà Ân Chính vứt tàn thuốc, vọt tới, "Cái gì."

Hà Ân Chính trả lời lại, làm cô thở ra một hơi, tinh thần cũng buông lỏng, cũng ảnh hưởng đến cơ thể của cô, cô đã cảm thấy ngay được trên người thoải mái rất nhiều, suy nghĩ một chút, cô nói thẳng: " Video về cuộc sống của Cố Trinh Trinh trong trại tạm giam, cô ta chịu ức hiếp ở trong đó, nếu như anh có nó, nhất định có thể khiến cho Cố Trinh Trinh cùng Cố phu nhân thành thật hơn rất nhiều."

Nói đến cuối, cô thật sự không chống đỡ nổi nữa, không nhịn được nhắm hai mắt lại, lại miễn cưỡng nói: " Thẻ nhớ tôi để ở chỗ của Đại Thiển, tôi có thể để cô ấy đưa cho anh."

Theo suy đoán của cô, trước đó, nhất định Hà Ân Chính có nghe theo lời của cô mà đi tìm Cố Trinh Trinh, nhưng Cố Trinh Trinh tâm địa độc ác lại lòng dạ ác độc, ngược lại lại muốn lợi dụng Hà Ân Chính đi đối phó với cô.

Hà Ân Chính cũng thật hèn nhát, cứ dao động qua lại giữa cô và Cố Trinh Trinh, do dự, không hề giống một người đàn ông chút nào.

Cô nhớ Lục Minh Tuyên đã từng đánh giá Hà Ân Chính, bằng một câu nói, đại khái là, nếu nhà họ Hà bị rơi vào trong tay Hà Ân Chính, nhất định sẽ thất bại không còn gì.

Cô vô cùng đồng ý với cách nói của Lục Minh Tuyên, Hà Ân Chính đúng là theo chủ nghĩa hình thức, không chịu được bao nhiêu gian khổ, cũng không chống đỡ nổi gia tộc họ Hà đang nghiêng ngả.

Cố Tử Mạt kiên nhẫn chờ rất lâu, vẫn không đợi được câu trả lời của Hà Ân Chính, trong lỗ mũi lại truyền đến mùi thuốc lá, cô mở mắt nhìn về phía trước, lăm tấm tàn thuốc, cũng bị nghiền nát dưới chân Hà Ân Chính.

Hà Ân Chính cũng thật là biến thái, bị quá nhiều người đặt ở lòng bàn chân, đùa giỡn trong lòng bàn tay, hiện tại chỉ có thể nghiền nát bắt nạt những đầu thuốc lá nhỏ bé này.

Vì để cho anh ta đưa ra quyết định, cô lại rút cho anh ta một liều thuốc mạnh, "Anh hẳn là không biết, Lục Duật Kiêu cũng muốn lấy ta, anh ta đi tìm Cố Trình Đông, anh có biết anh đang làm gì sao? Đây là anh đang tranh giành phụ nữ với Lục Duật Kiêu."

Nói xong câu này, thì cô nhắm hai mắt lại, liều thuốc mạnh này cô hạ được đúng lúc, không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định Hà Ân Chính sẽ có quyết định.

Vậy mà, cô chờ khoảng nửa giờ, bên ngoài vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, cô không biết Hà Ân Chính phải liên lạc với Đại Thiển, hay là đã

chạy trốn chết rồi, dù sao, thì tạm thời cô cũng an toàn.

Đến cuối cùng thật sự kiên trì không nổi nữa, đã ngủ.

Tỉnh dậy, sắc trời bên ngoài đã tối.

Cố Tử Mạt mở mắt, giật mình vì bản thân có thể động. ‘ Hô ’ ngồi dậy, theo bản năng kiểm tra quần áo trên người, cô vỗ vỗ ngực, thở mạnh ra một hơi.

May quá! Quần áo vẫn còn nguyên! Nói cách khác, sau khi Hà Ân Chính đi, hoàn toàn không quay trở lại?

Trong lòng mừng rỡ, Cố Tử Mạt sửa sang lại quần áo cho ngay ngắn, sau đó nhanh chóng đứng dậy đi ra cửa, lúc muốn bước ra khỏi cửa, bỗng dừng cô lại nhớ lại cái mùi huân hương đó.

Cô không biết Hà Ân Chính dùng cách gì, mà khiến cô cả người không có sức lực, cũng không động dậy được. Bây giờ suy nghĩ một chút, nếu như không phải anh ta dùng phương pháp y học hiện đại với cô, thì chính là dùng hương liệu đặc biệt.

Cô đối với lần này, đặc biệt nhạy cảm.

Cho nên cô cố ý quay người lại, lấy huân hương, mới đi ra ngoài

LỤC THIỂU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 91: Không Ngờ Giả Heo Ăn Thịt Hổ Già 1

Cố Tử Mạt cẩn thận đi ra ngoài, lại phát hiện là một đường thông suốt, hoàn toàn không có người ngăn cản cô, chắc hẳn trong khoảng thời gian này, Hà Ân Chính đã lấy được vật mà mình muốn.

Về phần Cố Trinh Trinh, có lẽ lúc này, đang trên con đường bị ép đến điên rồi.

Thực sự Cố Trinh Trinh không làm cho Cố Tử Mạt thất vọng, tình trạng của cô ta bây giờ, quả thật làm cho bất cứ ai nhìn thấy, tâm tình cũng sẽ thoải mái.

Từ sau khi Hà Ân Chính đi rồi, Cố Trinh Trinh liền buồn bực ở trong phòng, cả hai tấm rèm cửa sổ dày đều kéo vào, cô ta vui mình ở trong bóng tối, cắn răng tiêu hóa tất cả mọi chuyện.

Vốn dĩ kế hoạch của cô là, xui khiến Hà Ân Chính chụp ảnh nude của Cố Tử Mạt, sau đó sẽ dùng cái đó uy hiếp Cố Tử Mạt, lấy lại thẻ nhớ trong tay Cố Tử Mạt, nhưng không nghĩ đến, cho dù Cố Tử Mạt ở trong hoàn cảnh này, chị ta vẫn thuyết phục được Hà Ân Chính!

Cái tên Hà Ân Chính chuyên làm hỏng việc còn nhiều hơn là thành công này, còn lật mặt, lấy được thẻ nhớ, hiện tại quay ra uy hiếp ngược lại cô.

Mục đích của Hà Ân Chính rất rõ ràng - Tiền tài của nhà họ Cố, mà đương nhiên Cố Trinh Trinh biết, cô ta hoàn toàn không có biện pháp làm được yêu cầu của Hà Ân Chính, người nắm quyền của nhà họ Cố, là Cố Trình Đông, mà không phải Cố phu nhân.

Có thể là một mình cô buồn bực ở trong phòng thời gian quá dài, có người giúp việc lo lắng cho cô, không nhịn được bưng một ly nước chanh tới đây, gõ cửa, có ý tốt ân cần hỏi cô, "Nhị tiểu thư, cô có khỏe không?"

Cố Trinh Trinh nghe được lời nói của người giúp việc, vụt ngồi ngay từ trên giường dậy, ba chân bốn cẳng ra mở cửa, trợn trừng mắt nhìn người giúp việc nói, "Vừa rồi bà tôi là gì!"

Bởi vì trước đó cô đã khóc, giờ phút này ánh mắt của cô đỏ ửng, bên trong đầy tức giận, giờ phút này càng lộ vẻ liều lĩnh ác liệt, người giúp việc thấy thế, không khỏi trong lòng lo sợ, cúi thấp đầu, giọng nói thật nhỏ run run rẩy rẩy, trả lời, "Nhị tiểu thư."

Bà cũng coi như là người giúp việc lâu năm trong nhà họ Cố rồi, qua nhiều năm như vậy, họ đều gọi Cố Tử Mạt là đại tiểu thư, mà vị tiểu thư chân chính của nhà họ Cố trước mắt bà này, bị bọn họ gọi là nhị tiểu thư, không vì nguyên nhân gì khác, chính là vì tuổi tác, Cố Tử Mạt ra đời sớm hơn Cố Trinh Trinh 1 tháng.

Cố Trinh Trinh lại nghe một lần gọi nữa, cả khuôn mặt càng tỏ vẻ dữ tợn, cô cố gắng dùng một cái tay vịn khung cửa, cố đè nén cơn tức đang muốn bùng nổ của mình, cúi đầu liếc về phía ly nước chanh trong tay người giúp việc, cô dùng một cái tay khác thử nhiệt độ, phân phó nói, "Tôi không muốn uống lạnh, bà mang một ly nóng đến đây, cần dùng nước nóng." Cô cố ý cường điệu một tiếng, dùng nước nóng.

Người giúp việc đã sớm bị sợ đến tứ chi đều phát run, nghe thấy Cố Trinh Trinh muốn bà đi đổi nước chanh, giống như bắt được tấm bùa cứu mạng vậy, nhỏ giọng hèn mọn đồng ý, sau đó vội bước nhanh đến phòng bếp.

"Hừ!" Cố Trinh Trinh nhìn bóng lưng chạy trốn của người giúp việc, từ trong mũi bật ra một tiếng hừ lạnh. Trước cho kẻ địch một chút lợi nhỏ, sau

sẽ đánh bọn họ vào địa ngục, như vậy chẳng phải là tốt hơn!

Cố Trinh Trinh tức giận với cách gọi kia, trên người cô chảy dòng máu của nhà họ Cố, nhưng lại chỉ có thể bị gọi là nhị tiểu thư, đứng dưới Cố Tử Mạt, đáng hận hơn chính là, sinh nhật của cô và Cố Tử Mạt, còn kém nhau một tháng, chỉ kém một chút như vậy, là cô có thể là đại tiểu thư rồi.

Tại sao cô muốn làm đại tiểu thư? Đó cũng không phải bởi vì cô muốn làm chị, mà bởi vì, cô muốn làm hạng nhất, mà không phải thứ hai nhị tiểu thư.

Từ nhỏ, thì cô đã không phục Cố Tử Mạt rồi, tại sao Cố Tử Mạt lại xinh đẹp hơn cô, lúc còn đi học, chắc chắn sẽ có nam sinh đi tới trước mặt cô, khen cô rất xinh đẹp, nhưng một khi bọn họ thấy Cố Tử Mạt, cũng đều sẽ cảm thán một câu, chị của bạn thật đẹp.

Không chỉ là như vậy, thành tích học tập, Cố Tử Mạt cũng đều hơn cô, thành tích hóa học của Cố Tử Mạt rất tốt, lại có thiên phú về điều hương, cũng bởi vì như vậy, từ lúc Cố Tử Mạt còn chưa tốt nghiệp đại học, đã bị Cố Trình Đông đưa ra nước ngoài học tập, mà cô khi đó, vẫn ở lại trong nước!

Cố Tử Mạt giống như là ánh trăng trên bầu trời, mà cô, chính là một ánh sao sáng, đứng trước một vầng trăng sáng, một đốm ánh sáng nhỏ, đã bị xem nhẹ, cho nên sau khi Cố Trinh Trinh hiểu biết những điều này, thì cô đã lập lời thề, nhất định phải đè ép ánh sáng của Cố Tử Mạt xuống!

Chỉ có như vậy, mọi người mới có thể toàn tâm toàn ý thưởng thức ngôi sao sáng chói kia!

Nghĩ đến đây, tay Cố Trinh Trinh vịn trên khung cửa, cũng đã nắm thành một nắm đấm kiên định, người giúp việc đã lại bưng ly nước chanh đến, Cố Trinh Trinh đưa tay chặn lên thành ly, nhiệt độ nóng bỏng.

Người giúp việc rất nghe lời, thực sự dùng nước nóng.

Khóe miệng cô nâng lên, bưng lên ly nước chanh nóng bỏng kia, tức giận nói, "Bà muốn chết hả, cho tôi ly nước nóng như vậy, bà muốn bỏng chết tôi ư!" Không chờ người giúp việc giải thích, cô đã nhắm ngay nửa bên mặt trái của người giúp việc, hất thẳng ly nước chanh lên đó.

"A —— đau ——" người giúp việc đau kêu lên, che nửa gương mặt bị bỏng nổi lên bọt nước, sợ hãi nhìn Cố Trinh Trinh. Cho dù bị dội nước nóng, bà cũng không dám làm quá ầm ĩ, bà làm việc ở nhà họ Cố nhiều năm như vậy, dĩ nhiên biết tính khí của Cố phu nhân là thế nào.

Lại không nghĩ rằng, nhị tiểu thư luôn luôn ăm áp nhẹ nhàng, thế nhưng độc ác lên cũng không hề kém Cố phu nhân.

Nhìn dáng vẻ người giúp việc khiếp đảm lại không dám nói, ánh mắt chân mày Cố Trinh Trinh đều là ý cười, cô ngông cuồng nhìn nửa gương mặt đã bị hủy của người giúp việc, ‘ keng ’ một tiếng tay cầm ly thủy tinh buông lòng, ly thủy tinh lập tức vỡ tan thành nhiều mảnh trên mặt đất, bắn tung ra giống như những bông hoa nhỏ.

"Dùng tay dọn dẹp sạch sẽ cho tôi!" Cố Trinh Trinh không thèm để ý loại người giúp việc thấp kém này, xoay người, đi xuống dưới lầu.

Cố phu nhân thấy cô đi xuống, không nhịn được bước đến trước mặt Cố Trinh Trinh, đưa tay chạm lên gò má của Cố Trinh Trinh, "Trinh Trinh, con có thể nghĩ thông suốt, thật sự quá tốt, haiz, phát sinh chuyện như vậy, mẹ cũng không biết nên khuyên con như thế nào nữa."

Cố Trinh Trinh chán ghét hất tay Cố phu nhân ra, tức giận nói, "Cả ngày mẹ chỉ biết đánh bạc cùng với mấy vị phu nhân kia, làm sao biết khuyên con như thế nào chứ! Nếu mẹ có thời gian, vẫn là nên suy nghĩ xem làm thế nào để thắng lại tiền đã thua đi, nếu như bị ba biết mẹ nợ mấy khoản nợ kia, thì hai chúng ta, từ nay sẽ không được sống dễ chịu nữa đâu!"

Vừa nghĩ đến, cũng vì Cố phu nhân không giữ được trái tim của Cố Trình Đông, nên Cố Trình Đông mới không tin nhiệm mẹ con cô, cũng chưa bao giờ để cô nhúng tay vào chuyện của công ty, cô cũng không có cách nào thỏa mãn yêu cầu của Hà Ân Chính, cảm giác oán giận của cô lại càng nhiều.

Mà tại sao Cố Tử Mạt lại vào nhà họ Cố? Còn không phải vì Cố phu nhân tự giày vò thân thể đến hỏng, dẫn đến không thể sinh con được nữa!

Nguyên do của tất cả những việc này, chính là Cố phu nhân.

Cố Trình Trình hiểu mẹ mình hơn so với bất kỳ ai, ham bài bạc, lại ham ăn lười làm, thích đẹp, nhưng khiêu thâm mỹ luôn luôn khác biệt những quý phu nhân khác, quả thật là không có thuốc nào cứu được!

Cố phu nhân chưa từng bao giờ nghĩ đến, con gái của bà vậy mà lại nói bà như vậy, trong lúc nhất thời, bà cũng phải trợn tròn mắt, ánh mắt hóa trang quá dị dày cộm mở to, khó hiểu nhìn con gái của mình, "Trình Trình Làm sao con có thể. Tại sao có thể nói chuyện với mẹ như vậy chứ."

Nửa đời trước của Cố phu nhân, tính toán tỉ mỉ.

Trong giới thượng lưu, dù thế nào cũng được coi như một nhân vật truyền kỳ, nhưng núi cao còn có núi cao hơn, bà hoàn toàn thua dưới tay của chồng mình, trận chiến đó, không chỉ làm cho bà mất đi một gia đình hoàn chỉnh, càng làm cho nhà mẹ đẻ của bà không gượng dậy nổi.

Cố phu nhân không chịu đựng được hai đòn đả kích nặng nề đến cùng lúc, trong khoảng thời gian đó, tinh thần cũng trở nên bất thường, còn bị Cố Trình Đông đưa đến bệnh viện tâm thần trị liệu, sau đó Cố phu nhân chữa khỏi xuất viện, giống như đã biến thành một người khác vậy.

Bà cũng không có quyết tâm tranh đoạt gì nữa, cũng không tính toán khôn khéo nữa, bà không trở lại thương trường, mà lại đến sòng bạc.

Theo đó, có người đứng ra phân tích, nói Cố phu nhân sau khi bị đả kích, cảm thấy cuộc sống vô vọng, đã thay đổi hoàn toàn kế hoạch cuộc sống, bắt đầu thể nghiệm niềm vui thú của người đánh bạc.

Còn có người nói, nhìn ngoài mặt là Cố phu nhân tự nguyện gửi thân ở sòng bạc, nhưng trên thực tế, đây đều là bị Cố Trình Đông ép, Cố Trình Đông kiêng kỵ vợ của mình, ông ta sợ Cố phu nhân cấu kết với đối thủ cạnh tranh của nhà họ Cố ngóc đầu trở lại, chuyển bại thành thắng, vì vậy, Cố Trình Đông lúc nào cũng giám thị vợ của mình, Cố phu nhân bị buộc bất đắc dĩ, chỉ có thể đi đánh bạc chơi tiền rồi. Bà thua càng thảm, thì Cố Trình Đông lại càng vui vẻ.

Nhưng cho dù là cách nói nào, đều không thể vạch ra chân tướng ban đầu, sự thật đó, chỉ có bản thân Cố phu nhân biết.

Cố Trinh Trinh chán ghét người mẹ này của mình, nhưng cô lại khổ sở vì không có cách nào thoát khỏi bà, hôm nay nhìn ánh mắt bi thương của Cố phu nhân, cô chẳng những không cảm thấy Cố phu nhân đáng thương, ngược lại càng cảm thấy, ánh mắt kia giống như keo dính nhựa cao su, dính vào trên người cô, ngăn chặn toàn bộ lỗ chân lông trên cơ thể cô, không thể thở được.

"Bởi vì mẹ chỉ biết bài bạc, bởi vì mẹ liên lụy đến con, cho nên con có tư cách nói như vậy với mẹ!" Lần đầu tiên, Cố Trinh Trinh không che giấu chút nào nói ra tiếng lòng của mình.

Diện mạo của Cố Trinh Trinh, ở trong hội, cũng coi như là thượng thừa, hơn nữa cô có thể làm ra vẻ sẽ chịu đựng, am hiểu diễn trò, vì vậy mà khiến không ít Quý công tử quỳ dưới chân cô, có những Quý công tử này giúp đỡ

làm cầu nối, cô thuận lợi tiếp xúc đến vòng luẩn quẩn của xã hội thượng lưu.

Nhưng sau khi cô bước vào, mới phát hiện, muốn được người trong xã hội thượng lưu chấp nhận, trở thành cửa ải khó khăn nhất, mà ở cửa ải này, cô đều bị thua do mẹ của mình.

Rất nhiều người sẽ tới hỏi thăm tên họ của cô, nghe được dòng họ của cô, phản ứng đầu tiên của mọi người cũng không phải là danh hiệu của Cố Trình Đông, mà là Cố phu nhân. Bọn họ sẽ hỏi, cô có phải có một người mẹ là dân cờ bạc hay không?

Một câu nói này, giống như là một cơn ác mộng, lúc nào cũng quần quanh người cô, làm cho cô không cách nào ngẩng đầu lên trước những người kia được, khiến cho tất cả cố gắng của cô đều trôi theo dòng nước.

Cô là cô gái từng tiếp thu giáo dục của trường đại học, thông qua sách vở, vẫn luôn cho cô biết rằng, cuộc sống là bình đẳng, là xã hội đối với người bất bình đẳng, cho nên, xuất hiện, những người ăn đói mặc rét, chúng ta phải đi sáng lập thế giới mới. Nhưng khi co lặn lộn trong xã hội thượng lưu lâu hơn, thì cô phát hiện một sự thật tàn khốc, thật ra thì vừa đúng ngược lại, cuộc sống là không công bằng, còn ngược lại xã hội lại rất công bằng.

Cũng vì, cô có một người mẹ là dân cờ bạc, chưa bao giờ sẽ quan tâm, cất nhắc, chỉ điểm ba cô, cho dù cô có cố gắng thế nào, vẫn không thể đặt được vị trí đứng đầu đó.

"Trình Trình." Tròng mắt Cố phu nhân bỗng chốc tròn tròn, nhìn chăm chăm cô, trên mặt đều là đau thương.

Cố Trình Tinh thấy bi thương trong mắt Cố phu nhân, nhưng hoàn toàn xem thường, cô vẫn cảm thấy, Cố phu nhân thiếu nợ cô, bà ấy nên trả cho cô, Cố phu nhân đau lòng trong chốc lát, cũng không bù đắp được lỗi lầm

trước kia của bà, huống chi, những năm gần đây, Cố phu nhân sống không tìm không phối, mỗi lần thua tiền, sau khi bị Cố Trinh Đông tức giận mắng mỏ một chút, lại rất nhanh đã quên nỗi đau của vết sẹo đã lành, lại tiếp tục vui đầu trên chiếu bạc.

Hai mẹ con bình thường không hiểu nhau, giờ phút này hai mặt nhìn nhau, đều không hiểu lẫn nhau.

Cố Trinh Trinh đang ở đáy cốc, lại đối mặt với một người mẹ như vậy, đương nhiên cực kỳ phiền muộn, cô không thể sửa đổi tất cả, chỉ có thể nhắm mắt làm ngơ, đẩy ra Cố phu nhân, chuẩn bị lên lầu thu thập bản thân một chút, sau đó đi tìm mình đám bạn xấu kia của mình.

Trong lúc đó xoa xoa bả vai, cánh tay lại bị Cố phu nhân tóm chặt, cô kinh ngạc liếc Cố phu nhân một cái, ngay sau đó trên mặt tràn đầy chán ghét nói: " Bà buông tôi ra...tôi không muốn nán lại ở chỗ này một giây nào nữa!" Cô lấy làm hồ thẹn vì bà ấy.

Nhưng Cố phu nhân không hề buông tay ra, cúi thấp đầu, thấp giọng nói: " Trinh Trinh, mẹ vẫn cảm thấy, mình là một đứa con thất bại, cũng là người vợ thất bại, nhưng mẹ thật sự không ngờ, cuối cùng mẹ cũng đã trở thành một người mẹ thất bại, Trinh Trinh, mẹ thực xin lỗi con."

Giọng nói của bà nhỏ mà khàn khàn, từng chữ đều lộ ra réo rắt thảm thiết cùng cô đơn, cái giọng nói này khắc sâu vào tận trong sương, nhưng không cách nào nói rõ ưu thương.

Cố Trinh Trinh chưa từng thấy Cố phu nhân như vậy, dù Cố phu nhân thua bài một số tiền lớn, bà cũng chỉ biết la lối om sòm như điên, khi thì gào khóc, khi thì ném đồ đạc, mà Cố phu nhân lúc này, có một loại tịch mịch ưu thương.

Ánh mắt Cố Trinh Trinh hơi ngây dại, loại cảm giác bi thương này, làm sao lại xuất hiện trên người Cố phu nhân thoa son môi sắc sỡ tầm thường,

vẻ bóng mắt khoa trương đây!

Có lẽ là do huyết mạch tương liên, lúc Cố phu nhân nói ra lời này, bước chân của Cố Trinh Trinh đã khó mà di chuyển, dù cho trong lòng cô đã gán cho Cố phu nhân rất nhiều tội, dù cô rất muốn liệt kê từng lỗi lầm mà Cố phu nhân mắc phải, nhưng trước mắt một Cố phu nhân đang bị thương, tất cả phần hận của cô cũng bị che đi.

Quả thật đúng như bản thân Cố phu nhân nói, bà thua mất sự nghiệp cha mẹ truyền cho, trở thành một đứa con thất bại, chồng bà đi ra khỏi cái nhà này, bà trở thành người vợ thất bại, nếu ngay cả đứa con gái là cô cũng rời đi, Cố phu nhân nhất định sẽ hỏng mất.

Cố Trinh Trinh không muốn lấy đi cọng rơm cuối cùng của Lạc Đà, cô không thể tha thứ bản thân trở thành Tội Nhân Thiên Cổ.

Cuối cùng, cô vẫn giống như trước đây, tiến tới thành khẩn khuyên bảo mẹ mình, "Mẹ, mẹ có thể đừng đánh bạc nữa hay không, mỗi lần mẹ thiếu tiền đánh bạc, đều do ba đến trả, cứ như vậy, ba sao có thể vui vẻ với chúng ta chứ? Mẹ, vì chút tôn nghiêm của hai mẹ con chúng ta, về sau mẹ có thể đừng đánh bài nữa hay không." Ở trong nhận thức của cô, nguồn gốc bị kịch của cô và Cố phu nhân, toàn bộ đều đến từ một chữ —— đánh bạc.

Nghe thấy Cố Trinh Trinh dùng lời khuyên bảo, ánh mắt Cố phu nhân lóe lên một cái, bà há miệng, muốn giải thích gì đó, nhưng cuối cùng lại nuốt xuống, bà nắm cánh tay Cố Trinh Trinh, từ từ trượt xuống, cuối cùng trượt đến lòng bàn tay của Cố Trinh Trinh, muốn cầm tay của con gái mình.

Lòng bàn tay của Cố Trinh Trinh truyền đến một trận tê dại, cô phản ứng theo bản năng muốn rời đi, trước tiên đã rút tay mình ra rồi.

Tong tầm tay Cố phu nhân trống rỗng, bà mất mát nhìn bàn tay trống không của mình, ánh mắt trống rỗng không có gì, trên mặt tràn đầy bi ai.

Tay Cố Trinh Trinh nắm thật chặt, thở ra một hơi, dịch tay sang bên cạnh, lấy tay cọ xát lòng bàn tay của Cố phu nhân.

Một luồng hơi ấm kỳ lạ, thông qua đầu ngón tay, truyền vào tứ chi cùng thân thể Cố phu nhân, bà cẩn thận đưa tay nắm lấy tay nhỏ bé của Cố Trinh Trinh, sau đó lôi kéo tay của Cố Trinh Trinh, đi tới ghế sa lon ngồi xuống.

"Trinh Trinh, con có biết, vì sao mà mẹ vẫn lừa ba con chẳng hay biết gì không?" Bà và Cố Trinh Trinh đều biết rất rõ ràng, người mà Cố Tử Mạt lấy là Lục Duật Kiêu thật, nhưng hai mẹ con bà, chẳng những không có nói cho Cố Trinh Đông biết việc này, ngược lại còn sai khiến họ Kiêu đóng giả Lục Duật Kiêu, liên tục đến khiêu khích dã tâm của Cố Trinh Đông.

Cố Trinh Trinh nghĩ mãi vẫn không hiểu được điều này, cô lắc đầu, "Tại sao? Con vẫn không thể hiểu được, sự thật rất nhanh sẽ bị phơi bày, nếu ba biết chúng ta cố ý lừa gạt ông ấy, nhất định ông ấy sẽ nổi trận lôi đình."

Cố phu nhân lại không nói gì, mà khom người một cái, từ tầng dưới cùng của bàn trà phía trước, rút ra một phong bì màu trắng, đặt vào tay Cố Trinh Trinh.

Cố Trinh Trinh nghi hoặc, muốn mở ra xem bên trong một chút, lại bị Cố phu nhân đè tay xuống, "Đây là một kinh hỉ, đợi lát nữa rồi xem. Trinh Trinh, bây giờ mẹ hỏi con, nếu như ba con cố ý chia rẽ cuộc hôn nhân của Lục Duật Kiêu thật và Cố Tử Mạt, thì tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì."

Cố Trinh Trinh suy nghĩ một chút, "Đơn giản sẽ có 2 cái kết quả, một là ba có thể thành công, hai là ba chưa thành công, còn nhận lấy sự trả thù của Lục Duật Kiêu."

Nói đến cuối, cả người cô như bừng tỉnh, cô không thể tưởng tượng nổi nắm chặt tay Cố phu nhân, vui mừng khác thường nói: " mẹ, cho dù là kết quả nào, thì chúng ta cũng đều là ngư ông đắc lợi rồi !"

Nếu như là kết quả trước, Cố Tử Mạt và Lục Duật Kiêu chia tay, thì cô sẽ có cơ hội chen chân vào, chỉ cần chế tạo một thời cơ thích hợp, là cô có thể bò lên trên Lục Duật Kiêu rồi, mà nếu như là kết quả sau, nhất định Lục Duật Kiêu sẽ cực kỳ hận Cố Trình Đông, đến lúc đó, số mạng của Cố Trình Đông, chắc chắn là vô cùng thâm hiểm !

Cố Trình Trinh làm sao cũng không có nghĩ đến, người mẹ cờ bạc của mình, lại có đầu óc như vậy, cho đến hôm nay, cô mới biết, mắt nhìn thấy được, không nhất định là thật, Cố phu nhân nhiều năm dưới sự áp bức của Cố Trình Đông, mặt ngoài là thuận theo, nhưng trên thực tế, sớm có ý phản lại rồi. Mục đích của Cố phu nhân, chính là lợi dụng Lục Duật Kiêu trừ bỏ Cố Trình Đông!

Cố phu nhân cũng không có phát biểu thái độ gì đối với điều này cả, mà đặt phong bì lớn màu trắng vào trong tay Cố Trình Trinh, đứng lên, "Đây là vật mà lúc mẹ đến khách sạn con làm việc, bất ngờ có được, Trình Trinh, con rất thông minh, món đồ này, con phải dùng như thế nào, nhất định trong lòng con còn rõ ràng hơn mẹ."

Nhìn ánh mắt kỳ thác kỳ vọng của Cố phu nhân, Cố Trình Trinh lời thề son sắt gật đầu, "Vâng, trong lòng con có tính toán." Trong tiềm thức, cô đặc biệt tin tưởng, đồ vật trong này có phân lượng mười phần.

"Vậy thì tốt."

Nhìn Cố phu nhân rời đi, Cố Trình Trinh nhanh chóng mở phong bì lớn màu trắng ra, lôi hết đồ vật bên trong ra.

Trong mắt xẹt qua từng bức từng bức hình, giống như là một bức tranh liên hoàn, bị xâu chuỗi thành một câu chuyện ái muội đầy lãng mạn.

Cô xem đi xem lại những bức ảnh này 3 lần, chọn mấy tấm ra, cuối cùng quyết định chủ ý, gọi một cú điện thoại cho Cố Tử Mạt, thì chạy nhanh ra cửa.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Không Ngờ Giả Heo Ăn Thịt Hổ Già 2

Từ lúc Cổ Tử Mạt bước qua cửa quán cà phê, thì ánh mắt của Cổ Trinh Trinh đã nhanh chóng bám riết lên người Cổ Tử Mạt, vẫn luôn theo sát.

Hôm nay Cổ Tử Mạt ăn mặc rất khỏe khoắn, trừ chiếc nhẫn trên tay kia ra, không có bất kỳ vật trang sức nào khác, trên người mặc một bộ váy vùng màu kết hợp với mái tóc dài xõa tung, lại càng làm tăng thêm sức mạnh. Khuôn mặt tinh xảo, nhưng cũng thanh lịch, màu sắc duy nhất chính là màu phấn hồng trên môi.

Nhìn từ xa, xem ra khí sắc của Cổ Tử Mạt có vẻ không tệ, Cổ Trinh Trinh vừa nghĩ tới chuyện phế vật Hà Ân Chính kia làm, thì nhin không được thâm mắng trong lòng.

Đợi đến khi Cổ Tử Mạt đến gần, cô giả vờ hàn huyên , "Chị muốn uống gì, em mời khách."

Cổ Tử Mạt không để ý tới lời nói của cô, sửa sang lại làn váy một chút, khom người ngồi xuống, gác hai tay lên mặt bàn, sau đó dùng tay phải nhẹ nhàng xoa lên chiếc nhẫn trên tay trái, khoe môi khẽ nhếch, cố ý cười nói, "Tôi mới cưới, đúng ra phải là tôi mời cô mới đúng." Đại Thiển thường giáo dục cô, thua người không thua trận, ở trước mặt Cổ Trinh Trinh, cô cũng bắt chước theo cái sách lược này, trước khi tới gặp Cổ Trinh Trinh, cô đã cố ý ăn mặc một phen.

"Được thôi, vậy thì chị mời em đi." Cổ Trinh Trinh nhỏ giọng, làm như thật vui mừng nói.

Nói xong, cô ta liền gọi nhân viên phục vụ tới, chọn một ly Latte, lại hỏi Cố Tử Mạt muốn uống cái gì, điều bộ ngược lại như chủ nhà.

Cố Tử Mạt nhìn những điều này, khóe miệng như có như không co quắp, cô rất muốn cười, nhiều ngày không thấy, kỹ thuật diễn xuất của Cố Trinh Trinh lại tốt hơn, tự nhiên hơn rồi, hơn nữa hiện tại chung quanh không có người quen, Cố Trinh Trinh cũng có thể diễn, cô rất bội phục sự quyết tâm cùng kiên trì bền bỉ của Cố Trinh Trinh ở phương diện này.

Cô phát phát tay, ý bảo nhân viên phục vụ có thể đi được rồi, hướng sang Cố Trinh Trinh, không nóng không lạnh nói, "Cô hẹn tôi, dù thế nào cũng sẽ không phải chỉ đơn giản là để uống chén nước như vậy chứ." Cô không muốn diễn tiếp nữa, dùng ngón tay vuốt ve hoa văn trên mặt nhẫn.

Hà Ân Chính lấy được thẻ nhớ, nhất định đã nhắc lên một cơn sóng thần ở chỗ Cố Trinh Trinh rồi, mà vào lúc này, Cố Trinh Trinh hẹn cô, nhất định là có dụng ý khác.

"Chị thật thẳng thắn." Cố Trinh Trinh cười rất tươi, không thay đổi sắc mặt.

Cố Tử Mạt hơi ngẩng đầu, nhìn về phía Cố Trinh Trinh, cũng từ trên mặt cô ta nhìn ra sự chắc chắn cùng tự tin.

Cô châm chọc nhếch môi 1 cái, "Cô cũng có thể học tôi, trực tiếp một chút. Phụ nữ ấy mà, một khi kết hôn rồi, cuộc sống thêm nhiều chuyện vụn vặt, thì sự kiên nhẫn cùng sức chịu đựng bắt đầu giảm xuống, khó nhịn nhất là người khác nói nhăng nói cuội, Tiểu Lý Tàng Đào rồi."

Cố Trinh Trinh bị lời của cô đâm trúng, vẻ mặt hơi sững sờ một chút, chẳng qua ngay sau đó cô ta đã phản ứng kịp, ngược lại công nhận với Cố Tử Mạt gật đầu một cái, "Đúng vậy, chị, chị kết hôn, cũng không như trước, nhiều chuyện vụn vặt hơn, chuyện cần quan tâm, cũng nhiều hơn chứ không ít, nhất định không bằng lúc độc thân tự tại rồi. Nhưng mà, nhiều

chuyện hơn, ngàn lời vạn chữ , để ý được cái này, lại không quan tâm được cái khác, ở đây, em phải nhắc chị một câu rồi, chị, chị xác định mình gần đây không có được cái này mất cái khác chứ?"

Cố Tử Mạt nghe thấy rõ ràng, câu nói của Cố Trinh Trinh còn mang theo hàm ý khác, hơn nữa còn bẫy cô trong lời nói, điều này làm cho cô bất vật áo nhìn khuỷu tay, không biết trả lời như thế nào.

Trầm mặc một lúc lâu, cô mới chậm rãi nói, "Ai mà không có lúc bận rộn chứ, chúng ta vẫn nên nhắc nhở lẫn nhau thôi." Trong chuyện Cố Trinh Trinh xui khiến Hà Ân Chính, cũng đã có được kinh nghiệm được cái này lại mất cái kia, cô nhắc nhở Cố Trinh Trinh như vậy, cũng coi như là bóc vết sẹo của Cố Trinh Trinh lên rồi.

Quả nhiên, Cố Trinh Trinh nghe xong, sắc mặt đại biến, tay của cô ta, nắm thật chặt vào túi xách của mình, sau khi tâm tình hơi bình tĩnh lại, mới nói, "Chuyện của tôi, cũng không nghiêm trọng như vậy, vẫn là chuyện của chị quan trọng hơn." Nói xong, cô ta cười không ngớt cúi đầu, lấy ra túi xách mình nắm chặt trong tay, từ bên trong móc ra một phong bì màu trắng, đẩy tới trước mặt Cố Tử Mạt, "Chị, chị xem qua một lượt đi."

Cố Tử Mạt đã dự đoán đúng, Cố Trinh Trinh là vô sự không đăng tam bảo điện, mà ánh mắt tự tin của Cố Trinh Trinh lúc trước, cũng nói rõ Cố Trinh Trinh đã tìm được đối sách mới rồi.

Hiện tại phong bì thư màu trắng đang ở trong tầm tay của cô, cô có thể dự liệu được, nếu cô không dám mở ra, khẳng định Cố Trinh Trinh sẽ cười nhạo cô mềm yếu, cũng sẽ dùng những phương pháp khác, để cho cô biết nội dung bên trong.

Hơi suy nghĩ một chút, cô liền cầm phong bì màu trắng lên, nửa giờ lên, "Để tôi đoán một chút xem, bên trong là cái gì, là những bức ảnh sao? Còn

là ảnh kỷ niệm của tôi và cô ngày trước? Cô có nên báo trước một tiếng hay không."

Lúc cầm phong bì thư lên, cô đã cẩn thận sờ ra tính chất bên trong, dĩ nhiên bên trong là ảnh chụp.

Cố Trinh Trinh có thể lấy hình chụp gì tới để uy hiếp cô chứ? Có thể là đoạn quá khứ hồng bét của cô, khi còn bé Cố Tử Mạt, nghèo túng đáng thương, bị mẹ nuôi nhà họ Sở thu dưỡng, cuộc sống ở trong thôn Thái Thạch lạc hậu.

"Chị xem qua đi thì biết." Giọng nói của Cố Trinh Trinh đã không còn đặc ý như vừa rồi nữa, bởi vì vừa rồi Cố Tử Mạt cũng coi như đã đoán đúng đồ vật bên trong, chính là —— ảnh chụp!

Cố Tử Mạt chậm rãi mở phong bì thư ra, quả nhiên từ bên trong rơi xuống một xấp hình, nhưng mới chỉ liếc qua, cô cũng chưa nhìn xuống, song, cô cần thời gian suy nghĩ, tự hỏi nên đối phó Cố Trinh Trinh thế nào, vì kéo dài thời gian, để nghĩ ra đối sách, cô vẫn chưa nhìn kỹ từng bức hình.

Từng bức ảnh một, bị ánh mắt của cô nhiều hoặc ít liếc qua, cô đã biết rõ tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, mà đối mặt với Cố Trinh Trinh đang từng bước từng bước ép sát, cô chỉ có thể giả vờ lạnh nhạt, nhìn từng bức từng bức hình.

Lúc này, chỉ có chính cô biết trong nội tâm của cô có bao nhiêu sợ hãi cùng lo lắng.

Hương vị ngọt ngào tinh tế của nước hoa S. T. Dupont, chính là đến từ Diệp Nhất Đóa, mà người bạn cũ Lục Minh Tuyên luôn miệng nhắc tới, cũng là Diệp Nhất Đóa. Không hiểu sao, cô cảm thấy cực kỳ kinh khủng, nhớ tới ngày ấy, Diệp Nhất Đóa cùng Lục Minh Tuyên rồi rầm với vấn đề biết hay không biết nhau, cô đã cảm thấy cả người rợn cả tóc gáy.

Rõ ràng bạn cũ, còn phải diễn một vở kịch khôi hài như vậy, đây là làm gì vậy chứ!

Vốn dĩ trước đó, cô cảm thấy Diệp Nhất Đóa là chân thành, thật không ngờ, Diệp Nhất Đóa lại trở thành cạm bẫy, lừa gạt suy nghĩ cùng nhận thức của cô, cái cô gái trẻ tuổi có vẻ nhiệt tình hoạt bát, rốt cuộc là ẩn giấu bao nhiêu tâm cơ. Cô ấy, diễn xuất còn giỏi hơn Cố Trinh Trinh?

Cô càng nghĩ lại càng thấy khủng bố, cuối cùng đập tất cả ảnh chụp lên mặt bàn, tức giận với Cố Trinh Trinh, "Xem ảnh, chế tác cũng không tệ đâu, nhưng có một điều là, không thể đánh giá thấp trí thông minh của tôi!"

Cố Trinh Trinh nhìn Cố Tử Mạt phản ứng kịch liệt, cũng biết vài bức hình này đánh vào Cố Tử Mạt mạnh thế nào, cô không quan tâm Cố Tử Mạt tin tưởng bao nhiêu, dù sao mục đích của cô, cũng chỉ có một!

Cô chậm rãi mở miệng, nói ra yêu cầu của mình, "Chị đưa thẻ nhớ cho Hà Ân Chính, không sai chứ? Chị đã có thể cho anh ta, tôi nghĩ, nhất định chị cũng có biện pháp đòi lại từ anh ta."

"Bản thân cô cho rằng, những bức ảnh này có thể uy hiếp được tôi?" Ánh mắt Cố Tử Mạt nheo lại, bình tĩnh nhìn về phía Cố Trinh Trinh.

Cố Trinh Trinh cũng không hề lùi bước, cô trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình, "Chồng mới cưới của địa tiểu thư nhà họ Cố, mới kết hôn được 3 ngày, đã ra ngoài, thật sự là quá nhanh, nếu như tôi đem những bức hình này bán cho tòa soạn báo, nhất định bọn họ sẽ rất thích đâu."

Ở trong xã hội, sau khi cưới sẽ ra bên ngoài là không ít, nhưng mới kết hôn được mấy ngày, lại quan hệ với các cô gái khác nhanh như vậy, thì vẫn là người đầu tiên.

Cố Tử Mạt cúi đầu, cho lại hình vào trong phong bì, sau đó đẩy về phía Cố Trinh Trinh, "Xin trả nguyên vật." Nói xong, cô ngẩng đầu, cười yếu ớt

hơi hơi hướng về Cố Trinh Trinh nói, "Tôi rời khỏi nhà họ Cố, cũng tiện thể rời khỏi cái vòng luẩn quẩn kia rồi, về phần những thị phi phải trái trong cái vòng luẩn quẩn đó, cũng đã không liên quan gì đến tôi, mong muốn của tôi bây giờ, chính là hi vọng mình có thể sống một cuộc sống bình thường yên ổn hạnh phúc, coi như cái tin tức này lan truyền rộng rãi hơn nữa, cũng sẽ không quấy nhiễu được đến hạnh phúc nhỏ bé của tôi, thanh danh gì đó, đã không phải là thứ mà tôi quan tâm nữa rồi."

Thân phận hiện tại của cô, là vợ của Lục Minh Tuyên, mà không phải con gái của Cố Trình Đông. Cô đã sớm thoát khỏi cái thân phận đó, về phần người ta đàm luận đánh giá con gái nhà họ Cố như thế nào, đối với cô mà nói, đã không còn chút ý nghĩa nào nữa.

Cố Trình Trinh sửng sốt, cô không ngờ, Cố Tử Mạt bằng lòng hy sinh danh dự của mình, cũng không chịu sự uy hiếp của cô, mà đáng sợ hơn, vẫn còn ở phía sau.

Cố Tử Mạt xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón vô danh của mình, lại nói, "Tôi khuyên cô, vẫn không nên tùy tiện cầm hình hành động thiếu suy nghĩ, hiện tại danh tiếng của nhà họ Cố đã không được tốt, nếu cô lại cứ ép buộc từng chút từng chút một như vậy, danh tiếng của nhà họ Cố sẽ hoàn toàn đánh mất, thử nghĩ xem, con nhà giàu nào, nguyện ý cưới một thiên kim tiểu thư của một gia đình danh tiếng tồi tệ chứ?"

Cố Trình Trinh bị đâm đúng chỗ đau, thở hắt ra, sửng sốt không nói ra lời .

Cô có một người mẹ cờ bạc, lại có một người cha không quan tâm đến sống chết của mình, các duy nhất để đột phá, chính là tìm một người chồng có tiền có quyền, hiện tại Cố Tử Mạt dùng cái này đến uy hiếp cô, cô không hề có lực phản kích.

Cố Tử Mạt nhìn dáng vẻ chán nản của Cố Trinh Trinh, làm thế nào cũng không thể cười thật lòng được, một khi nghĩ đến đủ loại về Lục Minh Tuyên cùng Diệp Nhất Đóa, cảm xúc chiến thắng của cô đã bị một tầng mây đen che đi mất.

Cô đứng lên, nhìn lên đồng hồ treo trên tường của quán cà phê, đã đến giờ tan ca hàng ngày của cô, vào lúc này, Lục Minh Tuyên đã đến cổng công ty Cẩm Tú, chờ cô tan ca rồi.

Nhưng bây giờ, cô lại không hề muốn anh đón cô chút nào.

Cô cúi đầu liếc mắt một cái, Cố Trinh Trinh đang thất hồn phách lạc, bổ thêm một dao lên đó, "Trinh Trinh, trước kia cô cười nhạo tôi, nói tôi vẫn dựa vào Lục Minh Tuyên, nhưng bây giờ thì sao, cô xem, tôi hoàn toàn không cần đến sự giúp đỡ của anh ấy, đã có thể thắng cô một trận rồi, sự thật ngay trước mắt, trong lòng cô vẫn thấy không phục sao?"

Sự thật chính là như vậy, lần này, cô không dựa vào bất kỳ sự giúp đỡ nào của Lục Minh Tuyên, lại còn ở dưới tình huống Lục Minh Tuyên kéo chân sau của cô, mà giành thắng lợi trước Cố Trinh Trinh!

Trận đánh này, cô đánh cho xinh đẹp, chiến thắng này, mang đến cho cô cảm giác ưu việt cùng tự tin cảm, mà thường ngày những thứ kia, cũng không thể mang đến cho cô được.

Nhưng mặc dù có cảm giác thỏa mãn, điều này cũng không thể làm cho cô vui vẻ, nếu cô có thể lựa chọn, cô tình nguyện tất cả những chuyện này đều chưa từng xảy ra, không tồn tại những bức hình kia, cũng không có sự xuất hiện của Diệp Nhất Đóa.

Đang suy nghĩ, thì điện thoại di động của cô rung một cái, cô nhìn nhìn điện thoại, nhấn tâm nhấn từ chối không nhận, tâm tình của cô bây giờ rất loạn, vẫn chưa có cách nào đối diện với anh được.

Cố Trinh Trinh không thể cãi lại, cô không tiếng động dùng mắt đẹp nhìn chăm chăm Cố Tử Mạt, gần như muốn cắn vỡ một lớp răng ngà.

Cố Tử Mạt hoàn toàn không quan tâm Cố Trinh Trinh có thừa nhận hay không, cô gọi nhân viên phục vụ đến, thanh toán, sau đó thì cất bước, đi ra bên ngoài.

Cố Trinh Trinh chán nản ngồi tại chỗ, cô nhìn theo bóng lưng Cố Tử Mạt rời đi, ngón tay nắm lấy phong bì thư màu trắng trên bàn, hung hăng dùng sức, muốn xé nát toàn bộ đồ vật bên trong.

Trong chớp mắt khi cô muốn hạ ngoạn thủ, lời nói của Cố phu nhân, đúng lúc vang vọng bên lỗ tai cô, Cố phu nhân đã nói với cô, "Món đồ này, con phải dùng như thế nào, nhất định trong lòng con còn rõ ràng hơn mẹ."

Ở phương diện này, làm sao cô có thể bại dưới người mẹ cờ bạc của mình được, cô không cam lòng, siết chặt phong bì trong tay, đứng vụt lên, nghiêng rằng, "Cố Tử Mạt, tôi sẽ làm cho chị đẹp mặt." Một người, càng đứng thật cao, đợi đến lúc cô ta rơi từ trên cao xuống, thì sẽ càng thâm hiểm.

Trong việc đối xử với Cố Tử Mạt, cô mơ hồ có một kế hoạch, giống như cách đối xử với người giúp việc vậy, trước tiên cho cô ta một chút lợi thế, sau đó sẽ đánh cô ta rơi vào địa ngục, như vậy thật tuyệt vời!

Trong lòng đã có tính toán, cô lấy dũng khí, gọi một cú điện thoại, dùng giọng nói cực kỳ trong sáng, nói: "Lục thiếu, chị gái vừa để một vài thứ ở chỗ của tôi, anh có rảnh không, có thể tới lấy được hay không?"

Đầu kia cũng không có trả lời ngay, dừng lại một lát, giống như đang suy nghĩ cái gì đó.

Cố Trinh Trinh biết, nếu cô tiếp tục chờ đợi, sẽ gặp phải sự cự tuyệt, cho nên, cô không đợi Lục Duật Kiêu mở miệng, đã giành trước nói, "Lục thiếu, có lẽ anh không biết, ở đây tôi và chị gái đã xảy ra chút chuyện, là

chuyện về anh, tôi đoán, nhất định tâm tình của chị rất rối loạn, cho nên chị ấy hoàn toàn không có biện pháp gặp mặt anh. Cho nên, anh vẫn nên đến lấy đồ giúp chị ấy đi, chuyện đơn giản như vậy thôi mà, tôi đang ở quán cà phê Âm Duyên."

Nói xong, cô liền cúp điện thoại, chuẩn bị cho cuộc chiến dài.

Cô tận mắt thấy, Cố Tử Mạt cúp một cú điện thoại, cô hiểu Cố Tử Mạt, đoán liền một cái, đó là điện thoại của Lục Duật Kiêu gọi cho chị ta.

Mà việc cô phải làm bây giờ, chính là dẫn cá mắc câu, Lục Duật Kiêu, chính là con cá lớn của cô.

Cố Trinh Trinh nén lòng chờ một lúc, thì Lục Duật Kiêu thực sự xuất hiện rồi.

Một thân âu phục màu đen hợp thời trang, áo sơ mi cùng một tông màu, bầu cổ áo thêu hoa văn phức tạp, hai nút áo trên cùng cởi ra, lộ ra một phần da thịt. Thân hình của anh ta rất cao lớn, lại bước đi ưu nhã trầm ổn, tư thái ung dung kiêu căng, ánh sáng trên người quá mức chói mắt, cho nên người khác cũng có vẻ hèn mọn nhỏ bé .

Anh ta vừa vào cửa, đã tìm kiếm bóng dáng mục tiêu của mình, cho nên anh nghiêng mặt, đã bắt ngy được phương hướng của Cố Trinh Trinh.

Ánh mắt của Cố Trinh Trinh cũng không hề báo trước mà chống lại anh, mặc dù biết rõ khoảng cách giữa bọn họ rất xa, vị trí cô đang ngồi cũng coi như vắng vẻ, nhưng tầm mắt của anh ta vẫn sáng tỏ sắc bén giống như có thể nhìn thấu tất cả.

Trong lòng cô có quý, bị anh ta nhìn cảm thấy hơi kinh hãi, lập tức khép ờ mắt lại.

Cho đến khi anh ta ngồi xuống, cô mới thận trọng mở mắt ra, "Lục thiếu"

"Cô biết cái gì, cô nói hết cho tôi nghe một chút đi." Anh sâu kín mở miệng, giọng trầm thấp, giống như tông trầm tuyệt đẹp của tiếng đàn vi-o-long, nhưng giọng nói của anh lại cực kỳ lạnh lùng, giống như là không muốn đối thoại với cô vậy .

Đối mặt với người đàn ông mình hâm mộ lại bị lạnh nhạt như vậy, tâm tư Cố Trinh Trinh, cảm thấy luống cuống ngay lập tức, lại nghĩ đến chuyện mình cần làm, trong lòng cô vẫn đang đánh trống thành thịch.

Lần trước, cô và họ Kiều kia thiết kế Lục Duật Kiều và Cố Tử Mạt, hoàn toàn là bởi vì họ Kiều cố động cùng ủng hộ, mà lần này, cô là một người một ngựa hành động nguy hiểm, cho nên không khỏi thấp thỏm.

Cố Trinh Trinh hơi buông xuống lông mi, trầm mặc nhìn chăm chăm khăn trải bàn với những ô vuông đen trắng xen kẽ trên bàn, từ đầu đến cuối cũng không có mở miệng, cô như vậy, một nửa là vì sợ, một nửa cũng là có mưu tính trước.

Đây là, cô đang cố ý đánh vào hứng thú của Lục Duật Kiều.

Lục Duật Kiều đến đây, tuyệt đối không phải vì cô, mà là vì tin tức về Cố Tử Mạt, mà cô, chỉ có từ từ lộ chút tin tức cho anh ta, mới có thể có nhiều cơ hội thể hiện trước mặt Lục Duật Kiều hơn thôi.

Lục Duật Kiều thấy cô không nói, vẫn yên lặng, bỗng cười một tiếng, hai chân vắt lên nhau, ngửa người dựa vào ghế, liền nói, "Cô cũng không cần che giấu, hãy nói ra những gì cô có thể cấp cho tôi, tôi sẽ cho cô cái mà cô muốn, một quá trình rất đơn giản, tôi không có thói quen thiếu nợ người khác, dĩ nhiên, tôi cũng không có thói quen để người khác thiếu nợ tôi!"

Phía cuối câu nói, bị anh cố ý cường điệu, giống như đang mờ hồ cảnh cáo gì đó.

Vốn dĩ Cố Trinh Trinh đã chột dạ rồi, nghe được lời cuối cùng kia, lại sợ hết hồn hết vía một trận.

Cô siết chặt lấy phong bì thư màu trắng, nhắm hai mắt lại, điều chỉnh lại tâm tình của mình, mới ngẩng đầu mở mắt nhìn về phía anh ta, "Hôm nay tôi hẹn chị ấy ra ngoài, là có chút chuyện muốn nói với chị ấy, nhưng hình như chị ấy vẫn luôn không yên lòng, tôi cảm thấy tâm thần chị ấy hình như không có ở đây, cũng không có nói nữa, sau đó chị ấy rời đi, lại đánh rơi một đồ vật."

Cô lấy phong bì thư màu trắng ra, đưa cho Lục Duật Kiêu, vẫn không quên run run, nơm nớp lo sợ nói, "Đây hình như là xuất từ một phòng thám tử tử, tong lúc vô tình tôi nghe thấy chị ấy gọi điện thoại cho bọn họ."

Lục Duật Kiêu liếc mắt nhìn phong bì thư trong tay Cố Trinh Trinh, dùng ánh mắt ý bảo cô ta để xuống, cũng không mở ra, "Tôi lười nhìn xem, cô nói đi, bên trong là thứ gì."

Cô Trinh Trinh đặt phong bì thư sang phía Lục Duật Kiêu, khẽ ngẩng đầu, khổ sở nhìn về phía Lục Duật Kiêu, vừa muốn làm ra vẻ như bất đắc dĩ nói ra, lại đột nhiên trong lúc đó phản ứng lại kịp, cô vội ngậm miệng, lại cúi thấp đầu, nghĩ thầm, thiếu chút nữa thì lọt vào bẫy của Lục Duật Kiêu rồi.

Lời ấy của Lục Duật Kiêu, nhìn như vô ý, trên thực tế là muốn phủ đầu cô, nếu cô nhất thời nóng lòng, nói ra nội dung bên trong, điều này không phải chứng minh, cô đã xem qua đồ vật bên trong.

Cô mấp má môi, thật cẩn thận dịu dàng nói, "Tôi cũng không biết bên trong là cái gì, Lục thiếu, anh vẫn là tự mình mở ra xem đi thôi."

Lục Duật Kiêu cũng không hề có hành động gì, vẫn không có ý tứ nhìn xem, ngược lại hỏi lại lời nói ban đầu, "Cô hẹn gặp Tử Mạt, là muốn nói cho cô ấy biết chuyện gì?"

Trong khoảng thời gian Lục Duật Kiêu chưa tới, Cố Trinh Trinh đã suy nghĩ mọi chuyện một lần, cái vấn đề này, tự nhiên không làm khó được cô, cô ngẩng đầu lên, căn căn môi, chịu đựng ánh mắt thâm thúy của Lục Duật Kiêu, nhỏ giọng nói, "Tôi muốn nói với chị ấy, lần trước lúc chị ấy suýt bị tai nạn xe cộ, là tôi đã cứu chị ấy."

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Em Nói Nhà Họ Lục Nào Thế?

"Tai nạn xe cộ lần trước?" Lục Duật Kiêu nhíu mày, cơ thể đổ về phía trước, để cho ánh mắt gần hơn nhìn thẳng vào mắt Cố Trinh Trinh.

Nhìn thẳng vào ánh mắt sâu thẳm của Lục Duật Kiêu, Cố Trinh Trinh cũng không hề thấp thỏm không yên chút nào, ngược lại ánh mắt bình tĩnh như nước, cô nhỏ giọng, nói liên tục, "Vào một ngày trước khi hai người đi đăng ký kết hôn, tôi ngẫu nhiên thấy chị ấy mạnh mẽ lao qua trên đường, giống như đang trốn ai đó, lúc ấy, chị ấy vừa nói điện thoại vừa chạy về phía trước, hoàn toàn không nhìn đường, mà tôi đang lái xe, có thể nhìn đường xá rất rõ ràng, chị ấy rất chuyên tâm, hoàn toàn không chú ý tới có một chiếc xe đang lao vọt về hướng chị ấy, tình huống lúc đó rất nguy hiểm, tôi không chút suy nghĩ, liền mở xe, lái thẳng về hướng của chiếc xe kia."

Cô đã sớm dự tính được toàn bộ những chuyện này, ứng biến, dĩ nhiên là thuận buồm xuôi gió, không tiếp tục nhìn vào ánh mắt Lục Duật Kiêu, cô cúi đầu, rút ngón tay của mình, lại từ từ nói, "Lục thiếu, xin anh hãy tin tôi, lúc đó đều có camera giao thông, chắc chắn tôi không thể nói láo được."

Nghe xong lời của cô..., Lục Duật Kiêu cũng chỉ gật đầu một cái, cũng không hề tỏ thái độ.

Đoạn trò chuyện kinh tâm giữa anh và Cố Tử Mạt kia, đến nay nghĩ lại, vẫn có thể khiến lòng anh sợ hãi như cũ, hôm nay Cố Trinh Trinh lại nhắc đến, còn làm rõ một màn phía sau, điều này không khỏi làm cho anh để ý đến vụ tai nạn xe cộ lần trước.

Đối mặt Cố Trinh Trinh thề thốt, ngược lại anh lại không hoàn toàn tin tưởng, sau khi sự việc xảy ra, anh cũng đã cho người đi điều tra Cố Trinh Trinh, kết quả điều tra cho thấy, sau khi Cố Tử Mạt rời công ty, thì Cố Trinh Trinh đã bám theo suốt, còn nhanh chóng báo tin cho Kiều Tử Hoài nữa.

Ánh mắt anh lạnh nhạt liếc Cố Trinh Trinh một cái, cầm phong bì thư màu trắng lên tay, hướng về phía Cố Trinh Trinh, thản nhiên nói, "Việc cô muốn cho tôi biết, tôi đã nghe xong rồi, cô hãy nói yêu cầu đi."

Cố Trinh Trinh chính là đợi một câu này, vậy mà, cô lại không thể biểu hiện quá lộ liễu.

Cô lo lắng liếc nhìn Lục Duật Kiều, lại hốt hoảng cúi đầu xuống, bi thương nói: "Tôi. Tôi muốn lấu lại thẻ nhớ trong tay Hà Ân Chính." Cô suy đi nghĩ lại, có thể giúp, hình như cũng chỉ có Lục Duật Kiều thôi.

"Nội dung bên trong là gì?" Anh biết rõ còn hỏi.

Cố Trinh Trinh cắn cắn môi, cẩn thận mở miệng, "Ghi lại chuyện tôi ở trong trại tạm giam."

Khái quát lại, chính là đường đường nhị tiểu thư nhà họ Cố, ở trong trại tạm giam lại không bằng heo chó cả ngày lẫn đêm.

Lục Duật Kiều nhú nhú mày, trong lòng suy tính, nắm phong bì thư màu trắng, cơ thể thon dài đứng lên khỏi chỗ ngồi, đi ra bên ngoài.

Cố Trinh Trinh không cản anh ta, dù cho cô muốn ngăn cản, thì hoàn toàn cũng không thể ngăn nổi.

Trong lòng cô rất rõ ràng, Lục Duật Kiều không cự tuyệt, điều này chưa chắc đã không phải tin tức tốt, trong bụng vui vẻ một trận, gọi nhân viên phục vụ tới, lại gọi một ly Latte nữa cho mình.

*

"Bên này, bên này chém, bên kia gọt." Lúc Cố Tử Mạt đi vào phòng bệnh của Diệp Nhất Đóa, thì nhìn thấy Diệp Nhất Đóa ngồi ở trên giường bệnh tự lăm bằm, trên tay đang so tài cùng một quả táo, nàng cô bé không gọt táo, mà đang dùng dao chém lung tung, vỏ trái cây cùng với thịt quả đều bay loạn, bị chém dày mỏng không đều nhau.

Cố Tử Mạt hít vào một hơi, đi tới.

Diệp Nhất Đóa thấy Cố Tử Mạt đến gần, vội vàng ném quả táo đáng thương vào đĩa trái cây, cười hì hì tiến lên kéo tay Cố Tử Mạt, vui mừng nói, "Tôi đã nói rồi, xã hội vẫn có chân tình mà, Tử Mạt Tử Mạt, chị đặc biệt đến thăm em sao?" Nói xong, cô theo bản năng nhìn ra phía sau Cố Tử Mạt, sắc mặt chìm xuống, như có tức giận nói, "Ôi chao, chị thật sự vẫn chưa đạt lắm, đến thăm em, mà không hề mang chút quà nào, thôi thôi, thật ra thì em cũng không thèm khát quà tặng gì đó, chị có thể đến đã tốt lắm rồi."

Cố Tử Mạt có chút không đỡ nổi thể tiến công bằng ngôn ngữ của Diệp Nhất Đóa, cái tay không bị Diệp Nhất Đóa cầm kia, bức rức đặt ở trên váy, hơi ngại ngùng nói, "Thật ngại quá, Nhất Đóa, chị quên mang quà rồi." Lúc cô thức dậy, trong đầu đều là hình ảnh Lục Minh Tuyên ôm lấy Diệp Nhất Đóa, hoàn toàn không rảnh nhớ tới cái vấn đề lễ tiết này.

Diệp Nhất Đóa nhìn dáng vẻ tiến thoái lưỡng nan của cô, nhất thời vui vẻ, cô bé không sao cả khoát khoát tay, tùy tiện nói, "Thật ra thì không có gì, chẳng qua từ nhỏ em đã thiếu sự yêu thương, cho nên sự khao khát với quà tặng tương đối cao, nhưng mà em biết, có lúc quà tặng cũng không đại biểu cái gì, hiện tại tâm trí em đã trưởng thành rồi, cũng sẽ không để ý những thứ kia, Tử Mạt, chị nói đi, em nghĩ thế có đúng hay không?"

Cố Tử Mạt lúng túng gật đầu một cái, "Phải" cô nhìn cánh tay đang bị Diệp Nhất Đóa cầm kia, trong lòng đang lan tràn một cảm giác lạ, biểu hiện của Diệp Nhất Đóa rất chân thành, dường như lời nói đều xuất phát từ nội tâm, nói với cô, chẳng qua cô không biết, đây là thật hay là giả.

Trước kia Cố Trinh Trinh diễn trò với cô, lừa dối cô lâu như vậy, bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy lúc đó cô cực kỳ ngu xuẩn. Có lẽ là bị răn cản một lần sợ đến ba năm, hiện tại đối mặt với một Diệp Nhất Đóa ngây thơ thẳng thắn như vậy, cô vẫn không cách nào hoàn toàn tin tưởng cô bé, huống chi, trong lúc đó Diệp Nhất Đóa cùng Lục Minh Tuyên còn có liên hệ nữa.

Khóe miệng Diệp Nhất Đóa cười ngọt ngào, cô buông tay Cố Tử Mạt ra, để cô ngồi ở mép giường, sau đó phải đi sờ cái quả táo đáng thương của mình, thuận tay cầm quả táo lên, ra hiệu với Cố Tử Mạt, "Tử Mạt Tử Mạt, gọt giúp em một cái đi."

Cố Tử Mạt nhìn quả táo đáng thương không nỡ nhìn đó, lại cầm một quả mới từ trong giỏ hoa quả, "Chị gọt cho em một quả khác."

Diệp Nhất Đóa mở cờ trong bụng, nụ cười càng ngọt hơn, "Được được, Tử Mạt, chị thật tốt." Nói xong, cô liền xoay người đi lấy dao gọt trái cây, mà trong lúc đang tìm con dao, cô bỗng nhớ đến Lục Minh Tuyên.

Vẻ mặt đóng băng ngay lập tức, vội vàng vươn tay đoạt lại quả táo trên tay Cố Tử Mạt, "Đừng đừng đừng, bây giờ em không muốn ăn, vẫn là thôi đi." Nếu như bị Lục đại thiếu biết được mình sai khiến vợ anh ta gọt táo, anh ta nổi giận thì sao? Có lẽ cô không đảm đương nổi!

Cố Tử Mạt bị làm cho không hiểu tại sao, "Làm sao lại không muốn ăn nữa đây?"

Diệp Nhất Đóa luôn luôn sẽ không nói láo, lại không thể loại bỏ nghi vấn của Cố Tử Mạt, con người đảo một vòng, liền bắt đầu nói sang chuyện khác, hai mắt mở to nhìn Cố Tử Mạt, rất thân mật khoác lên cánh tay Cố

Tử Mạt, sau đó tựa đầu lên vai Cố Tử Mạt, "Tử Mạt sao chị biết em bị bệnh vậy, nhất định là Lục Minh Tuyên nói với chị rồi, haiz, đừng nhắc tới ngày đó nữa, loại rượu kia, có thể khiến em giận sôi gan, một ly rượu trái cây đơn giản, suýt chút nữa thì lấy mất cái mạng nhỏ của em rồi!"

"Lục Minh Tuyên, anh ấy." Cố Tử Mạt cũng muốn hỏi chút gì, nhưng là câu nói kế tiếp, còn cần cân nhắc nữa.

Cô nhìn Diệp Nhất Đóa, trong lòng đủ loại tư vị, nghe ra, thì hình như Diệp Nhất Đóa không có tính toán lừa gạt cô, thẳng thắn nói ra tất cả, nhưng nếu như nghĩ theo mặt trái, khó đảm bảo không phải là loại khả năng, là Diệp Nhất Đóa cố làm ra vẻ đơn thuần đâu, Cố Trinh Trinh cũng rất thích dùng chiêu này.

Tay của cô, túm chặt lên làn váy, tình thế khó xử. Không rõ tình hình quân địch, hình như cô không làm được cái gì.

"Ừ, chồng chị thế nào?" Diệp Nhất Đóa theo lời nói của Cố Tử Mạt, thuận miệng hỏi, nhưng ngay lập tức, cô thiếu chút nữa giậm chân, cô kinh ngạc nhắc đầu khỏi bả vai Cố Tử Mạt, lấy tay vỗ lên bả vai của Cố Tử Mạt, rất kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi nói: "Làm sao chị lại gả vào nhà họ Lục đó thế, mặc dù em không hiểu rõ nhà họ Lục lắm, nhưng em cảm thấy, người nhà này cứ là lạ."

Cố Tử Mạt kinh ngạc nghiêng đầu, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Diệp Nhất Đóa, nhíu lông mày, "Nhà họ Lục, là lạ?"

Đương nhiên Diệp Nhất Đóa thấy được vẻ mặt Cố Tử Mạt không đúng, cô biết mình luôn nhanh mồm nhanh miệng, sợ rằng vừa rồi lại nói sai cái gì, cô vội vã che miệng, cúi đầu xuống, "Không phải không phải, là em nói lung tung."

Sợ rằng cõi đời này, cũng chỉ có cô, có thể không có tâm nhãn lại không biết nặng nhẹ như vậy, mà đánh giá người nhà họ Lục như vậy thôi.

Cố Tử Mạt nhìn Diệp Nhất Đóa nói ngược lại, con người rút một cái, chân mày nhíu sâu hơn, "Em nói đến nhà họ Lục, rốt cuộc là nhà họ Lục nào thế?"

"Còn có thể có nhà họ Lục nào nữa, chính là cái nhà họ Lục đó chứ gì." Diệp Nhất Đóa không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm.

"Đó là cái nào?" Cố Tử Mạt nắm chặt lời nói của Diệp Nhất Đóa không buông, muốn tìm hiểu rõ ràng.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị người đẩy mạnh từ bên ngoài, một bóng dáng thon dài bước nhanh vào từ trong bóng tối.

"Lục." Người đầu tiên ra tiếng là Diệp Nhất Đóa, cô chưa từng nghĩ, người đàn ông này còn có thể xuất hiện ở đây.

"Cô dưỡng bệnh cho tốt đi!" Người đàn ông dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Diệp Nhất Đóa, lại cầm tay Cố Tử Mạt, "Anh đoán ngay được, em sẽ đến đây mà."

Một cảm giác ấm áp kỳ lạ, từ đầu ngón tay lan tràn, nhả nhủ đến tứ chi cùng toàn thân cô, giống như là chạm vào ngọn lửa vậy, cô bỗng dừng thu tay về, hỏi anh, "Làm sao anh biết."

Người đàn ông khẽ cười, không có trả lời cô ngay, mà ngược lại thả một xấp hình xuống trước mặt Diệp Nhất Đóa, "Nhất Đóa, cô giải thích đi."

"A." Diệp Nhất Đóa trừng mắt nhìn, ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nhìn những bức hình, mới nhìn được hai tấm, đã không nhịn được mà kêu lên với Lục Minh Tuyên, "Trời ơi, chúng ta lúc buổi tối hôm qua, thậm chí có hành động thân mật như vậy, tôi thật sự là thụ sủng nhược kinh, Aha, anh xem tấm này, ngay cả tôi nhìn, đều cảm thấy ngọt ngào cảm động đâu, haiz, có phải anh thừa dịp tôi hôn mê, ăn đậu hũ của tôi hay không, ha ha." Cảm khái, đồng thời cô lại không nhịn được mà đặt xuống, lại cầm lên, rất vui

mừng mà gật gật đầu , "Ờ này, tôi nhìn thấy rất có tư thế chim nhỏ nép vào người đầu, không tẻ không tẻ."

Cố Tử Mạt hút không khí một trận, những bức hình kia, cô đều đã xem qua, Diệp Nhất Đóa giải thích lại mang theo khoe khoang như vậy, giống như là đang đánh mặt của cô vậy, cô không khỏi quay mặt qua chỗ khác, muốn nhắm mắt làm ngơ.

Lục Minh Tuyên thấy rõ biểu hiện ghét bỏ của Cố Tử Mạt, làm sao có thể để Diệp Nhất Đóa cười đùa như vậy chứ, bạnh cằm, đoạt lại xấp hình tron tay Diệp Nhất Đóa, giọng nói bén nhọn: " Diệp Nhất Đóa, cô hãy giải thích một chút đi!"

Ở chung với Diệp Nhất Đóa, kích thích sự nổi điên hiểm hoi của anh. Tối hôm qua anh hẹn gặp cô bé, không ngờ cô bé lại bị dị ứng phải nhập viện, giày vò đến rất khuya không nói, sau khi Diệp Nhất Đóa tỉnh lại, còn không ngừng ân hận, không cho anh một chút cơ hội nói chuyện, cuối cùng anh cảm thấy thật sự quá muộn, cũng không nói mục đích của mình, mà đi thẳng về nhà.

Bây giờ nhìn lại, cô nhóc này sớm muộn vẫn là gây rắc rối cho anh rồi.

Diệp Nhất Đóa nhìn gương mặt nghiêm túc của Lục Minh Tuyên, suýt bật cười, cô vô tội chỉ chỉ vào ngực mình, "Tôi giải thích cái gì chứ, chẳng lẽ, anh cảm thấy những bức hình này là tôi tìm người chụp sao? Điều này không thể! Cũng vì ly rượu trái cây kia, tôi thiếu chút nữa thì chết rồi."

Ngay sau đó, Diệp Nhất Đóa lại ai oán một trận, lại sinh động như thật mà nói tiếp, "Tôi đã là khách VIP tôn quý của khách sạn này rồi, nhất định là bọn họ có ghi chép biết tôi dị ứng với trái kiwi rồi, nhưng ngày đó lại không biết thế nào, trong ly rượu trái cây kia, thế nhưng có nước ép kiwi, tôi cũng uống có vài hớp, mà cả người đã thở không ra hơi rồi, thật đáng ghét, tôi sẽ không bao giờ đến khách sạn đó nữa!"

Lục Minh Tuyên nghe Diệp Nhất Đóa trong lúc vô tình đưa ra lời giải thích, vẻ mặt căng thẳng không khỏi hòa hoãn lại, đưa tay ôm chặt lấy eo Cố Tử Mạt, "Tôi đã điều tra, là Cố phu nhân chụp."

"Bà ta?" Trong lòng Cố Tử Mạt vẫn còn nghi vấn.

Theo ý cô, Cố phu nhân chính là một con bạc mất trí, những năm gần đây, bà ấy đối với chuyện nhà họ Cố, rất ít nhúng tay, ngày thường gặp phải vấn đề gì, cũng chỉ biết ồn ào ầm ĩ, nói khó nghe một chút, thì chính là một người ngu ngốc.

Một người ngu ngốc, tại sao có thể có tâm cơ như thế, còn cố ý chụp những bức hình này.

Lục Minh Tuyên chỉ cho cô xem cảnh bố trí trong khách sạn, "Khách sạn Green là nơi làm việc của Cố Trinh Trinh, Cố phu nhân đi tìm Cố Trinh Trinh, lại trùng hợp nhìn thấy anh, liền nổi lên tâm tư này."

"Có lẽ, Cố phu nhân cũng không phải đơn giản như vậy." Cố Tử Mạt nghe xong những thứ trước trước sau sau này, trong lòng lặng lẽ cho ra một cái kết luận.

Lục Minh Tuyên tỏ vẻ đồng ý gật đầu, nhẹ nhàng khoác tay cô, ấn môi mỏng của mình lên trán cô, "Tất cả chân tường đều rõ ràng, hiện tại nên yên tâm đi nhé."

Cố Tử Mạt lại không nói lên được cảm giác của mình, nghĩ nghĩ lại, trong lòng còn cái gì đó, cô phải làm rõ mới được, đáng tiếc cô không tìm ra được điểm mấu chốt, không thể tìm ra cách xử lý hữu hiệu.

Diệp Nhất Đóa có loại cảm giác mình bị bỏ quên, thấy hai người cũng không có nói chuyện, cô vội vã thu dọn những bức hình, chen miệng vào, "Cái này, có phải không liên quan gì tới em nữa rồi hay không?"

Cố Tử Mạt phản ứng lại kịp, gần như đần độn cười cười với Diệp Nhất Đóa, sau đó hỏi Lục Minh Tuyên, "Cô ấy chính là bạn cũ mà anh nói? Tại sao anh không nói trước với em."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Thân Phận (Thượng)

Lục Minh Tuyên chỉ cười, không giải thích gì cả, có lúc, giải thích không đầy đủ còn không bằng không giải thích đâu.

Bây giờ mục tiêu hàng đầu của anh là, tách Diệp Nhất Đóa và Cố Tử Mạt ra.

Lục Minh Tuyên dắt tay Cố Tử Mạt, quay lại nhìn Diệp Nhất Đóa, dặn dò, "Viện phí, tôi đã thanh toán đến ngày mai rồi, cô dưỡng bệnh cho tốt nhé."

Diệp Nhất Đóa vừa nghe liền hiểu ngay, vị Lục thiếu này, thực sự là ‘ trạch tâm nhân hậu ’, đây là đang cường chế cô phải nằm viện đây! Thiệt thòi này, cô cũng phải chịu thôi.

Diệp Nhất Đóa không có cách nào khác, chỉ có thể mệt mỏi gật đầu.

Lục Minh Tuyên siết chặt tay Cố Tử Mạt, ngón tay ma sát lên chiếc nhẫn trên ngón vô danh của cô, cúi đầu hôn một cái, "Chúng ta đi thôi."

Cố Tử Mạt tinh thần hoảng hốt, hơi sững sốt một chút, không tỏ thái độ, cuối cùng mặc cho anh dắt tay cô, đi ra ngoài, hai người vừa đi tới cửa, thì nghe thấy Diệp Nhất Đóa từ phía sau gọi cô một tiếng, "Tử Mạt."

"Hả?" Cố Tử Mạt quay đầu lại.

"Ngày mai người đại diện của Công ty sẽ đến quay quảng cáo, chị có thể đến hiện trường xem một chút, có thể giúp chị tìm linh cảm." Nói xong, cô hơi xấu hổ sờ sờ cái ót của mình, lúng túng giải thích, "Em thấy, trước kia

có một vị điều hương sư của công ty thường xuyên làm như vậy, có lẽ cũng hữu dụng với chị, nếu không chị cũng thử xem?"

Cố Tử Mạt gật đầu một cái, thầm nghĩ Diệp Nhất Đóa thật sự là nhiệt tình, "Sẽ rất hữu dụng, chị sẽ qua xem."

Sau đó, cô liền mặc cho Lục Minh Tuyên dẫn ra ngoài, lúc đi được một nửa, bước chân của Lục Minh Tuyên cũng tăng nhanh hơn, anh dẫn cô, đi một đường kỳ kỳ quái quái, không hề theo lề thói, giống như đang trốn tránh gì đó, hoặc là nói, là ai!

Bước chân của cô đương nhiên là không bằng anh, đi theo phía sau anh, càng ngày càng phải cố hết sức.

Mà dọc theo con đường này, Lục Minh Tuyên cũng không hề nói gì, sắc mặt khế căng thẳng, không có sự lạnh nhạt thanh thản như thường ngày, cô nhìn gò má lạnh lùng của anh, trong lòng càng ngày càng không có cảm giác, cắn cắn môi, dùng chút sức lực, nhấn tâm hất tay anh ra, "Anh làm sao thế! Đây là anh đang trốn tránh ai sao?"

Vốn dĩ ngày hôm nay cũng rất không thuận lợi rồi, mà anh lại giống như đang gạt cô điều gì đó, không hề khiến cô yên tâm một chút nào.

Lục Minh Tuyên không hề trả lời cô ngay, mà cẩn thận nhìn xung quanh, sau khi để ý thấy không có người khả nghi nhìn bên này, mới đưa tay dè lên vai cô, trầm trọng hít một hơi, gật đầu một cái nói, "Đang tránh người, tránh người không tốt."

Cô cảm thấy không hiểu, hít một hơi, ý vị sâu xa hỏi anh, "Chẳng lẽ anh đang trốn chủ nợ, anh cũng không cần ngại mà không nói với em, anh đã nói, bây giờ chúng ta là người một nhà rồi."

Người đàn ông này, hình như có chuyện gì vẫn cứ mãi giấu ở trong lòng, từ lúc cô biết anh tới nay, anh vẫn luôn giữ phong độ thật tốt, gặp chuyện gì

cũng lạnh nhạt, hình như chưa từng có lúc nào anh bị làm khó cả, mà giờ phút này, anh lại có vẻ nơi nơi đại loạn vậy.

Lục Minh Tuyên cười cười, tay đặt trên vai cô từ từ rơi xuống dưới, kéo dài thời gian nắm lấy tay nhỏ bé của cô, chăm chú nhìn vào ánh mắt cô, "Không phải chủ nợ, nhưng lại coi như là kẻ địch, chuyện cụ thể, trong chốc lát anh cũng không thể nói rõ ràng được, sau này, được không?"

Âm cuối của anh cao lên, hấp dẫn đến cực hạn, mỗi một câu mỗi một chữ của anh, đều đều độc tinh thần của cô.

Cô nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của anh, bị anh cuốn vào một vùng nước xoáy, lượn quanh lượn quanh, cuối cùng cô gật đầu, "Được."

Hình như Lục Minh Tuyên đã thoát khỏi những người khó chơi kia rồi, lúc sau đi ra ngoài, anh cố ý bước chậm lại, bước từng bước cùng cô.

Cố Tử Mạt nhớ tới đủ chuyện trong phòng bệnh, liếm liếm môi, không nhìn được hỏi, "Những bức ảnh kia, anh lấy từ đâu vậy? Cố Trinh Trinh cũng tìm anh rồi hả?"

"Đúng, chẳng qua anh đã đáp ứng với cô ta một chuyện."

"Chuyện gì?"

"Anh đồng ý với Cố Trinh Trinh, thu hồi thẻ nhớ từ trong tay Hà Ân Chính giúp cô ta."

Vẻ mặt Cố Tử Mạt thay đổi, nhưng ngay sau đó lại thoải mái, cô nắm thật chặt tay của anh, chậm rãi nói, "Điều này cũng không có vấn đề gì, lúc em đưa thẻ nhớ cho Hà Ân Chính, cũng không cảm thấy có bao nhiêu đáng tiếc, cuối cùng em còn có cảm giác giải thoát, bỏ cái thẻ nhớ đi, cũng đồng nghĩa với việc bỏ qua rất nhiều việc không cần thiết, vì vậy, trong lòng

cũng không thấy mệt mỏi nữa, tấm thẻ kia, cũng coi là vật về nguyên chủ, ngược lại em còn cảm thấy thư thái đâu."

"Không tệ." Người đàn ông cũng tán đồng gật đầu. Có một số việc, cũng nên học bỏ xuống.

.....

*

Cố Trinh Trinh phá rồi, hoàn toàn trở thành một chuyện nhỏ trong cuộc sống của bọn họ, sóng còn chưa có nổi lên, đã bị dập tắt không còn gì.

Cố Tử Mạt vẫn cứ đi làm, tan ca như thường.

Lục Minh Tuyên vẫn đưa cô đi làm như cũ, ngày hôm đó, sau khi cô xuống xe, Lục Minh Tuyên lại không đi ngay, mà theo cô đi vào đại sảnh của công ty.

Cố Tử Mạt có chút ghét bỏ nói không cần anh, Lục Minh Tuyên lại là tự luyến sờ sờ cằm của mình, "Thế nào? Sợ anh đi vào, làm em xấu mặt sao?"

Cố Tử Mạt không nhịn được muốn trợn mắt lên với anh, thật ra thì sự thật hoàn toàn ngược lại, cô rất sợ anh cho cô tăng thể diện đâu.

Cô tới công ty này mới được mấy ngày, Hà Ân Chính dần dần đã đến tỏ tình, làm ra một cuộc náo động rồi, lại đến cái đồ Bảnh Bao cũng đến một lượt nữa, càng gây ra thêm không ít xôn xao, nếu cái anh chàng Lục Minh Tuyên cao lớn tuấn mỹ này lại theo cô chạy một vòng nữa, thì có lẽ cô sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích mất.

Đến lúc đó, sẽ truyền tới những lời bàn tán thế nào đây? Nói cô rất có sức quyến rũ, hay là nói cô lẳng lơ đây? Nhất định là cái sau rồi.

Cô chưa từng hoài nghi, quyết tâm của người đàn ông này muốn đưa cô vào, mỗi lần độ sức, nhất định đều là cô thua, lần này, chẳng bằng cô chịu thua trước, có lẽ sẽ có hiệu quả tốt đâu.

"Anh đừng đi vào, nghĩ xem nhiều người thì nhiều miệng, dễ dàng ảnh hưởng không tốt, anh chịu ủy khuất một lần đi." Cô kéo tay của anh, còn lắc lắc như cô gái nhỏ đang làm nũng nịu.

Người đàn ông cầm lại tay của cô, gạt đầu một cái, "Được, anh nhìn em đi vào."

Cô thấy có hiệu quả, vội vàng nói lời tạm biệt với anh, sau đó quay người đi vào.

Nhưng cô vừa đi được nửa được, thì qua những tấm gương lớn trong cửa kính nhìn thấy ảnh của một người, hơi nhướng mắt, thì nhìn thấy thân hình cao to của anh.

Thế nhưng anh không tuân thủ cam kết!

Hơi tức giận quay đầu lại, muốn chất vấn anh một trận, lại không nghĩ rằng, cả người liền chạm ngay vào người anh, giật mình, lùi về phía sau một bước, kinh ngạc ngược mắt nhìn anh khẽ nhếch khóe miệng, "Sao anh nói lại không giữ lời chứ?"

Anh không trả lời câu hỏi của cô, ngược lại trên mặt đã thay đổi một vẻ tối tăm không rõ, hơi trầm ngâm một chút, mới nói, "Tử Mạt, bất luận lúc nào, một khi phát hiện có người theo dõi, không cần cố gắng nhìn xem đối phương là ai, nhớ đi đến nơi có nhiều người, hoặc là làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, cố gắng hết sức rời đi, chỉ cần nhớ một điều là không thể đánh rần động cỏ."

"Bọn họ. Anh chỉ ai vậy?" Cô hơi ngơ ngác hỏi.

Ngày hôm qua cô thật sự bị người của Hà Ân Chính theo dõi, nhưng cô còn chưa nói cho anh biết mà, sao anh biết được chứ? Hay là, anh phát hiện ra, vẫn đang có người theo dõi cô?

Anh nhìn dáng vẻ gần như ngơ ngác của cô, mỉm cười tao nhã, nụ cười khiến người khác im như thóc.

"Bất kể là ai."

"Hừ." Bị anh nói như vậy, cô bỗng xuy một tiếng, xoay người bước đi, bấm thang máy, lại quay đầu lại nói với anh: " Em biết rồi, em sẽ cẩn thận."

Khóe miệng Lục Minh Tuyên hơi nhếch, cười một cái, nhìn cô đi vào thang máy, đợi đến khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, không còn nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp của cô được nữa, anh liền liếc mắt nhìn điện thoại di động đang rung lên ở trong túi áo.

"Lục thiếu, người của bọn họ đi theo, hơn nửa số lượng còn không ít." Đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói cung kính và nghiêm túc của một người đàn ông.

"Tôi biết rồi." Mặt Lục Minh Tuyên không có biểu cảm gì đi ra ngoài, thản nhiên nhìn chiếc xe trên đường, mở cửa xe "Trước không cần ngăn cản bọn họ, xem rốt cuộc bọn họ định thế nào."

"Được, nhưng mấy vệ sĩ ngấm mà ngài phải đi bảo vệ Thiếu phu nhân, đã phát hiện được tung tích của những người đó, chỉ sợ mục tiêu của bọn họ là Thiếu phu nhân."

Động tác đang cởi áo khoác ngoài hơi dừng lại một chút, suy nghĩ một chút, anh lạnh nhạt nói: " Bảo vệ cô ấy an toàn, không để cô ấy bị bất cứ thương tổn gì."

"Lục thiếu yên tâm, cuộc sống thường ngày của thiếu phu nhân tương đối đơn giản, việc tiến hàng bảo vệ cũng tương đối thuận lợi, chúng tôi nhất định sẽ làm tốt."

Lục Minh Tuyên giơ tay lên vuốt vuốt mi tâm, "Sắp xếp thêm hai người ở bên anh cô ấy. Bọn họ lâu lắm rồi không thể xuống tay được với tôi, hiện tại lại đặt mục tiêu lên người cô ấy, nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, sắp xếp thêm mấy người đi, chờ qua quãng thời gian căng thẳng này thì lại rút bớt người."

"Vâng, bây giờ thuộc hạ sẽ sắp xếp."

Lục Minh Tuyên nhàn nhạt đáp một tiếng, liền cúp điện thoại.

Cố Tử Mạt theo như lời của Diệp Nhất Đóa, đi đến nơi phòng quảng cáo đang chụp ảnh.

Công ty dùng hết vốn liếng, mời ảnh hậu Ninh Uyển, sản phẩm của Quý mới, toàn bộ đều do Ninh Uyển làm người phát ngôn đại diện.

Sản phẩm Quý mới của Công ty, trước tiên sẽ đưa ra một loại dầu thơm, mà Ninh Uyển, trước tiên sẽ vì loại dầu thơm này mà thể hiện phong tình của bản thân.

Lúc Cố Tử Mạt đến, Ninh Uyển còn chưa tới, cô nhìn thời gian, hỏi thăm nhân viên làm việc xung quanh, "Đến giờ chụp ảnh rồi, mà người vẫn chưa tới, sẽ không có chuyện gì chứ."

Nhân viên kia ngửa mặt lên trời thở ra một hơi, bất đắc dĩ buông tay, "Danh tiếng của ảnh hậu quá lớn, tâm tình không tốt sẽ thích đến trễ, chúng tôi cũng không có cách nào, ai bảo chúng ta không phải cái anh chàng Lục Duật Kiêu giàu có thần bí đó đâu, cho nên, chúng ta cứ chờ thôi."

"A." Cố Tử Mạt là người xa rời với tin tức của giới giải trí, đương nhiên không biết tính khí của Ninh Uyển rồi.

Sự hiểu biết về Ninh Uyển, thật sự vẫn giới hạn với Lục Duật Kiều thôi, cô suy nghĩ một chút, lại hỏi người nhân viên kia, "Vậy cô nói, Lục Duật Kiều sẽ đến buổi chụp của Ninh Uyển sao?" Nếu như Lục Duật Kiều thật sự sẽ đến, e rằng cô cần phải kính trọng nhìn từ xa thôi.

Người nhân viên kia hình như suy nghĩ một vòng, cũng không cách nào trả lời vấn đề của cô, gãi gãi đầu, nói: " Ai biết đâu, chờ xem thôi."

Cố Tử Mạt thấy cô ấy cũng không xác định, vội vàng tìm một góc hẻo lánh, chuẩn bị tùy thời có thể chạy ra.

Cô cũng không phải đợi lâu, thì Ninh Uyển xuất hiện, ảnh hậu quả thật có dáng vẻ của ảnh hậu, được mọi người vây quanh xuất hiện, trợ lý người đại diện thợ trang điểm, tất cả đều đi theo làm tùy tùng phục vụ.

Tất cả mọi người vây quanh Ninh Uyển, Cố Tử Mạt lại ở chỗ vắng vẻ, cho nên cô chỉ có thể ở trong góc, chán ngắt chỉ có thể nhìn thấy nửa cái đầu của Ninh Uyển, không hề nhìn thấy cái phong cách cùng khí thế chỉ thuộc về ảnh hậu đó.

Cô chỉ có thể đi từ trong góc ra, muốn đứng ở chỗ khác nhìn vài lần.

Nhưng không khéo, đúng lúc đụng phải một trợ lý nhỏ đang vội vã bưng trà đưa nước, nhưng không có xảy ra chuyện gì, ngược lại lại bị vị trợ lý nhỏ này oán giận một trận, "Cô đi bộ không có mắt đúng không, thật là muốn chết mà! Không phải mắt mù chính là ngu ngốc!"

Mặc dù Cố Tử Mạt chán ghét giọng nói của cô trợ lý nhỏ này, nhưng cũng không định tranh cãi, cô nghiêng người, để cho cô trợ lý nhỏ này đi trước.

Vị trợ lý lại nói thêm mấy câu, lúc này mới thôi.

Cố Tử Mạt đặt tay lên ngực, xuôi con tức cho bản thân, mới đi tìm vị trí nhìn Ninh Uyển, nhưng không nghĩ, trong lúc phát sinh một chút chuyện nhỏ này, thì Ninh Uyển đã đi đến phòng hóa trang rồi.

Cô chán nản, lại thấy nhân viên vừa nói chuyện với cô chạy đến, trực tiếp nhét một bộ lễ phục màu trắng vào tay Cố Tử Mạt, "Đây là bộ lễ phục đầu tiên của buổi chụp, giúp một chút, đưa đến phòng hóa trang cho Ninh Uyển, tôi ở đây thật sự không dứt ra được."

"Được." Tuy hơi do dự, nhưng Cố Tử Mạt vẫn đồng ý.

Ninh Uyển phải thay đổi trang phục, không thể dây dưa được, cô bước vội, hỏi mấy người, cuối cùng tìm được phòng hóa trang của Ninh Uyển.

Vừa muốn đưa tay gõ cửa, cửa phòng lại không hề báo trước bị người từ bên trong mở ra ——

"A ——"

"A ——"

Hai tiếng kêu khác nhau.

Vị trợ lý vừa rồi lại đụng phải Cố Tử Mạt, điều này cũng không quan trọng, điều đáng sợ là, ly trà vị trợ lý đang bê trong tay cũng bị đổ lên bộ lễ phục trong tay Cố Tử Mạt.

Trên nền vải lụa mỏng màu trắng rất nhanh xuất hiện một đóa hoa màu vàng nhạt, ở trong mắt Cố Tử Mạt, nhìn trông đặc biệt ghê người.

"Cái cô này sao lại cứ thế chứ, vừa nãy ở bên ngoài đã đụng tôi rồi, giờ lại đụng tôi một lần nữa, cố ý tới phá hoại đúng không! Cô nói đi, cô có thù oán gì với Uyển Uyển của nhà chúng tôi hay không hả!" Người trợ lý nhìn

bộ lễ phục trong tay Cố Tử Mạt đã thay đổi hoàn toàn, liền đánh đòn phủ đầu nói lời cay nghiệt.

Mặc dù Cố Tử Mạt cũng hơi bị hù dọa, nhưng đầu óc của cô vẫn chưa đến mức hồ đồ, vừa rồi rõ ràng là người trợ lý này vội vàng ra ngoài, không thấy rõ ảnh hưởng bên ngoài, mới rước lấy tai họa lớn như vậy, nếu thực sự nói đến vấn đề trách nhiệm, thì người trợ lý này chịu trách nhiệm lớn hơn rồi.

Người trợ lý này của Ninh Uyển, lại cả vú lấp miệng em như thế, chính là muốn chối bỏ trách nhiệm đây, đẩy toàn bộ trách nhiệm lên người cô.

Người trợ lý này, tuy trẻ tuổi, nhưng lệ khí cũng đủ nặng, ngũ quan của cô ta sắc nhọn rõ ràng, xương gò má cao nhọn, phần quai hàm thô dài, đầy nếp nhăn lung tung, vừa nhìn chính là tướng chanh chua trời sinh, người nào gặp phải thì chính là không hay ho rồi.

Cố Tử Mạt chưa bao giờ không công gánh trách nhiệm cho người khác cả, chờ cho người trợ lý này mắng đủ, thì cô mới mở miệng, "Là cô không nhìn rõ đã xông ra ngoài, vừa rồi tôi chỉ."

Cô vẫn chưa nói hết lời, thì một cái tát vang dội bay nhanh tới, đánh mạnh lên mặt của cô, nóng rực đau đớn.

"Đĩ già mồm!" Người trợ lý giận không kiềm được, giọng nói bén nhọn, "Tổ chất gì chứ! Rõ ràng là cô không nhìn rõ đã muốn xông vào, còn đổ thừa cho tôi nữa!"

Trên mặt Cố Tử Mạt một trận bỏng rát, cô yên lặng cắn môi, cụp lông mi xuống, môi dưới bị cắn đến rướm máu.

Cô cảm thấy vừa rồi mình quá ngây thơ rồi, cho rằng giải thích mấy câu là được, mà cô lại quên mất, nơi này coi như là địa bàn của Ninh Uyển,

người trợ lý này rất ngang ngược, đều do mượn danh tiếng của Ninh Uyên thôi.

Nếu cô cứ dây dưa lấy người trợ lý này, nhất định sẽ vì vậy mà đắc tội với Ninh Uyên, nếu như Ninh Uyên không vui, mục quảng cáo này, nhất định sẽ không có cách nào tiếp tục tiến hành được .

Trước đó cô và ngài Khôn đã có hiệp nghị, nếu như cô cố ý bảo vệ chút tự tôn của bản thân, rất có thể sẽ mất nhiều hơn được.

Ngẩng khuôn mặt đã sưng đỏ lên, nhỏ giọng nói, "Thật xin lỗi, tôi sẽ nghĩ biện pháp ngay."

Người trợ lý chiếm được lợi thế, tự nhiên sẽ không chịu bỏ qua, mắt cô ta nhìn chằm chằm, cười lạnh, "Một cái nhân viên quèn như cô, có thể có biện pháp gì, lễ phục cũng bị hủy rồi, cô muốn đền sao? Còn nói xin lỗi, bây giờ mới biết nói xin lỗi với tôi ư? Nói xin lỗi có ích gì! Tôi muốn kiện cô tội vu khống phỉ báng!"

Mẫu trong người Cố Tử Mạt phun trào, cô không nhịn được nghĩ muốn phất tay áo bỏ đi, nhưng khi nghĩ đến một chuỗi hậu quả đáng sợ phía sau, thì cô lại không thể tùy hứng được, chỉ biết kiềm chế.

Tay của cô, nắm thật chặt lấy bộ lễ phục bằng lụa mỏng màu trắng, hít một hơi, cúi đầu nói, "Xin cô tin tôi...tôi sẽ có biện pháp."

Nghe được lời này của cô, người trợ lý này càng kiêu ngạo, chống nạnh, vênh mặt hất hàm sai khiến nói: " Vậy thì tốt, cô tìm thêm cho Uyên Uyên một bộ lễ phục giống như vậy, nếu không cô sẽ đẹp mặt!"

Bên trong có người nghe được động tĩnh cũng đi ra, Cố Tử Mạt còn chưa kịp ngẩng đầu, thì nghe được một tràng pháo tay vang lên, ngay sau đó là một âm thanh thê lương.

Cố Tử Mạt giương mắt lên, thì nhìn thấy người trợ lý đang bụm má, mặt lộ vẻ thê lương thảm thiết nhìn Ninh Uyển đứng kề bên.

Tầm mắt của cô, cũng theo ánh mắt của người trợ lý, đi chuyển đến trên người Ninh Uyển, đầu óc căng ra, bắt đầu xoay chuyển một vòng.

Ninh Uyển mặc một bộ váy sườn xám hoa Lê, giống hệt với hôm ở trong phòng bao của quán Bar đêm hôm đó, theo bản năng ánh mắt cô di chuyển xuống, ước lượng thân hình của Ninh Uyển, thực sự quá trùng hợp với người phụ nữ đêm hôm đó rồi.

Lục Minh Tuyên cùng Ninh Uyển sao?

Sắc mặt của cô so với vừa rồi, càng thêm tái nhợt, tay trái siết chặt làn lụa mỏng, tay phải thì vô lực chống đỡ lên khung cửa bên cạnh.

Ninh Uyển dạy dỗ người trợ lý mấy câu, sau đó đưa ánh mắt về phía Cố Tử Mạt, mặt đầy ý cười nói: " Tôi biết cô."

Cố Tử Mạt sững sờ, không nói gì.

"Hai người kết hôn rồi chứ?" Ánh mắt của Ninh Uyển, liếc qua bàn tay cô đang siết chặt làn lụa mỏng, lại cười nói.

Đối mặt với Ninh Uyển liên tiếp tuôn ra hai quả bom nặng lý, Cố Tử Mạt không kịp tiếp nhận, đôi môi run rẩy, ánh mắt kinh ngạc nhìn Ninh Uyển, vẻ mặt là không thể tưởng tượng nổi.

"Đừng cảm thấy tôi rất thần kỳ chứ, tôi cũng không phải là thầy bói." Ninh Uyển lấy đi bộ lệ phục bằng lụa mỏng trong tay Cố Tử Mạt, sau đó dùng tay nắm tay Cố Tử Mạt, vuốt ve lên chiếc nhẫn kia, nói: " Đây chính là chiếc nhẫn mà anh ta nói đến rồi, cuối cùng tôi cũng gặp được, quả nhiên là —— không giống bình thường, ha ha."

Rõ ràng Cố Tử Mạt có thể cảm thấy, Ninh Uyển tuyệt đối là người đến không có ý tốt, cô đưa tay, gạt tay của Ninh Uyển ra.

Ninh Uyển nhìn theo hành động của cô, không sao cả vẫy vẫy tay, sau đó gọi người đại diện vào, nhét bộ lễ phục vào trong ngực đối phương, phân phó nói, "Lễ phục đã bị hủy, chi cùng người phụ trách bên này câu thông một chút, trực tiếp sử dụng phương án thứ hai đi, chị hãy nói, bản thân tôi rất coi trọng bộ trang phục của phương án thứ hai, nhất định anh ta sẽ đồng ý. Để cho mọi ra ngoài hết đi, tôi muốn nói chuyện với cô gái này một lúc."

Người đại diện gật đầu, mang theo tất cả mọi người, lưu loát lui ra ngoài.

Cố Tử Mạt nghe được lời của cô ta, trong lòng thấy rất may mắn, trận tai bay vạ gió này, sẽ có được kết quả hoàn mỹ nhất rồi.

Nhưng không nghĩ rằng, hình như Ninh Uyển cũng không có ý định buông tha cô.

Ninh Uyển đi tới, tự mình đóng cửa phòng hóa trang lại, khoanh tay đi đến bên cạnh cô, giống như đang xem xét, đi vòng quanh người cô ba vòng, sau đó mở miệng nói: "Tôi nhìn kỹ, vẫn không cảm thấy, cô có gì đặc biệt cả, cảm giác cô cho tôi, cũng không phải rất mãnh liệt, tôi thật không rõ suy nghĩ của anh ta."

Đối mặt với nhiều lần ám chỉ của Ninh Uyển, cô có muốn giả vờ không biết cũng không được, đúng là vẫn còn rất thiếu kiên nhẫn, tiến lên một bước, nhìn thẳng vào ánh mắt của Ninh Uyển, hỏi, "Tôi không biết quy tắc trong vòng luẩn quẩn của các người là cái gì, cũng không muốn biết, có lời gì, làm phiền cô hãy nói thẳng đi thôi."

Cố Trinh Trinh luôn luôn đóng kịch, Ninh Uyển thật sự không hề giả bộ, mà luôn vòng vo, đánh vào trí tò mò của cô, cảm giác như vậy, càng cảm thấy phiền hơn so với Cố Trinh Trinh.

Ninh Uyển giận cười, ở trước mặt cô, liền bật cười nhỏ, "Tôi rất thích đi thẳng vào vấn đề, lời nói vừa rồi của tôi, cũng đủ rõ ràng, chẳng qua cô lại không hề có phản ứng, làm tôi rất không hài lòng."

Nghe Ninh Uyển nói, toàn thân Cố Tử Mạt đều cảm thấy chán ghét, bây giờ cuối cùng cô cũng biết, chân chính gặp gỡ tình địch, đó là loại tư vị gì.

"Cô muốn phản ứng như thế nào!" Cô thẳng thắn.

Ninh Uyển tiếp tục cười nhẹ, "Thì ví dụ như, thề không buông tha tôi này, muốn âm thầm so đấu một trận với tôi này." Nhiều năm tranh đấu trong làng giải trí, Ninh Uyển rất hưởng thụ cảm giác cạnh tranh, bây giờ cô đã đăng quang trên vị trí ảnh hậu, nên đối với các cuộc tranh đấu, cô vẫn rất tự tin vào thực lực của mình.

Cố Tử Mạt nghĩ thầm, lắc đầu, cuối cùng nói, "Những thứ này, tất cả tôi đều không có cách nào cho cô được, nhưng, ta có một vấn đề."

"Hả? Có vấn đề, rất tốt." Ninh Uyển cười xán lạn, không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô.

"Tại sao cô lại chỉ nhìn chăm chăm theo anh ấy, rốt cuộc thì anh ấy là ai?" Cố Tử Mạt cũng không che giấu, nói thẳng ra nghi vấn của mình.

Theo lý thuyết, một ngôi sao nổi tiếng giống như Ninh Uyển, sẽ không để mắt đến một người đàn ông có bối cảnh bình thường, mà Lục Minh Tuyên, lại cứ trở thành con mồi của Ninh Uyển, phương diện này nhất định có rất nhiều chuyện xưa.

Hơn nữa, theo cô biết, thì Ninh Uyển và Lục Duật Kiều đã từng có tin đồn, có cây đại thụ như vậy để dựa vào, vì sao Ninh Uyển cứ phải cố ý bám lấy Lục Minh Tuyên chứ? Điều này hoàn toàn không phù hợp lẽ thường.

Sắc mặt Ninh Uyển khẽ biến hóa, cô quay đầu đi chỗ khác, cười nhỏ.

Cho dù Cố Tử Mạt không nhìn thấy vẽ mặt của Ninh Uyển, cũng nghe ra sự châm chọc ở trong đó, co cảm thấy cả người không thoải mái, đợi một lát, cũng không nghe được câu trả lời của Ninh Uyển, cô nghiêng nghiêng đầu, nói: " Xem ra cô cũng không định nói cho tôi biết, vậy tôi đi trước đây, quấy rầy rồi."

Nói xong câu này, cô liền mở cửa, định bước ra bên ngoài.

Ninh Uyển lại đề lại cánh tay cô mở cửa, cười đùa nói, "Toi không cho cô biết đáp án, nhưng mà tôi lại tìm được một cái đáp án."

"Cái gì?" Cô cau mày.

Phụ nữ trong làng giải trí, đều thích giấu đầu hở đuôi, ra vẻ thần bí sao? Khó trách có nhiều người đàn ông, đều sẽ bị họ mê hoặc đến thất điên bát đảo như vậy.

Ninh Uyển đi tới cửa, nhìn quanh bốn phía, thấy không có người tới đây, lại cẩn thận đóng cửa lại, sau đó nói, "Tôi hiểu, cô đang ở điểm nào."

"Cái gì."

"Tôi thua cô rồi, hoàn toàn không phải vì tôi dần, mà bởi vì, tôi quá thông minh, mà cô, thì quá ngu ngốc."

"Lời này của cô có ý gì." Mi tâm của cô, nhíu chặt hơn.

Ninh Uyển liếc cô một cái, ngồi xuống trước gương trang điểm, vẽ lông mày cho mình, gọi cô qua, "Cô qua đây đi, nhìn xem lông mày giúp tôi. Như vậy, tôi mới bằng lòng nói cho cô biết."

Cố Tử Mạt không có cách nào, chỉ có thể dẫn lòng đi tới, cúi người nhìn giúp cô ta một chút, nói qua quýt: " Rất tốt." Bộ dạng của ảnh hậu Ninh Uyển đẹp như vậy, cho dù có vẽ sai cũng vẫn đẹp.

Ninh Uyên đặt bút vẽ lông mày xuống, cười nhẹ ra tiếng, lại nói, "Tôi nay tôi đưa cô đến một nơi, trả lời cho câu hỏi của cô, bảo đảm có thể cho cô hài lòng."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Thân Phận (Trung)

Cố Tử Mạt kinh ngạc, hiển nhiên cái cô Ninh Uyển này có ác ý, theo như động cơ của Ninh Uyển mà nói, thì cô không nên đi, nhưng điều mà Ninh Uyển nói, thật sự là quá mức mê người.

Cô còn chưa có quyết định, đã nghe thấy Ninh Uyển nói, "Cơ hội khó có được, cô nên suy nghĩ cho kỹ nhé."

Cố Tử Mạt thấy Ninh Uyển nói chắc chắn như vậy, trong lòng đã dao động, tay của cô, bài cạy cạy mép của bàn hóa trang, cuối cùng dưới ánh mắt tự tin của Ninh Uyển, gật đầu một cái.

Ninh Uyển được toại nguyện, bỗng cười, khuôn mặt tinh xảo không một chút tỳ vết nào quyến rũ động lòng người, ngay cả Cố Tử Mạt nhìn, cũng thấy động lòng, trong nháy mắt cô lại nghĩ đến Lục Minh Tuyên.

Anh có thể ngồi trong lòng mà vẫn không loạn sao?

Ninh Uyển hoàn toàn bỏ qua sự thất thần của Cố Tử Mạt, cười cười, cô đã đạt được mục tiêu rồi, đi từ từ ra cửa, mở cửa cho Cố Tử Mạt, đưa tay ra hiệu xin mời, "9 giờ tối nay, tôi sẽ cho người đón cô, cô nhớ ăn mặc nghiêm chỉnh nhé."

Cố Tử Mạt không nói gì, đi thẳng ra cửa, lại đem lời dạn dò của Ninh Uyển, nhớ kỹ trong lòng.

Lúc Cố Tử Mạt đi ra ngoài, cố ý nhìn bốn phía chung quanh, cũng không còn nhìn thấy người trợ lý chanh chua kia ở đó nữa, chắc hẳn đã bị xa thải.

Cô không nhìn được mà sờ nhẹ lên gò má hơi nóng lên của mình, trong lòng buồn bực một trận, buồn bực tìm một chỗ ngồi xuống, chờ Ninh Uyển ra ngoài.

Ekip của Ninh Uyển hiệu suất rất cao, chỉ chốc lát sau, Ninh Uyển đã đi ra rồi.

Ninh Uyển mặc một chiếc sườn xám màu đen, tà xẻ rất cao, cô ấy chải kiểu tóc của nữ ca sỹ Thượng Hải từ thời năm 1970, môi đỏ nóng bỏng, một cái chân mảnh khảnh đến khó tin nhô ra từ trong làn váy, có vẻ vô cùng hấp dẫn.

Cố Tử Mạt xem tạo hình của cô ấy, trong đầu nhìn không được lại hiện ra một cây hoa Lê ngày hôm đó, cô rất khó chịu, nơi này, cô hoàn toàn không thể ở lại được nữa, cô không muốn để bản thân ngọt ngào, liền xoay người rời đi.

Ninh Uyển đang thay đổi tư thế liên tục, lại vẫn luôn luôn chú ý đến Cố Tử Mạt, đợi đến khi cô thấy bóng dáng đó hoàn toàn biến mất, lúc này cô mới gọi điện thoại cho Kiều Tử Hoài.

Đầu kia rất nhanh trả lời, hỏi cô chuyện làm thế nào rồi.

Ninh Uyển cười, "Trước đó anh nói với tôi, bây giờ tôi đã hoàn toàn tin tưởng, cô ấy không biết cái gì hết."

Kiều Tử Hoài cũng khẽ cười, dặn dò cô những việc cần chú ý, nói một tiếng ‘ hợp tác vui vẻ ’, liền kết thúc cuộc nói chuyện.

"Lần này, thật đúng là đủ vô tình." Ninh Uyển hướng về phía cuộc điện thoại đã bị cắt, nói một câu.

.....

*

Bóng đêm thâm trầm, đèn đuốc sáng trưng.

Trong một ngôi biệt thự cực kỳ rộng rãi to lớn ở ngoại ô, tối nay ánh đèn rự rờ, đèn flash cũng bắn ra bốn phía.

Ninh Uyển nhìn các phóng viên ngoài cửa xe, theo bản năng nhếch khóe miệng, nhỏ giọng dặn dò Cố Tử Mạt ở bên cạnh, "Đợi lát nữa sẽ có một quý ông tới đón cô xuống xe, cô cần phải vui lòng tiếp nhận, bởi vì khuôn mặt của anh ta, sẽ là giấy thông hành của cô. Không có anh ta, cho dù cô có mọc cánh, cũng khó mà bay vào ngôi biệt thự này."

Cố Tử Mạt nhìn ra ngoài cửa sổ bên kia, không nói gì.

Cô không thích Ninh Uyển, cũng không cần phải khách khí với Ninh Uyển.

Ninh Uyển liếc cô một cái, nói: " Cô không nói gì, tôi sẽ coi như cô đã chấp nhận, cô phải nhớ kỹ một điểm, nếu như cuối cùng cô không đi vào được, thì những cố gắng trước đó của chúng ta, hoàn toàn uổng phí."

Cố Tử Mạt ngớ ra, vẫn không nói gì.

Lúc đi, quả thật gặp một vài chuyện, hình như có người đang theo dõi cô, mà không phải một nhóm, còn là hai nhóm người nữa, cô đi theo người mà Ninh Uyên phái tới, điệu hồ ly sơn, gây sức ép một trận, mới có thể ngồi cùng xe tới đây cùng Ninh Uyển.

Bên phía cửa xe của Ninh Uyển, đã mở ra, bỗng ánh đèn xuất hiện, dẫu tay Ninh Uyển, ánh đèn đứng cùng ánh hậu, liền xuất hiện một đợt sóng cao trào ngay tại hiện trường.

Vậy mà, một lớp sóng lớn còn chưa tan, thì đã mở ra một đợt sóng khác, một nười đàn ông mặc một thân tây trang màu đỏ, như là thần tiên bay xuống hiện trường, phóng viên tại hiện trường cũng chưa từng thấy qua nhân vật như vậy, nhưng mới lần đầu tiên, cũng đều bị vẻ đẹp tà tử của anh ta khuất phục.

Anh ta thoải mái hướng về phía ống kính cười cười, cũng không kiêng kỵ những ánh đèn flash này, bởi vì chủ nhân của buổi tiệc tối nay, sẽ không cho phép một con con ruồi tiến vào bên trong biệt thự.

Anh ta đi về phía xe chuyên dụng của ảnh hậu Ninh Uyển, ừ nhả nhờ nhân viên mở cửa xe, sau đó đưa tay ra với người ngồi bên trong xe.

Cố Tử Mạt làm sao cũng không nghĩ đến, giấy thông hành mà Ninh Uyển nói đến, lại là cái anh chàng bản bao này, mới vừa thoát khỏi, bây giờ lại phải dính dáng đến? Điều này hiển nhiên làm cho cô do dự.

Ngoài xe một trận xôn xao, đều bởi vì người ở bên trong xe vẫn chậm chạp chưa chịu xuất ra, thậm chí có người còn bắt đầu đoán, có người đoán có thể giở trò làm cao, còn có người thế nhưng đoán người ở bên trong , xấu xí đến không mặt mũi gặp người khác đâu.

Anh ta lâm trận không loạn, quét mắt qua mọi người đang suy đoán lung tung một cái, hai cánh tay đều với vào bên trong xe, khóe miệng nở nụ cười khoa trương tà tử, "Ôm cô ra khỏi xe mà nói, có lẽ cũng không tồi đâu."

Cố Tử Mạt sững sờ, cuống quýt lui về phía sau một cái, "Tôi còn chưa suy nghĩ xong."

"Còn phải nghĩ nữa sao? Mọi người tới rồi." Một cánh tay của anh ta lại với vào bên trong, kéo lấy cánh tay của cô, kéo cô lại gần, khom lưng dùng sức một cái, liền ôm cô từ trong xe ra ngoài.

Cố Tử Mạt mất đi trọng lượng, không khỏi vội vàng vòng cánh tay qua cổ anh ta.

"Như này mới ngoan." Anh ta thân mật cúi đầu, nói nhỏ bên tai của cô.

Cố Tử Mạt biết rõ, người này đang muốn gây sự đây, nhưng lại không biết làm cách nào với anh ta, chỉ có thể dùng miệng nói cho đã, "Anh chỉ là một tờ giấy thông hành mà thôi, có cái gì mà hả hê thế chứ." Cô đặc biệt thích chửi anh ta, ai bảo bình thường anh ta cũng cứ bảnh bao như vậy chứ.

Cố mặc một chiếc váy lệch vai màu trắng, trước ngực đeo một đồ trang sức pha lê màu bạc, chiếc váy tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, cho dù không có đi lại, cũng có vẻ phiêu dật linh động, Cố Tử Mạt tỉnh táo lại, tay nhỏ bé nắm chặt làn váy, luống cuống vùi đầu vào lồng ngực của anh ta, ngượng ngùng động lòng người giống như tinh linh rơi xuống trần gian vậy.

"Tôi không hả hê, nhưng cô cũng nên đặc ý đi, bởi vì hiện tại bọn họ đều bị cô hấp dẫn rồi." Anh ta lạ lùng không hề bác bỏ lời của cô, ngược lại còn khen ngợi cô.

Quả thật, khi người trong xe xuất hiện, lập tức đánh vỡ tất cả lời suy đoán ác ý vừa rồi, chung quanh không ngừng có người đang bàn luận xôn xao, rồi rít suy đoán cô so thân phận như thế nào, mà có thể có người đàn ông tuần mỹ như vậy hộ tống, hơn nữa còn có thể ngồi trên cùng một chiếc xe với Ninh Uyển.

"Anh có thể nói cho tôi biết, đây là một bữa tiệc như thế nào sao." Cô nhỏ giọng, hỏi thăm.

"Tiệc bán đấu giá." Lúc anh nói lời này, cố ý cúi xuống càng gần hơn một chút, khí nóng của hơi thở cũng phủ lên gò má của cô, để cho cả người cô, thoát nhìn như tăng thêm một phần quyến rũ yêu kiều.

Cô không kịp né tránh, vội khuyên anh ta nói: " Đã không còn phóng viên nữa, bây giờ anh có thể thả tôi xuống rồi." Hiện tại, cô đã bị anh thuận lợi mang vào cửa chính của biệt thự.

Một cánh cửa, cách ly với toàn bộ âm thanh ồn ã náo động của bên ngoài, từ đây bọn họ đã tiến nhập vào một thế giới khác.

Dưới sự nhắc nhở của cô, anh chàng bánh bao đặt cô xuống, sau đó hai người được nhân viên phục vụ dẫn vào.

Ninh Uyển đã quen thuộc tự nhiên ở trong đó từ sớm, thấy bọn họ đi tới, tiến lên hai bước, giờ lý sâm banh trong tay lên, chất lỏng màu vàng trong suốt ở dưới ánh đèn cực kỳ long lanh, "Ba người chúng ta, cùng nhau uống một ly?"

Anh chàng bánh bao lại lắc đầu một cái, cướp lấy ly rượu sâm banh trong tay Ninh Uyển, cười nói, "Đi tới nơi này, nhất định phải ném thử kiệt tác của chủ nhân nơi này một chút."

Nói xong, anh ta hơi cúi người, trên bàn rượu tự chọn ở đại sảnh, chọn một ly rượu chân cao cực nhỏ, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt người pha chế rượu, cười nói, "Món đặc biệt của nơi này —— đào đỏ xanh lá, 3 chén."

Cố Tử Mạt ôm tâm lý tò mò với cái lạ bước tới gần, nhưng vì một câu nói của đồ bánh bao, mà ngay cả nụ cười trên mặt cũng trở nên căng thẳng, cô khẽ ngước đầu lên, để nước mắt không đến nỗi trượt ra .

Bọn họ rõ ràng đang ám chỉ, Lục Minh Tuyên là chủ nhân của nơi này.

Người pha rượu thủ pháp thuần thực, rất nhanh đã điều chế xong ly ‘ đào đỏ xanh lá ’ thứ nhất, Ninh Uyển không mời tự đến, trực tiếp đưa tay ra, cầm ly ‘ đào đỏ xanh lá ’ lên nhìn xem một lần, không khỏi sinh lòng cảm khái, "Đào đỏ xanh lá, thật đúng là lãng mạn, chỉ nhìn ly rượu anh ta sáng

tạo ra một cách đơn thuần, thì tôi đã không thể kiềm chế được mà yêu anh ta rồi."

Cố Tử Mạt có loại cảm giác đồ đặc của mình bị mơ ước, bị người chia sẻ, cô quay đầu đi chỗ khác, đưa ánh mắt về phía nơi khác.

Cánh tay bị người khê chạm vào, đồ bánh bao đã bước đến trước mặt cô, đưa một ly ‘ đào đỏ xanh lá ’ đến tầm tay của cô, khước miệng nở nụ cười tà tử, "Cô cũng đừng làm ra vẻ như chúng tôi đang bạc đãi cô thế chứ, trên thực tế, chúng tôi rất thích cô đấy."

"Xin thứ cho mắt của tôi kém quá, tôi không hề nhận ra được chút nào." Cô từ từ bước lui lại, xin miễn cho kẻ bất tài đối với ý mời của anh ta.

Cô chưa từng uống cá rượu ‘ đào đỏ xanh lá ’ này, nhưng cô lại không muốn, thông qua tay người khác, uống thứ đồ mà anh phát minh ra. Giống như bây giờ, nếu không phải tình thế bất đắc dĩ, cô cũng vô cùng không muốn, thông qua thủ đoạn của người khác, nhìn thấy tất cả bí mật của anh.

Người đàn ông trước mắt này, cùng một phe với Ninh Uyển, không ngừng dùng một cái cần, treo ngược khẩu vị của cô.

Cảm giác bị người kiềm chế thật sự không tốt, cô bắt đầu hối hận, hối hận bị Ninh Uyển cố động tới nơi này thăm dò xem kết quả, bây giờ cô đã muốn về nhà, sau khi về nhà, cô sẽ yêu cầu Lục Minh Tuyên nói cho cô biết tất cả chân tướng.

"Mình phải về." Tất cả ý chí, đều theo cô lẩm nhẩm mấy chữ này.

Cô cúi đầu, khép mi, phân vân không biết mình nên đi hay ở.

Cố Tử Mạt mặc lễ phục lệch vai, lộ ra nửa bên bả vai, hơi cúi đầu, liền lộ ra bả vai, bóng dáng càng phát ra vẻ đơn độc.

Người đàn ông không bị khống chế được toàn bộ ánh mắt ngưng tụ ở trên người của cô, trong thân thể có một niềm khát vọng nho nhỏ, nóng rực như lửa đốt.

Trong tầm mắt, nhìn thấy phía sau lưng da thịt của cô đã nổi lên màu hồng, lý trí của anh tự nói với mình, anh đang làm một chuyện rất đường đột, nhưng anh khống chế không được cảm xúc đang sôi trào lúc này, anh không muốn quan tâm đến hậu quả, anh chỉ muốn làm như vậy.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng nhảy lên ở một chỗ nào đó trên bộ lễ phục lệch vai của cô.

Cố Tử Mạt giật mình một cái, lúc này cảm nhận được hành động trêu đùa quý dị của anh ta ở phía sau cũng hơi hoảng thần, nhin không được nữa, theo bản năng lên tiếng ngăn cản anh ta, "Đừng ——"

"Đừng động." Hơi thở cực nóng của anh ta phả lên gáy cô, "Xong ngay đây."

Chỉ chốc lát sau, cô không nhin được xoay người một cái, nhìn thấy trong tay anh ta một cái móc xinh xắn mà không dễ phát hiện, mặt bỗng đỏ lên.

Đồ bảnh bao thấy sắc mặt của cô, lại cúi đầu nhìn vật trong tay một chút, đột nhiên cảm thấy chính mình thật sự là đường đột.

Thật ra thì anh cũng chỉ có ý tốt, nhìn thấy lễ phục của cô không được ổn thỏa, nhất thời động lòng, muốn thoáng chỉnh sửa giúp cô một chút, sau đó liền giật cái móc kia ra. Sau đó hơi giật mình, suy nghĩ vừa chuyển một cái, rất nhanh hiểu được là có chuyện gì xảy ra.

Hai người đều không nói chuyện.

Cố Tử Mạt đương nhiên là lúng túng, nhưng cô không biết, vào giờ phút này, cái người đàn ông luôn bảnh bao này, trong lòng không hề xấu hổ ít hơn cô.

Cố Tử Mạt cụp mi xuống, cách xa anh ta mấy bước, nói: " Tôi muốn rời khỏi đây." Mặc kệ nơi này sẽ xảy ra cái gì, tất cả điều này, đều không liên quan đến cô.

Nói xong, cô liền quyết định đi ra ngoài, lúc này, đồ bảnh bao chợt níu cô lại, bước lên mấy bước, bóng dáng che phủ lên người cô, ở rất gần nhau.

Cố Tử Mạt mới vừa nhìn về anh ta, ngón trỏ của đồ bảnh bao đặt lên bờ môi cô, "Hừ, đừng nói chuyện, anh ta đã đến rồi." Ánh mắt của anh, đã chiếm lấy nơi ban công lầu hai.

Ánh mắt Cố Tử Mạt, cũng theo người đàn ông bên cạnh này, nhìn lên trên.

Nơi đó, không thể nghi ngờ là nơi có tầm nhìn tốt nhất trong biệt thự, nhìn từ trên cao xuống, có thể nhìn thấy toàn bộ tình huống trong đại sảnh.

Cái vị trí cực tốt này, đương nhiên là để lại cho chủ nhân của nơi này rồi.

Ánh đèn trong đại sảnh, toàn bộ đã tắt, mọi người im lặng nín thở, đều đưa mắt, nhìn lên trên đài cao kia.

Trong một góc tối không bị ánh sáng chiếu đến, một bóng dáng thon dài, dưới sự mong đợi của mọi người, chậm rãi từ trong bóng tối đi ra.

Mới đầu, ánh sáng rất tối, gương mặt của người đàn ông rõ ràng bị che giấu trong bóng tối, ánh sáng cùng bóng tối giao nhau trên người của người đàn ông này, chỉ có thể mơ hồ thấy rõ vóc dáng cao to anh tuấn của anh ta.

Sau đó, ánh sáng dần dần sáng lên, mọi người mới thấy rõ mặt mũi của nhân vật truyền kỳ trong những lời đồn đãi này.

Khuôn mặt anh tuấn cao thâm khó dò, áo sơ mi cởi ra hai cúc áo bên trên, trên cổ áo có thêu đường viền hoa văn lịch sự tao nhã.

Mỗi một chi tiết nhỏ trên người đàn ông này đều trải qua tinh điêu tể trác, vẻ mặt anh bình tĩnh, biểu tình xa cách, nhưng mặc dù như vậy, vẫn có vẻ cao cao tại thượng, khí thế mạnh mẽ bẩm sinh ép người khác tới mức không thở nổi.

Anh không cần cố ý bày tư thái, liền có sự ung dung kiêu ngạo bẩm sinh cùng với sự trầm ổn tao nhã của anh, có lẽ là ánh sáng của bản thân quá mức chói mắt, cho nên người khác cũng có vẻ hèn mọn nhỏ bé .

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 96: Thân Phận (Hạ)

Cố Tử Mạt ngửa đầu nhìn anh như vậy, trong lòng cảm thấy khó chịu không nói thành lời, vào giờ phút này cô khó chịu, không vì sự lừa dối của anh, mà vì khoảng cách của hai người.

Rõ ràng là một đôi vợ chồng, sáng sớm thì người nông ta nông, nhưng bây giờ ngăn cách hai bên, một đứng ở nơi cao không ai có thể sánh bằng, một bình bình đạm đạm bị chìm lìm giữa đám người.

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn biết cái gì là chênh lệch. Cố Trinh Trinh là tiểu thư thực sự của nhà họ Cố, cho nên Cố Trinh Trinh làm bất cứ chuyện gì hay muốn bất kỳ vật gì, đều có được quyền ưu tiên lựa chọn, mà cô, đại đa số đều không thể nói gì đi theo sau lưng Cố Trinh Trinh, lặng lẽ nhìn Cố Trinh Trinh lựa chọn xong, sau đó sẽ đi lựa chọn cho mình. Hàng ngày ở nhà họ Cố, cái loại cảm giác hèn mọn không thể trốn tránh theo sát cô như hình với bóng cả ngày lẫn đêm, cô bị giam cầm đến không thở nổi, khao khát phá được vòng vây, mà theo sự xuất hiện của Lục Minh Tuyên, cuối cùng cô cũng như nguyện thoát khỏi nhà họ Cố, nhưng không nghĩ đến, cô lại rơi vào một tòa thành càng tốt đẹp hơn càng sâu hơn.

Trước khi tới đây, Ninh Uyển nói cho cô biết, không có giấy thông hành, thì có chấp cánh cũng không thể bay vào được, sợ rằng muốn đi ra ngoài, cũng giống như vậy thôi.

Ánh mắt của cô, kinh ngạc nhìn về phía anh đang đứng trên cao.

Một giây, hai giây, ba giây. Thế nhưng anh vẫn không phát hiện ra cô, đúng ra anh nên hưởng thụ được tất cả vinh quang, với thân phận địa vị

của anh, cho phép anh kiêu ngạo đối với bất cứ ai.

Người đàn ông quét mắt khắp mọi người một lượt, trên mặt lộ ra nhẹ nụ cười vô cùng nhạt nhẽo, "Bắt đầu đi." Giọng nói giống như thường ngày, giọng trầm thấp nhàn nhạt giống như một khối Từ Thạch, lại lộ ra âm hưởng thâm thúy dễ nghe mềm mại như nhung.

Lòng của Cố Tử Mạt, bị âm thanh kia đâm vào mà run rẩy, cô nhắm lại mắt, không tiếng động cúi thấp đầu xuống.

Bỗng dưng, cô nghe được tiếng hút khí của mọi người, cô không biết xảy ra chuyện gì, cô điều chỉnh lại tâm tình, chậm rãi giương mắt lên xem.

Chỉ thấy ánh mắt Lục Minh Tuyên đã hạ xuống, anh đưa bàn tay ra, như có ý muốn mời.

Là hướng về phía của cô, anh đã phát hiện ra cô sao?

Cả người cô rung động, ngón tay nắm thật chặt, nhưng thành linh, đồ bảnh bao bên cạnh, lại càng dịch sát vào cô, cơ thể thon gầy của cô, bị bao phủ sâu hơn dưới bóng dáng của anh ta.

Cô đang hoảng hốt, chỉ thấy cô gái áo tím bên cạnh, mừng đến rơi nước mắt che lại mặt của mình, sau đó nghẹn ngào theo sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ, chân thành đi lên trên.

Thì ra, người đẹp của anh —— là người khác.

Tay đang siết chặt của Cố Tử Mạt, chậm rãi buông ra, khóe miệng cô lúng túng nâng lên, muốn cười, lại cười không nổi, lần đầu tiên, cô tự mình đa tình như vậy.

Hiện tại cô rất cảm ơn đồ bảnh bao bên cạnh này, nếu không phải có anh ta chống đỡ, sợ rằng cô sẽ trở thành một trò cười không biết tự lượng sức

mình ở đây rồi.

Cô gái mặc áo tím kia hết sức xinh đẹp, dáng người cao ráo mảnh khảnh, giống như người mẫu vậy, mặc một chiếc váy màu tím nhạt rất ít người có thể mặc, lộ ra một mảng lớn da thịt, có một loại phong vị đặc biệt.

Bởi vì chân cô ta đi một đôi guốc cao màu vàng kim, cho nên nhìn từ xa, hai người bọn họ chiều cao tương đương, đứng bên nhau, thoạt nhìn còn đặc biệt xứng đôi.

Cô gái cười tươi đầy mong chờ, không biết Lục Minh Tuyên nói nhỏ cái gì ở bên tai cô ta, hai gò má của cô ấy nhanh chóng đỏ ửng lên, nhìn trong ánh mắt của anh tràn đầy hảo cảm không che giấu chút nào.

"Anh ta còn khiến phụ nữ yêu thích như vậy." Đồ bảnh bảo, không nhận được chen vào một câu.

Mới vừa rồi, suýt nữa đã bị Lục Minh Tuyên phát hiện ra sự tồn tại của cô gái bên cạnh này, nhưng mà, anh thật không nguyện ý, để cho anh ta phát hiện ra cô nhanh như vậy, liền cố ý che cô ở phía sau, mới không bị lộ.

Giọng nói của đồ bảnh bảo khiến Cố Tử Mạt lấy lại tinh thần, Cố Tử Mạt cũng không thêm phản ứng lại anh ta, cô hơi hạ ánh mắt, muốn nhắm mắt làm ngơ.

"Cô đã từng nghe nói chưa?"

"Nghe nói cái gì?" Ánh mắt của cô nhìn chăm chăm xuống chân, theo bản năng hỏi.

Hiện tại có người nói chuyện với cô, cũng có thể ngăn cản cô suy nghĩ lung tung, cũng có thể giúp cô áp chế cảm giác bi thương, người đàn ông này có tác dụng này, cô vẫn bằng lòng nói với anh ta một lúc .

"Chuyện đã từng có người phụ nữ tự tử vì anh ta."

Cố Tử Mạt sững sờ, trên mặt xuất hiện biểu hiện kinh ngạc, "Thật?"

Đồ bảnh bao nhún vai một cái, "Thật không giả rồi, giả thật không rồi, hiện tại, nhất định tôi phải nói thật với cô."

Cố Tử Mạt hít một hơi, không nói gì.

Người ở đây, đều thích cố làm ra vẻ huyền bí như vậy sao? Cô có chút không hiểu nổi bọn họ.

"Cô không muốn nghe?"

Trải qua sự cô đơn vừa rồi, cô đối với cái gì đều là thờ ơ hờ, lần này, cô cũng không trả lời anh ta, ánh mắt kinh ngạc nhìn chăm chăm mũi chân của mình.

Lúc này, một tấm danh thiếp với tư thế không thể trốn tránh, xuất hiện trong tầm mắt của cô, cô nhìn sang cái tay kia, chính là cái đồ bảnh bao, ánh mắt của cô híp lại.

"Danh thiếp của tôi, về sau nhớ gọi cho tôi, chúng ta phải thường xuyên liên lạc tình cảm." Đồ bảnh bao nhét danh thiếp vào trong tay cô, nói cà lơ cà phất.

Cố Tử Mạt nhìn tấm danh thiếp bị cưỡng ép nhét vào trong tay mình một chút, hút không khí một trận, "Anh tên là Kiều Tử Hoài, tên chữ tiếng Anh của anh, là Joe, không phải anh nói, anh là Lục Duật Kiều sao!"

Cô nắm chặt tấm danh thiếp trong tay, tấm danh thiếp mới tinh, lập tức xuất hiện nhiều nếp nhăn.

Kiều Tử Hoài không sao cả nhún vai một cái, "Lục Duật Kiều cái gì, đều là lừa cô thôi."

Cố Tử Mạt nghiêng rằng, "Tại sao anh lại đóng giả Lục Duật Kiêu!" Cô cố gắng áp chế giọng nói của mình, nhưng không có biện pháp áp chế cơn giận sắp bùng nổ của mình.

Đối mặt sự chất vấn của cô, lần này Kiều Tử Hoài thật sự không có sự phách lối của những ngày qua, mà là giống như một thằng nhóc sờ sờ tóc của mình, sau đó không được tự nhiên quăng một câu nói cho cô, "Tôi đã nhắc nhở cô, là người nhà họ Lục thích dùng hai tên, cô có hiểu không?"

Trong lòng cô, dâng lên một đợt sóng, mạnh mẽ cuốn lấy toàn bộ ý thức của cô, cô đánh rơi danh thiếp của Kiều Tử Hoài, ánh mắt dữ dội nhìn về phía người đàn ông trên đài.

Giờ phút này Lục Minh Tuyên đang hí mắt, có lẽ bởi vì cảm giác tương thông, anh nhẹ mắt liếc xuống dưới, lại không hề báo trước mà đối mặt với ánh mắt của Cố Tử Mạt, mặc dù biết rõ khoảng cách của bọn họ rất xa, vị trí cô đang đứng lại mờ mờ không rõ, nhưng sự bi thương trong ánh mắt của cô, vẫn làm anh nhói đau.

Trong đầu của cô, chỉ có một ý nghĩ —— Lục Minh Tuyên chính là Lục Duật Kiêu, Lục Duật Kiêu lại không phải Lục Duật Kiêu!

Ngay từ mấy năm trước, cô cũng biết, cô ghét loại cảm giác này biết bao.

Cô nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của anh, không giống với bình thường, vậy mà cô nhìn thấy sự khủng hoảng bên trong đó, thật sự sợ sao? Người luôn luôn thản nhiên như anh, hiện tại cũng sẽ sợ sao?

Lòng của cô ghen ngào khó chịu, vẫn không thể biểu đạt.

‘ pằng ’ một tiếng, trên đại sảnh, dâng lên một tòa đài cao, người đấu giá đã đứng một bên từ lâu, dưới ánh sáng chiếu rọi của ánh đèn, trên đài cao được phủ lên bằng một tấm vải nhung màu tím, có một vệt màu xanh dương trong suốt từ bên trong xoáy ra.

Là một viên kim cương màu xanh dương, cách một khoảng cách, đơn giản chỉ đoán số carat của nó, cũng đủ khiến người kinh hãi rồi.

Kim cương màu xanh dương vô cùng hiếm thấy, so với sản lượng kim cương trên thế giới chỉ chiếm 2%, nhưng cho dù là hiếm thấy, ở trong vòng thương lưu này, cũng không coi là vật hiếm, nhưng mà, viên kim cương màu xanh dương này được đưa ra, lại làm cho mọi người rục rịch.

Cùng với những tiếng kêu sợ hãi của mọi người, giọng nói của người đầu giá cũng vang lên, "The—Blue, nặng đến 13. 22 Carat, vô cùng hoa mỹ, có thể nói là, viên kim cương màu xanh dương không tỳ vết lớn nhất trên thế giới"

"Cảm thấy thế nào?" Kiều Tử Hoài vừa không chút để ý nghe giới thiệu, vừa nghiêng đầu hỏi cô.

Cố Tử Mạt gật đầu một cái, "Đương nhiên là được, tôi nhớ đại sư châu báu Rahul—Kadakia từng nói, có được một viên kim cương nặng 13 Carat là hầu như không có khả năng , mà viên kim cương này, Carat đủ lớn, bên trong và bên ngoài lại không có bất kỳ tỳ vết nào, tuyệt đối có thể gọi là viên kim cương màu xanh dương tốt nhất trên thế giới, bọn họ giải thích thực đúng với cái tên rồi, không hề khoa trương chút nào."

"Động tâm?"

Cô lắc đầu một cái, "Kim cương là vĩnh cửu, một viên liền phá sản, viên kim cương xinh đẹp màu xanh dương này, đúng là có thể lưu truyền vĩnh viễn, nhưng phần phía sau của câu nói kia còn quan trọng hơn, nó quả thật có thể làm anh phá sản."

Kim cương tất nhiên là đồ tốt, nhưng cô không có cũng không thích đến mức sùng bái, nghĩ như vậy, tay của cô, thế nhưng không tự chủ được sờ lên chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh của mình.

Không có kim cương thì không phải là nhẫn sao?

Đám cưới không có kim cương, cũng không tính là đám cưới, thật là tốt biết bao? !

Kiều Tử Hoài gầy gầy tóc mái của mình, xem thường lắc đầu một cái, cười nói, "Nếu cô bắt được, chắc chắn sẽ không phá sản, viên kim cương này, vẫn là đồ cất giấu của Lục Duật Kiêu, nếu cô mua, thì giống như cô bán đồ gì đó từ tay trái cho tay phải rồi, cô nói có đúng không ?"

Cô nhếch nhếch môi, "Anh cũng thật biết lấy ví dụ." Tay trái cùng tay phải, chính là quan hệ hiện tại của cô và Lục Duật Kiêu sao?

"Anh ta sẽ lấy 20% tiền bán đấu giá được, dùng cho từ thiện, cô có tâm như vậy, trong chuyện này, có phải nên hăng hái một chút hay không?" Kiêu Tử Hoài nói xong, ánh mắt nhìn về phía Lục Duật Kiêu.

Cô vẫn nhặt nhẹo lắc đầu, "Người khác cũng không có có yêu tôi...sao tôi phải làm thánh mẫu đi yêu người khác chứ." Cô cũng đưa ánh mắt qua theo Kiêu Tử Hoài.

Lục Duật Kiêu vẫn đứng tại chỗ, giống như một vị đế vương đang xem xét lãnh thổ của mình vậy, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn chăm chú vào đài đấu giá.

Cô gái áo tím ngoan ngoãn thuận thuận đứng bên cạnh anh, trên mặt mang vẻ e lệ thẹn thùng không phù hợp với chiều cao của cô ấy, tuy là vẻ mặt thẹn thùng của cô ấy, hết sức động lòng người, nhưng ánh mắt lộ liễu, làm thế nào cũng không che giấu được nội tâm vui sướng cùng kích động của cô ấy.

"Còn tự phong là cô gái trong trắng thuần khiết, rõ ràng là một cái háo sắc, ánh mắt như vậy, cũng không biết che giấu một chút, trên màn ảnh cũng như ngoài màn ảnh, khả năng diễn xuất vẫn gói gọn trong một chữ

—— kém!" Ninh Uyển đi tới bên cạnh cô, không e dè chút nào chê cười cô gái áo tím trên đài cao.

Cố Tử Mạt biết, lời này của Ninh Uyển, là cố ý nói cho cô nghe, mặc dù tâm trạng của cô kém, nhưng vẫn có chút trao đổi bằng mắt, bằng không, với quá trình dài đằng đẳng như vậy, cũng thật sự là gian nan.

Cô gật đầu một cái, phụ họa nói, "Đúng là rất kém ."

So về linh khí, cô gái áo tím này không bằng Diệp Nhất Đóa, so về khả năng diễn xuất, lại không bằng Cố Trinh Trinh, cô cũng không nhìn ra cô gái mặc áo tím kia, trừ vóc dáng tướng mạo ra, còn có cái gì đáng khen đây.

Ninh Uyển nhìn về phía Cố Tử Mạt, khóe miệng giận cười, "Kết quả của cô ta, sẽ không quá tốt."

Cố Tử Mạt nhìn về phía Ninh Uyển, vừa nhìn về phía cô gái áo tím đang hả hê quên mất bản thân ở trên đài kia, "Dĩ nhiên, cô ấy chỉ là một người mới." Nhìn ra được, cô gái áo tím này, đã bị Ninh Uyển coi là cái đinh trong mắt, hơn nữa làm việc lại không biết thu liễm như vậy, về sau nhất định sẽ bị thua thiệt .

"Thứ đặc biệt nhất, đến rồi." Kiều Tử Hoài nhẹ giọng nói.

Cố Tử Mạt nhìn sang, trên đài cao, một tờ khế đất bị lấy ra.

"Mảnh đất của nhà họ Hà?"

"Còn không phải sao, nhà họ Hà đã chống đỡ không nổi nữa, leo lên cành cây cao là Lục thiếu, bán đấu giá ở chỗ này, tính toán, có lẽ cũng không bị thua thiệt."

Cố Tử Mạt nghe được những lời chán ghét xung quanh, theo bản năng nhìn chung quanh, nhưng không có nhìn thấy bất kỳ người nào có liên quan

đến nhà họ Hà.

"Đừng tìm, nhà họ Hà đang xuống dốc, làm sao được đến những chỗ như thế này." Kiều Tử Hoài vỗ lên cánh tay cô, nhắc nhở cô.

Cố Tử Mạt cảm thấy lời nói của Kiều Tử Hoài có lý, liền không tìm kiếm nữa, bình tĩnh suy nghĩ một chút, bình tĩnh hỏi anh ta, "Vật phẩm bán đấu giá ở đây, nếu như giá cuối cùng thấp hơn sự mong đợi của chủ sở hữu, nếu như chủ sở hữu đổi ý, như vậy có hiệu lực không?"

Kiều Tử Hoài lắc đầu, "Chủ sở hữu phản đối cùng bội ước, ở chỗ này không có hiệu quả, cuối cùng sẽ giao dịch theo giá cuối cùng, hơn nữa nhà họ Hà đã cam kết, sẽ đem 1% số tiền bán đấu giá được, dùng cho từ thiện."

Cố Tử Mạt nghe vậy, khóe miệng trào phúng, "Chỉ có 1%, thật đúng là rất keo kiệt."

"Cửa nhỏ nhà nghèo, làm sao có thể so với Lục Duật Kiều được." Kiều Tử Hoài không chút nghĩ ngợi, liền nhận lời.

Tại Cố Tử Mạt nhạy cảm, giật mình một cái, trong lòng không ngừng lo lắng, cô cup mi, nhỏ giọng nói, "Đừng nhắc tới anh ấy."

Kiều Tử Hoài chỉ có thể nhú mày, ra vẻ thấu hiểu lòng người nói: "Vậy thì không nói, tôi hiểu biết rõ tâm tình của cô, như vậy đâm cô quá đau rồi, loại chuyện không có tình người này, tôi chưa bao giờ duy trì." Nói xong, anh ta giơ tay ra vẻ không có gì quan trọng, một bộ tiêu sái.

Trong lòng Cố Tử Mạt biết rõ, đây là Kiều Tử Hoài cố ý, bản tính miệng thối lại bảnh bao, đến nơi nào cũng không thay đổi được.

Cô giơ tay lên nắm được cánh tay của anh ta, ngược mắt nhìn anh ta, kiên định nói, "Tôi không sợ bị đâm đau, bây giờ tôi có thể tiến lên rồi, anh có thể dừng sự đặc chí của mình lại đi." Lời còn chưa dứt, cô đã buông tay

anh ta ra, dứt khoát vạch mọi người ra, gạt mọi người dọc theo đường đi ra, cuối cùng đứng ở phía trên cùng.

Cô ngửa đầu, khẽ cười với Lục Duật Kiêu cao cao tại thượng một tiếng, hăng giọng liền nói, "Có thể đấu giá sao?"

Rõ ràng nên nói với người chủ trì đấu giá, lại nói với Lục Duật Kiêu.

Trong biệt thự mọi người xôn xao một hồi, bọn họ thật sự suy đoán không ra, cô gái có bối cảnh thế nào, mà có thể có dũng khí như vậy, có thể chất vấn Lục Duật Kiêu.

Cũng may người đấu giá trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, lúc này phản ứng kịp, mỉm cười nói với Cố Tử Mạt, "Chúng tôi quy định giá khởi điểm là 15 triệu, mỗi lần tăng giá không thể ít hơn mười vạn, xin mời tiểu thư."

Cố Tử Mạt khẽ mỉm cười, tiến lên một bước, khẽ mở miệng, nói ra một con số đủ để oanh tạc màng nhĩ của tất cả mọi người, "Mười vạn."

Không phải cao đến đáng sợ, mà là thấp đến đáng sợ, đủ để dọa sợ màng nhĩ của mọi người, có vài người còn ngoáy ngoáy lỗ tai, cho là vừa rồi mình nghe lầm.

"Chuyện này." Người đấu giá cho dù kinh nghiệm lão luyện, đôi mắt tình huống như thế cũng phải trợn tròn mắt, cơ thể anh ta hơi nghiêng về phía trước, cố gắng giải thích cho cô, "Tiểu thư, giá khởi điểm chúng tôi quy định là 15 triệu, nếu là."

"Mảnh đất trống này, không đáng giá nhiều tiền như vậy." Không đợi người đấu giá nói dứt lời, Cố Tử Mạt đã cắt đứt lời của ông ta, "Tôi không có thừa tiền, mua một khối đất không có giá trị chút nào! Nếu như tôi làm như vậy, chỉ có thể chứng minh tôi là đồ ngu!"

Mọi người rớt tròn mắt, suy đoán nhất thời bay loạn đầy trời.

Chẳng lẽ, vị tiểu thư xuất hiện bất ngờ này, hiểu rõ bí ẩn của mảnh đất này, nhà họ Hà không có năng lực khai phá, thì đưa mảnh đất đến buổi đấu giá, chẳng lẽ là - bên trong thật sự có nội tình gì đó mà không muốn người biết.

Sớm đã truyền ra, nói phía dưới mảnh đất kia có dòng nước ngầm, cho dù chính phủ cho phép khai phá, thì muốn khai thác cũng rất khó khăn, cái công trình này, nói trắng ra là ra sức mà không có kết quả.

Mặc dù là tin đồn trên đường, nhưng tốc độ truyền tin nhanh chóng, khiến mỗi nhà đầu tư có ý muốn mua đều vẫn thấy sợ hãi.

Hơn nữa, vị tiểu thư này lại vẫn nói, ra giá cao chính là người ngu, cô ấy nói ra lời như vậy, chẳng phải là một ngụm phong kín, khiến bất kỳ ai cũng không dám ra giá cao, nếu không liền gánh danh hiệu ‘ người ngu ’.

Nghĩ đến cái danh hiệu làm người nhúc đầu này, cũng đủ khiến mọi người nghĩ sâu tính kỹ một trận rồi.

Cố Tử Mạt quay đầu lại liếc nhìn mọi người đang nghị luận ầm ĩ, càng tăng thêm sức mạnh, cô mở miệng lặp lại, "Mười vạn."

Phía sau mỗi người một suy nghĩ, có vài người nghe đến đó, lại kiềm chế không được, bọn họ nghĩ, có muốn hay không tốn vài chục vạn thử vạn khí một chút, có lẽ mua được vẫn kiếm được .

mặc kệ vì sao bằng lòng bỏ tiền ra thử xem, có tiền chính là tùy hứng!

Đúc lúc bọn họ do dự, Lục Duật Kiều ở phía trên cũng ra giá, "11 vạn."

Mọi người lai hút không khí một trận, Lục thiếu cũng tham dự vào, nếu ai dám tiếp tục tăng giá, chẳng phải nghĩa là đối đầu với Lục thiếu sao,

huống chi, cho dù bọn họ có thể tiếp tục tăng giá, của cải của bọn họ có thể so sánh với Lục thiếu sao? !

Một buổi đấu giá cao cấp, lại bởi vì sự tham gia của cô gái không biết danh tiếng gì này cũng Lục thiếu, lại đang phát triển thành trò cười.

Cố Tử Mạt nghe thấy anh ra giá, cũng miệt thị nhìn anh một cái, "Lục thiếu đây là nhiều tiền muốn đê người sao?" Nói xong, cô liền chuyển sang người đấu giá, ra giá một lần nữa, "12 vạn."

Lục Duật Kiêu không có trả lời cô, chỉ nhàn nhạt mở miệng, "13 vạn."

"14 vạn." Cô âm thầm hạ quyết tâm, nếu anh còn dám tăng giá, lần sau, cô liền thêm một đồng tiền.

Chỉ cần nghĩ đến, cô lại phải cho Hà Ân Chính thêm 1 đồng tiền, cũng cảm thấy thiệt thòi rồi!

Lần trước cho Hà Ân Chính tiền ngồi xe buýt, cô còn mượn của Diệp Nhất Đóa, bây giờ còn chưa trả!

Lục Duật Kiêu nhú mày, không tiếp tục tăng giá, mà yên lặng đứng ở tại chỗ, vừa vặn lúc này, có một người đàn ông mặc tây trang tiến lên, ghé sát nói gì vào tai anh, nụ cười trên mặt anh rõ hơn, cuối cùng ngoắc ngoắc môi với Cố Tử Mạt, lấy tay ra hiệu ‘ xin mời’.

Rồi sau đó, cái khuôn mặt tôn quý mà xa cách kia, liền hướng về phía người đấu giá, làm một dấu hiệu đơn giản cho đối phương.

Trên mặt người đấu giá, đã sớm không có sự lúng túng vừa rồi nữa, mà đã khôi phục sự tự tin thỏa đáng, ông ta nhìn mọi người, chuyên nghiệp mở miệng, "Vị tiểu thư này ra 14 vạn, xin hỏi còn có người ra giá nữa sao?"

Mọi người ở dưới đài, người người đều là nhân tinh, vừa rồi rõ ràng thấy hình như có người mật báo cho Lục Duật Kiêu, sau khi người này đi khỏi, thì Lục Duật Kiêu không ra giá nữa, này chẳng phải là, nói rõ ràng, mảnh đất này là hàng lừa đảo, ngay cả Lục thiếu cũng không muốn mua rồi.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, không có bất kỳ ai, dám lên trước tăng giá.

"14 vạn lần một, 14 vạn lần hai, 14 vạn lần ba, đồng ý!" Giải quyết dứt khoát.

Cô dùng 14 vạn, mua một mảnh đất.

Thật đúng là —— cơ duyên tới, cản đều cản không nổi.

Cô lại càng tự tin, cầm xinh xắn khê nâng lên, kiêu ngạo hướng về phía Lục Duật Kiêu, liền nói, "Lục thiếu, như thế nào, còn muốn tranh với tôi sao? Lần này, anh nhận thua sao? Nếu như anh nhận thua, thì bước xuống khỏi đài cao! Dám làm sẽ phải dám đảm đương, dám cùng ta đấu giá, anh sẽ phải có dũng khí dám chịu thua, anh có xuống không? !"

Hàng ngày lúc chung sống cùng người đàn ông trước mắt này, anh ta đã làm nhiều chuyện khiến cô phải nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng qua anh ta vẫn luôn thắng cô, mỗi lần anh ấy dùng mưu mẹo cũng đều trên cô.

Lần này, trước mặt rất nhiều người trong giới thượng lưu, cô nhất định phải ra ngậm ác khí này!

Dĩ nhiên, đây chỉ là bước đầu tiên, một mũi tên thù địch này, chỉ mới báo ân oán lúc trước, mà sự lừa dối của anh, tạo nên sự chênh lệch về tâm lý cho cô, cô cũng sẽ trả thù lại hết!

Lời này vừa nói ra, dĩ nhiên là không giống bình thường, bị kinh sợ đến, không chỉ là Lục Duật Kiêu, mọi người ở đây, không khỏi kinh ngạc ra tiếng, mà sau khi bối rối một lúc, mọi người đều nhất trí yên lặng xuống.

Mọi người im lặng nín thở, chẳng dám thở mạnh một câu, run run rẩy rẩy đặt toàn bộ ánh mắt lên người Lục thiếu.

Người thừa kế hợp pháp quan trọng nhất của nhà họ Lục truyền kỳ, đương nhiên là nhân vật được mọi người vây quanh, anh ta sẽ nhận thua sao? Huống chi còn đối mặt với một cô gái không biết từ đâu chạy đến.

Cô gái này, là chán sống sao.

Cố Tử Mạt cười tươi đẹp làm sao, từ lúc cô bắt đầu đi ra khỏi đám người, cô cũng chưa hề nghĩ sẽ làm một con rùa đen rút đầu, cô không phải cái loại tính cách rút rè, Lục Duật Kiêu không sủng hạnh cô, không cho cô một tia sáng, vậy thì cô sẽ chủ động đứng ra, dùng ánh sáng của bản thân chiếu mù ánh mắt của mọi người.

Mà phương thức của cô, chính là giẫm lên anh để đi lên, mà không phải mượn ánh hào quang của anh!

Chỉ có cái loại ngôi sao nhỏ nhoi không có đầu óc, cả người tràn đầy tính cách nô lệ cùng hư vinh không nhận được, mới có thể nghĩ đến việc mượn vị trí bên cạnh người đàn ông để biểu lộ ánh sáng của bản thân!

"Như thế nào? Không dám sao!" Môi nhỏ bé của cô khẽ nhếch, trong mắt đầy tự tin.

Lục Duật Kiêu cúi đầu nhìn cô, mặt mày khơi lên, anh hiểu rõ cô, đương nhiên biết sự tự tin của cô đến từ đâu, cô gái mà anh nhìn trúng, bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra một vài thứ ngoài dự đoán.

"Bành bạch ——" cô vừa dứt lời, sau lưng liền vang lên mấy tiếng vỗ tay.

Cô không quay đầu lại, không cần nghĩ cũng biết, đó là hành vi của Kiều Tử Hoài, lúc trước, Kiều Tử Hoài liều mạng đối nghịch với Lục Duật Kiêu,

lần này, nhất định rất vui thích nhìn thấy Lục Duật Kiêu xấu mặt rồi, cô bí quá hóa liều đứng ra như vậy, vui vẻ nhất, chỉ sợ cũng không có ai khác ngoài Kiều Tử Hoài.

Tiếng vỗ tay thanh thúy, cũng chỉ có mấy cái như vậy, hoàn toàn không có người dám phụ họa theo.

Đây không phải là cái chợ, mọi người ở đây đều là nhân tinh, dĩ nhiên sẽ không bởi vì kinh ngạc với phong thái của một cô gái mà đắc tội với Lục Duật Kiêu, bọn họ đều nhất trí yên lặng chờ ở một bên, đang mong đợi phản ứng của Lục Duật Kiêu.

Mà cô gái dám tranh đoạt ánh sáng cùng nhật nguyệt, sẽ có kết quả thế nào đây?

Tất cả, đều lo lắng!

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 97: Có Tiền, Tùy Hứng

Cố Tử Mạt vẫn kiêu căng ngửa mặt lên như cũ, mục tiêu của cô rất rõ ràng, kéo anh xuống, để anh đứng ở vị trí giống cô!

Sao Lục Duật Kiêu lại không hiểu ý tưởng của cô chứ, giọng điệu của cô kiêu ngạo như vậy, chính là muốn cho anh chỉ có một sự lựa chọn.

Ở trước mặt những người khác, anh có thể sẽ nghĩ ra đủ các biện pháp, mà bây giờ người mà anh đối mặt là cô, một cô gái anh cam kết dùng cả cuộc đời để sủng ái.

Nếu như anh không thể bước xuống theo lời cô nói, sợ rằng phía dưới nhất định sẽ có người không muốn bỏ qua cho cô rồi, miệng lưỡi con người, có lúc, thật sự có thể giết chết người.

Ánh mắt anh nheo lại nhìn xuống dưới đài, hút lấy ánh mắt của cô, nâng bước, ai ngờ, người đẹp bên cạnh cũng bước theo, anh lạnh lùng liếc cô ta một cái, ý bảo cô ta lui ra, bản thân thì đi thẳng về phía trước.

Cô gái áo tím sao có thể làm theo lời anh chứ, cô ta vất vả lắm mới đã thông được quan hệ, để cho mình trở thành bạn gái của Lục Duật Kiêu, tối nay tuyệt đối không thể uổng phí bao nhiêu công sức bấy lâu được, thấy Lục Duật Kiêu phải đi, cô ta nổi lên lòng hiếu thắng, không nhịn được đưa tay kéo lấy góc áo của anh, cất bước đi theo.

Người đàn ông bị chọc giận, chán ghét quay đầu lại mắt lạnh liếc cô ta một cái, ánh mắt không giận mà uy, "Tô tiểu thư, Hoàn Á cũng không nuôi người ngu dốt!"

Cô gái áo tím nghe vậy, cả người bỗng run lên, dưới ánh mắt lạnh nhạt của anh, tay của cô ta, chỉ có thể ngượng ngùng rời khỏi góc áo của anh, bước chân sợ sệt lùi lại.

Cố Tử Mạt ở phía dưới, nhìn rõ tất cả trên đài, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên.

"Tôi đã sớm nói rồi, kết quả của cô ta sẽ không quá tốt, hiện tại vừa nhìn, quả thật là quá kém!" Ninh Uyển không biết khi nào, đã đứng bên cạnh cô.

Giờ phút này, hai tay Ninh Uyển khoanh tròn trước ngực, hất cằm, bộ dáng đang xem kịch vui.

Cố Tử Mạt không nói gì, chỉ liếc Ninh Uyển một cái, liền đi tới bên cạnh nhân viên phục vụ, phân phó anh ta lấy hai chén ‘ đào đỏ xanh lá ’ tới đây, sau đó bưng ly rượu, đi về phía chân cầu thang.

Từ lúc Ninh Uyển bắt đầu cố ý đứng sát cô, cô đã biết Ninh Uyển có ý đồ xấu, mà bây giờ, cô càng thêm minh xác lòng dạ Tư Mã Chiêu của Ninh Uyển, cô gái mặc áo tím kia là diễn viên mới được tiến cử, có lẽ từ lúc mới bắt đầu bước vào giới, đã không hợp với Ninh Uyển, rất có thể, cơ hội ở bên cạnh Lục Duật Kiêu lần này, là do cô gái áo tím cướp được từ trong tay Ninh Uyển, Ninh Uyển tức không nhịn nổi, mới mời cô đến để áp chế nổi bật của cô gái áo tím.

Mà Ninh Uyển vừa từ phía sau đi đến bên cạnh cô, có lẽ vì, muốn thông qua cô, triển lãm phong thái của mình với Lục Duật Kiêu thôi!

Cô không phải nhà từ thiện, rất không thích bị người khác lợi dụng, giúp người khác hoàn thành ước vọng!

Bởi vì cả đại sảnh quá mức rộng rãi, diện tích cực lớn, cho nên đi từ nơi này đến chân cầu thang, vẫn còn cần một khoảng cách, mà lúc đi qua đoạn đường này, cô đã đem tất cả tốt-xấu, thu thập hết vào trong tai.

"Lục thiếu nghĩ như thế nào, mà lại đi xuống!"

"Lục thiếu nghĩ bóp chết cô ta, cũng không phải chỉ là chuyện một xu, ông đoán xem, tối nay cô ta có thể còn sống đi khỏi nơi này sao?"

"Cô gái đặc biệt, đây là Lục thiếu đã bị cô ta mê hoặc rồi."

"Đẹp như vậy, còn rất có khí thế, sẽ không phải là nữ minh tinh mà Hoàn Á mới ký hợp đồng chứ."

Cô nghe, khoe miệng càng nâng lên cao hơn, những lời bình luận tán dóc này, thật đúng là tốt xấu lẫn lộn, khen chê nửa nọ nửa kia.

Cô bước thẳng đến chân cầu thang, bước chân của anh vững vàng, lúc cô bước đến nơi, thì anh cũng cùng lúc bước đến chân cầu thang.

Cô nhìn anh, nâng chiếc cằm xinh xắn lên, sau đó đưa ly ‘ đào đỏ xanh lá ’ tới trước mặt anh, "Tối nay cảm ơn, uống một chén đi, em mời anh."

Mọi người kinh ngạc đến ngây người, cô gái này, thật đúng là rất kỳ quái, ở địa bàn của Lục thiếu, dùng rượu của Lục thiếu, tới mời Lục thiếu uống rượu. Quả thực là —— cực kỳ không biết tự lượng sức mình.

Không phải là không có đầu óc, thì chính là rất có tâm kế.

Dùng cái loại phương thức gần như trêu chọc để dồn ép này, thật sự có thể thu hút sự chú ý của Lục thiếu sao?

Ở chỗ những người phụ nữ, nhìn về phía này, không nhìn được, mỗi người đều nổi lòng nhiệt huyết.

"Thì ra là Lục thiếu chính là tổng giám đốc bá đạo điển hình, thích đáng về như vậy, chịu nhìn một hơi, sớm biết như vậy, nhất định tôi sẽ xông lên trước cô ta một bước rồi, vứt một xấp tiền cho Lục thiếu, trực tiếp kêu gào muốn bao nuôi anh ta!"

Một vị khác lườm cô ta một cái, càng thêm nóng lòng nói: " Nếu tôi biết những điều này sớm hơn, thì cũng không tới phiên cô dùng tiền vũ nhục anh ta đâu, chắc chắn tôi sẽ xông lên đầu tiên, đè anh ta ra đất, trực tiếp nói với anh ta, Ngưu Lang, ngủ với em một đêm nào."

Tất cả phái nữ, bộ não đều tưởng tượng hết sức phong phú, rồi rít xoa xoa tay, cố gắng nghĩ ra một phương thức đặc sắc, đến bắt sống Lục thiếu cao cao tại thượng này.

Cuối cùng, cũng có một giọng nói vô cùng không hòa hài chen vào, "Các người đừng suy nghĩ như vậy, Lục thiếu chắc chắn sẽ không uống rượu mà cô ta đưa đâu!"

"Làm sao cô biết!" Bị dội một gáo nước lạnh lên đầu đám phụ nữ đều tỏ vẻ không phục.

"Bởi vì tôi có may mắn từng tiếp xúc với Lục thiếu, chắc chắn anh ta sẽ không uống bất kỳ thứ gì do một cô gái xa lạ đưa tới! Ngay cả nước trái cây cũng không!" Cô gái này rất kiêu ngạo, cô đã từng ngồi cùng bàn với Lục thiếu, tự cho là hiểu rõ Lục Duật Kiêu.

"Thật mất mặt, Lục thiếu nhận rồi kìa!" Một người phụ nữ bị hắt nước lạnh nào đó, ngẩng cổ trầm ngâm nhìn về phía chân cầu thang, đối đáp với cô gái kia.

Bên kia, Lục Duật Kiêu nhận ly rượu trên tay Cố Tử Mạt, liếc mắt nhìn vào trong ly một cái, ngoắc ngoắc môi, "Bên trong không có bỏ thêm cái gì chứ?"

Cố Tử Mạt cau mày, hơi không hiểu ý của anh, "Nguyên liệu gì?"

Người đàn ông nhún mày, khóe miệng nở nụ cười không rõ, giải thích ngắn gọn, "Thứ có thể khiến cho anh ngủ."

Mi tâm của Cố Tử Mạt chau chặt hơn, đó là loại nguyên liệu gì chứ? Thuốc ngủ sao? Bỗng dưng, cô nghĩ đến cái gì, không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía anh, cả người giận đến mức bả vai run rẩy.

Trước mắt bao nhiêu người, cô lại bị anh đùa giỡn như vậy!

Người đàn ông này, còn có thể xấu xa hơn chút nữa được sao?

Một viên đá làm gợn ngàn tầng sóng, người chung quanh, đều nghe được, đồng thời, cũng đều nghe hiểu.

"Không thể nào, trong rượu này thật sự có thôi tình dược? Cô gái này là muốn làm một trận lớn đây, bội phục bội phục."

"Trời ơi, nếu như thực bỏ thêm thuốc, chẳng phải Lục thiếu."
Thiếu nữ hoài xuân, mọi người đều lo lắng cho Lục Duật Kiêu.

Cố Tử Mạt nghe những lời suy đoán đầy ác ý kia, theo bản năng cúi đầu xuống, lại mơ hồ nghĩ đến điều gì đó, trong nháy mắt ngẩng đầu lên, cười tươi với anh, nhón chân lên, dùng cánh tay để không, cố sức vòng qua cổ anh, đưa lại gần bản thân, cười nói, "Lục thiếu, nếu bên trong có bỏ thuốc, thì tôi sẽ dùng bản thân bồi thường cho anh, anh có bằng lòng không?"

Mọi người ngã ngốn ngang tại chỗ, cô gái này, thế nhưng chủ động đến cái loại trình độ này, công khai dùng cơ thể trêu đùa Lục thiếu thì thôi, lại còn quang minh chính đại nói, muốn ân ái cùng Lục thiếu bị hạ thuốc, cũng thật là liều! Nếu như lan truyền đi, chẳng phải sẽ làm bại hoại danh tiếng của bản thân sao.

Thật là yêu tinh câu nhân, nếu Lục thiếu cứ như vậy bị câu đi, cũng đủ khiến cho những người phụ nữ độc thân của thành phố tan nát cõi lòng mất bảy ngày!

Người đàn ông cười nhẹ, vừa muốn đáp lại.

Thì nghe được Cổ Tử Mạt cười khanh khách, cô buông cánh tay đang giữ chặt cổ anh, rồi đẩy anh ra, cả người lui về phía sau một bước, "Cho dù Lục thiếu bằng lòng, tôi còn không muốn đâu. Lục thiếu, trong rượu này không có thêm bất kỳ vật gì, dù là thuốc trắng dương, cũng không dám thêm."

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, đây rốt cuộc là chuyện gì chứ.

Lục thiếu của bọn họ, phải dùng tới thuốc trắng dương sao?

Mọi người đều biết, Lục Duật Kiêu cao lớn tuấn mỹ, phong thái thanh nhã, có tiền có quyền, tác phong nhanh nhẹn, là người tình trong mộng trong suy nghĩ của ngàn vạn cô gái. Một người đàn ông như vậy, nếu nửa người dưới không được, thì ngàn vạn cô gái này, chẳng phải là sẽ mộng quy vô nơi? !

Lục Duật Kiêu cũng không tưởng được, thế nhưng lần này anh lại bị cô thiết kế, khoe miệng của anh kéo ra rất nhỏ, nhưng vẫn cố ý lúi người về phía sau, cố ý tạo chút cảm giác khẩn trương cho cô.

Cổ Tử Mạt đều thấy rõ hành động của anh, cô cũng không buộc anh, ngược lại đổi một tuyến đường khác.

Cô đi tới, nhẹ nhàng gõ xuống thành ly rượu trong tay anh, rất hòa khí nói: " Nếu như Lục thiếu không muốn để tôi mời, vậy thì Lục thiếu hãy mời tôi uống đi." Nói xong, cô liền cụng ly một cách tượng trưng với anh, mỉm cười uống cạn ly rượu.

Lục Duật Kiêu nhìn cô ngửa đầu uống vào, cũng bưng ly rượu lên, một hơi uống cạn.

"Cám ơn Lục thiếu" cô nhận lấy ly rượu trong tay Lục Duật Kiêu, xoay người đi, trước khi đi, lại nghiêng đầu nhìn anh, "Lục thiếu, rất xin lỗi, bên trong có bỏ thêm nguyên liệu ."

Cô nói xong, cũng không nhìn sắc mặt của anh, xoay người liền rời đi.

Khóe miệng Lục Duật Kiêu vẫn cong lên như cũ, anh rất rõ ràng, bên trong hoàn toàn không có gì cả, Cố Tử Mạt nói như vậy, chỉ là cố ý khiến mọi người suy đoán mà thôi.

Điều mà anh thích ở cô, chính là sự tình nghịch này.

Anh mặc kệ mọi người suy đoán như thế nào, ra dấu bảo người đấu giá, tiếp tục tiến hành buổi bán đấu giá bình thường.

Lúc Cố Tử Mạt quay lại, thấy Ninh Uyển vẫn đứng ở chỗ cũ, cô cũng không sợ cô ta, đứng thẳng bên cạnh Ninh Uyển.

Cô và Lục Duật Kiêu, cùng uống với nhau một ly ‘ đào đỏ xanh lá ’, cũng coi như sự mất mặt lúc trước, đã đòi lại được, cho nên tâm tình của cô rất vui vẻ, khóe miệng như có như không héch lên.

Ninh Uyển chính mắt nhìn Cố Tử Mạt trở nên nổi bật, hiện tại trên mặt đều là vẻ vui sướng, trong lòng cô cực kỳ buồn bực, không nhịn được ghé sát vào bên tai Cố Tử Mạt, nhỏ giọng nói, "Xem ra cô cũng không ngốc, còn biết bỏ tôi ra đấy." Trước kia cô cảm thấy Cố Tử Mạt là một con thỏ trắng ngây thơ đến mức mặc cho người ta nắn bóp, bây giờ nhìn lại, hình như sự thật cũng không đơn giản như vậy.

Cố Tử Mạt không có ý định nổi lên tranh chấp với Ninh Uyển, nhìn vật phẩm đấu giá mới ra, rất tự nhiên mà nói, "Cảm ơn."

Những lời này, truyền vào trong tai Ninh Uyển, cũng là một loại châm chọc trắng trợn.

Cô là ảnh hậu, cô là nữ thần bị tất cả đàn ông truy đuổi, thực lực của cô rất mạnh, tràn đầy tự tin, chỉ có cô muốn cho, chứ không có đạo lý người khác buộc cô phải nhường cho!

Tại sao cô mang Cố Tử Mạt tới đây? Một mặt, là cô nghe theo lời đề nghị của Kiều Tử Hoài, muốn dùng Cố Tử Mạt để đè ép uy phong của họ Tô kia xuống, mặt khác, cô muốn mượn vị trí trợ giúp Cố Tử Mạt, để biểu diễn trước mặt Lục Duật Kiều một phen.

Nhưng Cố Tử Mạt!

Cái đồ hèn hạ ẩn giấu thật sâu này!

Cô ta đã đoạt đi tất cả nổi bật, còn vứt cô lúng ta lúng túng đứng ở nơi này!

Cô giận dữ sợ, không nhịn được khước miệng giận cười, nói: " Năm đó công chúa Bình Dương đưa Vệ Tử Phu vào cung trước, từng dặn dò qua Vệ Tử Phu, không nên quên người dẫn đường. Vệ Tử Phu cũng chưa từng quên người dẫn đường, mới một đường lên như điều gặp gió, cuối cùng ngồi lên vị trí hoàng hậu."

Cố Tử Mạt chán ghét vẻ hùng hổ hăm dọa của Ninh Uyển, châm chọc nói: " Cô học môn lịch sử không giỏi rồi, xem ra trình độ văn hóa của giới nghệ sỹ hơi kém, cần được nâng cấp ngay." Cô lạnh lùng liếc cô ta một cái, lại bổ sung, "Cô không biết đúng không? Cuối cùng Vệ Tử Phu tự treo cổ rồi. Mặt khác, nhân tiện tôi cũng muốn nhắc nhở cô một chút, tôi gả cho Lục Duật Kiều, cũng không phải dựa vào sự lãnh đạo sáng suốt của cô!"

Từ lúc tiếp xúc với Ninh Uyển tới nay, mặc dù cô vẫn coi Ninh Uyển là kẻ địch mà đối xử, nhưng bỏ qua ân oán cá nhân, thì cô vẫn rất thương thức Ninh Uyển .

Ninh Uyển có khí thế của ảnh hậu, phong cách ưu nhã bức người, nhìn Ninh Uyển trong trạng thái tĩnh, giống như là một mỹ nhân cổ điển trong một bức tranh cổ vậy, nhìn Ninh Uyển khi hoạt động, lại cảm thấy cô ấy thông minh Linh Tế, tương đối hiểu được lấy hay bỏ.

Nhưng hết lần này tới lần khác, cái cô nàng Ninh Uyên này, biết rõ cô và Lục Duật Kiêu là vợ chồng, mà quan hệ cũng không tệ, vẫn làm như vậy! Hơn nữa tà tâm còn không chết nữa!

Là quá muốn gả cho Lục Duật Kiêu sao? Hay, sau lưng cô ta có người chống, xương cứng rắn, không sợ đả tội cô, cũng không sợ đả tội Lục Duật Kiêu?

Hiện nay một đôi vòng tay mã não, dưới sự tranh mua của mọi người, đã tăng tới bảy trăm vạn rồi, cô liếc qua chất lượng của vòng tay này một cái, không cần nhìn kỹ, cũng biết là phẩm chất tốt nhất, cô không biến sắc, đợi đến lúc người đầu giá hô, "Bảy trăm vạn lần 1, bảy triệu lượng lần."

Cô bỗng mở miệng, "Mười triệu!"

Đừng hỏi tại sao cô có thể lập tức nâng lên ba trăm vạn, có tiền, tùy hứng!

Chẳng qua cũng không phải cô có tiền, mà là Lục Duật Kiêu có tiền.

Cô không tin, lát nữa đến lúc tính tiền nếu cô không có tiền, Lục Duật Kiêu có thể để cho người ta ném cô ra ngoài! Cô tiếp tục đẩy giá toàn bộ vật phẩm phía sau, toàn bộ đều sẽ do Lục Duật Kiêu than toán, hiệp 2, cô muốn cho Lục Duật Kiêu nếm thử tư vị làm Công tử Bạc Liêu một chút.

Không phải anh có tiền sao? Không phải là Phú Khả Địch Quốc như lời đồn sao?

Vậy thì tốt, vậy cô sẽ để cho anh làm một chuyện dễ đạt được nhất, điều này cũng không coi là đang làm khó anh, mà ngược lại là đang chăm sóc anh thôi. Giúp anh tiêu tiền, anh ấy nên vui mừng mới đúng!

Ngay sau đó, cô liên tiếp mua được bốn món đồ trang sức châu báu, tổng giá trị thế nhưng lên đến gần 50 triệu.

Mọi người ở đây, cũng tính toán thay cô, cái cô gái không rõ lai lịch này, tốn 50 triệu mua đồ trang sức châu báu, cũng không chịu tốn nhiều tiền đi mua mảnh đất của nhà họ Hà.

Cách cô ra tay thật kỳ quái, làm người ta không hiểu. Chẳng lẽ, cô có nhà đầu tư tiền siêu mạnh, mảnh đất kia của nhà họ Hà, thực sự là không đáng giá bao nhiêu tiền.

Mọi người nghĩ tới đây, bắt đầu lau mồ hôi ào ào, may mà vừa rồi không có hành động thiếu suy nghĩ, bằng không, đã tặng không tiền cho nhà họ Hà rồi.

Cho nên phần tiếp theo của buổi đấu giá, chỉ cần là vật đấu giá bị Cố Tử Mạt tăng giá, cũng bị mọi người tranh mua, mọi người ở nghe và suy nghĩ, đều cảm thấy những vật mà cô gái này muốn bắt, đều có được tiềm lực tăng giá trị rất lớn đâu.

Đương nhiên Cố Tử Mạt cũng ý thức được, ở phần sau của buổi bán đấu giá, không ít người đều đang cạnh tranh giá với cô, cô bỗng cảm thấy, trò chơi này không dễ chơi nữa rồi, như vậy thì cô sẽ không chơi nữa.

Cô qua đầu lại, vạch mọi người ra, đi đến trước mặt Kiều Tử Hoài, chìa tay ra trước mặt anh ta, "Cho tôi, danh thiếp của anh."

Tấm danh thiếp Kiều Tử Hoài cho cô trước đó, bởi vì nhất thời xấu hổ mà cô đã vứt bỏ, hiện tại cô hối hận.

Nghe yêu cầu của cô, ánh mắt đào hoa của Kiều Tử Hoài sáng chói, hả hê móc từ trong ngực ra một tấm danh thiếp mới tinh, "Nữ thần muốn, tôi không thể nào không cho, đây."

Cố Tử Mạt liếc anh ta một cái, liền nói, "Tôi có việc khác cần dùng đến, cảm ơn, dùng hỏng chơi hỏng rồi cũng đừng tìm tôi."

Nói xong, không đợi Kiều Tử Hoài phản ứng kịp, cô quay đầu liền đi.

Đợi đến lúc đi tới cửa, thì có người hầu bàn tới ngăn cản cô, "Vị tiểu thư này, chúng tôi có quy định của chúng tôi, hiện tại cô không thể đi được."

Ánh mắt Cố Tử Mạt hơi rút lại, mặt không biểu lộ nhìn lướt qua nơi đài cao kia, nhếch miệng lên một đường cong, lạnh lùng nói, "Các người muốn tôi trả tiền chứ gì."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Chân Tướng (Thượng)

Người nhân viên kia được huấn luyện nghiêm chỉnh, cũng không có trả lời thẳng vào vấn đề của cô, mà một mực cung kính nói với cô: " Thừa thiếu thư, ngài là của khách quý của chúng tôi, chủ nhân của chúng tôi đã giao phó xuống, nhất định chúng tôi phải cẩn thận lưu ngài lại."

"A." Từ cổ họng của cô, nhẹ nhàng bật ra một tiếng lãnh phúng, móc ra tấm danh thiếp của Kiều Tử Hoài, kín đáo đưa cho đối phương, "Đây là kim chủ của tôi, anh trực tiếp tìm anh ta thì hơn, được không?"

Đây là cô đang cố ý gây khó khăn, đang muốn xem nơi này có phải chấp thêm cánh cũng khó thoát đến mức nào.

Người nhân viên kia nhìn tấm danh thiếp cô đưa ra, khổ sở khom người, lễ phép dùng hai tay đưa tấm danh thiếp về trong tầm tay Cố Tử Mạt, mất tự nhiên nói, "Tiểu thư, nơi này của chúng tôi có quy định riêng của chúng tôi." Anh ta chưa bao giờ gặp một cô gái trực tiếp như vậy, mồ hôi lạnh cũng từ trên trán xông ra.

Vừa rồi ở hiện trường buổi đấu giá, anh ở bên cạnh cũng đã lĩnh giáo qua khí thế và sự can đảm của vị tiểu thư thần bí này rồi, nhưng lúc này tiếp xúc, lại càng cảm thấy không giống bình thường, nếu như tình cảnh hôm nay, có thể bị người ghi lại rồi tung lên mạng, thì vị tiểu thư này tất nhiên sẽ là cái tên nổi nhất trong mọi đầu đề câu chuyện rồi.

Dĩ nhiên, bởi vì đội bảo an mạnh mẽ bọn họ cùng với hệ thống giám sát chặt chẽ, cho dù là ai cũng khó có thể mang thiết bị ghi âm camera vào bên

trong được, mà phong thái của vị tiểu thư này, cũng chỉ có thể bị mọi người lưu lại trong trí nhớ mà thôi.

Mà đoạn ký ức ngắn ngủi này, nhất định sẽ làm mọi người dư vị vô cùng. Sự kỳ quái của cô, sự hào phóng linh hoạt của cô, phong vận riêng biệt của cô, thậm chí cả thân phận thần bí của cô ấy, nghĩ đến sau buổi đấu giá lần này, đều sẽ bị những người trong giới thượng lưu nói chuyện say sưa đâu.

Cố Tử Mạt chỉ muốn thăm dò đơn giản một cái, cũng không thực sự muốn làm khó đối phương, cô rút tấm danh thiếp trong tay đối phương về, thối thối lên ba chữ ‘ Kiều Tử Hoài ’ ở phía trên, lại cong ngón trỏ lên gõ gõ ở bên trên, rất tiếc nuối lại cảm khái nói, "Anh đó, thật vô dụng, bảnh bao như vậy cũng không bằng một lời phân phó của chủ nhân của nơi này! Xem ở việc anh còn có công dụng khác, tôi sẽ tiếp tục giữ anh vậy."

Mồ hôi trên trán người nhân viên càng ngày càng dày, khóe mắt giựt giựt một cái.

Vị tiểu thư trước mắt này, thật đúng là thẳng thắn tự nhiên, cái gì cũng có thể nói ra khỏi miệng, không hề biết kiêng dè một chút nào.

Cố Tử Mạt nhận thấy đối phương mất tự nhiên, cũng không để ở trong lòng, cất danh thiếp của Kiều Tử Hoài vào, rồi thoải mái tự nhiên nói: "Nếu không để cho tôi đi, vậy thì tôi cũng đành phải ở lại vậy, làm phiền anh dẫn đường thôi."

"Tốt quá, tiểu thư, xin mời đi theo tôi." Người nhân viên phấn khởi run run nói xong câu này, liền dẫn cô đến một căn phòng sang trọng trên lầu hai.

Cố Tử Mạt liếc mắt vào bên trong một cái, trang hoàng hào hoa khí phái, có lẽ là phòng khách quý, chẳng qua, loại phong cách hoa lệ này, cô cũng không hề thích, cô lạnh nhạt nhìn lướt qua, nhìn đúng chiếc ghế sa lon bên cạnh, trực tiếp ngồi xuống.

Rất nhanh người nhân viên mang đến một món điểm tâm ngọt tinh xảo cùng một ly Hồng trà tinh khiết và thơm, vừa vặn đặt ở trên bàn trà thủy tinh trước mặt cô.

"Tiểu thư, nếu cô có gì phân phó, xin hãy nhấn chuông, chúng tôi sẽ hết lòng phục vụ cô." Người nhân viên bố trí xong mọi thứ, khẽ cúi người chào Cố Tử Mạt và nói.

Cố Tử Mạt biết rõ đối phương bị bản thân làm cho hoảng sợ quá mức, cũng không có ý định làm khó anh ta, mỉm cười gật đầu, "Được rồi, cảm ơn, anh có thể đi được rồi."

Người nhân viên lại cúi mình chào, nói: " Vâng, chúc cô vui vẻ."

Anh ta nói xong, liền nhẹ nhàng khép cửa lui ra ngoài.

Nhìn người nhân viên kia lui ra, khóe miệng Cố Tử Mạt giật giật, nếu đối phương tiếp tục cầu nhàu dạn dò mấy câu nữa, có lẽ cô sẽ yêu cầu anh ta gọi Lục Duật Kiêu tới đây mất.

Thôi thôi, việc gì cô phải làm khó người làm công chứ, theo tình huống bây giờ, Lục Duật Kiêu nhất định rất bận rộn rồi.

Cô tiện tay cầm lấy một quyển tạp chí trên khay trà tùy ý lật xem, vừa vặn bắt gặp một hình ảnh, khiến cô không khỏi lại lần nữa nhìn kỹ gian phòng này.

Theo như lời trên tạp chí, thì đây là kiệt tác của kiến trúc sư vĩ đại Antoni sao?

A, một phòng tiếp khách nho nhỏ, cũng phải mời Antoni đến thiết kế, thật đúng là —— xa xỉ trong xa xỉ!

‘ Xoạt ’ lại lật một tờ, thì nghe phía ngoài có người gõ cửa.

"Mời vào." Cô thuận miệng hô một tiếng.

Bên ngoài có một đoàn người đi tới, mọi người ăn mặc đều cực kỳ kiêu cách, trên mỗi khuôn mặt đều thể hiện rõ tính chất chuyên nghiệp, nhưng cô nhìn sâu hơn vào, thì từ trên mặt của bọn họ, nhìn ra thân phận của người đến đòi nợ!

Cô nhìn bọn họ từng người từng người tiến vào, ném quyển tạp chí trở lại khay trà, khoanh tay trước ngực, thoải mái dựa người lên sofa, nói: "Nói thông tục chút, thì các người là đến yêu cầu tôi trả tiền đi."

Người cầm đầu, trên mặt xuất hiện một tia ngạc nhiên, nhưng sau đó che giấu đi, người đó vừa nhìn về phía sau, thì có một người phụ nữ già giận mặt âu phục thẳng thớm đi ra, tuần tự nói: "tiểu thư, căn cứ theo thống kê của chúng tôi, trong buổi đấu giá lần này, tổng cộng ngài đã mua được 5 vật phẩm, tổng giá trị."

Cố Tử Mạt nghe đến đó, liền đưa tay cắt ngang, ý bảo cô ta không cần nhiều lời, sau đó lại đồng dạng nói, "Vậy các người tính thế nào, cũng không thể lấy được một phân tiền từ chỗ của tôi. Tại sao như vậy chứ? Bởi vì tôi không có tiền, tôi một nghèo hai trắng, chính là tới giả danh lừa bịp, tôi muốn lừa gạt, chính là chủ nhân của nơi này —— Lục Duật Kiêu, người mà tôi muốn hối, cũng là Lục Duật Kiêu, nếu phương tiện, thì để cho tôi nói chuyện với anh ta một chút."

Toàn bộ mọi người trong phòng, đều ghen hòng nhìn trân trối, trong buổi đấu giá, bọn họ đã sớm thấy được vị tiểu thư này khó đối phó, ai có thể nghĩ, kết quả hoàn toàn không phải khó đối phó, mà là không có cách nào đối phó!

Bọn họ chưa từng thấy một kẻ lừa gạt nào lại trực tiếp mà có gan lớn như vậy, càng chưa từng gặp một tên tội phạm nào thẳng thắn như vậy!

Vốn dĩ, người muốn đánh cuộc với Lục thiếu cũng không phải là ít, nhưng người khiêu chiến Lục thiếu thông minh và có thủ đoạn nhất, thì vị trước mắt này, vẫn là thứ nhất, Tiền Vô Cố Nhân, Hậu Vô Lai Giả.

Cố Tử Mạt cảm thấy nhàm chán, cô không muốn mắt to trừng mắt nhỏ với bọn họ, nói thẳng ra là, những người này cũng chỉ là làm việc cho Lục Duật Kiêu mà thôi, cho dù cô có hù cho những người này hồn phi phách tán, thì cũng không hề ảnh hưởng gì đến Lục Duật Kiêu cả.

Mặc cho cô ở chỗ này giày vò đến mảy choáng mắt hoa, thì Lục Duật Kiêu không phải cũng chẳng đau đớn gì sao.

Cô hơi cúi người về phía trước, lạnh nhạt liếc nhìn đoàn người trước mặt, "Đừng đứng ngốc ở đó, nên đi tìm Lục Duật Kiêu thì nhanh đi tìm anh ta đi, không có anh ta ở đây, hoàn toàn không thể giải quyết được vấn đề, mục tiêu của tôi, từ đầu chí cuối, đều là Lục Duật Kiêu!"

Lời còn chưa dứt, cửa liền bị người đẩy ra từ bên ngoài, cô híp híp mắt, tựa như đang thưởng thức, nhìn anh từ đầu cho tới tận chân.

Khuôn mặt siêu đẹp trai mà tất cả những cô gái khác vừa nhìn đều trở nên cuồng nhiệt, còn có vóc người tam giác, cùng vong hông chắc nịch, và đôi chân dài phía dưới.

Còn nữa, mùi nước hoa Truth—for—Men khiến người khác động lòng này.

Đúng! Bề ngoài vẫn là bộ dạng trước kia, cao lớn tuấn mỹ, nhưng mùi vị, lại thay đổi.

Cô nhìn người đàn ông bước đến gần, thì vụt đứng lên khỏi ghế sofa, sau đó đi thẳng tới trước mặt người nhân viên dẫn đầu kia, đoạt lấy tất cả giấy tờ trong tay anh ta, ở vị trí còn cách Lục Duật Kiêu nửa mét, hướng đến gương mặt tuấn tú của Lục Duật Kiêu, ra sức vung mạnh.

Một ập tờ giấy trắng, trong thoáng chốc đều tan tác, bao phủ cả người Lục Duật Kiêu trong những trang giấy màu trắng, Cố Tử Mạt làm xong những điều này, còn lùi về phía sau một bước, một đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn chăm chăm anh.

"A ——" có người không nhìn được kinh ngạc, la lên thất thanh, người cầm đầu vừa thấy, cũng với tâm trạng muốn bảo vệ chủ nhân, tự cho là đúng hướng về phía ngoài cửa hô to, "An ninh đâu, an ninh mau đi vào!"

Lục Duật Kiêu không khỏi cau mày.

Cố Tử Mạt không thích bọn họ quấy rầy, đi giày cao gót ra phía cửa, mở rộng cửa hơn một chút cho bọn họ, "Còn muốn tiếp tục lăn lộn ở chỗ này, thì hãy mau rời đi!"

Đoàn người hai mặt nhìn nhau, cũng không quá hiểu được hiện trạng, đây là bọn họ đang bị cô gái này uy hiếp sao?

Lục Duật Kiêu vẫn bất động như núi, ánh mắt anh nhạt vô tình nhìn về phía cửa.

Những người trong đoàn người này đều là nhân tinh, chỉ cần một cái ánh mắt của Lục Duật Kiêu, bọn họ liền hiểu ý, nhìn hiểu rõ chỉ thị của Lục Duật Kiêu, đoàn người rồi rít cầm đồ vật, chen lấn xô đẩy nhau ra cửa, trước khi đi, vẫn không quên đóng cửa cho bọn họ.

Một cánh cửa, ngăn cách toàn bộ những thứ dư thừa và cả âm thanh ầm ĩ ở bên ngoài.

"Coi như bọn họ thức thời!" Cố Tử Mạt dùng ánh mắt cung tiễn bọn họ rời đi, kiểm tra lại giấy tờ mà bọn họ lưu lại, cuối cùng lôi ra một cuốn chi phiếu, đưa thẳng đến trước mặt người đàn ông, "Ký tên! Trả tiền!"

Người đàn ông không lên tiếng, ngón tay thon dài cầm lên cuốn chi phiếu lạnh lẽo, khuôn mặt tuấn mỹ khẽ chuyển hướng về phía cô, thân mình hơi nghiêng về phía cô.

Cố Tử Mạt theo bản năng liền lui về phía sau một bước, khiêu khích anh nói, "Thế nào? Có phải anh không muốn giao? Đã nhìn ra, anh còn keo kiệt hơn Hà Ân Chính. Chẳng qua em cũng không có ngu, chúng ta từng khoản từng khoản một tính toán bút trưởng cho tới ngày hôm nay đi, bởi vì tôi đưa ra giá quý dị, rất nhiều vật phẩm cũng bán ra với giá tiền không thuộc về nó, dù nói thế nào, thì anh cũng vẫn kiếm được, tính như vậy, thì một lợi một thua, anh cũng không coi là bị thua thiệt nhỉ."

Cô nói đúng là sự thật không thể nghi ngờ. Dưới sự dẫn dắt sai hướng của cô, rất nhiều vật phẩm cũng được bán ra với cái giá trên trời.

Người đàn ông nghe cô nói là bút trưởng này, thì cười ranh mãnh một tiếng, đưa tay ôm chặt eo của cô, ném cuốn chi phiếu mỏng lên khay trà ở một bên, đôi môi đến gần bên tai của cô, cắn lỗ tai của cô, "Anh không có bị thua thiệt, rất lời, rất vui vẻ, em thì sao? 14 vạn miếng đất thổ cư?"

Hai người đứng quá gần nhau, ý chí của cô cũng vì vậy mà bị tổn thương, Cố Tử Mạt ngửa đầu mình tránh ra, cúi đầu xuống cắn răng nghiến lợi bẻ bàn tay anh, "Nói nhảm ít thôi! Anh trả tiền trước đi rồi nói!" Từng bước tác chiến của cô rất rõ ràng, trước hết để cho anh thanh toán hết các khoản tiền, nếu không, cho dù cô thuận lợi bước ra khỏi cánh cửa này, cũng sẽ thành kẻ nghèo rớt mùng tơi còn nợ nần chồng chất nữa.

"Vui vẻ sao?" Giọng nói ranh mãnh, trầm thấp của người đàn ông truyền vào trong tai của cô.

Cố Tử Mạt cúi đầu thấp hơn, nặng nề hít một hơi.

Nhiều ngày nay, cô đều bị anh đối xử ôn nhu dịu dàng như vậy, vậy mà sự dịu dàng lần này của anh, lại khiến tất cả sự dịu dàng thường ngày của

anh đều hóa thành châm chọc.

Người đàn ông này, bị cô đánh vỡ thân phận, nhưng không có một chút tự trách cùng nhận lỗi nào, ngược lại đuổi mọi người ra ngoài, sau đó tranh công lĩnh phần thưởng với cô. Anh không ý thức được sai lầm của mình sao? Hay là nói, anh thân là người của nhà họ Lục kiều ngạo kia, khiến cho trong từ điển của anh, không có hai từ ‘ nhận sai ’? !

Nếu như là ý trước, thì anh đã không có thuốc nào cứu được, cô gán cho anh một cái tội ‘ lỗi lầm không thể tha thứ’.

Nếu như là ý sau, thì cô cũng chỉ có thể ‘ ha ha ’ rồi, chênh lệch! Sự chênh lệch trắng trợn!

Cô cắn răng, không tiếp tục vận tay của anh, mà là đặt tay lên tay trái của mình, hung hăng tháo chiếc nhẫn trên ngón vô danh ra,аты phải nắm chiếc nhẫn từ từ đưa lên cao, nói gần từng chữ, "Dùng cái này đổi! Đã đủ chưa?"

Chiếc nhẫn này, sờ qua rất có cảm giác cổ xưa, nghĩ đến là bảo bối gia truyền của nhà họ Lục, nhất định là giá trị xa xỉ, cô dùng nó đổi với đồng hóa đơn kịch xù này, đúng lúc là vật gì cũng có chỗ dùng!

Cô hận anh, dùng việc tiêu tiền để trả thù anh, chỉ là hạ hạ sách, mà dùng chiếc nhẫn có ý nghĩa này gán nợ, lại tuyệt đối là thượng sách!

Quả nhiên, Lục Duật Kiều hơi sững sờ, anh nhìn ngón tay đeo nhẫn của cô, ánh mắt bỗng trừng lớn , "Tử Mạt, đây không phải là chuyện đùa."

"Em không đùa, vì sao em làm như vậy, trong lòng anh cũng hiểu rõ ràng. Em tháo chiếc nhẫn này xuống, dùng chiếc nhẫn này, thanh toán cho sự ngu xuẩn của bản thân, anh giều cột em cũng được, trêu đùa em cũng thế, em đều sẽ không để ý."

Người đàn ông nghe được lời của cô, ngực nhấp nhô kịch liệt, một lúc lâu sau mới tìm trở về được giọng nói của mình, cánh tay của anh, ôm chặt lấy eo của cô, tròng mắt gần hơn tròng mắt nhìn cô, trầm thống nói, " Tình yêu của chúng ta, hôn nhân của chúng ta, đều không liên quan gì đến thân phận của anh."

"Cho nên, anh cảm thấy như vậy, khiến cho anh cảm thấy rất kiêu ngạo, cảm giác mình gặt hái được một tình yêu ngây thơ trong sáng? Anh cảm thấy em đối xử với anh quyết liệt như vậy, khiến anh rất uất ức? A, em chỉ có thể nói, từ cái giây phút biết được thân phận của anh kia, trong lòng em đã tràn đầy uất ức, em cảm thấy mình đặc biệt uất ức, nhưng mà em lại không có cách nào làm ra chuyện kinh thiên động địa gì cả, em chỉ có thể dùng chút tài mọn này để đi đối phó anh." Cô nói thật nhỏ, lúc nói những lời này, cô ra sức nhìn thẳng vào mắt ánh mắt của anh, nhưng đến cuối cùng, cô đã thua.

Giằng co với một người đàn ông nói láo không hề nháy mắt như vậy, cô là đồ ngốc sao?

Người đàn ông mím môi, thử mở miệng giải thích, " Vào ngày chúng ta đi lấy giấy chứng nhận kết hôn, anh đã cố gắng nói với em, nhưng lại bị em cắt đứt, mà sau này, anh lại cần tính toán quá nhiều, cho nên vẫn không dám, nhưng Tử Mạt, thân phận của anh cũng không phải giả, Lục Minh Tuyên là một cái tên khác của anh."

" Đóng giả chính mình, chơi thật vui sao?" Cô châm chọc mở miệng.

Tâm tình của cô rất loạn, nếu nghĩ kỹ ra, thì Lục Duật Kiêu cũng không hề ra sức giấu giếm, bởi vì từ lúc cô tiếp xúc với anh tới nay, chưa từng truy cứu thân phận chân thật của anh, lúc bắt đầu, là bởi vì từ trước đến nay cô có thói quen giữ vững khoảng cách với người khác, ngay cả đối với anh, cũng giống như vậy, mà sau đó, cô lại muốn từ từ hiểu rõ anh, nên cũng không có hỏi anh.

Nhưng mà trong thời gian này, xảy ra quá nhiều chuyện, thân phận của anh bị vạch trần, mang đến cho cô, đều là đủ loại châm chọc.

Chuyện cũ như hoạt hình lướt qua trước mắt cô, "Kiều Tử Hoài xuất hiện đóng giả Lục Duật Kiêu, anh cũng không làm rõ, mặc cho em đấu với Kiều Tử Hoài, anh cảm thấy chơi rất vui đúng không? Anh và Ninh Uyển hẹn hò trong phòng bao riêng, khiến Ninh Uyển biết được thân phận của anh, mà em, vẫn chẳng hay biết gì, chơi như vậy rất vui sao?" Cô đề âm thanh xuống rất thấp, cố gắng không để cho anh nghe ra bản thân có bao nhiêu thống khổ.

Nhưng chính bản thân cô biết, mình là nhiều đau nhiều hận, cô từng lời từng lời lên án, cuối cùng chỉ tổng kết ra một câu —— cô bị lừa giỡn!

Mọi người, đều đang trêu đùa cô!

Cô không hề chùn bước mà rời khỏi nhà họ Cố, cô hung hăng miệt thị Hà Ân Chính, cô tràn đầy tự tin vùi đầu vào trong lòng người đàn ông này, cô cho là mình sẽ bắt đầu một cuộc sống mới, cô hy vọng đầy côi lòng , cho là mây mù trong quá khứ đều đã đi qua rồi.

Nhưng không ngờ, quanh đi quẩn lại, cô vẫn bị đùa rồn ! Còn bị nhiều người cười nhạo như vậy nữa!

Người đàn ông không chút nghi ngờ, đưa tay liền cầm cổ tay của cô, kéo cô vào trong ngực, hôn lung tung lên trán của cô, trầm thống mở miệng, "Tử Mạt, anh phải làm cái gì, thì em mới có thể tha thứ cho anh?"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 99: Thệt Đến Bên Miệng, Cắn Miệng!

Cô nhân cơ hội vung tay anh ra, lại không thể đạt được, chỉ có thể ngửa mặt, lạnh lùng giương mắt nhìn anh.

Ánh mắt của anh hơi cứng ngắc, con người đen nhánh không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào cô, giống như là hai lỗ đen hút người vậy, ánh mắt hai người trong thoáng chốc nhìn thẳng vào nhau.

Trai khôi ngô gái xinh đẹp, sáng sớm vẫn còn triền miên, giờ khắc này lại trở nên đối chọi gay gắt.

Cầm của anh banh ra, lẳng lẳng chờ đợi cô trả lời, ánh mắt thâm thúy, gần như muốn cuốn cả cô vào trong đó.

Cố Tử Mạt nhìn anh như vậy, tâm tư hỗn loạn, giọng nói nghẹn ngào, "Anh biết không? Chỉ khi chúng ta cùng đứng trên một trục hoành, thì em mới có thể thực sự an tâm."

Nhìn thẳng vào mắt nhau như vậy, giữa bọn họ cũng đã xảy ra rất nhiều lần, cô cố gắng thông qua ánh mắt của anh, để tìm tòi bí mật của anh, đi đến gần anh, nhưng ánh mắt của anh quá thâm thúy, mỗi lần cô đều không có biện pháp tới gần anh, giống như buổi tối hôm nay lúc ở buổi đấu giá vậy, anh đứng ở trên đài cao, mà cô, chỉ có thể giống như mọi người, làm một người xem hèn mọn.

Cô không có cách nào có thể đứng trên không được, cho nên cô chỉ có thể uy hiếp anh đi xuống.

Đúng như lời cô vừa nói vậy, chỉ khi bọn họ đứng cùng trên một trục hoành, thì cô mới có thể chân chính an lòng, cũng có thể coi như là giống lúc này vậy, bọn họ đứng cùng một chỗ, nhưng trên thực tế thì sao, hai địa vị, đúng là thể hiện rõ cao thấp chênh lệch rồi.

Cô nghĩ anh vẫn không rõ điều này đâu!

" Điều khiến em đau lòng nhất, không phải bởi vì anh giấu giếm thân phận, mà cái thân phận này của anh, mang phiền phức đến cho em! Còn nữa, cả cái thái độ từ trước đến này anh không thềm mở miệng! Em thấy ghê tởm anh như vậy!" Cô cúi đầu, ra sức cạy tay anh ra, giống như một trò đùa vậy, thật ra thì cô cũng không biết mình đang làm gì, biết rất rõ rằng sức lực của mình không bằng anh, nhất định là cạy bất động anh, nhưng trong tiềm thức của cô, vẫn muốn dùng loại phương thức này để phản kháng lại anh.

Vốn dĩ cô dùng hành động như vậy, để phản kích lại anh, chứng minh cho anh thấy, cô không yếu!

Không lâu lắm, tay Lục Duật Kiêu, đã bị cô cạy ra đỏ bừng, trên tay anh, nổi đầy gân xanh, nhưng hình như anh cũng không có ý định buông tay.

Cố Tử Mạt ra sức kéo anh, cạy anh, cuối cùng cũng hận không được dùng răng cắn anh, nhưng cuối cùng, cô vẫn không làm như vậy.

Cô ngưng lại tất cả hành động vô dụng trong tay, mạnh mẽ nhét nhẫn kết hôn vào khe hở giữa ngón tay anh.

Người đàn ông cảm nhận được động tác của cô, tròn mắt bỗng chốc nheo lại, dùng sức kẹp chặt khe hở giữa ngón tay, cũng không tính để cho cô được như ý.

Cố Tử Mạt cắn răng, dùng móng tay đâm xuống tay anh, dùng cách ngoan độc, lại ra sức nhét chiếc nhẫn vào khe hở giữa ngón tay anh.

Trận chiến giữa ngón tay này, cuối cùng lấy sự thất bại của Lục Duật Kiêu mà kết thúc.

Cố Tử Mạt nhìn khe hở ngón tay đã đỏ bừng của người đàn ông, híp mắt, liền nói, "Chiếc nhẫn em đã trả lại cho anh, anh cũng đừng ngăn cản em nữa, chúng ta tiếp xúc lâu như vậy, tính tình của em, nhất định anh biết rõ rồi, nếu như em muốn đi, làm sao anh cũng không ngăn được."

Người đàn ông không có buông kìm chế cô ra, ánh mắt thâm sâu quét về phía những tờ hóa đơn bị rơi đầy đất, thật thấp mở miệng, "Tử Mạt, em đã không thể rời bỏ anh được. Em xem, em không sợ hãi chút nào mà mua nhiều đồ như vậy, trong lòng nhất định là có phở cũng có cân nhắc rồi, từ lúc bắt đầu, thì em đã tin chắc anh sẽ trả tiền cho em rồi. Đúng không, Tử Mạt?"

Cô lạnh nhạt liếc anh, "Vậy thì thế nào? ! Chẳng lẽ anh muốn dùng những tờ hóa đơn này uy hiếp em hay sao? Ha ha, thật đúng là đủ hèn hạ, thật không ngờ, đường đường đại thiếu gia nhà họ Lục, lại vẫn sẽ dùng thủ đoạn hạ lưu như thế này."

Càng là giờ phút này, cô lại càng không thể nhìn anh bày mưu tính kế, coi như cô tin tưởng, thì lấy nhân phẩm của anh, anh sẽ không làm chuyện như vậy, nhưng cô khó tránh khỏi tức giận, rồi tức giận đến mức dùng loại lời nói này để đâm anh một nhát.

Lục Duật Kiêu nhẹ nhàng lắc đầu một cái, "Tử Mạt, từ đầu tới đuôi, em vẫn một mực tin tưởng, anh sẽ trả tiền thay em, một người đàn ông, ở dưới tình huống nào, chịu tiêu rất nhiều tiền vì một cô gái? Hơn phân nửa là bởi vì, anh ta yêu cô ấy. Tử Mạt, dưới sự thật là anh yêu em này, thì em đã biểu hiện ra đầy đủ lòng tin rồi."

Tiếng nói của anh cực nhỏ, lại nói những câu xuyên thấu vào tận cõi lòng của cô, kích thích ý nghĩ của cô.

Cố Tử Mạt lo sợ, nhưng không muốn thừa nhận những điều này, cô quay đầu đi, không để cho anh nhìn thấy ánh mắt của cô, cố gắng làm mình hơi bình tĩnh một chút, mới nhếch khóe miệng, lạnh lùng châm chọc nói: " Anh nghĩ quá nhiều, con người của em, tính toán chi li, thích ăn miếng trả miếng, em đối xử với Hà Ân Chính như thế nào, anh cũng đều thấy rõ rồi đấy. Anh nhiều tiền như vậy, em lại càng không nguyện ý buông tha cho anh, muốn ly hôn, anh nên làm em vừa lòng, hôm nay em dùng tiền của anh mua các loại đồ trang sức, đây cũng chỉ mới bắt đầu! Trong những trường hợp này, sau lưng mỗi cô gái xinh đẹp, đều có một ông chủ coi tiền như rác thôi."

Bởi vì ngày trước cô đã từng nói đùa với anh, nhẫn kết hôn không phải là nhẫn kim cương thì không coi là nhẫn cưới. Cho nên tối nay cô đặc biệt mua bốn bộ trang sức.

Nghe những lời nói đầy thuốc nổ này của Cố Tử Mạt, Lục Duật Kiêu khẽ thở dài, buông cô ra, nắm chặt chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, nhắc nhở cô, "Không cần để lộ chuyện của chúng ta ra bên ngoài, anh sợ Cố Trình Đông sẽ có động tác mới."

Cố Tử Mạt trước mặt anh, đã xây lên một bức tường thành thật dày đối với anh, cũng dựng toàn bộ gai sắc lên với anh, chính vì anh hiểu rất rõ tính tình của cô, cho nên anh thuận theo cô, để cho cô lúc này tạm thời rời đi, nhưng trước khi cô đi, anh không thể không nhắc nhở cô một vài chuyện.

Cố Tử Mạt hiểu ý của anh, dĩ nhiên cô sẽ không nói cho Cố Trình Đông, Lục Minh Tuyên chính là con nhà giàu thần bí Lục Duật Kiêu, càng sẽ không khiến Cố Trình Đông biết, cô sắp sửa cùng Lục Minh Tuyên mỗi người đi một ngả, chút lý trí này, cô vẫn phải có.

Cô nâng bước đi đến cạnh cửa, đợi đến lúc tay phải vịn lên tay cầm của cửa, cô mới trả lời, " Em biết."

Nói xong, cô vịn tay nắm cửa, xoay người đi ra ngoài, trên đường ngược lại không có ai cản cô lại nữa, chẳng qua tất cả những nhân viên trên đường, cũng nhao nhao đem ánh mắt hữu ý vô ý nhìn về phía cô, giống như kinh ngạc, lại giống như tìm tòi nghiên cứu.

Đương nhiên cô biết vì sao họ lại có loại ánh mắt này, chẳng qua cô không phải là Ninh Uyển, cô rất không thích loại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu này nhìn chăm chú, cô vội cúi đầu, đi thẳng về phía trước.

Vụt, trong tầm mắt liền xuất hiện một đôi giày da màu đen bịt kín bụi đất, cô vừa muốn lui về phía sau, nhưng bởi vì quán tính, cả người nghiêng một cái, cái trán liền đập mạnh ngay vào bả vai của người đó.

"Không có mắt sao, tránh qua một bên!" Người đó gần như gầm thét, đẩy cô ra, liền khí thế hung hăng đi về phía trước.

Cố Tử Mạt lập tức nghe ra, giọng nói của Hà Ân Chính.

Bởi vì 14 vạn này, mà tìm tới cửa sao?

Trước đó cô bị trợ lý của Ninh Uyển mắng đến cầu huyết lâm đầu, lần này sao có thể để Hà Ân Chính khi dễ suông như vậy được, cô đứng vững gót chân, xoay người, khoanh tay nhìn về phía trước nói: " là anh không có mắt đấy, ngay cả tôi mà cũng không nhận ra."

Hà Ân Chính nhận ra giọng nói của cô, quả nhiên quay đầu lại, tức giận vung tay, "Làm sao cô đủ tư cách xuất hiện ở nơi này!"

Anh ta kinh ngạc vì sự xuất hiện của Cố Tử Mạt, nhưng là việc gấp quẩn thân, hoàn toàn không có ý định giằng co với Cố Tử Mạt, lần trước lại ăn thiệt thòi lớn như vậy, anh ta cắn răng nhịn xuống, đằng đằng nộ khí lại hất tay xoay người, hướng trên lầu kêu lên, "Gọi chủ nhân của các người ra ngoài!"

Cố Tử Mạt nhìn anh ta, ngẩng đầu mà bước, giống như một con sư tử ngang tàng bạo ngược.

Đang trong buổi đấu giá, cô chưa từng thấy một người nào của nhà họ Hà, nói cách khác, mặc dù bọn họ là người bán, nhưng là vẫn không xứng xuất hiện ở nơi này như thường, như vậy, Hà Ân Chính hừng hực khí thế tìm đến, cũng có thể tiến vào nơi này, nhất định là dạn dò của Lục Duật Kiêu rồi.

Xem ra, Lục Duật Kiêu còn chuẩn bị một vở kịch hay cho cô. Nếu thật đến bên miệng rồi, cũng không có đạo lý không cắn lấy một miếng, cô suy nghĩ một chút, liền tiếp nhận ý tốt của Lục Duật Kiêu.

Khóe miệng nhếch lên đầy châm biếm, liền nói, "Tôi chính là người mua, anh trực tiếp tìm tôi là được."

"Là cô?" Hà Ân Chính không thể tưởng tượng nổi xoay người, trong mắt ngoại trừ tức giận, còn có hoài nghi.

Cố Tử Mạt dùng sức gật đầu một cái, "Chính là tôi, tôi dùng 14 vạn, mua được mảnh đất của nhà họ Hà các anh."

Cô vừa dứt lời, sắc mặt của Hà Ân Chính trong nháy mắt liền đỏ lên, hàm răng của anh ta cắn chặt, tay cũng nắm chặt thành nắm đấm, trên mặt sự xấu hổ cùng tức giận là ngang nhau.

Cố Tử Mạt thu hết sự xấu hổ của Hà Ân Chính vào đáy mắt, sau khi thường thức xong, thì nghiêng nghiêng đầu, giống như vô tội mở miệng, "Nếu như mà tôi không có nhớ lầm, nhà họ Hà các anh từng cam kết, đóng góp 1% trong đó cho cơ quan từ thiện, nếu tính như vậy, thì 1% của 14 vạn, nhà họ Hà các anh, chỉ cần quyên góp có 1 vạn 400 thôi, như vậy tính ra, thật quá tiết kiệm tiền rồi, tôi đã tiết kiệm tiền thay anh rồi, sao anh lại ngược lại mất hứng chứ?"

Hà Ân Chính sao có thể sẽ vui mừng, ngay cả suy nghĩ xé nát miệng cô ra cùng có rồi, nhưng tại địa bàn của người khác, anh ta cũng không dám làm xằng làm bậy, chỉ có thể cắn răng nói lời tàn nhẫn, "Cổ Tử Mạt, xem như cô lợi hại! Chúng ta chờ xem đi!" Anh ta nói xong, liền đi lên lầu.

Anh nhất định phải tìm chủ nhân của nơi này hỏi một chút, quy tắc của buổi đấu giá sao có thể loạn thành như vậy! Anh nhất định phải bắt chủ nhân của nơi này gánh trách nhiệm! Từ đó không thừa nhận hiệu lực của lần đấu giá này!

" Anh cứ xem đi, anh cứ xem thỏa thích, anh sẽ nhìn thấy Lục Duật Kiêu ngay trạm đầu tiên đấy!" Môi cô cong lên, cười lạnh nói.

Từ lúc Hà Ân Chính cực kỳ tức giận như vậy xuất hiện tại nơi này, thì cô đã nghĩ đến, chắc chắn Lục Duật Kiêu sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh ta, nếu như Hà Ân Chính tiếp tục hành động tùy tiện, chỉ có thể là một con đường chết.

Cô rất có hứng thú xem đoạn cuối của vở kịch hay này, thật ra cũng là hứng thú tệ hại, bây giờ cô và Lục Duật Kiêu, giống như là những đứa bé trong nhà trẻ, đang liên thủ lại để khi dễ cái con sên nực cười Hà Ân Chính này.

Con sên đáng thương, còn không biết mình sẽ gặp phải đòn hiểm cùng đả kích nghiêm trọng đến mức nào.

Hà Ân Chính bước đi, từng bước từng bước đi lên, lại ngay tại đầu bậc thang, thấy một gương mặt quen thuộc đi về phía anh ta.

Anh ta nhìn thấy người đó, lại nhìn về phía Cổ Tử Mạt ở dưới lầu, lập tức liền rối loạn, đầu óc choáng váng, thậm chí còn mồm miệng không rõ, cuối cùng run tay, chỉ vào Cổ Tử Mạt nói, "Các người. Các người bày trò để hãm hại tôi. Tôi. Tôi muốn. Tôi muốn báo cảnh sát! Chuyện này. Đây hoàn toàn là một âm mưu!"

Cố Tử Mạt rất muốn đi tới, kéo thẳng đầu lưỡi của anh ta ra, nhưng nghe hết ý tứ trong lời nói của anh ta, cô không nhìn được mà cảm thấy lo lắng cho chỉ số thông minh của anh ta.

Hà Ân Chính cho là cuộc bán đấu giá này đều là giả, cho là từ đầu đến cuối, đều là cô và Lục Duật Kiêu hợp tác lừa gạt anh ta, cái con sên này, lại còn muốn báo cảnh sát? !

Cảnh sát có dám bước vào biệt thự này hay không, còn chưa biết đâu!

Lục Duật Kiêu đứng bất động tại chỗ, lấy một ly ‘ đào đỏ xanh lá ’ trên khay rượu trên tay người nhân viên bên cạnh, chậm rãi mở miệng, "Không có ai lừa anh cả, cuộc bán đấu giá này là thật, mỗi một nhân vật nổi tiếng trong giới doanh nhân cũng như chính trị, đều được tôi mời, đi tới chỗ này của tôi làm khách. Nếu anh tin Cố Trinh Trinh, vì sao lại không tin tôi?"

"Anh. Anh chính là Lục Duật Kiêu!" Hà Ân Chính cũng không coi là quá đần, lập tức liền hiểu ra một vài chuyện.

Lục Duật Kiêu cũng không trả lời anh ta, loại vấn đề này, không đáng để anh phải trả lời.

"Cố Trinh Trinh! Con kỹ nữ kia. Cô ta." Hà Ân Chính gần như cắn nát một lớp răng, anh ta lập tức liền đem đầu mâu nhắm ngay Cố Trinh Trinh.

Ban đầu là Cố Trinh Trinh tìm tới anh ta, nói cho anh ta biết, Lục Duật Kiêu thật sẽ cử hành một cuộc đấu giá với giá trên trời có một không hai, nếu đem mảnh đất của nhà họ Hà vào được hội đấu giá, giá tiền cuối cùng, nhất định sẽ cao hơn nhiều so với con đường bán đấu giá chính quy đâu.

Vốn dĩ Hà Ân Chính cũng đề phòng Cố Trinh Trinh, nhưng sau đó, Cố Trinh Trinh dẫn một người đàn ông mặc áo hồng tới tìm anh ta, anh ta nhìn

người đó cũng khí độ bất phàm, nhất định người này tuyệt đối là Lục Duật Kiêu.

Thật không nghĩ —— Cố Trinh Trinh lại lừa anh!

Lục Duật Kiêu lắc lắc cái ly cao cổ, nhìn trong chén nổi lên cái đạo hồng kia, lại tiếp tục nói, "Buổi đấu giá có quy tắc, người trả giá cao sẽ được, đêm nay giá của Tử Mạt cao nhất, dĩ nhiên sẽ thuộc về Tử Mạt, anh Hà, có gì dị nghị không?" Vừa dứt lời, thì có hai hàng người áo đen, xuất hiện ở bên cạnh anh ta.

Hà Ân Chính vừa thấy trận thế này, thiếu chút nữa bị dọa tè ra quần rồi, anh ta vẫn rất ích kỷ.

Trong tính cách ích kỷ của anh ta, nhà họ Hà có bị mất đi mảnh đất kia cũng không quan trọng, nếu anh ta vì một mảnh đất như vậy, mà thiếu đi cánh tay hay chân, thì anh ta sẽ thiệt thòi chết mất.

Anh ta biết rõ không thể xoay chuyển được gì, chỉ có thể cắn răng nuốt vào bụng, "Không có không có." Anh ta cuống quít khoát tay, thiếu chút nữa thì quỳ xuống dưới chân Lục Duật Kiêu rồi.

Hà Ân Chính vừa nói, vừa run run rẩy rẩy lui về phía sau, anh ta nhìn hai hàng người áo đen này, chân cũng bị dọa sợ đến run lên bần bật, anh ta lại vô cùng sĩ diện, vì làm cho chân của mình thôi run rẩy, anh ta dùng đôi tay đè lại xương bánh chè, giống như là một ông cụ lưng còng vậy.

Cố Tử Mạt nhìn Lục Duật Kiêu một cái, thấy anh cũng không có hành động gì, đáng vẻ hình như là muốn thả Hà Ân Chính đi vậy, cô cũng không bằng lòng như vậy, tiến lên vài bước, liền nói, "Anh Hà, anh ở trước mặt tôi, mạng em gái của tôi, anh không cảm thấy rất không đúng mực sao?"

Cô cũng không phải vì Cố Trinh Trinh mà tranh thủ cái gì, chỉ rất thích xem bọn họ tiếp tục chó cắn chó, Hà Ân Chính nhẫn nhục nói xin lỗi với

Cố Trinh Trinh, nhất định có làm sâu hơn nỗi thù hận của Hà Ân Chính đối với Cố Trinh Trinh, những vở kịch sau này, khẳng định một vở so với một vở càng đặc sắc.

Nghĩ tới đây, cô càng thêm quyết tâm, nhất định phải làm cho Cố Trinh Trinh cũng giẫm lên tôn nghiêm của Hà Ân Chính, hoàn toàn đánh nát vọng tưởng của nhà họ Cố muốn tiếp tục mộng đẹp cấu kết với nhà họ Hà!

Hà Ân Chính nghe Cố Tử Mạt làm khó, lập tức đành mặt lại, cười giễu cợt, "Hai người. Chị em. ha ha." Một vài chuyện xấu giũa Cố Tử Mạt và Cố Trinh Trinh, anh ta hiểu rõ quá rồi.

Cố Tử Mạt lại tranh thủ vì Cố Trinh Trinh? Đây là ông trời muốn thay đổi sao!

Lục Duật Kiêu cũng đi từ trên xuống, một tay đỡ cánh tay Cố Tử Mạt, khẽ nhượng mảy nói, "Anh Hà, Tử Mạt là chị gái của Trinh Trinh, ở trước mặt người ngoài, đương nhiên cô ấy phải bảo vệ em gái của mình rồi."

Anh nhìn lướt qua một người nhân viên, người nhân viên liền đưa tới một điện thoại di động, anh bấm số gọi đi, liền đưa cho Hà Ân Chính, "Nếu Trinh Trinh không có ở đây, anh hãy dùng điện thoại xin lỗi đi."

Cố Tử Mạt ở một bên, nhìn hành động của Lục Duật Kiêu, ánh mắt khẽ rơi vào vị trí tay anh đang đặt trên eo mình, khóe miệng khẽ co quắp , người đàn ông này, tính độc chiếm vẫn mạnh mẽ như cũ đâu.

Định nghĩa Hà Ân Chính là ‘ người ngoài ’, vậy anh, chính là người một nhà?

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Chó Cẩn Chó

Cô thật sự vẫn không chịu nổi loại người ‘ tự mình đa tình ’ như anh, chẳng qua ngại vì Hà Ân Chính vẫn còn ở đây, cô cũng không tiện bày tỏ rõ ràng cái gì, nhưng mặt chau lên, nhìn Hà Ân Chính, thản nhiên uy hiếp một câu , "Anh Hà, nếu như anh không tự mình nói lời xin lỗi, thì tôi chỉ sợ anh không thể bước ra khỏi cánh cửa này rồi."

Giọng nói của cô đến cuối câu còn có ý cợt nhả, hết sức khinh thường Hà Ân Chính đâu.

Ở nơi này, thật sự là cô ‘ có điều ỷ lại’, có vẻ sức mạnh tràn đầy, Hà Ân Chính là một con sen đáng thương, chỉ có thể mưu cầu sinh tồn trong kẽ hở của cô và Lục Duật Kiều.

Khóe miệng của Hà Ân Chính cũng bị cô làm cho tức giận đến méo xệch, há miệng, nhưng vẫn cứng rắn nuốt những từ ngữ ô uế sắp ra khỏi miệng lại, bờ vai của anh ta lại run lên lẩy bẩy, run rẩy đưa tay về phía trước, muốn lấy điện thoại di động trong tay Lục Duật Kiều.

Nhưng lá gan của anh ta quá nhỏ, tay vươn ra lại run quá mức lợi hại, còn chưa chạm đến điện thoại di động, đã rút trở về.

Đường đường một đấng nam nhi thân cao bảy thước, mà ngay cả một cái điện thoại di động cũng không có cách nào cầm được!

Lục Duật Kiều đều nhìn rõ ở trong mắt, anh đưa điện thoại di động về phía trước một chút, đôi mắt sắc bén híp một cái, "Anh Hà chẳng lẽ không muốn?"

Giọng nói người đàn ông mang vẻ âm hàn, lập tức liền đẩy Hà Ân Chính vào trong hầm băng, Hà Ân Chính giãy giụa lại giãy giụa, chỉ có thể cũng đưa lên hai cánh tay đang run tẩy, cấp thêm đảm bảo cho mình, đôi tay tiếp lấy điện thoại di động trên tay Lục Duật Kiêu.

Thật ra Cố Trinh Trinh đã sớm nhận điện thoại ở phía đầu dây bên kia rồi, cô cũng không rõ ràng lắm là có chuyện gì, một số điện thoại không rõ, cô vẫn hỏi đầu dây bên kia là ai, bên kia vẫn không hề có chút tiếng vang.

Cố Tử Mạt tiến lên, nhìn điện thoại di động một cái, ngón tay giơ lên, nhấn nút loa ngoài.

Vở kịch hay này, nếu không thể xem màn biểu diễn của Cố Trinh Trinh, chẳng phải là thiếu sót một nửa niềm vui thú sao? !

Đầu kia lập tức truyền đến giọng nói cực kỳ tức giận của Cố Trinh Trinh, "Ai vậy, nếu không nói, tôi sẽ cúp điện thoại!" Giọng nói bén nhọn cay nghiệt, không hề có sự dịu dàng động lòng người bình thường chút nào.

Cố Tử Mạt ngoắc ngoắc môi, không nói tiếng nào, nhìn Hà Ân Chính sẽ đối thoại với Cố Trinh Trinh như thế nào.

Hà Ân Chính cũng là bị buộc đến bước đường cùng rồi, anh ta hung tợn nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, sau khi cắn nát một lớp răng, mở miệng, "Là tôi."

"Hà Ân Chính? Thì ra là anh, vừa rồi là anh bị điên hay là ngu thế, sao này giờ không nói gì, thế nào, bán đầu giá mảnh đất kia được giá cao rồi, thì cảm thấy giá trị con người mình cao hơn? Dáng vẻ tăng lên? Hà Ân Chính, anh cũng đừng có quên, đây đều là công lao của tôi!"

Cố Trinh Trinh ở đầu dây bên kia, vừa chê cười, vừa châm chọc, vừa chèn ép, ngay cả Cố Tử Mạt nghe được, cũng không nhịn được thay Hà Ân Chính toát mồ hôi đầm đề.

Hà Ân Chính tức gần chết, trên trán nổi đầy gân xanh, vẻ mặt dữ tợn tới cực điểm.

Nhà họ Hà gặp được loại chuyện này, rõ ràng Cố Trinh Trinh chính là đầu sỏ gây nên, nhưng bây giờ, đối mặt với kẻ thù tranh công lĩnh phần thưởng, anh ta cũng chỉ có thể đứng im nghe, không dám phản bác lại chút nào, ghê tởm hơn chính là, anh ta nhất định phải nói xin lỗi!

Đây quả thực so với việc cho anh ta được hành hình lăng trì , còn muốn khó chịu hơn đâu!

Anh ta liếm láp đôi môi khô, cũng không quan tâm Cố Trinh Trinh nói cái gì, vội vàng nói luôn, "Cố Trinh Trinh, cô hãy nghe cho kỹ, tôi muốn nói xin lỗi với cô, tôi không nên mắng cô! Tôi sai lầm rồi!"

Giọng nói của anh ta rất lớn, trong giọng nói tràn đầy ác ý, nghe ra không hề giống lời xin lỗi chút nào, mà ngược lại đang phát tiết cho hả giận!

Cố Trinh Trinh là người đầu tiên không buông tha anh ta, "Hà Ân Chính, anh điên rồi sao, đêm khuya mắc bệnh chó dại! Nếu anh muốn chữa bệnh, nên khách khí với tôi một chút, tôi còn có thể giúp anh liên hệ với một bác sĩ nổi tiếng! Tôi biết một ông lão, nhưng chuyên môn của ông ấy là bác sỹ thú y!"

Cố Tử Mạt ở một bên nghe, đột nhiên cười lên, cô chưa bao giờ biết, Cố Trinh Trinh có tế bào hài hước như vậy. Về phần biểu hiện của Hà Ân Chính, thật cũng không ngoài dự liệu của cô, Hà Ân Chính chính là một kẻ ngu ngốc, kích động lỗ mãng, ngay cả lời xin lỗi cũng không biết nói.

Hà Ân Chính bị tức đến thất khiếu bốc khói, nghe xong lời xỉ nhục của Cố Trinh Trinh, anh đưa điện thoại di động cách xa ra, tay chân luống cuống nhìn về phía Lục Duật Kiêu.

Nói xin lỗi thôi, đã nói, nhưng Lục Duật Kiêu có thể hài lòng hay không, đây lại là chuyện khác.

Lục Duật Kiêu cũng không nói một chữ, mà là hất hất cằm, ý bảo anh ta tiếp tục.

Hà Ân Chính kiên quyết nhìn hai hàng người áo đen bên cạnh một chút, cuối cùng vẫn cắn răng, tiếp tục nói lời xin lỗi với Cố Trinh Trinh, "Tôi thật sự nghĩ muốn xin lỗi, thật xin lỗi."

"Anh xin lỗi cái gì?"

"Tôi mắng cô." Hà Ân Chính run run rẩy rẩy nói.

"Anh mắng tôi cái gì." Cố Trinh Trinh hỏi tiếp.

"Tôi." Hà Ân Chính do dự, nếu anh dám nói ra, nhất định Cố Trinh Trinh sẽ xé anh thành trăm mảnh, nhưng Cố Tử Mạt và Lục Duật Kiêu ở đây ép buộc, anh lại không thể không nói.

Cố Trinh Trinh cũng không buông tha cho anh ta, "Hà Ân Chính, sao anh không nói gì! Tôi hỏi anh, anh mắng tôi cái gì!" Tính tình của cô đã bị mài đến không sai biệt lắm, lời nói ra, đều rất hung dữ, phong phạm thực nữ của tiểu thư nhà giàu hoàn toàn không còn nữa rồi, một mặt thô tục xấu xí của cô, đều lộ rõ trong điện thoại.

Cố Tử Mạt không hề cảm thấy ngạc nhiên, Cố Trinh Trinh vẫn luôn là như vậy, mặt ngoài một vẻ, sau lưng lại là một vẻ, muốn bao nhiêu ghê tởm có bấy nhiêu ghê tởm.

Cô thừa dịp liếc nhìn Lục Duật Kiêu một cái, muốn xem xem vẻ ngạc nhiên trên mặt anh, bỗng dừng lại cùng anh mặt đối mặt.

Anh cùng nhìn sang phía cô, khóe môi khẽ nâng lên, khóe miệng nhếch lên một nụ cười như có như không, thoạt nhìn là vân đạm phong khinh, thực ra là ý vị không rõ.

Cố Tử Mạt cảm thấy bản thân, ít nhiều gì cũng hơi hiểu anh, người đàn ông này, nói chuyện qua điện thoại, cảm nhận được một mặt khác của Cố Trinh Trinh, mặc dù anh không ngạc nhiên, lại mang theo cảm giác lạnh nhạt.

Đối với Cố Trinh Trinh ở đầu bên kia, anh sẽ cảm thấy buồn cười lại rất tốt chơi đâu, thậm chí còn nguyện ý, tiếp tục chơi tiếp.

Mồ hôi trên trán Hà Ân Chính, xuất ra một tầng lại một tầng, cuối cùng dưới sự ép hỏi của Cố Trinh Trinh, thốt ra một câu, "Tôi. Tôi tưởng cô là kỹ nữ."

Có Cố Tử Mạt ở đây, anh ta không dám nói láo, chỉ có thể thành thật khai báo.

"Loảng xoảng ——", tiếng rơi vỡ, lần lượt truyền đến từ đầu dây bên kia, một tiếng lại một tiếng, liên tiếp, trong đó, còn kèm theo giọng nói hùng hùng hổ hổ của Cố Trinh Trinh.

Cố Tử Mạt nghe, cũng không nhịn được cau lông mày, cô thật không ngờ, Cố Trinh Trinh có thể cuồng loạn như vậy, còn đập nhiều đồ như vậy, về phần rốt cuộc Cố Trinh Trinh muốn những gì, cô không nghe rõ, nhưng tóm lại cũng không có thứ gì tốt cả.

Tay Hà Ân Chính run lên, thiếu chút nữa thì đã cúp điện thoại, nhưng không nghĩ, sau một giây, Cố Trinh Trinh quăng ra một câu nói cuối cùng.

"Hà Ân Chính, cái đồ mất hết tính người! Anh mê luyện thân thể của tôi, lúc không biết xấu hổ xin quỳ dưới chân cầu xin tôi, sao anh không nói tôi là kỹ nữ! Khốn kiếp!" Nói xong, chính là tiếng cúp điện thoại bén nhọn.

Cố Tử Mạt triệt triệt để để bối rồi, một câu cuối cùng của Cố Trinh Trinh kia, tuyệt đối là bom, nổ mạnh khiến cô nửa ngày đều vô pháp hồi hồn.

Vừa nghĩ tới Hà Ân Chính và Cố Trinh Trinh làm cái chuyện tư mật này, cô không nhịn được đỏ mặt một trận, thốt ra một câu với Hà Ân Chính, "Đồ cặn bã!"

Mẳng xong, liền đẩy Lục Duật Kiêu ra, đi thẳng ra bên ngoài.

Lục Duật Kiêu thấy cô muốn đi, vội vàng đuổi theo, từ phía sau cầm tay của cô, "Cùng nhau."

Cố Tử Mạt không ngờ, người đàn ông này lại vẫn sẽ dính sát, trước đó rõ ràng anh đã thả cô rời đi mà, chẳng lẽ bây giờ lại đổi ý?

Dĩ nhiên, còn có khả năng khác.

Chẳng lẽ —— người đàn ông này đã sớm tính chuẩn thời gian, biết Hà Ân Chính sẽ tới, cố ý dùng Hà Ân Chính giữ chân cô, để cô không thể rời đi, cũng nhờ vào đó làm cho cô vui vẻ một trận? !

Rất dụng tâm an bài!

Nàng giương mắt, nhìn về phía cái người đàn ông bày mưu lập kế này, hơi ghen ngào nói: " Anh đã có bản lĩnh tính toán tốt tất cả, cũng phải có bản lĩnh nắm giữ kịch tình, tại sao, tại sao anh không tính được đến tình trạng hiện tại của chúng ta?"

Cô tức giận nghĩ, tại sao anh không tính được đến việc cô sẽ tức giận, tại sao anh không tính được tới việc cô sẽ thương tâm!

Người đàn ông một tay dắt tay cô, một tay từ từ nâng lên, ngón tay thon dài, chạm nhẹ qua khuôn mặt của cô, dịu dàng nói, "Anh cũng chỉ là người bình thường, phải chu toàn rất nhiều chuyện, nhưng thường thường, rất

những chuyện, lại khó có thể chu toàn . Tử Mạt, là sơ sót của anh, thật xin lỗi."

Anh có sự kiêu ngạo của mình, nhưng ở trước mặt cô, mỗi lần đều thất bại, ở trước mặt cô, anh bắt đầu học được, khuất phục trong rất nhiều việc.

Ví dụ như, sức người làm không được.

Tối nay từ cái giây phút thấy cô ở dưới đài đó, thì anh đã biết, đêm nay nhất định là một đêm không yên tĩnh rồi.

Mà khi thấy cô dùng 14 vạn mua được một mảnh đất, vô cùng tỏa sáng ở đó, tim của anh, mới thoáng bình tĩnh lại. Lúc ấy anh đã nghĩ, nếu cô vui vẻ, tâm tình không tệ, thì anh có lòng tin trấn an được cô rồi.

Nhưng anh đã nghĩ sai rồi!

Từ đầu đến cuối, cô gái mà anh yêu thương này, có lẽ cũng chưa từng chân chân chính chính vui vẻ.

Cô có thói quen dùng thái độ xa cách để ngăn cản tổn thương, cũng quen dùng cách cố gắng ra vẻ cứng rắn để che giấu đau lòng.

Cố Tử Mạt cũng nhìn về phía anh, người đàn ông trước mắt này, bị mọi người truy đuổi, bị hào quang vây quanh, bị thần bí hóa, bị Truyền Kỳ hóa, nhưng hôm nay ở chỗ này, vậy mà anh lại thực thực tại tại như vậy.

Anh thừa nhận sai lầm của mình, cũng nói lời xin lỗi với cô.

Một người đàn ông, muốn nhận sai nói lời xin lỗi, có bao nhiêu khó khăn, từ hành động vừa rồi của Hà Ân Chính, là có thể nhìn ra được.

Hiện tại Hà Ân Chính giống như một chiếc gương, từ mặt bên chiết xạ ra mặt tốt của anh!

Người đàn ông này, hạ mình đến bên cạnh cô, có thể từ dưới đài cao bước xuống, làm cho cô vui vẻ, còn có thể mở miệng nói lời xin lỗi, trong lòng nói không có cảm động, đều là giả!

Nhưng ——

Tổn thương chính là tổn thương, một chút xíu cảm động, làm sao có thể gạt bỏ đi tất cả được.

Có một số việc, giống như là cơn ác mộng quấn theo cô, cô biết, đó cũng là chướng ngại trong lòng cô, mây đen trong lòng cô.

Cô hất tay anh ra, híp mắt, lạnh nhạt trả lời một câu, "Em biết rồi."

Nói xong, cô đi thẳng về phía trước, cô đi ở phía trước, phía sau có tiếng bước chân của anh, cô nghe được, cũng ý thức được sự hiện hữu của anh.

Anh đi theo ra ngoài!

Nhưng cô cũng không tình nguyện để cho anh đi theo, muốn hất anh ra, đáng tiếc cước lực không đủ, đôi giày cao gót trên chân cô trở thành nguyên nhân phiền não của cô.

Cô đi rất vội, một đường thông suốt, đi tới trên đường, lại phát hiện không có xe đưa cô về.

Cô nghĩ đến cái gì, đột nhiên quay đầu lại, đưa tay về phía anh, "Chìa khóa xe, xe của Đại Thiển." Chiếc xe kia của Đại Thiển, chủ xe là cô.

Người đàn ông không trả lời cô, mà lấy một đôi giày đế bằng màu bạc từ trên tay người nhân viên bên cạnh, cúi đầu, nhìn đôi giày cao gót màu trắng trên chân cô kia, "Thay đi."

Anh đã nhìn ra, cô đi bộ có vẻ cố hết sức.

Cô biết anh có ý tốt, nghĩ đến ngày bọn họ nhận giấy chứng nhận kết hôn, là anh đi giày cho cô, trong lòng dâng lên chua xót, lại cười với anh, xen lẫn châm chọc mở miệng, "Anh muốn em thay giày, là muốn để em rời đi dễ dàng hơn, nhanh hơn một chút sao?"

Người đàn ông ngăn ra, chợt nhếch môi, "Anh nói rồi, em đi, anh sẽ không tiễn em, em đến , cho dù bao nhiêu gió mưa, anh đều sẽ đón em, anh chưa bao giờ sẽ tiễn em."

"Vậy anh đây là cái gì." Con người của cô rụt một cái, cố ý đối địch anh nói.

Anh giật mình, khóe môi càng nâng lên thêm thúy hơn, "Là theo em về nhà."

"Đó là nhà sao? Không phải!" Đôi mắt đẹp của cô nhìn chăm chăm, rất không phải tư vị nói, "Đó đã không phải là nhà, bắt đầu từ lúc biết được thân phận của anh, hương vị của nơi đó liền thay đổi, nơi đó biến thành một nơi mười phần vỏ trống, anh hiểu không."

Vốn tưởng rằng, anh cho cô một mái nhà, nhưng thực ra, anh chỉ cung cấp cho cô một nơi che gió che mưa mà thôi.

Trước khi cô vào ở đó, sợ rằng anh chưa từng ở đó lấy một ngày.

Lúc cô nhìn thấy căn phòng kia lần đầu tiên, đã cảm thấy rất trống, một sự trống rỗng bất thường, chẳng qua cô không có suy nghĩ nhiều, mới bị anh lừa dối lâu như vậy, cho nên, cô ghét anh nhắc tới như vậy.

Mỗi tình tiết âm áp trôi qua, đều trở thành mũi kiếm đang lăm trì cô.

Nghĩ đến đây, thì cô không tránh được phiền lòng nôn nóng, cô hít một hơi, không đợi anh trả lời, liền nói, "Haiz, anh có hiểu hay không, không quan hệ gì đến tôi, cứ như vậy đi, tôi đi đây."

Cô xoay người tiếp tục đi không thèm liếc anh một cái nào nữa, cứ bước về phía trước.

Bên tai, mơ hồ nghe được tiếng động cơ ong ong, nặng nề mà rõ ràng, càng ngày càng gần, tâm tư cô hoảng hốt, lại không có để ý.

Một giây kế tiếp, liền nghe được một tiếng kêu sau lưng, "Cẩn thận!

Bởi vì chuyện đột nhiên xảy ra, Cố Tử Mạt hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng gì, kinh ngạc đứng tại chỗ.

Đột nhiên, cổ tay đau xót, một nguồn sức mạnh kéo cô vào trong ngực.

Lỗ mũi của Cố Tử Mạt đụng vào lồng ngực cứng như đá của người đó, đầu cũng choáng váng, chỉ cảm thấy một cơn gió mạnh từ phía sau lưng xẹt qua, bén nhọn mà đầy sát khí.

"Lục thiếu!"

Nghe phía sau có tiếng kêu nóng nảy của hộ vệ và nhân viên, Cố Tử Mạt vừa bị kinh sợ mới ngẩng đầu lên khỏi lồng ngực của Lục Duật Kiêu.

Anh vẫn là một vẻ thông dong trấn định, không nói gì, chỉ nhìn theo phương hướng chiếc xe kia biến mất, trong đôi mắt đen kia lóe ra ánh sang nguy hiểm khó lường, cầm bạnh ra, hai tay nắm hai cánh tay của cô hơi dùng sức, khiến Cố Tử Mạt đau đến mức cau lông mày lại.

Cô không dám lộn xộn, giương mắt nhìn anh, nhặt nhẽo nói câu, "Cám ơn." Khách khí mà xa cách, cô cũng không tính dây dưa với anh.

"Tử Mạt, em." Anh thu hồi lại ánh mắt, cau mày nhìn cô, trong mắt có sự u sầu không tan.

Bọn cận vệ lục tục xông tới, bao vây bọn họ vào giữa, "Lục thiếu!"

Cố Tử Mạt nghe thấy tiếng bước chân xung quanh, ý thức được chung quanh có quá nhiều hộ vệ vây lại rồi, mà giờ khắc này tư thế của cô và Lục Duật Kiêu lại quá mức mập mờ thân mật, mi tâm của cô chau lại chặt hơn, không nhin được liền bắt đầu đẩy cánh tay anh ra, kháng cự ôm ấp của anh.

Cô dùng sức một cái, lúc này Lục Duật Kiêu lại khổ sở chau nhẹ mi tâm.

Cố Tử Mạt giật mình, chỉ cảm thấy trên bàn tay có một vệt vật ẩm áp chảy xuôi, cô sửng sờ, mở lòng bàn tay ra, vừa nhìn đến, một mảnh ẩm ướt màu đỏ.

Cô cố trấn tĩnh, cẩn thận hỏi anh, "Anh bị thương?"

Làm sao sẽ bị thương chứ? Bị thương tổn chỗ nào đây?

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 101: Món Quà Thần Bí, Người Thần Bí 1

Cố Tử Mạt đang sờ hã, chỉ thấy có một người đàn ông mặc áo sơ mi màu vàng nhạt vội vàng đi tới, anh ta nắm cổ tay của cô, nhìn trong mùa đỏ trong lòng bàn tay cô, khuôn mặt oán giận, quay sang bên cạnh nói: " mẹ nó, bọn oắt con này! Tôi phải đi làm thịt bọn họ ngay mới được!"

Cô bị lời nói không hề che dấu này của anh ta, kinh sợ run một cái, nhưng vẫn cố gắng để mình trấn tĩnh lại, đối với người ở bên cạnh kia nói, "Chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian đến bệnh viện." Bóng đêm sâu ám, cô cũng không rõ lắm Lục Duật Kiêu bị tổn thương nặng thế nào nữa.

Người đàn ông kia cực kỳ giận dữ, liền kêu những người bên cạnh, bừa hăn nói: " Tên nào khiến ta gặp được! Ta khiến cho bọn chúng Game Over!"

Lục Duật Kiêu lại dè tay anh ta lại, hết sức tỉnh táo mở miệng, "Trước đừng gây chuyện, gọi bác sỹ Tần qua."

Người đàn ông đang giận dữ nghe vậy suy nghĩ một chút, cũng biết là mình lỗ mãng rồi, cuối cùng không nói gì nữa, cúi đầu đồng ý, hiếm khi nghe lời như vậy.

Anh ta vẫy lui mọi người bên cạnh, tự mình đi tới, hai tay đỡ lấy Lục Duật Kiêu, sau đó đi vào bên trong, Cố Tử Mạt cũng xoay người đi theo, muốn ở bên cạnh giúp một tay, chợt nghe người đàn ông kia thật thấp mắng một câu, "Con riêng!"

Cô nghe đến chữ đó, trong lòng ghen ngào, bước chân không tự chủ được ngừng một chút, cô còn chưa kịp theo, chỉ thấy Lục Duật Kiêu bị

người đó đỡ đi về phía trước.

"Con riêng, còn không nhanh đuổi theo! Con riêng chính là lẽ mề!" Cô đang kinh ngạc, lại nghe thấy người đàn ông kia quay đầu gọi cô.

Cô mím môi suy nghĩ một chút, vẫn đi theo.

.....

Lục Duật Kiều bị đỡ đến phòng ngủ, lúc cô đi vào, thì nhìn thấy anh dựa vào bên giường, nhắm mắt dưỡng thần, vẻ mặt tự nhiên, hoàn toàn không giống như là đáng vẻ đang bị thương.

Có lẽ anh đã nhận ra sự xuất hiện của cô, anh vẫn nhắm mắt, lại mở miệng nói, "Đến đây đi."

Cố Tử Mạt thuận theo đi tới, nhưng vẫn duy trì một khoảng cách với anh.

Hình như Lục Duật Kiều có thể thông qua thánh giác biết tình huống của cô, anh rất không hài lòng mở mắt ra, đưa tay qua muốn bắt lấy cô, lại bị cô tránh thoát.

Anh khàn khàn mở miệng, "Anh cũng như vậy, mà em vẫn không thể ở bên cạnh anh."

Cố Tử Mạt thầm nghĩ, thoát nhìn đáng vẻ của anh vẫn là một bộ thông dong, hoàn toàn không giống như đáng vẻ đang bị thương, nhưng cô, thì rất nguy hiểm, nơi này có người nhìn cô đặc biệt không vừa mắt.

Bất đắc dĩ, cô chỉ có thể nhắc nhở anh, "Anh đang bị thương, vẫn không nên lộn xộn, bác sỹ sẽ nhanh tới, anh cố chịu thêm chút nữa."

Anh nhìn chăm chú vào mắt cô, lại bị Cố Tử Mạt tránh đi, anh tiếc nuối thở dài, thốn thức nói, "Tử Mạt, an ủi người, em cũng tìm không đúng cách

rồi."

Trong lòng Cố Tử Mạt buồn buồn, nhiều năm như vậy, cô cố ý xa lánh thế giới chung quanh, trên phương diện quan tâm an ủi săn sóc người khác, đương nhiên cô có nhiều thiếu sót.

Nhìn sắc mặt anh hơi tái nhợt vì mất máu, than nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn là kì kèo mè nheo tới gần.

Chẳng qua vừa đến bên cạnh anh, anh liền nâng cánh tay không bị thương kia lên, ôm cô vào trong ngực.

Vốn dĩ cô định tránh ra, nhưng nghĩ đến vết thương trên người anh, vẫn cắt đứt ý tưởng đó, cuối cùng nhu thuận dựa vào lồng ngực của anh, bên tai vang lên tiếp nhịp tim mạnh mẽ mà có quy luật của anh.

Hiện tại anh chỉ là một bệnh nhân, cô không nên so đo với anh làm gì.

"Đau không?" Cô không nhịn được mở miệng hỏi.

Cô rất rõ ràng, lần ngoài ý muốn này, thật ra là xuất phát từ cô, nếu như cô không bốc đồng vẫn cứ đi về phía trước, liều mạng, anh cũng không cần tới bảo vệ cô, cũng không cần gặp phải nỗi đau này.

"Cái gì?" Anh biết rõ còn hỏi.

"Em hỏi anh, vết thương, có đau hay không?"

"Không đau." Giọng điệu của anh giống như thường ngày, chẳng qua bên trong phảng phất một cỗ đau thương nhè nhẹ.

"Vẫn còn đang chảy máu sao?" Cô lại hỏi.

"Không có việc gì." Giọng điệu người đàn ông lơ là.

Cô gật đầu một cái, cũng không nói chuyện nữa, anh cũng không có mở miệng.

Không khí cổ quái vây lượn quanh bọn họ, nhắc tới cũng kỳ, hai người rõ ràng là vợ chồng, sống chung một phòng, nơi này cũng không có người ngoài, nhưng vào giờ phút này, lại khó có thể đối thoại với nhau, chỉ sợ mình sợ ý một chút, lại chạm vào tử huyệt của đối phương.

Cố Tử Mạt đặt ánh mắt lên hoa văn trên làn váy của mình, không có lấy một chút thanh âm nào, ở chỗ này, cô muốn quan tâm anh, nhưng không muốn vượt qua giới hạn, tạo thành hiểu lầm không cần thiết cho anh; tình huống lúng túng, cô cũng muốn rời đi, nhưng cô lại sợ mình như vậy lại có vẻ quá mức tuyệt tình, dù sao cũng vì cô nên anh mới bị thương.

Đây là lần thứ hai anh bị thương vì cô, lần đầu tiên là ở phố Triều Dương, anh chấn thủy tinh vì cô, mặc dù hai lần, đều là ngoài ý muốn, nhưng cảm giác áy náy trong lòng cô, chỉ có nhiều hơn chứ không ít đi.

Cũng khó trách cái người đàn ông lỗ mãng vừa rồi, không giữ miệng mà nói cô là ‘ con riêng ’.

Lục Duật Kiều nhìn chăm chăm nửa bên mặt cô đang cúi đầu, nhìn đi nhìn lại, ánh mắt khẽ hoảng hốt, chợt lại nghĩ đến người kia, một đoàn tiểu nhạc đệm tối nay, nhất định là sự trả thù của người đó rồi.

Gần đây đối phương liên tiếp có những động tác nhỏ, ngay cả những thủ đoạn thấp kém đều đem ra hết, thật sự là khiến cho anh khó lòng phòng bị, trong lòng anh hơi suy nghĩ, nắm cả cánh tay kia của cô, từ từ nắm chặt.

Sau một lúc lâu, đã có người gõ cửa, Cố Tử Mạt theo bản năng liền đẩy anh ra, có thể là đụng phải vết thương của anh, thân thể của anh theo động tác của cô hơi cứng lại.

Cố Tử Mạt bị sợ đến lui về phía sau một bước, "Em không phải."

Người đàn ông giơ tay lên, ngắt lời cô, lắc đầu với cô một cái, sau đó hướng ngoài cửa, nói: " Vào đi."

Bác sỹ Tần mang theo hai người trợ lý đi vào, đeo găng tay trắng vào, không vội kiểm tra vết thương, hỏi trước một câu, "Bị thương như thế nào?"

Cố Tử Mạt đang rầu nên miêu tả cảnh tượng kia thế nào, chỉ thấy cái người đàn ông lỗ mãng kia cũng bước từng bước lớn đi vào, tức giận cướp nói, "Bị bọn oắt con lái xe đụng vào, anh Kiều lấy tay cản lại, thì bị kính cường lực phía sau xe quét trúng."

Nói xong, không quên trừng kẻ ‘ đầu sỏ gây nên ’ Cố Tử Mạt một cái.

Bác sỹ Tần từ từ bước qua, nhìn thương thế một chút, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cân nhắc, nói: " Mất không ít máu, điều cần làm bây giờ, cho người mang một chậu nước sạch đến đây, tôi làm ẩm ướt chút, nếu không đến lúc cởi quần áo ra sẽ kéo vào miệng vết thương rất đau."

"Được, để tôi đi lấy." Cố Tử Mạt đoạt trước nói.

"Cô có thể làm gì chứ, chỉ biết gieo họa, để cho nhân viên đi đi." Người đàn ông thô lỗ lại giơ tay ra ngăn cản cô, một vẻ không tin được cô.

Cố Tử Mạt bị anh ta đối nghịch liên tục, tính tình có tốt đến mấy cũng bị mài thành không có, cô trừng mắt liếc anh ta một cái, cau mày nói, "Xin chú ý thái độ của anh, đây là sự tôn trọng tối thiểu giữa người và người."

Đối phương thấy cô trừng anh ta, cũng trợn mắt trừng cô, như muốn so bì với cô vậy.

"Không cần, cứ xé thẳng ra là được." Lục Duật Kiều đột nhiên mở miệng.

"Nhưng sẽ đau." Bác sĩ Tần nổi tiếng cẩn thận, lên tiếng ngăn cản.

Lục Duật Kiêu cười nhạo một tiếng, "Bác sĩ Tần, trước kia tôi đã từng chịu đựng những vết thương còn nghiêm trọng hơn thế này, lần này cũng sẽ không có vấn đề, tôi có thể nhịn được, còn nữa, Bùi Dực, gọi xuống dưới để mọi người rút lui đi, không cần phải chuyện bé xé ra to như vậy, tạm thời cậu cũng đi ra ngoài đi."

Bùi Dực nhận được lệnh, chỉ có thể bĩu môi, "Được."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Món Quà Thần Bí, Người Thần Bí 2

Trước khi đi, còn cố ý trợn mắt nhìn Cố Tử Mạt một cái, anh ta đổ hết trách nhiệm vì sự thờ ơ của Lục Duật Kiêu đối với anh ta lên đầu Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt không hề rời đi, nhìn trợ lý đưa kéo cho bác sĩ Tần, bác sĩ Tần thuần thục cắt tay áo của Lục Duật Kiêu, giật phẳng xuống dưới một cái, người trong cuộc Lục Duật Kiêu cũng không có phản ứng gì nhiều, mà ngược lại Cố Tử Mạt lại hít vào một hơi.

"Tình huống tốt hơn so với trong tưởng tượng của tôi, chỉ là bị thương ngoài da, nhìn qua thì dọa người, nhưng thật sự chỉ cần dưỡng vài ngày là ổn." Kiểm tra xong, bác sĩ Tần đưa ra kết luận.

Bác sĩ nhẹ nhàng lau vết máu xung quanh miệng vết thương của Lục Duật Kiêu, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh nhàn nhạt.

Cố Tử Mạt đứng ở trong góc nhỏ, đứng xa xa nhìn, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, thậm chí còn một lần quay đầu đi vì khó chịu.

Lúc này Lục Duật Kiêu nhìn về phía cô một cái, mày khẽ cau, "Tử Mạt, em ra ngoài gọi Bùi Dực vào đây, anh có chuyện muốn thương lượng với cậu ta."

"Vết thương còn không có xử lý tốt, gọi thẳng nhóc kia vào để gây sự sao?" Bác sĩ Tần không hiểu ngẩng đầu lên, theo tầm mắt của Lục Duật Kiêu cũng nhìn về phía Cố Tử Mạt, thấy được sắc mặt của cô rất kém, bác sĩ Tần lập tức hiểu được Lục Duật Kiêu cũng chỉ muốn để cô ấy tránh đi

thôi, liền lắc đầu một cái, "Đúng, chuyện như vậy, thật cần gọi thẳng nhóc đó đến thương lượng, không có ai thích hợp hơn cậu ta được."

Cố Tử Mạt mất hồn gật đầu một cái, xoay người đi ra khỏi phòng.

Vừa hay nhìn thấy Bùi Dực đã dọn dò nhân viên xong, đan quay lên lầu, Cố Tử Mạt hít vào một hơi, nói với anh ta: "Lục Duật Kiêu gọi anh vào trong, nói là có chuyện thương lượng."

Ánh mắt hồ ly của Bùi Dực híp lại, đánh giá cô từ trên xuống dưới, vừa nhìn về phía phòng ngủ đang đóng chặt cửa, nói với cô: "Tôi thật sự không hiểu anh Kiêu nhìn trúng cô ở điểm nào."

Cô nhếch môi, buông tay ra, "Cũng rất nhiều người không nghĩ ra, bản thân tôi cũng không rõ, đương nhiên, tôi cũng không biết đây là mình may mắn, hay là bất hạnh đâu."

Câu trước, là dạt bỏ lời phê bình của anh ta, câu sau, lại cố ý chèn ép anh ta, để cho anh ta không thoải mái.

Quả nhiên, máu nóng của Bùi Dực liền vọt lên đầu, quát lên với cô: "Đúng là người phụ nữ không biết phân biệt!"

"Người đàn ông động một chút là chỉ trích người khác, khẳng định cũng không phải là người đàn ông tốt lành gì." Nói xong câu này, cô liền đi qua bên người anh ta, đi thẳng xuống lầu.

Trong phòng khách đã trống rỗng, trong đại sảnh trống trải, lại có chút tịch mịch tiêu điều.

Rất khó tưởng tượng, buổi đấu giá đặc biệt có một không hai kia, vừa được cử hành ở nơi này. Một buổi tối, lúc bắt đầu và kết thúc, lại là hai loại cảnh sắc khác nhau.

Ánh mắt hướng lên trên lầu, trên đài cao kia, đã không có bóng dáng thon dài của anh, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại, hít một hơi, lại mở mắt ra, mới một lần nữa cất bước đi ra ngoài.

.....

Bùi Dực đẩy cửa phòng ngủ ra, bác sỹ Tần đang băng bó cho Lục Duật Kiều.

Thấy anh đi vào, bác sỹ Tần nhìn hai người trợ lý sau lưng mình, bảo bọn họ đi ra ngoài.

Cửa mở ra rồi lại đóng, Bùi Dực nhìn hai người trợ lý này ra ngoài, vọt tới bên giường của Lục Duật Kiều, liền tức giận nói thẳng, "Người phụ nữ kia có gì tốt, thích nổi tiếng lại hư vinh, miệng lưỡi còn bén nhọn, không hề đáng yêu chút nào, vì cô ta mà anh Kiều cũng bị thương, ngay cả một câu bày tỏ cô ta cũng không có, lúc tôi đi vào, cô ta đã đi xuống lầu rồi, xem ra cô ta là muốn phui mờ chạy lấy người đâu."

Bác sỹ Tần ở một bên nghe, lại nhìn sắc mặt Lục Duật Kiều càng ngày càng không tốt, lập tức quở nhẹ một tiếng, "Bùi Dực! Cậu yên lặng chút đi, Lục thiếu cần nghỉ ngơi!"

Bùi Dực mới mặc kệ đâu, đêm nay bắt đầu từ lúc nhìn thấy Cố Tử Mạt, trong lòng anh cảm thấy rất buồn phiền, hiện tại không phát tiết không được.

"Không phải tôi không yên, là do người phụ nữ này không chịu yên tĩnh đâu, chuyện nan giải này, không phải là cô ta gây ra sao, còn nữa, thái độ vừa rồi của cô ta, hai người cũng đều thấy được, không biết áy náy, còn không biết xấu hổ, cho dù sau này chúng ta có đối tốt với cô ta, lại cố gắng nỗ lực bảo vệ cô ta, cô ta cũng sẽ không cảm kích đâu. Theo tôi thấy, cô ta chính là cái con riêng, sớm muộn cũng chọc tai vạ cho chúng ta thôi, chúng ta đều sẽ bị cô ta liên lụy!"

Ở trong mắt Bùi Dực, Cố Tử Mạt ngoại trừ đáng dấp không tệ, cái khác đều rất kém, còn không biết trời cao đất rộng nữa! Từ lúc bắt đầu xuất hiện tại buổi đấu giá, đã không coi ai ra gì rồi, còn mắt cao hơn đỉnh, không biết sống chết lại không có chừng mực, còn muốn ép Lục Duật Kiêu từ trên đài cao bước xuống, quả thực là vô pháp vô thiên.

Càng làm cho anh ta xem thường, Cố Tử Mạt còn dùng giá trên trời để mua đồ trang sức châu báu, cuối cùng vẫn là Lục Duật Kiêu phải thanh toán, hư vinh, hám giàu, không có ánh mắt! Trên người cô ta tập hợp đủ mọi khuyết điểm khiến người ta chán ghét!

Lục Duật Kiêu nghe không nổi nữa, ngược mắt liếc anh ta một cái, lên tiếng hỏi ngăn cậu ta lại không cho nói thêm gì nữa, "Cô ấy rất tốt, tôi cũng không sợ bị cô ấy liên lụy." Nói xong, liền chuyển sang đề tài khác, hỏi anh ta, "Đã tra ra được chưa?"

Bùi Dực chỉ phải chán nản câm miệng, ngược lại trả lời vấn đề của Lục Duật Kiêu, "Cái này còn cần phải tra, rõ ràng rành rồi, ngoại trừ nhị thiếu gia quái vật của nhà họ Lục kia ra, thì còn có ai dám làm chuyện như vậy nữa!"

Vừa nhắc tới nhị thiếu gia nhà họ Lục, đáy mắt của Bùi Dực đã đầy lửa giận, giọng điệu càng không tốt.

"Không tra xét?" Lục Duật Kiêu lại hỏi.

"Tra một chút rồi, giống như tôi đoán, chính là người của anh ta! Sự tình là ván đã đóng thuyền ." Bùi Dực rút cuộc thu lại tính khí nóng nảy, nghiêm túc trả lời một lần.

Bác sỹ Tần đã băng bó cẩn thận cho Lục Duật Kiêu, anh ta cởi đôi găng tay trắng xuống, khom lưng móc ra một xấp tài liệu từ trong hòm thuốc mang theo ra, đưa tới trước mặt Lục Duật Kiêu, "Lục thiếu, đây là tôi lấy được, anh xem."

"Hả?"

*

Ngày hôm sau, Cố Tử Mạt đi làm như bình thường.

Hoạt động của cô trong công ty, chủ yếu có hai nơi, một là phòng điều hương của mình, hai là bộ phận R&D.

Bộ phận R&D đặt một bàn làm việc dành riêng cho cô, cô sửa sang lại tài liệu, trau chuốt lại các phương án phối hợp hương liệu, đều được hoàn thành ở đây.

Bởi vì tiếp xúc với Ninh Uyển, cô tập trung vào Ninh Uyển, nên đã có linh cảm nhất định đối với hương liệu rồi, cho nên cô đến phòng làm việc, chuẩn bị tập hợp linh cảm và ý tưởng vào với nhau.

Cô vừa ngồi xuống chỗ ngồi của mình, chợt có người gọi ở bên ngoài cửa, "Tiểu thư Cố Tử Mạt ở chỗ này sao? Có chuyển phát."

Sáng sớm lại có chuyển phát?

Cố Tử Mạt khó hiểu, nghĩ thầm chẳng lẽ những thứ tối hôm qua đấu giá được, trong lòng lo sợ, vội vàng khẩn trương đi xem.

Thật may là trên tay anh nhân viên chuyển phát, chỉ có một hộp quà đơn giản, cũng không có cái khác, cô thầm may mắn, bước ra ký nhận.

Cố Tử Mạt ký nhận, hơi nghi ngờ cầm hộp quà xinh đẹp trở lại chỗ ngồi.

Có đồng nghiệp nữ trong bộ phận nghiên cứu phát triển đi tới, tò mò liếc nhìn, giọng mỉa mai trêu chọc nhìn cô, ánh mắt chiếm lấy cái hộp trên tay cô, hào hứng bưng bưng nói: "Cái gì vậy? Quà tặng của bạn trai thần bí?"

Cố Tử Mạt nghe đồng nghiệp nhắc tới bạn trai, lại nghe nhắc tới quà tặng thần bí, theo bản năng liền chột dạ, cô làm ra vẻ như không có gì nhún nhún vai, che giấu nói: " Tôi không có bạn trai, khẳng định không phải là quà tặng thần bí gì cả, có thể là quần áo mà mấy ngày trước tôi mua trên mạng, người bán đưa tới công ty thôi."

Đồng nghiệp nghe được là đồ mua qua mạng, chột cảm thấy không có hứng thú, khoát tay nói, "Được rồi, tôi còn tưởng rằng có lãng mạn để xem, haiz, bộ R&D vẫn không có lãng mạn."

Cố Tử Mạt gật đầu một cái, cũng buồn bã than thở theo cô ấy nói: " Bộ phận R&D chính là như vậy, khổ ép, trăm năm khó gặp lãng mạn."

Trong công ty bộ phận R&D là bộ phận quan trọng, bình thường áp lực công việc rất lớn, không khí làm việc tương đối đè nén, đương nhiên rất ít khi xuất hiện cái gì lãng mạn.

"Đúng vậy, muốn bao nhiêu thảm có bấy nhiêu thảm." Có đồng nghiệp ở phía sau cũng kèm theo một câu, liền bưng cái cốc đến phòng uống nước lấy đồ uống.

Cố Tử Mạt nhìn đồng nghiệp đã rời đi, mới dám mở hộp quà.

Mới tháo được một nửa, bên trong đã lộ ra một tấm thẻ, ‘ xoạch ’ rơi trên mặt đất.

Cô cúi người xuống nhặt lên, liếc mắt liền thấy được chữ ký tên phía trên — Người trong làn sóng.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Người Thứ Ba Cố Tử Mạt 1

Cố Tử Mạt nhật tẩm thẻ lên, nhìn chăm chăm bốn chữ trên đó cân nhắc một lúc lâu, trong đầu vẫn nghĩ không ra người nào như thế.

Cô gãi gãi đầu, đặt tẩm thẻ vào góc bàn, sau đó tháo lớp vỏ bọc bên ngoài, bóc tầng giấy bọc thứ nhất ra, liền lộ ra một hộp gấp gọn gàng, cô tiếp tục bóc ra, vừa cởi tẩm vải ra thì thấy.

Trong hộp, một bộ lễ phục màu trắng mới tinh đang nằm yên lặng, cô ngó người, trong tiềm thức, cô đã đoán được đây là ai rồi.

Người trong làn sóng? Ý là ‘lãng tử’ sao? Kiều Tử Hoài thật thú vị.

Cô hơi nhắc bộ lễ phục màu trắng lên, thấy nhãn hiệu bên trong, nghĩ thầm, nhìn không ra tâm tư của anh ta, cũng có thể tỉ mỉ đến như thế.

Phía dưới hộp, còn kẹp một tẩm thiệp, cô theo bản năng liền cầm lên xem.

Một câu đơn giản.

"Chuyện tối ngày hôm qua, vô cùng xin lỗi." Ký tên là Kiều Tử Hoài.

Người đàn ông này, ngay cả đưa gì đó, cũng muốn chơi trốn tìm, giả giả thật thật, lần trước giả trang Lục Duật Kiều còn chưa hết nghiện, còn muốn động tay chân ở phương diện này nữa, muốn mê loạn cô sao?

Nhưng —— tại sao anh ta lại nói xin lỗi chứ?

Cố Tử Mạt thản nhiên nghĩ, là vì hành động mạo phạm sao? Còn đoán được tiền căn hậu quả, biết tối hôm qua mình mượn lễ phục tới, cần phải trả lại, cho nên cố ý mua một cái mới cho mình?

Không sao.

Dù sao về sau cố gắng không cùng xuất hiện nữa.

Cố Tử Mạt cười yếu ớt, đặt bộ lễ phục vào lại trong hộp, chuẩn bị gọi điện thoại cho Đại Thiên, để cậu ấy yên tâm, lễ phục sẽ trả đúng hạn.

"Người trong làn sóng? Lái thuyền hay sao? Ha ha, đây là người nào thế, khôi hài như vậy." Diệp Nhất Đóa ló đầu vào, lập tức nhìn thấy tấm thẻ ở góc bàn của cô, nói ra.

"Ừm. Hình như cũng có thể hiểu như vậy, đầu tiên khi chị nhìn thấy, cảm thấy đây ý tứ là lãng tử." Không phải lãng tử, chính là lái thuyền .

Góc độ của Diệp Nhất Đóa, quả nhiên mới mẻ độc đáo lại khác biệt, cái anh chàng Kiều Tử Hoài kia, là ưa thích lái thuyền? Hay là ưa thích cảm giác lãng tử?

Diệp Nhất Đóa trả tấm thẻ lại chỗ cũ, mập mờ dùng bả vai đụng đụng Cố Tử Mạt, "Lãng tử? Em chỉ nghe nói qua lãng tử hồi đầu thôi, đây sẽ không phải là người cũ của chị tìm tới cửa, cầu xin hợp lại chứ? Tình tiết này cũng không phải là không có khả năng, nói đi, tính toán thế nào."

Cố Tử Mạt nâng trán, quả quyết nói, "Không thể nào." Trước đó tuy cô có người cũ, nhưng lãng tử hồi đầu, nói ra đều làm người khác phải khinh thường.

Hà Ân Chính muốn quay đầu lại, là muốn lợi dụng cô, còn cái người làm tổn thương cô sâu nhất kia, chỉ sợ anh ta có trở về, cô cũng không dám liếc nhìn anh ta một cái.

Diệp Nhất Đóa bĩu môi, giựt giây cô, "Điều này có gì mà không có khả năng, em cảm thấy rất có thể đâu, nếu không, chị và anh ta thử lại lần nữa."

Cố Tử Mạt hơi bị những lời nói của Diệp Nhất Đóa dọa sợ, cô nhóc này đang giựt giây cô đi quá giới hạn sao? Cô nhóc này có thật sự là quen biết với Lục Duật Kiều không?

Nghĩ đến Lục Duật Kiều, cô nghĩ ngay đến đoạn thoại kia của Kiều Tử Hoài, cô nhìn thời gian, hơi nghĩ ngợi, liền đề nghị với Diệp Nhất Đóa, "Khoảng cách đến giờ làm việc chính thức còn mấy phút nữa, chúng ta xuống dưới uống ly cà phê?"

Diệp Nhất Đóa trừng mắt nhìn, "Được."

Hai người liền đến quán cà phê đối diện tòa nhà văn phòng ngồi uống nước, Diệp Nhất Đóa vừa ngồi xong, liền trừng mắt nhìn cô, "Chị nói đi, muốn hỏi em cái gì."

Cố Tử Mạt sững sờ, Diệp Nhất Đóa thật đúng là lanh lợi, hai tay cô không tự chủ được xoắn vào nhau, hỏi cô bé, "Sao em biết, chị có chuyện muốn hỏi em?"

Diệp Nhất Đóa bĩu môi, gầy gầy hoa tai ánh sao sáng trên tai mình, "Em quan sát thôi, dáng vẻ của chị như muốn cầu xin em gì đó, bình thường có bạn bè đồng nghiệp, lúc có chuyện cần em giúp một tay, sẽ mời em uống gì đó, hơn nữa em cũng đã chú ý tới, lúc chị đề nghị với em, hình như còn rất mâu thuẫn, giống như đang do dự, dĩ nhiên, còn có ngượng ngùng."

"Không ngờ em quan sát tỉ mỉ như vậy." Cô hơi lúng túng đáp một câu.

Diệp Nhất Đóa 1 tay nâng má, nhẹ nhàng lắc đầu với cô một cái, rất bất đắc dĩ thở dài, mới nói, "Tem cũng là bị buộc thôi, trước kia em rất khoa trương rất bốc đồng, nhưng sau đó đã trải qua một số chuyện, thì từ từ đã có kinh nghiệm hơn, lại nói, đây đang là ở công ty, đều là người dè người,

người ăn thịt người, đương nhiên em phải học được bản lĩnh nhìn mặt mà nói chuyện để bảo vệ mình chứ."

Cố Tử Mạt chưa bao giờ nghĩ đến, Diệp Nhất Đóa nhìn có vẻ thiên chân vô tà, lại cũng sẽ có loại tâm lý này.

Trước kia Diệp Nhất Đóa ở trong mắt cô, chính là loại thiên kim tiểu thư chân chính thân nhiên, cũng rất có linh khí, không lo ăn mặc, không buồn không lo, nhưng hôm nay những lời này của Diệp Nhất Đóa, thật sự khiến thay đổi một chút cái nhìn của cô về cô bé.

Cô không tự chủ được nghĩ tới Cố Trinh Trinh, Cố Trinh Trinh là con gái yêu của nhà họ Cố, nhìn như muốn gió có gió muốn mưa có mưa, nhưng trên thực tế, xuất phát từ sự ghen tị và ganh đua so sánh, Cố Trinh Trinh đã làm ra một số chuyện đặc biệt mà cô không hiểu nổi.

Hoàn cảnh ảnh hưởng đến con người, thậm chí thay đổi một con người.

"Chị." Diệp Nhất Đóa thấy Tử Mạt ngẩn người, không khỏi khẩn trương, cô mím môi, nhìn Cố Tử Mạt một lúc lâu, hơi khẩn trương mở miệng, "Em không muốn nhắm vào chị, cũng không phải là để phòng chị, ý của em là, em nhìn ra chị có tâm sự, cũng có nghi vấn, cho nên mới theo chị ra ngoài."

Cố Tử Mạt phản ứng lại kịp, nhìn thấy trên khuôn mặt Diệp Nhất Đóa hiện ra vẻ khẩn trương, cô trấn an tiến lên đề lên tay nhỏ bé của Diệp Nhất Đóa, nở một nụ cười tươi với cô bé, nói: "Chị không hề nghĩ như vậy, Nhất Đóa, chị thật sự có chuyện muốn hỏi em."

"Chị hỏi đi, em nhất định sẽ tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn (biết gì nói đó)."

Nhưng đến lúc muốn hỏi, Cố Tử Mạt vẫn thấy do dự, chuyện quá phức tạp, cô cũng không biết phải hỏi từ đâu, vì để cho những vấn đề này trở nên

tự nhiên một chút, cô cẩn thận hỏi vấn đề thứ nhất, "Nhất Đóa, em có thể nói cho chị biết, làm sao em lại biết Lục Minh Tuyên không?"

Diệp Nhất Đóa ngượng ngùng cúi thấp đầu, cân nhắc lời muốn nói, mới mở miệng, "Trước kia, em đã từng đến nhà họ Lục, lại gặp phải Lục Minh Tuyên, còn bị anh ta dạy dỗ một trận."

Đó thật đúng là đoạn ký ức khó chịu, đến giờ nhớ lại, cô cũng không nhìn được đỏ mặt.

"À." Cố Tử Mạt gật đầu, lại hỏi, "Người nhà họ Lục có thói quen dung hai tên, Lục Minh Tuyên có một cái tên khác, gọi là —— Lục Duật Kiều, em có biết không?"

"Hình như là như vậy, chẳng qua hình như người nhà họ Lục, đều quen gọi anh ấy là Lục Minh Tuyên." Diệp Nhất Đóa những gì mình biết, một năm một mười nói cho cô.

Cố Tử Mạt thở ra một hơi, quả nhiên là như vậy, xác thật không thể nghi ngờ, cô nghĩ đến Kiều Tử Hoài dẫn cô đi nhìn cái bia mộ đó, không nhìn được lòng hiếu kỳ nổi lên, liền hỏi tiếp, "Trong nhà họ Lục, có một Lâm Nhược Thủy, em biết không?"

"Lâm Nhược Thủy sao? Không có ấn tượng." Con mắt to của Diệp Nhất Đóa xoay tròn mấy vòng, cuối cùng vẫn không thể nhớ được có một nhân vật như vậy.

Cố Tử Mạt nhìn cô chăm chú, nhìn ra được, Diệp Nhất Đóa không nói dối, mà cô, một khi nghĩ đến cái tên Lâm Nhược Thủy, cô đã cảm thấy cả người liền đắm chìm vào trong sự âm trầm u ám của đêm đó.

Cô nhớ vào đêm khuya hôm đó, cô còn từng đảm bảo với Kiều Tử Hoài, nói không sẽ vào nhà họ Lục, nhưng trời xui đất khiến, dưới tình huống cô không biết chuyện, đã gả vào nhà họ Lục rồi.

Lúc ấy Kiều Tử Hoài nói, anh ta kể chuyện xưa của Lâm Nhược Thủy cho cô biết, là để cho cô chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô còn lời thề son sắt, nói mình hoàn toàn không có vấn đề, bởi vì cô sẽ không vào nhà họ Lục, nhưng bây giờ, cô lại bị lời nói của bản thân đánh vào mặt rồi!

Khi đó Kiều Tử Hoài nói, "Nếu như cô có thể nhớ, hơn nữa tuân thủ những lời này, vậy thì không thể tốt hơn."

Cô nhớ những lời này, nhưng từ lúc bắt đầu, thì đã phạm quy rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, một trận rung mình, theo từ bàn chân của cô xông lên.

Diệp Nhất Đóa không trả lời được vấn đề của Cố Tử Mạt, cũng tự mò mẫm suy nghĩ, nhưng suy nghĩ thật lâu, vẫn không có kết quả, cô liền giải thích nói, "Mặc dù em có thể có chút cơ hội tiếp xúc với nhà họ Lục, nhưng cũng không đại biểu em có thể hiểu rõ nhà họ Lục, bởi vì sự khác biệt đẳng cấp rất rõ ràng, ở trước mặt nhà họ Lục, thì nhà họ Diệp cũng chỉ có thể hèn mọn như con kiến hôi, không đáng giá được nhắc tới. Có vài người vẫn hỏi hiện nay trong nước có còn tồn tại tầng lớp thượng lưu chân chính hay không? Hình như không có. Thật ra thì mỗi xã hội đều có, trong nước bởi vì tình huống đặc biệt, xã hội thượng lưu chủ yếu ở bên ngoài Đại Lục, nhưng trong Đại Lục cũng có, tuy ít, nhưng bọn họ vẫn có liên hệ, cũng có tài sản qua lại. Giai cấp khác nhau là không nhìn thấy được, những năm tám mươi bọn họ đi làm bằng xe con máy bay ở khách sạn Bắc Kinh, dân chúng đi làm bằng xe buýt tàu hỏa ở nhà khách, trong số những người này có một số gia nhập hội nghị hiệp thương chính trị. Mà nhà họ Lục, chính là cái loại này ở bên ngoài Đại Lục, chúng ta là không thể dễ dàng tiếp xúc được."

Trong lòng của Cố Tử Mạt rung động lại rung động, nghe lời nói của Diệp Nhất Đóa, cô cảm thấy, nơi đài cao của Lục Duật Kiều, càng cách xa cô hơn.

Theo cách nói của Diệp Nhất Đóa, nhà họ Lục nhà gia đình quyền thế cao cấp, còn không phải là một loại gia đình phú quý có thể tiếp xúc được. Cũng khó trách, Lâm Nhược Thủy có thể thuận lợi tiến quân vào Hollywood, thế nhưng lại chui vào nhà họ Lục.

Tay của cô, xoa lên thành cốc cà phê, lẽ ra phía trên phải còn chút độ ấm, nhưng hiện tại cả người cô đều là Băng Băng lạnh, không thể cảm nhận được chút ấm áp nào trên thành ly.

Diệp Nhất Đóa nhìn phản ứng của cô, lại liên tưởng đến vấn đề của Cố Tử Mạt, có chút nghĩ mà sợ mở miệng hỏi cô, "Chị thật giống như không biết rõ lắm tình huống của nhà họ Lục, Lục Minh Tuyên không có nói cho chị biết sao?"

Cô có thể nhìn ra, Lục Minh Tuyên vô cùng quan tâm đến Cố Tử Mạt, quan hệ của hai người quả thật không tệ, nhưng Lục Minh Tuyên không nói cho Cố Tử Mạt về tình huống của nhà họ Lục, liền có vẻ quỷ dị.

Chẳng lẽ là Lục Minh Tuyên cố ý giấu giếm? Mà cô, lại không cẩn thận nói lời miêng?

Cô che miệng, ý thức được hình như mình chọc phải rắc rối rồi, liền vội vàng đứng lên, đi đến bên cạnh Cố Tử Mạt, xấu hổ nói, "Em cảm thấy em nói sai rồi, nói một vài thứ không nên nói, chị. Chị có thể coi như. Coi như chị không có nghe được hay không."

Cố Tử Mạt mệt mỏi, nhàn nhạt nhìn Diệp Nhất Đóa một cái, nhưng cũng không có hơi sức mở miệng.

Diệp Nhất Đóa thấy cô không trả lời, lại càng bị dọa sợ không nhẹ, cô vội vã cầm ví tiền từ trên chỗ ngồi của mình lên, khua khua tay với Cố Tử Mạt, cẩn thận nói, "Hừ. Coi như em không có nói gì, em cũng không nói chuyện nhiều."

Cô sợ muốn chết, cũng không đợi Cố Tử Mạt có phản ứng, liền ‘ vèo ’ một cái xoay người, chạy thẳng tới quầy tính tiền.

Thanh toán xong, cô liền chạy đi, tim đập ‘ bịch bịch ’, chạy tới đại sảnh toàn nhà văn phòng.

Trong đại sảnh rất náo nhiệt, có thể được xưng là ồn ào huyên náo, mấy cô gái lễ tân ở đại sảnh hình như đang cãi nhau với một nhóm người, thỉnh thoảng còn truyền đến giọng nói hung hung hổ hổ của khách, giống như là vào chợ bán thức ăn vậy.

Cô cảm thấy kỳ lạ, tiến đến, muốn thăm dò tình huống một chút, liền nghe được một giọng phụ nữ thô truyền ra từ trong đám đông: " Để cho kẻ thứ ba ra ngoài! Cô hỏi tôi kẻ thứ ba là ai ? Chính là cái cô Cố Tử Mạt của công ty các cô đấy!"

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 104: Lừa Bịp 1

Diệp Nhất Đóa thò đầu ra, nhìn xem người phụ nữ đang nói, bộ mặt đầy sọ không nói, mái tóc lờm chờm, hình như là bị thợ cắt tóc lừa gạt làm hỏng, trên người mặc quần áo trang sức nhãn hiệu nổi tiếng, trên thực tế không hề hợp với tuổi của cô ta, có lẽ bị người bán quần áo lừa rồi.

Nhìn lại cái đám trợ thủ đi cùng cô ta kia, so sánh với cô ta, cũng không khá hơn chút nào!

Ta XXX đi, cái loại phụ nữ chưa phải tuổi già nhan sắc giảm sút, mà nhìn qua còn thảm như vậy, dám nói Cố Tử Mạt làm Tiểu Tam, cái thế giới này còn có thể nhốn nháo thêm chút nữa đi!

Diệp Nhất Đóa ở bên cạnh nhìn, xem ra mấy cô lễ tân ở đại sảnh cũng rất có ý thích giữ gìn trật tự công ty, cố ý không cho đám phụ nữ này đi lên. Nếu thật sự đi lên, họ không dung trọng lượng cơ thể của bản thân đập bằng khu làm việc cũng sẽ không từ bỏ rồi!

Vừa nghĩ tới đám phụ nữ đã man vô lý, cùng với trọng lượng cơ thể đủ khiến người ta hoảng sợ này, cô không nhịn được toát mồ hôi đầm dề thay Cố Tử Mạt, cô liền nhấc chân chạy ra phía ngoài, muốn báo tin cho Cố Tử Mạt.

Cô vừa chạy được nửa đường, thì nhìn thấy Cố Tử Mạt cầm túi xách đi từ bên ngoài vào, nhìn sắc mặt cũng tạm được, chẳng qua sắc mặt nhạt nhẽo, vẻ mặt không chút thay đổi, xem ra tâm tình cũng không quá tốt.

Sao cô có thể lơ đãng quan tâm đến tâm tình Cố Tử Mạt, phản ứng đầu tiên chính là vội vàng đuổi Cố Tử Mạt đi, cô cũng không dám để lộ ra, chỉ

có thể chạy nhanh trên đôi giày cao gót.

Đợi đến lúc cơ thể hai người gặp nhau, cô liền tóm lấy cánh tay Cố Tử Mạt, để cơ thể mình ổn định lại, thở dốc một hơi, liền nói, "Cố Tử Mạt, mau chóng rời đi."

Cố Tử Mạt lơ mơ phát giác ra, "Chị còn phải làm việc mà, tại sao lại phải rời đi."

Diệp Nhất Đóa gấp đến nỗi đầu lưỡi nín lại, quạt quạt gió cho mình, đẩy cơ thể Cố Tử Mạt đi ra phía ngoài, "Chị nhanh đi đi, bên kia có một đám Obasan muốn đánh chị đấy."

Cố Tử Mạt không rõ chân tướng, vẫn đang mơ hồ, nàng nâng đỡ Ấc, không ngừng hỏi Diệp Nhất đóa, "Có chuyện gì vậy, điều này sao có thể chứ."

Hai cô gái, một người xô đẩy, một người hỏi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, dây dưa quẩn quít, trong khoảng thời gian ngắn, vẫn không có kết quả.

"Các người không phải muốn tìm Cố Tử Mạt sao, cô ấy đang ở đây, đúng chưa." Một giọng nữ cực kỳ bén nhọn đột ngột vang lên, đám phụ nữ bên cạnh quây lể tân, cười ầm ĩ một trận.

Ngay sau đó, chính là một trận ‘ ồn ào ’, đám phụ nữ rồi rít thay đổi vị trí chiến trường, dời đến bên cạnh Cố Tử Mạt và Diệp Nhất Đóa, bọn họ nhanh chóng bày binh bố trận, lập tức làm thành một vòng vây, vây Cố Tử Mạt và Diệp Nhất Đóa ở bên trong.

Diệp Nhất Đóa vỗ vỗ trán, choáng váng, nghĩ đến giọng phụ nữ bén nhọn kia, cô tức giận bất bình, gào ra phía ngoài, "Là cái con mụ quái quỷ nào không tích đức bán đứng chị mà y hệt, đứng ra, chị cam đoan sẽ không đánh chết mày đâu!"

Câu này của cô, trước tiên làm Cổ Tử Mạt kinh sợ, Diệp Nhất Đóa làm cái gì vậy, là cố ý nói lừa dối bọn họ, hay là cố ý đình bao?

Cô không hiểu hành động của Diệp Nhất Đóa, chỉ có thể cẩn thận tóm lấy tay áo của Diệp Nhất Đóa, kề sát vào bên tai cô bé, nói: "Nhất Đóa, em đang làm gì vậy, ngàn vạn lần đừng làm loạn." Về phần giọng nữ bén nhọn vừa rồi, cô lại cảm thấy hết sức quen thuộc, phải là quản lý bộ phận nghiên cứu phát triển của công ty.

Diệp Nhất Đóa lơ đãng ngẩng đầu lên, vỗ vỗ lồng ngực của mình, "Yên tâm đi, có em ở đây, em tuyệt đối sẽ không để cho bọn họ động đến một cọng lông của chị đâu! Chị xem, bộ ngực của em cũng rất lớn, so với Lục Minh Tuyên, cũng không kém bao nhiêu."

Trong lòng Diệp Nhất Đóa có tính toán riêng của cô, hiện tại Cổ Tử Mạt gặp khó khăn, cô nhất định phải chống đỡ ở phía trước, chỉ cần bảo vệ tốt cho Cổ Tử Mạt, thế nào Lục Minh Tuyên cũng sẽ nhớ đến công lao của cô. Đến lúc đó, cô lấy công chuộc tội, chắc chắn tình hình sẽ tốt hơn.

Cổ Tử Mạt nhìn Diệp Nhất Đóa ra sức vỗ ngực như vậy, thiếu chút nữa khiến bản thân tắc thở, vội vàng dùng tay thuận thuận khí cho cô ấy, hơi tức giận nói, "Em đó, cũng đừng khoe tài, chị có thể giải quyết."

Bộ dáng của Diệp Nhất Đóa lung linh nhanh nhẹn, lồng ngực của cô bé làm sao có thể so sánh cùng Lục Minh Tuyên được, nhưng từ trong đáy lòng, cô đã bị hành động của Diệp Nhất Đóa cảm động, cái cô bé thiên kim tiểu thư từ nhỏ bị nuôi dưỡng trong nhà kính, bây giờ lại có thể đứng ra vì cô, một mình đảm đương một phía, đây là cỡ nào khó được!

Chóp mũi của cô chua chua, muốn khuyên Diệp Nhất Đóa, lại thấy một người phụ nữ béo múp mặt dư thịt vượt lên trước mặt bọn cô, ra vẻ khí phách mắt lạnh liếc nhìn Diệp Nhất Đóa, "Đồ kỹ nữ hư hỏng, quyến rũ chồng tôi quyến rũ đến thối chí đâu."

"Phi! Mụ kỹ nữ già kia, bà không cần ngậm máu phun người!" Diệp Nhất Đóa một bộ nghe con không sợ cọp, thuận miệng đáp trả.

Cố Tử Mạt nghe không vô, chuyện luôn luôn phải giải quyết, cô tiến lên, bảo vệ Diệp Nhất Đóa, "Vị phu nhân này, muốn tìm người trị tội, cần phải có chứng cứ, bà cũng không thể tùy tiện vu oan linh tinh được, việc Cố Tử Mạt tôi đã làm, trong lòng tôi hiểu rõ ràng, tôi chưa bao giờ quyến rũ bất kỳ một người đàn ông có vợ nào!"

"Cô ——" người phụ nữ béo này phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía Cố Tử Mạt, không nói gì, đưa tay ra kéo lấy tay của cô, lôi kéo một cái, lại vươn một cái chân mập ra.

Cố Tử Mạt không phòng bị, liền bị vấp chân người phụ nữ béo ngã xuống đất.

Hai tay chạm đất, trong lòng bàn tay đều là đau rát, cô còn chưa kịp định thần lại, nơi da đầu liền truyền đến một trận đau đớn, cô đau đến mức hút không khí, thì ra là người phụ nữ béo này nắm lấy tóc của cô.

Giữa những người phụ nữ, đáng sợ nhất chính là hành động lôi lôi kéo kéo này, trước kia cô xem phim Thái, trên đó nữ chính và nữ phụ, động một chút là sử dụng bạo lực với nhau, tóm tóc, xé y phục, bạt tai, quyền đấm cước đá, thậm chí ngay cả động dao cũng là chuyện nhỏ, có cảnh táo bạo đến mức cô không xem nổi nữa.

Cô thật sự không ngờ, một màn này thế nhưng lại xảy ra ở trên người của mình, cô tóm chặt lấy tóc của mình lại, giọng khan khàn, miễn cưỡng lên tiếng uy hiếp nói, "Bà la lối om sòm cũng nên nhìn địa phương, ông hcur phái sau của công ty này là Tần Khôn!"

Người phụ nữ béo này hiển nhiên cũng biết danh tiếng của Tần Khôn, vừa nghe đến cái tên đó, vẻ dữ tợn trên mặt cũng bớt vài phần, sức lực cũng yếu đi, Cố Tử Mạt nhân cơ hội bắt được mu bàn tay của bà ta, dùng móng

tay nắm mạnh vào chỗ thịt trên mu bàn tay của bà ta, mới giải thoát búi tóc của mình khỏi tay của bà ta.

Cô nhin đau lấy tay chống xuống mặt đất, lay lay thân mình đứng lên, ngay sau đó liền nói, "Thủ đoạn của Tần Khôn, bà cũng biết rồi đấy, tôi khuyên các người vẫn nên rút lui đi."

"Cô cho chúng tôi là đứa trẻ ba tuổi sao, nghe vài câu nói của cô liền tin, Tần Khôn là nhan vật lớn cỡ nào, ông ta sẽ quan tâm đến một nhân viên nhỏ như cô sao?" Một người phụ nữ ở bên cạnh đứng ra, một đôi mắt tam giác dài, điển hình âm hiểm độc ác.

Nói xong, người phụ nữ kia bày mưu tính kế cho người phụ nữ béo, "Chị Lý, đừng tin cô ta, đối mặt Tiểu Tam, không nên lưu tình, nếu chị mềm lòng, chúng tôi cũng sẽ coi thường chị, chẳng lẽ chị đã quên, Lão Lưu còn mua xe cho cái con kỹ nữ này hay sao? !"

Gương mặt người phụ nữ béo trở nên co quắp, trong lòng nổi lên hận ý, trong miệng hận hận, "con bò già đáng chết, con bò già đáng chết đó."

Bà ta nói chuyện mang theo giọng địa phương, L cùng N chẳng phân biệt được, cứng rắn đem ‘ Lão Lưu ’ đã nói thành ‘ bò già ’.

Khi người phụ nữ mắt tam giác kia nhắc tới việc mua xe, Cố Tử Mạt hiểu ngay, cái Lão Lưu này, phải là cái người thương nhân giàu có ngốc nghếch của Đại Thiển. Người phụ nữ béo này cũng là một người phụ nữ không có đầu óc điển hình, thế nhưng tìm đến trên đầu cô!

Lại thấy người phụ nữ béo một bộ bằng bất cứ giá nào, Cố Tử Mạt vội vàng ôm thân thể lui về phía sau, chỉ sợ đối phương làm ra chuyện gì không phù hợp lễ thường.

"Tử Mạt, tránh ra!" Âm thanh Diệp Nhất Đóa chạy vội tới, cô theo bản năng liền lui về phía sau mấy bước.

"Pằng ——" , mặt của người phụ nữ béo, bị cây lau nhà trong tay Diệp Nhất Đóa quét đi ra ngoài, cái màn này, thế nhưng cực kỳ giống màn quay chậm trong điện ảnh, một ngoại lực, liền đem nửa gương mặt của người phụ nữ béo từ từ dời vị trí.

Cố Tử Mạt nhìn, che miệng, nha đầu Diệp Nhất Đóa này lực bộc phát lại mạnh như vậy!

Một giây kế tiếp, cô liền phản ứng kịp, cũng không để ý vết thương trên người đang đau, bước qua lôi kéo tay của Diệp Nhất Đóa, "Nhất Đóa, đi mau!" Đối phương người đông thể mạnh, bọn họ không bị thiệt thòi mới là lạ.

Diệp Nhất Đóa cũng không có đi cùng cô, mà vứt cây lau nhà sang một bên, tấm tắc nói, "Này cây lau nhà dính nước nhà xí, cũng tốt làm sạch miệng của bà, ai bảo nó không sạch sẽ đâu, à, đúng rồi, tôi tên là Diệp Nhất Đóa, là con gái của Diệp Căn Hành, nếu các người muốn báo thù, thì trực tiếp tìm tôi hoặc là Diệp Căn Hành là được." Dù sao từ trước cô cũng thích ‘hăm hại cha’ rồi, lại thêm một lần, cũng không quá đáng.

"Diệp. Diệp Căn Hành." Mọi người kinh ngạc một trận, hình như cũng không nghĩ tới, cô nhóc lưu manh này, vậy mà sẽ là con gái của nghệ sĩ Violon lừng danh thế giới Diệp Căn Hành.

"Nhớ, chân chính kết thù cùng các người là tôi, con gái một của Diệp Căn Hành, sau này bà ngàn vạn lần đừng có tìm lầm người đấy!" Cô nói xong, lôi kéo cổ tay Cố Tử Mạt, đi lên lầu.

Trong lòng Cố Tử Mạt đổ mồ hôi, nhưng vẫn bước theo cô lên lầu.

"Đứng lại!" Người phụ nữ béo hình như còn không bằng lòng buông tha, Cố Tử Mạt theo bản năng quay đầu lại, lại thấy một nhóm người áo đen, vây đám người phụ nữ gây chuyện lại, bộ dáng giống như vệ sĩ tư nhân vậy.

Cô nhìn về phía Diệp Nhất Đóa, cho là vệ sĩ của Diệp Nhất Đóa, trong lòng yên tâm, cũng không có quản nhiều, tiếp tục lên lầu.

Rất nhanh, toàn bộ phía trước và trong đại sảnh, trở nên một mảnh yên tĩnh.

Cố Trinh Trinh cùng một người phụ nữ khác trong phòng, nhìn nhau một cái, liền nâng bước đi ra ngoài.

Cô ta mới vừa đi tới cửa, còn chưa đi đến xe của mình, đã bị người kéo sang một bên, kéo tới bên trong xe.

Cố Trinh Trinh cũng không hề giãy giụa, hướng về gương chiếu hậu phía trước sửa sang lại dung nhan của mình, mới chậm rãi mở miệng, "Thì ra là Lục thiếu giả của chúng ta, kiếm được hẳn một chiếc Ferrari, xem ra làm ăn cũng không tệ nha."

Kiều Tử Hoài gầy gầy tóc mái của mình, sửa sang lại cổ áo của mình, vươn tay ra với cô, "Chính thức giới thiệu một chút, tôi tên là Kiêu Tử Hoài, tên tiếng Anh là Joe, rất vinh hạnh biết cô, Cố tiểu thư."

Cố Trinh Trinh nhú mày, "Người nắm giữ ảnh thị Hoàn Á, Kiêu Tử Hoài đúng không?"

"Thật thông minh, ở điểm này, cô mạnh hơn so với chị cô rất nhiều." Anh cố ý tán dương cô.

Cố Trinh Trinh rất hưởng thụ, nhưng vẫn không sửa đổi được tính kiêu ngạo, cô lấy tay nhẹ nhàng chạm xuống lòng bàn tay của Kiêu Tử Hoài, coi như bắt tay, rồi lập tức thu tay về, cười duyên nói, "Cũng không cần anh đến nói, tôi sẽ chứng minh."

"Tốt vô cùng, chí hướng cao xa." Kiêu Tử Hoài giận cười nói, giọng nói cũng không rõ ràng, khen chê không rõ.

Cố Trinh Trinh ngoắc ngoắc môi, không nói gì, chẳng qua trong lòng đang yên lặng cân nhắc, ảnh thị Hoàn Á có thể đáng bao nhiêu tiền, có thể mang đến cái gì.

Trước kia cô đã nghe qua danh tiếng của ảnh thị Hoàn Á, nhưng cũng không có hiểu rõ, nhưng bây giờ người nắm giữ ảnh thị Hoàn Á đang ở trước mặt cô, đương nhiên cô muốn đánh giá thật kỹ rồi.

Thông thường ở trước kia, cô mà gặp được một người đàn ông đáng giá như vậy, cô sẽ ra sức nịnh bợ anh ta, nhưng tình hình bây giờ không giống nhau, cô và Kiều Tử Hoài, vốn dĩ chính là bạn hợp tác.

Sự ti tiện cùng hiểm ác của cô, Kiều Tử Hoài biết rõ ràng, dĩ nhiên, Kiều Tử Hoài cũng che giấu sự nguy hiểm dưới vẻ bảnh bao của mình, cô cũng rất rõ ràng.

Cùng loại đàn ông này, chỉ có thể trở thành đồng bạn hợp tác, mà không thể trở thành là bạn cùng giường hoặc là tình nhân được!

Kiều Tử Hoài sớm đã có chuẩn bị mà đến, thấy Cố Trinh Trinh không nói, anh chuyển đề tài, nói: " Cô đã làm xong những việc này rồi, đây là chuẩn bị muốn rời đi."

Cố Trinh Trinh cảnh giác nhìn về phía anh ta, "Anh biết tôi làm cái gì? !"

"Cô không trực tiếp ra tay, mượn tay người khác, quản lý bộ phận nghiên cứu và phát triển, là bạn học thời đại học của cô, cô để cô ta làm cái gì, rõ ràng, mượn đao giết người, nhìn qua rất hay, nhưng thật đáng tiếc, lại thất bại trong gang tấc." Tiếng nói nhỏ nhẹ, trong giọng nói của anh còn mang theo nỗi tiếc hận không thể vãn hồi.

Quả thật Cố Trinh Trinh có dùng chút thủ đoạn, thu mua quản lý của bộ phận R&D, khiến quản lý bộ phận R&D làm việc cho cô, dùng chiếc xe

Đại Thiên cấp cho Cố Tử Mạt làm manh mối, đưa tới Lưu Lý thị đến làm âm ỉ.

Toàn bộ quá trình, Cố Trinh Trinh cũng không có chân chính ra mặt, chẳng qua màn kịch vui này lại không có kéo dài đến cuối cùng, mà bị Diệp Nhất Đóa phá hỏng.

Nghe Kiều Tử Hoài thốt ra một tiếng tiếc hận, trong lòng Cố Trinh Trinh càng thêm giận dữ, cô gần như sẽ được như ý, lại bị một con nhóc phá rối, cô cắn răng, bất bình nói, "Chị gái tôi chính là vận khí tốt, tới đâu cũng đều có Thần thủ hộ!"

Từ nhỏ đến lớn, vận số của Cố Tử Mạt đều tốt hơn cô nhiều lắm, trước có Lục Duật Kiêu, hiện tại lại có Diệp Nhất Đóa. Ở phương diện này, cô ngoại trừ không phục, vẫn là không phục!

Kiều Tử Hoài khẽ cười, "Diệp Nhất Đóa đã từng tiếp xúc với người nhà họ Lục, cô ấy trở thành Thần thủ hộ của Cố Tử Mạt, tôi không hề cảm thấy ngoài ý muốn chút nào, cô cũng không cần cảm thấy vận khí của mình không tốt, tôi chính là người có thể tạo ra vận khí cho cô."

Nói xong, anh mở tủ chứa đồ trước mặt Cố Trinh Trinh ra, lấy ra một tấm hình .

Cố Trinh Trinh nửa tin nửa ngờ, ánh mắt nhìn chăm chăm thẳng vào tấm hình trong tay Kiều Tử Hoài, nhưng khổ nỗi Kiều Tử Hoài hình như cố ý không để cho cô xem, cô chỉ có thể hỏi ra miệng, "Anh thật sự có thể tạo ra vận số cho tôi?"

Kiều Tử Hoài gật đầu, đưa tấm hình vào trong tay Cố Trinh Trinh, "Tôi dạy cô làm thế nào đến gần cô ấy, cô hãy dùng bản lĩnh của mình, để cho cô ta cam tâm tình nguyện thủ hộ cô."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 105: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 1

Trong hình, một cô gái thân thể gầy yếu, bị bao bọc trong một bộ quần áo bệnh nhân rộng rãi, thân hình thon gầy, sắc mặt cực kém.

"Cô ấy là một bệnh nhân?" Cố Trinh Trinh nghi vấn nhìn về phía Kiều Tử Hoài.

Kiều Tử Hoài thu hồi tấm hình trong tay cô, lại để vào trong tủ chứa đồ, "Luôn luôn bị ốm, hàng năm an dưỡng ở nước Mỹ, nhận sự chăm sóc của người nhà họ Lục, cô cần phải đi Mỹ một chuyến, hành động cụ thể thế nào, tôi sẽ thông báo với cô qua thư."

"Anh không cho tôi tắm ảnh? Không sợ tôi quên dung mạo của cô ta, tìm lộn người sao?" Cố Trinh Trinh nhìn chăm chăm tủ chứa đồ, hỏi.

Kiều Tử Hoài không sao cả cười, "Cô là kiểu phụ nữ gì? Tôi biết rất rõ, cô đã làm rõ mục tiêu có thể chuẩn bị sẵn sàng, vừa rồi mặc dù cô chỉ nhìn mấy lần, nhưng tôi tin tưởng, cô đã khắc ghi gương mặt của cô ấy trong đầu rồi, cô nói có phải không?"

Cố Trinh Trinh nghiêng đầu không nói, cô mím môi thật chặt, cố ý không muốn thừa nhận, người đàn ông bên cạnh cô này, còn khôn khéo gấp trăm lần so với cô.

Có muốn hay không bảo hồ lột da? Đây là vấn đề cô nên suy nghĩ ngay lúc này.

Kiều Tử Hoài nhìn ra sự do dự của Cố Trinh Trinh, xuống xe, mở cửa xe cho cô, yêu cầu cô, "Xuống xe."

"Tại sao?" Cố Trinh Trinh kinh nghi.

"Cô ý chí không kiên định, tôi cho cô thời gian, để cho cô suy nghĩ thật kỹ." Anh đã sớm nhìn rõ cô gái trước mặt này, Cố Trinh Trinh ích kỷ, ghen tỵ, để cho anh miệt thị cô gái này từ tận đáy lòng.

Nhưng vào giờ phút này, sự do dự cùng lo lắng của Cố Trinh Trinh, hoàn toàn khiến cho anh nghĩ đến bản thân.

Khi nhị thiếu gia nhà họ Lục tìm anh hợp tác, sao anh không do dự như vậy chứ, thế nhưng lúc đó, cái người được coi là quái vật, nhị thiếu gia biến thái nhà họ Lục, cũng không cho anh có cơ hội lựa chọn, cái này khiến cho anh, ở trên con đường này, càng chạy càng thật đáng buồn.

Bây giờ nhìn thấy Cố Trinh Trinh như vậy, anh cũng không nguyện ý khiến Cố Trinh Trinh dẫm lên vết xe đổ, mặc dù nội tâm của cô gái này vô cùng xấu xí, mặc dù quả thực anh cần trợ lực của cô gái này!

Cố Trinh Trinh cẩn thận ngước mắt nhìn anh một chút, nhìn ra trong mắt của anh chứa đựng sự nghiêm túc, lúc này mới yên tâm xuống xe, còn nói với anh một tiếng, "Cám ơn."

Kiều Tử Hoài hoàn toàn không cần lời cảm ơn, cho nên anh hoàn toàn không cho cô sắc mặt tốt, anh không hề cho cô một ánh mắt, xoay người hướng ngồi lên ghế tài xế, điện thoại di động lại đột ngột vang lên.

Nhìn cái tên hiển thị phía trên, vậy mà anh lại không thể không nhận.

Âm thanh của Diêm La tới từ địa ngục vang lên bên lỗ tai anh, "Anh đã phạm sai lầm 1 lần, đây là lần thứ hai."

Tay anh nắm điện thoại di động, siết chặt lại siết chặt, một cái tay khác, không ngừng lục lọi trên người mình, "Anh không tin tôi?" Anh dám khẳng

định, trên người mình đã bị cài máy nghe trộm, nếu không quái vật kia làm sao biết từng cử động của mình.

"Cam chịu số phận đi, anh không cách nào phản bội tôi." Âm thanh bên đầu kia, đã âm hàn tới cực điểm, khiến cả người anh rợn tóc gáy.

Tuy trên đỉnh đầu là ánh mặt trời chói lọi, nhưng cả người anh vẫn chịu không được mà cảm thấy lạnh lẽo, anh rung động cánh tay, tiện tay đánh rơi điện thoại ngay tại chỗ, quay đầu phải đi tìm Cố Trinh Trinh.

Cánh tay Cố Trinh Trinh bị anh nắm được, không nhìn được quay đầu lại, hỏi, "Còn có việc sao?"

Khóe môi Kiều Tử Hoài tách ra thành một nụ cười, "Có lúc, cô thật sự vẫn không bằng chị gái của cô."

Nếu không phải quái vật kia từ một bên nhắc nhở, sợ rằng anh sẽ phạm sai lầm ‘ lòng dạ đàn bà ’ một lần nữa, tối hôm qua đã phạm vào một lần, ở trên người Cố Tử Mạt rồi.

Quái vật kia đã thông báo, nhất định không thể để cho Lục Duật Kiều lấy được mảnh đất kia của nhà họ Hà, nhưng ở Cố Tử Mạt mạnh mẽ trong buổi bán đấu giá, anh hoảng hốt, hoàn toàn mê mẩn rồi, anh không can thiệp để cho Cố Tử Mạt lấy được mảnh đất kia.

Anh đã an bài thủ hạ từ trước, không có chỉ thị của anh, cũng không được đứng ra tranh giành mảnh đất kia.

Sau đó, anh giải thích với quái vật kia, tất cả mọi người ở đó đều rất tinh ranh, cũng không hề động thủ giành, nếu như chúng ta động thủ cướp đoạt, nhất định sẽ làm người ta sinh nghi, quái vật kia đâu phải là kẻ dễ dàng hồ lộng, lúc này thì tội anh rồi!

Cho nên, hôm nay tại sao anh lại có thể ở trên người cô gái này, dẫm lên vết xe đổ chứ!

Cố Trinh Trinh bị chạm vào chỗ hiểm, lập tức trợn mắt, lời cô ghét nhất, lại toát ra từ trong miệng đồng bọn, cô thở ra một hơi, tay nắm chặt thành nắm đấm, nhìn thẳng vào mắt anh, bình tĩnh hỏi, "Anh nói, anh sẽ chỉ đạo tôi!"

"Chị gái của cô có thể rất nhanh làm ra quyết định, chỉ dựa vào một điểm này, cô đã không bằng cô ấy." Trong óc của anh, hiện ra từng cảnh từng cảnh tối hôm qua, Cố Tử Mạt dứt khoát hất anh ra như thế nào, một mình tiến lên, dùng 14 vạn mua được mảnh đất nhà họ Hà, lại dùng lời nói rõ ràng ngỗ nghịch như vậy, đối thoại với Lục Duật Kiêu cao cao tại thượng, thật đúng là —— hết sức thú vị!

Cố Trinh Trinh cắn răng, mặc dù cô cực kỳ căm thù Cố Tử Mạt, nhưng trong đầu vẫn còn tồn tại một tia lý trí, "Anh đây là đang khích tướng! Anh đang ép tôi nhanh chóng quyết định! Tôi sẽ không mắc mưu đâu!"

Kiêu Tử Hoài lên tiếng phủ nhận, "Không có, tôi chỉ nói ra cảm giác của mình thôi, Cố Trinh Trinh, tôi cũng cần đồng bạn hợp tác, cũng không phải là không có cô thì không được, cô không biết, có bao nhiêu ưu tú, cũng giống như vở kịch vui hôm nay, rõ ràng còn có thể tiếp tục diễn đi xuống, nhưng sợ rằng, cô không hề biết phải diễn tiếp như thế nào."

"Anh nói." Mặc dù đầy bụng Cố Trinh Trinh đều là không phục, nhưng trong lòng cô vẫn cố làm ra vẻ kiên cường, khiến cô không thể không tiếp tục triển đấu với Kiều Tử Hoài.

Nụ cười của Kiều Tử Hoài lại nở rộ, ngoắc ngoắc tay với Cố Trinh Trinh, ý bảo cô đến gần, Cố Trinh Trinh bước đến, anh rì tai mấy câu với cô, khiến trên mặt Cố Trinh Trinh có một thoáng vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, Cố Trinh Trinh vẫn che giấu sự vui mừng, cô rất không sao cả nói, "Cái này tôi đã nghĩ đến từ sớm, không cần anh nhắc nhở!"

Kiều Tử Hoài nghĩ rằng Cố Trinh Trinh vệt chết còn cứng mỏ, lấy tay nhẹ nhàng gầy gầy tóc, "Nếu là như vậy, tôi tin tưởng, cô dùng trí tuệ của mình, cũng có thể thắng Cố Tử Mạt, nội dung trong hình, cô hãy xem như một giấc mộng, quên đi thôi."

Nói xong, anh cất bước đi, không hề lưu luyến chút nào.

Anh vừa bước được hai bước, thì nghe được tiếng bước chân Cố Trinh Trinh theo sau, anh cũng không dùng bước, mà bước nhanh hơn, tiếp tục đi về phía trước, một giây kế tiếp, quả nhiên Cố Trinh Trinh từ phía sau gọi anh, "Chúng ta hợp tác."

Anh lấy lui làm tiến, quả thật nhận được hiệu quả, ngoắc môi khêu gợi, xoay người nói với cô, "Theo phương pháp tôi nói, kích bác ly gián quan hệ của bọn họ."

Cố Trinh Trinh tự tin gật đầu, "Tất nhiên tôi biết thế."

Kiều Tử Hoài hài lòng gật đầu, sửa sang lại tóc mái hơi xốc xếch của mình, lên xe ngồi lại vào ghế tài xế, anh hơi ngửa đầu, trên đầu bầu trời một màu xanh lam, giống như được nước rửa qua, lại nhìn một cái, giống như nước biển.

Nước biển sao?

Biển lớn xanh thăm lại sâu không lường được, đây chính là giấc mộng của anh.

Không chỉ là Lục Duật Kiêu, mà bao gồm cả người chung quanh anh ta, cũng vẫn cho rằng anh thích thuyền, hầu như không ai biết, anh thích cũng

không phải thuyền, mà là cái loại cảm giác khống chế nó, cũng chính là một cảm giác!

Đó là một loại ham muốn không thể, cũng có thể nói là ham muốn thao túng! Khống chế tốt một chiếc thuyền, là có thể thao túng biển rộng xanh thăm vô biên

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 2

Cố Tử Mạt bất an về đến nhà, cũng không phát hiện dấu vết Lục Duật Kiêu đã từng trở về, nghĩ đến là bởi vì thương thế, anh cũng không có tinh lực quan tâm đến bên này.

Mặc dù không muốn để cho anh trở lại, nhưng trong lòng cô cũng không cảm thấy có thể thở ra một hơi, bởi vì quá phiền, anh không có trở lại, là thật sự nguyện ý vứt bỏ sao? Tình cảm chung sống nhiều ngày như vậy, sẽ thực sự trở thành nhất thời rồi sao?

Tâm tình phức tạp của cô, trong chốc lát cũng không thể hóa giải được.

Cho đến khi tiếng chuông cửa vang lên, cô cho là anh, vội vàng đi mở cửa, giường mắt thấy, tất cả đều là người xa lạ.

Người cầm đầu thấy cô xuất hiện, vội vàng cúi đầu, vái chào thật sâu với cô, sau đó chậm rãi cung kính mở miệng, "Thiếu phu nhân, đây là toàn bộ đồ vật cô đã chọn, chúng tôi đưa tới cho cô."

Cố Tử Mạt vừa nghe liền hiểu, anh đã ký hóa đơn, "Vào đi."

Đoàn người nối đuôi mà vào, đặt tất cả đồ vật vào xong, xin phép cô, "Thiếu phu nhân, xin cô kiểm tra lại những món đồ này một chút, chúng tôi cũng có thể trở về báo cáo cho tốt."

Cô thật sự chán ghét cách xưng hô của bọn họ, nhưng lại lười cải chính lời nói của bọn họ, không thể làm gì khác hơn là làm ra vẻ xem đồ vật.

Thật ra thì tối hôm qua tranh mua, thuận túy là vì tức giận, cụ thể đã mua cái gì, cô đều không nhớ rõ rồi, duy nhất để cho cô để ý, chính là mảnh đất của nhà họ Hà kia.

Cô tiến lên nhìn một chút, đúng là hàng thật giá thật.

Nhà họ Hà vì mảnh đất này, không ngờ công dã tràng, thất bại trên buổi đấu giá, nhất định sẽ trở thành chuyện cười lớn trong giới.

Cô thô sơ giản lược lật qua lật lại, nói là không thành vấn đề, tùy ý đuổi những người nhân viên này đi.

Trước khi bọn họ đi, cô lại gọi lại người cầm đầu kia, phân phó nói, "Giữa vợ chồng, là có quyền lợi cho tặng tài sản, các anh mang những thứ này trở về đi, coi như là tôi tặng cho Lục tiên sinh."

Tự nhiên người nhân viên kia bị làm khó, khóe miệng co giật, ngay cả một câu phản bác cũng không dám nói, cuối cùng chỉ biết nói với Cố Tử Mạt, điều này cần xin phép Lục thiếu một chút.

Đương nhiên Cố Tử Mạt biết, bọn họ đây là mượn danh nghĩa, ánh mắt rồi rầm quét về phía đồng hồ vật đấu giá với giá trên trời này, cô liền nói ngay, "Vậy bây giờ, các anh gọi điện thoại cho anh ấy đi, tôi cũng muốn giải quyết ngay những vấn đề phiền toái này."

Người nhân viên kia lại rồi rầm một lần nữa, những món đồ trang sức này, từng món từng món đều xứng với cái giá trên trời, thế nào mà ở trong miệng Lục thiếu phu nhân, lại trở thành trở ngại cùng phiền toái đây, càng khó giải quyết hơn là, đối thoại giữa Lục thiếu phu nhân và Lục thiếu, lại cần anh đến làm cái loa.

Đi làm chỉ có thể nghe theo phân phó của ông chủ, anh chỉ có thể sai người gọi điện thoại cho Lục Thiếu

Cố Tử Mạt đã trải qua cuộc phong ba kẻ thứ ba buổi sáng, lại mang theo vết thương làm việc vất vả cả ngày, đương nhiên sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi, cô không có tinh lực giao thiệp cùng nhóm người nhân viên này, nhìn bọn họ bám điện thoại, liền xoay người trở về phòng ngủ.

Cô bỏ giày, để nguyên quần áo nằm ở trên giường, nhưng thỉnh thoảng vẫn chú ý đến động tĩnh bên ngoài, không lâu lắm, liền nghe được tiếng khép cửa.

Cô biết bọn họ đi rồi, cũng không quan tâm những món đồ trang sức đắt giá với giá trên trời kia có bị mang đi hay không, liền nhắm mắt lại.

Cũng không biết nhắm mắt bao lâu, thì cô lại nghe được tiếng chuông cửa.

Cô cho là những nhân viên kia lại tới tìm phiền toái, cô không muốn quan tâm đến, nhưng chuông cửa vẫn kêu không ngừng, người ngoài cửa quá kiên trì, cô cũng không có cách nào, chỉ có thể mở cửa.

Cô vừa mở cửa ra, đã nghe được một trận tiếng kêu gào thảm thiết.

Người phụ nữ trước mặt treo một gương mặt bánh nướng, đã bị đánh cho không còn hình dáng, trên trán rỉ máu, gương mặt sưng vù bầm tím, nếu không phải giọng nói của người phụ nữ này khiến Cố Tử Mạt nghe một lần không thể quên, sợ rằng cô thật khó có thể nhận ra đây chính là vị ‘ Lưu phu nhân ’ kia, cũng chính là ‘ bò phu nhân ’.

"Bà. Sao bà lại thành ra như vậy rồi?" Diệp Nhất Đóa đập bằng cây lau nhà một cái, lực sát thương mặc dù lớn, nhưng cũng không đến nỗi khiến bà ta thành cái bộ dáng này.

Lưu phu nhân khóc lớn, bắt được cánh tay Cố Tử Mạt, đã kêu lên mình nhận nhầm, để cô tha mạng.

Trên lòng bàn tay Cổ Tử Mạt có vết thương, bị bà ta bắt một cái, lại càng như thiêu như đốt, hút không khí một tiếng ‘ khàn ’ , rút tay khỏi tay bà ta, nói: " Bà có chuyện gì, từ từ nói."

.....

Tiền bước Lưu phu nhân, đầu tiên, cô bấm điện thoại gọi cho Lục Duật Kiêu.

Trong sự cuồng loạn của Lưu phu nhân, rốt cuộc cô cũng hiểu đầu đuôi chuyện này.

Sáng nay, cô cho là những người hộ vệ kia là người của Diệp Nhất Đóa, lại không nghĩ rằng, là người của Lục Duật Kiêu, hơn nữa, Lục Duật Kiêu còn phải người, chính Lưu phu nhân thăm như vậy.

Càng không nói đến, việc làm ăn của nhà Lưu phu nhân rồi.

Đầu kia nhận điện thoại, cô không đợi Lục Duật Kiêu nói chuyện, liền nói thẳng luôn: " Thủ đoạn của người quá ngây thơ rồi, mời dừng lại ngay! Mặc dù Lưu phu nhân thực sự có lỗi, nhưng dù sao cũng là chúng ta đuối lý trước, chiếc xe kia đúng là chồng của Lưu phu nhân mua cho Đại Thiển đấy."

"Gọi điện thoại cho anh là vì chuyện này sao? Tử Mạt" Giọng nói của Lục Duật Kiêu, vẫn trầm thấp trước sau như một.

"Đúng, chính là vì chuyện này!"

"Anh biết rồi, mà anh cũng không cảm thấy thủ đoạn đó ngây thơ, anh chỉ cho bà ta cái mà bà ta nên được giáo huấn thôi." Người anh phải đi, báo lại với anh những chuyện Cổ Tử Mạt trải qua, anh chỉ khiến những người đó cho Lưu phu nhân một chút xiu dạy dỗ.

"Nên được? Bộ đáng kia, vẫn tính là." Phần sau, ngay cả mở miệng cô cũng không muốn nữa rồi.

Khuôn mặt thâm thẳm của Lưu phu nhân, mặc dù không tính là máu thịt be bét, nhưng có lẽ trong hai tháng tới, cũng khó có thể ra cửa gặp người rồi.

"Hả?" Anh ở bên kia hừ một tiếng, dường như vẫn đang chờ cô nói tiếp.

Cô không muốn nhiều lời, rậm rì mấy tiếng, cũng không nói nguyên do vì sao, trong lòng cô buồn bực, liền nói, "Không có việc gì, em cúp đây."

Cô đang chuẩn bị cúp điện thoại, thì nghe được anh ở đầu kia nói, "Tử Mạt, anh nhớ em lắm."

Lòng của cô, bỗng nhiên bối rối vì những lời này của anh, nhảy lộp bộp vài cái, cho đến bây giờ vẫn không bỏ xuống được, cô suy nghĩ một chút, nói giọng khàn khàn, "Em không thèm nghe anh nói nữa, em muốn nghỉ ngơi, ngày mai em sẽ rất bận, anh. Anh cũng nghỉ ngơi đi."

Mặc dù vẫn muốn biết tình hình thương thế của anh như thế nào, nhưng suy nghĩ một chút, cô vẫn thức thối không nói ra lời, nhanh chóng cúp điện thoại.

Những món đồ đấu giá kia đã bị người mang đi, cô mỉm cười, anh để người tới tặng đồ cho cô, là muốn đổi mới cảm giác tồn tại sao?

Nhưng ngay sau đó, cô lại lắc đầu, thầm than mình quá mức tự mình đa tình rồi.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 3

Cố Tử Mạt cũng không hề nói láo với Lục Duật Kiêu, quả thật ngày làm việc của cô hôm nay rất bận rộn.

Ngày hôm qua lúc cô chuẩn bị tan xa, quản lý bộ phận R&D Triệu Hồng Vân tìm tới cửa, sai khiến cô đi đến bộ phận quảng cáo giúp một tay, còn nói là do nữ diễn viên chính trong quảng cáo Ninh Uyển chỉ định.

Cô biết Ninh Uyển là đánh chủ ý gì, cũng biết Triệu Hồng Vân mưu đồ bất chính, nhưng đứng ở vị trí của cô, cô cũng không có cách nào từ chối được, chỉ có thể đồng ý.

Quảng cáo lần này muốn đưa lên các đài truyền hình lớn, sửa tắm của quý mới nhất, lấy sửa tắm làm chủ Ninh Uyển phải quay chụp cảnh trong bồn tắm, muốn cân nhắc đến sự xoi mói cùng tính khí ngôi sao lớn của Ninh Uyển, đạo diễn cố ý để trường quay yên tĩnh, đuổi hết những nhân viên không liên quan đến công việc ra ngoài.

Nhưng rất ‘ may mắn ’ chính là, Cố Tử Mạt cũng không có bị thanh lý ra ngoài, hơn nữa, cô còn đụng phải tiểu trợ lý lần trước nữa.

Mấy ngày không thấy, trợ lý này vẫn là đáng vẻ chanh chua, ngũ quan vẫn là cái loại tiêm tể rõ ràng đó, xương gò má cao nhọn, má hõm vào. Lần trước Cố Tử Mạt cho là Ninh Uyển sẽ xa thải cô ta, thật không ngờ, vị trợ lý này còn có thể xuất hiện ở đây.

Bị Ninh Uyển coi như trợ thủ đắc lực sao?

Hay là Ninh Uyển cố ý tìm vị trợ lý này về, để kích thích cô?

Cố Tử Mạt nghĩ đến đây, liền nghiêng người sang, tránh thoát vị trợ lý này, hướng bên kia đi đến.

Bóng đèn trong studio bị người điều chỉnh ánh sáng rất mờ tối, ánh sáng màu vàng nhạt tập trung ở một điểm, bốn phía bồn tắm cũng bị nhân viên thấp lên mấy chục ngọn nến màu đỏ, không khí lập tức trở nên mập mờ lãng mạn .

Ninh Uyển từ trong đi ra, cô ta quấn khăn tắm, trong khăn tắm là một chiếc váy ngắn lộ vai cùng màu với làn da.

Cô hào phóng cười với mọi người, chân trần đi tới bên cạnh bồn tắm.

Lúc này đạo diễn cũng đi tới, quả nhiên là nhìn quen các trường hợp lớn rồi, lúc này vẫn có thể sắc mặt như thường nói chuyện với Ninh Uyển, "Cảnh quay này không có yêu cầu gì khác, chỉ cần hưởng thụ là được rồi, nếu cô để người xem thấy, cô sử dụng loại sữa tắm này có một sự hưởng thụ tuyệt vời, từ đó kích thích ham muốn mua hàng của bọn họ."

Ninh Uyển gật đầu, "Đạo diễn, tôi đã nhớ rồi, có thể bắt đầu."

"Vậy thì tốt, bây giờ quay thử một lần trước." Ngay sau đó đạo diễn chỉ huy mọi người phía sau, "Qua hỗ trợ bắt đầu cảnh quay."

Cố Tử Mạt vẫn không nhúc nhích, ngược lại lui về phía sau mấy bước, trợ lý chanh chua bên cạnh Ninh Uyển rất chân chó chạy tới, giúp đỡ Ninh Uyển cởi khăn tắm xuống, đỡ cánh tay Ninh Uyển, để Ninh Uyển dựa vào người, bước một chân vào bồn tắm.

Đạo diễn cũng đi trở về chỗ ngồi của ông ta, nói với người đàn ông trong bong tối bên cạnh, "Lục thiếu, anh không chào hỏi với Trữ tiểu thư sao?" Tòa nhà cao cấp này, là do người đàn ông trước mặt này tài trợ không hoàn lại, đương nhiên ông ta sẽ phải phục vụ nghiêm cẩn rồi.

Giờ phút này Lục Duật Kiêu đang ngồi bên cạnh đạo diễn, ánh mắt không hề dừng lại trên màn hình nho nhỏ trước mặt, ngược lại nhìn về phía Cổ Tử Mạt đang ăn mình.

Anh lắc đầu một cái, thái độ kiên quyết, "Hoàn toàn không cần thiết."

Đạo diễn nhìn quen sóng to gió lớn, rất nhanh ý thức được ánh mắt của cùng giọng nói của Lục Duật Kiêu không thích hợp, vội vàng nói, "Cũng tốt, chúng tôi nhanh chóng quay phim, cũng mau chóng kết thúc công việc, nhất định sẽ làm cho Lục thiếu hài lòng."

Ông vốn tưởng rằng vị Lục thiếu thần bí này nhìn mặt mũi của Ninh Uyển, mà cho mượn khu nhà cao cấp này, nhưng không nghĩ, vị Lục thiếu này, không thích tiểu thư khuê các, ngược lại thích tiểu cô nương của gia đình nhỏ, cũng không phải vì Ninh Uyển mà đến.

Lục Duật Kiêu gật đầu một cái, "Bắt đầu đi."

Ra lệnh một tiếng, rất nhanh, tiến hành quay phim.

Vốn dĩ Cổ Tử Mạt không muốn nhìn Ninh Uyển, nhưng bất đắc dĩ, cảnh kia thật sự là quá mê người rồi.

Ninh Uyển thoải mái nằm ở trong bồn tắm, chậm rãi đưa ra một cánh tay, mặc dù không cqua giai đoạn chế tác cuối cùng cũng nhìn ra được da thịt trơn nhẵn, trắng như ngọc, cô ấy dùng tay trái nâng lên một vốc bọt bong bóng, tay kia liên tục vốc thêm lên, cho tới khi bong bong đầy tràn cả cánh tay, cuối cùng, tay nhè nhẹ khoác lên đầu vai của mình.

Không khí chung quanh mờ mịt, cô ấy chậm rãi quay đầu đối mặt ống kính, gò má ửng hồng xinh đẹp, long mi dài mà cong đọng một giọt nước long lanh, theo động tác từ từ vén lên của cô ấy, đột nhiên trượt xuống từ nơi đuôi mắt, cuối cùng đọng lại nơi xương quai xanh.

Một đôi mắt đen đầy phong tình, lộ ở trong màn ảnh, cô ấy nhẹ nâng lên khóe môi, đôi môi đỏ tươi như máu nhẹ nhếch lên, đưa ra một cặp môi thơm, khắp nơi mang theo mị hoặc, mang theo ma lực làm cho không ai có thể chống cự được.

Tất cả động tác giống như được quay chậm, cuối cùng, dùng một cái nháy mắt đầy mị hoặc mà kết thúc.

"Cắt!"

Lần quay thứ nhất kết thúc, công tác quay phim còn thuận lợi hơn so với trong tưởng tượng.

Đạo diễn hài lòng gật đầu, "Danh tiếng của ảnh hậu Ninh Uyển, quả nhiên không sai, ảnh hậu của chúng ta, nhất định năm nay có thể tiếp tục rồi."

Ninh Uyển bị nói đến điều trong lòng, trong lòng mừng rỡ, khóe miệng nở một nụ cười sáng rỡ, "Mượn cát ngôn của đạo diễn."

"Dĩ nhiên dĩ nhiên, chúng tôi đều xem trọng cô." Nói xong lời này, đạo diễn nói với Lục Duật Kiêu, "Đoạn quảng cáo này được đưa ra, nhất định sẽ tạo thành oanh động, khu nhà cao cấp của Lục thiếu, tự nhiên cũng có thể cùng nóng lên rồi."

Nghe vậy, Lục Duật Kiêu không sao cả ngoắc ngoắc môi, cũng không có lên tiếng.

Anh không hề đem lời nói của đạo diễn để ở trong lòng, lại vừa không cần phụ họa theo người đạo diễn này.

Cố Tử Mạt nhìn Ninh Uyển cười đắc ý, đáy lòng tối sầm lại, sức quyến rũ của ảnh hậu không người nào có thể ngăn cản, cô làm phụ nữ, dĩ nhiên là ghen tỵ, đang hoảng thần, thân thể liền bị người đụng vào.

Tiểu trợ lý vênh mặt hất hàm sai khiến, "Này, cô mau đem thùng này đi lấy nước tới đây, sau đó rót vào bồn tắm, lần quay thứ hai cần dùng!"

Cố Tử Mạt không nói gì, đi tới lấy nước, cô còn cố ý thử nhiệt độ, ấm, Ninh Uyển cũng sẽ không không thích ứng, cô xách qua, nói với Ninh Uyển, "Tôi sợ nước ấm không đúng, cô nên thử một chút trước đi, rồi tôi sẽ đổ vào bên trong."

"Cô thật cẩn thận." Ninh Uyển liếc nhìn cô một cái, nói lời khen ngợi hàm chứa châm chọc.

Cố Tử Mạt không để ý đến cô ta âm dương quái khí, "Cô vẫn nên thử một chút đi."

Ninh Uyển thò tay vào thử một chút, sau đó vẫy tay, "Nước ấm vừa vặn, cô yên tâm, tôi sẽ không hãm hại cô ở chút chuyện nhỏ này đâu, tôi là người lão luyện trong giới, hoàn toàn không cần sử dụng loại thủ đoạn nhỏ này."

Cố Tử Mạt nghe lời nói của Ninh Uyển, trong lòng đều là không thoải mái, cô nhìn ra ngoài, Ninh Uyển là cố ý vẩy nước lên mặt cô, cô đưa một tay lên, lau nước đọng trên mặt mình một cái, nhỏ giọng nói, "Vậy thì tốt."

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, cô không muốn đối kháng công khai với Ninh Uyển, chuẩn bị rót nước, sau đó lách người.

Ninh Uyển nhìn theo động tác của cô, lại bắt được tay trái của cô, không để cho cô rót nước.

Cố Tử Mạt hơi cúi, hỏi, "Thế nào?"

"Chiếc nhẫn của cô, không có rồi." Ninh Uyển chính là dùng câu trần thuật.

Cố Tử Mạt nghe ra câu nói này của Ninh Uyển có hàm ý khác, không khỏi nhân cơ hội trào phúng, "Ảnh hậu chính là ảnh hậu, mắt tinh lắm, chiếc nhẫn đã trả lại cho anh ấy rồi, cô lại có cơ hội, cho nên về sau cô không cần tốn tâm tư nhìn chòng chọc tôi nữa, hãy tìm cơ hội đến gần anh ấy đi, như vậy tỷ lệ cô được tuyển trúng sẽ cao hơn đấy."

"Cám ơn." Ninh Uyển nắm khớp xương ngón áp út của cô, sau đó vuốt vuốt cho cô, cuối cùng mới buông tay, "Tốt, cô đổ nước đi."

Cố Tử Mạt không có nói gì, đổ nước vào trong, trong nước có âm thanh rào rào, ban đầu cô không có để ý, cho là tiếng nước chảy bình thường, nhưng sau đó cô ngẫm trộm nghe được bên trong có âm thanh tiếng gì đó va chạm, trong bụng cô cả kinh, liền dừng tay.

Đúng lúc này, bên tai liền truyền đến tiếng kêu ghen ngào của Ninh Uyển, "A ——"

Cố Tử Mạt sợ tới mức mất bình tĩnh, thùng nước liền bị Ninh Uyển lỡ tay đánh đổ, đổ lên người Cố Tử Mạt.

"Trong nước có thủy tinh!" Ninh Uyển ở bồn tắm bên cạnh, từ trong nước đứng lên, đôi tay cô ấy ôm ngực, nôn nóng bước ra bên ngoài, chung quanh có nhân viên phản ứng nhanh chóng, lập tức cầm áo choàng tắm chạy tới, đỡ Ninh Uyển từ trong bồn tắm ra ngoài, cũng kịp thời phủ thêm áo choàng tắm cho Ninh Uyển.

Ninh Uyển bị bao vây bởi áo choàng tắm, phản ứng đầu tiên chính là chạy vội tới trước mặt Cố Tử Mạt, lớn tiếng chất vấn cô, "Suýt nữa cô đã hại chết tôi rồi, trong nước có thủy tinh!"

Cố Tử Mạt cũng không khá hơn chút nào, thùng nước bị Ninh Uyển đẩy ngã, nước còn lại cũng tạt lên người cô, tuy nói là nước ấm, nhưng là hiện tại bốc hơi nước lên, cả người cô bắt đầu rét run.

Dưới chân quả thật có những mảnh nhỏ thủy tinh trong suốt, chứng cứ phạm tội xác thật.

Cô sững sờ nhìn về phía Ninh Uyển, nửa ngày nói không ra lời.

Người đại diện của Ninh Uyển cũng vọt tới, khom lưng nhìn những mảnh nhỏ thủy tinh trong bồn tắm, lại nhìn chân căng Ninh Uyển bị thủy tinh đâm bị thương, đau lòng không dứt hô to, "Phụ trách đạo cụ mau tới đây!"

Người phụ trách đạo cụ cũng khó thoát tội, vẻ mặt hốt hoảng đi tới, liên tục bảo đảm, những thứ đạo cụ này anh ta đã kiểm tra đi kiểm tra lại, nhất định là trung gian xảy ra vấn đề.

Người đại diện vừa nghe, lập tức liền chĩa mũi nhọn về phía Cố Tử Mạt, "Chuyện gì xảy ra, cô và Ninh Uyển của chúng tôi có thâm thù đại hận gì, mà nhất định phải làm như vậy! Cô có biết hay không, chân của Ninh Uyển đáng giá như thế nào!"

Cố Tử Mạt không nói nên lời cái gì, hiện tại tất cả mọi người ở ở hiện trường đều chỉ chứng cô, tố cáo cô, nói cô là kẻ điên hại người.

Cô bị mọi người cô lập, bị mọi người tổn thương, cô muốn khóc, nhưng sự quật cường từ trong xương khiến cô không thể khóc lên được, chỉ có thể ngơ ngác buông tay đứng một bên, thất hồn lạc phách.

Cái người trợ lý chanh chua kia liền chạy ra ngoài, lên án Cố Tử Mạt với người đại diện nói: " Tôi biết rõ cô ta chính là cố ý, lần trước chính là cô ta làm bẩn lễ phục của Ninh Uyển, cô ta ghi hận trong lòng, tùy thời trả thù!"

Bản thân Cố Tử Mạt vẫn không hiểu ra sao, nhưng nghe người tiểu trợ lý không phân biệt trắng đen gì cả như thế, cô liền hiểu ngay lập tức.

Khó trách người phụ tá này để cho cô đi lấy nước, thì ra đây đều đã được thiết kế tốt rồi!

Còn Ninh Uyển đâu? Ninh Uyển có tham dự trong đó hay không!

Nếu quả thật là Ninh Uyển thiết kế liên hoàn kế này, vậy thì cô càng kính nể Ninh Uyển rồi, ảnh hậu không hồ là ảnh hậu, vì một màn kịch, thế nhưng cam nguyện thương tổn tới cơ thể của mình!

Cô sững sờ nhìn về phía người trợ lý này, há miệng, nhưng không có nói ra cái gì .

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 4

Ninh Uyển cùng tiểu trợ lý này, rất có thể là cùng một giuộc, cho dù cô có giải thích, cũng không có ích gì, sẽ không ai tin tưởng lời nói của cô, ngược lại sẽ nói cô âm hiểm.

"Cô không nói gì, có phải không còn lời nào để nói hay không!" Tiểu trợ lý dựng râu trợn mắt, một dáng vẻ hài lòng gà chó lên trời, còn ngại chuyện huyền não không đủ lớn, kêu gọi tất cả mọi người đến đây, "Mọi người mau đến xem này, chính là người phụ nữ này hại chị Uyển!"

Miệng nhiều người xói chảy vàng, ở nơi này, rốt cuộc Cố Tử Mạt đã tin tưởng bốn chữ này rồi!

Cô cắn chặt răng, cố gắng làm cho mình bỏ qua những ánh mắt khác nhau và lời nói ác độc chung quanh, cuối cùng cô cũng nhìn rõ, giới giải trí vậy mà có thể loạn như vậy, bẩn như vậy!

"Đây là làm sao vậy ——" một giọng nói trầm thấp chen vào.

Nghe được tiếng nói, mọi người đồng thời nhìn sang.

Trước mặt ngoại trừ gương mặt đông lạnh của đạo diễn, còn có một thân chính trang Lục Duật Kiêu.

Trước đó người trợ lý đã kiến thức qua không ít cậu ấm đến buổi quay phi của Ninh Uyển, bây giờ nhìn thấy Lục Duật Kiêu tới đây, cô ta tự động xếp Lục Duật Kiêu vào danh sách những cậu ấm muốn theo đuổi Ninh Uyển.

Hiện tại có người tới đây, cô ta càng cảm thấy vô cùng uy phong, cô ta chạy ngay tới, ác nhân cáo trạng trước, nói: " là cái cô gái không biết phải trái này làm thương tổn đến chị Uyên, chúng tôi đang thương lượng xử trí cô ta như thế nào đây."

Đạo diễn đã sớm thấy rõ, lại nhìn Cố Tử Mạt bị bỏ quên đứng ở một bên, ông sợ sự tình nháo đại, đi tới trước mặt người trợ lý, nháy nháy mắt, ý tứ để cô ta khiêm tốn một chút, vừa nói, "Nơi này là chỗ nào? Đâu phải là nơi để các cô náo loạn chứ, ra cái thể thống gì nữa? Còn ngại phía truyền thông không có tư liệu sống để viết bài sao? Tất cả giải tán giải tán, thợ trang điểm, nhìn xem vết thương trên chân Ninh Uyên có thể che lấp được hay không."

Người đại diện của Ninh Uyên là người phụ nữ mạnh mẽ, nghe thấy đạo diễn nói như vậy, trong lòng bực tức, bà chưa bao giờ dễ dàng chịu thua người khác, mặc dù đối mặt là đạo diễn, cũng lạnh lùng khế hừ, "Che lấp vết thương ở chân? Uyên Uyên nhà chúng tôi đã bị thương thành cái bộ dáng này, còn phải tiếp tục quay phim? Hung thủ còn không có bị trừng trị ! Tôi mặc kệ, nếu như vẫn để cho hung thủ nhờn nhờn ngoài vòng pháp luật, Uyên Uyên nhà chúng tôi sẽ không làm cái gì hết!"

Lời nói này của người đại diện hoàn toàn không để ý đến thể diện của đạo diễn, thậm chí còn có ý hăm dọa.

Trong lòng Cố Tử Mạt cũng bắt đầu lạnh run, trong thời gian ngắn ngủi, vậy mà cô đã trở thành hung thủ, còn có cái mũi gì chưa chụp tới đầu cô đây!

Lúc này, Lục Duật Kiêu vốn trầm mặc mở miệng, giọng nói chững chạc đầy uy nghiêm cấm nói leo, "Được, nói đến trừng trị hung thủ, vậy chúng ta hãy nghiêm túc điều tra hung thủ, bắt lấy tên hung thủ này. Những mảnh thủy tinh này khẳng định không phải tự nhiên mà xuất hiện, hãy điều tra từ nguồn gốc những mảnh thủy tinh này! Chuyện này xảy ra ở địa bàn của tôi,

theo lý tôi cũng nên phụ trách đến cùng, tôi sẽ cho người điều tra lập biên bản, toàn lực phối hợp sự điều tra của cảnh sát, bảo đảm điều tra chặt chẽ không xảy ra sai lầm. Các vị, thấy thế nào ?"

"Chuyện này." Người đại diện á khẩu không trả lời được, bà nhìn Ninh Uyển một cái, nghĩ đến hình tượng trước mắt của Ninh Uyển, không nhìn được nói, "Vẫn đừng nên để cảnh sát tham dự vào, chúng ta. Chúng ta âm thầm giải quyết là được."

Người trợ lý lại càng sợ đến hồn bay phách tán, thân thể không khỏi co rúm về phía sau, từ đầu đến cuối Cố Tử Mạt chỉ đứng bên cạnh nhìn, đương nhiên thấy được phản ứng của người trợ lý, quả nhiên cô đoán không sai.

Đúng lúc đó, có người cầm một cái áo choàng tắm cho cô, vội vội vã nhận lấy, nói tiếng cảm ơn, phủ áo choàng tắm lên người.

"Âm thầm giải quyết, tùy tiện chọn một người làm hung thủ sao?" Lục Duật Kiêu nghe xong, giọng điệu vẫn không nhanh không chậm nói, "Nếu loại chuyện không vui này xảy ra trên địa bàn của tôi, thì tôi nên chịu trách nhiệm toàn bộ rồi, quả quyết không thể uất ức cùng oan uổng bất luận kẻ nào."

Lời nói này của Lục Duật Kiêu cũng không phải là lời nói đùa, đương nhiên Ninh Uyển cũng biết, cô chưa từng bao giờ nghĩ đến, hôm nay vậy mà Lục Duật Kiêu lại xuất hiện ở nơi này, nếu biết Lục Duật Kiêu sẽ đến, thì thế nào cô cũng sẽ không để người trợ lý kia động tay chân như vậy.

Cô căn môi, giận dữ vụng trộm trợn mắt liếc Cố Tử Mạt một cái, không nói thêm gì nữa, sẽ chờ xem người đại diện ra sức vì mình như thế nào.

Đạo diễn thấy chuyện này cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là chuyện tốt, lau mồ hôi, tiến lên mấy bước, kéo người đại diện của Ninh

Uyển đến, rí tai với đối phương nói, "Người đàn ông này có lai lịch, anh ta chính là Lục Duật Kiêu trong tin đồn, cô hãy tự cân nhắc đi."

Người đại diện vừa nghe đến cái tên ‘ Lục Duật Kiêu ’ này, ngay cả nghe qua những tin tức lớn, cũng không khỏi bị hù dọa, bà hít một hơi, nhìn về phía chân của Ninh Uyển, liền nói, "Tôi thấy đây cũng chỉ là vết thương nhỏ, Ninh Uyển luôn luôn khoan hậu với người, nếu không lần này coi như xong đi, về sau mọi người chú ý, đừng làm ảnh hưởng đến việc quay quảng cáo."

Bà đi theo Ninh Uyển lâu như vậy, cũng hiểu Ninh Uyển, loại trường hợp giống như hôm nay, bà đã gặp qua vô số lần, lần này, bà cũng không dám xác định có phải hoàn toàn không liên quan với Ninh Uyển hay không, nếu như điều tra, Ninh Uyển gặp tai họa, tổn thất sẽ rất lớn.

Lục Duật Kiêu không hề cảm thấy ngoài ý muốn đối với phản ứng của bà ta, lúc này mới nhìn Cố Tử Mạt đang cúi nửa đầu một cái, sau đó nói với Ninh Uyển, "Ninh Uyển, cô thấy thế nào?"

Ninh Uyển không dám ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt của anh, nhưng ngoài miệng vẫn lưu loát như thường, "Lục thiếu, thật ra thì đây chính là một chuyện nhỏ, không cần thiết phải nháo lớn, thương thế của tôi cũng không nghiêm trọng, nghe theo người đại diện của tôi, chuyện này cứ như mà quên đi."

Sau khi nghe xong, đạo diễn cùng đứng ra làm hòa, nói, "Đúng vậy Đúng vậy, Ninh Uyển của chúng ta là siêu sao tiêu chuẩn, sao có thể vì chuyện nhỏ này mà so đo chứ, chuyện này coi như xong đi."

Cố Tử Mạt hừ lạnh một tiếng, cô không tính toán tiếp tục nhìn nữa, những người này quá mức ghê tởm, cô nhìn thêm một giây cũng thấy quá ghê tởm rồi.

Cô xoay người đi, nhìn về phía trên lầu, khoác áo choàng tắm, đi qua mọi người, liền bước lên lầu.

Nếu Lục Duật Kiêu tới, thì tin chắc không có vấn đề gì mà anh không giải quyết được, cô cứ việc đi thôi.

"Cô ta. Cô ta vậy mà." Mọi người ghen hòng nhìn trôn trối, cái người phụ nữ chưa tẩy trừ được tội danh, lại công khai bỏ đi như vậy, thể diện cũng ghê gớm thật, còn lớn hơn cả Ninh Uyển.

Ninh Uyển nhìn Cố Tử Mạt bỏ đi như vậy, hàm răng của cô ta cũng bị cắn ra vị chát rồi.

Buổi đầu giá đêm đó, Cố Tử Mạt cũng tiêu sái như vậy, tại sao mỗi lần cô ta đều có thể như vậy? !

Còn không phải là bởi vì —— Lục Duật Kiêu!

Cô nhất định phải có được!

"Trời ạ, cô ấy đi lên lầu rồi." Có người không kèm chế được kinh ngạc, kinh hô thành tiếng.

Nơi này chính là khu nhà cấp cao, cô ta lại dám đi loạn, còn đi lên lầu, người phụ nữ này, quả thực là không biết trời cao đất rộng!

Lục Duật Kiêu cũng ngẩng đầu nhìn về phía Cố Tử Mạt, cô bước từng bước một, nghễnh đầu, từng bước từng bước, như muốn trèo lên đỉnh.

Nếu cô muốn trèo lên, sao có thể không có anh làm bạn được?

Lục Duật Kiêu đơn giản bàn giao cho người bên cạnh, rồi nhanh chóng đi theo Cố Tử Mạt lên lầu.

Anh thấy Cố Tử Mạt đi vào một căn phòng tí bên trong, cũng đẩy cửa đi vào.

Cố Tử Mạt đứng bên ngoài cửa sổ, nhìn ra vườn hoa phía ngoài, nghe thấy anh đi vào, cũng không nói lời nào.

Ngược lại Lục Duật Kiều lại đẩy cửa phòng tắm ra, vận nước nóng cho cô, nói với cô, "Tắm đi, đừng để cảm lạnh."

Cô nghe theo, đi vào.

Điều hòa cảm xúc thật lâu, cô mới cởi bỏ quần áo, bước vào trong bồn tắm, cô nặn sữa tắm ra, mỉm cười với chính mình trong gương, "Trong nước có thủy tinh, thật khôi hài, buồn cười không? Thật buồn cười."

Buồn cười nhất vẫn là chính cô, lại bị rơi vào cái tính kể nhỏ nhặt này, nếu không phải có Lục Duật Kiều ở đây, có lẽ cô đã bị đám người kia đưa vào trong ngục giam rồi.

Cửa phòng tắm bị gõ vang, truyền đến một giọng nữ ấm áp, "Tiểu thư, chúng tôi đưa quần áo tắm rửa cho cô, có thể đi vào sao?"

Cố Tử Mạt quay lại nhìn bố cục phòng tắm một chút, trong phòng tắm có phòng nhỏ ngăn cách, cho bọn họ đi vào cũng không sao, cô nói vọng ra phía ngoài: " các cô vào đi, đặt quần áo trong phòng nhỏ ngăn cách phía ngoài là được, cảm ơn các cô."

"Không có gì, vậy chúng tôi tiến vào."

Ngay sau đó, chính là tiếng mở cửa. Cố Tử Mạt im lặng nín thở, nghe họ đi vào, lại đi ra ngoài.

Lúc bọn họ đi, còn không khỏi nghị luận cảm than một trận.

Một người trong đó nói, "Nhìn Lục thiếu ở khoảng cách gần, mới phát hiện rất đẹp trai rất có khí thế, thực sự không thể ngăn đầu óc tôi không mơ màng rồi, haiz, vừa rồi tôi suýt té xỉu đấy."

Một người khác cười nói, "Đừng có háo sắc, người ta là người mà cô có thể nghĩ đấy sao, tự hiểu lấy bản thân mình đi được không?"

Mặc dù chỉ là lời vui đùa vô ý, nhưng Cố Tử Mạt lại cảm thấy giống như bị nói trúng tâm sự vậy, từ trong đáy lòng lộ ra sự chua chát dày đặc.

Theo đó, cô gái phía trước lại nói, "Cô nói chẳng lẽ Lục thiếu lại coi trọng cô ấy."

Một người khác phản bác, "Làm sao sẽ, là coi trọng Ninh Uyển đi, cô suy nghĩ nhiều."

Cố Tử Mạt nghe, trong lòng càng thêm chua xót, cô vùi mình trong nước, cho đến khi không thể thở nổi, mới thò đầu ra, há miệng thở dốc.

Sau đó, cô nghe thấy tiếng cửa nặng nề bị đẩy ra, lại truyền tới tiếng bước chân trầm ổn có lực, cô biết là anh, lại ngâm nước thêm một lát, mới đi ra ngoài thay quần áo.

"Giải quyết sao?" Cô hỏi anh, giọng nói nhàn nhạt, chính là một câu hỏi đơn giản.

"Nếu như anh nói là không có giải quyết, thì em sẽ nghĩ sao?"

"Vậy tôi sẽ tự nghĩ biện pháp giải quyết." Cô quật cường đáp.

Mỗi chữ cô nói ra, khóe miệng của anh liền rũ xuống một phần, cho đến lúc cuối cùng không có một chút ý cười.

Chốc lát, anh gật đầu một cái, "Tùy em."

Sau đó, lại là một trận trầm mặc, chợt, anh lại nói, "Anh cũng chọc em...em có phải cũng nên trả thù anh hay không?"

Cô khẽ run lên, cúi đầu không nói gì, giống như là đang cố gắng tắt cả dừng khí của bản thân.

Sau đó, cô cười với anh, "Tiền của anh, coi như là trả thù đi, chẳng qua cũng may tối hôm qua đã nghĩ thông suốt, cho nên đã trả lại những vật phẩm với giá trên trời đó cho anh thôi."

Lục Duật Kiêu sâu sắc nhìn cô một cái, không nói một lời đi tới bên cửa sổ.

Anh không nhúc nhích, giống một bức tượng điêu khắc, ánh mắt đặt trên cửa sổ lớn sát đất. Cô không biết, giờ phút này ánh mắt mờ mịt nhìn chăm chăm vào bóng lưng anh của cô lúc này bị thủy tinh sáng bóng phản ánh lại, đang rơi vào trong mắt của anh.

"Anh có thích Ninh Uyển hay không?"

Anh cau mày, quay đầu, "Sao lại hỏi như thế."

Sắc mặt Cố Tử Mạt tái nhợt, thoát nhìn rất không tốt, trong mắt Lục Duật Kiêu, cô giống như lúc snaf cũng có thể té xỉu vậy, giờ phút này, cô nhu nhược đến mức khiến anh hoảng sợ.

Cố Tử Mạt cúi đầu nhếch môi, lẩm bẩm nói nhỏ, "Tất cả mọi người cảm thấy, anh nên thích cô ấy, ngay cả em cũng cảm thấy như vậy."

Anh đến gần cô, đèn thủy tinh trên trần nhà tản ra vàng sáng rơi lên trên người hai người, anh không trả lời mà hỏi lại, "Sao sắc mặt lại kém như vậy? Bị cảm lạnh phát sốt rồi?"

Cô nhìn người đàn ông cao lớn trước mặt, đôi mắt đen xinh đẹp giờ phút này hiện đầy quan tâm, trong lòng khẽ động, rất muốn cứ như vậy chui vào trong ngực của anh, từ nay về sau không quan tâm gì nữa.

Đầu của cô không thể không chế nhớ lại hơi ấm khi bị anh ôm trong ngực, nhớ lại cảm giác anh vây quanh cô, cô giống như là trúng độc, đặc biệt là vào những lúc cảm thấy bị thương như vậy.

Cô ghét những người đó, cô cảm thấy họ ghê tởm, cảm thấy ánh mắt của bọn họ đều là sai! Ở trước mặt bọn họ, cô sẽ cảm thấy toàn bộ thế giới đều là lạnh lẽo, không có độ ấm.

Mà ở trước mặt anh, lại khác .

Cô có thể cảm thấy rất ấm áp, có thể cảm thấy rất an tâm, cho nên sau khi anh xuất hiện, cô có thể không chút kiêng kỵ lên lầu, có thể tùy ý chạy trốn ánh mắt của bọn họ.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Nhất Thời Ham Vui

Trải qua thời gian dài, có rất ít người có thể cho cô cảm giác ấm áp như xuân, anh, là người duy nhất, cho nên vừa rồi, cô ngâm mình trong nước, nước ấm dần dần lạnh lẽo, tràn qua gương mặt của cô, tràn qua lòng của cô, cô không cảm thấy cái khác, chỉ biết rằng, trong đầu cô ngập tràn hình ảnh của anh.

Cô rất ghét cái loại cảm giác không muốn xa rời anh này của mình, cô cũng rất muốn chạy trốn, nhưng khi anh dùng bóng lưng đối với cô, cô thật sự hoảng sợ, cô sợ ánh mắt của anh sẽ dành cho người phụ nữ khác.

Ví dụ như —— Ninh Uyển!

Nghĩ đến sau này, lồng ngực rộng, cái ôm ấm áp, nụ hôn ngọt ngào của anh, đều sẽ cho Ninh Uyển, thì cô thấy sợ, sợ hãi, cái cảm giác sợ hãi đó, còn đáng sợ hơn lúc vừa rồi bị oan uổng nữa.

Đây là một loại cảm giác đáng sợ nhất —— cô sợ mất anh! Cô đã không thể rời khỏi anh!

Anh đã trở thành thói quen trong cuộc sống của cô!

Bình thường vào những lúc yếu ớt nhất, con người sẽ không hề có chút lý trí nào đáng nói, chỉ cần có thể có một tia cơ hội để bản thân có thể cảm nhận được sự an toàn, sẽ bắt chặt lấy.

Vào giờ phút này, anh đang đứng trước mặt cô, Cố Tử Mạt cố gắng hết sức giữ bình tĩnh không tạo ra vết nứt.

Cô bước lên một bước, vùi đầu vào lồng ngực của anh, đôi tay vòng chắc vòng eo hoàn mỹ của anh, "Em rất không bằng lòng cho anh thích cô ấy, anh hãy nói cho em biết, anh không thích cô ấy."

Cô biết hành động này của mình rất đường đột, cũng rõ ràng cảm nhận được trong nháy mắt khi cô ôm lấy anh kia, thân thể anh khẽ cứng.

Nhưng, cô thật sự rất muốn mượn một chút hơi ấm của anh, để sưởi ấm trái tim cô độc thê lương quá lâu này.

Những năm này, không có một người, cho cô sự quan tâm, ngay cả khi cô vì sốt cao mà mất đi khứu giác nhạy bén, cũng chưa có người nào nguyện ý đến quan tâm cô một chút.

Những người gọi là người thân của cô dường như không có tác dụng, cô có thể dựa vào chỉ là sự kiên cường của bản thân.

Không có ai quan tâm đến cô, từ đầu đến cuối cô cũng không bước qua điểm mấu chốt đó, cô từng một lần nữa nhìn những cuốn sách điều dưỡng, từng một lần nữa học thuộc lòng, cố gắng làm cho mình có thể điều hương một lần nữa, nhưng —— lại không thể làm được.

Vì trốn tránh bị thương, cô xa cách mọi người, xa cách cái thế giới này, cho đến —— gặp anh.

"Anh có phải đối với tất cả mọi người đều tốt như vậy hay không?" Giọng nói buồn buồn của cô truyền đến từ trong lòng anh.

Ánh mắt Lục Duật Kiêu hơi buông lỏng, anh không thể xem nhẹ cơ thể cô đang run rẩy lúc này.

Cái trán của cô ấn lên lồng ngực bền chắc của anh, trong lỗ mũi đều là mùi cỏ xanh trên người anh, cô đặt tay lên trái tim anh, "Anh có biết hay không, nếu như anh cứ luôn đối xử ôn nhu với một người như vậy, rất dễ

dàng làm cho người ta yêu anh, điều này rất nguy hiểm, cũng sẽ khiến em rất nguy hiểm."

Tay Lục Duật Kiêu muốn đặt lên sống lưng cô để trấn an, lúc này dừng tại giữa không trung.

Khi anh còn chưa nghĩ ra một câu đối thoại hoàn mỹ thì cô bỗng ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng ngời thật giống như bị bao phủ bởi một làn sương mù dày đặc, thấm hơi nước mờ mịt, "Anh vẫn ở chỗ này chờ em, phải hay không? Anh hãy nói cho em biết, anh vẫn đang chờ em." Cô hy vọng anh chờ cô, không hy vọng trái tim của anh bay về phía Ninh Uyển.

Lục Duật Kiêu đưa mắt nhìn thẳng vào mắt cô, thấy trong đó bởi vì khát khai cùng chờ mong, lại càng trở lên rực rỡ, sáng ngời .

Anh nhẹ nhàng lắc đầu, dịu dàng không nói gì.

Cô cho rằng anh đang nói, anh không muốn chờ cô, bị sợ đến mức bả vai của cô run lên, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm như không thể tin nổi, tim cô thiếu chút nữa đập lờ mảy nhịp.

Anh kịp thời đè lại cánh tay cô sắp rời khỏi lồng ngực, "Anh đã nói rồi, em đến, cho dù gió mưa, anh đều sẽ đón em, anh không đợi em, mà vẫn giống như trước đây, lựa chọn đón em."

Cô kinh ngạc, nói không kích động đều là giả.

Một lát sau, cô nhắm mắt lại, giọng nói có chút mệt mỏi, "Tại sao là em."

Cổ họng Lục Duật Kiêu nghẹn lại, hít một hơi, nói, "Cái vấn đề này rất phức tạp, chờ anh suy nghĩ một chút."

Cô dựa vào lồng ngực của anh, nghiêm túc gật đầu một cái.

"Nguyên nhân có rất nhiều, anh sợ rằng mình cũng không thể giải thích, Tử Mạt, có lúc chính là như vậy, hai người gặp nhau, đúng thời cơ, loại cảm giác đó cứ tự nhiên mà phát ra như vậy, cụ thể bắt đầu từ lúc nào đã nhận định em, anh cũng không rõ lắm, có thể là vào lúc trên chiếc ghế ở công viên Duyên Hải."

Cô lẳng lặng nghe, khóe mắt chợt tràn ra giọt nước mắt, lăn xuống gương mặt, rơi lại trên áo sơ mi, phát ra một tiếng "Phốc" nhẹ.

Tâm Lục Duật Kiều giống bị dây thừng cuốn lấy, anh kinh ngạc nhìn chăm chăm nước mắt lấp lánh trên mặt cô, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Anh vừa yên lặng suy nghĩ, vừa đưa tay lau nước mắt giúp cô, cô từ từ vươn tay, bắt được ống tay áo của anh, muốn ôm anh kéo lại chặt hơn.

Lục Duật Kiều sợ run lên, cúi xuống nương theo sức lực của cô, cánh tay của cô liền ra sức vòng qua cổ anh.

Anh cúi người xuống, tay vòng chắc qua eo của cô, ôm cô lên, đi thẳng đến phòng ngủ.

Cổ Tử Mạt ôm thật chặt cổ của anh, không chịu xuống đất, cũng không chịu ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh chung quanh.

Lục Duật Kiều quét mắt khắp phòng ngủ, ôm cô ngồi xuống trên ghế nghỉ.

Ghế đệm lồm sồm sâu xuống cổ găng chịu đựng sức nặng của hai người.

Lục Duật Kiều vòng Cổ Tử Mạt ở trong góc, lại kiên nhẫn tiếp tục hôn cô.

Không gian chật chội mềm mại, thân thể nóng rực cùng cái hôn triền miên tinh tế của anh, khiến Cổ Tử Mạt có cảm giác ấm áp, theo sự dụ dỗ

của anh, từ từ buông lỏng thần kinh đang co quắp của mình.

Lục Duật Kiều cuốn mép váy của cô, thuận thế mà lên, khẽ vuốt lên phần mướt mà này.

Trogn nháy mắt cơ thể Cố Tử Mạt căng thẳng, khẩn trương nói, "Bọn họ đang ở lâu dưới."

Lục Duật Kiều chỉ cảm thấy cô quá rầy rà, thối nhẹ vào lỗ tai của cô, "Là em trước tiên ngang nhiên đi tới, đưa dê vào miệng cạp, bọn họ đều thấy được, không phải sao?"

Hơi thở nóng rực chạy thẳng vào lỗ tai, Cố Tử Mạt ra sức rứt vai lại để thoát khỏi hơi thở kia, cố gắng hết sức ngăn cản.

Nụ hôn của Lục Duật Kiều lại tới, từng chút từng chút gặm nhấm vành tai của Cố Tử Mạt.

Sự dịu dàng này cực kỳ rung động lòng người, nỗi sợ hãi trong lòng Cố Tử Mạt dần dần tiêu thất, nhưng bỗng nhiên lại đắm tỉnh lại.

"Đau." Cố Tử Mạt nhẹ giọng hô một tiếng.

"Nơi nào?" Lục Duật Kiều dừng miệng dịu dàng hỏi, nhưng cũng không dừng bàn tay đang dò xét lung tung lại, ánh mắt nhìn nơi chân mày hơi chau của Cố Tử Mạt, quả quyết cúi đầu hôn lên lỗ tai của cô.

Cô lúng ta lúng túng, mắc cỡ đỏ mặt, sao có thể nói ra chứ .

Thế nhưng anh lại không hề nhàn rồi, môi lưỡi nóng rực chọt ngăn lại lỗ tai của cô, một vật mềm mại tinh tế nóng bỏng liếm láp tai của cô như vậy, lại bỗng nhiên chậm rãi chui vào lỗ tai của cô, Cố Tử Mạt không chịu nổi lỗ tai của cô bị chạm vào như vậy, không nhịn được rung mình một cái.

"Cổ Tử Mạt, đừng động, buông lỏng, buông lỏng." Lục Duật Kiều mềm giọng dụ dỗ cô, "Anh trúng độc, cần thuốc giải."

"Ừmh." Cổ Tử Mạt nhất thời đông cứng, kinh ngạc nhìn nhìn về phía Lục Duật Kiều.

Cái cặp mắt đen sâu như mực kia nhìn cô, hai người đang đối mặt, tất cả đã không cần nhiều lời nữa.

Dịu dàng cùng thâm tình, song song tới.

Chẳng qua, từ cạn đến sâu, từ cạn tính đến nồng tình, cô vẫn nghĩ không rõ một vấn đề, đêm đó không phải anh bị thương sao, làm sao thể lực lại khôi phục nhanh như vậy chứ.

.

Nhất thời ham vui, cô bị Lục Duật Kiều đè lên nơi hang ổ ở phần thắt lưng, không nhịn được đẩy anh, "Đừng náo loạn."

Thế nhưng anh lại không để ý tới, tiếp tục trêu đùa cô, "Chúng ta tính toán xem, người nào gây họa trước?"

Cổ Tử Mạt kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, cảm thấy ở đâu đó không thích hợp.

Buổi đầu giá ngày ấy, nhìn như cô ăn người đàn ông này gắp gao, nhưng ngược lại, bản thân lại bị anh ăn chặt chẽ, loại tư vị này, thật không tốt.

Cô dùng sức một cái, đẩy anh ra, khom lưng, nhặt quần áo, trước mặt anh , xột xột xoạt xoạt mặc quần áo vào không sai biệt lắm, mới nghiêm khắc trả lời lại anh, "Cho tới bây giờ em cũng không có náo loạn với anh, đây là em thực sự tức giận."

Lục Duật Kiều từ phía sau níu cánh tay của cô lại, "Anh biết rõ là em thực sự tức giận, anh cũng thực sự có lỗi, gần đây cũng có suy nghĩ lại rồi."

"Hả?" Cô quay đầu lại, cố ý dừng ở chỗ này không tha.

Cô thực sự muốn xem xem, Lục Duật Kiều cực kỳ nổi tiếng, sẽ xin lỗi thế nào đây.

"Sẽ yêu em hơn." Cánh tay của anh, từ phía sau vòng chắc vòng eo uyển chuyển của cô, nhốt chặt không thả.

Cô sửng sốt, phản ứng quay đầu lại, dùng mắt trừng anh, "Anh cho rằng anh nói như vậy, thì em sẽ dễ dàng bỏ qua cho anh sao! Em sẽ trừng trị anh!"

"Tùy em." Người đàn ông nói nhỏ.

Cô đối với anh như vậy, hoàn toàn không hề có sức chống cự.

Ở trước mặt anh, cô vô cùng dễ dàng như vậy, gặp mạnh là mạnh, gặp yếu là yếu, cô bất đắc dĩ, dặn dò anh, "Anh phải nhớ, bắt đầu từ bây giờ, là anh nợ em, cũng không phải em nợ anh."

Người đàn ông giương mắt lên, giọng mỉa mai cong môi, "Nợ em cái gì?"

Cô cúi đầu hơi suy nghĩ một chút, quật cường nói, "Anh lừa em gạt em, còn hại em mất thể diện, hại em vì anh mà lo lắng, đây không phải là nợ em sao!"

Trong lòng cô cũng biết, mình nói những thứ này, nói dễ nghe là làm nũng, nói khó nghe một chút là cả vú lấp miệng em, nhưng cô vẫn cứ nói ra.

Ở trong nhận thức của cô, chỉ có xem như anh thiếu nợ cô, cô mới cảm thấy anh đã đi xuống khỏi Thần điện, đứng cùng một vị trí với cô, chỉ có loại thời điểm này, cô mới có thể cảm thấy bọn họ là ngang hàng.

Người đàn ông cười nhẹ, "Được, anh đồng ý với em, từ giờ trở đi, anh nợ em."

Tâm nguyện của cô được đền bù, vứt quần áo của anh trả lại anh, "Mặc vào đi, tiếp tục đóng giả dáng vẻ con người của anh đi, khiến tất cả các cô gái đều thích anh."

"Hả? Chẳng lẽ lúc không mặc, là cảm thú?" Người đàn ông nhận lấy, lại ghé đầu tới đây, tựa cằm vào đầu vai của cô, nhẹ nhàng cắn lỗ tai của cô, ngôn ngữ mập mờ.

Anh cố ý bỏ qua nửa câu sau của cô, trong lòng lại mơ hồ có so đo.

Trên mặt cô nóng lên, quay đầu, không muốn trả lời anh.

Người đàn ông hôn lên khuôn mặt cô một cái, giải thích cho bản thân, "Nói giống cảm thú cũng không sai, cảm thú động dục, là bởi vì đối với con mồi mình có hứng thú mới có sự xúc động nguyên thủy."

Cho tới bây giờ cô cũng không biết, thậm chí anh có lúc da mặt đầy như vậy, gò má nóng lên phát nhiệt, chỉ có thể mạnh mẽ đẩy anh ra, cường thế mệnh lệnh cho anh, "Em đi rửa mặt, anh nghiêm túc mặc quần áo!"

Người đàn ông nhếch môi, buông cô ra, để cô đi.

Cố Tử Mạt từ phòng tắm ra ngoài, liền nhìn thấy Lục Duật Kiêu ‘dạng chó hình người’ đứng ở trước cửa sổ phòng khách, anh trầm tĩnh đứng ở nơi đó, khẽ nhú mày, giống như đang suy tư điều gì.

Cô đi tới, hỏi anh, "Đang nghĩ gì thế."

Anh nghe thấy tiếng của cô, quay đầu lại, cầm lấy đôi tay nhỏ bé mịn màng của cô, nắm khớp xương mảnh khảnh của cô, không trả lời mà hỏi lại, "Có để ý hay không, nếu bị dán lên cái mác phu nhân của Lục Duật Kiêu?"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 110+93: Quỷ Kế Của Ninh Uyên

"Cái gì?" Cô ngược mặt về phía anh, trừng mắt nhìn, tỏ vẻ không rõ.

Hai mắt sắc bén của người đàn ông híp một cái, nhúu mày, khoe miệng nở nụ cười không rõ, "Trong buổi bán đấu giá, anh cũng không công khai quan hệ của anh và em, em để ý sao?"

Nhắc đến chuyện cũ, anh cũng rất tự tin, không sợ cô tính nợ cũ với anh.

Mới đầu Cố Tử Mạt cũng không hiểu ý tứ của anh, nhưng đón nhận khoe miệng anh tỏ vẻ ý tứ hàm xúc không rõ, đầu óc cô không khỏi giật giật, nghĩ lại, đã sớm bồi đường ra sự ăn ý khiến cô lập tức hiểu biết ý tứ của anh.

Cô đại khái nhớ lại tình hình đêm đó, nửa đùa nửa thật nói: " Anh không sợ anh thừa nhận em, em lại không thừa nhận anh sao? Lúc đó em tức giận như vậy, bảo đảm có thể làm cho anh không thể xuống đài được."

Lông mi tuần tú khẽ nhướn lên, cánh tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô, cười như không cười, "Không phải đã có người làm cho anh xuống đài sao, kính xin anh uống một ly ‘ đào đỏ xanh lá ’."

Cô biết đây là anh đang trêu chọc, cũng không giận anh, cũng hòa theo, "Em có thể làm cho anh xuống, cũng có thể làm cho anh không xuống đài được, anh coi thường em phải không?"

"Không có, năng lượng của em quá lớn, thiếu chút nữa thì anh chống đỡ không nổi rồi."

Lời của anh, khiến cô nghe xong rất thoải mái.

Cô cười yếu ớt, ngón tay đâm đâm lên ngực anh, hỏi anh, "Không phải anh rất nghiêm chỉnh với em ư, làm sao lại không công khai quan hệ của em và anh chứ."

"Công bố chân tướng, đây thật sự là điều em hy vọng?" Anh tóm lấy ngón tay đang làm loạn của cô, môi mỏng đến gần đầu ngón tay của cô, hỏi cô, "Theo suy đoán của anh, nếu anh thật sự công bố ra, thì nhất định em sẽ không quay đầu lại."

"Làm ra vẻ như hiểu biết rõ em như vậy, thật khó khăn cho anh." Cô bĩu môi, buồn bực khó chịu, lại nói, "Vậy anh nói một chút xem, tại sao em lại không đồng ý để cho anh công bố!"

Khuôn mặt kiên nghị của người đàn ông khẽ chuyển ra ngoài cửa sổ, đổi sang dùng ngón tay xoa trên đầu ngón tay cô, nói: "Em vừa mới thoát khỏi cái mác Đại tiểu thư nhà họ Cố, làm sao anh có thể dưới tình huống em không muốn, thậm chí không biết chuyện, dán cho em cái mác khác chứ."

"Ừ, có lý, tiếp tục đi?" Trong đầu cô bắt được một chút linh quang, để anh nói tiếp.

Anh nhếch môi, mắt lạnh bức người phải run sợ, "Em ở trong buổi đấu giá này làm ra động tĩnh quá lớn, hấp dẫn vô số sự chú ý của người khác phái, ở trong mắt bọn họ, em là một vị khách thần bí hoàn mỹ, nếu anh công bố thân phận của em, bọn họ sẽ thấy thế nào ? Nói thế nào?"

"Sẽ thấy thế nào, lại nói như thế nào chứ?" Cô cong môi lên, để cho anh nói tiếp.

Ngược lại anh nhếch môi cười, cũng không trả lời cô, mà nói, "Tự mình nghĩ đi."

"Anh giấu cợt em?" Cô bất mãn, "Bọn họ sẽ nói em là cáo mượn oai hùm, phải hay không?"

"Em có thể đổi dùng một cách nói khác tốt hơn." Người đàn ông từ từ cúi người, lồng ngực to lớn áp về phía cô, môi lạnh bạc cong lên, môi mỏng nhàn nhạt sát qua bờ môi cô.

"Bình mới rượu cũ!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô căng thẳng, ánh mắt hạ xuống, trên mặt không thể nhìn ra hỉ nộ.

Người đàn ông cũng không vì cảm xúc của cô không rõ mà khủng hoảng, ngược lại vẻ mặt càng thêm chắc chắn, giọng nói càng thêm thông thả ung dung, môi của anh sát qua bên tai cô, nhẹ giọng nói, "Chúng ta là vợ chồng, vợ chồng đồng tâm, vốn chính là một thể, người ghen tỵ nói em là cáo mượn oai hùm, trên thực tế bọn họ đều đang hâm mộ anh và em thôi."

Ngón tay của anh thon dài, kéo từ đầu ngón tay của cô đi vào, mười ngón tay giao nhau với cô.

Trong lòng Cổ Tử Mạt vừa động, nhìn về phía mười ngón tay đang đan xen của hai người, nhưng mà lại tránh ánh mắt của anh, rất không tự tại nói, "Anh ngại biện."

"Tùy em muốn nói thế nào cũng được." Người đàn ông cũng không thèm để cô khẩu thị tâm phi, chỉ cần nắm chặt lòng bàn tay cô, chính là tràn đầy hạnh phúc.

Cô nhìn khuôn mặt hưởng thụ của người đàn ông, cũng khẽ nhắm mắt, cảm thụ nhiệt độ trong lòng bàn tay anh, bắt đầu hưởng thụ sự tường tận mật trong chốc lát này.

Không lâu lắm, có người tới gõ cửa.

Đương nhiên Lục Duật Kiều biết là chuyện gì, làm cho người ta rời đi, ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt của cô, "Phía Ninh Uyển, em định làm như thế nào?"

"Em có hẹp hòi như vậy sao?" Cô trợn mắt với anh.

Người đàn ông nhếch môi, từ chối cho ý kiến, chỉ dùng ánh mắt thâm thúy nhìn chăm chăm cô.

Cổ Tử Mạt sợ nhất loại ánh mắt này của anh, nhưng cổ tình dưới ánh mắt sâu sắc này của anh, tâm tư của cô không hề che giấu được, cô hít một hơi, thở dài nói, "Được rồi, em thừa nhận, em chính là nhỏ mọn như vậy, cùng tính thì đẩy nhau mà khác tính thì hút nhau, chính là cái đạo lý này."

Có thể nguyên lý này quả thật có đạo lý nhất định, Ninh Uyển là thần tượng siêu cấp trong lòng bao nhiêu người, nhưng cổ tình cô và Ninh Uyển lại không hợp nhau, mặc dù việc làm của Ninh Uyển khiến cô không bắt được nhược điểm, nhưng cô thực sự chán ghét Ninh Uyển từ đáy lòng.

Bắt đầu từ ‘ một cây Lê Hoa ’, Ninh Uyển như một cái gai, đâm thật sâu vào trong lòng cô.

Không sâu, nhưng là cũng không cạn.

Cô suy nghĩ một chút, lại nói, "Chuyện ngày hôm nay, Ninh Uyển có tham dự hay không, em không biết, thế nhưng cái cô trợ lý kia, quả thật rất đáng hận, khuôn mặt của cô ta, đúng là tướng tiện nhân mà bình sinh em hận nhất. Dĩ nhiên, việc cô ta làm, tất cả đều là chuyện của tiện nhân, mặc dù em chỉ tiếp xúc với cô ta hai lần, nhưng lần nào cũng gặp rủi ro, cả tâm tình cũng bị cô ta quấy nhiễu."

Từ đầu đến cuối, Lục Duật Kiều cũng không có phát biểu quan điểm, nhưng bên môi như có như không nâng lên một đường cong vi diệu, mặc cho cô nói tiếp, cũng không có ý đánh gãy.

Lúc Cố Tử Mạt đang nói, đương nhiên là có chú ý tới vẻ mặt của anh, trong lòng cũng suy nghĩ không rõ.

Độ cong trên khóe môi của anh, là đang khen ngợi cô, khích lệ cô tiếp tục nói hết?

Hay là, một loại châm chọc, cảm thấy cô đây là chuyện bé xé ra to?

Cô hơi dỗi, trợn mắt lên trừng anh, hơi bất mãn nắm lấy cánh tay của anh, rất nghiêm túc hỏi anh, "Anh đây là đang cười cái gì!"

Người đàn ông bật cười, trở về cô hai chữ, "Cười em."

Cố Tử Mạt khó thở một trận, tim phổi đều cảm giác như bị đồ vật đè lên, bị đè nặng đến mức cảm thấy hít thở không thông.

Quả nhiên —— anh đây là đang châm chọc sao? Châm chọc lòng dạ cô không đủ rộng lượng sao?

Buồn cười! Cô lại không có ý định làm Thánh mẫu, dĩ nhiên là ân oán rõ ràng.

Người đàn ông thấy vẻ mặt cô không vui, tự biết mình đùa hơi quá rồi, vội vàng dùng môi mỏng cọ lên cái trán của cô, nói tiếp, "Tử Mạt, anh cười em, là vui mừng vì em."

"Tại sao?" Hành động xử sự của người đàn ông này, cô ngược lại càng ngày càng không biết rồi. Đây lại đang xướng cái gì chứ?

Người đàn ông dừng một chút, tròng mắt đen thâm thúy ý vị sâu xa liếc mắt nhìn khuôn mặt vẫn còn đang bị vây trong trạng thái kinh ngạc của cô, trong mắt hiện lên một tia cười yếu ớt, hàm chứa cưng chiều nói, "Tử Mạt, em bắt đầu chú ý đến những người xung quanh, em đã bắt đầu có cảm giác với bọn họ, sẽ vì cách làm của bọn họ mà tức giận bất mãn, mà sẽ không

giống như trước đây, cố ý xa lánh. Từ trên điểm này mà nói, không thể bỏ qua công lao của cô trợ lý đó."

Cố Tử Mạt nghe xong, trong lòng tức giận, không nhìn được nghĩ muốn bác bỏ lời của anh.

Nếu là anh cũng bị người khác không hiểu tại sao tát cho một cái, nhất định anh cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta, khẳng định cũng sẽ ghi hận trong lòng!

Nhưng suy nghĩ một chút, thì cũng thôi đi, sống miệng cũng chỉ là sáng khoái nhất thời, không lâu dài được.

Cô cúi đầu suy nghĩ một chút, lôi cánh tay của anh, hết sức chăm chú nhìn anh, nói, "Em đã không phải Cố Tử Mạt trước kia nữa rồi, đã thay đổi rất nhiều, sẽ không lạnh nhạt giống như trước kia, cho nên anh yên tâm đi, nếu em mất trí nhớ quên mất anh...sau đó anh đến siêu thị cố ý vô tình gặp được em, nhất định có thể nhận được sự đáp lại của em!"

Cô đã thay đổi, bởi vì quá quan tâm người đàn ông trước mắt này, cho nên khi biết thân phận chân thật của anh mới mất đi lý trí, trong lúc nhất thời không thể nào tiếp thu được! Bởi vì quan tâm người đàn ông trước mắt này, cho nên cô mới đuổi theo Diệp Nhất Đoá, hỏi thăm cô bé về chuyện của nhà họ Lục và chuyện của anh!

Dĩ nhiên, nếu không phải thông qua sự nhắc nhở của anh, cô hoàn toàn sẽ không nhận ra sự biến hóa rõ rệt của mình.

Vào thời khắc này, thật ra thì cô có rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng lại không nói ra được, quá buồn nôn, cũng không phải là phong cách của cô, cô suy nghĩ một chút, chỉ nói những lời phía trên, còn đâu, cũng chỉ có thể dựa vào sự thấu hiểu của anh rồi.

Lục Duật Kiều nghe lời của cô..., trong lòng chỉ có rung động lại rung động, không nhịn được ôm cô vào trong ngực, rất dùng sức nói, "Không có khả năng mất trí nhớ, giả thiết không thành lập!"

Cô quên mất chuyện quan trọng nhất mà hai người đã trải qua, nhưng anh thì không quên, anh lần theo quỹ đạo cuộc đời cô tìm được cô, mất sức lực lớn như vậy, mới tiến được vào trong lòng của cô, nếu lại xuất hiện một lần mất trí nhớ đáng sợ hơn, anh không bảo đảm vẫn còn có phần dũng khí này!

Cổ Tử Mạt tựa đầu vào lồng ngực của anh, thân thiết cảm thụ nhiệt độ cơ thể của anh, không nhịn được nói đầu đầu, "Anh không sợ, em thật sự sẽ ly hôn với anh sao?"

Cô chưa bao giờ lừa dối bản thân, sau buổi đấu giá, trong nháy mắt đó, cô đã làm tốt chuẩn bị cắt đứt quan hệ với anh rồi.

Cô không tin, anh sẽ bình tĩnh như vậy.

Người đàn ông nhướn mày, kiên định lắc đầu một cái, "Cho dù thật sự ly hôn, anh cũng không sợ."

Cổ Tử Mạt khiếp sợ, hơi chống đẩy mở ra vòng ôm của anh, nghiêm túc nhìn về phía ánh mắt của anh, muốn nhìn thử xem anh có nói láo hay không, "Anh thực sự không sợ?" Tại sao anh không sợ, mà đến bây giờ, cô lại hơi sợ với quyết định ly hôn của bản thân, mặc dù quyết tâm của cô không có giữ vững được, nhưng quả thật cô đã nghĩ tới.

"Không sợ." Trong con mắt người đàn ông, trước sau như một đầy tự tin và chắc chắn, "Ly hôn cũng có thể hợp lại."

Anh ngẩng cao đầu, từ góc độ anh đang đứng nhìn xuống, ánh mắt vừa vắn rơi vào gương mặt của cô, da thịt của cô trắng nõn gần như trong suốt,

lông mi dài mà cong vút, giống như cánh bướm dập dờn, thoáng chốc khiến cho trái tim anh chột ngửa.

Cô không thể tưởng tượng nổi tròng mắt nhìn, cảm thấy người đàn ông này càng ngày càng liễu lĩnh rồi, sau khi ly hôn lại hợp lại, cũng một anh nghĩ ra được, phục anh luôn rồi.

Nhưng nói đi nói lại, thì người đàn ông này, trên người có sự liễu lĩnh cùng tự tin bẩm sinh, làm sao sẽ cầm không được vật mình muốn chứ.

Người đàn ông thấy cô suy nghĩ, thừa dịp cháy nhà hôi của, hôn lên khoe môi cô, quần quýt si mê đi qua, hỏi cô, "Em định xử lý như thế nào?"

Cô do dự, không nói.

"Sợ hãi là đã đưa cho kẻ địch món quà tốt nhất rồi, sau khi chúng ta đi xuống, sẽ gắn mác phu nhân Lục Duật Kiêu cho em?" Anh ở bên cạnh đề nghị, gò má lạnh lùng, giống như đang tính toán cái gì.

Cổ Tử Mạt lại có tính toán khác, phía dưới có đạo diễn và nhóm e kíp, càng không thiếu được bát quái, nếu cô thật sự xuất ra thân phận, không chừng còn vén ra cái gì sóng gió nữa, huống chi, cái cô trợ lý đó, cô không muốn nhìn lâu một chút nào.

Cô điều hòa phương pháp xử lý của Lục Duật Kiêu, "Nghĩ kỹ cùng hiểu lầm, là nguồn gốc tốt nhất của sự sợ hãi."

Hình như người đàn ông cũng cùng nghĩ đến một chỗ giống cô, thường thức tự đắc gật đầu một cái.

Hai người kết thúc quần quýt si mê, hai người cùng nhau ra cửa, nhưng cô cũng không để ý Lục Duật Kiêu, ngược lại nhắc mép váy lên, vội vã xông ra ngoài, trực tiếp xuống lầu, đến địa điểm quay phim ở lầu một, cũng

không quan tâm tới những ánh mắt lờ lờ tỏa sáng của mọi người, chỉ mắt lạnh liếc nhìn một cái, liền đi ra phía ngoài.

Mà Lục Duật Kiêu, từ đầu đến cuối, đều đi theo ở phía sau của cô, giống như một kỹ sĩ bảo vệ công chúa thời cổ đại vậy.

Mọi người trong phòng dưới tầng, ai ai cũng nhìn theo choáng váng.

Chuyện gì xảy ra? Lục thiếu thể nhưng làm nền cho một nhân viên nhỏ của công ty Cẩm Tú! Hơn nữa còn bị lạnh nhạt?!

Nhất là cái cô trợ lý lúc đó, bộ dáng bị dọa sợ tè ra quần rồi.

Cô ta ôm bản thiết kế, run run rẩy rẩy rúc vào một bên, đã sớm không có sự kiên cường phách lối trước đó rồi.

Chung quanh có người không nhìn được bát quái, đứng ra nghị luận, "Cô gái đó thể nhưng có thể để cho Lục thiếu đi theo làm tùy tùng, rốt cuộc có lai lịch thể nào?"

"Không biết, những cô gái được gọi là tiểu thư danh giá, không phải đều truy đuổi phía sau của Lục thiếu sao, hôm nay làm sao lại thay đổi vị trí?"

"Sẽ không phải là Lục thiếu nghĩ nếm thử tư vị ‘ theo đuổi ’ một chút chứ, chị Uyển Uyển, đây là." Có người dưới sự hưng phấn, thể nhưng không thu lại lời nói, lôi kéo cả Ninh Uyển vào rồi.

Người đại diện của Ninh Uyển bất mãn trước tiên, bắn ra một loạt ánh mắt, bèn nhón trợn mắt nhìn người nọ một cái, người nọ bị sợ đến lập tức im lặng.

Ninh Uyển bỗng chốc bị đổ lên nơi đầu sóng ngọn gió, cô thật sự là nuốt không trôi cơn giận này, trơ mắt nhìn Lục Duật Kiêu đi mất không nói, còn

bị Cố Tử Mạt cho vào bẫy, trước sau cô ta đã vọt lên như vậy, đây là vì sao chứ!

Nhưng Ninh Uyển dù sao cũng là Ninh Uyển, thua trận, lại không thể đánh mất khí độ.

Quảng cáo đã quay xong, bây giờ cô đã thay quần áo xong, chẳng qua thời gian lâu dài, hóa trang trên mặt có chút phai nhạt, nhưng cô cũng không để ý nhiều như vậy, đẩy ra thợ trang điểm đang trang điểm lại cho mình, nói với người đại diện của mình: " Tôi có mấy câu muốn nói với Lục thiếu, tôi qua đó một chút."

Người đại diện kinh nghi, nhưng vẫn gật đầu.

Mọi người cũng là vừa mừng vừa sợ, cả đám không nhìn được nội tâm nhốn nháo, "Vẫn là chị Uyển Uyển của chúng ta lợi hại, cũng có thể nói chuyện với Lục thiếu, thật trâu bò."

Một người khác rất chân chó phụ họa, mặt mũi tràn đầy sùng bái mà nhìn theo bóng lưng Ninh Uyển, cảm thán lại khoa trương nói, "Chi Uyển Uyển của chúng ta là ai chứ, chỉ cần chị Uyển Uyển ra tay, cũng chưa có người đàn ông nào dẫn đo không được."

Ninh Uyển đã sớm nghe chán những lời khen tặng này, khéo môi kéo ra một nụ cười lạnh, cũng không để ý tới những người phía sau đó, liền hướng về phía Lục Duật Kiêu, chạy vội ra ngoài.

Lục Duật Kiêu đang cùng với Cố Tử Mạt xem hoa Tulip mới trồng trong vườn, cũng không có đi xa, Ninh Uyển liếc mắt liền thấy hai người đang sóng vai đứng cùng một chỗ.

Cô đứng mực đi tới, gật đầu với Lục Duật Kiêu, liền nói, "Lục thiếu, tôi không quản tốt người dưới, là do tôi thất trách, còn đối với toàn bộ mọi

chuyện đã phát sinh, tôi cũng phải chịu 90% trách nhiệm, thật xin lỗi, rất xin lỗi."

Người đàn ông khẽ ghé mắt, ánh mắt thâm thúy bình tĩnh, không dậy nổi nửa điểm gợn sóng, hỏi cô, "Tại sao?" Điểm mà anh chú ý đến, là chín mươi phần trăm trách nhiệm trong miệng Ninh Uyên.

Toàn bộ chuyện đã phát sinh, là cái bẫy liên hoàn vừa rồi!

Cố Tử Mạt cũng trầm ngâm nghe, Ninh Uyên ra ngoài nói xin lỗi cũng không ngoài ý muốn, nghệ sĩ vì hình tượng đẹp và tiền đồ của mình, không dám đắc tội bất kỳ một người đầu tư tiềm tàng nào.

Theo ý tưởng ban đầu của cô, Ninh Uyên nhất định sẽ mang theo cái cô trợ lý đó tới tạ tội. Nhưng thật bất ngờ, Ninh Uyên một mình chạy ra ngoài, không mang theo người đại diện ăn nói khéo léo, cũng không có mang theo cái cô trợ lý làm việc sai lầm, mà đơn độc đi gặp.

Có chút ý tứ!

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 111+94: Ngăn Cản Cô Gả Cho Anh Ấy

Ninh Uyển nhìn Lục Duật Kiêu một cái, liền cúi đầu, xoay người hướng Cổ Tử Mạt, hơi khom người chào cô, lẳng lẳng mở miệng, "Thật xin lỗi, tôi rất xin lỗi."

Cổ Tử Mạt có chút ‘ thụ sủng nhược kinh ’, Ninh Uyển kiêu ngạo như vậy, lại cúi cung xin lỗi cô, đây là tình tiết gì chứ!

Giống như loại phụ nữ như Ninh Uyển, cô cũng từng kiến thức qua rồi. Loại phụ nữ này, họ đối với những sự nỗ lực đã bỏ ra, muốn đạt được gì đó, nhất định sẽ liều mạng đi tranh đoạt, bể đầu chảy máu cũng sẽ không tiếc .

Ninh Uyển nói xin lỗi với cô, cũng coi như một loại trả giá, Ninh Uyển này, muốn có được cái gì?

Cô không biến sắc, ổn định trận tuyến, chờ Ninh Uyển mở miệng.

Ninh Uyển lui về phía sau một bước, nâng đầu, nhìn về phía hai người trước mặt, nói thẳng, "Kiêu tiên sinh là người nắm quyền của Hoàn Á, mà tôi chỉ là một nghệ sĩ nho nhỏ, dưới tay anh ta, tôi không thể không làm theo lời anh ta được."

Cổ Tử Mạt nghe, nhìn Lục Duật Kiêu bên cạnh một chút, liên hệ mọi chuyện trước sau, nói ra chuyện cũ, "Khó trách đúng lúc như vậy, là Kiêu Tử Hoài để cho cô đến gần tôi, sau đó để cho cô mang tôi đến buổi đấu giá?"

Kiêu Tử Hoài và Lục Duật Kiêu đối chọi gay gắt, cô đã biết , theo tính tình của Kiêu Tử Hoài, vì tính toán Lục Duật Kiêu, thiết kế một cái bẫy

như vậy cũng rất có thể.

Ninh Uyển gật đầu, "Đúng, là anh ta ra lệnh cho tôi, cho nên đi vào nơi diễn ra buổi đấu giá, là anh ta dẫn cô đi vào." Tiếp theo, ánh mắt của cô lại nhìn về hướng Lục Duật Kiêu, "Lục thiếu, đêm đó chúng ta gặp nhau ở quán bar, cũng là do anh Kiêu đã thiết kế trước, cho nên, bắt đầu từ chuyện đó, tôi nên nói với anh một câu xin lỗi."

Khóe mắt Lục Duật Kiêu thoáng qua tia nóng này điên cuồng, hếch mày, tròng mắt thâm thúy hướng về phía Ninh Uyển, đạm mạc nói, "Tôi đã biết, không cần để ở trong lòng."

Cố Tử Mạt kinh ngạc, Lục Duật Kiêu đã sớm biết rồi, sao anh không nói cho cô biết?

Mà giờ khắc này, giọng nói của anh với Ninh Uyển chính là khách sáo lại xa cách, hình như cũng không có linh tình, xem ra sự thẳng thắn của Ninh Uyển, đối với Lục Duật Kiêu mà nói, thật đúng là không đủ dính răng rồi.

Cô nhìn về phía Ninh Uyển, nhìn xem Ninh Uyển xoay mình thế nào.

Khóe miệng Ninh Uyển ngược lại mở ra một đường cong lớn, bên trong nụ cười kia, giống như là hàm chứa tùy ý thoải mái.

Cô nói, "Tôi chỉ là một nghệ sĩ nhỏ, là dựa vào công ty đại diện ăn cơm, nhưng mà tôi lại mò mẫm lẫn lộn ở trong ngành giải trí càng lâu, càng biết chân thành đáng quý thế nào, người và người ở chung, có thể thông qua sự đối trá nhất thời đạt được tình cảm lẫn nhau, nhưng càng sâu sắc, càng chân chính trao đổi tình cảm, lại càng cần sự chân thành." Nói tới chỗ này, cô dừng một chút, nhìn về phía Cố Tử Mạt, tiến lên cầm tay Cố Tử Mạt, nghiêm túc nói, "Phàm là làm việc, tôi đều chỉ cầu không thẹn với lòng, chẳng qua dưới sự áp bức của anh Kiêu, có một số chuyện tôi không làm không được, nhưng bình tĩnh mà xem xét, tôi cũng không muốn như vậy,

cho nên hôm nay nói rõ chân tướng với hai người, tôi mới có cảm giác thư thái."

Cố Tử Mạt nhìn tay mình bị Ninh Uyển cầm lấy, trong lòng dâng lên một trận chán ghét.

Cô rất muốn nói cho Ninh Uyển, nói chuyện thì cứ nói, đừng động tay động chân.

Mặc dù Ninh Uyển nói những điều này, về mặt logic cũng không có gì sai, nhưng cô vẫn không tiếp thụ nổi cái cô Ninh Uyển này, cảm giác như Ninh Uyển có ý đồ khác vậy.

Cô cũng không tỏ thái độ, chỉ mặc cho Ninh Uyển độc thoại.

Ninh Uyển cũng không bởi vì sự lạnh lùng của Cố Tử Mạt mà chán ngán thất vọng, mà lại dùng sức bắt lấy tay Cố Tử Mạt, giải thích, "Chuyện trong bồn tắm xuất hiện những mảnh thủy tinh nhỏ, tôi cũng thật bất ngờ, chẳng qua đối với việc này, để cho cô bị hiểu lầm, tôi cũng có trách nhiệm, thẳng thắn mà nói, tôi là cố ý tìm cô trợ lý kia về là để đối phó cô, nhưng mà tôi lại không ngờ rằng, vậy mà cô ta lại dùng cái loại đó thủ đoạn hèn hạ đó đi đối phó với cô."

Khóe miệng Cố Tử Mạt giật giật, cái cô Ninh Uyển này, đang nói rõ ngọn ngành với cô sao?

Chỉ nghe thấy Ninh Uyển nói tiếp, "Ở trong làng giải trí nhiều màu này, dùng cái loại phương thức này đi đối phó người khác, cũng không phải ngẫu nhiên, tôi cũng khắc sâu với những thủ đoạn hung ác này, nhưng mà tôi ở trên vị trí này, cho dù tôi không chủ động sử dụng thủ đoạn, thì người ở phía dưới, cũng sẽ làm thay tôi, đối với mấy cái này, tôi cũng thấy rất bất đắc dĩ. Nhưng cô yên tâm, chuyện này, tôi nhất định sẽ xử lý tốt, cho cô một cái công đạo."

Cố Tử Mạt nghe đến đó, bắt được lời của cô ta, liếc nhìn cô ta hỏi, "Xử lý như thế nào?"

"Để cô ta xin lỗi cô, tôi cũng sẽ công khai nói lời xin lỗi, cô thấy thế nào?"

Cố Tử Mạt cười với cô ta, thử tránh ra tay của cô ta, Ninh Uyển thật không có làm khó cô, thuận theo buông tay ra.

Tay Cố Tử Mạt lấy lại được tự do, cô thử hoạt động cổ tay của mình, "Cũng không cần giống trống khua chiêng lớn như vậy, điều tôi muốn cũng không phức tạp như vậy, tôi chỉ muốn tát cô ta một cái là được rồi. Đối với cái cô trợ lý đó, tôi cực kỳ chán ghét, chính là một cái tát này, bọn họ còn chưa đi đi, trước mặt bọn họ, tôi tát cô ta một cái, cô ta cũng không coi như là bị thiệt thòi."

Ninh Uyển nhớ lại chuyện lần trước, gật đầu một cái, "Quả thật cô ta nợ cô, bộ lễ phục đó, không phải trách nhiệm của cô." Toàn bộ lời nói, đều không chê vào đâu được.

Cố Tử Mạt cười cười, liền quay đầu đi trở về, tay lại bị Lục Duật Kiêu bắt lấy từ phía sau.

"Một cái tát? Sao anh không biết!" Người đàn ông vận lông mày, giống như đầy bụng lo lắng, cảm giác mình không nên không biết chuyện một cái tát kia, lại giống như đang trách móc nặng nề cô, ghét bỏ cô không nói cho anh biết chuyện một cái tát kia.

Cố Tử Mạt dùng một cái tay khác ấn lên mu bàn tay anh, ý bảo anh an tâm, "Oan có đầu, nợ có chủ, em là có oan ôm oan có cừu báo cừu, để tự em đi thôi."

Lục Duật Kiêu tiếp tục vận lông mày, nhỏ giọng hỏi cô, "Em xác định mình có thể giải quyết?"

Đương nhiên cô biết đây là anh quan tâm cô, cô trịnh trọng gật đầu với anh một cái, "Em tin tưởng bản thân, anh cũng nên tin em, hơn nữa, đây là địa bàn của anh, anh còn sợ bọn họ tạo phản trên địa bàn của anh hay sao?"

"Cũng không đến mức đó." Người đàn ông suy nghĩ một chút, nói.

"Vậy thì tốt, anh cứ thoải mái đi, em đi một chút trở về." Cô lấy tay của anh, dời đi khỏi cánh tay của mình, gật đầu với anh một cái, liền quay lại cùng Ninh Uyển.

Cố Tử Mạt là nhân vật nổi bật nơi đầu sóng ngọn gió, từng bị nói chuyện say sưa, lần này cùng đi vào với anh hậu Ninh Uyển, lại càng làm oanh động.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía họ, Cố Tử Mạt quét mắt, đang ở góc tường chỗ tối, phát hiện cái cô trợ lý xấu xí đó, cô chạy qua bên đó, từ khoảng cách 2 mét, hỏi cô ta, "Thấy tôi tới, có thấy khủng hoảng hay không?"

Cơ thể cô trợ lý co rụt lại, ánh mắt sợ hãi nhìn về phía Ninh Uyển.

Ninh Uyển tiến lên một bước, thất vọng cực độ nói: " Sự tình đã được điều tra rõ ràng, cô làm tôi quá thất vọng rồi!"

Ánh mắt của Cố Tử Mạt, trong lúc đó lưu động từ cô trợ lý sang Ninh Uyển, đột nhiên cười một tiếng, lại nhắm ngay mũi nhọn về phía cô trợ lý nhỏ này, "Bị vạch trần, có phải rất khủng hoảng hay không? Hoặc là nói, cô chính là không cam lòng, muốn vu oan cho tôi một lần nữa, thật đáng tiếc, thực ra tôi không nên tìm chứng cứ, nên trực tiếp vu oan cho cô, cũng tốt để cô nếm thử cảm giác bị vu oan một chút."

Cô trợ lý này rõ ràng là bắt nạt kẻ yếu, vào lúc này, sợ đến mức chân run cầm cập rồi.

Vốn dĩ ý định của Cố Tử Mạt là, theo tính tình của cô trợ lý nhỏ này, có thể sẽ có phản kích, nhưng không nghĩ rằng, cô trợ lý nhỏ này lại chỉ đơn giản, biểu lộ sự sợ hãi.

Cô cố ý dùng ngôn ngữ kích cô ta một lần nữa, "Có phải tôi quá bụng dạ hẹp hòi hay không, có phải muốn châm chọc khiêu khích tôi, nhưng cái gì cũng không dám nói hay không? Có câu nói rất hay, làm việc sai trái đều phải trả giá, bây giờ cô đã tin chưa."

Cô trợ lý nhỏ này vẫn run rẩy, hàm răng cắn thật chặt, không nói gì.

Cố Tử Mạt chợt cảm thấy không thú vị, nhưng cái tát này vẫn phải cấp.

Tiến lên một bước, liền vung tới một cái tát.

Cô trợ lý nhỏ sau khi bị đánh, bụm mặt, cúi đầu, vẫn không hề nói một câu.

Cố Tử Mạt không còn hứng thú, nhéo nhéo lòng bàn tay bị đau, liếc Ninh Uyển một cái, liền đi ra ngoài.

Ninh Uyển lại đuổi theo, Cố Tử Mạt không biết Ninh Uyển có ý gì, "Cô làm cái gì?"

"Tôi chỉ muốn nói cho cô biết một chuyện." Nụ cười trên mặt Ninh Uyển tươi như hoa, đang tự tin nở rộ.

Cố Tử Mạt lui về phía sau một bước, cách Ninh Uyển một khoảng cách, cân nhắc lời nói, nói: " Cô nói đi, tôi nghe ."

Thực ra thì cô càng muốn nói rằng, biết cô nói ra sẽ không là lời gì hay rồi, nhưng tôi vẫn gắng gượng nghe một chút thôi.

Cô hiểu rất rõ loại phụ nữ như Ninh Uyển này, tính cách quá mạnh mẽ, khó đối phó, làm cho người ta không thể nào xuống tay, giống như hiện tại.

Ninh Uyển sửa lại tóc mai rơi xuống hai bên má mình một chút, lúm đồng tiền xoáy mở, "Tôi muốn giải thích một chút, tôi thực sự thích Lục thiếu, không đơn thuần chỉ vì thân phận của anh ấy."

"Sau đó thì sao?" Cố Tử Mạt chờ cô ta nói tiếp.

"Nhưng mà tôi lại nhìn ra được, hiện tại tình cảm của hai người rất tốt, lần đầu tiên trong đời tôi nghĩ đến việc lựa chọn rút lui."

"Thật là khó có được." Cố Tử Mạt nhỏ giọng, bình luận.

Ninh Uyển lắc đầu, "Tôi cảm thấy mình lựa chọn rất sáng suốt, nhưng vẫn cảm thấy rất hối hận, ngay từ lần đầu tiên gặp anh ấy, thì tôi nên nắm ngay lấy cơ hội rồi."

Đương nhiên Cố Tử Mạt biết, Ninh Uyển sẽ không tự nhiên mà nhắc tới lần đầu tiên gặp mặt.

Cô nhớ, sau khi cô và Lục Duật Kiêu nhận giấy chứng nhận, Lục Duật Kiêu đã từng giải thích cho cô, cái ‘ một cây Lê Hoa ’ đó, lúc ấy Lục Duật Kiêu nói, ‘ một cây Lê Hoa ’ là người quen.

Nói như vậy, Ninh Uyển cũng không có nói láo.

Khóe miệng cô nhiễm cười, cũng không quanh co lòng vòng với Ninh Uyển, gọn gàng dứt khoát nói: " Cô nhắc tới lần đầu tiên gặp mặt của hai người, là khoe khoang trá hình, là cố ý đâm tôi? Cô cứ nói thẳng đi, mục đích của cô."

"Cô thực sự rất thông minh." Ninh Uyển vui lòng khen ngợi.

"Cám ơn, cô vẫn là nói đi." Cô đây ai đến cũng không cự tuyệt.

Ninh Uyển cẩn thận nhìn chung quanh một chút, xác nhận xung quanh không có ai sau, mới nói, "Lúc ấy tôi cũng không biết anh ấy là ai, giống

như phần đầu của phim thần tượng, tôi bò lên giường của anh ấy, nhưng thật bất hạnh, tôi bị cự tuyệt."

Cố Tử Mạt thờ gập một cái, nhưng vẫn giả bộ bình tĩnh, dùng giọng nói hết sức châm chọc nói, "Xem ra sức quyến rũ của anh hậu, chẳng qua cũng chỉ như thế."

Sắc mặt cô như thường, nhưng nội tâm đã sớm hiện lên gợn sóng, nhìn ở khoảng cách gần, hóa trang trên mặt Ninh Uyển đã nhạt đi, nhưng cô ta vẫn đẹp như thế, giống như lời bình luận của giới truyền thông vậy, đẹp đến rung động lòng người, có thể làm cho người ta ấn tượng cô cùng.

Rất khó tưởng tượng, một báu vật như vậy, đã từng leo lên giường Lục Duật Kiêu? !

Nghĩ tới đây, lại đủ để cho cô kinh tâm động phách.

Lúc Lục Duật Kiêu còn là một truyền thuyết, lại có bao nhiêu cô gái, cố gắng bò qua giường của anh !

Ninh Uyển cũng là người thông minh, không có tiếp tục nói hết, mà vì mình giải vây nói: " thật ra thì không có gì, đây đều là chuyện đã qua, cô yên tâm, tôi sẽ không làm những chuyện tương tự như ngày hôm nay nữa, tôi đã nhận được bài học rồi."

Khóe miệng Cố Tử Mạt nhếch lên, nhắc nhở cô ta, "Hóa trang của cô bị nhòe rồi."

Mình tinh rất là coi trọng hình tượng, bình thường đặc biệt thích soi gương, đều là bệnh nghề nghiệp, Ninh Uyển cũng không ngoại lệ.

Nghe Cố Tử Mạt nói như vậy, cô giật mình tìm gương trên người, muốn nhìn khuôn mặt mình một chút.

Cố Tử Mạt không rảnh thưởng thức Ninh Uyển tay vịn chân loạn, đơn giản để lại cho Ninh Uyển một bóng lưng.

"Tôi ghét nhất loại người như cô, tự cho mình là người phụ nữ thông minh!" Ninh Uyển nhìn bóng dáng xinh đẹp cách đó không xa, giày cao gót dưới chân, hung hăng nặng nề xuống mặt đất.

Trong giới giải trí, phụ nữ thông minh chỗ nào cũng có, còn không phải, cũng bị cô hung hăng giam ở lòng bàn chân, giam gậy cánh, cuối cùng cả đời thoát thân không được!

*

Lục Duật Kiêu cố ý muốn trở về ‘ nhà ’ cùng với Cố Tử Mạt, điều này làm cho Cố Tử Mạt dở khóc dở cười, nhưng hai người mới vừa hòa hảo, chuyện sau này dù sao cũng phải thương lượng tốt, cô không có cách nào khác, chỉ có thể dẫn anh về nhà.

Hai người tay nắm tay về đến nhà, lại thấy được một vị ‘ khách quý ’ ở cửa.

Kiều Tử Hoài một đầu tóc đỏ rực, làm cho người ta xem nhẹ cũng khó.

Cố Tử Mạt sau khi nhìn thấy Kiêu Tử Hoài, phản ứng đầu tiên chính là nhìn về phía Lục Duật Kiêu ở bên cạnh.

Sắc mặt Lục Duật Kiêu cũng chưa thay đổi, nhưng tay cầm tay cô, lại nắm thật chặt, thông qua động tác nhỏ này, cô rõ ràng cảm thấy cảm xúc của Lục Duật Kiêu không giống bình thường.

Lúc cô nhìn thấy Kiêu Tử Hoài, theo bản năng, liền dừng bước. Kiêu Tử Hoài trong miệng Ninh Uyển, làm đổi mới nhận thức của cô về Kiêu Tử Hoài.

"Hi, hai người khỏe chứ." Ngược lại Kiều Tử Hoài hào phóng chào hỏi bọn họ.

Lục Duật Kiêu nhàn nhạt liếc nhìn anh ta một cái, chằm chọc mở miệng, " Phí quản lý tài sản tháng này, coi như là nộp vô ích rồi, không biết có thể lấy lại hay không."

Kiều Tử Hoài cũng không sợ anh, vén lọn tóc rơi trước trán, rất không quan tâm nói: " Tôi trả lại cho anh."

Cố Tử Mạt không nhìn nổi, nắm lấy tay Lục Duật Kiêu, ra hiệu cho anh, anh không cần mở miệng.

Sau đó hướng về phía Kiều Tử Hoài nói: " Món lễ phục anh đưa, tôi tiếp nhận rồi, bởi vì vốn dĩ đó là trách nhiệm của anh."

"Đó là tự nhiên, cô cứ việc nhận lấy là tốt rồi." Kiều Tử Hoài trả lời cợt nhả.

Cố Tử Mạt khẽ cười với anh ta, sau đó nghiêng đầu, giống như vô tội nói, "Ừ, nếu nói như vậy, món nợ giữa chúng ta coi như rõ ràng, vậy anh tới đây, muốn làm gì thế?"

"Khuyên can cô." Kiều Tử Hoài thốt ra ba chữ.

Cô bối rối, cấu tạo não bộ của người này khiến người khác không thể giải thích nổi, cô nhìn Lục Duật Kiêu, thấy trên mặt Lục Duật Kiêu cũng không có gì khác, liền tiếp tục hỏi Kiều Tử Hoài, "Anh muốn khuyên tôi cái gì? Chúng ta cũng không quen thuộc."

Cô cố ý cường điệu, giữa bọn họ không quen.

"Chúng ta đã từng bí mật gặp gỡ, sao có thể coi là không quen thuộc chứ, Tiểu Mạt Mạt, em cũng không thể vô tình gạt bỏ tất cả những gì chúng

ta đã trải qua." Lúc nói lời này, cơ thể Kiều Tử Hoài liền nghiêng về phía Cố Tử Mạt trước mặt, đôi mắt hoa đào nhìn chăm chăm Cố Tử Mạt, bên trong ánh sáng lung linh.

Cố Tử Mạt run rẩy, đè lại vị trí trái tim của mình, "Anh đừng dọa tôi như vậy." Đột nhiên biến thành ‘ Tiểu Mạt Mạt ’, cái tên thân mật vị Kiều thiếu gia này ban cho, cô thật sự là vô phúc tiêu thụ.

Cô nghiêm mặt, hít một hơi, nói cho anh ta biết, "Anh đừng dẫn một chút đi, đừng kéo đông kéo tây, lời kéo làm quen với tôi."

Lúc này Kiều Tử Hoài mới thẳng người lên, khiêu khích nhìn về phía Lục Duật Kiêu, lại vẫn đang nói chuyện với Cố Tử Mạt, "Vì để cho em hạnh phúc, tôi phải ngăn cản em gả cho anh ta."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 112+95: Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Đến

Lời này cho dù là ai nghe, đều sẽ cảm thấy khiếp sợ lại buồn cười, huống chi người trong cuộc Cố Tử Mạt.

Cô nghe xong, khẽ mím môi, không thể làm gì thở dài, dùng giọng điệu rất bình thường, không thể nề hà nói với Kiều Tử Hoài: " Tôi đã lập gia đình, tôi cũng cảm thấy mình rất hạnh phúc, cũng không cần anh phải quan tâm."

Từ lúc giả mạo thân phận của Lục Duật Kiêu, đến bây giờ âm hồn bất tán, Kiều Tử Hoài vẫn lượn quanh ở bên người cô, cô lại là càng ngày càng xem không hiểu Kiều Tử Hoài đây là vì cái gì.

Rõ ràng là có quan hệ đối chọi gay gắt với Lục Duật Kiêu, mâu thuẫn giữa những người đàn ông, nên dùng cách thức của đàn ông để giải quyết, nhưng hai người bọn họ lại hoàn toàn không tuân thủ cái quy tắc thông thường này, cố tình mỗi lần giao chiến, đều vui lòng lôi kéo cô trước tiên.

Nếu là cô không ở bên Lục Duật Kiêu, thì cô hoàn toàn có thể giống như trước, nói rõ lập trường với hai người đàn ông này, Nhất Phách Lưỡng Tán, sau đó bản thân phui mông chạy lấy người, không dính dáng chút nào nữa.

Nhưng mà đến bây giờ lại không giống vậy, cô là vợ của Lục Duật Kiêu.

Nụ cười trên mặt Kiều Tử Hoài sâu hơn, hai bên má hiện lên lúm đồng tiền, anh ta đến gần Cố Tử Mạt, cười nói, "Những hạnh phúc này chỉ là tạm thời mặt ngoài, em có thể tin chắc, nó có thể dài lâu?"

Anh ta giả hoạt nhìn Lục Duật Kiều một cái, thấy Lục Duật Kiều cũng không có ý tứ ngăn cản anh ta, anh ta liền to gan cúi người, ghé sát vào lỗ tai cô, nhỏ giọng nói, "Bi kịch của Lâm Nhược Thủy là thế nào, cô còn nhớ rõ sao?"

Nói xong, thắt lưng của anh ta trong nháy mắt lại thẳng tắp, thị uy nhìn Lục Duật Kiều một cái.

Gần như là theo bản năng, Cố Tử Mạt đột nhiên lui về sau mấy bước, cô khẩn trương dùng tay trái nắm lấy khuỷu tay phải của mình, để cho bản thân bình tĩnh chút, mới nói, "Tôi đều nhớ, tôi càng nhớ rõ, những điều tôi đã phân tích cho anh nghe kia."

Cô nhìn ra ngoài, Kiều Tử Hoài và Lục Duật Kiều, đều là cao thủ đặt bẫy.

Ban đầu Kiều Tử Hoài kể chuyện cũ của Lâm Nhược Thủy, chính là cho cô tấm gương, nhà họ Lục là đại gia đình ăn tươi nuốt sống, nếu cố gả vào đó, kết cục chắc chắn cũng sẽ giống như Lâm Nhược Thủy vậy, thua mất tất cả, cuối cùng ngay cả hài cốt cũng không còn.

Nhưng thật thú vị là, cô cảm thấy, ban đầu những lời cô đánh giá về Lâm Nhược Thủy kia, vừa vặn cũng có thể dùng đến nơi này.

Cô mặc kệ nhà họ Lục khủng bố cỡ nào, nhưng tóm lại là muốn ném thủ, chưa vào trận, đã la hét muốn lùi bước, cũng không phải tác phong của cô!

Cô lui về phía sau một bước, đứng cùng trên một trục hoành với Lục Duật Kiều, ánh mắt kiên định lạ thường nhìn về phía Kiều Tử Hoài, bình tĩnh nói: "Tôi mặc kệ có thể lâu dài hay không, nhưng luôn luôn nỗ lực, không có gan đi ném thủ hạnh phúc, thì từ lúc bắt đầu đã nhất định không có hạnh phúc rồi. Duật Kiều đã từng vì tôi mà kiên trì nhiều lần như vậy, tôi cũng nguyện ý vì anh ấy kiên trì một lần."

Đây là lần đầu tiên, theo bản năng cô gọi ra tên của anh.

Vào giờ phút này, cô so bất luận kẻ nào đều hiểu biết rõ ràng, người đàn ông trước mắt này, vì chạm đến lòng của cô, đã từng kiên trì nhiều lần như vậy, mà cô, cũng cam tâm tình nguyện kiên trì vì anh.

Đôi mắt cô, từ từ chuyển sang anh.

Lục Duật Kiều cũng nhìn về phía cô, đôi mắt sắc của anh, u ám sâu thẳm như thường ngày, làm cô vừa nhìn cũng nhìn không thấy đáy, nhưng trên khuôn mặt anh, lại là vẻ mặt vui mừng mà thường ngày không thấy được.

Cũng cùng lúc này, tay của anh, nắm lấy cổ tay của cô.

"Tử Hoài, cảm ơn sự quan tâm căn dặn của anh, điều anh muốn biết, có lẽ bây giờ anh cũng đã có đáp án rồi. Có một số việc, từ lúc bắt đầu, đã định trước rồi, ai cũng không thể sửa đổi được, anh và tôi, cũng không được." Lục Duật Kiều nói chậm chạp, giọng điệu mặc dù là không hề gợn sóng, nhưng nói những thứ này thì lại mang theo một cỗ áp lực vô hình, làm cho người ta thở không nổi.

Cố Tử Mạt mê mang nhìn Lục Duật Kiều một chút, lại nhìn Kiều Tử Hoài mặt mũi căng thẳng một chút.

"Anh hoàn toàn không có cách nào bảo đảm an toàn của cô ấy, vậy hãy để tôi nhận lấy, chẳng phải là càng giúp anh đỡ tốn sức hơn sao? Nhưng cũng không sao, chờ đến lúc anh ngay cả bản thân cũng không thể chu toàn, tự nhiên sẽ tự nguyện đưa cô ấy đến bên cạnh tôi thôi, dù nói thế nào, anh cũng vẫn tin tưởng năng lực của tôi, không phải sao?" Kiều Tử Hoài chột cười lạnh.

Lục Duật Kiều cũng không lộ ra nụ cười giống như bình thường, mà chậm rãi dời ánh mắt lên người Cố Tử Mạt, âm thanh mang theo sự mê hoặc đầy ma mị, "Tử Mạt, chúng ta về nhà."

Nói xong, anh mím môi, xoay người đi tới trước cửa.

Mà Kiều Tử Hoài cũng không cam tâm, vượt qua đưa tay ngăn lại động tác của anh, lạnh giọng, nói, "Bây giờ anh chỉ tự tin nhất thời, tương lai sẽ như thế nào, anh hoàn toàn không biết, anh sẽ hại cô ấy, anh có biết hay không? Anh có thể cam kết cho cô ấy được cái gì? Anh có thể bảo đảm điều gì với cô ấy? Anh sống ở nhà họ Lục nhiều năm như vậy, vẫn không thể hiểu được cái đạo lý kia sao, có đôi khi, anh càng muốn cho cô ấy thật nhiều yêu thương, trên thực tế lại khiến cô ấy phải chịu đựng sự tổn thương càng sâu hơn."

Lục Duật Kiều đột nhiên dừng bước, nói với Kiều Tử Hoài: " Chúng ta ra đằng kia nói chuyện một chút."

"Chờ anh một chút." Giọng nói Lục Duật Kiều êm dịu, nhẹ hôn lên trán Cố Tử Mạt một cái.

Cố Tử Mạt kinh ngạc, hai người đàn ông này, cũng ngả bài rồi, chân chính đối chọi gay gắt, hình như thực sự tới rồi.

Cô do dự có nên theo sau hay không, nhưng ánh mắt của Lục Duật Kiều cũng đang nói với cô, không cần theo sau, anh có thể giải quyết. Cô suy nghĩ một chút, vẫn lựa chọn đứng yên tại chỗ, gật đầu một cái với anh.

Lục Duật Kiều lấy được câu trả lời của cô, xoay người đi, chỉ một phương hướng, cùng Kiều Tử Hoài, bước về hướng đó vài bước.

Dưới ánh sáng của bóng đèn, anh vung một quyền không hề báo trước lên gò má của Kiều Tử Hoài, trên hành lang yên tĩnh thậm chí có thể nghe được âm thanh xương cốt chạm vào nhau.

Hình ảnh này giống như một động tác chậm, làm cho người xem duy nhất ở đây, Cố Tử Mạt nhìn đến sửng sốt.

Mới vừa rồi Cổ Tử Mạt đứng một bên nhìn, hai người đàn ông này, một người cao lớn tuấn mỹ, một đẹp trai đóm dáng, sóng vai đi đến một vị trí, nếu không phải cô biết rõ quan hệ đối đầu giữa bọn họ, sợ rằng cô sẽ lầm tưởng bọn họ đang đùa bỡn đâu.

Mà một giây sau, lại là sự công kích bằng vũ lực, thật đúng là —— ngoài dự đoán mọi người!

Lực bộc phát của Lục Duật Kiêu, quá mức cường đại, lúc một quyền kia giáng xuống, Kiêu Tử Hoài gần như là không hề phòng bị.

Vào giờ phút này, ánh mắt sắc bén của Lục Duật Kiêu giống như một thanh kiếm sắc bén, trực tiếp bức Kiêu Tử Hoài, "Tốt nhất đây sẽ là lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh mơ ước người phụ nữ của tôi, cũng là một lần cuối cùng anh được phép nói lung tung như vậy."

Nói năng có khí phách, nói chắc như đinh đóng cột.

Đàn ông một khi dính đến những vật sở hữu trân quý của mình, sẽ dẫn phát ra tính cách cuồng bạo dã man, làm người ta ghen hòng nhìn trân trối.

Đôi mắt đẹp của Cổ Tử Mạt nhìn chăm chăm, ngoại trừ khiếp sợ vẫn là khiếp sợ.

Cho đến khi Lục Duật Kiêu đi đến bên cạnh cô, cô vẫn là vẻ mặt đầy kinh ngạc.

Ở trong thế giới của cô, người đàn ông này giống như là thần, đến giờ phút cuối cùng của nguy nan sẽ giải cứu cô khỏi nơi nước lửa, cô nhớ nụ cười của anh, nhớ lời nói thì thầm của anh, nhớ sự thâm trầm của anh, cũng nhớ những quý kế phúc hắc của anh, nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, anh cũng sẽ giận dữ, cũng sẽ đánh nhau, cũng sẽ cho người khác lời cảnh cáo bá đạo.

"Hù dọa đến em?" Người đàn ông cầm tay của cô, quan tâm hỏi cô.

Trước khi anh động thủ, cố ý dẫn dò cô ngồi một bên, vì sợ thương tổn đến cô, không ngờ cẩn thận mấy cũng có sơ sót, cô nhìn thấy, hình như hơi bị hù dọa chút.

Bị anh quan tâm hỏi han, lúc này Cố Tử Mạt mới hồi hồn, sững sờ trở tay bắt lấy tay anh, "Anh có bị thương không, có đau hay không?"

Lực tương hỗ lẫn nhau, vừa rồi lúc anh động thủ, ra sức lớn như vậy, cô đứng ở một bên, đều nghe được tiếng xương cốt va chạm vào nhau, một đập này đi xuống, không thể nào không đau .

Ngày trước cô nhìn tay của anh, cảm thấy xương tay của anh khớp thon dài, rất thích hợp với việc viết lách, mà bây giờ, anh lại dùng bàn tay ngay cả phụ nữ cũng phải hâm mộ đắm xuống như vậy, thật đúng là có điểm —— rung động lòng người.

Theo bản năng, cô liền bắt đầu lo lắng cho anh.

Lục Duật Kiêu nhếch môi, nói, "Không có việc gì, đừng khẩn trương." Liền khiêu khích nhìn về phía Kiêu Tử Hoài.

Kiêu Tử Hoài chưa bao giờ là người biết chịu thua thiệt, nhưng mà giờ phút này, ngược lại anh lại không có ý định phản kích, nguyên nhân để anh không phản kích, không phải vì vũ lực của Lục Duật Kiêu, mà là ánh mắt lo lắng của Cố Tử Mạt dành cho Lục Duật Kiêu.

Rõ ràng hôm nay tới là vì nhiệm vụ, vậy mà anh, không có thương tổn được bọn họ, lại khiến cho bản thân thương tích đầy mình, tim của anh thế nhưng giống như bị đá thương thật mạnh rồi.

Từ trước đến nay anh chưa từng nhếch nhác, lấy tay lau đi vết máu trên khóe môi, khổ sở chuyển tầm mắt, ngượng ngùng rời đi.

Lục Duật Kiều sợ Cổ Tử Mạt sẽ quan tâm Kiều Tử Hoài, mở cửa nhà, nhanh chóng kéo Cổ Tử Mạt vào trong.

"Anh ta." Cô mới nói ra một chữ, còn lại tất cả vấn đề đều bị anh nuốt vào.

Cổ Tử Mạt bị anh giữ chặt bả vai, đặt trên ván cửa, thân thể khổng lồ nóng bỏng theo sát mà đến, nụ hôn nóng bỏng kịch liệt trong nháy mắt khi cô bất ngờ công thành đoạt đất. Trong nháy mắt hơi thở nam tính bao vây lấy cô, mạnh mẽ lại bá đạo như vậy.

Hô hấp càng ngày càng khó khăn, không khí sắp bị anh rút sạch, thật may là lúc này, cuối cùng anh cũng buông cô ra.

Cổ Tử Mạt há miệng thở dốc, chỉ trong chốc lát, mà môi anh đã sưng đỏ, bị anh làm cho trơn bóng lại càng phát ra đỏ bừng sáng óng ánh.

"Anh. Đây là?" Xảy ra chuyện gì, lại khiến cho anh hôn cô mãnh liệt như vậy.

Ánh mắt Lục Duật Kiều xuất hiện vết đỏ, trong mắt không những chỉ có vẻ mệt mỏi, còn có vẻ lo lắng nồng đậm không tan được. Anh nâng tay nhỏ bé của cô lên, chột dán lên ngực của anh.

Cổ Tử Mạt giật mình, bởi vì cảm nhận được nhịp đập lộn xộn dưới lòng bàn tay, tiếng tim đập không theo quy tắc gì.

"Tử Mạt, đây là trái tim của anh, em có cảm nhận được không, nó đều thuộc về em rồi." Ánh mắt của anh nóng rực, dường như muốn cắn nuốt cô, giọng nói vô cùng nghiêm túc, trầm thấp đến say lòng người, "Cả trái tim đều là của em, em nhất định phải quý trọng nó, giữ kỹ nó, còn nữa, tin tưởng nó."

"Em." Tinh thần của cô, đều ở trong mê loạn.

Nhìn dáng vẻ của anh, anh đang hốt hoảng cùng cấp bách như vậy, sức tay anh đặt trên tay cô lớn như vậy, giống như muốn ấn tay cô vào trong ngực của anh, để cho cô moi trái tim của anh ra, sau đó lôi ra xem.

Lời nói của Kiều Tử Hoài, thật sự có sức uy hiếp lớn như vậy sao?

Cô không phải đã bỏ lỡ cái gì chứ!

"Tử Mạt, hãy nói cho anh biết, em có thể làm được." Anh chống lên cái trán hơi lạnh của cô, ánh mắt u ám vắng lặng, mang theo sự bất đắc dĩ cùng buồn bã.

Lời tiên đoán của Kiều Tử Hoài không phải không có căn cứ, lại thể nghiệm sự đáng sợ khi mất đi cô một lần nữa, lại một lần nữa hiểu rõ, cô đối với anh là sự tồn tại quan trọng đến mức nào.

Một quyền giáng xuống Kiều Tử Hoài kia, không chỉ là bởi vì ân ân oán oán giữa hai người đàn ông, mà là cái câu nói kia của Kiều Tử Hoài đâm trúng vết thương của anh —— anh càng muốn cho cô thật nhiều tình yêu, trên thực tế cũng là làm cho cô phải chịu sự tổn thương càng sâu sắc hơn!

Yêu càng sâu, tổn thương càng lớn!

Anh xem qua nhiều lắm quang cảnh, cũng xem qua quá nhiều buồn vui của cuộc đời, một câu nói này, bỏ qua lời nhắc nhở của Kiều Tử Hoài, càng quẩn chặt lấy tim của anh, nắm tim anh đau nhói!

Gió thổi báo giông tố sắp đến, nghĩ đến những thứ không thể xác định kia, sắc mặt của anh tái nhợt, môi mỏng khê mím, có cảm giác cực kỳ thất bại.

Cô đã quen với dáng vẻ rạn rờ của anh, cho nên nhìn thấy nét mặt không nên xuất hiện trên mặt anh thì tim bỗng dừng căng thẳng.

Trong phút chốc, cũng hiểu hàm nghĩa trong lời nói của anh.

Anh đặt ‘ tin tưởng ’ ở cuối cùng, đây cũng là điều anh quan tâm nhất .

Anh muốn cô tin tưởng tấm lòng của anh, tin tưởng tình yêu của anh, lo sợ cô sẽ không tin tưởng anh nữa!

Ánh mắt của cô dịu dàng lướt qua khuôn mặt anh tuấn của anh, đầu ngón tay mơn trớn cặp chân mày đang nhẹ chau, cô nghĩ, cô đã đắm chìm, không chỉ có luân hãm vào trong sự dịu dàng của anh, còn luân hãm vào sự mềm yếu và đau lòng anh chỉ toát ra vì cô hơn nhiều.

"Em đồng ý với anh, em tin tưởng anh. Anh cũng phải tin tưởng em, nếu em không tin anh, thì lúc em chịu ảm ức, sao em có thể tìm anh sưởi ấm chứ, em tìm anh, không phải là bởi vì muốn chèn ép người nào, em muốn dựa vào, không phải là thân phận của anh, mà là anh, đơn thuần là chính anh. Duật Kiều, em chỉ có anh." Đây là lần thứ hai cô gọi tên của anh, lại cảm thấy càng kêu càng thuận.

Anh có hai tên, mỗi cái đều sẽ trở thành điều tốt đẹp trong lòng cô.

Lấy được sự hứa hẹn cùng thẳng thắn của cô, Lục Duật Kiều mới chậm rãi lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng, cúi người, tế tế mật mật khẽ hôn cái trán của cô lại lan dần xuống dưới, cô nhắm mắt lại dùng tâm cảm nhận, trong nháy mắt lúc bốn cánh môi tiếp xúc thì dâng hiến bản thân.

Vừa hôn xong, cô tựa vào trước ngực anh thở dốc, long mi cong vút như cánh bướm nhắm lại tạo thành một đường viền, đôi môi mềm mại yêu đã, với sắc màu đỏ ửng, để lộ sự hấp dẫn mê người.

Tay Lục Duật Kiều kéo vòng eo không đủ một nắm tay của cô, "Tử Mạt." Giọng của anh khàn khàn như tiếng cát đá bị nghiền nát, hấp dẫn đến khiến cô gần như chết đuối trong đó.

"Hả?" Cô nâng tầm mắt, ánh mắt long lanh nhìn vào ánh mắt sâu thẳm của anh, giơ cánh tay lên, quấn lên cổ của anh, chủ động đưa lên một cái hôn, "Có phải rất thích em hay không?"

"Ừ, rất thích, đặc biệt thích." Người đàn ông thẳng thắn.

Đồng thời, anh ôm lấy cô khỏi mặt đất, xoay người đi vào phòng ngủ.

Cẩn thận đặt cô trên giường lớn, ngón tay thon dài, tỉ mỉ phác họa trên khuôn mặt cô.

Lòng cô run rẩy, trong mắt hiện ra vẻ bối rối cùng ngượng ngùng.

Mặc dù trước hôm nay từng có quá một lần, nhưng lần này, cô vẫn không tránh khỏi mắc cỡ đỏ bừng mặt.

Anh cúi người, môi mỏng lại gần bên tai của cô, ngón tay thon dài xẹt qua xương quai xanh tinh xảo của cô, giọng nói nhỏ nhẹ trầm thấp, "Đừng thẹn thùng, giao cho anh là được."

Luôn cho là sự tự chủ của mình không ai có thể địch được, song lần kích động này, anh gần như không thể áp chế nổi.

Cô đẹp như vậy, luôn có thể thu lấy tất cả tâm hồn anh.

Đào chi yếu yếu, chúc chúc kỳ hoa.

.....

Khi Lục Duật Kiều tỉnh lại, cũng không thấy Cố Tử Mạt ở bên cạnh, trong một thoáng anh đã nghĩ đến Kiều Tử Hoài xâm nhập, kinh nghi lên, lật người liền đi tìm cô, cuối cùng cũng tìm được cô ở phòng bếp.

Lúc anh đi tới, Cố Tử Mạt đang đưa lưng về phía anh, mái tóc dài hơi ướt xỏa tự do, chân trần, đồ ngủ mỏng manh, khiến cô càng có vẻ yếu đuối.

Dưới ánh đèn u ám, anh chỉ có thể nhìn thấy cô cúi xuống, không thấy rõ biểu tình trên mặt, trên bồn rửa tay đặt một chén nước cùng với.
Thuốc tránh thai.

Con người chột co lại, chân mày nhíu lại.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 113+96: Chuyện Cũ: Bị Giam Cầm

Anh vẫn đứng tại chỗ, lẳng lặng chờ cô tiến hành xong một loạt động tác, cho đến khi cô cất thuốc tránh thai đi xong, mới đến gần cô, vươn tay vén tóc của cô sang một bên, ôm lấy eo cô từ phía sau, cảm thấy cô cứng ngắc trong chốc lát, sau đó trở nên thuận theo cùng nhu thuận.

Mặt vùi vào cổ của cô, anh ngửi được lúc này trên người của cô còn dính mùi vị của anh.

"Thức dậy làm gì?" Anh hỏi.

Tay nhỏ bé của Cố Tử Mạt hơi lạnh lẽo, đặt lên hai tay của anh đang đặt bên hông mình, nhỏ giọng đáp, "Đột nhiên khát nước, muốn uống chén nước." Ánh mắt như có như không bay tới cửa phòng bếp.

Anh đã đứng ở cửa một lúc lâu rồi mới bước vào sao? Hay trực tiếp đi vào? Có thấy được hay không?

Những thứ này, đều là lo lắng của cô.

Anh cười ầm áp một tiếng, sau đó lại hôn lên cổ mịn màng của cô, thở ra khí nóng phun tại cổ của cô, "Lần sau nếu em khát nước, anh nguyện ý cống hiến sức lực vì em."

"Cam tâm tình nguyện?"

"Đúng vậy." Quay Cố Tử Mạt ở trong ngực mình lại, mặt của cô vẫn còn đỏ ửng, có thể là di chứng sau khi kích tình, ánh mắt đen sáng ngời của Lục Duật Kiêu mang theo đường cong, "Em đã nói muốn trừng trị anh... đương

nhiên anh muốn biểu hiện tốt một chút, lấy công chuộc tội chứ, về sau những việc vất vả trong nhà, đều phải để lại cho anh, biết không?"

Cố Tử Mạt nghe lời của anh, cảm thụ giọng điệu của anh, trong lòng nhận định anh không thấy được gì, lại nghe anh nhắc tới lấy công chuộc tội, cô không khỏi vui vẻ, khéo miệng liền không cầm được nâng lên.

Đôi tay vòng qua eo tinh tế của anh, vùi mặt vào trong lòng anh.

Gương mặt xuyên thấu qua áo sơ mi thật mỏng, dán chặt lên da thịt của anh, tham lam ngửi mùi hương trên người anh, "Được, việc nặng dơ bẩn đều giao cho anh, thì em có thể một bộ nhàn rồi rồi, anh không được đổi ý là tốt rồi."

Lục Duật Kiều cũng đưa tay ôm chặt cô, "Dĩ nhiên sẽ không đổi ý, lời hứa hẹn với em, vĩnh viễn sẽ không thay đổi."

Một câu trả lời chắc chắn rõ ràng, trogn nháy mắt Cố Tử Mạt đỏ bừng hai má, gật đầu một cái, "Em tin anh."

Lục Duật Kiều nghe vậy không nói gì, chỉ nắm cả hai tay của cô chặt hơn nữa.

Lúc này, nói quá nhiều ngược lại thành gượng ép.

Cô tựa vào trong ngực của anh, ngửa đầu nhìn về phía anh, chiếm lấy ánh mắt của Lục Duật Kiều, nói, "Có lẽ tất cả mọi người sẽ nói, em không xứng với anh, có lúc, ngay cả chính bản thân em, đều cảm thấy anh quá xa. Lúc chúng ta mới vừa quen nhau, anh cũng từng tiếp xúc qua với người nhà họ Cố, cho nên cụ thể tình hình gia đình em, anh cũng biết rồi đấy. Nhà họ Cố nhận nuôi em, là muốn coi em như một công cụ thuần túy để kết thân, có thể. Có thể còn có khả năng điều hương xuất chúng của em nữa , hơn nữa quan hệ của các thành viên trong nhà họ Cố, cũng rất tế nhị, Cố Trình Đông dọn ra ngoài ở, nói trắng ra là xây dựng một gia đình khác, chỉ

là không có đảm bảo của hôn nhân mà thôi, mà Cố phu nhân, bà ấy là dân cờ bạc nổi tiếng trong giới rồi. Nói tóm lại, bề ngoài nhà họ Cố rất thể diện, trên thực tế là xấu xa không chịu nổi, thối tha tới cực điểm. Lục Duật Kiêu, thông gia như vậy nói ra cũng không dễ lọt tai, có lẽ sẽ ảnh hưởng hình tượng của anh, thậm chí là hình tượng của nhà họ Lục các anh, anh xác định, có nhân tố bất lợi như vậy, anh vẫn có thể đối xử với em như lúc ban đầu chứ?"

Lục Duật Kiêu lắng lắng nghe xong, sau khi Cố Tử Mạt dừng lời lại, anh không nói gì, cô nhìn về mặt anh không chút biểu tình, tâm không khỏi căng thẳng.

Cuối cùng anh cũng cười, đưa tay đặt tại nếp nhăn giữa hai hàng lông mày của cô, từ từ vuốt lên, "Khẩn trương? Hiện tại trong lòng em rất sợ anh không cần em, phải hay không?"

Cố Tử Mạt bị nhìn thấu, nghiêng mặt sang bên, thầm mắng mình không có tiền đồ.

Lục Duật Kiêu thấy cô như vậy, vội vàng nói, "Gia đình không bình thường giống như nhà họ Cố, mặc kệ là ở tầng lớp thượng lưu trên cao, hay là đang tầng lớp dân chúng thấp nhất, đều tồn tại rất phổ biến, nhất là trong vòng luẩn quẩn của anh, rất nhiều gia đình cũng chỉ đang duy trì vinh quang bề ngoài mà thôi. Về phần lợi dụng kết thân giữa trai gái để đổi lấy lợi ích, gia đình làm như vậy còn thiếu sao? Bao nhiêu cha mẹ an bài việc kết hôn mua bán, không phải đều là hướng về phía lợi ích sao? Những tình huống này, anh thấy nhiều lắm, nhưng em yên tâm, nhà họ Lục vẫn luôn phản đối làm ăn kết thân, đề xướng tự do yêu đương."

Cô mở to hai mắt, bình tĩnh nhìn về phía anh, trong mắt chứa đầy hoài nghi, "Anh. Anh không có lừa gạt em chứ?"

Vừa rồi Kiều Tử Hoài đến giều võ dương oai một trận, không phải cô không để ở trong lòng, mà là vì để cho Lục Duật Kiều an tâm, mới kiên quyết làm cho Kiều Tử Hoài rời đi như vậy.

Trên thực tế, từ trong những lời nói đó của Kiều Tử Hoài, bản thân cô cũng ngẫm ra một vài chuyện, lực cản giữa cô và anh, rất có thể là đến từ phía nhà họ Lục.

Nhà họ Lục gia lớn sự nghiệp lớn, sẽ thừa nhận cô sao? Đây là vấn đề mà cô quan tâm nhất.

Người đàn ông nghe xong, lắc đầu một cái, "Không có lừa em, nhà họ Lục tuyệt đối không có ý kiến về việc địa vị xã hội cao hay thấp."

"Ừ." Cô suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói, "Anh giấu giếm thân phận, lừa gạt em một lần, ngàn vạn đừng làm như vậy lần thứ hai, em không chịu nổi, em. Trước kia, em đã từng chịu quá sự tổn thương của loại vết thương này một lần rồi."

Tâm của người đàn ông, đột nhiên căng thẳng, lấy tay vỗ vỗ phần lưng của cô, "Sau này anh sẽ không lừa dối em nữa."

"Em từng chịu đựng bị lừa dối một lần, loại cảm giác đó, làm cho em hít thở không thông, để cho em hận không được. Hận không được." Nhớ tới chuyện xấu hổ khiến cho cô đau khổ nhất đó, cô chỉ cảm thấy máu toàn thân tuôn hướng cổ họng, tay chân lạnh lẽo, cổ họng lại sưng lên vô cùng đau đớn, âm thanh khàn khàn, câu nói kế tiếp, muốn nói lại không muốn nói.

Gắng gượng sắp xếp lại những từ ngữ tiếp theo, cô lấy tay vòng thật chặt qua lưng anh, dùng hết dũng khí, nói: " Trước kia lúc em học đại học, có một nam sinh điên cuồng đuổi theo em, anh ta là cái chủng loại mà tất cả sinh viên nữ đều sẽ thích đó... Chàng trai như ánh mặt trời, nụ cười của anh ta thật ấm áp rất mê người, dưới sự theo đuổi cuồng nhiệt của anh ta, một

người chưa từng trải qua tình yêu như em, rất nhanh sẽ thích anh ta. Nhưng tiếc vui chóng tàn, vào lúc thậm chí em còn nguyện ý dâng tặng bản thân cho anh ta, thế nhưng anh ta lại bắt cá hai tay, còn hung hăng vứt bỏ em. Lúc đó em rất ngu rất ngu ngốc, cho là em làm sai cái gì, tâm tình em suy sụp suy nghĩ ba ngày ba đêm, đi tìm anh ta hỏi em sai ở chỗ nào, lúc đó ở trước mặt rất nhiều người, anh ta đuổi em đi, em da mặt mỏng, liền đi, nhưng nói gì, em cũng không tin tưởng, bọn em thật sự chia tay, sau đó dưới sự giật giây của bạn bè, em lại đi tìm anh ta một lần nữa, cố gắng làm rõ ràng hiểu lầm trong đó. Một lần kia, em vứt bỏ hết mặt mũi đi tìm anh ta, lại nhìn thấy người nhà họ Cố chạy đến, cúi đầu khom lưng trước mặt anh ta, sau đó mang em về, ra sức dạy dỗ một trận, còn nhốt em vào phòng."

Lục Duật Kiêu ngơ ngẩn, "Dạy dỗ em? Còn giam cầm?"

Đoạn chuyện xưa này, vì Kiều Tử Hoài, anh cũng gián tiếp biết một chút, đối với việc Cố Tử Mạt kể lại chuyện cũ, cũng có chuẩn bị tinh thần một chút rồi, nhưng anh lại ngàn vạn lần không ngờ được, ở đây còn có một đoạn đen tối như vậy.

Cố Tử Mạt bị thương tựa vào trong ngực của anh, bả vai run dử dội hơn, "Về đến nhà, trong lời giáo huấn đau thương đó, em mới biết được những chuyện ngầm ngầm phía sau. Nhà họ Cố sau khi biết được em đang đi lại với một nam sinh bình thường, đương nhiên là miễn cưỡng, bọn họ không muốn đối chọi gay gắt với em, liền nghĩ cách đến cảnh cáo anh ta, nói một nam sinh bình thường như anh ta dám đến quyến rũ em, bọn họ còn lừa gạt anh ta, nói em đã có một vị hôn phu với gia thế cực kỳ tốt, ở bên cạnh anh ta chỉ là nhất thời, chỉ là vui đùa một chút thôi. Nhưng, cuộc sống chính là một vở kịch vui, người nam sinh kia, hoàn toàn không phải con trai của một gia đình bình thường gì cả, ba anh ta là ông lớn trong giới chính trị, mà anh ta vì khiêm tốn, mới dùng tên giả ở trường học, người khác cũng không biết. Anh ta nghe được lời nói của người nhà họ Cố, suy nghĩ một đêm, liền đi tìm Cố Trình Đông, nói có thể cho nhà họ Cố một vài lợi ích, nhưng điều

kiện tiên quyết là, để cho anh ta tiếp tục lui tới với em, nhưng cùng lúc, anh ta lại cảnh cáo Cố Trình Đông, nói anh ta đối với em, cũng chỉ là một thoáng vui đùa, chơi chán thì sẽ bỏ rơi. Còn em thì sao, dưới tình huống không rõ chân tướng, còn năm lần bảy lượt đến dây dưa với anh ta, đương nhiên người nhà họ Cố sợ em đắc tội với vị thiếu gia có bối cảnh rất sâu này, bọn họ lấy đại cục làm trọng, liền giáo huấn em một trận, còn nhốt em trong phòng hơn một tuần lễ, sau đó, bọn họ còn sợ em gây chuyện, mạnh mẽ đưa em ra nước ngoài. Bên ngoài cũng rất nhiều người khen ngợi nói, Cố Trình Đông đưa con gái lớn của mình ra nước ngoài học điều hương, nhưng trên thực tế, bọn họ chỉ sợ là em lại dây dưa cùng với người nam sinh kia thôi."

Lục Duật Kiêu vượt khuôn mặt tái nhợt của cô, tỉ mỉ hôn lên trán cô, thử để cho cô bình ổn lại tâm tình, từ từ an ủi cô nói, "Đừng sợ nữa, cũng đừng nghĩ nữa, chuyện năm đó, Cố Trình Đông bọn họ không cho em làm chủ, hiện tại anh cho em chỗ dựa, người năm đó thương tổn em là ai vậy!" Hiện tại anh hận không thể nghiền nát xương người kia thành tro.

Cố Tử Mạt trực tiếp nói không ra lời, chỉ hô hấp thật sâu, chuyện này, giấu ở đáy lòng thật lâu, mấy năm qua vẫn tránh né theo bản năng, nhưng nửa đêm nằm mơ, vô số lần cô mơ thấy tình cảnh đó.

Nụ cười của người nam sinh kia, cùng khuôn mặt dữ tợn của người nhà họ Cố thay nhau xuất hiện, mỗi lần nằm mơ, đều khiến cô giật mình mồ hôi đầy người.

Hôm nay, những chuyện cũ chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy khó khăn cũng đã bị nói ra, giống như xé ra từng tầng băng gạc bó buộc, lộ ra vết thương bị thối rữa vậy, be bét máu, một cảnh vô cùng thê thảm.

Anh ôm cô chặt hơn, nhẹ nhàng vượt sống lưng cô, "Được, bây giờ em không muốn nói thì đừng nói, sau này em không muốn nói, thì anh cũng sẽ không nhắc đến. Thả lỏng, đừng sợ, chuyện đều qua rồi."

Qua hồi lâu, cuối cùng hô hấp của cô cũng khôi phục như thường, "Hà Ân Chính cũng đã từng nhắc đến anh ta, Hà Ân Chính cũng biết, nhưng em cũng cảm thấy, chuyện đã là quá khứ rồi, nếu sau này Hà Ân Chính tới tìm anh, cũng xin anh hãy đuổi anh ta đi, không cần để ý lời nói của anh ta." Cuộc đời này của cô, không muốn nhìn thấy người kia nữa.

Anh hôn nhẹ lỗ tai của cô, gật đầu một cái, nói: " Anh sẽ làm theo lời em nói, Hà Ân Chính vừa tới, thì anh sẽ đuổi anh ta đi ngay."

"Nhưng em lại sợ người khác, mọi người của nhà họ Cố đều không phải là kẻ dễ bắt nạt, bọn họ lợi dụng em làm tổn thương anh, quả thực là dễ như trở bàn tay." Diện mạo của người nhà họ Cố, cô đã kiến thức vài chục năm, bọn họ nếu là biết được thân phận của Lục Duật Kiêu, muốn ép buộc ra một chút sự tình, quả thật không thể tưởng tượng.

"Tử Mạt, em không phải lo lắng quá nhiều, nhà họ Cố không tốt, đây không phải là lỗi của em, anh cũng sẽ không vì vậy mà ghét bỏ em. Tuy rằng người nhà họ Cố sẽ không từ thủ đoạn, nhưng mà anh cũng không phải đối tượng mặc cho bọn họ xoa nắn, nếu như bọn họ mượn tên tuổi của anh làm xằng làm bậy, anh cũng thể chế trụ bọn họ, không đến nỗi ảnh hưởng đến anh, cũng sẽ không ảnh hưởng đến chúng ta. Em nói làm hại đến anh, đối với anh mà nói không tính là cái gì." Dừng một chút, anh lại bổ sung nói, "Từ lúc anh giả trang chính mình đến làm quen với em, thì anh đã chưa từng nghĩ sẽ bởi vì lý do gì đó mà buông tha em rồi."

Cố Tử Mạt nhẹ nhàng thử đẩy anh ra, nói, "Cám ơn anh, nhưng, hạnh phúc mà anh muốn, cùng hạnh phúc mà em muốn, có lẽ cũng không phải một dạng, anh còn nhớ rõ trước kia em đã nói sao? Em nghĩ muốn chính là cái loại hạnh phúc bình thường, chỉ thuần túy thôi."

Đôi tay Lục Duật Kiêu đè bả vai của cô lại, lần nữa ôm cô vào ngực chặt hơn, nói: " Đúng là không cùng một dạng, nhưng cũng không kém nhiều, cuộc sống hạnh phúc mà em nói, anh cũng đã biết, giống như lần chúng ta

đến thôn Thái Thạch đó, cũng rất hài hòa cũng rất tốt. Cùng người sống chung một chỗ , là chính anh, mà không phải thân phận của anh."

Cố Tử Mạt không lên tiếng, nhưng thông qua nét mặt của cô anh cũng đã lấy được đáp án, thuận nước đẩy thuyền, "Anh và em kết hôn, là trải qua sự cân nhắc kỹ càng, không chỉ là rung động nhất thời, cùng với em, anh cảm thấy rất hạnh phúc, điều này là đủ rồi. Mà đối với em, cùng với anh, em không cần phải trở thành công cụ kết thân nữa, cũng vì vậy không cần sợ hãi bị người tính kế." Anh nói xong, kề sát vào cô, cái trán dán lên cái trán của cô, ánh mắt trở nên dịu dàng mà hấp dẫn, "Chúng ta tin tưởng lẫn nhau, cũng sống thật tốt, được không? Chúng ta cùng đi tìm, cái loại hạnh phúc thuần túy đó, được không?"

Nghe được cuối cùng anh nói đến khát vọng tốt đẹp, tim Cố Tử Mạt bịch bịch nhảy lên, ngón tay siết chặt lại buông ra, lặp lại mấy lần, thì thầm nói: " nhưng. Nhưng việc đời khó liệu, người nhà họ Cố lại làm khó dễ anh thì làm sao bây giờ? Em."

"Tử Mạt, biết anh đau lòng em nhất là cái gì không?"

Cô nghi ngờ ngẩng đầu lên, "Cái gì?"

Nhìn thẳng vào ánh mắt tinh khiết của cô, thời gian như trở lại dáng vẻ cô lần đầu gặp gỡ, tinh khiết như vậy, không có nửa điểm tỳ vết nào.

Hai người gần nhau đến mức rõ ràng có thể nhìn đến ảnh ngược của bản thân trong ánh mắt của cô, giống như là sáp nhập vào toàn bộ thế giới của cô.

"Chỉ lo lắng vì người khác, mà chưa bao giờ suy nghĩ cho bản thân." Cô lặp đi lặp lại mấy câu này, đều là đang quan tâm anh, sợ anh bị người nhà họ Cố hãm hại, cô đơn thuần đối tốt với anh như vậy, làm cho anh cảm thấy ngọt ngào, lại cảm thấy. Sợ.

Cô nhóc này, không hiểu được ích kỷ, làm sao sẽ bảo vệ tốt mình chứ.

Cố Tử Mạt nghe xong, trong nội tâm khẽ động, nhưng mà trên mặt lại làm ra vẻ cáu giận, "Đây là anh đang nói em khờ đúng không?"

Anh cười nhẹ, đầu ngón tay điểm chóp mũi của cô một cái, "Đúng, nhưng em có thể khờ hơn chút nữa."

Ngồi xuống ôm lấy cô từ trên mặt đất, Cố Tử Mạt kinh ngạc ôm cổ anh.

Ôm cô đi tới phòng ngủ, động thủ cởi bỏ áo ngủ trên người xuống cho cô, bỗng dưng, gò má của Cố Tử Mạt giống như bốc lên ngọn lửa, nóng lên.

Anh buồn cười, liếc nhìn khuôn mặt ngượng ngùng của cô, sau đó lại động thủ cởi xuống quần tây cùng áo sơ mi trên người mình, quả nhiên, nhiệt độ trên mặt cô lại tăng lên gấp đôi.

Anh nhẹ giọng cười, nói nhỏ bên tai bị đốt đến đỏ bừng của cô, "Đang suy nghĩ gì?"

"À? Không có. Không có gì." Ánh mắt của cô nhìn loạn khắp nơi, mặc dù đã thắt thẩn thành khăn với nhau rồi, nhưng bị anh lấy hết quần áo như vậy, lại nhìn thấy anh cởi hết quần áo của mình, thật đúng là khiến cô. Khó có thể hưởng thụ.

Lục Duật Kiêu đương nhiên biết là cô e lệ, chồm người qua, ý xấu khê cấn vành tai của cô, lấy được một tiếng thét kinh hãi của cô.

Cô ai oán nhìn anh chăm chăm, anh chỉ cười đặt cô ngã xuống, cùng với cô cùng nhau chui vào trong chăn, "Trần truồng ôm em, anh thích hơn. Giăng co cả ngày, bây giờ cùng ngủ thôi, thời gian ngày mai của em, đều do anh sắp xếp."

Cô u mê trường anh, "Sao lại do anh sắp xếp? Sắp xếp cái gì?" Người đàn ông này, tại sao lại trở nên bá đạo như vậy rồi.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 114+97: Chân Tướng (Trung) 1

"Bí mật." Người đàn ông tựa cằm lên trán cô, trêu chọc cô nói.

Cô trừng mắt nhìn, còn muốn hỏi tới, lại bị anh dùng tay bịt miệng lại.

Cô bật cười lắc đầu, tựa đầu chui vào trong ngực của anh, cánh tay vòng qua hông của anh, nép vào trong ngực anh, nhắm mắt lại.

Người đàn ông nhìn cô gái nhỏ chủ động chui vào trong lòng mình, cưng chiều cười một tiếng, lòng tràn đầy ngọt ngào.

Lúc Cố Tử Mạt tỉnh lại lần nữa đã là hơn tám giờ ngày hôm sau, cô không thoải mái giật giật, lại cảm thấy trên người cực kỳ nặng nề, vừa mở mắt nhìn, cánh tay của người đàn ông, đang vắt ngang trên ngực của cô, mà tay của anh, đang nắm một bên ngực của cô.

Cô chỉ có quần bách và quần bách, cẩn thận nhấc tay lên, cẩn thận đẩy cánh tay của anh ra, nhưng không nghĩ, anh bị động vào, ngược lại tay lại nắm chặt hơn, làm hại cả người cô đều run rẩy.

Thật sự hết cách rồi, cô chỉ có thể làm cho anh tỉnh ngủ, đợi sau khi tỉnh táo, để anh tự ý thức được chuyện tốt mà mình làm thôi!

Cô quay mặt sang, nghiêm túc nhìn về phía anh ở bên cạnh.

Lục Duật Kiêu lặng yên nhắm hai mắt, mái tóc màu đen có chút rối loạn, môi mỏng mím thật chặt, khuôn mặt khi ngủ như vậy, có vẻ cố chấp, lại vừa tự tin chắc chắn như vậy, cô nhất thời nổi hứng, duỗi tay, nhẹ đẩy anh một chút.

Thật ra thì người đàn ông đã sớm tỉnh một lần rồi, cho nên ngủ không say, rất nhanh mở mắt ra, ánh mắt của anh có sự mê vông thoáng qua, bộ dáng kia, khiến Cố Tử Mạt hơi cảm thấy đáng yêu.

"Tay của anh." Thấy anh tỉnh lại, cô không khỏi nhắc nhở anh.

Anh phản ứng kịp, nhìn cánh tay đang gây rối của mình, cười cười, lại ác ý bóp một cái, nói: " Thủ cảm thật không tệ, em rất tuyệt."

Cô kinh ngạc há miệng, từ đầu đến cuối không hề nói gì , một bên ngực bị anh nắm qua, giờ phút này vẫn còn đang nóng hừng hực nóng bỏng.

Vội vàng kéo chăn, che da thịt đang bị phơi bày ra của mình, quay đầu đi chỗ khác.

Người đàn ông thấy cô xấu hổ, khóe miệng chứa đựng nụ cười, hôn trán của cô một cái, "Anh có sắp xếp đặc biệt, chúng ta rời giường trước đi."

Nói xong, người đàn ông liền hết sức dịu dàng, đỡ cô từ trên giường dậy, nhặt quần áo dưới đất lên mặc vào cho cô, cẩn thận cài từng cái từng cái nút khóa, từ đầu đến cuối tầm mắt vẫn không hề rời khỏi cô.

"Anh sắp thành công dân gương mẫu rồi." Cô híp mắt, nhỏ giọng nhạo báng anh.

Người đàn ông gật đầu, cúi đầu căn lên lỗ tai của cô, "Buổi tối sẽ càng là công dân gương mẫu."

Sao cô có thể nghe không hiểu lời ám chỉ của anh chứ, thầm mắng anh không đứng đắn, cũng không thể làm gì, chỉ có thể mặc cho anh giày vò.

Bởi vì Lục Duật Kiều có sắp xếp đặc biệt, cho nên hai người cùng nhau đi ra ngoài ăn sáng.

Lúc đang đợi cơm, cô lấy điện thoại di động ra, nhàm chán xem tin tức bên dưới, là —— Ninh Uyển.

Còn có liên quan với chuyện ngày hôm qua!

Cô kinh ngạc, nghiêm túc đọc xuống.

Ngay đầu tiên là vài ba câu, viết lời tạ lỗi công khai của Ninh Uyển, cụ thể nguyên do sự việc, chính là ở hiện trường quay phim ngày hôm qua, vì việc làm sai lầm của nhân viên hiện trường, đã tạo thành hiểu lầm không cần thiết, cho nên Ninh Uyển chủ động đứng ra, trực tiếp xin lỗi người nhân viên bị hiểu lầm nào đó.

Phản ứng của bạn đọc trên mạng đối với việc này là, một nhân viên nhỏ không tên tuổi được ảnh hậu Ninh Uyển tự mình xin lỗi, là một việc rất vinh hạnh, chuyện rất thần thánh.

Gần như không có ai quan tâm đến bản thân sự việc hiểu lầm đó cả.

Cố Tử Mạt xem đến đây, cười khổ bĩu môi, cô thật sự là một kẻ đáng thương không được đồng tình đâu.

Cô tiếp tục nhìn xuống, theo ý kiến của một người giấu mặt, ngày đó, có một công tử nhà giàu thần bí tham gia buổi quay phim của Ninh Uyển, đủ loại dấu hiệu tỏ rõ, Ninh Uyển rất có khả năng gả vào gia đình giàu sang quyền thế.

Cố Tử Mạt xem thấy, không khỏi nhìn về phía người đàn ông đối diện, ngoắc ngoắc môi, châm chọc đánh giá một câu, "Bị tiêu phí quá mức." Hiện tại phàm là tin tức có dính dáng đến ‘ Gia đình giàu có quyền thế ’, tỷ số người xem đều tăng nhanh như gió bão.

Lục Duật Kiêu nhìn biểu cảm vi diệu của cô, "Thế nào?"

"Không có gì." Cô nghiêng nghiêng đầu, hơi suy nghĩ một chút, lại giải thích, "Gần đây tiếp xúc với Ninh Uyển không ít, nên vô tình chú ý đến cô ấy, sau khi để ý đến, càng ngày càng phát hiện, sức quyến rũ của ảnh hậu đúng là không giống bình thường."

Đương nhiên người đàn ông nghe ra trong ẩn ý trong lời nói của cô, lắc đầu, "Không cần quan tâm đến cô ta, cũng không có cái gì mà để ý cả."

"Nhưng không thể không nói, cô ấy là tiêu điểm được mọi người chú ý đâu."

"Có người nâng, sẽ trở thành tiêu điểm, không ai tiếp tục nâng, dù cô ta có diễn trò tốt hơn nữa, cũng không cách nào trở thành tiêu điểm được." Người đàn ông suy nghĩ một chút, nói ra một câu không rõ ràng.

"Diễn trò tốt?" Âm cuối của cô cao hơn, lại nghĩ tới Ninh Uyển ngày hôm qua, khẽ cười, "Mà kịch của cô ấy, quả thật diễn rất tốt. Chẳng qua, lời này của anh là có ý gì? Anh đây là ám hiệu, con đường phía sau của Ninh Uyển không dễ đi sao? Cô ấy là người của Hoàn Á, cũng chính là người của Kiều Tử Hoài, cũng bởi vì Ninh Uyển lộ ra chuyện âm mưu cùng Kiều Tử Hoài, Kiều Tử Hoài bụng dạ hẹp hòi sẽ không nâng đỡ cô ấy nữa?"

Cô nhớ tới Kiều Tử Hoài bảnh bao, tiêu sái, đáng vẻ không coi ai ra gì, anh ta sẽ bởi vì việc Ninh Uyển nói ra, mà vứt bỏ Ninh Uyển sao? !

"Trường Giang sáng sau đèn sáng trước, Hoàn Á chuẩn bị nâng đỡ người mới, người mới đó gọi là Tô Mạt Ly, em từng thấy rồi, trong buổi đấu giá." Người đàn ông nói tới đây, hơi nhếch môi.

Dưới sự nhắc nhở của anh, Cố Tử Mạt liền nghĩ ngay đến cô gái mặc áo tím kia, lại nghĩ đến cái gì, không nhìn được hỏi anh, "Tô Mạt Ly là người của anh? Mặc dù bề ngoài, cô ấy là người của Kiều Tử Hoài, nhưng trên thực tế lại là một chuyện khác."

Cô thầm tán thưởng, người đàn ông này, lót đường rất tốt.

Lục Duật Kiêu nhìn cô một cái, chỉ cười không nói, giữ kín như bưng.

Nhưng theo sự hiểu biết của cô đối với Lục Duật Kiêu, cô biết, cái cô gái Tô Mạt Ly đó tuyệt đối là có lai lịch, mặc dù không phải người mà Lục Duật Kiêu sắp xếp, cũng là cô gái có bối cảnh.

Nếu anh không nói, vậy cô cũng không cần thiết phải hỏi bằng được, cô cũng không phải là người bát quái, cất điện thoại di động đi xong, yên lặng ngồi cùng anh ăn bữa sáng.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 115+97: Chân Tướng (Trung) 2

Chuyến đi chơi này, Lục Duật Kiều lái một chiếc Bentley màu xanh, hoàn toàn bỏ qua chiếc Audi của Đại Thiến.

Nhớ tới họa do chiếc Audi kia gây ra, đến nay trogn lòng cô vẫn rất sợ hãi, suy nghĩ thật kỹ, cô nghiêng đầu nói với anh, "Mấy ngày nữa phải trả lại chiếc Audi kia cho Đại Thiến, Đại Thiến để chiếc xe dưới danh nghĩa của em để tránh đầu sóng ngọn gió, hiện tại sóng gió đã trôi qua, cô ấy có thể tiếp nhận rồi."

Cái vị Lưu phu nhân đó, vạm vỡ như thế, nếu không phải là có Diệp Nhất Đóa ra tay, sợ rằng cô sớm đã bị đám phụ nữ kia bao vây đánh thành từng mảng thịt vụn rồi.

Người đàn ông liếc nhìn cô một cái, trầm giọng, giải thích, "Xảy ra loại chuyện đó, sao anh có thể tiếp tục giữ lại chiếc xe kia chứ, anh đã xử lý thay em rồi."

Cố Tử Mạt thầm than, người đàn ông này vẫn cứ tự chủ trương như thế.

Nhưng mà, cô cũng không ghét bỏ anh cái gì, phải biết, ban đầu lúc Đại Thiến cố ý để cô lái xe đi tránh đầu sóng ngọn gió, người đàn ông này đã từng nhắc nhở cô, cẩn thận rước họa vào thân, chuyện đã bị anh nói đúng rồi, bây giờ cô nhắc lại chuyện này trước mặt anh, tóm lại cũng có chút ngượng ngùng.

Chẳng qua, hiện tại cô rất băn khoăn, lần sau gặp Đại Thiến, phải giải thích đầu đuôi chuyện kẻ thù đuổi tới cửa này thế nào đây, sau đó nhắc nhở Đại Thiến chút, để cậu ấy có chừng mực.

"Kết quả việc anh xử lý sẽ không có tai họa về sau gì cả, em cũng không cần phải lo lắng." Người đàn ông lại mở miệng, bổ sung.

Cô kinh nghi, có chút theo không kịp suy tư của anh, hơi nghiêng đầu, hỏi anh, "Kết quả việc anh xử lý sẽ không gây tai họa về sau? Vậy anh xử lý như thế nào chứ."

Tay người đàn ông vẫn tiếp tục lái xe, mắt nhìn phía trước, nói tiếp, "Anh nói với Đại Thiển, anh có thể đổi cho cô ấy một chiếc xe khác, Đại Thiển nói cho anh biết, cô ấy rất ưa thích chiếc xe của Cố Trinh Trinh và chiếc BMW GT, anh liền bán chiếc Audi này đi, đổi cho Đại Thiển một chiếc BMW GT."

Cô nhìn anh, sử dụng ánh mắt cho anh một lời khen, thật đúng là đủ phá sản, người ‘ bạn thân ’ đưa Audi cho Đại Thiển kia, gọi là ‘ nhà giàu gốc nghèo ’, vậy thì vị này phải gọi thành cái gì đâu?

Coi tiền như rác? Nhà giàu gốc nghèo mũ N lần?

Nhưng cũng may, chuyện chiếc xe sẽ phải mất một đoạn thời gian, như vậy Lưu phu nhân cũng sẽ không truy xét được cái gì, nghĩ đến đêm đó Lưu phu nhân đến thăm hỏi nhìn như đầu lợn, cô buồn cười, hỏi anh, "Anh cũng quá dễ nổi nóng rồi, sao lại để cho thuộc hạ đánh Lưu phu nhân thảm như vậy chứ, quả thật không thể nhìn ra được dáng vẻ vốn có của bà ta, em đoán có lẽ đến bây giờ, cái vị Lưu phu nhân đó cũng không dám ra ngoài cửa gặp người đâu. Đương nhiên Lưu phu nhân rất ngu ngốc, còn ngu xuẩn, cũng rất bạo lực, nhưng bản thân bà ta, thật sự không có tạo ra tổn thương lớn với em, giáo huấn thỏa đáng là được rồi, lại chỉnh bà ta thành cái bộ dạng đó, ngay cả em nhìn, cũng có chút không đành lòng."

Cô luôn luôn ân oán rõ ràng, nghĩ đến cái hình dạng đó của Lưu phu nhân, cô cảm thấy có chút băn khoăn.

Người đàn ông nghe, khẽ cau mày, đạp thắng xe, xe dừng lại ở trung tâm thương mại, buông tay xuống, nhìn vào mắt của cô, hỏi, "Tử Mạt, em hãy miêu tả cho anh , cái vị Lưu phu nhân đó, bị đánh thê thảm đến cỡ nào?"

Cô nhận ra ánh mắt của anh đã thay đổi, hình như có chuyện gì muốn phát sinh vậy, vội vàng ngồi ngay ngắn lại, nghiêm chỉnh trả lời anh, "Dù sao cũng rất thê thảm, nói máu thịt be bét thì có thể là hơi khoa trương, nhưng đúng là bị đánh đến rất thảm, vết máu vẫn còn be bét ở trên mặt, khái quát một cách sinh động, thì chính là bị đánh đến giống như đầu heo vậy."

Chân mày của người đàn ông nhíu sâu hơn, cầm tay của cô, ánh mắt không hề chớp mắt dính chặt trên mặt cô, "Em là vì, nhìn Lưu phu nhân bị đánh đến máu thịt be bét, cho nên rất tức giận, gọi điện thoại chất vấn anh?"

Cô gật đầu một cái, rồi lại lắc đầu, "Lúc đó quả thật là em rất tức giận, anh thực sự quá mức không biết nặng nhẹ, dạy dỗ đơn giản một chút là tốt rồi, vị Lưu phu nhân đó là bị che mắt, tìm nhầm người, nói thế nào cũng là người bị hại, người đáng thương, lúc đó thì em tức giận, nhưng mặt khác."

Nói đến phần sau, cô cẩn cẩn môi, không biết nên nói hay là không, chẳng qua muốn nói, cô lại không biết biểu đạt ra như thế nào.

"Mặt khác?" Người đàn ông nhíu mày, ánh mắt nhìn chăm chăm cô, muốn nghe tiếp.

Cô thấy anh khẩn cấp, cuối cùng vẫn cẩn môi, lung ta lúng túng nói, "Ngày hôm đó em bận rộn cả một ngày, cũng nhớ anh, không tự chủ được gọi cho anh cú điện thoại kia, nhưng thật ra là nhớ anh, chỉ trích anh chỉ là ngụy trang thôi."

Cô rất khó khăn nói ra tâm tư của mình, người đàn ông nghe được, cũng là mừng như điên không dứt, nắm chặt lấy tay cô, kích động nói, "Em nhớ anh, em nhớ anh, Tử Mạt!"

Cô thật không ngờ, một lời giải thích nho nhỏ của mình, vậy mà khiến anh kích động như vậy, giống như là đứa trẻ vậy, trong nhất thời, cô cũng không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ có thể gật đầu, cũng nắm lấy tay của anh.

Người đàn ông đang lúc vui mừng, nhưng vẫn không quên ý nghĩ phân tích tỉ mỉ cho cô, "Tử Mạt, anh bảo đảm với em, anh chỉ để cho thuộc hạ cho Lưu phu nhân một chút giáo huấn, cũng không hề nghiêm trọng giống như em nói vậy, anh cũng tin tưởng, người của anh sẽ không gạt anh mà làm xằng làm bậy, cho nên, nhất định là người khác hạ ngoan thủ đối với Lưu phu nhân, người đó là cố ý khích bác quan hệ của chúng ta!"

Anh nói xong, ở trong đầu, đã xuất hiện hai người khả nghi.

"Là Kiều Tử Hoài? Hay là Cố Trinh Trinh?" Cố Tử Mạt cũng mở miệng, nói ra hai người cũng nghĩ đến một lúc.

Anh siết chặt tay của cô, trấn an cô nói, "Rất có thể."

Cố Tử Mạt khiếp sợ, không nghĩ tới, bọn họ những người có ý, lại vẫn sẽ dùng thủ đoạn ở những chi tiết nhỏ như này, để cho cô hiểu lầm Lục Duật Kiều như vậy, nhìn gương mặt lạnh lùng của người đàn ông, trong mắt cô phát ra một vẻ kiên định, cô vững vàng nắm tay của anh, khẩn thiết nói: "Bọn họ càng muốn tách chúng ta ra, chúng ta càng phải thật tốt!"

"Ừ." Giữa lông mày của người đàn ông, rốt cuộc những lời này của cô mà giãn ra, thân thể anh từ từ tiến đến gần cô, khẽ hôn lên khóe miệng của cô.

Cô vui mừng tiếp nhận nụ hôn của anh, nhìn về phía ngoài cửa xe, là trung tâm thương mại, phòng bất động sản.

"Lại muốn mua phòng ốc?" Cô suy đoán.

Người đàn ông lắc đầu, "Để cho em chọn một cái nhà."

Cô bị kinh sợ, ngay sau đó không hiểu, "Anh đã có nhiều bất động sản như vậy rồi, căn biệt thự tổ chức buổi đấu giá lần trước." Ngôi biệt thự kia, mặc dù mang tới cho cô sự rung động kém xa so với thân phận của anh, thế nhưng loại rung động đó, cũng không phải một khu nhà cao cấp khác có thể mang lại.

"Những thứ kia, chỉ là bất động sản lạnh lẽo, không có chút hương vị tình cảm nào, cũng không có sự tham dự của em, hôm nay anh đưa em đến, muốn cùng em chọn một ngôi nhà, từ bên ngoài đến bên trong, hoàn toàn thuộc về chúng ta."

Cô hoàn toàn bị lời nói của anh làm cảm động, không khỏi gật đầu một cái.

Hai người xuống xe, tuần nam mỹ nữ, hết sức đẹp mắt.

Cô cô gái xinh đẹp bán nhà chào đón, nhìn anh không chớp mắt, nở nụ cười ngọt ngào, "Chào Ngài! Là lần đầu tiên tới sao?"

Lục Duật Kiều cười nhạt, như có như không gật đầu một cái, "Lần đầu tiên tới." Sau đó đưa tay lui về phía sau, vừa đúng ôm cánh tay nhỏ bé của Cố Tử Mạt, thân mật lôi cô đến vị trí kề cận mình.

Cô gái bán nhà liếc mắt nhìn Cố Tử Mạt bên cạnh một cái, theo thái độ nghề nghiệp, hết lòng nói: "Hai vị là cùng nhau đúng không, xin hỏi muốn xem diện tích bao lớn vậy? Ở chỗ chúng tôi diện tích từ 100 m2 đến 900 m2 đều có."

Cánh tay Lục Duật Kiêu duỗi dài ra một cái, nhẹ nhàng kéo Cố Tử Mạt khẽ dựa vào trong lòng mình, cúi đầu nói với cô, "Em quyết định đi."

Củ khoai lang phỏng tay bị ném đến trong tay Cố Tử Mạt, cô không khỏi sửng sờ, đến lúc phản ứng lại, không khỏi cười với anh, nói, "Anh quyết định đi, cái này nghe lời anh."

Lục Duật Kiêu nhướn mày, hình như cũng không hài lòng cô đã quá bóng trở lại, cuối cùng nói với cô gái bán nhà, tùy tiện dạo xem một chút trước đã.

Cô gái bán nhà gật đầu, dẫn bọn họ lên xe điện, đi dạo khu lâm viên một lần, đường giao thông di chuyển, phối hợp với thảm thực vật. Cố Tử Mạt nhìn hoa cả mắt, cảm thấy cái này còn khó nhớ hơn so với trăm ngàn chủng loại hương liệu, may mắn cô không có làm về lĩnh vực bất động sản này.

Xem cả tòa viên lâm xong rồi, lại đi xem phòng mẫu.

Xem đầu tiên, là một biệt thự độc lập hơn 400m², mang nhiệt độ ổn định, hai bể bơi lộ thiên.

Lục Duật Kiêu từ trên cao nhìn xuống vườn hoa phía dưới, "Ban công cùng vườn hoa quá nhỏ."

Cô ghé đầu nhìn xuống một cái, "Không nhỏ mà." Theo con mắt của cô thấy, chỉ riêng ban công cũng gần 30m², thật sự là không nhỏ.

Nhưng ngay sau đó, cô đã cảm thấy mình nói sai, Lục Duật Kiêu kiến thức rộng rãi, đã từng ở những khu nhà cao cấp, sợ rằng còn nhiều hơn so với cô đi qua cầu, cô nói như vậy, rõ ràng có vẻ ngây thơ, còn ánh mắt nông cạn nữa.

"Nguy hiểm." Lục Duật Kiều thấy thân thể của cô hơi nghiêng, vội vàng kéo cô về, ôm chặt vai của cô, "Anh nghe Đại Thiển nói, em thích trồng chút hoa hoa thảo thảo? Đúng không? Vừa vặn anh cũng thích trồng chút hoa cỏ, nhìn diện tích của ban công này, không đủ cho chúng ta cùng nhau trồng hoa cỏ. Em là Điều Hương Sư, bình thường cần người các loại mùi hương, trồng nhiều loại hoa hoa thảo thảo chút, cũng tốt cho tâm trạng điều hương của em."

"A." Cô gần như đàn độn gặt đầu, nghĩ thầm là mình suy nghĩ nhiều.

Cô gái bán nhà thấy bọn họ không thích, lại ân cần dẫn bọn họ đi mấy chỗ nữa, trong đó có một biệt thự ở ven hồ, bên trong có hồ nước trong veo khá lớn.

Hồ nước trong veo, lá sen trải rộng đều ra trên mặt nước, thanh tròn đáng yêu, hoa sen phấn trắng tím nhạt đẹp đẽ ở giữa, chiếu xuống mặt hồ nhẹ nhàng.

Lá sen màu xanh đen như chiếc ô màu xanh ngọc bích lộn ngược, cá nhỏ nhảy tung tăng vẩy nước lên những lá sen, lăn đều như thủy ngân, chiếu lấp lánh.

Vào mùa hè chói chang, nhìn những bong sen này, lại có loại cảm giác mát rượi, nếu nói mùi thơm của hoa sen là dạng gì, dùng ‘ mát mẻ ’ để diễn tả, sợ rằng còn rất thỏa đáng.

Đang chìm trong suy tư, làn tóc mượt mà sau tai, liền bị hô hấp của anh thổi trúng nhẹ nhàng phiêu động, cô nghe được tiếng nói nhỏ nhẹ chậm rãi của anh, "Thích không? Cảm thấy cũng không tệ lắm?"

Cô nhìn từng lớp từng lớp lá sen, cũng không trả lời anh, ngược lại nhắm hai mắt lại, nhẹ nhàng ngửi được mùi thơm ngát chỉ thuộc về hoa sen đang bay trong không khí.

Trong các loại giống hoa sen, ngoại trừ tâm sen toàn bộ cánh hoa nghiền nát hoặc phao trà thì mùi thơm không giống mùi thơm bên ngoài ra, phần lớn chủng loại hoa sen đều có mùi thơm sâu cạn khác nhau.

Mùi thơm của hoa sen, là loại mùi thơm rất kỳ diệu, có người nói không dễ ngửi, thế nhưng khi quen rồi về sau sẽ cảm thấy rất thơm, càng cảm thấy có một ý vị đặc biệt.

Cô mở mắt, nghiêng đầu nhìn anh, kéo tay của anh, vui vẻ nói, "Em có một ý nghĩ, một ý tưởng rất quan trọng."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Dừng Miệng Thối Thối Cho Anh Một Chút

"Sao?" Tầm mắt của anh, di chuyển về từ trong ao sen, hướng về đôi mắt đẹp tuyệt trần đang tỏa sáng của cô.

Anh khẽ cúi đầu nhìn cô, một đôi mắt sáng trong sáng trong, hình như muốn nói gì, lại vào thời khắc mấu chốt, đôi môi lại nhẹ nhàng mím lại, cũng không có lập tức mở miệng, hình như bắt đầu suy ngẫm lên cái gì đó.

Anh cũng không có quấy rầy cô, mà lẳng lặng tiếp tục ngắm cô, chờ cô nói ra ý nghĩ của mình.

Cô suy nghĩ trong chốc lát, nhẹ nhàng mở miệng nói, "Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức. Hoa sen duyên dáng mà không quá tươi đẹp, chính là một loại đẹp tự nhiên siêu phàm thoát tục, vẻ đẹp chân chính là không chải chuốt quá nhiều, mùi thơm của hoa sen nhẹ nhàng lại đặc biệt, vậy em sẽ dùng hoa hồng cùng cam quýt để điều hòa mùi hương của nó, một loại mùi thơm là quyến rũ, một loại mùi hương khác là mát mẻ, vừa vặn làm nổi bật lên mùi hương thơm ngát của hoa sen, cũng phù hợp với hình tượng của Ninh Uyển."

Ngày đó khi Ninh Uyển quay quảng cáo trong bồn tắm, biểu diễn cũng chính là loại ẩn ý này, vừa vặn phù hợp.

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được nhỏ giọng thở dài một câu, "Khó trách Ninh Uyển có thể trở thành ảnh hậu, hình tượng khí chất của cô ấy, quả thật đặc biệt, hòa trộn giữa hai con người, trang điểm đậm, thì có vẻ đẹp đầy quyến rũ, mê hoặc lòng người, trang điểm nhẹ nhàng tươi mát, lại có thể hiển lộ ra vẻ thanh thuần thoát tục của cô ấy."

Người đàn ông nghe thấy, những gì cô nói đều là điều hương, hỏi cô, "Có linh cảm rồi sao?"

Cô dùng sức gật đầu, "Vâng, chẳng những có linh cảm rồi, cũng đã có phương án sơ bộ rồi." Mùi hương quý mới của Mỹ phẩm Cẩm Tú, sẽ lấy hương sen làm chủ đạo

Thơm mà không ngán, nhất định có thể lấy được sự yêu thích của đông đảo phái nữ, hơn nữa còn cũng với hình tượng khí chất của Ninh Uyển không mưu mà hợp.

Hoàn thành xong một quý này, cũng coi như là báo đáp đối với Tần Khôn, sau đó cô sẽ phải thương lượng lại với Tần Khôn, chộc thùng tăng sương mờ. Cô như lạc vào cõi thần tiên, tiếp tục suy nghĩ, vẫn đang sợ hãi, cho đến lúc cô gái bán nhà đứng ở cửa ra vào tươi cười rạng rỡ gọi cô, "Ngài ấy đã đi xuống nộp tiền đặt cọc rồi."

Cô lấy làm kinh hãi, giật mình nhìn xuống tay của mình, đã trống không, bên cạnh cũng đâu còn bóng dáng của anh.

Người đàn ông này, lại phải đi đặt cọc nhanh như vậy, cũng bởi vì một ít linh cảm này, cô đuổi theo, lại thấy anh từ đối diện đi tới.

"Anh." Cô cắn môi, nhưng không biết mở miệng như thế nào.

"Không hài lòng sao? Vậy chúng ta lại xem cái khác." Người đàn ông tiến lên, cầm tay của cô, hỏi cô.

Cô hơi mơ hồ, không thể nói hài lòng không hài lòng, nhưng nếu đã nộp tiền đặt cọc, cô cũng không cảm thấy không hài lòng, cũng chỉ phải gật đầu, bước theo cô nhân viên bán nhà đi ra ngoài.

Một tòa biệt thự ngay đầu có một ao nước, trồng chút thực vật Thủy sinh kỳ lạ, lá tròn khổng lồ mang theo răng cưa, mọc thẳng đứng ngay gần một

vòng bên bờ, lộ ra màu đỏ sậm phía sau.

Cô chưa từng thấy qua loại thực vật này, cảm thấy mới lạ, huống chi cô là Điều Hương Sư, giỏi về nghiên cứu mùi hương khác nhau, tiếp xúc với mùi hương mới, cô cảm thấy đây là phát hiện mới, không khỏi đi chuyển bước chân, chạy về phía bên kia, hít sâu mùi thơm của loại thực vật kỳ lạ này.

Cô nhân viên bán nhà nhận được một đơn hàng lớn, mặt mày hớn hờ, dọc theo đường đi đều đứng gần Lục Duật Kiêu, mặc dù Lục Duật Kiêu không chịu nổi sự quấy rầy này, nhưng vẫn dẫn lại tính tình, Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân trở về.

Đi được một nửa đường, anh nghe thấy có người sau lưng thét chói tai, còn có âm thanh rơi xuống nước "Phù phù" nữa.

Quay đầu nhìn lại, cả người Cố Tử Mạt đã trượt vào hồ nước, vẫn còn ở ra sức quấy đạp, bọt nước văng khắp nơi, vừa sắc nước vừa hoảng sợ kêu cứu, tiếng kêu gọi, đã trở nên rời rạc.

Lúc này Lục Duật Kiêu biến sắc, mấy bước chạy tới, phi thân nhảy vào trong ao, xả hai ba cái nhào tới bên người cô, một cánh tay bắt ngang ngực xuyên qua hai cánh tay của cô ôm lấy cô, quát lên, "Nhắm chặt!"

Cố Tử Mạt bị nước làm cay mắt, hoàn toàn không nhìn thấy người đến, chờ đến khi nghe được tiếng của anh, giống như bắt được cây cỏ cứu mạng vậy, lập tức bám chặt vào cánh tay của anh, mặc cho anh mang cô bơi lên bờ.

Vì bờ hồ có một tầng cỏ xi rêu rất dày, nên anh phải mất sức lực rất lớn, mới kéo được cô lên bờ.

Hai người đều được ướt sũng, trên người ướt chèm nhẹp nhỏ nước, người nhìn ta, ta nhìn người, quá mất mặt.

Cố Tử Mạt lau tóc của mình, vén sang một bên, sau đó vừa nhìn anh, liền bật cười ‘ phốc ’ một tiếng, không hề nề mặt anh một chút nào.

Chủ yếu là vì nhìn anh quá buồn cười, nơi bả vai còn treo một cây Thủy Thảo, mà áo t shirt của anh cũng bị cô lôi kéo đến mức gần như đã biến dạng, kỳ cục dính ở trên người, cực kỳ nhếch nhác.

Cô vươn tay, hất cây thủy thảo xuống giúp anh, trêu tức nói, "Lục thiếu, trên người mọc cả cỏ rồi."

Anh thấy cô vừa mở miệng đã trêu chọc anh, sắc mặt tái xanh, lại thấy cô nhân viên bán nhà đang vội vàng đi về phía này, anh không muốn để cho người khác nhìn thấy chuyện cười của anh, ngang ngược kéo cô đến sân cỏ bên cạnh, núp ở phía sau gốc cây, thở hỗn hển dạy dỗ cô, "Chuyện gì xảy ra với em vậy, chúng ta đang đi cùng nhau, trong phút chốc anh không chú ý, thì em đã nhảy ngay vào trong ao nước rồi, em đi bộ cũng không nhìn đường, có phải hay không!"

Cố Tử Mạt nhớ lại tình hình vừa rồi, không khỏi hốt hoảng giải thích, "Anh cũng không phải không biết, em cầm tinh con chó đầu, thích ngửi mùi hương, em nhất thời mất hồn, liền rớt vào."

Bốc hơi một lúc, chỉ chốc lát sau, trên người bắt đầu cảm thấy lạnh lẽo, bị anh giáo huấn như vậy, cô mới cảm thấy sợ, vừa rồi nếu không được phát hiện kịp thời, có lẽ cái mạng nhỏ của cô đã mất rồi ô hô.

Nghĩ tới đây, lại sợ hãi một trận, không nhin được siết chặt cánh tay của anh, chết cũng không chịu buông.

Cánh tay của anh rắn chắc nở nang, cô dần dần có lại cảm giác an toàn, phục hồi tinh thần lại vừa hoàng vừa sợ, lại thêm xấu hổ, túm lấy cổ áo của anh, chỉ còn lại âm thanh nước nở.

Cô rơi xuống nước, chính là ước sũng, gặp phải cảnh ngộ uy hiếp đến tính mạng, khẳng định khó coi chết đi được, không giống như Ninh Uyển, đáng vẻ ưu nhã nằm trong bồn tắm, đâu đâu cũng là cảnh đẹp.

Hai hình ảnh đối lập, khẳng định là cô cực kỳ kém rồi, không chừng còn bị anh giễu cợt như thế nào ở trong lòng đâu.

Anh cảm nhận được sự khẩn trương của cô, dùng sức ôm chặt cô, nhỏ giọng nói, "Không sao, bây giờ không sao rồi, anh đây, có anh ở đây rồi." Sức lực của anh rất lớn, lại dùng sức rắn thật dè dặt.

Mùi cỏ xanh mát mẻ giống như lạnh lại giống như ấp áp, cách một lớp áo ướt đầm, truyền tới cơ thể đang dần dần bình ổn khiến cô run rẩy.

Anh nhẹ nhàng lau đi vệt nước trên mặt giúp cô, hình như đang cười, lại giống như đang lăm bằm lằm bầu, "Em giống như khóc không phải là khóc như vậy, khó coi, bình thường cũng đẹp mắt hơn so với NINH Uyển."

Cố Tử Mạt nghe anh nhắc tới Ninh Uyển, tức giận bị khơi lên, hận anh không thể biến mất ngay lập tức, "Anh nói ra sự thật đi, anh cảm thấy em không bằng Ninh Uyển, anh còn nói mình không thích Ninh Uyển, đây là có ý gì chứ!"

Anh ôm chặt hông của cô, nhướn lông mày, "Nói chuyện muốn bằng lương tâm, anh rõ ràng đang an ủi em, hơn nữa lời kia của anh, rõ ràng là nói em đẹp mắt hơn so với Ninh Uyển. Lại nói, cho tới bây giờ anh đối với em đều là toàn tâm toàn ý, trong lòng không chứa được người khác."

Cô chỉ cảm thấy anh nguy hiểm, lại nghĩ tới tin tức buổi sáng, cô lại thút thút, "Ninh Uyển lại lợi dụng anh tạo tin tức, em đều thấy được! Nếu như không có anh ngầm cho phép, cô ta làm sao dám dùng anh để tạo tin tức chứ!"

Anh dở khóc dở cười, "Truyền thông đưa tin, đại đa số đều là không có căn cứ, điều này sao có thể tính được chứ, chúng ta đừng đi so đo cái đó, nếu như em để ý, anh sẽ gọi điện ngay cho Ninh Uyên." Nói xong, người đàn ông liền tìm điện thoại di động.

Cố Tử Mạt khó khăn gật đầu một cái, sau đó lại phản ứng kịp, vội vàng dè tay của anh lại, ngăn cản anh, "Đừng gọi, nếu anh gọi điện thoại cho cô ta, chính là em đã tạo cơ hội để hai người tiếp xúc rồi!" Ninh Uyên mà biết là như vậy, chẳng phải sẽ giết cô đến chết.

"Em chắc chắn chứ?"

Cố Tử Mạt ôm hận gật đầu một lần nữa, lại nghĩ đến vừa rồi ngu xuẩn rơi xuống nước, cực kỳ ảo não, "Vừa rồi là em không đề phòng, lại quá nhập thần, thật là lỡ một bước chân thành thiên cổ hận."

Lục Duật Kiều ôm chặt cô, cười đến trong lồng ngực đều là tiếng vang ông ông, "Xem ra sau này, anh phải tự mình làm cận vệ của em, như vậy mới có thể bảo đảm an toàn của em được."

Có gió thổi qua, cô lạnh run một trận, lắc lư cánh tay của anh, "Chúng ta hãy tìm một chỗ để thay quần áo đi, cứ phơi nắng như vậy cũng không phải là biện pháp." Nói xong, ánh mắt của cô liếc về phía áo của mình.

Áo sơ mi màu sáng, sau khi thấm nước, bộ ngực đột ngột đứng thẳng, hơi giống như đang ở trần vậy .

Hiển nhiên người đàn ông cũng ý thức được cái vấn đề này, nhướng mày, kéo cô vào lòng chặt hơn, một đường ôm lấy cô, dán chặt vào lồng ngực của mình đi ra ngoài.

Hai người tìm một khách sạn ở gần đây, Lục Duật Kiều phân phó người chuẩn bị cồn cùng bông băng.

Nhân viên phục vụ rất nhanh đưa đến, người đàn ông đổ cồn lên bông băng, rồi xắn tay áo lên cho cô.

Lúc trèo lên bờ, sức tay của cô không đủ, chịu không ít đau khổ, làm trầy hết cả cánh tay.

Cô cũng cảm giác thương thể của mình có chút thê thảm không nỡ nhìn, có chút không muốn để anh nhìn, vội vàng ngăn anh lại, "Em tự mình làm là được."

"Em tự lau?" Lục Duật Kiêu ngừng hai giây, gật đầu một cái, "Được thôi."

Tự cô soi gương lau cồn, đau đến nước mắt lưng tròng, lau xong cầm lọ cồn sát trùng đi tìm anh, "Anh cần dùng sao?" Anh có bị thương không, cô cũng không biết.

"Cần." Người đàn ông nói xong, liền cởi áo, nửa người trên để trần, chỉ mặc một cái quần dài mù sáng, anh ngồi lên ghế sa lon, cúi đầu kinh ngạc ngừng mắt nhìn ngực bụng của mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Cô bước tới xem, trên ngực bụng của Lục Duật Kiêu có mấy đường vết cắt rõ ràng, cô bỗng nhiên nhớ tới, lúc giây giữa ở hồ nước, trong lúc vô tình móng tay đã vạch trúng anh, trước mắt nhìn thấy chính là kiệt tác của cô.

Trong lòng cô sinh ra áy náy cùng cảm kích, đi tới nhẹ nói, "Em giúp anh thoa thuốc."

Lục Duật Kiêu rất nhanh nói, "Tốt."

Dáng người của anh cực tốt, cơ bụng phẳng lì rắn chắc, đây là cảm khái duy nhất lúc cô thoa thuốc cho anh.

"Đau." Người đàn ông nắm tay đang cầm bông băng của cô, mày nhíu lại

Cố Tử Mạt nghi ngờ, hai lần trước đó đó, anh vì cứu cô mà bị thương, vết thương chảy nhiều máu như vậy, anh không có kêu đau, lần này lại kêu đau, ở đây nhất định có lừa gạt rồi.

Tay của cô dừng một chút, nghiêng đầu đi nhìn vào mặt anh, hỏi, "Đau thế nào?"

"Cồn sát trùng làm anh đau." Người đàn ông nói.

Mặc dù là đối đáp trôi chảy, nhưng lại là lạc đề.

Cô cảm thấy không hề có tí sức thuyết phục nào, nhớ tới lần trước, anh nhin đau để bác sỹ Tần trực tiếp xé quần áo ra, so sánh với cái này, quả thật là một cái trên trời một cái dưới đất, cô rât cuộc cũng hiểu, anh lại đang muốn lấy được đồng tình.

Thở dài, nể tình anh đã cứu cô vài lần, cô đành phải dẫn lại tính tình, hỏi anh, "Vậy làm sao bây giờ, cồn sát trùng trừ độc, cũng khó tránh khỏi sẽ hơi đau một chút."

Người đàn ông nhếch môi, "Dùng miệng thổi thổi giúp anh một chút."

Cô cau mày, rõ ràng không quá nguyện ý, "Anh là trẻ con sao? Thổi một chút liền hết đau? Chơi loại trò chơi của trẻ con này, có thấy ngây thơ hay không!" Người đàn ông này, thật giống trẻ con, không có việc gì thì tìm cô đòi đường ăn.

"Điều này cũng có nguyên tắc khoa học ở bên trong, ngoan, lão bà, dùng miệng thổi giúp anh một chút đi." Anh khom lưng, ghé sát bên tai cô, dụ dỗ cô.

Bên tai cô ngứa ngáy, không làm sao được, không thể làm gì khác hơn là phát động quai hàm, cúi đầu thối thối giúp anh.

Vừa vặn lúc này, nhân viên phục vụ gõ cửa đi vào, "Thưa ngài, canh gừng mà ngài muốn."

Vừa đúng thấy một màn này, lập tức xoay mặt sang một bên, "Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Hai vị xin tiếp tục, xin tiếp tục." Nói xong cũng không kịp để đồ xuống, đóng cửa, chạy như bay đi.

Chạy còn rất nhanh, giống như là phi mao thối, Cố Tử Mạt muốn bắt anh ta lại giải thích một phen, đã không còn kịp rồi.

Lục Duật Kiêu hình như cảm thấy rất thú vị, cười như không cười, giống như đang thưởng thức phản ứng của cô.

Hôm nay thật là chịu đủ rồi!

Cô ngay cả cổ cũng sung huyết đỏ bừng, nhanh chóng đỏ chút cồn lên bông băng, dùng bông băng hung hăng lau lên vết thương của anh, hung hăng hỏi anh, "Còn đau không!"

"Đau ——" người đàn ông bị đau, chân mày nhíu sâu hơn, "Lần này là đau thật."

"Chính là để cho anh đau thật!" Cô tức giận cắn răng nói, lại dùng lực cắn ra tiếng, hỏi, "Lần này, có muốn thối một chút nữa hay không đây!"

Người đàn ông bật cười, cầm lấy tay cô đang làm loạn, mập mờ không chịu nổi cười cô, "Đối một loại phương pháp thối một chút cũng không tồi."

"Anh ——" cô quả thật xấu hổ chịu không nổi, dưới chân dùng sức, đạp anh một cước, nói: "Cút ngay, lưu manh đáng chết!"

Nụ cười trên mặt người đàn ông càng sâu, "Anh biết ở đây em thấy xấu hổ, buổi tối chúng ta về nhà, có thể suy nghĩ thử một chút."

Cố Tử Mạt bị anh trêu đùa không chịu được nữa, ném bông băng còn sát trùng đi, đưa tay đẩy anh ra, "Anh tự mình bơi đi, em mặc kệ!"

Người đàn ông thấy cô thật sự tức giận, không tiếp tục làm khó cô nữa, buông cô ra, bản thân đi sang một bên lau cùi sứt tròng.

Cô ở bên cạnh, nhìn anh bơi thuốc, bắt đầu phân phó anh, "Anh nói, lấy công chuộc tội, anh đi bưng canh gừng đi, vừa rồi nhân viên phục vụ cũng bị anh hù chạy mất rồi."

Vừa rồi nhất định là bị hiểu lầm, cô mới không có mặt mũi không có thể diện gặp lại người nhân viên phục vụ đó, chỉ có thể để cho anh đi lấy.

Lục Duật Kiêu ngã ngửa, chỉ có thể thuận theo đi ra cửa.

Cửa mở ra lại đóng lại, Cố Tử Mạt thấy anh đã đi ra cửa, đi tới bàn nhỏ bên cạnh, xem điện thoại di động của bọn họ.

Bọn họ cùng rơi xuống nước, điện thoại di động chỉ có thể dùng máy sấy hong khô, vừa rồi vẫn dùng máy sấy để hong khô, bây giờ đã khô rồi, cô mở máy lên giúp anh.

Vừa mở máy ra, trên di động của anh có một tin nhắn hiển thị ——"i —miss—you."

Cố Tử Mạt sợ hết hồn, xem người gửi tin nhắn đến, Lục Duật Kiêu chỉ lưu với một chữ 'y', đơn giản, rất khiến người khác phải suy đoán.

Cô hơi hối hận vì đi xem điện thoại di động của anh, tắt máy cho anh, mở điện thoại di động của mình.

Mới vừa mở máy, thì có điện thoại của Diệp Nhất Đóa gọi đến, cô không chút suy nghĩ, liền nhận, "Nhất Đóa."

"Tử Mạt, cuối cùng thì chị cũng nghe điện thoại, vừa rồi em gọi cho chị mấy lần, chị đều không có nhận đâu." Tiếng của Diệp Nhất Đóa, từ đầu kia ùng ùng truyền đến.

"Điện thoại di động rơi vào trong nước, bây giờ mới có thể mở máy lại bình thường được, thế nào? Có chuyện gì không?"

"Thật ra thì không có chuyện gì..., chính là lần trước chị nói đến Lâm Nhược Thủy, em có nhớ lại một ít."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 117+99: Lâm Yên Nhiên Và Lâm Nhược Thủy

Một cái tên thiếu chút nữa thì sẽ quên mất, hiện tại lại xâm nhập vào màng nhĩ của cô một lần nữa, theo bản năng cô hút không khí, hỏi, "Vậy sao Nhất Đóa, em nhớ lại cái gì."

‘ ken két ’ một tiếng, cửa bị đẩy ra từ bên ngoài, Lục Duật Kiều bưng hai chén canh gừng bước vào.

Tay đang cầm điện thoại di động của Cố Tử Mạt hơi run, vội vàng khép hờ ở ống nghe, đối với Diệp Nhất Đóa nói: " Nhất Đóa, buổi cà phê lần trước, chị rất xin lỗi, nếu không ngày mai, chị mời em ăn bữa cơm, như vậy em cũng tiện nói tỉ mỉ với chị?"

Cô cảm thấy có tật gật mình, ngay trước mặt Lục Duật Kiều, đàm luận chuyện tình về nhà họ Lục, thế nào đều không ổn, cho nên cố ý ngăn trở Diệp Nhất Đóa ở bên đầu kia nói.

Diệp Nhất Đóa suy nghĩ một chút, "Ngày mai, bữa trưa em có hẹn rồi, vậy chúng ta hẹn bữa ăn sáng đi, Tử Mạt, chị xem có được hay không?" Mơ hồ, trong lời nói còn lộ ra chút ít hưng phấn.

"Tốt, vậy chúng ta hẹn bữa sáng đi." Cố Tử Mạt không chút suy nghĩ, liền bán bữa sáng của mình ra ngoài..

"Khụ khụ." Lục Duật Kiều đương nhiên không thích, ở bên cạnh hăng giọng một cái, tỏ rõ bất mãn của mình.

Cố Tử Mạt thấy anh đến gần, trong lòng chột dạ, vội vàng ước định mấy câu với Diệp Nhất Đóa, liền cúp điện thoại.

Lục Duật Kiều đưa một ly canh gừng cho cô, "Đuổi khí lạnh." Ngay sau đó nhúu mảy, hỏi cô, "Bữa ăn sáng ngày mai, em có hẹn?"

Cô gật đầu, "Là hẹn với Diệp Nhất Đóa."

"Cô nhóc kia, hai người ngược lại càng ngày càng thân thiết rồi, vì cô bé, em còn ném anh ra sau gáy rồi." Lời này của người đàn ông, nghe qua liền thấy có vị ai oán.

Cố Tử Mạt đón lấy ly canh gừng, uống vào, đặt lại cái ly lên bàn nhỏ bên cạnh, sau đó liếc điện thoại của anh một cái, nghiêng nghiêng đầu, nhìn anh, giọng mỉa mai nói, "Anh ghen tỵ? Ghen?"

"Dĩ nhiên." Người đàn ông thừa nhận, một tay ôm lấy cô vào trong lòng, cúi đầu, hít sâu mùi hương hài hòa sáng khoái trong tóc cô, "Nói thật, anh rất mong đợi bữa ăn sáng tốt đẹp của chúng ta."

"A, thì ra anh ghen vì cái này."

"Hả? Còn có cái gì?" Người đàn ông căn lên vành tai của cô, nói nhỏ hỏi cô.

Cô nhếch môi khê cười, "Em cho là, anh ghen vì em cướp đi Diệp Nhất Đóa đâu, anh nghĩ đi, anh và cô bé quen nhau khá sớm, hiện tại em và cô bé lại quan hệ khá thân thiết, trong lòng anh có cảm thấy không công bằng, có cảm thấy sức quyến rũ của mình thua kém em hay không?"

Nói xong, tay của cô nâng lên, sờ lên khuôn mặt của anh.

Người đàn ông này, sống mũi rất thanh tú, hốc mắt thâm thúy, môi mỏng xinh đẹp giống như một tác phẩm nghệ thuật xa xỉ trong tay bậc thầy, vô luận nhìn từ bất kỳ góc độ nào cũng không tìm được một tia tỳ vết nào.

Anh có nhiều mặt tính cách, có lúc sẽ giống như kẻ liều mạng rất tiêu sái tự nhiên, có lúc, lại biết giống như một vị quý tộc thời cổ đại, mà có lúc, còn có thể như một quý công tử phong lưu phóng khoáng mẫu mực. Cô vĩnh viễn cũng không đoán được, lần sau anh sẽ phơi bày bộ mặt nào ở trước mặt cô.

Cứ nhìn anh như vậy, tâm chìm xuống từng chút từng chút một.

Cô nghĩ, cô xong rồi.

Trên mặt Lục Duật Kiều mang nụ cười, đưa tay sờ lên tay nhỏ bé của cô, rất là ảo não mở miệng, "Anh có chút hối hận."

"Hối hận sao? Hối hận cái gì." Cô kinh ngạc.

Chuyện có thể khiến người đàn ông này thấy hối hận, là trân bảo hiếm thấy, hiển nhiên cô bị lời nói của anh gây tò mò.

"Trước kia em và Diệp Nhất Đóa quan hệ thân thiết với nhau, anh sẽ vui mừng cho em, hiện tại sao, lại bắt đầu phải lo lắng rồi."

Cô lại càng nghi ngờ, "Lo lắng?" Ngay sau đó cô liền bật cười, hỏi anh, "Là sợ Diệp Nhất Đóa đoạt em đi sao?"

Người đàn ông im lặng, nắm ngón tay nhỏ nhắn của cô, "Sợ em có cái khuynh hướng kia thôi."

Cố Tử Mạt thiếu chút nữa sặc cười, hết sức cường điệu nói với anh, "Khuynh hướng giới tính của em rất bình thường." Trong lòng cô ngọt lịm giống như thoa mật ong vậy, người đàn ông này không quan tâm cô cướp đi bạn cũ của anh là Diệp Nhất Đóa, lại lo lắng cô bị Diệp Nhất Đóa cướp đi.

Xác nhận được địa vị của mình ở trong cảm nhận của anh, trong lòng của cô, đã sớm hồi hộp.

Ánh mắt quét qua điện thoại di động trên bàn, liền nhắc nhở anh nói, "Điện thoại di động của anh hong khô rồi, có thể mở máy rồi đấy."

Người đàn ông nhìn lướt qua điện thoại di động, không hề cử động, ngược lại trối chặt eo thon của cô hơn nữa, "Anh không có chuyện quan trọng cần gấp, thừa dịp hiện tại có thời gian, ở bên cạnh em nhiều hơn."

Lực chú ý của cô mặc dù ở trên điện thoại di động, nhưng vẫn bắt được hàm ý trong lời nói của anh, không khỏi cau mày, hỏi anh, "Anh nói đúng, thừa dịp hiện tại có thời gian, vậy ý của anh là, những ngày tới, có thể anh sẽ rất bận?"

Người đàn ông bị cô bắt được câu chuyện, ngón tay thon dài nâng lên, dè vò huyết thái dương của mình, giống như rất bất đắc dĩ nói: " Tiếp theo sẽ bận, em đoán thử xem, việc anh sẽ xử lý trước tiên, sẽ là cái gì?"

Theo bản năng cô nghĩ ngay là, làm sao em biết tiếp theo anh muốn làm cái gì!

Nhưng nghĩ lại, nếu người đàn ông này hỏi cô, nhất định sẽ có liên quan tới cô, nếu không sẽ không để cho cô đoán.

Trong đầu rất nhiều ý nghĩa đảo qua, cuối cùng bắt được một chuyện có khả năng nhất, cô căn căn môi, mắt nhìn vào ánh mắt của anh, cười yếu ớt giống như thỉnh giáo hỏi anh, "Mảnh đất của nhà họ Hà kia sao? Việc đầu tiên anh phải làm, có liên quan với nhà họ Hà?"

"Thông minh." Nhìn cô cười lộ ra lúm đồng tiền, đẹp mà tinh xảo, tâm thần hơi động, giữ chặt cái gáy của cô liền cúi đầu.

Đầu tiên Cố Tử Mạt ngấn ra, ngay sau đó phối hợp đôi tay quấn lên cổ của anh, khẽ mở đôi môi, mặc anh tự do ra vào.

Sự dây dưa của nhà họ Cố và nhà họ Hà, là bắt đầu từ mảnh đất kia, mà sự dây dưa của cô và người đàn ông trước mắt này, là bắt đầu từ lúc bị Hà Ân Chính phản bội, suy luận như vậy, ngược lại mảnh đất kia lại là một bà mối tốt đâu. Duyên phận quần quýt, chính là xảo diệu như vậy.

Cô nghĩ tới những thứ này, nhìn không được hôn sâu hơn.

Lục Duật Kiều cảm nhận được sự đáp lại của cô, linh hoạt dùng đầu lưỡi nhàn nhạt liếm láp đôi môi mềm mại của cô, cho đến khi mỗi một góc đều lây dính mùi của anh, mới tiếp tục chiến đấu ở các chiến trường tiến vào nghiên cứu hương vị trong miệng cô.

Mỗi một chỗ trong miệng Cố Tử Mạt đều lưu lại dấu vết của anh, tìm kiếm đầu lưỡi của cô cùng nhau chơi đùa, cuối cùng không nhìn được cuốn lấy, sau đó câu vào trong miệng mình, tinh tế mút vào.

Nụ hôn này liên tục trong thời gian quá dài, Cố Tử Mạt có cảm giác mặt cô đều nóng hết lên rồi, vừa né tránh sự tiến công của anh, vừa cầu xin được tha thứ, "Em sắp không thở nổi."

Một chữ cuối cùng còn chưa nói ra miệng, đôi môi đã bị anh nuốt tiếp rồi.

Cô đành phải chấp nhận, biết người đàn ông này ở phương diện này vẫn rất bá đạo, không thể làm gì khác hơn là thuận theo dùng sức lực toàn thân bám vào trên người của anh, toàn tâm toàn ý cảm thụ nụ hôn thăm thiết này.

Trải qua nụ hôn thăm thiết, Cố Tử Mạt cũng không có quên cái tin nhắn kia, thở hổn hển đẩy anh ra, sau đó một lần nữa mở máy điện thoại di động giúp anh, để qua một bên.

Người đàn ông cũng không có chú ý động tác của cô, mà vòng chắc eo của cô một lần nữa, hỏi cô, "Không hiểu kỳ sao?"

Tất cả tâm tư của cô đều bị tin nhắn kia chiếm cứ, chột nghe thấy anh hỏi, rất mê hoặc, liên hệ trước sau, mới nghe ra hàm ý trong lời nói của anh.

Anh đang hỏi cô, có tò mò với vận mệnh của nhà họ Hà hay không!

"Em có thể làm đều làm rồi, dùng 14 vạn mua mảnh đất kia, cũng coi như là một sự vũ nhục đối với nhà họ Hà, em cảm thấy rất vui vẻ sung sướng rồi, về việc cuối cùng nhà họ Hà sẽ như thế nào, em cũng không quan tâm, cho nên không hiếu kỳ." Nghĩ đến lần trước nhìn thấy Hà Ân Chính, nhìn cái dáng vẻ giận mà không dám nói của Hà Ân Chính, cô đã cảm thấy vô cùng sung sướng, tất cả lo lắng cũng trở thành hư không.

Ở bên người đàn ông trước mặt này càng lâu, ngọt ngào giữa bọn họ càng nhiều, cô lại cảm thấy chuyện với Hà Ân Chính đã rất xa rồi, cảm giác đó đã là chuyện cũ rất cũ rồi.

"Bình thường trở lại?" Người đàn ông lý giải ý tứ trong lời nói của cô.

Cô gật đầu một cái, "Vâng, đều đi qua."

"Mừng cho em." Người đàn ông hôn lên cái trán của cô, nhẹ giọng nói.

Ngay sau đó anh liếc lên điện thoại di động của mình, cầm lên, nhìn xuống báo cuộc gọi và tin nhắn, cũng không nói cái gì, mà xoay người lấy chén canh gừng của mình.

Cố Tử Mạt nhìn chiếc điện thoại bị chủ nhân lạnh nhạt, lòng nặng trĩu liền buông xuống, nghĩ thầm, có thể là tự mình nghĩ nhiều.

*

Mặc dù Lục Duật Kiều tỏ vẻ cực kỳ bất mãn, nhưng cuộc hẹn gặp mặt vào bữa ăn sáng của Cố Tử Mạt và Diệp Nhất Đóa, vẫn không có bị sửa

đôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc cô ra cửa, Lục Duật Kiêu nói đưa cô đi.

Cố Tử Mạt nghĩ đến anh nói sẽ rất bận rộn, nên vẫn cự tuyệt anh, "Anh bận đi."

Người đàn ông lại cố ý đưa cô, vuốt vuốt đỉnh đầu của cô, chọc cười nói: "Lấy công chuộc tội, cung kính đưa bà xã ra ngoài, dù cho nhiều việc đến đâu cũng không thể bỏ được."

"Ai, làm sao anh vẫn không hiểu đây?" Cố Tử Mạt than thở, đón nhận ánh mắt nghi vấn của Lục Duật Kiêu, đẩy anh một cái, sau đó giải thích, "Sao anh không hiểu được, lòng ghen tỵ giữa những cô gái quá nặng, anh và Diệp Nhất Đóa quá quen thuộc, sẽ mang đến cho em cảm giác nguy cơ."

Mặc dù là cố ý nói lời này, nhưng lời nói này cũng chính xác là tiếng lòng của cô.

Từ lúc trải qua sự khiêu khích của Ninh Uyển, hiện tại cô là một bộ dáng ‘ thần hồn nát thần tính trông gà hoá cuốc ’, đánh mất lý trí, gặp phải toàn diện điên cuồng.

Lời này nghe vào trong tai Lục Duật Kiêu, là hết sức hưởng thụ, anh nghe xong, rất hiểu chuyện gật đầu, "Được rồi, vì không ảnh hưởng đến cảm giác an toàn của em, như vậy. Hôn tạm biệt thôi."

"Đây là lường gạt trắng trợn một nụ hôn sao? Được rồi." Cô kiễng chân, cho anh một nụ hôn chào buổi sáng nặng nề.

Cho dù là như vậy, nhưng Lục Duật Kiêu cũng không thả người.

Anh quay người trở về phòng ngủ, lấy một hộp găm màu đỏ, sau đó dùng tay nâng tay trái của cô lên, từ từ tách ra các ngón tay của cô.

Ánh mắt Cổ Tử Mạt đã sớm chú ý tới hộp gấm màu đỏ, đúng lúc anh sắp mở hộp gấm ra, cô bỗng cong ngón tay, gây khó khăn cho anh nói: "Đeo nhẫn một lần nữa đúng không? Vậy thì lại quỳ một chân lên đất đi, mặc dù cũ rích, nhưng vẫn rất cảm động."

Nhớ tới chiếc nhẫn kia, thì trong lòng cô vẫn mang hận, ban đầu lúc đeo nhẫn, anh vẫn giấu giếm thân phận chân thật, điều này làm cô rất giận.

Hiện tại không nhân cơ hội hành hạ anh ngay, cũng tự cảm thấy có lỗi với bản thân.

Cô đang hả hê nghĩ tới tính toán nhỏ nhất của mình, liền nghe được một tiếng ‘đông’, thu mắt vừa nhìn, Lục Duật Kiêu bỗng cong một chân, quỳ trên mặt đất, cơ thể cao lớn anh tuấn thẳng tắp, anh nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, âm thanh trầm thấp nói, "Tử Mạt, em bằng lòng tiếp nhận thân phận mới của anh, bằng lòng tiếp tục tin tưởng anh? Anh cam đoan với em, đời này kiếp này, kiếp sau kiếp sau nữa, mặc kệ trải qua bao nhiêu đời, em đều là người mà anh yêu nhất, anh sẽ không để cho vận may của chúng ta chỉ dừng lại ở yêu nhau, anh sẽ làm cho nó kéo dài đến chúng ta ở bên nhau, cả đời."

Vốn dĩ cô chỉ muốn trêu chọc giày vò anh, lại không nghĩ rằng, chân chính nhìn người đàn ông anh tuấn trầm ổn này quỳ gối trước mặt mình, cô thật sự cảm động, không nhịn được dùng đôi tay bịt miệng, để tránh mình cảm động đến mức không thể ngăn được.

Giờ phút này từng cảnh từng cảnh nhanh chóng xẹt qua trong óc của cô, sự xuất hiện của anh, sự giúp đỡ nâng đỡ của anh, bao gồm ôn nhu anh cho cô, gia đình anh cho cô. Tất cả tất cả những điều này giống như là những đoạn phim ngắn, không tiếng động lướt qua đầu cô.

"Em bằng lòng." Cơ hồ là run rẩy, mới có thể đem ba chữ này nói ra.

Người đàn ông cười dịu dàng, lồng chiếc nhẫn trong tay vào ngón tay của cô.

Sau đó anh đứng lên khỏi mặt đất, một tay vòng ôm lấy cô, ôm chặt vào trong ngực.

Anh tựa cằm lên thân thể mỏng manh của cô, bên tai phất qua khí nóng anh thổi ra, "Tử Mạt, cảm ơn em, em để cho anh có được, một thế giới thứ hai."

Cô cảm động không thôi, nghiền ngẫm lời nói của anh, hỏi anh, "Thế giới thứ hai sao?" Cái người đàn ông quyền thế ngập trời này, người đàn ông mà bản thân có được một nửa giang sơn, dám nói cô cho anh một thế giới thứ hai? !

"Ừ, anh muốn cảm ơn mẹ của anh, là bà đã dẫn dắt anh, là bà để cho anh tới tìm em." Người đàn ông làm như nhớ tới chuyện cũ, nhỏ giọng trầm trầm.

"Mẹ của anh?" Mới sáng sớm, lượng tin tức anh cho cô quá mức khổng lồ rồi.

Lục Duật Kiêu gật đầu, nhưng không có nói quá nhiều, nhìn xuống đồng hồ trên cổ tay, lưu luyến nắm tay cô, nói: " Đã đến giờ, em phải đi rồi."

Lúc này cô mới chú ý tới thời gian cấp bách, vội vàng cầm lấy túi xách, cố kiềm chế lại tâm trạng khẩn trương, vội vã ra cửa.

Lúc Cổ Tử Mạt đến nơi, Diệp Nhất Đóa đã đến.

Hai người cùng nhau dùng xong bữa ăn sáng, Diệp Nhất Đóa thẳng thắn, trực tiếp vào đề chính luôn, "Ừm, hiện tại em đã ăn uống no đủ, chị thích hỏi cái gì cứ hỏi đi, mặc dù em chỉ có thể nhớ lại một chút manh mối, nhưng mà em lại rất thông minh, em đã hỏi người khác giúp chị rồi."

Có những lời này của Diệp Nhất Đóa, Cố Tử Mạt cũng không kiêng dè cái gì, trực tiếp liền hỏi, "Rốt cuộc thì Lâm Nhược Thủy là ai, tại sao bà ấy." Phía sau, hiện tại cô không nói ra được.

Vì sao bà ấy lại thảm như vậy?

Cái này giống như là một giấc mộng, vẫn quanh quẩn ở trong đầu cô, xua đi không được.

Diệp Nhất Đóa xoay xoay vòng tay mã não trên cổ tay mình, lơ đãng liền hỏi, "Không phải chị biết Lâm Nhược Thủy sao, dù sao cũng nên biết Lâm Yên Nhiên chứ."

Cố Tử Mạt híp mắt, cô đối với cái tên Lâm Yên Nhiên này, cũng không có bất kỳ ấn tượng nào, chỉ có thể đoán, "Lâm Yên Nhiên? Là tên trước kia của Lâm Nhược Thủy sao? Hình như không phải."

Ngay cả chính cô, cũng bác bỏ suy đoán của mình.

Mắt đẹp của Diệp Nhất Đóa trợn trừng, ngã thân thể dựa ra phía sau, gương mặt không thể tưởng tượng nổi, giống như là nghe được cái chuyện cười kinh thiên gì đó vậy, "Không thể nào, ngay cả Lâm Yên Nhiên chị cũng không biết? !"

Cố Tử Mạt không biết vì sao sao Diệp Nhất Đóa lại có phản ứng kịch liệt như vậy, hơn nữa còn rất khoa trương, bắn khoảnh nhíu nhíu mày, hỏi ngược lại, "Chẳng lẽ chị nên biết về Lâm Yên Nhiên sao?"

Diệp Nhất Đóa lắc đầu lại khoát tay, cúi đầu, thầm thì một trận, nói với Cố Tử Mạt, "Tử Mạt, chị càng không biết, sao em lại càng cảm thấy mình rất nguy hiểm đâu, vấn đề rốt cuộc Lâm Yên Nhiên là ai, chị hãy về nhà hỏi chồng mình đi."

Cố Tử Mạt không ngờ, quả banh này lại bị đá về đến bên chân của cô, khỗ sở suy nghĩ một chút, "Vậy thì tốt, cái này chị sẽ đi về hỏi, vậy em nên nói cho chị biết, Lâm Nhược Thủy là ai đi."

"Ừ, cái này cũng có thể nói cho chị biết." Diệp Nhất Đóa chống má tiến đến, rất nhỏ giọng nói: "Lâm Yên Nhiên là con gái của người chị ruột của Lâm Nhược Thủy, bọn họ đều nói, bộ dạng của Lâm Yên Nhiên đặc biệt giống Lâm Nhược Thủy."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 118: Anh Không Nợ Cô Ấy, Cô Ấy Nợ Anh!

Cô nghe được lời nói của Diệp Nhất Đóa, liền nghĩ ngay đến bức ảnh đen trắng trên tấm bia mộ, khẽ gật đầu một cái, "Chị đã thấy ảnh của Lâm Nhược Thủy, nếu như mà chị gặp phải Lâm Yên Nhiên, chắc chắn có thể nhận ra cô ấy." Cô hơi trầm ngâm một chút, lại hỏi, "Lâm Nhược Thủy này, có quan hệ thế nào với nhà họ Lục?"

"Là thím hai của Lục Duật Kiêu đấy." Diệp Nhất Đóa sờ chiếc vòng mã não trên cổ tay một chút, tùy ý lên tiếng nói, dứt lời, cô mới hơi hồi hồn, nháy đôi mắt to trong sáng nhìn về phía Cố Tử Mạt, "Lục Duật Kiêu cứ gạt chị sang một bên như vậy, không để cho chị gặp người nhà họ Lục sao? Anh ta. Em phải nói anh ta thế nào đây, thực sự anh ta quá thiếu suy nghĩ rồi !"

Diệp Nhất Đóa bắt đầu thấy bất bình thay Cố Tử Mạt, cô càng nói càng hùng hồn, trực tiếp đứng lên khỏi chỗ, túm lấy tay Cố Tử Mạt, liền đi thẳng ra ngoài.

Cố Tử Mạt vội vàng kéo Diệp Nhất Đóa lại, "Nhất Đóa, em đây là. . . .
."

Diệp Nhất Đóa giận dữ, mắt tròn trừng to, môi mím chặt rất tức giận, "Đi tìm người đàn ông của nhà chị, chúng ta nói rõ ràng! Càng nghe chị hỏi thăm chuyện tình nhà họ Lục, thì em càng thấy rõ là chị bị lừa gạt, bị ức hiếp, làm bạn tốt của chị, em đặc biệt nuốt không trôi cơn giận này. Đi, chúng ta đi tìm anh ta, không đúng, chúng ta trực tiếp đến nhà họ Lục, dì Lâm nhà họ Lục rất thích em đấy, em tin tưởng dì ấy nhất định cũng sẽ rất thích chị, cũng sẽ chủ trì công đạo thay chị!"

Cố Tử Mạt vừa thấy cái tư thế này của Diệp Nhất Đóa, cảm cũng không cảm nổi, vội vàng nói lời giải thích, "Chuyện của chị và Lục Duật Kiêu rất phức tạp, một lát cũng không giải thích rõ ràng được, nhưng những thứ này. Những thứ này quả thật không phải là trách nhiệm của anh ấy."

Cô và Lục Duật Kiêu, vội vàng vàng quyết định kết hôn, nghiêng ngả chao đảo ở bên nhau, bỏ qua rất nhiều phân đoạn ở giữa, bao gồm khâu trọng đại là ra mắt cha mẹ hai bên, cái này không thể nói là do trách nhiệm của một bên được, mà là do tình hình khiến như vậy, cũng không ai có cách nào cả.

"Không phải trách nhiệm của anh ta sao? Chị không khỏi quá bảo vệ anh ta rồi." Diệp Nhất Đóa giống như đi vào ngõ cụt, làm sao cũng không thể đi ra.

Trong khoảng thời gian ngắn, Cố Tử Mạt cũng không có cách nào giải thích rõ ràng, chỉ có thể đơn giản nói, "Chị và Lục Duật Kiêu là cưới chui, cho nên tình hình của nhau, cũng không tìm hiểu rõ ràng, hơn nữa. Hơn nữa anh ấy cũng không có tiếp xúc với gia đình chị."

Mắt đẹp của Diệp Nhất Đóa nhìn chăm chăm, há mồm kinh sợ nói, "Ôi trời, hai người thật sự rất lợi hại, lại còn cưới chui theo một nữa, thật hâm mộ, thật bội phục."

Có thể là ‘ cưới chui ’ đâm trúng điểm gây hứng thú của Diệp Nhất Đóa, trên đường đi trở về, Diệp Nhất Đóa đều quần quít lấy Cố Tử Mạt hỏi chi tiết việc cưới chui của Cố Tử Mạt và Lục Duật Kiêu.

Cố Tử Mạt không có cách nào, chỉ có thể giản lược thì giản lược, tránh đề cập đến đám người Hà Ân Chính, nói sơ qua một câu chuyện cũ cho Diệp Nhất Đóa.

Một vài miếng ghép vụn vặt của chuyện cũ này, làm sao có thể thỏa mãn khẩu vị lớn của Diệp Nhất Đóa chứ! Diệp Nhất Đóa nghe xong câu chuyện

xưa bị chia tách đến tan tành, lay lay thân thể Cố Tử Mạt, rất là bất mãn nói, "Em không bằng lòng đâu, em không bằng lòng, Tử Mạt, sao chị có thể kể qua loa lấy lệ với em như vậy, chuyện xưa mà chị kể, thực sự không thể trở thành chuyện xưa được, em không hề không cảm nhận được sự kích thích cùng lãng mạn ở trong đó chút nào! Không được không được, chị kể lại cho em một lần nữa đi!"

Làm sao Cố Tử Mạt có thể nói tiếp một lần nữa được, cô cố ý bỏ qua một số người một số truyện, nhưng nếu nói tiếp, vẫn là một câu chuyện xưa tan tành thành nhiều mảnh nhỏ, đối mặt với sự thỉnh cầu của Diệp Nhất Đóa, cô cũng chỉ có thể giở trò khôn vặt ra thôi.

Cô nhắm mắt lại, giống như bị vây trong dư âm của câu chuyện xưa kia, sau đó nghi hoặc nhìn Diệp Nhất Đóa, rất không thể tưởng tượng nổi nói: "Làm sao có thể chứ? Chính bản thân chị trong quá trình kể lại, đều bị bản thân làm cảm động đâu, tại sao em nghe xong lại không có cảm giác gì vậy? Điều này thật không bình thường, Nhất Đóa, có phải em chưa từng yêu hay không? Có thể người chưa từng nói chuyện yêu đương, thì rất khó thể nghiệm được sự rung động cùng cảm động ở trong đó."

Diệp Nhất Đóa lắc đầu, lại lắc đầu, rất tức giận chu môi lên, lên tiếng phủ nhận nói, "Sao có thể chứ! Em đã trải qua rất nhiều cuộc tình rồi!"

Cố Tử Mạt nhìn Diệp Nhất Đóa nói lời phủ nhận như đinh đóng cột, lại nhìn hai bên gương mặt của cô nhóc này đã đỏ bừng, sớm rõ ràng rồi, rất lâng lâng nói: "Vậy thì chị cũng không hiểu nổi, theo lý thuyết, người nào chưa từng nói chuyện yêu đương, thì rất khó cảm nhận được cái loại cảm giác rung động trong tình yêu đó." Nói xong, cô liền đi thẳng về phía trước.

Sắc mặt Diệp Nhất Đóa cứng đờ, bĩu môi, đi theo phía sau Cố Tử Mạt, bước chân loạng choạng.

Cố Tử Mạt đã sớm dự đoán đến việc Diệp Nhất Đóa sẽ bị cô làm khó.

Loại tiểu thư nổi trội như Diệp Nhất Đóa này, chưa từng trải qua một cuộc tình thực sự cũng rất bình thường, nhưng đồng thời, sự cao ngạo nhiệt tình từ trong xương của Diệp Nhất Đóa, lại làm cho cô bé không muốn thừa nhận kinh nghiệm tình yêu của mình thực sự bằng không.

Cô bước vội đi, sau lưng lại có một cái tay khác kéo lấy cánh tay của cô, cô không cần nhìn, cũng biết là Diệp Nhất Đóa bướng bỉnh gây sự.

"Chị Tử Mạt thân yêu, có cơ hội, chị có thể truyền thụ cho em chút kinh nghiệm về tình yêu hay không đây." Diệp Nhất Đóa lấy lòng ở bên tai cô hỏi.

Nụ cười trên mặt Cố Tử Mạt tràn ra, "Chị không biết mình có thể truyền thụ cho em cái gì, nhưng chỉ cần em muốn biết, chị nhất định sẽ dốc toàn lực giải đáp cho em."

"Ừ, chị thật tốt." Diệp Nhất Đóa có sự bảo đảm của Cố Tử Mạt, rất vui vẻ nắm thật chặt cánh tay của Cố Tử Mạt.

Hai người lại cùng nhau đi được một đoạn đường, Cố Tử Mạt suy nghĩ một chút, lại hỏi, "Nhất Đóa, rốt cuộc Lâm Yên Nhiên là ai?"

Nghe vậy, khóe môi đang tươi cười của Diệp Nhất Đóa chậm rãi cứng đờ, Cố Tử Mạt nhìn ra được Diệp Nhất Đóa bị khó xử, cô cũng không muốn làm khó Diệp Nhất Đóa, cố ý mở to mắt, muốn tìm một đề tài khác, lại bị một bóng người ở bên kia đường hấp dẫn.

Một chiếc áo khoác dài màu xanh ngọc, già dặn nhưng không mất phong tình, bên ngoài đeo một chiếc túi xách màu đen bóng loáng, lộ vẻ đắt giá, trên mặt trang điểm thích hợp, bởi vì được bảo dưỡng hợp lý, cộng thêm trang điểm tỉ mỉ, làm cho nhìn qua bà ấy cũng chỉ ngoài bốn mươi, tóc đen nhánh tỏa sáng, thân hình thon thả cao gầy, vẫn rất động lòng người.

Làm sao có thể? !

Dĩ nhiên là khuôn mặt của Cố phu nhân!

Vóc dáng giống nhau, khuôn mặt giống nhau, chỉ khác nhau ở cách ăn mặc trang điểm mà thôi, trên đời không thể nào hai người giống nhau như vậy, trừ phi là cô hoa mắt!

Cô bỏ tay Diệp Nhất Đóa ở trên tay mình xuống, nói một câu, "Nhất Đóa, chị có việc bận, em đi trước đi nhé." Nói xong, cô vội vã chạy về phía bên kia đường.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt của cô đều chưa từng rời khỏi cái bóng dáng kia chút nào, cô vội vàng chạy sang bên kia đường, đã nhìn thấy Cố phu nhân đi vào khách sạn Cẩm Giang.

Cô đuổi theo vào khách sạn, chỉ thấy có nhân viên phục vụ hướng dẫn Cố phu nhân đi lên thang máy Vip, cô đuổi theo nhưng không kịp, chỉ có thể đứng sững sờ bên trong đại sảnh.

Cố phu nhân một con bạc ngày thường trang điểm khoa trương không có thẩm mỹ, giờ phút này lại hóa thân thành một nữ doanh nhân già dặn đầy phong tình, ra vào loại địa phương này! Hơn nữa còn nhận sự phục vụ Vip!

Điều này sao có thể? !

Hôm nay bất ngờ nhìn thấy Cố phu nhân, đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của cô!

Cô chạy đến trước quầy lễ tân, thử thăm dò nghe ngóng hướng đi của Cố phu nhân, cô nhân viên lễ tân noi phải bảo mật thông tin của khách hàng, cô suy nghĩ một chút, nói, "Tôi là con gái của bà ấy, bà ấy có đồ quên ở chỗ của tôi."

Rõ ràng cô nhân viên lễ tân rất khó xử, hơi suy nghĩ, sau đó rất chuyên nghiệp trả lời, "Thưa cô, nếu là như vậy, chúng tôi có thể gọi điện thoại xác

nhận giúp cô."

Làm sao Cố Tử Mạt có thể để cô ấy xác nhận được, khoát khoát tay, không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp khác.

Cô đang suy nghĩ, lại thấy người nhân viên phục vụ vừa rồi đi từ trong thang máy ra, cô bỗng nghĩ ra một kế, đi lên phía trước.

*

Giờ phút này, người đàn ông đang đứng ở trước cửa sổ sát đất nhìn ra xa, một bộ tây trang sậm màu hợp thời trang, có vẻ càng hiển lộ dáng người cao lớn chân dài, lúc Bùi Dực đẩy cửa tiến vào, chỉ thấy tấm lưng to lớn của người đàn ông, gần như chiếm cứ tất cả ánh mặt trời ngoài cửa sổ.

Bùi Dực biết anh đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng lại không thể không cắt đứt.

Nếu anh không nói, thật vẫn có lỗi với việc anh nghe ngóng nơi góc tường.

"Cho bà ta một vỏ bọc công ty? Lại cho bà ta cả mảnh đất đó? Còn đầu tư cho bà ta nữa? Tại sao!" Liên tiếp đặt câu hỏi, không hề quan tâm đến mối quan hệ cấp trên cấp dưới của nhau chút nào.

Lục Duật Kiêu không nói gì, yên lặng nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ, một mảnh tươi đẹp, đúng lúc ánh mặt trời rực rỡ.

Bùi Dực thiếu kiên nhẫn, lại thấy Lục Duật Kiêu không có ý tứ trả lời câu hỏi của mình, anh chỉ phải tiếp tục nói, "Anh không cần nói tôi cũng biết rõ, anh đều là vì cái cô Cố Tử Mạt đó thôi!" Nói xong, anh mới cảm thấy lời này của mình nghe kỳ cục thế nào, thực giống như là oán phụ, giống như đang tố cáo Lục Duật Kiêu có phụ nữ ở bên ngoài vậy!

Anh khó chịu cúi thấp đầu, vì không để cho cuộc nói chuyện này có vẻ kỳ cục, ngay sau đó bổ sung, "Năm năm trước, chúng ta đã bị bà ta gài bẫy một lần, bây giờ còn muốn bị gài một lần nữa sao? Anh thiếu nợ bà ta?"

"Đây chỉ là một quyết định, một kế sách nhỏ của tôi mà thôi." Rốt cuộc Lục Duật Kiều cũng quay đầu lại, đôi mắt đen nhìn thẳng vào Bùi Dực.

Bùi Dực hoàn toàn không để ý ánh mắt trực diện của anh, trực tiếp tránh ra, hạ mắt nhìn xuống dưới, mở tài liệu trên bàn ra, lật một tờ lại một tờ, không nhìn được liệt kê từng cái, "Cắt đứt đèn tiền, thiệt thòi muốn chết, hoàn toàn không phải tác phong của anh!"

Anh thật sự không nhìn nổi, lại đặt từng tờ từng tờ tài liệu ngay ngắn lên nhau, nửa vô lực nửa phẫn nộ: " Cấp lợi ích cho nhà họ Cố không có giới hạn, cam tâm tình nguyện nuôi Bạch Nhân Lang, càng ngày tôi càng không nhận ra được anh rồi. Tôi nói —— vì một Cố Tử Mạt, bị lừa gạt hết lần này đến lần khác, đơn giản là đầu óc có bệnh!"

"Cô ấy là vợ của anh, cũng là chị dâu của cậu." Ánh mắt người đàn ông từ trên chồng tài liệu này nhàn nhạt quét qua, cũng không quan tâm đến sự chất vấn của Bùi Dực, mà lạnh nhạt trần thuật một sự thật.

Bùi Dực phát điên, lòng bàn chân dùng sức, hung hăng giẫm lên mặt đất mấy cái, nâng con mắt đỏ ửng lên, liền nói, "Cô ấy là vợ của anh, nhưng anh cũng đâu có nợ cô ấy, ngược lại là cô ấy nợ anh! Em thật sự không hiểu anh làm sao vậy, cưới một cô gái phiền phức làm vợ, còn kéo theo một đồng phiền toái nữa!"

"Anh có năm triệu, một chút phiền toái này, hoàn toàn không cần nhắc tới." Người đàn ông bình thản nhàn nhạt trần thuật, cố gắng cho Bùi Dực ăn một viên thuốc an thần.

Bùi Dực nghe xong, trong lòng càng oán giận, một tay đập lên mặt bàn trà bằng thủy tinh, chậm rãi ngẩng đầu, "Người chỉ mang theo năm triệu,

liền hành động theo cảm tính rời khỏi nhà họ Lục, thế nhưng con quái vật, lại muốn cho anh có đi không về! Thân phận đại thiếu gia nhà họ Lục, chẳng lẽ cũng chỉ trị giá 5 triệu? ! Anh Kiêu, anh đừng quên, sứ mệnh ban đầu của 5 triệu này!"

Giọng điệu của anh càng ngày càng thâm trầm, chữ chữ câu câu đều đang nhắc nhở Lục Duật Kiêu.

Lục Duật Kiêu khoát tay, giọng nói lạnh lùng, ánh mắt chắc chắn, "Anh không có quên."

Bùi Dực trợn mắt, tức giận mà không có cách nào phát tác, anh chỉ biết nhìn chăm chăm vào mắt Lục Duật Kiêu, nhìn thẳng vào đối phương, cố gắng làm cho đối phương cho mình một câu trả lời hài lòng.

Hai người đàn ông này, hai mắt giăng co, nhưng thủy chung, hồn nhiên không hay dị động ngoài cửa.

Bùi Dực hận nhất loại tình huống không có kết quả này, tay đặt ở trên mặt bàn nắm chặt thành quyền, hung ác nện xuống mặt bàn, cái bàn lung lay.

Anh cũng không quan tâm, hỏi Lục Duật Kiêu, "Em rất tức giận, làm thế nào bây giờ? Đánh một trận? !"

"Lần trước anh và Kiều Tử Hoài đánh một trận, bị cậu ấy lừa gạt một trăm triệu." Khóe miệng Lục Duật Kiêu vi phúng, chậm rãi nâng lên, cố ý tiết lộ cho anh một cái tin tức.

Thân thể Bùi Dực chấn động, nắm tay kêu lên khanh khách, "Nói như vậy, hôm nay —— chỉ còn lại bốn triệu? ! Em thật sự nghĩ, đánh anh một chút!" Nói xong, cơ thể của anh vọt thẳng lên, lập tức liền nắm lấy cổ áo của Lục Duật Kiêu.

Đại chiến, sắp bùng nổ!

"Đừng ——" một giọng nữ từ cửa truyền đến, vội vàng ngăn cản mọi chuyện.

Hai người đang đối mặt, đều nhìn về phía cửa.

Bùi Dực phản ứng lại trước, lập tức buông cánh tay đang níu chặt cổ áo của Lục Duật Kiêu ra, thuận tay còn chỉnh lại cổ áo cho Lục Duật Kiêu, không khỏi châm chọc cười nói, ", Anh Kiêu, con riêng của nhà anh lại tới."

Sau khi Lục Duật Kiêu cách xa tay của anh ta, nhàn nhạt tặng anh một câu, "Không cần cậu quan tâm."

Bùi Dực mắt trợn trắng, nói: " Em muốn quản cũng quản không nổi, con riêng chỗ nào cũng có, cuối cùng em cảm thấy mình lúc nào cũng rất nguy hiểm, không cẩn thận cũng sẽ bị liên lụy."

Cổ Tử Mạt rõ ràng chú ý tới, ánh mắt của Bùi Dực, vẫn không có ý tốt nhìn chăm chú trên người cô, câu nói sau cùng kia, rõ ràng cũng là nói với cô.

Lời nói chuyện của bọn họ trong gian phòng này, đã bị cô nghe hơn phân nửa, đương nhiên cô biết thái độ của Bùi Dực đối với mình, nhưng bây giờ bị Bùi Dực lạnh lùng trào phúng như vậy, tuy rằng cô đã có chuẩn bị, nhưng vẫn có cảm giác phi thường khó tiếp thu.

Đang lúc cô hoảng thần căn rằng , Bùi Dực đã nghênh ngang tiêu sái đi ra cửa.

Cô phản ứng lại kịp, quay đầu, nói với Bùi Dực: " Cũng tốt, ra khỏi cái cửa này, để cho giáo viên mầm non của anh dạy dỗ anh cho tốt, bài học làm người đầu tiên về cách xử sự —— biết tôn trọng người khác như thế nào!"

Thân thể Bùi Dực, lúc cô đang nói, liền đứng sững lại.

Cố Tử Mạt cũng không sợ anh ta, thản nhiên nhìn Bùi Dực xoay người đi.

Bùi Dực quay đầu lại, đầu tiên bắt chẹt Cố Tử Mạt, hận không thể tiến lên xé rách miệng của cô, nhưng một giây tiếp theo, anh liền nhận được ánh mắt nhắc nhở của Lục Duật Kiêu, anh không có cách nào, chỉ có thể cắn răng nuốt cơn tức này xuống, nói: " Con riêng, một câu thôi, cô chính là cái đồ nghèo mặt rệp!"

Anh ta nói lời trêu chọc, liền cố nén tức giận, giận dùng dùng đi mất.

Cố Tử Mạt thấy Bùi Dực đã đi hẳn rồi, mới quay đầu lại, nói với Lục Duật Kiêu, "Lúc Cố phu nhân xuống lầu, em ngẫu nhiên đụng phải bà ấy, giao dịch của hai người, em cũng đều biết hết rồi."

Lúc nói lời này, cô nhỏ giọng, giọng điệu hư phù vô lực, không có một chút đắc ý nào.

Ánh mắt của cô quét qua xấp tài liệu ngay ngắn trên bàn, ngồi xổm người xuống, muốn nhìn một chút nội dung trong đó, lại bị Lục Duật Kiêu vươn tay qua cướp đi mất.

Người đàn ông than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng giữ chặt thân thể của cô, giọng nói trầm khàn, nói ở bên tai cô, "Chi tiết đúng như những gì Bùi Dực nói, trên thực tế, đây chính là một cuộc hợp tác mua bán qua lại mà thôi, em cũng thấy đấy, Cố phu nhân giấu tài nhiều năm như vậy, bà ấy chờ được đến cơ hội này, dĩ nhiên, theo ánh mắt chuyên nghiệp của anh mà nói, anh vô cùng tin tưởng năng lực của bà ấy."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 119: Lâm Yên Nhiên Là Ai?

Trên tay Cổ Tử Mạt đầy mồ hôi, nghiêng đầu, nhìn về phía anh, thấp giọng, yếu ớt nói, "Anh không cần phải giải thích, em hiểu rõ mà." Lòng mi của cô hạ thấp, như cánh bướm đậu trên đôi mắt ngập nước của cô, làm cho không ai có thể nhìn ra cảm xúc của cô lúc này.

Người đàn ông biết trong lòng cô không dễ chịu, hít một hơi, liên tục giải thích, "Em lớn lên ở nhà họ Cổ, những ân oán oán của năm đó chắc chắn cũng biết một chút, Cổ phu nhân vô cùng thông minh, giả ngây giả dại chơi đánh bạc lừa gạt Cổ Trình Đông, hiện tại bà ấy muốn xoay người, lại khổ nỗi không có nguồn tài nguyên, bà ta tìm được anh, cũng là nhìn trúng nguồn tài nguyên của anh, cho nên anh nghĩ, nếu anh có nguồn tài nguyên mà bà ta muốn, sao không bán cho bà ta một cái nhân tình, để cho chính bà ta ép buộc đi, sau này, chúng ta sẽ chờ nhìn bà ta và Cổ Trình Đông chó cắn chó như thế nào thôi."

Lần đầu tiên, anh cấp bách muốn giải thích rõ một chuyện như vậy.

"Anh đây là ném tiền qua cửa sổ thôi." Đầu của cô cúi thấp, không hề nhìn anh .

Trong lòng cô biết đây là Lục Duật Kiêu đang mỹ hóa sự uy hiếp của Cổ phu nhân, anh đang thay đổi biện pháp để an ủi cô, nhưng hiện tại, cô không cách nào nhận tình của anh, trong đầu là một mảnh hỗn loạn, kéo thế nào cũng kéo không nổi.

"Số tiền này, sẽ không có đi không về, có ký hợp đồng hợp tác, anh sẽ nhận được hồi báo tương ứng, Tử Mạt, không có phức tạp như bọn em nghĩ

đâu, đây chỉ là một cuộc hợp tác kinh doanh qua lại mà thôi, anh cung cấp cho Cố phu nhân tiền bạc và đất đai, bà ta phụ trách kiếm tiền về, sau đó trả cho anh hoa hồng." Anh mở ra một phần của văn kiện, để cho cô nhìn phần cuối cùng, sau đó lại lật về phía trước một tờ, nói: " Mảnh đất này của nhà họ Hà, là do em dùng 14 vạn mua được trong buổi đấu giá, chúng ta giao nó cho Cố phu nhân, cũng coi như là báo đáp công ơn nuôi dưỡng của nhà họ Cố, từ đây về sau, ích lợi rồi rắc rối giữa em và nhà họ Cố, xóa bỏ, em cũng có thể bỏ xuống một phần gánh nặng."

Sau khi cô nghe đến đây, rốt cuộc chịu ngoái đầu nhìn về phía anh, ánh mắt như viên trân châu đen bóng lóe ra tia sáng lộng lẫy, rất có ước mơ hỏi anh, "Nhà họ Cố thật sự bằng lòng bỏ qua cho em sao?"

Thoát khỏi sự khống chế của nhà họ Cố, từng là tâm nguyện của cô, dùng một cuộc hợp tác đơn giản là có thể giải quyết? !

Đơn giản lại nhanh chóng như vậy, có chút vượt quá dự liệu của cô.

Người đàn ông ôm chặt lấy cô, để cằm của cô đặt lên ngực của mình, gần từng chữ, "Sẽ, tin tưởng kết quả sẽ tốt." Anh nhẹ nhàng chuyển qua tay trái của cô, theo thói quen xoa xoa chiếc nhẫn trên ngón tay vô danh của cô, ở trong lòng thì đang lặng lẽ nói với cô một tiếng, "Thật xin lỗi" .

"Bùi Dực nói, em đều nghe được." Cô vẫn nói.

Thật ra thì, từ đầu đến cuối, cô đều biết, vấn đề mấu chốt nhất, cũng không phải bản hiệp ước này, mà là lời nói của Bùi Dực.

Nàng nghe thấy Bùi Dực nói, là cô nợ Lục Duật Kiều!

Cô còn nghe được, Bùi Dực nhắc tới năm năm trước! Giọng nói kia, có vẻ vô cùng nghiêm trọng, không hề giống như chỉ là một chuyện nhỏ.

Năm năm trước đã từng xảy ra chuyện gì chứ? Lục Duật Kiều từng đề cập với cô, là cuộc gặp mặt của bọn họ, chẳng lẽ ngoài ra, còn xảy ra chuyện khác nữa sao?

Cô thực sự không dám tưởng tượng, những chuyện đã bị lãng quên kia, còn có rất nhiều chuyện có sự tham dự của Lục Duật Kiều!

Lục Duật Kiều đã sớm dự đoán, cô sẽ nói đến cái này, anh hiểu rất rõ cô, càng hiểu rõ những gì cô lo lắng.

Cũng may anh đã sớm dự tính được tất cả, nghe cô nói lên, anh cũng không kinh nghi, ngược lại có độ dao động khiếp sợ.

Ngón tay thon dài, sờ lên mặt nhẵn trên ngón áp út của cô, lướt qua cổ tay của cô, sau đó lật bàn tay một cái, dùng sức đè lại cổ tay mảnh khảnh của cô, một cái tay khác giữ chặt vòng eo của cô quay người lại, ôm cả người cô vào trong ngực.

Hai mặt đối diện, anh chống cằm lên cái trán của cô, cười ranh mãnh nói, "Em thật sự là đặt lời của cậu ta ở trong lòng? Nếu như vậy, anh nhất định phải ghen, em cũng thấy đấy, Bùi Dực cũng là một đấng thanh niên tài tuấn đâu, có cậu ấy lay động trước mặt em, này rất dễ dàng ảnh hưởng, cảm giác an toàn của anh."

Cô sửng sờ, lắc đầu nói, "Đừng làm rộn. Anh không nhìn ra sao? Bùi Dực thực sự bất mãn với em, hơn nữa còn vô cùng không tốt, từ đầu chí cuối, từ đầu đến chân đều là không tốt." Nhất là ánh mắt Bùi Dực nhìn chăm chăm cô, mỗi lần đều làm cho cô cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Cô nói xong ý tưởng của mình, suy nghĩ một lúc, lại cảm thấy lời nói của mình có chút không ổn.

Bùi Dực gọi Lục Duật Kiều là ‘anh Kiều’, hơn nữa Bùi Dực lại hiểu rõ chuyện của Lục Duật Kiều ở nhà họ Lục, có thể thấy được quan hệ của hai người cực tốt, có thể đoán ra được ngay, hai người này, đã quen biết từ rất lâu rồi.

Mà cô, lại đang ở trước mặt Lục Duật Kiều, nói xấu Bùi Dực, điều này không khỏi có vẻ hơi ‘tiểu nhân’.

Nghĩ tới những thứ này, cô vội vàng bổ sung thêm mấy câu, "Em. Ý của em, haiz, em không phải nói Bùi Dực không tốt, em chỉ cảm thấy. Cảm thấy anh ấy có thành kiến với em, cho nên mới đối với xử với em rất không khách khí như vậy."

"Ừ." Lục Duật Kiều nghiêm túc nghe xong lời nói của cô..., gật đầu, câu môi, nói: "Bùi Dực đối với em rất không tốt, em lại còn phải nói tốt giúp cậu ấy? Hả?"

Trong lúc nhất thời, cô không phản bác được.

Ngón tay thon dài của Lục Duật Kiều, trượt trên mặt của cô, nói mạch lạc rõ ràng: "Bùi Dực quá thẳng thắn, dễ dàng va chạm và kích động, cậu ấy nghe được chuyện xưa giữa anh và em, cậu ấy rất duy trì anh, bất bình vì anh, nói anh đối với em như vậy, không đáng giá, thậm chí, cậu ấy còn kêu la suốt ngày, nói em lừa anh quá nhiều lần. Biết tại sao không?"

"Tại sao?" Vừa nghe Lục Duật Kiều nói như thế, ngược lại cô nghĩ ngay đến Diệp Nhất Đoá.

Sáng sớm hôm nay, không phải Diệp Nhất Đoá lôi kéo cô muốn đi tìm Lục Duật Kiều tính sổ đấy sao? !

"Bùi Dực theo chủ nghĩa nam quyền, em đừng nhìn dáng vẻ của cậu ấy như vậy thôi, chứ thật ra thì chính là miệng cộp gan thỏ, nói cho em một cái bí mật, Bùi Dực chưa từng nói chuyện yêu đương, đều do quan niệm của

cậu ấy hại thôi. Anh làm được những điều này cho em, cậu ấy đều nhìn ở trong mắt, nhưng quan niệm của cậu ấy lại vẫn ở đó, nên nhìn xem luôn thấy không phục, giữa anh và cậu ấy, xảy ra vô số lần va chạm giống như hôm nay rồi, anh cũng đã thành thói quen." Nói xong, Lục Duật Kiêu rất không sao cả nhúu mày.

Cô khóa lông mày, kết hợp lời nói của Lục Duật Kiêu và lời nói của Bùi Dực suy nghĩ một lần, hình như cũng rất đúng.

Bùi Dực với chủ nghĩa đàn ông, bản thân đã có thành kiến với phái nữ rồi, huống chi, đối với cô, người phụ nữ không hiểu vì sao lại cướp mất trái tim của Lục Duật Kiêu này? !

Nghĩ tới đây, cô hít không khí một trận, chân mày nhíu sâu hơn, không nhìn được chọc chọc nơi bả vai của người đàn ông, bối rối hỏi anh, "Chẳng lẽ Bùi Dực có loại tình cảm kia với anh?"

Hiện tại trong đầu cô, còn ánh lên cặp mắt xé ' Phong Hoa Tuyệt Đại ' kia của Bùi Dực, thật sự quá câu nhân rồi.

Người đàn ông nghe cô hỏi như vậy, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó bật cười, bắt được đầu ngón tay đang làm loạn của cô, tự luyện cười nói, "Cũng có lẽ...! ."

Cố Tử Mạt nhìn phản ứng của anh, đối với định hướng giới tính của Bùi Dực, càng thêm mê hoặc.

*

Buổi chiều sau khi tan tầm, Cố Tử Mạt cũng không trở về nhà, mà đến nhà họ Cố tìm Cố phu nhân.

Có một số việc, treo trong lòng, cần phải đích thân giải quyết mới tốt.

Cô buông xuống thành kiến, bước vào nhà họ Cố một lần nữa, tìm được Cố phu nhân, muốn tìm hiểu ý tứ của Cố phu nhân một chút, lại không nghĩ rằng, Cố phu nhân vẫn một bộ giả ngây giả dại.

Cố phu nhân trước mắt này, vẫn hóa trang giống như bình thường, kết hợp trang phục một cách kỳ quái, trang điểm bắt mắt, đường viền mắt suýt thì vẽ lên trên lông mi rồi, cùng với Cố phu nhân mà cô gặp được ở khách sạn Cẩm Giang sáng nay, giống như hai người vậy!

Cô cũng không phải kẻ ngốc, cô biết, những thứ trước mắt này, đều là Cố phu nhân vẽ lên để tự vệ cho bản thân, xem ra, Cố phu nhân còn chưa tính toán trở mặt với Cố Trình Đông!

Bây giờ Cố phu nhân, đã tiến hành đến giải đoạn nào rồi? Tiền bạc có, đất có, đang chiêu binh mãi mã sao? Lấy người từ bên trong Cố thị sao?

Cố Tử Mạt hơi hồi hận, buổi sáng lúc bắt gặp Cố phu nhân ở khách sạn Cẩm Giang, Cố phu nhân vội vã trốn, cô cũng vội vã muốn xem tình huống bên phía Lục Duật Kiêu, cho nên không có cản Cố phu nhân lại, bỏ lỡ thời cơ tốt nhất.

Trong đại sảnh hoàn toàn không có người giúp việc, nhưng Cố phu nhân vẫn đang diễn.

Cô không có cách nào, nghĩ đến Cố Trình Trình, hỏi Cố phu nhân, "Trình Trình đi đâu rồi?"

"Đi Mỹ giải sầu rồi." Cố phu nhân vừa từ chiếu bạc trở về, cho nên vừa đếm tiền còn lại trong túi xách, vừa nói.

Cố Tử Mạt cảm thấy có cái gì không đúng, theo tính tình của Cố Trình Trình, thì Cố Trình Trình không nên vì vậy mà mai danh ẩn tích, còn chạy đến Mỹ nghỉ ngơi nữa, mơ hồ lộ ra kỳ quái.

Chính cô cũng không nghĩ ra lý do, nhìn chung quanh, cũng không có người giúp việc ẩn hiện, đến gần Cố phu nhân, liền nói, "Mảnh đất kia của nhà họ Hà, là tôi đoạt được từ hội bán đấu giá, bà nên đối xử tử tế với nó như thế nào, bà hẳn là biết rõ chứ."

Cố phu nhân nhìn cô một cái, không có nói gì, tiếp tục vui đầu đếm tiền của mình.

Cố Tử Mạt không thu hoạch được gì, cũng biết Cố phu nhân là quyết tâm không nói, không thể làm gì khác hơn là ầm ừc rời đi.

Khi về đến nhà, Lục Duật Kiêu đã ngồi trong phòng khách từ sớm.

Người đàn ông ưu nhã ngồi trên ghế sanlon mềm mại, chân dài vắt chéo, trong tay tùy tiện xem một quyển tạp chí, tóc ngắn rủ xuống, đánh mất vẻ âm u khi miêu tả về đôi mắt của anh.

Nghe được tiếng bước chân của cô, Lục Duật Kiêu ngẩng đầu lên, mắt sáng long lanh như đá quý nhìn chăm chú, khẽ mỉm cười, trong nháy mắt phòng khách cũng trở nên rạng rỡ hơn mấy phần.

Cố Tử Mạt chậm rãi bước tới, ánh mắt quét đến trang tạp chí anh đang xem, hình như là một vài quảng cáo thiết kế nội thất.

"Tử Mạt."

"Vâng?"

"Có hướng trang hoàng nhà cửa?" Anh khép lại cuốn tạp chí trong tay, hỏi.

Cố Tử Mạt biết anh muốn trang hoàng cho căn biệt thự mua ngày hôm qua, suy nghĩ cẩn thận một chút, nói: " hình như không có, nhưng, em có

một cái yêu cầu, anh đoán xem là gì?" Câu cuối, cô cố ý gây khó khăn cho anh.

"Anh suy nghĩ thử xem." Anh suy nghĩ một chút, mỉm cười nói, "Một phòng để em điều hương, đúng không?"

Anh đoán một cái liền đúng, dọa Cố Tử Mạt sợ hãi, trợn mắt nhìn anh.

Lục Duật Kiêu cười một tiếng, "Điều này thì có gì đáng kinh ngạc đâu, em là Điều Hương Sư, cũng thật sự có hứng thú với việc điều hương, đối với em mà nói, phòng điều hương của em, cũng giống như phòng làm việc của anh mà thôi." Có lực cánh tay vòng chắc eo của cô, khéo miệng của người đàn ông nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt sâu thẳm, tiếp tục nói, "Bố trí một phòng điều hương ở nhà, thì em cũng không cần cả ngày phải chạy đến công ty, bây giờ anh nửa ngày mà không thấy được em, thì cả người đều giống như không được bình thường, có lúc anh bàn công việc, cũng muốn gọi điện thoại cho em, nhưng lại sợ em cảm thấy phiền, cũng chỉ có thể nhìn lại. Cho nên, lắp đặt một phòng điều hương trong ngôi nhà mới, đúng hợp ý anh. Đến lúc đó, những lúc anh muốn gặp em thì có thể nhìn thấy em luôn, lúc muốn nghe giọng của em thì có thể nghe được luôn."

Cố Tử Mạt nhìn sâu vào mắt anh, lòng bị lời nói của anh làm xúc động. Chẳng qua, cô ý thức được, người đàn ông này, hình như quên một điểm rất quan trọng.

Cô có nên nhắc nhở anh hay không đây?

Người đàn ông theo dõi ánh mắt của cô, lúc cô suy nghĩ chuyện gì đó, lông mi chớp máy nhẹ nhàng, giống như con bướm bướm nhẹ nhàng bay lượn, không nhìn được trong nội tâm khẽ động, đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên mắt của cô.

Mí mắt cô bị anh làm cho ngứa ngáy, không nhìn được liền phản xạ có điều kiện đẩy anh ra, "Nhột, đừng."

Người đàn ông bật cười, lại đặt một nụ hôn như vậy lên mắt còn lại của cô, bắt được cả hai con bướm rồi, mới thả tự do cho cô.

Cố Tử Mạt thoát khỏi sự giam cầm của anh, không khỏi oán giận nhìn anh, "Luôn đánh lén, thật sự rất không quân tử." Nếu anh không phải là quân tử, cô cũng 'tốt bụng' nhắc nhở anh, "Em đang nghĩ, nhất định anh đã quên một chuyện rồi."

"Hả? Em nói." Người đàn ông ngược mắt lên, bình tĩnh nhìn về phía cô, một bộ xin lắng tai nghe.

Cô hắng giọng một cái, nói: "Gần đây không phải anh rất bận rộn, khẳng định không thể luôn ở nhà sao, cho dù là em vẫn ở nhà, thì anh cũng không thể thời thời khắc khắc nhìn thấy em được."

Vốn dĩ người đàn ông tưởng là có vấn đề lớn gì, nhưng không nghĩ, cô nói đến chỉ là chút vấn đề nhỏ bé này. Ngạo mạn cười cười, lại ôm cô vào ngực một lần nữa, cười nói, "Xem ra em cũng rất muốn thời thời khắc khắc nhìn thấy anh, được rồi, chỉ vì để em có thể thời thời khắc khắc nhìn thấy anh, anh có thể hy sinh bản thân một chút, cũng dọn hết công việc về nhà làm, như vậy thì tốt rồi."

"Hả? Anh đối với em thật tốt, chúng ta mới vừa kết hôn, anh lại đối với em tốt như vậy. Để em tính ra xem nào, đầu tiên là mua xe cho bạn của em, lại mua nhà cho em, lại còn trang bị một phòng điều hương cho em, hôm nay đưa một phần lễ lớn cho người nhà của em, bây giờ còn vì em, dời hết công việc về nhà." Cố bẻ từng ngón từng ngón tay đếm hết, cuối cùng khẽ cười cho một cái kết luận, nói, "Lục thiếu, bây giờ anh đáp ứng cho em lớn như vậy, sau này làm thế nào để thỏa mãn được em chứ?"

Anh cười than thở, mặt mày tràn đầy nhu hòa, "Anh không sợ em đưa ra yêu cầu với anh, anh sợ, là em cái gì cũng không muốn thôi."

Anh tình nguyện cô giống như những người phụ nữ khác, thích kim cương châu báu, như vậy anh còn biết nên dùng cái gì để làm cô vui vẻ. Anh muốn cho cô điều tốt nhất, nuôi cô trở thành lòng tham không đáy, nuôi đến trừ anh ra, không một người đàn ông nào khác có thể thỏa mãn lòng tham của cô.

Nhưng, anh biết, Cố Tử Mạt không phải như thế. Cái cô gái nhỏ này có sự quật cường cùng kiêu ngạo của chính cô, cô muốn thành công dựa vào bản thân mình, cũng không phải lệ thuộc vào người khác.

Cô phụ thuộc vào nhà họ Cố nhiều năm như vậy, tất nhiên rất nhạy cảm với sự giúp đỡ của người khác, bao gồm cả anh.

Trái tim của Cố Tử Mạt ấm áp, người đàn ông này giờ nào khắc nào cũng đang nói cho cô biết, anh quan tâm, anh quý trọng.

Cô có tài đức gì, có thể nhận được sự chăm sóc của anh như vậy chứ? !

"Lục." Nhìn đến vẻ mặt khê hếch lên mang theo ý uy hiếp của anh, cô vội vã đổi lời nói, "Duật Kiêu, em có cái vấn đề muốn hỏi anh, có thể không quá thỏa đáng, nhưng em rất muốn hiểu rõ."

"Ừ, em nói đi."

"Lâm Yên Nhiên là ai? Ah và cô ấy, có quan hệ rất mật thiết sao?" Diệp Nhất Đoá nói năng thận trọng, khiến nghi vấn này của cô đã bị đè nén thật lâu.

Lục Duật Kiêu đầu tiên là sửng sờ, tiếp theo là thâm trầm trầm mặc, anh suy tư một lát, chậm rãi gật đầu một cái.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 120: Vị Hôn Thê? Bạn Trai Cũ? 1

Trong lòng Cố Tử Mạt đã sớm có chuẩn bị, nhưng thấy phản ứng của Lục Duật Kiêu, thì cô mờ mờ ảo ảo cảm thấy có chút không tốt.

Anh cười một tiếng, "Có thể có người sẽ nói, Lâm Yên Nhiên là vị hôn thê của anh, em tin không."

Cô nhìn vẻ mặt của anh, giống như một lời nói đùa, lại giống như không phải nói đùa, mà là tìm tòi nghiên cứu!

Tròng mắt của anh đen sâu không thấy đáy, làm cho cô không bắt được gì trong đó, tay trái nắm chặt cổ tay phải của mình, run run rẩy rẩy hỏi, "Anh đang đùa em?"

Lục Duật Kiêu, anh trêu chọc em đâu? Có vị hôn thê, còn lấy em?

Người đàn ông thu hết sự kinh ngạc và khẩn trương của cô vào đáy mắt, không tự chủ câu môi, khẽ cười, "Không có trêu chọc em, bên ngoài không phải là nói như vậy? Hả?"

Lần này, cô lại càng giật mình hơn.

Mắt nhìn phản ứng của Lục Duật Kiêu, nỗi nghi ngờ của cô lại tăng thêm.

Mặc dù ban đầu anh có sững sờ trong giây lát, nhưng sau đó, biểu hiện của anh hoàn toàn thuận sướng tự nhiên, không có một chút xú chốt dạ, hơn nữa anh còn bình tĩnh như vậy, giống như chuyện này chỉ là một chuyện nhỏ bình thường vậy.

Tiếp theo nữa, vậy mà anh còn có lạc thú trêu đùa cô nữa?

Cô lắc lắc đầu, để cho mình tỉnh táo hơn một chút, chống lại ánh mắt sâu thẳm của anh, dùng hết sức lực hỏi anh, "Anh xác định là không trêu đùa em? Đột nhiên lại toát ra một vị hôn thê?"

Cô thầm hạ quyết tâm, nếu thái độ của anh lại lập lờ nước đôi nữa, thì cô sẽ trở mặt với anh ngay.

Lục Duật Kiều cười đến nheo mắt lại, ngón tay phất qua lọn tóc rơi trên gò má cô, thử dò xét nói, "Nói cho anh một chút, hiện tại có tâm tình gì, có phải rất hồi hộp hay không? Có rất lo lắng hay không?"

Thấy người phụ nữ ghen vì mình, làm người đàn ông của cô, nhất định là có cảm giác thành tựu lớn lao.

Đương nhiên Cố Tử Mạt không thể hiểu cái trò đùa giai có cảm giác thành tựu này của anh, hiện tại đầu cô sắp phát điện, hạ tròng mắt, lòng dâng lên một cơn sóng, hai cái tay đồng thời đưa lên, nắm lấy caravat trên cổ anh, lúc lên lúc xuống, dùng sức siết chặt, cảnh cáo liếc nhìn anh, bức cung nói: "Đừng có nói lằng lộn xộn với em! Anh trực tiếp trả lời! Lâm Yên Nhiên có phải là vợ chưa cưới của anh hay không!" Cô không chịu nổi loại trò chơi mèo vờn chuột này, cô muốn câu trả lời! Ngay lập tức!

Cô may mắn anh mặc âu phục theo thói quen, mang cà vạt, mới cho cô một cái cơ hội như vậy.

Lục Duật Kiều bị cô siết chặt như vậy, khó thở, một cái tay giữ chặt cánh tay đang động loạn lên của cô, nhưng không có cạy tay cô ra, mà là trên mặt giãn cười.

Cười đến rất bất đắc dĩ, nhưng là rất dung túng.

Anh nói, "Là lời đồn đại bên ngoài mà thôi, anh chưa bao giờ dính hôn cũng bất cứ người phụ nữ nào."

"Sau đó thì sao?" Cô tiếp tục siết cổ họng của anh, không có kiên nhẫn thúc giục.

"Sau đó thì thuận lợi kết hôn với em rồi." Anh giống như đang cố ý hành hạ cô, tình hình đã như vậy rồi, còn có thể nói giỡn được.

"Vậy tại sao sẽ có loại lời đồn đó!" Cô cắn môi, cau mày, vẫn nhất quyết không tha như cũ.

Biểu cảm của cô rất trẻ con, ánh mắt Lục Duật Kiêu rơi vào đôi môi đỏ dỏm của cô, đột nhiên rất muốn thân ái cô, nhưng anh sợ hành động thiếu suy nghĩ sẽ đưa mình đến con đường bị siết đến chết, vẫn cố nhịn lại được.

"Lời đồn đãi chỉ có thể là lời đồn đãi, không có hiệu quả thực tế gì cả." Anh vừa nói xong, vừa phải tách bàn tay của cô ra, sợ làm đau cô, chỉ có thể tách từng ngón từng ngón tay một, sức lực cũng không thể lớn.

Theo lời của anh, ánh mắt Cố Tử Mạt rơi vào ngón tay của mình, lại nhìn cái động tác kia, không khỏi cảm thấy tức cười, liền buông lỏng tay đang siết cô áo anh ra.

Lục Duật Kiêu nhếch môi, bàn tay thon dài của anh thuận thế đi lên, giữ chặt cái gáy của cô, áp má của cô vào lồng ngực của mình, "Xem ra là có người rải lời đồn đến chỗ em, là Kiều Tử Hoài sao?"

Cố Tử Mạt yên lặng, cũng không nói ra sự thật, chỉ thầm nghĩ, lần này Kiều Tử Hoài bị oan uổng quá rồi.

"Anh cùng Lâm Yên Nhiên, không hề giống như bên ngoài đồn thổi như vậy. Cô ấy lớn lên ở nhà họ Lục, anh và cô ấy đã biết nhau từ nhỏ, từ khi sinh ra, thân thể cô ấy đã không tốt, tất cả mọi người trong nhà họ Lục rất

thương cô ấy, nhất là cha anh, dĩ nhiên anh cũng không ngoại lệ, tình cảm giữa anh và cô ấy, cũng luôn luôn rất tốt. Nhưng anh rất rõ ràng, tình cảm giữa anh và cô ấy, nói là tình thân có vẻ khá chính xác, trong lòng anh coi cô ấy như là em gái của mình mà đối đãi, sự nhu nhược của cô ấy khơi dậy ý muốn bảo hộ của anh."

Lúc nói chuyện anh hạ thấp giọng, giọng nói cực kỳ có từ tính, lồng ngực cũng sẽ theo lời nói của anh mà nhẹ nhàng chấn động.

Cố Tử Mạt vẫn không nói chuyện, cứ như vậy lẳng lẳng nghe tiếng tim đập của anh.

Từng nhịp từng nhịp, làm cho cô cảm thấy an tâm kỳ lạ.

"Lễ thành niên của cô ấy, làm một thành viên của nhà họ Lục, anh cũng có tham gia, lúc ấy có người vì tăng thêm không khí, ồn ào nói muốn cha anh cho anh và Yên Nhiên đính hôn, nhưng mà anh lại không hề bày tỏ cái gì, cha anh cũng nhìn thấu suy nghĩ của anh, cũng không có cưỡng cầu. Tin tức nói cô ấy là vị hôn thê của anh, chỉ sợ bắt đầu kể từ lúc đó đi, đây đều là lời đồn không có thật."

Tay của anh vuốt ve mái tóc dài của cô, động tác êm ái, nói tiếp, "Tuy Yên Nhiên lớn lên tại nhà họ Lục, nhưng gia thế của cô ấy cũng không tốt, ở nhà họ Lục, cô ăn mặc xài đồ đều là tốt nhất, nhưng trên thực tế, cô ấy cũng chỉ coi như là khách ở nhờ, vì vậy, trong lòng cô ấy rất tự ti, cảm giác không ngốc đầu lên được."

"Hơi có điểm giống em." Cố Tử Mạt không tự chủ, liền từ trong miệng nhả ra một câu nói như vậy.

"Là có chút, có lẽ là vì vậy, cô ấy và Diệp Nhất Đóa không thân với nhau được, anh nghĩ, nếu như Yên Nhiên biết rõ sự tồn tại của em, nhất định cô ấy sẽ vui vẻ, nhất định hai người sẽ có điểm kết nối, nhất định hai người sẽ trở thành bạn tốt."

Cố Tử Mạt từ trong ngực của anh ngẩng đầu lên, "Thật?"

Mặc dù Diệp Nhất Đóa vừa nhiệt tình lại vừa thật thà, nhưng cách ăn mặc nói năng, từng giây từng phút cũng có thể hiển lộ ra cái cảm giác ưu việt từ trong xương đó, mà trogn xương Lâm Yên Nhiên, là tự ti , nhất định cô ấy rất khó tiếp nhận loại bạn bè như Diệp Nhất Đóa.

Anh mỉm cười gật đầu, "Thật."

Nhìn ánh mắt trong suốt kiên định của anh, Cố Tử Mạt cũng chậm rãi lộ ra nụ cười, nhưng trong lòng không có mở rộng trong sáng như vậy.

Anh tốt, cũng không phải chỉ có một mình cô nhìn thấy. Chẳng lẽ trên cái thế giới này thật sự có người phụ nữ đối mặt với sự tốt đẹp của anh mà có thể thờ ơ ơ hờ sao? Huống chi, cô gái kia, là thanh mai của anh.

Cô không biết, trước mắt cô chỉ biết lòng của mình rất loạn.

Sau khi yêu một người, có phải ngày cả bản thân cũng mất đi hay không, tất cả vui buồn, cũng sẽ không tiếp tục bị mình khống chế, mà là giống như là một con rối gỗ bị điều khiển vậy, tất cả vui buồn đều do người khác thao túng.

Loại cảm giác này, nói thật, cũng không phải tốt như vậy. Cô cũng không thích làm một con rối gỗ chịu sự điều khiển của bất cứ người nào.

Lục Duật Kiêu khẽ vuốt gương mặt của cô, đề nghị, "Gần đây tình hình sức khỏe của Yên Nhiên rất kém cỏi, người nhà họ Lục cũng thúc giục anh trở về xem một chút, anh cũng vẫn chưa có trở về , nếu không, ngày mai chúng ta cùng nhau trở về?"

Cố Tử Mạt hơi bị dọa, ánh mắt hướng về phía anh, "Sẽ gặp rất nhiều người nhà họ Lục sao?"

Người đàn ông thấy ánh mắt hơi kinh hoảng của cô, nhướn mi, "Hả? Có phải cảm thấy hơi khủng bố hay không? Thật ra thì anh cũng không muốn em gặp bọn họ quá sớm, giữa anh và bọn họ, là có chiến lược."

"Chiến lược?" Ngay sau đó Cố Tử Mạt nghĩ đến, cuộc nói chuyện của Bùi Dực và Lục Duật Kiêu.

"Ừ." Anh gật đầu, "Điều kiện chữa trị của nước Mỹ tốt hơn, Yên Nhiên vẫn ở lại nước Mỹ, người của nhà họ Lục cũng thuận tiện chăm sóc cô ấy, nếu như em muốn cùng anh đi, thì anh sẽ cho người đặt vé máy bay luôn."

Cô đem lời nói của anh, suy nghĩ trước sau một chút, căn cứ môi, hỏi anh, "Em, có phải gián tiếp làm thương tổn một người phụ nữ khác hay không? Nếu không phải vì em, có phải anh sẽ không trì hoãn lâu như vậy hay không."

Lục Duật Kiêu vẫn chưa trở về, là vì cô thôi.

Lần đó thấy cái tin nhắn kia, cũng là Lâm Yên Nhiên gửi đến đi, Yên Nhiên, Y.

Lâm Yên Nhiên nói cô ấy nhớ anh rồi, mà anh lại chỉ liếc mắt nhìn, cũng không có trả lời, Lâm Yên Nhiên ở bên kia, sẽ nghĩ sao?

Nhìn ánh mắt phỏng đoán của cô, Lục Duật Kiêu nhẹ chau mày, "Tại sao nghĩ như vậy? Không nên nghĩ bậy bạ, mỗi người đều có chuyện mình phải làm, anh chưa đi trở về, nhất định là kết quả đã tổng hợp lại được."

"Vậy. Ngày mai anh hãy đi đi, trở về xem cô ấy, anh rời đi lâu như vậy, nhất định cô ấy sẽ rất nhớ anh."

Người đàn ông suy nghĩ một chút, "Ừ, sẽ đặt vé máy bay vào ngày mai."

Cô thu ánh mắt, lại chui vào trong ngực anh, ngửi mùi vị có thể khiến cô an tâm trên người anh, ôm chặt hông của anh.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 121: Vị Hôn Thê? Bạn Trai Cũ? 2

Nhìn dáng vẻ của Triệu Hồng Vân, Cố Tử Mạt có loại đau xót không thể nói rõ thành lời.

Chuyện của Ninh Uyển vẫn còn âm ỉ, vậy mà Triệu Hồng Vân lại muốn cô đi đưa quần áo cho Ninh Uyển!

Mặc dù trong lòng cô không tình nguyện, nhưng là không muốn xung đột trực diện với Triệu Hồng Vân, cầm lấy quần áo của Ninh Uyển, đến Hoàn Á.

Đưa quần áo rất thuận lợi, đưa quần áo xong, cô có thể thuận lợi đi rồi.

Trước khi đi, tiện thể cô đến toilet, giải quyết xong vấn đề, cô thuận tay sửa sang lại trang điểm, đi về phía thang máy ở đầu kia hành lang, ánh mắt tùy ý nhìn về phía trước, dừng trên người một người đàn ông mặc âu phục màu xanh, hơi suy nghĩ một chút, bên tai giống như vang lên một đạo sấm sét, chấn động đến mức cô thất thần.

Cô sai bước đi về phía trước, đi vài bước lại bắt đầu chạy, nhưng còn chưa có chạy được nửa đường, người kia đã tiến vào thang máy.

Nhìn thấy không thể đuổi theo được, cô mới thả chậm bước chân, bắt đầu thở hồng hộc.

Đoạn đường ngắn ngủi này cứ nhiên khiến cô chạy thở không ra hơi, đầu gối như nhũn ra, bước chân loạn choạng.

Cô thất hồn lạc phách đi xuống lầu, tựa vào cây cột ở đại sảnh, cô chỉ cảm thấy trên người thấm mồ hôi, trên mặt cũng tất cả đều là mồ hôi, phấn lót má hồng thoa trên da, dính ướt cực kỳ khó chịu.

Không có cách nào, chỉ có thể đi toilet một lần nữa trang điểm lại.

Cô lấy túi đồ hóa trang ra, từ từ tháo trang sức, cô gái trong gương trang điểm sắc mặt xám xịt, đôi môi trắng bệch, cô khép gương vào, đè lại ngực, vì mình nhếch nhác mà xấu hổ.

Hôm nay phá lệ trang điểm, lại biến thành bộ dáng này, chính là hai chữ ‘ xui xẻo ’ đang tác quái, cuối cùng là —— vấn đề nhân phẩm.

Có một số việc cùng có vài người, chôn dấu dưới tấm lòng, liền quay đầu can đảm cũng không có.

Hình ảnh người đàn ông mặc tây trang vừa rồi đã thay đổi, thành một chàng trai mặc áo T shirt màu trắng cùng quần màu lam tím, nụ cười của anh ta xán lạn như thế, giống như ánh mặt trời ngày xuân, làm cho người ta cảm thấy ấm áp, ở trước mặt anh ta dù cho tinh thần có căng thẳng đến mức nào đi nữa cũng có thể buông lỏng.

Lúc ở cùng với anh ta, mỗi ngày đều là ngọt ngọt ngào ngào, có nhiều phiền não hơn nữa cũng bị ném sau ốt.

Hình tượng của anh ta, đó là ánh mặt trời, biểu hiện của anh ta trước mặt cô, đẹp để biết bao, khiến cô một đoạn thời gian rất dài cũng không chịu tin tưởng, thực tế tàn nhẫn anh ta chỉ đùa bỡn cô mà thôi!

Anh ta thành thực không ít, nhưng anh ta ở trong ký ức của cô đâm một dao máu đâm dề còn hiển rõ trước mắt, cô vẫn liếc mắt là có thể nhận ra anh ta.

Anh ta quần áo chỉnh tề, cách quá xa, cô không có cách nào phán đoán phẩm chất quần áo của anh ta, nhưng quần áo được cắt may vừa người như vậy, tất nhiên giá cả xa xỉ .

Dáng đứng của anh ta cao lớn, thông dong tự tin, bước đi ưu nhã, chỉ có có tiền có thể, mới có thể có được tư thái như vậy!

Cũng đúng thôi, cha của anh ta vẫn còn ở chính giới sừng sững không ngã, đương nhiên anh ta có thể sống cuộc sống thoải mái không lo, hàm răng của cô gần như bị cắn nát—— tại sao một kẻ xấu xa không chịu nổi như vậy, lại được trời cao ưu ái như thế, để cho anh ta sống cuộc sống vừa lòng đắc ý như thế?

Sinh ra đã là người thắng sao? Ha ha.

Từ môi cô liền bật ra một tia khinh thường cùng không cam lòng!

Lại hắt chút nước lạnh lên mặt mình, dùng giấy lau lau, cô muốn lấy bút kẻ lông mày ra, vẽ lông mày cho mình, nhưng tay đều là run, hoàn toàn không chịu sự khống chế của bản thân, cô thật sự không có cách nào vẽ ra một hình lông mày đơn giản.

Cô nhắm mắt, lại mở ra, ném bút kẻ lông mày vào chiếc túi bên cạnh, cầm lấy túi xách đi ra khỏi toilet.

Mới vừa đi được mấy bước, liền bị người từ phía sau níu lại, hơn nữa người đó còn dùng sức rất lớn.

Trong nháy mắt cô bỗng hóa đá, trong lòng yên lặng cầu nguyện, ngàn vạn lần không thể là anh ta.

Chẳng bao lâu sau, cô nghĩ tới cảnh tượng vô số lần gặp mặt anh ta, cô muốn trang điểm cho mình xinh đẹp một chút, như vậy mới có thể ngẩng đầu kiêu ngạo trước mặt anh ta, cũng tốt nói cho anh ta biết, cô rất tốt!

Nhưng đúng lúc, cô tức giận, ném bút kẻ lông mày, mặt mộc không trang điểm đi ra.

"Sao cô lại tới Hoàn Á vậy."

Cô nghe ra giọng nói của người phía sau, lại nghĩ đến buồn nản cùng hối hận trong nháy mắt kia, trong lòng giống như bị đánh đổ một bình ngũ vị, không biết nên khóc hay nên cười.

Trong thời gian ngắn liền đụng phải hai người quen, vận khí của cô, thật là tuyệt diệu!

Cô quay đầu sang chỗ khác, nhìn về phía Kiều Tử Hoài, từ trong cổ nặn ra hai chữ, "Công việc!"

Vì để tránh cho Kiều Tử Hoài nhìn ra tâm tình của cô không tốt, cô dùng sức bấm vào lòng bàn tay một cái, đau đớn để khiến cô tập trung tinh lực, nói, "Tôi đến đưa trang phục cho Ninh Uyển, cô ấy là người phát ngôn của công ty chúng tôi."

"A, tôi còn tưởng rằng cô đặc biệt đến để cảm ơn tôi đâu." Kiều Tử Hoài tự nhiên nói.

Cô hít một hơi, trong đầu có bột nhão, "Tôi cảm ơn cái gì?"

Kiều Tử Hoài nhún nhún vai, rất không biết xấu hổ dán lên, khoác lác vô sỉ bày tỏ nói: " Lễ phục của cô, dù sao cô cũng nên bày tỏ cái gì."

Cố Tử Mạt nhớ tới chuyện này, lui về phía sau một bước, phui sạch quan hệ với anh ta nói: " Lần trước tôi đã nói rõ ràng rồi, anh làm hư nhán mác của tôi, sau đó bồi thường tôi một bộ khác, một cái đổi một cái, coi như huề."

Kiều Tử Hoài chẳng biết xấu hổ giải thích, "Cũng không thể coi như vậy được, tôi chỉ làm hư nhãn mác, nhưng không có làm hỏng cả bộ lễ phục của cô."

Cô đỡ trán, tiếp tục biện giải với anh ta, "Bộ lễ phục đó là bạn tôi mượn từ nơi khác tới, hư nhãn mác, cũng đồng nghĩa với việc hư cả một bộ lễ phục, giá trị của cái nhãn mác đó chính là giá trị của cả bộ lễ phục."

Kiều Tử Hoài hơi nghiêng đầu, còn là một vẻ mặt không đồng ý, tiến lên ùn đẩy cô đi ra ngoài, "Chúng ta đừng so đo những cái này, xem ra tâm tình của cô không được tốt, không bằng chúng ta cùng đi ăn một bữa cơm? Cũng coi như cô trả nhân tình cho tôi."

Cô từ chối, "Tâm tình không tốt, ăn không ngon." Kiều Tử Hoài mang tới phiên toái cho cô, quả thật một chuyện tiếp một chuyện, cô không muốn lại tiếp tục dính dấp với anh ta nữa.

"Làm sao tâm tình lại không tốt, cô nói cho tôi nghe một chút." Lần này, Kiều Tử Hoài hoàn toàn làm kẹo mè xừng.

Cô bỏ anh ta, dùng hết hơi sức nói: " Ra cửa bắt gặp bạn trai cũ, rất xui xẻo, tâm tình sẽ không tốt, lý do này, đủ không?" Nói xong, cô liền giậm đùng đùng đi ra ngoài.

Phía sau có tiếng bước chân truyền đến, cô biết là Kiều Tử Hoài lại cùng đi lên, chân đứng nghiêm, xoay người đi, thiếu chút nữa đụng vào Kiều Tử Hoài, vội lui về phía sau vài bước, nhưng không ngờ, mặt đất quá trơn, góc độ phương vị đứng cũng không quá ổn, liền trượt chân, cả người ngã về một bên.

"A ——" thân thể cũng không ngã xuống theo dự định, eo ếch bị người từ phía sau giữ chặt, cô quay đầu, không ngờ lại đối mặt với đôi mắt dài hoa sáng long lanh chói mắt của Kiều Tử Hoài.

Kiều Tử Hoài dương dương hả hê, "Tôi cứu cô một lần, cô không ăn cơm với tôi, chính là vong ân phụ nghĩa đâu."

Cô suýt chút nữa bị đôi mắt đào hoa của anh ta chớp cho mù mắt, híp mắt đẩy anh ta, "Anh thả tôi xuống."

Kiều Tử Hoài tà mị nhếch môi, "Rõ ràng trốn tránh trách nhiệm! Tôi không thả!" Tròng mắt anh ta vòng vo hai vòng, vừa uy hiếp vừa đe dọa, "Nơi này chính là Hoàn Á, phòng viên xuất hiện từng nhóm, nếu chúng ta như vậy bị chụp được, chắc chắn, tình hình phía sau, khẳng định rất đặc sắc."

Cố Tử Mạt xô đẩy anh ta mấy cái, cũng không có thành công, cuối cùng chỉ có thể lấy lui mà cầu tiếp theo, "Được, địa điểm ăn cơm sẽ do tôi quyết định."

Bắt đầu từ lần đầu tiên gặp mặt, cái anh chàng Kiêu Tử Hoài này đã buộc cô làm chuyện cô không muốn làm, hiện tại lại càng như vậy, nếu cô không đi cùng anh ta, thì anh ta cũng sẽ có cách làm cho cô không chịu nổi.

"Được." Kiêu Tử Hoài buông cô ra, "Vậy nghĩ địa điểm nhanh một chút."

Cố Tử Mạt chọn một quán ăn hơi thanh u một chút, Kiêu Tử Hoài dựa theo hướng dẫn, lại không tìm được đường, Cố Tử Mạt cũng đang ở bên cạnh chỉ đường bậy bạ, cuối cùng lái đến một con đường hai người cũng không biết, còn kẹt xe.

"Cô cố ý đúng không hả!" Kiêu Tử Hoài nhìn đường xá phía trước trong một chốc cũng không thể thông tình hình giao thông, nóng nảy tìm cách, không nhịn được nói.

Cố Tử Mạt không để ý ánh mắt phẫn nộ của anh ta, cúi đầu chơi điện thoại di động, cũng không để ý tới anh ta.

Kiều Tử Hoài thấy cô như vậy, không nhịn được đoạt lấy điện thoại di động của cô, "Vì bảo đảm chúng ta được dùng cơm thuận lợi, không cho phép cô dùng viện trợ từ bên ngoài để chạy trốn!" Hỗ trợ từ bên ngoài anh ta nói đến, dĩ nhiên là Lục Duật Kiêu.

Đương nhiên Cố Tử Mạt hiểu ra ý tứ trong lời nói của Kiều Tử Hoài, không nhịn được phản bác anh ta, "Tôi đã đồng ý ăn cơm với anh, nhất định sẽ không chạy trốn, bây giờ Lục Duật Kiêu nên ở sân bay rồi, anh ấy có quá nhiều việc, không có cách nào bay tới được."

Kiều Tử Hoài nghe được lời nói của cô, ngẩn người, ngay sau đó khoe môi nâng lên đường cong tà mị, chỉ huy cô, "Cô đến siêu thị bên cạnh mua chút nước đi, tôi khát."

Cố Tử Mạt chỉ có thể nghe anh ta, đi mua nước suối, thuận tiện buông lỏng tâm tình một chút.

Nhưng cô mới vừa đi, điện thoại di động của cô liền vang lên.

Kiều Tử Hoài liếc mắt thấy tên hiển thị trên màn hình —— Lục Duật Kiêu.

Không chần chờ, Kiều Tử Hoài cầm điện thoại di động lên, ấn nút nghe.

"Alo, cô ấy không có ở đây."

Nghe được giọng nói của Kiều Tử Hoài, Lục Duật Kiêu cau mày, một hồi lâu, nhỏ giọng hỏi, "Cô ấy đâu?"

Tâm tư chỉ sợ thiên hạ không loạn của Kiều Tử Hoài dâng lên, khoe miệng chứa đựng ý cười xấu xa, hỏi ngược lại anh, "Anh nói thử xem?"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 122: Kinh Hi 1

Theo bản năng Lục Duật Kiêu liền nhú lông mày, vấn đề có liên quan đến Cố Tử Mạt, anh luôn luôn cực kỳ thận trọng.

Tình hình lúc này, giống hệt lần trước.

Anh cũng không thể canh giữ ở bên người cô, cùng cô một chỗ, là Kiều Tử Hoài lòng mang ý xấu, lần trước thiếu chút nữa thì cô đã xảy ra tai nạn xe cộ, mà lần này.

"Hai người đang ở nơi nào! Có lời nói thẳng!" Anh không khách khí nói.

Kiều Tử Hoài hài hước khẽ cười, đưa tay gầy gầy mái tóc trước mặt, nhìn sáng bóng hình xinh đẹp đang bước vào siêu thị, độ cong trên khóe môi càng thêm tà mị, khích bác nói: " Cô ấy không có việc gì, chẳng qua tâm tình rất kém, trên đầu cũng có một đám mây đen, chính là tướng xui xẻo, hôm nay cô ấy còn thật sự gặp xui xẻo, bị tôi bắt được, còn bắt gặp bạn trai cũ, ah, hình như không phải Hà Ân Chính, chẳng lẽ cô ấy còn một vị bạn trai cũ khác?"

Vấn đề của Kiều Tử Hoài không đợi được câu trả lời, đã nghe bên tai một tiếng u u, đáy mắt giảo hoạt của Kiều Tử Hoài lóe lên một phát rồi biến mất.

Mà bên phía Lục Duật Kiêu, sau khi cúp điện thoại, phân phó với Bùi Dực đang ngồi ghế tài xế nói, "Bùi Dực, quay đầu trở về, đến công ty của Cố Tử Mạt."

Mệnh lệnh bất ngờ, khiến Bùi Dực sững sờ, nhưng cũng không có nghe theo sự chỉ huy của anh, "Chúng ta sắp đến sân bay rồi, Yên Nhiên còn đang chờ anh!"

Giọng nói của Lục Duật Kiêu chìm nửa phần, vẫn không thể thay đổi hai chữ, "Trở về."

Ánh mắt Bùi Dực xuyên qua kính chiếu hậu rơi vào khuôn mặt người đàn ông, lại liên tưởng đến cuộc điện thoại vừa rồi, liếc mắt nhìn chính anh trong kính chiếu hậu, không nghe không để ý tới.

"Bùi Dực, tôi không muốn lập lại." Âm thanh của anh trầm thấp, không giận mà uy.

Hai người đã quen biết từ lâu, đương nhiên Bùi Dực sẽ hiểu anh đã thịnh nộ tới cực điểm, lại không dám đùa bỡn kỳ cục, lập tức quay đầu, đạp chân ga, dùng tốc độ nhanh nhất mà vẫn an toàn đưa người đàn ông đến bên người Cố Tử Mạt.

.....

*

Mà Cố Tử Mạt đối với cuộc điện thoại vừa rồi này lại hồn nhiên không biết, cô quay người trở lên xe, tức giận ném nước suối về phía Kiều Tử Hoài, đưa tay về phía anh ta, nói: "biết Kiều Đại thiếu sẽ không nhìn lại nước suối bình thường, cố ý mua loại voss cho anh, vừa đúng 100 đồng, thanh toán đi!"

Kiều Tử Hoài lấy làm kinh hãi, bình thường phụ nữ đưa tay hướng về phái anh là muốn châu báu, muốn túi xách hàng hiệu, nhưng cô gái này, vươn tay ra, lại đòi anh 100 đồng tiền.

Hơn nữa còn là tiền một chai nước suối?

Cô gái này, là coi thường anh đâu, hay đang xem thường bản thân đây?

Anh càng ngày càng không hiểu nổi cô gái này rồi, đã tiêu dùng rồi, vậy thì trả tiền thôi, anh móc ví ra, đập 100 đồng vào tay cô, rất ghen ghét châm chọc nói: " Tôi thật sự hâm mộ anh ta."

Một câu đơn giản của người đàn ông này, vừa bắt đầu khiến Cố Tử Mạt có chút mơ hồ, sau cô lại giật mình nghĩ đến, nhếch miệng cười cười với anh ta, nắm chặt 100 đồng anh ta đưa, quơ quơ về phía anh ta, sau đó quang minh chánh đại bỏ vào ví tiền, hả hê nói, "Trong nhà có vợ hiền, anh có ghen tỵ cũng không được."

Nếu người đàn ông này khen cô rồi, cô cứ theo cột mà leo lên thôi, cũng không có cái gì không tốt.

Kiều Tử Hoài nhìn động tác cất tiền của cô, cổ họng ngạnh ngạnh, mở nắp chai nước suối uống một ngụm lớn, mới ngăn chặn lại được, ném chai nước suối sang bên cạnh, đúng lúc đề lên di động của cô.

Điện thoại di động của cô đã bị anh tháo pin rồi, có lẽ đoạn đường này sẽ thanh tĩnh.

Xác định tốt một điểm này, anh lấy ra điện thoại di động của mình, nhấn cho Lục Duật Kiều một tin nhắn, mới nhấn nút tắt máy.

Cố Tử Mạt sao có thể phát hiện tâm tư quỷ quái của Kiều Tử Hoài, cô nhìn đường xá phía trước, đâm đâm anh ta, "Lo lái xe đi đi, Kiều đại thiếu gia."

Kiều Tử Hoài vừa nhìn, đường phía trước đã thông suốt, anh để điện thoại di động xuống, bàn tay đặt lên tay lái, đạp chân ga, xe lại chạy trên đường.

Cố Tử Mạt ở một bên che miệng cười trộm, chằm chọc mở miệng, "Kiều thiếu gia, bình thường chưa từng uống nước khoáng voss đi, hôm nay là lần đầu tiên uống, lấy phẩm vị của Kiều thiếu gia anh, thì anh cảm thấy như thế nào vậy."

"Là lần đầu tiên uống." Kiều Tử Hoài suy nghĩ nửa giây, thẳng thắn nói, bình thường anh cũng sẽ chọn nước suối Saatchi có vị đắng, nhưng lần này là ngoại lệ, bởi vì là cô mua cho anh, anh phá lệ uống.

Anh trả lời xong câu này, nhưng ngay sau đó anh liền nghĩ đến có cái gì không đúng, ánh mắt đờ hoa nheo lại, tính cảnh giác nhìn về phía cô, "Cô. Có phải cô cho thứ gì vào trong nước hay không."

Cô gái nhỏ này, âm hiểm lại狡 hoạt, nếu cô bỏ thuốc tiêu chảy ở bên trong, chẳng phải là anh khó giữ được sự sáng suốt sao? !

Bây giờ ngay cả ý nghĩ nôn hết ra ngoài anh cũng có rồi!

Cố Tử Mạt nhìn vẻ mặt thoát xanh thoát trắng của Kiều Tử Hoài, lòng tràn đầy đều là hài lòng, cô thoải mái dựa người ra phía sau, rất vô tình giải thích một câu, "Tôi nào có thông minh như vậy, chẳng qua tôi nhận rồi không chuyện gì, dùng bình nước voss, đổ nước máy vào cho anh mà thôi, yên tâm, hệ thống cung cấp nước này rất sạch sẽ, tôi cố ý lấy từ trong phòng rửa tay đấy."

"Nôn ——"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 123: Kinh Hi 2

Cố Tử Mạt vừa nghĩ tới bộ dáng kia của Kiều Tử Hoài, đã cảm thấy cực kỳ hả giận.

Thật khó tưởng tượng, Kiều đại thiếu lại bị lừa đến trình độ này, cũng thật quá khó tin!

Có lẽ khoảng thời gian này, Kiều Tử Hoài vẫn còn đang hối hận vì tốn một trăm đồng mua một chai nước máy để uống đâu. Trên thực tế là cô lừa anh ta thôi, anh ta uống là nước suối tinh khiết voss, hoàn toàn không phải là nước máy gì cả.

Cô cũng không phải quá mức rảnh rỗi, hoàn toàn không có tinh lực làm giả nước máy đem cho anh ta uống, cô nói những điều đó, cũng chỉ là lời đe dọa vu vơ thôi, không ngờ, anh ta lại hoàn toàn tin tưởng chứ!

Một mực tin tưởng những gì nghe được sao? Không giống như là một ông chủ tốt, một nhà quản lý giỏi!

Chẳng qua Kiều Tử Hoài cũng rất cố chấp, sau khi nôn mửa lâu như vậy rồi, còn cố ý muốn đưa cô về nhà.

Sau khi chia tay với Kiều Tử Hoài, đi thang máy lên lầu, vuốt ve chiếc chìa khóa trong túi xách, vừa cắm chìa khóa vào ổ khóa, thì đã nhận ra một cảm giác xâm lược rất mạnh mẽ, sau lưng một thân thể ấm áp đang đến gần, có một cánh tay giữ chặt hông của cô, một cánh tay khác cầm tay cô xoay khóa mở cửa.

Mà trong quá trình này, từ đầu đến cuối Cố Tử Mạt chỉ biết kinh ngạc, cho đến lúc vặn khóa mở cửa phòng phát ra tiếng rắc rắc, hình như mới thức tỉnh cô, từ từ quay đầu nhìn về phía người phía sau, khuôn mặt anh tuấn, môi mỏng cùng ánh mắt thâm thúy như biển sâu đều mang theo lực hấp dẫn cực lớn.

Cô cho là mình đang nằm mơ, vì vậy mở to đôi mắt nhìn anh.

Lục Duật Kiêu bị vẻ mặt không che giấu chút nào của cô chọc cho không biết làm thế nào, lại cảm thấy buồn cười, nhẹ nhàng ôm trọn vòng eo của cô, dẫn cô vào trong phòng.

Mới vừa đóng cửa lại, cô liền nhanh chóng xoay người, nhón chân lên hai cánh tay choàng lên bờ vai của anh, vùi mặt vào trên cổ anh, "Anh không đi."

"Ừm, anh không đi." Anh dùng đôi tay nâng hông của cô lên, chia sẻ một chút sức nặng, để cho cô thoải mái hơn một chút.

Cố Tử Mạt ngửi mùi hương cỏ xanh đặc biệt trên người anh, cảm thấy cực kỳ an ổn, khuôn mặt chôn ở bả vai của anh tràn ra nụ cười thỏa mãn.

"Cả buổi sáng hôm nay bận cái gì vậy?" Không dám tùy tiện quấy nhiễu tâm tư của cô, anh thử dò xét mở miệng hỏi cô.

"Đưa trang phục cho ảnh hậu của chúng ta, xong. Còn gặp phía một vài chuyện không vui." Ví dụ như người đàn ông kia —— coi như là gặp đi, ví dụ như Kiều Tử Hoài.

Chuyện về hai người đó, cô tóm tắt không rõ ràng. Giờ phút này anh đột nhiên xuất hiện, thiếu chút nữa làm cô tay chân luống cuống, quá mức vui mừng, hiện tại đầy trong đầu cô đều là cảm giác vui mừng.

Người đàn ông cũng không có quần lấy cô hỏi tiếp, mà là chặn ngang ôm cô lên, đặt cơ thể mềm mại của cô trên ghế salon, rồi sau đó ngồi xổm người xuống, cởi giày cao gót trên chân cô ra, lại thay một đôi dép trong nhà vào cho cô.

Cố Tử Mạt không ngăn cản anh, chỉ lẳng lặng nhìn anh làm những điều này, khoe môi không tự chủ được nâng lên, vào cái ngày mà bọn họ đi nhận giấy chứng nhận đó, lúc anh giúp cô đi giày, cô còn có vẻ ngượng ngùng co quắp, mà bây giờ, cô đã hoàn toàn không có loại cảm giác này.

Bây giờ trong lòng là tràn đầy cảm giác thỏa mãn, ngọt ngào lại ấm áp.

Cô không biết bây giờ mình có bao nhiêu lệ thuộc vào anh, nhưng trong lòng biết rõ, anh xuất hiện như vậy, mang đến cho cô mấy phần vui mừng.

Tất cả xong xuôi, cô liền đứng lên, vươn tay qua ôm lấy hông của anh, để cho anh ngồi vào bên cạnh mình.

Lục Duật Kiêu cong mắt lên, vươn cánh tay kéo cô vào trong ngực.

Mặc dù không hề làm gì, chỉ ngồi dựa vào nhau đơn giản như vậy, đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Cố Tử Mạt vui mặt trước ngực của anh, vuốt vuốt ngón tay xinh đẹp của anh, vẫn rất ưa thích tay của anh, thon dài mảnh khảnh, xinh đẹp chỉ sợ ngay cả nữ nhân đều không được như vậy.

"Không phải nói tối nay bay sao?" Cô hơi ngạc nhiên làm sao anh lại đột nhiên xuất hiện, hoặc là nói, đột nhiên trở lại.

Lục Duật Kiêu trầm ngâm một chút, một giây kia lúc cô xuất hiện ở cửa, thì anh đã phát giác ra tâm trạng của cô không tệ, hiển nhiên, anh bị Kiều Tử Hoài đùa giỡn, Kiều Tử Hoài quá khoa trương, khiến rất nhiều chuyện đều bị cường điệu lên.

Nhưng ở trước mặt cô gái mà mình thích, sao có thể thừa nhận chuyện mất mặt như vậy chứ? !

Huống chi, người đùa bốn anh, còn tồn lòng mơ ước với cô.

Anh cười một tiếng, thuận miệng lấy một lý do, nói, "Máy bay đến trễ, anh đổi thành buổi chiều bay."

"Ừ." Cô gật đầu một cái, nhắm mắt lại, tặc sâu hơn vào trong ngực của anh để sưởi ấm.

Cô nhắm mắt lại, chuyện đã xảy ra vào buổi sáng, cũng giống như đèn kéo quân xẹt qua trong đầu cô, đúng là vẫn chưa thể khống chế tâm ma của mình, cô khẽ ngẩng đầu lên, chống lại cặp mắt dịu dàng của anh, "Em muốn nói cho anh một chuyện."

"Ừ." Anh chờ cô mở miệng.

Cố Tử Mạt hơi mím môi, châm chước lời nói, mới cẩn thận mở miệng, "Người kia, anh ta." Đôi môi giật giật, quá khẩn trương cũng quá tức giận, hơn nữa thật sự là khó có thể mở miệng, sau một lát, mới miễn cưỡng phát ra tiếng, "Chính là cái người đã từng đùa bốn tình cảm của em, đã trở lại."

Mặc dù anh đã đoán trước rồi, nhưng lúc chân chính nghe được, vẫn bị chấn động.

Anh ôm cô vào trong lòng, mặt của cô dán sát lên ngực của anh, cảm nhận được phập phồng kịch liệt.

Anh cũng đang phát run.

Tay nhỏ bé mềm mại không xương của cô, giờ phút này túm chặt lấy vạt áo của anh, tiếng như muỗi kêu, "Em nhìn thấy anh ta, nhìn đáng dấp, cuộc

sống của anh ta không tồi, nhưng. Nhưng em lại không thể gặp anh ta tốt. Em biết rõ loại tâm lý này của mình là không đúng, là u ám, nhưng em vẫn không nhìn được mà nghĩ vậy, em không muốn. Không muốn để cho anh ta sống tốt."

Tay của người đàn ông, vuốt ve sống lưng của cô, an ủi cô nói, "Nghĩ như em vậy, rất bình thường cũng rất hợp lý, em nói cho anh biết tên của anh ta, anh nhất định sẽ không để cho anh ta được như ý."

Lúc nói lời này, ánh mắt của anh u ám, âm thanh thấp đến mức gần như nghe không rõ.

Nghe lời của anh, có trong nháy mắt, cô liền đồng ý với anh, nhưng một giây kế tiếp, có một ý tưởng khác ngăn cô lại.

"Em biết rõ anh sẽ giúp em, nhưng mà em lại càng muốn dựa vào sức lực của chính mình." Cô từ trong ngực của anh ngồi dậy, ngồi chồm hổm ở trên ghế sofa, dùng ánh mắt hết sức nghiêm túc mà kiên định đối mặt với anh, "Lúc trả thù Hà Ân Chính, là anh giúp em, toàn lực ủng hộ em, nhưng lần này, em không muốn như vậy. Nếu như mà em không thể chân chính tự mình vượt qua những cản trở này, thì vĩnh viễn em cũng không có cách nào tiến bộ được. Duật Kiều, em không thể thời thời khắc khắc sinh tồn dưới đôi cánh của anh, em muốn trở nên càng hoàn mỹ hơn, nhất định cần phải một mình đối diện với mấy chuyện khó khăn này."

Anh hiểu được ý của cô, cũng không thể nào phản bác.

Cô hấp dẫn anh nhất, chính là loại kiên cường này, kiên nghị cùng quả quyết vĩnh viễn sẽ không khuất phục trước khó khăn.

Nhưng cũng bởi vì trong nội tâm hiểu rõ rõ cô là loại phụ nữ này, cho nên càng thêm yêu thương cô, mới muốn giúp cô san bằng những bước gập ghềnh trên con đường tương lai, không đành lòng nhìn cô bị thương.

Mỗi lần cô bị thương, cũng sẽ cắt đau lòng của anh, giống như là vừa rồi, anh đối mặt với sự bi thương của cô, không cách nào thay cô chia sẻ khổ sở, nhưng sự lo lắng vì cô, một chút cũng không thiếu.

Cố Tử Mạt không thấy người đàn ông phản ứng lại, nắm tay, nói: " nếu như mà em ngay cả một chút khó khăn này đều không thể vượt qua, làm sao xứng làm người phụ nữ của anh."

Người đàn ông nghe lời này, giật mình nhìn vào mắt cô, ngay sau đó bật cười, ôm cô vào ngực, "Anh đồng ý với em là được, đừng nhắc tới cái gì mà xứng với không xứng, có thể nói xứng hay không, chỉ có anh có thể nói."

"Thật là bá đạo." Cố Tử Mạt lấy được câu trả lời của anh, cười nheo mắt lại, lại chui vào trong ngực anh một lần nữa.

Lục Duật Kiều nhìn khuôn mặt hơi có vẻ tiêu tụy, lấy điện thoại di động ra, "Anh có thể đổi chuyển bay một lần nữa, đổi thành chuyển bay tối, bây giờ anh xin nghỉ giúp em, ở nhà cùng em lâu một chút."

Cô nghĩ đến sắc mặt của Triệu Hồng Vân, đã cảm thấy không có tí sức lực nào, cô không quan tâm đến thưởng chuyên cần, trộm cái lưỡi xin phép nghỉ cũng chưa hẳn không thể.

Cô theo bản năng đi tìm điện thoại di động của mình, mới nghĩ đến điện thoại di động của mình bị Kiều Tử Hoài rút mất pin, chỉ có thể mặc cho anh bấm số xin nghỉ giúp rồi.

Cô thoải mái tựa vào trong ngực của anh, nghe anh nói điện thoại ở bên tai mình, đã cảm thấy không khỏi an tâm, dựa vào anh, bất tri bất giác Cố Tử Mạt tiến vào mộng đẹp, vẫn là tiếng động anh thay quần áo, đánh thức cô.

Cố Tử Mạt dụi dụi con mắt, trên người khoác áo khoác của anh, sau khi ánh mắt rõ ràng, liền thì thấy anh đã ăn mặc chỉnh tề, nhìn sắc trời phía ngoài, đã là hoàng hôn.

"Phải đi?" Anh phải đi thăm Lâm Yên Nhiên rồi ! Nghĩ tới đây, cô không khỏi có loại cảm giác mất mát.

"Ừ, Bùi Dực đã đợi ở dưới lầu rồi."

Cố Tử Mạt muốn tiễn anh, nhưng Lục Duật Kiều lại không đồng ý, cô đành phải đưa anh ra cửa.

"Nghỉ ngơi thật tốt, về chuyện của người kia, không cần để ở trong lòng, đừng quên quyết tâm của em." Anh êm ái dặn dò.

Cố Tử Mạt ngoan ngoãn gật đầu, nhưng vừa nghĩ đến sẽ tách ra thật lâu, liền không khỏi không tha, nhưng nghĩ đến tâm tình của anh, cô chỉ có thể sử dụng lời nói để dời đi cảm xúc.

Cô lôi kéo tay của anh, nửa đùa nửa giống như dặn dò, "Người kia tên là Hứa Ngộ, về sau không được hợp tác cùng anh ta, không được xuất hiện cùng anh ta, nếu không chắc chắn em sẽ không để yên cho anh đâu."

"Ừ, anh nhớ rồi." Người đàn ông gật đầu, hôn nhẹ lên cái trán của cô, "Được rồi, xoay người trở về phòng đi, anh thật sự sắp trễ rồi."

Cố Tử Mạt không muốn trì hoãn anh, không thể làm gì khác hơn là nghe theo lời của anh xoay người sang chỗ khác, sau đó liền nghe được tiếng bước chân anh lôi kéo rương hành lý rời đi.

*

Trải qua hơn mười giờ bay đường dài , cuối cùng máy bay cũng đến đích.

Lục Duật Kiêu ra khỏi sân bay, ánh mắt sắc bén nhìn thấy người chờ đợi bên ngoài sân bay thì khẽ lóe lên nhanh chóng

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 124: Gia Thế Bối Cảnh 1

"Đại Thiếu Gia." Tài xế bị phái tới nghênh tiếp kính cẩn lên tiếng.

Lục Duật Kiêu khẽ lên tiếng, hành lý bị bỏ vào cốp sau, anh ngồi vào ghế sau xe.

Xe hướng về phía Sơn Trang, dọc theo đường đi, quang cảnh quen thuộc của thành phố xẹt qua trước mắt, nhưng mặc dù sống ở đây gần ba mươi năm, nhưng từ đầu đến cuối anh vẫn không tìm thấy cảm giác mình thuộc về nơi này.

Cảnh vật trước mắt xẹt qua như con thoi, cuối cùng xe lái vào Beverly Hills, thành phố Los Angeles, nơi này có danh hiệu "Khu dân cư tôn quý nhất thế giới", cũng có khu phố buôn bán sang nhất toàn cầu, lại thêm khu nhà cao cấp của phần động các minh tinh điện ảnh của Hollywood, cũng là Thánh Địa điện ảnh của toàn thế giới.

Đặc biệt là những cửa hàng danh tiếng trên đường Roddy Âu, bao gồm tất cả những thương hiệu nổi tiếng và quý giá nhất Nam California, mà mỗi một gian cửa hàng, đều có một lối kiến trúc đặc biệt. Tất cả châu báu cùng trang sức nhãn hiệu nổi tiếng đều tìm được nơi biểu diễn hoa lệ nhất ở chỗ này, mặt tiền của mỗi cửa tiệm đều được bố trí xanh vàng rực rỡ, khí phách mênh mông như của hàng mỹ thuật tạo hình.

Nhưng những thứ phồn hoa sáng chói ngoài cửa xe này, cũng vẫn không làm anh có một chút hăng hái nào như cũ.

Hành trình trở về lần này, bị anh coi thành một nhiệm vụ hạng nhất, mà không phải là về nhà.

Nơi nào có cô, càng giống như là nhà của anh.

Nghĩ đến đây, người đàn ông nhẹ nhàng lắc đầu, cười khổ, mới rời khỏi nơi đó một ngày, liền bắt đầu nhớ nhung, anh chưa bao giờ biết bản thân mình cũng có lúc biến thành như vậy, tình cảm bị đè nén một khi tìm được cửa đột phá, sẽ bộc phát giống như nước lũ vậy.

Ngón tay vô tình đùa bỡn điện thoại di động, thoải mái tìm ra tên cô trong danh bạ, muốn gọi điện thoại qua, nghe giọng nói của cô một chút, nhưng vừa nghĩ đến vấn đề chênh lệch múi giờ, thì nhịn xuống, thay vào đó nhấn một tin nhắn báo tin.

Cuối cùng, xe đến trước cửa một căn biệt thự độc lập.

Kiến trúc hùng vĩ đột nhiên đập vào mắt, cửa chính bằng đồng thau chạm khắc thủ công đá cẩm thạch, một đài phun nước cao hình trụ ở giữa rõ ràng càng tăng thêm khí thế bất phàm, cửa chính bằng đồng thau theo xe lái vào liền tự động mở ra, theo sát đập vào mi mắt là một hình tròn non bộ hình chữ nhật.

Cùng lúc Lục Duật Kiều bước xuống xe, quản gia cũng đã dẫn mọi người xếp thành hàng nghênh đón, nhận lấy hành lý trong tay tài xế.

"Đại Thiếu Gia, lão gia đi đánh bóng cùng một người bạn làm ăn, bọn họ tham gia là hoạt động tập thể, mấy hôm nay chỉ sợ là không kịp về ." Quản gia vừa xách theo hành lý, vừa cung kính nói.

Lục Duật Kiều gật đầu một cái, tiếp tục đi về phía trước, sai bước vào biệt thự, Lục Hoài Nam đi ra ngoài chơi bóng là giả, cố ý tránh mặt anh là thật. Lục Hoài Nam như vậy, là nổi giận đầu, làm cha con gần ba mươi năm, làm con trai của Lục Hoài Nam, làm sao anh không hiểu chút tình khí này của cha mình chứ.

Nhưng, anh cũng không định cúi đầu trước người cha kiêu căng kia, mà lựa chọn giả vờ như không biết thôi.

"Còn nữa, phu nhân cũng đi theo lão gia, Nhị thiếu gia hình như cũng đi theo." Quản gia ở trước khi Duật Duật Kiêu phát hiện trong nhà trống không, có chút khó xử nói rõ trước.

Nghe vậy, bước chân của Lục Duật Kiêu dừng một chút, lại không phải bởi vì những người khác không có ở đây, mà là muốn cải chính lời nói một chút, ánh mắt sắc bén của anh quét về phía quản gia, nhúu mày lạnh lùng hỏi, "Phu nhân? Ông chỉ vị phu nhân nào vậy!" Nói đến cuối, đã tỏ rõ vẻ tức giận.

"Vâng" Quản gia hậu tri hậu giác, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, mới run run rẩy rẩy sửa chữa lại nói, "Là Nhụy phu nhân."

Khuôn mặt Lục Duật Kiêu nghiêm nghị, ánh mắt xẹt qua mọi người, nhìn về phía sân nhà tĩnh mịch, nói, "Mặc dù bà không có ở đây, nhưng vị trí cùng danh hiệu của bà, không cho phép những người không liên quan kia thay thế được, cũng không có ai có thể thay thế được!"

"Dạ dạ." Quản gia biết rõ mình phạm vào đại kỵ, thuận theo thừa nhận xuống.

Phải biết, trong nhà này vẫn là có hai phu nhân, phu nhân đầu tiên của lão gia, cũng chính là mẹ của Đại thiếu gia, mặc dù đã tái hôn đến Úc, nhưng ở trong mắt tất cả mọi người, vợ của Đại thiếu gia mới đảm đương nổi cách xưng hô ‘ phu nhân ’, mà từ rất lâu trước đó, đương gia Gia chủ của nhà họ Lục là Lục Hoài Nam cũng chấp nhận tất cả điều này.

Về phần vị Nhụy phu nhân kia, đương nhiên chính là người vợ mà lão gia tái giá, vì phân biệt vị phu nhân này cùng vị phu nhân trước, người trong nhà cũng thói quen gọi bà là ‘ Nhụy phu nhân ’, bởi vì vốn dĩ tên gọi của vị phu nhân mới này là ‘ Mạnh Nhụy ’.

Ánh mắt đen của Lục Duật Kiều hướng tới phiến Tulip ngoài sân vườn này, lại nói, "Tôi nhớ, cha của tôi đã từng nói qua lời tương tự." Giọng nói của anh thâm trầm, ép tới cực thấp, lại giống như đang đưa bản thân vùi sâu vào trong ký ức xa xưa.

Năm đó, mẹ của anh cố chấp muốn có được tình yêu thuần túy kia, lại biến khéo thành vụng, bị người chui chỗ trống, vào lúc tâm thần đều mệt mỏi, bà dứt khoát rời khỏi nhà họ Lục, mà sau đó, cái người gọi là ‘ Mạnh Nhụy ’ thay thế tiến dần từng bước, thành vợ mới của Lục Hoài Nam!

Mẹ của anh, lúc rời khỏi nhà họ Lục, chỉ để lại một mảnh đất trồng hoa Tulip, mà hàng năm, anh đều sẽ lại trồng hoa Tulip, một năm lại một năm, cho đến năm nay, anh cũng không có dừng khí trồng nữa.

Bởi vì một trận bệnh nặng, mẹ của anh, hương tiêu ngọc vãn vào trận tuyết đầu tiên đầu mùa xuân rồi.

Mảnh vườn Tulip trước mắt này đang nở rộ, chẳng lẽ là —— Lục Hoài Nam bày mưu đặt kế.

Anh nghĩ, trong lòng cha anh, cuối cùng vẫn là có mẹ anh. Nếu như không có, làm sao Lục Hoài Nam sẽ nói ra câu nói kia chứ, Lục Hoài Nam từng nói, vợ cũ của ông, ở nhà họ Lục, ý nghĩa không thể thay thế được.

Theo lời nói của Lục Duật Kiều rơi xuống, quản gia cũng nhớ tới một đoạn chuyện cũ, gật đầu, mang theo nhè nhẹ than thở nói: " Lão gia đã từng nói như vậy, chúng tôi cũng đều nhớ."

"Vậy thì nhớ kỹ." Anh ném xuống câu này, xoay bước đi vào trong phòng, đi được nửa đường, đột nhiên quay người lại, phân phó nói, "Lần này tôi trở về có việc, chỉ ở mấy ngày sẽ đi, không cần gọi bọn họ trở về."

Quản gia lập tức khom người đồng ý.

Người giúp việc của nhà họ Lục rất tri kỷ đúng lúc, lúc anh đi vào trong nhà, thức ăn đã chuẩn bị thỏa đáng.

Tàu xe mệt nhọc, hơn nữa tâm tình không tốt, thức ăn có ngon hơn nữa cũng làm người ta khó có thể nuốt xuống, Lục Duật Kiêu chỉ ăn vài miếng cơm đơn giản, liền phân phó người giúp việc chuẩn bị nước ấm cho anh tắm, chuẩn bị trở về phòng nghỉ ngơi.

Trước khi lên lầu, hỏi quản gia, "Gần đây Yên Nhiên vẫn nằm viện, chưa từng trở lại trong nhà?"

Quản gia gật đầu, nói, "Gần đây bệnh tình của Lâm tiểu thư lúc tốt lúc xấu, cho nên vẫn lưu lại tại bệnh viện để quan sát. Đại Thiếu Gia, ngài muốn gặp Lâm tiểu thư sao? Tôi sẽ sắp xếp cho ngài."

Nghe được tin tức bệnh tình của Lâm Yên Nhiên không quá lạc quan, chân mày người đàn ông khó thấy nhẹ chau lại một chút, "Được, tôi ngủ trước 1 chút, vậy ông hãy sắp xếp đi."

"Vâng."

Lục Duật Kiêu nghỉ xong, liền đón xe đi tới bệnh viện tư nhân nơi Lâm Yên Nhiên tiếp nhận trị liệu.

Bệnh viện tư nhân này, là Lục Hoài Nam đặc biệt sáng lập vì Lâm Yên Nhiên, có đội ngũ bác sỹ nội khoa siêu giỏi, thiết bị vật lý trị liệu tân tiến nhất, nhưng mặc dù trang bị nguồn tài nguyên tốt nhất, nhưng đối mặt với ma ốm thì vẫn là thúc thủ vô sách.

Đi tới phòng điều trị dành riêng cho Lâm Yên Nhiên, người đàn ông trầm ngâm chốc lát, mới gõ cửa.

Rất nhanh, bên trong truyền đến giọng nói mềm mại dễ nghe, "e-in."

Lục Duật Kiêu đẩy cửa phòng ra, liền lập tức ngửi thấy một mùi thơm của hoa bách hợp, đây là mùi hương mà Lâm Yên Nhiên thích nhất.

Người giống như hoa, là cảm giác Lâm Yên Nhiên gây cho người khác, chính là một loại mát mẻ sạch sẽ rất đặc biệt, người khác đều không thể bắt chước được.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 125: Gia Thế Bối Cảnh 2

Có lẽ là bởi vì thân thể suy yếu, lúc này, cô đang dựa vào đầu giường bệnh, bên tay là máy tờ báo, nghe được tiếng động của cửa phòng thì chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt không hẹn mà gặp ánh mắt của Lục Duật Kiêu, cặp mắt hạnh xinh đẹp kia rất nhanh liền trở nên hưng phấn sáng rỡ, sắc mặt vốn dĩ vì suy yếu mà tái nhợt, cũng trong nháy mắt này mà trở nên đỏ thắm mấy phần.

"Minh Tuyên!" Vạn vạn không ngờ Lục Duật Kiêu sẽ đột nhiên xuất hiện như vậy, Lâm Yên Nhiên gặp được anh, vui vẻ khác thường, khi Lục Duật Kiêu đến gần, cô liền cẩn thận làm như vô tình đẩy tờ báo xuống gười giường.

Lục Duật Kiêu tỉ mỉ thấy tờ báo trong tay cô rơi xuống dưới giường, muốn đi vòng qua nhặt lên giúp cô, lại bị Lâm Yên Nhiên ngăn lại.

"Không cần nhặt, không sao cả, anh cũng biết, không có ai nguyện ý ở bên một con ma ốm như em lâu một chút, em nhàn rồi không có chuyện gì liền xem chút báo tạp chí ấy mà." Nói đến cuối, trên gương mặt yếu đuối của cô nặn ra một nụ cười chua chát.

Lục Duật Kiêu nhìn thấy cô như vậy, lại đau lòng cho cô một trận, đi tới bên giường, đưa tay nhẹ nhàng vuốt vuốt đỉnh đầu cô, "Đừng nói lung tung, anh chưa bao giờ gặp một con ma ốm xinh đẹp như vậy."

Cảm giác Lâm Yên Nhiên tạo cho người khác là, u buồn và ưu nhã, an tĩnh nhưng không nặng nề, nhưng cố tình một cô gái khéo léo tuyệt vời như vậy, lại phải chịu đựng sự hành hạ của bệnh tật từ nhỏ.

Lâm Yên Nhiên gật đầu một cái, khoe môi nâng lên một đường cong, vui vẻ nói, "Em biết ngay anh sẽ an ủi em mà, anh cũng không cần lo lắng, thân thể của em đã tốt hơn nhiều, chẳng qua là bác sĩ cứ thích chuyện bé xé ra to, anh hiểu không, nếu bọn họ không thể chăm sóc tốt cho em, bọn họ sẽ phải gánh trách nhiệm ." Nói xong, cô mở to mắt nhìn anh, lại lấy gương soi gương mặt của mình, sờ lên khuôn mặt của mình trong gương, khoe mẽ nói: " Anh xem, gần đây có phải em mập lên rất nhiều hay không?"

Lục Duật Kiêu bất đắc dĩ cười, cô mập chỗ nào chứ.

Trong trí nhớ của anh, cô em gái này của anh vẫn luôn gầy như vậy, đó không phải là một loại gầy mảnh khảnh, mà là một loại cơ hình, gầy bệnh trạng, cho dù là ai nhìn, cũng sẽ sinh ra cảm giác không đành lòng cùng thương tiếc.

Nhưng cũng không đành lòng để cho cô khổ sở, anh vẫn thuận theo lời nói của cô..., nói, "Đúng vậy, chẳng qua mập chút rất tốt, đẹp hơn rồi."

Không có bất kỳ một cô gái nào, có thể chống cự lại loại khích lệ này của đàn ông, hướng chi, khích lệ cô, còn là trước mặt một người đàn ông ưu tú tới cực điểm như vậy nữa!

Lâm Yên Nhiên cũng không ngoại lệ, cô ngượng ngùng cúi đầu, "Thật sao? Sao em không cảm thấy vậy."

Cô cúi đầu, ánh mắt lại cố tính liếc về phía tờ báo dưới giường.

Những tờ báo kia, hoàn toàn không phải là ‘ râu ria ’ như cô nói, mà là cô đặc biệt yêu cầu người giúp việc chuẩn bị cho cô , đó là báo chí trong nước, phía trên sẽ có bài viết về anh.

Các phóng viên nói không có căn cứ, nhưng cô lại thấy vô cùng bận tâm.

Trên báo nói, quan hệ của ảnh hậu Ninh Uyển và Lục Duật Kiều không rõ ràng, còn nói Ninh Uyển có khuynh hướng gả vào Hào Môn, ngay cả bậc thầy xem tướng cũng nói, theo tướng mặt của Ninh Uyển, chỉ rõ nhất định có thể gả vào Hào Môn .

Vốn dĩ cô không tin những thứ tà môn ma đạo kia, cảm thấy cái vị sư phụ xem tướng mặt kia chính là bọn bịp bợm giang hồ, nhất định ‘ chuyên gia ’, là nói xằng nói bậy mà thôi, là tăng bốc nâng diễn viên lên thôi. Nhưng sau này, một người bạn tình cờ quen biết nói cho cô biết, tướng mặt mặc dù khó tin, nhưng tin cũng không sao.

Cô cân nhắc lời này của bạn, âm thầm, đặc biệt sai người tìm một chuyên gia nổi tiếng hơn, để chuyên gia xem giúp tướng mặt của Ninh Uyển, chuyên gia nói cho cô biết, Ninh Uyển thật sự có tướng mặt gả vào Hào Môn, mà sau khi nhìn gương mặt của cô, cũng là lắc đầu liên tục.

Trong mấy ngày kế tiếp, cô ăn không ngon, cuối cùng vẫn làm cho người ta mời chuyên gia trở lại, thỉnh giáo gương mặt của chính mình, cuối cùng bậc thầy chỉ phê cho cô bốn chữ!

Không có kết quả càng hồng hét so với cái này.

Cô có cơ thể Lâm Đại Ngọc, chẳng lẽ liền xứng đáng là mệnh của Đại Ngọc? !

Lục Duật Kiều không chú ý tới động tác lén lút của cô, mà lấy nước tưới lọ hoa bách hợp ở đầu giường giúp cô, khóe miệng khẽ nhếch cười nói: " Đúng vậy, trước kia đẹp giống như những đóa hoa bách hợp này, bây giờ thì đẹp hơn cả hoa bách hợp rồi."

"Cổ tình đồ ngọt em đâu." Cô gắt giọng, rồi sau đó nhìn động tác của anh, giọng nhỏ nhẹ hỏi thăm anh, "Em nghe Bùi Dực nói, anh đầu tư mấy hạng mục, nhưng trước mắt nhìn thấy thì cũng không rất kiếm được, có phải gặp phải phiền toái gì hay không?"

Lục Duật Kiêu gạt đầu, cũng không lừa gạt cô, "Giai đoạn trước không được thuận lợi, chẳng qua anh tin tưởng ánh mắt của mình, em không cần lo lắng, Bùi Dực đây là chỉ sợ thiên hạ không loạn, lại nói sự thật cho em, chờ anh trở về, nhất định phải giáo huấn cậu ấy một trận."

"Ai, anh đừng giao huấn anh ấy, anh ấy cũng là tốt tính, tính tình anh ấy chúng ta cũng biết, bình thường anh ấy thích phát một ít bực tức, có lời gì thì không thể để trong bụng được." Cô bắt lấy cánh tay anh, ngăn anh, dừng lại, lại nói, "Nếu như thật sự không được, hãy nói lời xin lỗi với bác, sau đó trở lại thôi. Em. Em cũng nhớ anh rồi."

Cô thuận tay kéo cánh tay của anh, tựa đầu lên bả vai của anh, nói xong lời này, liền lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

"Bây giờ vẫn ổn." Ánh mắt của anh rơi lên đôi môi không có chút huyết sắc nào của cô, anh thử cẩn thận rút cánh tay mình ra khỏi khuỷu tay của cô, "Yên Nhiên, anh rót cho em chén nước, để em làm trơn môi."

Lâm Yên Nhiên theo bản năng mím môi, nhưng anh có lý do, cô lại không ngăn được anh, chỉ có thể lặng lẽ mặc cho anh rút cánh tay đi mất.

Theo hành động rút ra của anh, nơi khuỷu tay của cô, kể cả lòng của cô, cũng vắng vẻ .

Trước kia Lục Duật Kiêu, thích chơi đùa với cô, nguyện ý để cho cô ôm cổ anh, gối lên lồng ngực của anh, nhưng hôm nay —— ngay cả cánh tay, anh cũng không muốn cho cô nữa rồi !

Bởi vì trong lòng anh có người, cho nên kiêu dè sao? !

Trong khoảng thời gian ngắn, cô hoàn toàn không cách nào tiếp nhận loại thay đổi này.

Anh đưa tới nước ấm, nhưng cô lại không hề cảm nhận được một chút độ ấm nào, cách một tầng thủy tinh, tay cô vẫn đều là lạnh lẽo.

Lục Duật Kiều đưa nước đến trong tay Lâm Yên Nhiên, lại không thấy Lâm Yên Nhiên uống chút nào, thấy cô sững sờ, hỏi cô, "Yên Nhiên, sao vậy?"

Lâm Yên Nhiên cũng ý thức được mình yên lặng quá đáng, siết chặt ly thủy tinh, nhìn về phía anh, khẽ thở dài một cái, "Nếu như mà thân thể của em tốt hơn chút thì tốt rồi, như vậy có thể lúc nào cũng ở bên cạnh anh rồi, có lúc, em liền đặc biệt hận bản thân."

Nói tới thân thể của mình, Lâm Yên Nhiên có buồn bã mất mát.

Bệnh của Lâm Yên Nhiên, luôn luôn là tâm bệnh trong lòng người nhà họ Lục, bất luận ai cũng trốn tránh không được, không có cách nào bắt đầu lại được, nghe thấy Lâm Yên Nhiên thương cảm, anh không biết nên mở miệng khuyên lơn cô như thế nào.

Cô thấy anh yên lặng, nỗi bi thương trong lòng lại tăng thêm một phần, yên lặng cúi đầu, nói, "Em rất muốn vẫn luôn ở bên cạnh anh, không cần đi, có được hay không?" Lúc đang nói chuyện, tay của cô liền chuyển qua trong tầm tay anh, nắm lấy tay anh đặt ở mép giường.

Lục Duật Kiều nghe được lời thổ lộ của cô, rõ ràng sững sờ, mặc dù giữa bọn họ cũng không liên quan, nhưng tất cả mọi người đều cho cô là vật sở hữu của anh, có lẽ cô cũng vô tri vô giác bị ảnh hưởng, vậy mà sinh ra loại tình cảm khác trên tình cảm anh em với anh.

"Yên Nhiên, thật ra thì lần này tới, anh là có việc muốn nói với em." Vô luận như thế nào, anh nhất định phải giải thích.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 126: Âm Mưu Dương Mưu 1

Ánh mắt của Lục Duật Kiêu vào những lúc nghiêm túc sẽ trở nên cực kỳ thâm thúy, sâu xa như biển.

Lâm Yên Nhiên cũng nghiêm túc, ngồi thẳng người, gật đầu một cái, "Được, anh nói đi." Mặc dù ngoài mặt là mong mỗi anh nói, nhưng mọi ý niệm trong đầu đều bị nội dung trong báo chí chiếm cứ, trong lòng của cô không khỏi lo sợ.

"Yên Nhiên, em còn nhớ rõ anh đã nói với em, năm năm trước, sau khi anh thất tình, gặp phải một cô gái ở trong công viên sao?"

Lâm Yên Nhiên gật đầu một cái, hít một hơi, con mắt đen như mực nhìn về phía anh, mang theo nghi vấn, "Cô ấy làm sao?"

"Anh. Lại gặp cô ấy." Lục Duật Kiêu nói rất chậm, từ đầu đến cuối vẫn nhìn chăm chú nét mặt của Lâm Yên Nhiên.

Mà Lâm Yên Nhiên nghe xong, mới đầu trên mặt cũng không lộ ra vẻ gì khác, rồi sau đó mới ngửa đầu mừng rỡ đối với anh, tìm tòi nghiên cứu hỏi, "Hiện tại cô ấy tốt sao? Cô ấy đang làm gì vậy?"

"Cũng không tệ lắm, trước mắt cô ấy đang làm Điều Hương Sư trong một công ty mỹ phẩm."

Cô nghe, thăm hô một hơi, cái cô Ninh Uyển kia là minh tinh, người trong miệng Lục Duật Kiêu này lại là điều hương sư, đối với cô mà nói, vẫn là không hề có sức uy hiếp, nụ cười trên mặt cô càng rạng rỡ, gật đầu

một cái, yêu thích và ngưỡng mộ nói, "Điều Hương Sơ, một nghề nghiệp rất tuyệt đâu."

"Ừ, Yên Nhiên, câu nói kế tiếp là quan trọng nhất, anh muốn nói cho em biết, anh và cô ấy."

Lục Duật Kiêu còn chưa có nói xong, bỗng máy móc thiết bị đang theo dõi Lâm Yên Nhiên âm kêu lớn lên, Lục Duật Kiêu cũng thấy mặt của Lâm Yên Nhiên từ từ mất đi huyết sắc.

Hình như Lâm Yên Nhiên có chút không thở nổi, cười khổ nhìn anh, "Lại như vậy, thật ghét cứ lặp đi lặp lại như này, nhưng lại luôn trốn không thoát."

Cô vừa dứt lời, thì có một đoàn bác sĩ y tá đẩy cửa vào, Lục Duật Kiêu cau mày thối lui đến phía sau, đi ra phòng bệnh, không quấy rầy bác sĩ và y tá khám chữa bệnh, ánh mắt mơ hồ mang theo lo lắng.

Mười mấy phút sau, ngoài phòng bệnh, một vị bác sĩ đến đáp lời anh, "Lục thiếu, gần đây bệnh tình của Lâm tiểu thư bệnh có chút chuyển biến xấu, hệ thống miễn dịch của cơ thể cũng kém hơn trước kia rất nhiều, cho nên gần đây tạm thời vẫn không thể xuất viện, cần ở bệnh viện quan sát thêm mấy ngày nữa, phối hợp điều trị và uống thuốc."

Lục Duật Kiêu gật đầu một cái, tiếp theo lại cau mày, "Thận, đã có đầu mối rồi sao?"

"Trước mắt vẫn đang cố gắng hết sức tìm kiếm." Bác sĩ nghiêm cẩn nói.

"Được, tôi biết rồi." Thận của Lâm Yên Nhiên, căn nguyên của bệnh tình, là đối tượng chính của việc chữa trị, mà giảng co nhiều năm như vậy, cũng không có một chút tiến triển, đây không phải chuyện mà nỗ lực con người có thể làm được, cường cầu cũng không có biện pháp.

"Đúng rồi, Lục thiếu, tình hình gần đây của Lâm tiểu thư tương đối tệ hại, cho nên mấy ngày này chúng tôi sẽ nghiêm khắc hạn chế thời gian thăm viếng của cô ấy, hơn nữa cô ấy không thể bị bất kỳ kích thích. Lúc ngài ở cùng với Lâm tiểu thư, tốt nhất cố gắng chăm sóc cho tâm trạng của cô ấy được tốt hơn."

Lục Duật Kiều gật nhẹ đầu xuống, từ đầu đến cuối chân mày vẫn khẽ nhíu lại, những gì cần giao phó bác sĩ đã nói hết rồi, liền lên tiếng cáo từ rồi đi.

Hôm sau, Lục Duật Kiều đến thăm Lâm Yên Nhiên một lần nữa.

Lâm Yên Nhiên gặp được anh, liền hỏi hôm trước anh muốn nói gì với cô.

Lời đến khóe miệng, Lục Duật Kiều lại không nói ra được, trước mắt thân thể của cô suy yếu, còn chút tinh lực cũng muốn dùng để đối mặt với quá trình chữa trị phức tạp, gia tăng phiền não cho cô ấy chỉ có thể làm gia tăng gánh nặng cho cô ấy thôi, có lẽ trước mắt, cũng không phải là thời cơ tốt để thẳng thắn rồi.

Hơn nữa bác sĩ cũng nói, cô ấy chịu không nổi một chút kích thích, lo nghĩ cho bệnh tình của cô, anh chỉ có thể trước gác đề tài này qua một bên mà thôi.

Vì vậy anh cười lắc đầu, "Không có chuyện gì lớn, em cứ tập trung phối hợp trị liệu, khôi phục sức khỏe, anh lại dẫn em trở về nước chơi một chuyến."

Đến lúc đó, cũng đưa cô ấy đi gặp Cố Tử Mạt một lần, tin chắc bọn họ sẽ rất hợp nhau.

Nghe anh nói như vậy, Lâm Yên Nhiên vui vẻ đồng ý.

Bệnh tật quẩn thân trong một thời gian dài, dẫn đến trạng thái tinh thần của Lâm Yên Nhiên rất kém cỏi, biểu hiện rõ rệt nhất chính là tinh lực không đủ, nói chuyện một lát, sẽ phải nghỉ ngơi một lúc, hơn nữa giấc nghỉ trưa của cô phải đảm bảo chất lượng. Hai người chỉ tán gẫu một lát, trạng thái tinh thần của Lâm Yên Nhiên rõ ràng kém đi, anh dặn dò cô nghỉ ngơi, một mực ngồi trước giường bệnh đến khi cô tiến vào mộng đẹp, mới cầm điện thoại di động ra khỏi phòng bệnh.

Chuyện đầu tiên anh làm sau khi đi ra, chính là gọi điện thoại cho Cố Tử Mạt, đầu ngón tay mới vừa chạm lên cái tên đó trong danh bạ, trong tầm mắt liền xuất hiện một đôi giày cao gót màu hạnh, cùng với nó, là một giọng nói dễ nghe, "Lục thiếu, thật trùng hợp."

Tuy Lục Duật Kiêu đang cúi đầu, nhưng đã nghe được tiếng người từ sớm, chân mày không khỏi nhíu lên, cũng không có ngẩng đầu ngay, mà thản nhiên châm chọc nói: " Cố nhị tiểu thư, sao lại ở đây vậy?"

Đương nhiên Cố Trinh Trinh nghe ra được ý trào phúng trong lời nói của anh, tời gian gần đây, thái độ của Lục Duật kiêu đối với cô, vẫn đều lạnh nhạt như vậy, không có một chút đổi mới nào, cho dù cô nỗ lực thể hiện bản thân như thế nào, đều không thể nhìn thấy được bản thân trong mắt anh.

Mà bây giờ, ngay cả một ánh mắt anh ta cũng keo kiệt cho cô!

Cố tình cô lại không chịu thua, gần như cắn nát một hớp răng ngà, cô tự phát lời thề trong lòng, sớm muộn cũng có một ngày, cô sẽ làm cho anh ta phải có vài phần kính trọng với mình!

"Lục thiếu, sao anh lại ở đây vậy?" Giọng của cô mĩa mai thăm dò liếc mắt nhìn vào trong phòng bệnh, hỏi lại anh.

Cuối cùng Lục Duật Kiêu cũng ngẩng đầu, nghiêng mặt, liếc nhìn về phía Lâm Yên Nhiên bên trong phòng bệnh, mơ hồ nhận ra được cái gì,

trực tiếp liền hỏi Cố Trinh Trinh, "Cô cũng đừng nói cho tôi biết, cô biết Yên Nhiên."

"Chính là trùng hợp như vậy đấy, Lục thiếu, chúng ta thật có duyên phận." Cố Trinh Trinh tự nhiên cười nói lại , trên mặt đều là vẻ xinh đẹp của cô gái trẻ, nũng nịu nhưng không mất phong cách.

Lục Duật Kiêu cảnh giác nhìn cô ta, con mắt sắc bén nhìn thẳng vào mắt cô ta, lời nói lạnh lẽo, "Cô tiếp xúc với Yên Nhiên có mục đích gì, đã hỏi người nhà họ Lục rồi sao? Tôi phải nhắc nhở cô, Yên Nhiên là nửa người nhà họ Lục!" Ánh sẽ không tin tưởng loại trùng hợp như này, vô duyên vô cớ, Cố Trinh Trinh bay đến bờ bên kia Đại Dương, làm quen Lâm Yên Nhiên? !

Không phải là một chuyện cười lớn, chính là một âm mưu trắng trợn!

Trên mặt Cố Trinh Trinh, nụ cười vẫn chưa thay đổi, nghiêm túc nghe lời nói của Lục Duật Kiêu xong, cô cố ý hạ thấp tư thái, khiêm tốn nói, "Tôi biết rõ, Yên Nhiên không có chuyện gì không nói với tôi, không có chuyện gì không nói, hai chúng tôi rất hợp, Lục thiếu anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ chiều cố Yên Nhiên thật tốt."

Đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm của Lục Duật Kiêu cô không hề tránh né, mà lẳng lặng tập trung vào ánh mắt của anh.

Lục Duật Kiêu nhếch miệng lên, "Vậy thì chăm sóc cô ấy cho tốt, chăm sóc không được, không ai có thể giúp cô đâu." Đã có người cướp làm nha hoàn, duy trì công việc bảo mẫu, anh còn có thể ngăn cản hay sao? !

"Tốt." Ngoài miệng Cố Trinh Trinh đồng ý, nhưng trong lòng lại đánh cái ‘ rầm ’.

Tình trạng cơ thể của Lâm Yên Nhiên, cô đã quá rõ ràng rồi, nhưng nếu Lâm Yên Nhiên có mệnh hệ gì, cô sẽ phải gánh vác trách nhiệm, cũng

không thể coi thường được!

Lục Duật Kiêu bội phục dáng vẻ lâm trận không loạn của Cố Trinh Trinh, dĩ nhiên, cái anh thống hận nhất, là cái loại đến chết cũng không kéo bộ mặt dối trá xuống của Cố Trinh Trinh!

Không nhìn cô ta một cái nào nữa, anh liền từ bên cạnh bước đi.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 127: Âm Mưu Dương Mưu 2

Mà bên này, Cố Tử Mạt đưa ra ý kiến sáng tạo, bởi vì rất sát với sản phẩm của công ty, mặc cho Triệu Hồng Vân thấy cô không vừa mắt thế nào, vẫn bị bộ phận R&D lựa chọn.

Ở đồng nghiệp, sáng kiến của cô được sự nhất trí khen ngợi của mọi người.

Mùi thơm của hoa sen nhẹ nhàng mà lại đặc biệt, vậy chỉ dùng hoa hồng cùng cam quýt để điều hòa hương thơm của nó, một loại mùi thơm là quyến rũ, một loại mùi thơm khác là mát mẻ, vừa đúng làm lộ rõ mùi thơm ngát của hoa sen.

Mùi thơm mới mẻ thoát tục, hoàn toàn phù hợp với yêu cầu tâm lý của đông đảo phái nữ, vừa đưa ra thị trường, cũng đã thắng hơn phân nửa.

Ngay cả Diệp Nhất Đóa sau khi nghe sáng kiến của cô, cũng không nhận được vỗ bàn khen hay vì cô, còn nói, tuyên truyền quảng cáo của một năm này, đã quyết định lấy ‘ điều hương ’ làm điểm chính làm chủ đạo.

Mặc dù Cố Tử Mạt không nắm rõ về chương trình tuyên truyền sản phẩm của công ty, nhưng cô cũng biết, hiện tại phương thức phổ biến nhất trong ngành là —— tìm siêu sao làm người phát ngôn, chạy tuyên truyền.

Cũng giống như lần này, công ty đã chọn ảnh hậu; Ninh Uyển vậy!

Cô nghiêng nghiêng đầu, cẩn thận nhắc nhở Diệp Nhất Đóa, "Lấy hoạt động điều hương, tới làm cơ sở cho tuyên truyền, có phải hơi mạo hiểm hay

không." Lần này đối với phương pháp tuyên truyền, thật sự có chút Kiểm Tẩu Thiên Phong.

Diệp Nhất Đóa không có suy nghĩ nhiều, lập tức phản ứng lại, "Sao có thể chứ!"

Cố Tử Mạt đỡ chán, rất là rầu rĩ nói, "Làm sao không thể." Cô là Điều Hường Sứ chính của sản phẩm lần này, tác phẩm cô điều chế ra, giống như là một đứa trẻ mà cô yêu quý nhất, nếu đứa bé này bởi vì một vài nguyên nhân không thể phát triển khỏe mạnh, thì cô sẽ cảm thấy mình là một người mẹ thất bại.

Diệp Nhất Đóa thấy cô thực sự rối loạn, vỗ vỗ bả vai của cô, rất xa hoa nói: " Yên tâm Yên tâm, chị yên tâm đi, để chị cùng Ninh Uyển kết hợp trấn thủ, sách lược tuyên truyền năm nay của công ty chúng ta, nhất định sẽ thành công xưa nay chưa từng có."

"Chị và Ninh Uyển? Sao lại là chị cùng Ninh Uyển?" Cố Tử Mạt vừa nghe thấy thế, liền hơi toát mồ hôi rồi.

"Do Ninh Uyển hộ tống chị, để cho chị tỏa sáng kỳ dị trong tiết mục truyền thông, chờ đến lúc có hiệu quả, công ty liền đá Ninh Uyển xuống đài, ai bảo Ninh Uyển đắt như vậy chứ." Diệp Nhất Đóa nhắc tới Ninh Uyển, hình như cũng tức giận, cuối cùng còn bỏ thêm một câu như vậy.

Cố Tử Mạt cũng đã biết Ninh Uyển khó chơi, thích tỏ vẻ nghệ sĩ lớn, còn đặc biệt đắt giá, xem ra công ty cũng chịu không ít bức bối từ Ninh Uyển, mới sử dụng sách lược này.

Chẳng qua, phương án mà Diệp Nhất Đóa nói đến, hoàn toàn chưa từng thương lượng với cô!

Cô cau mày, ghi hận nhìn lướt qua phía phòng làm việc của Triệu Hồng Vân, nhỏ giọng hỏi Diệp Nhất Đóa, "Là ai đẩy chị vào tiết mục vậy, sẽ

không phải là Triệu Hồng Vân động tay chân chứ." Lại không thêm quan tâm cô có bằng lòng tham gia chương trình này hay không, ngay cả chỉ nói đến tính chất của chương trình này thôi, rõ ràng cũng là củ khoai lang phỏng tay rồi.

Diệp Nhất Đóa kiên ky nhìn chung quanh một chút, còn kéo Cổ Tử Mạt đến gần, mắt liếc về phía Triệu Hồng Vân, khinh thường hừ lạnh một tiếng, "Có chuyện tốt như vậy, cô ta sao có thể đề cử chị chứ? Đừng suy nghĩ, là em làm, hình tượng phong cách của chị rất tốt, lại là Điều Hương Sư chính của sản phẩm lần này, chị xuất hiện khẳng định không thành vấn đề, vốn dĩ Điều Hương Sư chính là nghề nghiệp lương cao rồi, hơn nữa có Ninh Uyển tham dự, khẳng định tỷ suất người xem sẽ rất cao, đến lúc đó chị chỉ cần cởi khăn che mặt của Điều Hương Sư ra cho khán giả xem, vậy coi như là xong rồi."

"Chương trình là không có vấn đề, nhưng mấu chốt là." Mấu chốt là cô cũng chưa đồng ý tham gia chương trình, cô vừa muốn nói, liền nhận được điện thoại của Lục Duật Kiêu.

Cô đang do dự xem có nên nhận điện thoại hay không, thì Diệp Nhất Đóa nhạy bén thấy hiển thị trên điện thoại của cô, liền trừng mắt nhìn cô, "Ai nha nha, mấy ngày không thấy, thật là nhớ nhung đi, mau nhận đi thôi."

Nói xong, liền đẩy Cổ Tử Mạt về phía góc tường trong phòng giải khát.

Cổ Tử Mạt bắt máy, trong cuộc nói chuyện, hai người đều nói rất hơn giản.

Cô cũng không có hỏi anh bao giờ trở lại, hoặc là vấn đề có giải quyết được hay không, hình như là cố ý tránh cái vấn đề này vậy, Cổ Tử Mạt không muốn làm cho anh cảm thấy mình đang thúc giục gấp rút anh, hơn nữa cô cũng tin tưởng, anh làm việc trầm ổn, nhất định sẽ giải quyết vấn đề một cách hoàn mỹ nhất.

Chợt, anh nói thật nhỏ, "Biết không? Anh rất nhớ em."

Sự dịu dàng của anh gần như làm cô sụp đổ.

Bước chân của Cố Tử Mạt dừng lại, sau mấy giây cũng không nghe thấy cô lên tiếng, sau đó nhỏ giọng nói, "Em cũng thế."

Diệp Nhất Đóa nói không sai, thật sự nhớ nhung, lúc anh không có ở đây, cô hoàn toàn cảm nhận được, cái gì gọi là ‘ như cách ba thu ’.

Bởi vì cô kiêng dè những vấn đề kia, cho nên phía sau hai người tùy ý trò chuyện, cô thuận miệng đã nói đến chương trình Diệp Nhất Đóa vừa mới nhắc đến kia.

Lục Duật Kiều nghe xong, hơi trầm mặc, hỏi cô, "Em có hứng thú với chương trình này."

Cô cúi đầu, nhìn mũi giày cao gót màu xanh lá cây của mình, suy tư một chút, nói: " Nhất Đóa nói cũng không sai, nếu như em xuất hiện trên chương trình tuyên truyền, có thể để cho người xem biết rõ hơn về bí mật ‘ điều hương ’, cũng có thể khiến mọi người hiểu biết hơn về nghề nghiệp của em."

"Vậy thì đi làm, cứ theo tâm ý của em mà làm, nhà họ Lục sẽ không hạn chế em, anh lại càng sẽ không hạn chế em...em yên tâm."

Nghe được lời khích lệ của anh, Cố Tử Mạt nhẹ nhàng liếm con mắt, trong lòng có đáy, "Cám ơn." Cô gần như không hề tiết lộ điều gì, anh lại hiểu cô như vậy, cho dù là cách nhau xa như vậy.

Người đàn ông này có thể làm được như vậy vì cô, trừ tâm tồn cảm kích, cô cũng không biết nên nói những gì.

Bên này Lục Duật Kiều giật mình, nhẹ nhàng nhú lông mày, thở dài thật sâu nói, "Tử Mạt, chúng ta là vợ chồng, giữa vợ chồng, không cần cảm ơn đi cảm ơn đến, dĩ nhiên, anh cũng sẽ không muốn nói lời cảm ơn với em." Nói đến cuối, anh giống như nhạo báng nói một câu như vậy.

"Vâng, em biết rõ, nhưng rất cảm động, em chỉ nói ra. Nói ra cảm thụ lúc này của em." Cô giải thích nói.

Cô nói ‘ cảm ơn ’ với anh, không phải là khách khí, càng không phải là xa lánh, mà là đang dùng ngôn ngữ, nhả nhủ tiếng lòng của mình với anh.

Đầu kia nghe đến đó, lặng lẽ một lúc lâu, Cố Tử Mạt cho là bên kia xảy ra chuyện gì, hoặc là anh không tiếp nhận lời cô nói, không nhận được lại muốn mở miệng giải thích, liền nghe được tiếng anh, "Em phải xuất hiện trong chương trình, có cần anh giúp đỡ một tay không? Ví dụ như trang phục, hóa trang?"

Mặc dù công ty cùng tổ chuyên mục cũng sẽ chuẩn bị cho cô, nhưng anh nắm chắc trong tay, cũng là tài nguyên tốt nhất. Anh không thể ở bên cạnh cô, chỉ có thể gián tiếp giúp cô làm chút gì đó.

Cố Tử Mạt nghĩ đến Ninh Uyển, nói, "Không cần, em cứ bình thường xuất hiện là được, ảnh hậu Ninh Uyển cũng cùng xuất hiện, ngoài ra còn có một vị minh tinh điện ảnh đặc biệt nữa, đến lúc đó nhất định là ganh đua sắc đẹp rồi, em cứ bình thường tiến lên có vẻ ổn, quá tận lực, lại có vẻ dễ dàng thua thảm hại hơn."

"Không cần tự coi nhẹ mình như vậy." Tiếng anh trầm thấp, không tán thành nói.

"." Trong lúc nhất thời, thế nhưng cô lại không phản bác được.

"Anh sẽ sắp xếp cho em, thỏa mãn mong muốn bình bình thường thường của em, cũng sẽ để cho em vô cùng tỏa sáng." Lúc Lục Duật Kiều nói câu

này, khóe môi chậm rãi nở nụ cười quyến rũ.

"Mâu thuẫn như vậy?" Lời này của anh, lại làm cho cô khó hiểu.

"Đến lúc đó em sẽ biết." Anh lại gọi tên cô một lần nữa, "Tử Mạt."

"Sao vậy?"

"Chờ anh trở về."

Bốn chữ thật đơn giản, Cố Tử Mạt lại giương nhẹ khóe môi lên, "Được."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 128: Nhát Gan? 1

Hai người lại hàn huyên một lát, cô mới lưu luyến cúp điện thoại, đi tìm Diệp Nhất Đóa.

Mà chỉ sau một cuộc điện thoại ngắn ngủi như vậy, Diệp Nhất Đóa lại đang âm ỉ với Triệu Hồng Văn ở trong phòng làm việc, nguyên nhân là Diệp Nhất Đóa làm phó giám đốc bộ phận tuyên truyền, phụ trách chương trình tuyên truyền lần này, cô muốn đưa Cố Tử Mạt lên chương trình, cho nên cần mượn người từ chỗ Triệu Hồng Văn.

Nhưng Triệu Hồng Văn lấy lý do công việc của bộ phận nghiên cứu và phát triển, nói có tích tài chi ý, không muốn cho mượn Điều Hường sư chủ lực.

Nói như vậy, khi hai bộ phận liên nổi lên xung đột, vì để tránh cho xung đột va chạm, bình thường người lãnh đạo cũng sẽ bày tỏ thối lui, cuối cùng đặt trọng trách lên người nhân viên, từ đó đạt tới dàn xếp ổn thỏa, một kết quả thân thiện.

Nói trắng ra là, cách làm sáng suốt an toàn nhất trong chuyện này là, Diệp Nhất Đóa tìm gặp Cố Tử Mạt, yêu cầu Cố Tử Mạt đến làm thêm giờ ở bộ phận tuyên truyền, bộ phận tuyên truyền sẽ trả cho Cố Tử Mạt một khoản lương làm thêm giờ.

Nhưng chuyện như vậy lại đặt trên người Diệp Nhất Đóa, hơn nữa còn cuốn theo Cố Tử Mạt vào nữa, đúng lúc nhiệt tình của Diệp Nhất Đóa dâng trào.

Cô đã sớm nhìn Triệu Hồng Vân không vừa mắt, bây giờ lại đụng phải chuyện khó dễ này, cô liền nổi giận, cũng không nghe lời khuyên của người bên cạnh, trực tiếp lời quyết sách của lãnh đạo cấp cao của công ty ra dọa Triệu Hồng Vân.

Triệu Hồng Vân luôn luôn hô phong hoán vũ ở bộ phận R&D, chưa từng chịu sự chống đối này, còn chuyện này lại còn là vì Cố Tử Mạt không bớt lo kia nữa, sao cô ta có thể yếu thế được, vì duy trì quyền uy của cô ở bộ phận nghiên cứu và phát triển, cô đương nhiên là đến chết cũng không thả, thế nào cũng muốn lấy lại mặt mũi cho mình.

Cố Tử Mạt không nhìn thấy Diệp Nhất Đóa, ngược lại thấy được đồng nghiệp trong bộ phận R&D đang làm thành một vòng vây xung quanh phòng làm việc của Triệu Hồng Vân.

Cô mới vừa buồn bực đi tới, trợ lý của Triệu Hồng Vân liền xông tới, kéo lấy cánh tay của cô, nói đại khái mọi chuyện cho cô, và muốn cô đi vào khuyên nhủ.

Cố Tử Mạt nghe được đầu đuôi câu chuyện, nhú mày lại, Triệu Hồng Vân khi dễ cô đã không phải là lần một lần hai. Nếu như cô đi qua giảng hòa, chẳng những là tự động đưa tới cửa chịu khi dễ, còn là đánh vào mặt của Diệp Nhất Đóa.

Sau khi cân nhắc một lúc lâu, cô cũng không tính làm chuyện ngu xuẩn như thế.

Cô đi tới, đứng bên cạnh Diệp Nhất Đóa, hỏi Diệp Nhất Đóa, "Nhất Đóa, chị nhớ em có đề cập với chị, phương án tuyên truyền này của bọn em là trải qua sự phê duyệt của Tổng giám đốc, ông ấy còn nói sẽ tự mình giám sát, đúng không?" Nói xong, cô liếc chung quanh, vô cùng buồn bực nói, "Nếu Tổng giám đốc không tự mình giám sát, chúng ta chủ động báo cáo tiến độ trước mặt, cũng không tính là vượt cấp đâu."

Ở góc độ Triệu Hồng Vân không nhìn thấy được, cô nhẹ nhàng hơi chớp mắt phải với Diệp Nhất Đóa, ý vị của nó, một cái sáng tỏ.

Diệp Nhất Đóa rất cơ trí, lập tức đã tiếp thu đến ám hiệu của cô, liền nói với Triệu Hồng Vân: " Đúng, nếu Tổng giám đốc chưa tới giám sát, chúng ta có thể báo cáo vượt cấp."

Nói gần nói xa, tất cả đều là áp lực cho Triệu Hồng Vân thôi.

Triệu Hồng Vân biết lần tuyên truyền này của bộ phận tuyên truyền rất lớn, nhưng là không ngờ lại lớn đến mức độ này, lời nói vừa rồi của Diệp Nhất Đóa rất rõ ràng, ngoài mặt nói là báo cáo công việc, trên thực tế thì là mách lẻo.

Loại người dựa vào mách lẻo nhiều năm mà lên chức lãnh đạo giống như cô, cũng biết uy lực của những báo cáo nhỏ này!

Xem tình hình này, cô có cứng rắn hơn nữa, cũng chỉ có thể chấp nhận ngậm bồ hòn thôi.

Chuyện có kết quả cuối cùng, Triệu Hồng Vân nhường bước, cho Diệp Nhất Đóa mượn Cố Tử Mạt để sử dụng.

Diệp Nhất Đóa cùng Cố Tử Mạt đi khỏi, lúc vừa mới ra khỏi phòng làm việc, Diệp Nhất Đóa lại dừng bước, quay đầu lại nhìn Triệu Hồng Vân, làm cái mặt quỷ với bên trong, làm Triệu Hồng Vân giận đến mức sắc mặt lại xanh mét mấy phần.

Nhưng mọi người đang vây xem, lại hoàn toàn không biết Diệp Nhất Đóa làm cái gì với Triệu Hồng Vân, bọn họ chỉ thấy, Diệp Nhất Đóa quay đầu trở lại, lúc đi ra trên mặt lộ nụ cười chiến thắng.

Cố Tử Mạt nhìn Diệp Nhất Đóa làm vẻ mặt kỳ quái, ranh mãnh ở bên tai cô bé, "Cô nhóc tinh quái."

Diệp Nhất Đóa gầy gầy khuyen tai anh đào trên lỗ tai, cười nói, "Em tình quái cũng không lợi hại bằng chị..., chị còn có thể mang Tổng giám đốc ra dọa cô ta, quả thật quá mạnh mẽ."

"Chị chỉ hiểu rõ ràng hơn so với em, sau đó đúng bệnh hốt thuốc mà thôi." Cố Tử Mạt giải thích.

Triệu Hồng Vân làm không ít chuyện xấu xa, bộ phận R&D có không ít nhân viên, bất mãn đối với Triệu Hồng Vân, đối với việc lần này lại càng thêm nghị luận, Cố Tử Mạt thỉnh thoảng cũng nghe không ít, trong đó có một cái, chính là Triệu Hồng Vân thích mách lẻo.

.....

*

Mặc dù sản phẩm mới cũng không sản xuất với số lượng lớn, nhưng công việc tuyên truyền mở rộng đã được tiến hành trước tiên, chương trình quảng cáo cũng được sắp xếp quay trước.

Làm tiết mục mở màn, vì lý do an toàn, vì vậy ưu thế của Ninh Uyển tuyệt đối làm chủ

Ninh Uyển có phòng hóa trang chuyên dụng, Cố Tử Mạt được an bài chung phòng hóa trang cùng một vị minh tinh khác.

Nói là chung phòng hóa trang, nhưng lại hoàn toàn bất đồng. Thợ trang điểm vừa nhìn Cố Tử Mạt ăn mặc đơn giản quần jean cùng áo T-shirt trắng, đã vượt qua vị minh tinh này rồi.

Mục đích Cố Tử Mạt đến nơi này là làm chương trình, mà không phải ganh đua sắc đẹp, thấy những thứ này, cũng không để ở trong lòng, lẳng lặng chờ đến phiên mình.

Cô đang nhàm chán ngồi chờ, liền nghe được một trận ầm ỹ ngoài cửa, sau đó đã có người đến gõ cửa, nói có thể hay không để một vị nam thiết kế sư ở phòng bên cạnh mượn dùng phòng hóa trang một chút.

Bởi vì phòng hóa trang của đài truyền hình có hạn, loại tình huống mượn phòng hóa trang này là thường xuyên, liền đồng ý.

Ngay sau đó, chỉ thấy một người bị đoàn người đưa vào, Cố Tử Mạt nghĩ thầm, vị này chắc chắn cũng là ngôi sao lớn đây, cô cũng không hứng thú, liền hạ ánh mắt xuống, đùa nghịch chiếc nhẫn trên tay trái.

Lúc này, thợ trang điểm cũng đã đi tới, trang điểm đơn giản cho cô.

Phải lên chương trình, nói không khẩn trương là giả, vì buông lỏng, Cố Tử Mạt nhìn sang phía bên cạnh, muốn thay đổi lực chú ý.

Vị kia đã ngồi xuống, anh ta lần lượt chào hỏi mọi người, khuôn mặt đầy tươi cười, dung mạo tuấn nhã khiến người được chào hỏi vui mừng không dứt.

Ánh mắt Cố Tử Mạt nhìn chăm chú lên người vị kia, làm cho thợ trang điểm cho cô chua chua, "Cô cứ nhìn chăm chăm vào người ta như vậy, người ta cũng không phải là của cô đâu, cô xem trang điểm như vậy, có vừa lòng không?"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 129: Nhất Gan? 2

Cố Tử Mạt không nhúc nhích, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có thay đổi.

Thợ trang điểm cảm thấy không bình thường, cẩn thận nhìn khuôn mặt của cô, giật mình.

Vừa rồi lúc cô đến, vừa liếc mắt đã cảm thấy Cố Tử Mạt là một người đẹp rồi, hình dáng gương mặt hoàn mỹ, hoàn toàn không cần sửa chữa, cộng thêm khí sắc đỏ thắm, thêm một ít trang sức trang nhã liền có vẻ tươi đẹp rạng rỡ, vì vậy cô trang điểm cho cô ấy tương đối nhẹ nhàng khoan khoái.

Nhưng không có bôi phấn lót quá dày, biến hóa trên mặt của cô không hề che dấu mà biểu hiện rõ ràng trên mặt, hai gò má đỏ ửng phai nhạt không còn chút nào, làn da tái nhợt đến mức khiến người sợ.

Giọng nói yêu kiều của Diệp Nhất Đóa bay tới, "Hứa Ngộ, anh là bạn trai của em, còn là vị hôn phu của em, về sau em không cho phép anh cười với người phụ nữ khác như vậy! Anh quên ước định giữa chúng ta sao? Trung thành, nhất định phải trung thành, tuyệt đối trung thành!"

Nụ cười trên mặt người nọ không giảm, nói với Diệp Nhất Đóa: "Diệp đại tiểu thư, đương nhiên anh nhớ rồi."

Diệp Nhất Đóa nhất quyết không tha, "Hừ, anh nhớ là tốt, ngàn vạn đừng chọc giận em, nếu không nhất định em sẽ đến trước mặt bác trai bác gái kiện anh, đến lúc đó thì anh thảm rồi."

Sau đó anh ta nói cái gì, Cổ Tử Mạt đã không nghe rõ nữa rồi, cả người nàng đều là run rẩy, theo bản năng cô chỉ muốn chạy khỏi nơi này, cái tiết mục này, cô không muốn làm nữa!

Có thể là bởi vì đứng dậy quá mạnh, cô suýt nữa thì không đứng vững, hai chân như nhũn ra, theo bản năng đưa tay vịn lên bàn trang điểm bên cạnh.

Trong tai cô âm thanh ong ong lộn xộn, trước mắt đầy sao, hoảng hốt nhìn thấy Diệp Nhất Đóa đang chạy tới.

Diệp Nhất Đóa thấy sắc mặt cô không đúng, cuống quýt sờ lên cái trán của cô, vẻ mặt lo lắng, giọng nói khẩn trương, "Tử Mạt, chị làm sao vậy? Thân thể không thoải mái sao?"

Cổ Tử Mạt không nói gì.

Người đàn ông đã từng đùa bỡn tình cảm của cô xuất hiện ở chỗ này, còn trở thành bạn trai của bạn cô nữa, còn liếc mắt đưa tình trước mặt cô.

Cô không thể nào tiếp thu được thực tế người bạn tốt nhất và người đàn ông cô hận nhất là người yêu của nhau, sau khi thoáng khôi phục chút hơi sức, cô theo bản năng bắt lấy cánh tay Diệp Nhất Đóa, thỉnh cầu nhìn Diệp Nhất Đóa, "Nhất Đóa, tiết mục có thể không quay nữa hay không? Chị có thể ngã bệnh rồi."

Diệp Nhất Đóa nghe xong, hơi kinh ngạc, cô há miệng, nhưng không có nói gì, mà xoay đầu hướng về phía người trợ lý bên cạnh, phân phó nói, "Có lẽ Tử Mạt tụt huyết áp rồi, cô đi lấy chút đường glu-cô lại đây."

Hôm nay Diệp Nhất Đóa mặc một chiếc váy cạp cao màu xanh nhạt đính ngọc trai, mép váy gắn những nụ hoa, đan xen thích hợp với những hạt ngọc trai, nhìn qua đã thấy là giá trị xa xỉ, thợ trang điểm thấy Diệp Nhất Đóa cùng Cổ Tử Mạt quan hệ tốt, lập tức liền vài phần kính trọng với Cổ

Tử Mạt, sau khi thấy người trợ lý đi mất, cô liền tiến lên, nói với Diệp Nhất Đóa, trang điểm lại cho Cố Tử Mạt.

Diệp Nhất Đóa khoát khoát tay ngăn cản thợ trang điểm, rất chuyên nghiệp mà nói, "Tử Mạt rất đẹp, là vẻ đẹp trời sinh, chị ấy không cần trang điểm quá nhiều, hơn nữa chủ đề chương trình kỳ này, chính là thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điệu sức. Chị ấy trang điểm trang nhã như vậy cũng rất sát với chủ đề, có lẽ vừa rồi chị ấy quá khẩn trương nên mới bị tuột huyết áp thôi, cho chị ấy uống chút đường glu-cô là được."

Thợ trang điểm nghe xong, biết điều lễ phép rút lui.

Diệp Nhất Đóa ấn Cố Tử Mạt ngồi xuống ghế, nhìn chăm chăm Cố Tử Mạt, giọng mỉa mai an ủi nói, "Tiết mục là ghi hình rồi phát sau, cũng không phải là truyền hình trực tiếp, sau đó còn phải biên tập lại, chị khẩn trương cái gì chứ? Tử Mạt, trước kia không hề cảm thấy lá gan của chị lại nhỏ như vậy đâu, tiết mục tiếp theo, cứ việc yên tâm là tốt rồi, tâm bình tĩnh đi lên là được."

Cố Tử Mạt cũng nói không ra lý do, nhưng, câu Diệp Nhất Đóa nói cô nhất gan kia, lại thật thật tại tại gõ vào lòng cô.

Có chuyện gì xảy ra với cô vậy? Thấy Hứa Ngộ một cái, liền khẩn trương đến mức không biết đông tây nam bắc sao?

Hứa Ngộ là cơn ác mộng của cô, cô cần phải khắc phục, mà không phải một mực tránh né như vậy, nghĩ thông suốt điều này, cô hoàn toàn bỏ đi ý niệm rời khỏi đây.

Đợi cô uống xong ly đường glu-cô, thợ trang điểm lại bổ trang son môi cho cô, cô kéo cánh tay Diệp Nhất Đóa, nhìn thẳng vào mắt người đàn ông ở bên kia đã nhìn cô rất lâu, "Nhất Đóa, bạn trai của em phải không? Hiện tại không giới thiệu?"

"À? Anh ấy." Diệp Nhất Đóa che miệng, nhìn về phía người đàn ông kia, tùy tiện nói một câu, "Kiến trúc sư mới về từ nước ngoài, đúng lúc, phía sau cần ghi hình một tiết mục khác."

Cố Tử Mạt đoán có lẽ Hứa Ngộ không dám tới đây chào hỏi, liền thuận miệng nói, "Chị cảm thấy, anh ta hoàn toàn không xứng với em." Nói câu nói này, cô cũng không hề sợ đắc tội Diệp Nhất Đóa.

Vừa rồi lúc Diệp Nhất Đóa giới thiệu Hứa Ngộ với cô, chỉ giới thiệu đơn giản, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không đặt trên người Hứa Ngộ, đó cũng không phải ánh mắt của người yêu.

Cô có thể tìm tòi nghiên cứu ra được, Diệp Nhất Đóa đối với Hứa Ngộ, cũng không có tình cảm quá sâu đậm.

"À?" Diệp Nhất Đóa lấy làm kinh hãi, nháy mắt, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Hai người vừa muốn nói tiếp chút gì đó, Ninh Uyển liền đi vào, cô nhìn lướt qua vị minh tinh điện ảnh khác kia, lại nhìn lướt qua cả người Cố Tử Mạt từ trên xuống dưới, nói với người đại diện: " Cô lấy cái áo khoác đen hiệu Dior mà tôi mới mua đưa cho Điều Hương Sư Cố đi."

Lời này vừa nói ra, chẳng những Cố Tử Mạt sửng sốt, ngay cả người đại diện của Ninh Uyển cũng hơi hoảng một chút.

Người đại diện này không có hành động ngay, mà ở một bên chứng thực lại, "Chiếc áo mà cô chưa từng mặc một lần đó?"

Diệp Nhất Đóa ở bên cạnh, đã sớm nhìn rõ là chuyện gì xảy ra, cô nhìn quần áo của Cố Tử Mạt, bĩu môi ghét bỏ, không nói lời nào kéo Cố Tử Mạt sang một bên, tức giận bất bình mà nói, "Tử Mạt, chị cũng ăn mặc quá đơn giản rồi, trực tiếp làm em mất mặt, còn nữa, chị cũng làm mất mặt vị kia nhà chị nữa!"

Sau khi Cố Tử Mạt nghe xong, một trận xấu hổ, cô ngại ngần nói cho Diệp Nhất Đóa, trang phục hôm nay của cô, là do Lục Duật Kiêu chuẩn bị cho cô, là sáng sớm hôm nay, do trợ lý của Lục Duật Kiêu tự mình đưa tới cửa.

"Dù sao em nhìn Ninh Uyển cũng không thuận mắt, cũng sẽ không thay chị nói lời cảm tạ với cô ta, nếu không, chị mặc váy của em đi? Chiếc váy này của em nhà thiết kế độc nhất, hôm nay là lần đầu tiên mặc đâu, nếu không phải vì Hứa Ngộ." Diệp Nhất Đóa nói tới đây, tắt máy, dừng nửa giây sau, lại đánh liếc mắt đại khái nói: " dù sao cũng rất là quý giá, nếu chị không ghét bỏ quần áo của em, thì chị hãy chấp nhận mặc của em đi."

Không đợi Cố Tử Mạt cự tuyệt, Ninh Uyển liền đi tới đây, đưa chiếc áo khoác đen người đại diện lấy đến cho Cố Tử Mạt, "Cô trang điểm quá đơn giản, sau khi mặc vào hiệu quả sẽ tốt một chút."

Cố Tử Mạt nhìn về phía Ninh Uyển, cũng không thấy được ác ý trong đó, cô nhận, nói câu cảm ơn, lại bị Diệp Nhất Đóa néo cánh tay một cái.

Mặc dù lời nói lần trước của Ninh Uyển, làm cho cô cách ứng, nhưng lần này, cô cảm thấy Ninh Uyển là có lòng giúp cô .

Người khác giúp cô, là tình cảm, người khác không giúp cô, là an phận, cô nguyện ý thật lòng tiếp nhận ý tốt của Ninh Uyển.

Ninh Uyển cười duyên, không nói gì, dưới sự nhắc nhở của người đại diện, đã đến thời gian cô lên đài, xoay người rời đi.

Diệp Nhất Đóa giận dữ, nhưng cũng không thể làm gì, cuối cùng định xuống với Cố Tử Mạt, "Lần sau y phục của chị, toàn bộ do em bao!" Nói xong, không đợi Cố Tử Mạt trả lời, liền giận dữ tự đắc quay ngoắt đầu đi.

Cố Tử Mạt nhìn Diệp Nhất Đóa tức giận như vậy, không nhịn được cười cười, kéo kéo cánh tay Diệp Nhất Đóa, nói: " Quần áo là chuyện nhỏ, hiệu quả tuyên truyền mới là quan trọng nhất." Cô thích công việc điều hương này, đương nhiên nguyện ý để nhiều người hiểu rõ về cái nghề nghiệp này hơn nữa, hấp dẫn càng nhiều người chú ý đến công việc điều hương, thậm chí tham gia vào công việc thú vị này.

"Cố Tử Mạt, đã lâu không gặp." Một giọng nam ấm áp xen vào, cũng thật không đúng thời điểm.

Cô không cần nhìn, cũng biết là ai, tay của cô nắm thật chặt, lấy hết dũng khí, mới nhìn về phía người đó, nở nụ cười nói, "Đúng vậy, đã lâu không gặp, nhưng thật ra thì anh cũng không cần phải lịch sự chào hỏi với tôi như vậy đâu, anh cứ việc yên tâm đi thôi, tôi sẽ không nói xấu anh với Nhất Đóa đâu!"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 130: Quay Về Đi: Em Cần Anh 1

Một câu nói, liền cứng rắn đẩy Hứa Ngộ ra xa, còn đợi cho anh ta một cái mũ hư hỏng.

Hứa Ngộ mím môi, lúc nhìn về phía cô, trong mắt đầy u buồn, cũng không giải thích cái gì.

Ngược lại Diệp Nhất Đóa lại thiếu kiên nhẫn, lôi kéo cánh tay Cố Tử Mạt, liền hỏi, "Hai người biết nhau, thế giới này thật nhỏ, nhưng." Nói đến đây, Diệp Nhất Đóa liền nhú mày, vẻ mặt đầy khó hiểu cùng nghi hoặc.

Bên cạnh cô đang đứng hai người, một người là bạn trai hiện tại của cô, một người là bạn tốt của cô.

Mà giữa hai người, hình như có mối thù rất lớn vậy, cô thật sự khó hiểu.

Cố Tử Mạt kéo kéo môi, không sao cả trả lời, "Chị và anh ta, cũng coi như là nửa bạn học, không hiểm lạ."

Cô đứng thẳng người nhìn thẳng hướng về phía Hứa Ngộ, mới phát hiện cuối cùng là tự loạn trận tuyến.

Vào lúc Diệp Nhất Đóa hỏi cô, cô mới biết, vô luận như thế nào, cô cũng không muốn vạch trần đoạn chuyện cũ kia ra.

Mà từ đầu đến cuối, Hứa Ngộ vẫn đứng ở một bên, cũng không hề tỏ thái độ, anh ta mím môi thật chặt, đứng yên không nhúc nhích ở đó, tiêu điều mà thê lương.

"Tối phiên chị lên rồi." Cô nhìn ra phía trước, vỗ vỗ xuống cánh tay Diệp Nhất Đóa, ý bảo cô yên tâm.

"Yes Sir, cố gắng lên!" Diệp Nhất Đóa ra một dấu tay thành công với Cố Tử Mạt, gương mặt đầy tươi cười.

Hoạt động tuyên truyền lần này là do cô thiết kế tổ chức, cô rất quan tâm, thiên kim tiểu thư hiếm khi chuyên chú làm một chuyện, lại có vẻ nhiệt tình mong muốn thành công.

Sau khi Cố Tử Mạt lên sân, Diệp Nhất Đóa hỏi Hứa Ngộ, "Sao Tử Mạt lại đối với anh như vậy, có phải hai người có hiểu lầm hay không, nếu thật sự có hiểu lầm, thì em sẽ giải quyết giúp anh, coi như món quà."

Hứa Ngộ không có trả lời, sắc mặt có vẻ cũng không tốt.

Diệp Nhất Đóa thấy anh không để ý tới cô, cô cũng không có ý định đi quan tâm anh ta làm gì, bất mãn bĩu môi, sẽ đi kiểm tra tình hình quay chương trình.

Từ lúc Cố Tử Mạt lên sân khấu, ánh đèn sáng dần lên, người xem đang ngồi trong trường quay trực tiếp bùng nổ.

Diệp Nhất Đóa ở một bên sân khấu nhìn xem, cũng không biết phản ứng của người xem là bị ảnh hưởng từ cái gì, chỉ thấy họ đang châu đầu ghé tai thảo luận gì đó, ánh mắt của bọn họ, đều không có ngoại lệ cùng nhìn chăm chú lên người Cố Tử Mạt.

Cô buồn bực, tập trung toàn bộ lực chú ý lên người Cố Tử Mạt, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới, cho đến khi thấy trên chân Cố Tử Mạt đi đôi giày cao gót màu đen đính kim cương số lượng hạn chế kia, cũng không nhịn được thở dài một câu, "Thật lộp lánh."

Đôi giày cao gót kia của Cố Tử Mạt vốn dĩ lúc còn đang ở phía sau sân khấu cũng không nhìn ra kiểu dáng bây giờ đính đầy kim cương trên đó, dưới ánh sáng của đèn flash chiếu xuống lóe ra lấp lánh vô cùng, hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người ở đây.

Cả thế giới không nhiều hơn mười đôi giày cao gót Fer-rag-amo bản số lượng có hạn, đường cong lưu loát, phong cách đơn giản, như một bản vẽ xử lý cầu thả, lại vẫn theo một phong cách tao nhã nhất quán, phong cách đơn giản, đúng là kiểu dáng thịnh hành, chân chân chính chính khiến bàn chân người đi trở nên rực rỡ.

Diệp Nhất Đóa nhìn đến đây, cũng biết chương trình kỳ này thành công rồi.

.....

Cố Tử Mạt bị người nữ chủ trì ôm xuống, mà Ninh Uyển cùng một vị minh tinh điện ảnh khác, lại hoàn toàn bị xem nhẹ.

Từ đầu đến cuối, ánh mắt Cố Tử Mạt vẫn là bình bình đạm đạm, người nữ chủ trì vòng quanh hai bên cô, còn nhiệt tình mời Cố Tử Mạt ăn bữa khuya, Cố Tử Mạt khoát tay, tỏ vẻ không có thói quen này.

Người nữ chủ trì ngượng ngùng, nhưng không hề bỏ đi ý niệm lấy lòng chút nào, ngược lại càng nhiệt tình, vây quanh Cố Tử Mạt nói chuyện không ngừng.

Diệp Nhất Đóa nhìn không nổi, chạy chậm qua, ngăn trở giữa người nữ chủ trì và Cố Tử Mạt, chỉ vào đôi Fer-rag-amo trên cặp chân của Cố Tử Mạt kia, nói với người nữ chủ trì, "Cô cố gắng thêm mấy năm nữa, cũng gả vào nhà giàu có bậc nhất giống như Tử Mạt, như vậy thì có thể có được nó rồi."

Một câu nói, vạch trần Thiên Cơ, cũng làm cho mọi người ở đây, ánh mắt nhìn về phía Cổ Tử Mạt, lại thêm một phần yêu thích và ngưỡng mộ. Nhưng bởi vì ‘ một câu nói ghen chết không có người đền mạng ’ của Diệp Nhất Đóa, không còn có ai dám tiến lên nịnh bợ bầu vúi gì nữa.

Lúc Cổ Tử Mạt tháo trang sức chuẩn bị đi, thì Hứa Ngộ đi tới.

"Có chuyện gì không?" Cổ Tử Mạt thấy anh ta bước đến , ánh mắt nhạt nhẽo nói.

Hứa Ngộ há miệng, giống như châm chước rất lâu, mới nói, "Tôi có đến nhà họ Cổ tìm em, bác gái em em đã lấy một người giàu có rồi, em. Em có khỏe không?"

Máu toàn thân Cổ Tử Mạt cũng bởi vì những lời này của anh ta mà lạnh xuống.

Tiền!

Hứa Ngộ nhắc đến tiền với cô, không phải là ám chỉ cái gì chứ.

Còn hỏi cô sống có tốt hay không, chẳng lẽ người nhà họ Cổ bán đứng cô sao? Một lần lại một lần?

Cô liếc mắt về phía phòng vệ sinh, thấy Diệp Nhất Đóa còn chưa ra ngoài, hít một hơi, nói với anh ta, "Làm phiền anh quan tâm, không có bị bán cho anh, tôi cảm thấy rất may mắn, bọn họ tìm cho tôi một người mua tốt hơn, vừa mua nhà lại đối với tôi rất tốt." Tầm mắt của cô, rơi vào đôi giày cao gót trên chân mình, trực tiếp ra hiệu cho anh ta biết.

Hứa Ngộ nghe vậy, cả gương mặt, đều trở nên cứng ngắc.

Cô sợ mình vẫn cứ đứng cùng anh ta sẽ hít thở không thông, xoay người rời đi.

Ra khỏi đài truyền hình, bầu trời lốm đốm đầy sao, cực kỳ sáng chói trong bầu trời đêm, nhưng lại có vẻ, xa xôi đến như vậy.

Có một số việc, cũng xa rồi.

Điện thoại di động rung lên, cô nhìn số, biểu hiện là nước Mỹ, sợ bỏ qua điện thoại của anh, cô nghĩ cũng không có nghĩ liền nhận.

"Chị gái, em ở nước Mỹ có quen một người bạn mới, cô ấy tên là Lâm Yên Nhiên, có lẽ là chị cũng biết. A, quên nói rồi, anh rể cũng đang ở đây, mấy ngày nay anh rể đều ở đây cẩn thận chăm sóc Yên Nhiên đâu, thật là tận tâm, em chưa từng thấy anh ta để ý đến cô gái nào như vậy ngoài chị đâu." Cố Trinh Trinh cười nói tự nhiên, che miệng nói qua.

Cố Tử Mạt chỉ cảm thấy, hai chữ ‘ anh rể ’ trong miệng Cố Trinh Trinh hết sức châm chọc.

Chỉ có dưới tình huống này, Cố Trinh Trinh mới dám thừa nhận Lục Duật Kiêu là anh rể của cô ta, vì vậy mà, vào giờ phút này, đã trở thành vũ khí sắc bén nhất của Cố Trinh Trinh để làm tổn thương đến cô.

"Cám ơn cô nói cho tôi biết những thứ này, tôi đã nhận được báo động an toàn mà cô cung cấp, cám ơn cô, Trinh Trinh, cô đúng là em gái tốt của tôi." Khóe môi cô nâng lên, ném cho Cố Trinh Trinh câu này, mặc kệ Cố Trinh Trinh có phản ứng gì, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi cắt điện thoại, cô liền gọi điện thoại cho Lục Duật Kiêu.

"Alo ——" đầu kia có giọng nói hơi mệt truyền đến.

Cố Tử Mạt ghen ngào một trận, vốn dĩ không nên quấy rầy anh vào lúc này, nhưng ——

Hãy để cho cô ích kỷ một lần đi, cô hít một hơi, ngửa đầu nhìn về một ngôi sao sáng trong bầu trời đêm, nhẹ nói, "Em nhớ anh lắm, em cũng cần anh nữa."

Có lẽ là cô không đủ kiên cường, nhưng cô biết, anh là sự kiên cường cuối cùng của cô.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 131: Quay Về Đi: Em Cần Anh 2

Lúc Lâm Yên Nhiên nghe thấy tiếng Lục Duật Kiêu từ bên ngoài đi vào, rõ ràng có thể cảm thấy trạng thái của Lục Duật Kiêu không đúng, vừa nhắc mắt, liền nhìn thấy gương mặt Lục Duật Kiêu căng thẳng khác thường, toàn thân tản mát ra cảm giác nguy hiểm, điều này làm cho cô cũng không khỏi ngẩn người.

"Minh Tuyên, sao vậy?" Cô là hiểu rõ anh.

Cô còn chưa dứt lời, người đàn ông đã hấp tấp nói, "Yên Nhiên, em dưỡng bệnh cho tốt, anh có thời gian sẽ trở lại thăm em."

Không để ý tới tiếng kêu gọi của Lâm Yên Nhiên, người đàn ông đi nhanh ra khu nội trú, tìm được một góc yên tĩnh, mở điện thoại di động lên, bấm một cái mã số.

"Đại Thiểu Gia."

"Quản gia, lập tức mua giúp tôi vé máy bay về nước." Giọng nói lạnh lẽo của người đàn ông phân phó.

Quản gia lập tức đồng ý, nhưng năm phút sau, gọi điện thoại trở lại, ngập ngừng nói nói: "Đại Thiểu Gia, chuyến bay sớm nhất bay lúc mười giờ tối, xin hỏi chuyến bay này có thể không?"

Lục Duật Kiêu ngưng lông mày, tóc ngắn hoàn mỹ, đường nét cổ cứng rắn, cặp mắt xinh đẹp khác thường, nhưng giờ phút này tản ra phong cách lại làm cho người ta không khỏi nhượng bộ lui binh, ngay cả giọng nói

cũng là lạnh lùng không thể nghi ngờ, "Điều động máy bay tư nhân của nhà họ Lục ra ngoài, bây giờ tôi cần ngay! Lập tức, lập tức!"

Nhiều hơn hai từ cường điệu, quản gia lập tức ý thức được mức độ nghiêm túc của người đàn ông, vừa định đồng ý, lại nghĩ đến cái gì, rất là sợ hãi nhỏ giọng nói, "Đại Thiếu Gia, sợ là cậu không có quyền sử dụng máy bay tư nhân, cậu còn nhớ rõ, lúc cậu rời khỏi nhà họ Lục, giao phó của lão gia cùng với cam kết của cậu sao?"

Người đàn ông một trận hít không khí, cắn răng nói, "Tôi nhớ, nhưng, lần này đúng là có chuyện khẩn cấp!"

Quản gia khó xử, cuối cùng điều hoà nói: "Đại Thiếu Gia, cái này tôi không làm chủ được, hay là cậu gọi điện thoại cho lão gia đi, nói lời xin lỗi với lão gia, có lẽ lão gia sẽ đồng ý."

"Hí." Lục Duật Kiều lại một trận hít không khí, ngón tay thon dài đặt nơi huyệt thái dương, nói một câu, "Tôi gọi cho ông ấy."

.

*

Lúc Cố Tử Mạt hết ca đêm về nhà, cầm cái chìa khóa mở cửa nhà, lại đụng đầu vào một người.

Cố Tử Mạt trợn to hai mắt, trừng mắt nhìn người trước mắt, tìm phạt phòng, lại không biết nói cái gì cho phải.

Lục Duật Kiều càng thu gần khoảng cách trước mặt Cố Tử Mạt, đôi tay giữ ở đầu gối của cô ngồi xổm xuống, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô không khỏi hài hước hỏi, "Tối hôm qua ai nói nhớ anh, tối hôm qua ai nói cần anh, Cố Tử Mạt, là em, đúng không?"

Hai mắt ngăm đen của Lục Duật Kiêu, Cố Tử Mạt, thấy được chuyên chú, còn có hài hước, còn có mong đợi từ trong đó.

Ngược lại, đụng vào anh đang nhiều loại tình cảm như vậy, cô lại luống cuống.

Cố Tử Mạt có chút bối rối nhìn chăm chăm Lục Duật Kiêu, tối hôm qua bắt gặp Hứa Ngộ, lại gặp phải cuộc điện thoại của Cố Trinh Trinh, cô hoàn toàn là cảm xúc phát tác mà gọi điện thoại cho anh, cô chỉ nói mấy chữ như vậy, cũng không chịu nói rõ mọi chuyện ra, mà anh, lại vì vậy mà trở về rồi.

Cô chân chân thiết thiết luống cuống, mờ mịt luống cuống, trong lúc nhất thời tiêu hóa không hết sự thực ‘ anh trở về ’, càng không biết đáp lại sự vui mừng của anh như thế nào.

Còn Lâm Yên Nhiên đâu? Một người phụ nữ lòng có mơ ước với anh, sao có thể dễ dàng để người đàn ông này trở lại như vậy.

Lục Duật Kiêu vượt qua bao nhiêu trắc trở để trở lại ngay lập tức, lại thấy cô đang trong mê loạn, rất buồn bực thở dài, chỉ trích nói: " Tử Mạt, chính là một câu đơn giản, mà em cũng phải suy nghĩ lâu như vậy, thật làm cho anh thất vọng." Cúi người liền hôn lên Cố Tử Mạt.

Thình lình bị hôn, nụ hôn sau nhiều ngày, khi môi lười nóng bỏng quần quýt lấy nhau, Cố Tử Mạt còn đang trong mê loạn lại không nhận được giạt mình một cái, trợn to hai mắt.

Trong đầu vốn dĩ là một mảnh hỗn độn, bị anh khoa trương kịch liệt tấn công như vậy, cô càng thêm vô cùng rối loạn.

Lục Duật Kiêu cũng không định thả cô ra, bỗng nghiêng người ngã lệch trên sofa, nhướn mày, nhìn Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt nhìn anh, trong mắt càng nhiều, là luống cuống mê loạn.

Lục Duật Kiêu buồn cười khẽ hừ một tiếng, rất vừa lòng ngửa ra sau tựa vào một tay vịn của ghế salon, hai cái chân dài vể chéo gác lên tay vịn phía bên kia, nghiêng đầu tựa lên ghế sofa miễn cưỡng nhìn Cố Tử Mạt một lúc, mới nói, "Tử Mạt, nói cho anh biết, anh nhớ anh đường nào."

Cố Tử Mạt khẽ quay cả mặt đi chỗ khác, muốn che dấu khoảng khắc cảm động trong lòng, nhưng hai cái chân dài của Lục Duật Kiêu vể lấy cô trên ghế sofa giống như lan can sắt rõ ràng nói cho cô biết, người đàn ông trước mắt này đang ép hỏi cô.

Hỏi cô sao?

Vậy anh thì sao, rốt cuộc thì nhớ cô đến mức nào.

Cuộc điện thoại của Cố Trinh Trinh vẫn còn vang ở bên tai, Cố Trinh Trinh nói cho cô biết, Lục Duật Kiêu đối với Lâm Yên Nhiên tốt đến thế nào, mặc dù không tận mắt nhìn thấy, nhưng chỉ bằng miêu tả của Cố Trinh Trinh thôi, cô đã ghen tỵ rồi!

Nghĩ đến chồng mình hỏi han ân cần với một người phụ nữ khác, cô phải tức giận thế nào chứ.

Cô đưa tay lay lay chân của Lục Duật Kiêu, cúi người hơi dán sát vào mặt Lục Duật Kiêu, hỏi ngược lại, "Vậy anh nói cho em biết trước, anh nhớ em đến mức nào?"

Vẻ mặt Lục Duật Kiêu bất động, thản nhiên nhìn ánh mắt của Cố Tử Mạt, "Nhiều hơn em."

Là một đáp án, nhưng cũng không phải một đáp án cụ thể, Cố Tử Mạt mím môi nhìn Lục Duật Kiêu, trầm mặc chờ nghe tiếp.

Lục Duật Kiều thản nhiên nhìn chăm chăm vào mắt cô, nhưng không có nói tiếp.

Cố Tử Mạt ẩm ỨC, đẩy chân của Lục Duật Kiều ra.

Lục Duật Kiều đã có chuẩn bị trước, hai chân tách ra, nhõm người dậy chặn Cố Tử Mạt ở trong góc sofa, "Có tâm sự? Có chuyện khác sao?"

Cố Tử Mạt nhớ tới cái cô gái bị người nhà họ Lục quý trọng kia, cảm thấy Ề ẦM trong lòng.

Cô nhúu mày thật chặt, quay đầu, không lên tiếng.

Lục Duật Kiều rất có hứng thú ngồi dậy trên ghế sofa quan sát Cố Tử Mạt, đôi tay bưng lấy đầu của cô, xoay lại đối diện với mình, mỉm cười nói, "Em không nói thẳng muốn anh trở về, nhưng lời nói của em, cũng đã kêu gọi anh về, em đang lo lắng và ghen tỵ, Tử Mạt."

Bị đâm trúng tâm sự, khiến từ trong đáy lòng Cố Tử Mạt cảm thấy không thoải mái, cô có chút bi thương nhìn Lục Duật Kiều, đôi tay dùng sức kéo một cánh tay của anh xuống, phản bác, "Nguyên nhân cơ bản không phải là cái này, bản thân anh cho là có thể nhìn thấu tâm tư của em, nhưng anh nhìn thấy chỉ là tầng ngoài mà thôi."

Lục Duật Kiều nghe vậy, trên mặt cũng không hề lộ vẻ kinh ngạc chút nào, anh cũng không buông đầu Cố Tử Mạt ra, giờ phút này nghiêng đầu nhìn sâu vào ánh mắt của cô, khẽ mỉm cười, ôn hòa, hỏi cô, "Vậy em dạy anh một chút."

Lúc này anh nói là lời nói của bé ngoan, nhưng thái độ cũng không hề thành khẩn giống như đứa trẻ hiếu học chút nào.

Dĩ nhiên, Cố Tử Mạt cũng không trông cậy vào anh sẽ làm ra vẻ thành khẩn khác thường đó, người đàn ông này, quá mức vân đạm phong khinh,

anh giấu quá sâu.

Cô quật cường nhìn vào ánh mắt anh một chút, vẫn cố gắng muốn để anh hiểu được khổn cảnh của cô, "Mẫu chốt là, anh đối với em mà nói giống như Đại Sa Mạc đối với một con Lạc Đà, mà không phải bởi vì cái cô gái Lâm Yên Nhiên này."

"Sa mạc cùng Lạc Đà?" Lục Duật Kiêu khẽ kề gần vào Cổ Tử Mạt, giọng nói vẫn ôn thuận như cũ, đường nét gương mặt bởi vì nghiêm túc cùng so đo, mà trở nên căng thẳng.

Cổ Tử Mạt dí sát mặt lại uy hiếp, nhanh chóng tìm được ví dụ cụ thể: "Hay phải nói là biển rộng cùng cá nhỏ, em rất cố gắng tìm ra ranh giới của anh, nhưng làm thế nào cũng không tìm được, lục duật kiêu, thật ra thì em chỉ chiếm được một chút xiu không đáng kể trong cuộc sống của anh, anh đối với em mà nói, có quá nhiều không biết gì đó, mà em có thể tạo ra một chút gợn sóng nhờ ở chỗ của anh gần như có thể không cần tính rồi."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 132: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn, Say Gió Xuân 1

Hai người mặt đối mặt nhìn nhau, trong lúc không ai nói chuyện, hơi thở của nhau cũng bởi vì lời nói vừa rồi của cô mà ngưng đọng.

Không khí nặng nề, khiến Cố Tử Mạt kìm nén, cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh, cực kỳ thận trọng suy nghĩ một chút, lại nói tiếp, "Lúc không có anh, một mình em, cảm thấy sợ hãi, không phải bởi vì một mình em ở trong ngôi nhà rộng lớn trống trải này, mà bởi vì em không biết tình hình của anh ở bên kia, có những lúc rảnh rỗi, thì em liền nghĩ đến anh đang ở cùng người nào, anh đang làm gì, dần dần biến thành suy nghĩ lung tung, em cảm thấy mình rất vô lý, nhưng trên thực tế tem lại đang một lần lại một lần phủ định bản thân, em tự nói với mình, những suy nghĩ đó của em, có thể không phải hoang đường. Em rất sợ loại cảm giác này, tâm tư của anh quá thâm trầm, làm em sợ hãi, em không hề biết hoàn cảnh cùng tình cảnh của anh ở bên kia, cũng khiến em rất sợ hãi."

Lục Duật Kiêu thấy Cố Tử Mạt lo lắng, vẻ mặt còn rất nặng nề, anh đưa tay vuốt ve gương mặt của cô nói: " Bên kia không có gì đặc biệt, anh mang theo 5 trăm triệu đi khỏi nhà họ Lục, bị bọn họ nhận định là phản đồ của nhà họ Lục, lúc anh trở về, người nhà họ Lục không muốn chào đón anh, bọn họ cũng tránh mặt anh. Mục đích trở về của anh không có bọn họ, cho nên anh cũng không thèm để ý, anh đi thăm Yên Nhiên, đều ở đó cùng cô ấy, đây chính là cuộc sống mấy ngày nay của anh, không có sóng to gió lớn giống như trong tưởng tượng của em, có cũng chỉ là sóng nước chẳng xao."

Ngón tay của anh, nhẹ nhàng xoa lên gương mặt của cô, an ủi cô nói, "Tử Mạt, là em quá nhạy cảm, em có khứu giác linh mẫn, còn có sự nhạy

cảm trên mức bình thường, trên thực tế, những vấn đề này đều là lo lắng thừa. Nếu giống như em nói, anh là biển rộng, em là cá nhỏ, vậy anh cảm thấy, em là con cá nhỏ quan trọng nhất trong biển rộng kia, mỗi một cái hô hấp của em, cũng có thể nhắc lên cơn sóng thần ở nơi anh. Tử Mạt, em ngẫm lại xem, nếu như em không thể nhắc lên cơn sóng thần ở nơi anh, thì anh có thể nghe được tiếng lòng của em sao, sự thực là em chỉ trở mình vọt lên một chút xíu, anh đã biết ngay rồi. Có đúng hay không?"

"Anh biết cái gì?" Cố Tử Mạt bình tĩnh nhìn về phía anh, ngay sau đó hỏi.

Ở bên anh đã lâu, cô đã quen với thói quen nói chuyện của anh rồi, anh quá giỏi về Tứ Lưỡng Bạt Thiên Cân, cô ném gánh nặng trong lòng mình ra, anh lại cho lời giải thích phủ nhận, nhìn như hợp lý, trên thực tế trình độ câu trả lời của anh, chính là phong khinh vân đạm.

Mặc dù cô không tìm được lý do để phản bác lại anh, nhưng mà trên tâm lý, cô còn cách đáp lại một tầng.

Lục Duật Kiêu lại buồn cười nói, "Biết em có lòng chờ chồng, còn cần anh nói cặn kẽ hơn nữa sao."

Thái độ buông lỏng này của Lục Duật Kiêu làm cho Cố Tử Mạt có chút phát điên, giống như chuyện đó đối với cô nặng tựa Thái Sơn, nhưng đối với anh lại nhẹ tựa lông hồng.

Cố Tử Mạt âm ức , cũng lấy lại thái độ bình tĩnh lạnh nhạt nói, "Thật sao? Nhưng em lại cảm thấy anh tiêu diêu tự tại ở bên nước Mỹ kia, ở bên cạnh Lâm Yên Nhiên thật vui vẻ đâu."

Cô lo lắng, là tình huống của anh ở bên nước Mỹ xa xôi kia, anh lại vừa nói, người nhà họ Lục cũng tránh mặt anh, như vậy, chỉ có Lâm Yên Nhiên thôi.

Nghe vậy, nụ cười nhẹ nhõm trên mặt Lục Duật Kiêu rốt cục cũng hơi ngừng trọng.

Cố Tử Mạt một hơi nói: " lần trước anh nói, Lâm Yên Nhiên vẫn sống ở nhà họ Lục, vậy nói theo quan điểm của người ngoài, thì Lâm Yên Nhiên chính là con dâu mà nhà họ Lục nhận định, nên người trên toàn thế giới, đều cảm thấy anh và cô ấy mới thật sự là người của một thế giới đâu."

Cố Tử Mạt thẳng thắn nỗi sâu lo dưới đáy lòng nhất thời cũng thoải mái hơn rất nhiều, cuối cùng cô cũng đã hỏi đến vấn đề mấu chốt nhất, sợ là lần này, anh không cách nào tránh nặng tìm nhẹ rồi.

Nhưng sắc mặt Lục Duật Kiêu cũng chưa thay đổi, mà nhú mày, hỏi cô, "Vậy thì Cố Tử Mạt, em nghĩ như thế nào?"

Anh hỏi, lại khiến cho lòng cô ngưng lại, Cố Tử Mạt lúng ta lúng túng hỏi ngược lại, "Cái gì mà em nghĩ như thế nào? Em cần nghĩ cái gì?"

"Anh hỏi em, bọn họ nói, một người phụ nữ nào đó càng xứng đôi càng thích hợp với anh hơn, trong lòng em nghĩ thế nào?"

Trên mặt Lục Duật Kiêu không hề có một chút ý cười, gương mặt anh tuần nhìn qua cực kỳ nghiêm túc.

Lòng của Cố Tử Mạt nhảy dòn đập bùm bụp, chợt ý thức được những lời này của anh là vô cùng nghiêm túc, không hề có chút đùa cợt nào, cũng không cho phép cô làm trò cười cho qua.

Cố Tử Mạt kinh ngạc, cô nhìn gương mặt lạnh lùng của Lục Duật Kiêu, môi mỏng như được gọt dũa, chỉ cảm thấy lần này anh quá mức bén nhọn, quá mức tàn nhẫn đối với cô.

Anh đây là —— không làm rõ sẽ không bỏ qua, câu hỏi vừa ra khỏi miệng, liền ném cho cô một vấn đề không ít khó khăn.

Thường ngày vào những lúc như thế này, nếu như cô không muốn trả lời, sẽ lựa chọn nói gì đó gây cười, cười ầm lên với anh, nhưng lần này, nhất định, cô phải có thái độ nghiêm túc rồi.

Nhìn gương mặt đẹp trai thâm trầm đầy nghiêm túc của anh, rõ ràng sức lực của cô không đủ, trong cổ họng càng giống như là bọ chèn đầy bông vải, cuối cùng, ngay cả một chữ cũng không nháy nổi từ trong miệng ra.

Loại cảm giác này, là toàn thân khó chịu, không chỉ là trong lòng không thoải mái.

Lục Duật Kiều thấy mặt Cố Tử Mạt từ từ trưởng căng lên càng ngày càng đỏ, dường như muốn khóc vậy, không khỏi lắc đầu một cái, một tay kéo tay trái của cô, một cái tay khác đưa lên, từ từ trượt nhẹ từ trên sống mũi của cô xuống nói: " Cảm thấy không dễ chịu, phải hay không? Tử Mạt, thật ra thì anh cũng không dễ chịu hơn em đâu, mỗi khi Kiều Tử Hoài lắc lư bên cạnh em, em đều có loại cảm giác giống em vừa rồi."

Cố Tử Mạt sững sờ, nước mắt vốn dĩ đã sắp trào ra khóe mắt, lại vòng vo trên hốc mắt, "Anh. Anh nhắc đến Kiều Tử Hoài làm gì?"

Kiều Tử Hoài đối với cô, đây là?

Mỗi lần cô và Kiều Tử Hoài trợn lăn cũng một chỗ, cô cũng không hề nghĩ đến phương diện tình cảm kia, chẳng qua cảm thấy Kiều Tử Hoài rất trẻ con, rất thích lôi kéo cô đi chơi để chơi xấu Lục Duật Kiều.

"Anh có thể cảm thấy, Kiều Tử Hoài đối với em, cũng là một loại mơ ước, điều này khiến anh rất uất ức, huống chi, cậu ấy còn lừa gạt anh một trăm triệu." Nhắc tới việc bị lừa đi một trăm triệu này, cái giọng điệu kia, chính là một đứa trẻ bị mắc lừa, uất ức đến không chịu nổi.

Người đàn ông giương hai cánh tay ôm Cố Tử Mạt đang trở mặt vào trong ngực, "Nhưng Tử Mạt, em có thể không quan tâm tới tâm tư của anh

ta, trong mắt của em, trước mắt chỉ có anh, điều này chứng minh em cũng yêu anh, có đúng hay không?"

"Ta là yêu người ." Chú ý tử bột đầu tựa vào lục duật kiêu trong ngực, đáy lòng kinh ngạc, cùng bị hấn ẩm áp vui sướng hạnh phúc rồi rằm ở chung một chỗ, hỗn loạn thành một đoàn, đem nàng lấy cầm tựa vào trên đầu vai hấn, trong miệng nói liên miên nói, "Nhưng. Nhưng. Anh và Lâm Yên Nhiên là thanh mai trúc mã, biết nhau lâu như vậy, bên ngoài mọi người đều coi cô ấy là vợ chưa cưới của anh."

Cổ Tử Mạt suy nghĩ rồi rằm như vậy, khiến Lục Duật Kiêu rất là chỉ tiếc rền sắt không thành thép.

Anh cúi đầu buồn bực thở dài một cái, nhất thời, mái tóc dài xinh đẹp của Cổ Tử Mạt bị thổi ra, lộ ra cái cổ tuyết trắng, Lục Duật Kiêu thừa cơ cắn mạnh một cái vào sau cổ của cô, hung ác nói: " Cổ Tử Mạt, anh đã nói rồi, vợ của anh chỉ có em, anh nên yêu ai, anh nên chọn ai làm vợ, cũng chỉ có thể do bản thân anh quyết định. Anh và Lâm Yên Nhiên biết nhau lâu như vậy, cũng không hề tạo ra được tia lửa tình yêu, em cảm thấy sau này, còn có khả năng này sao? Còn nữa, anh bằng lòng cưới một người làm vợ, nguyên nhân duy nhất là vì anh yêu cô ấy, nhưng anh có thể vĩnh viễn yêu một người hay không, thì quyết định là ở chỗ người đó có yêu anh hay không thôi!"

Lời nói trước mắt của Lục Duật Kiêu, coi như là một lời giải thích rất có trọng lượng, nhưng câu nói kế tiếp, lại rất có ý tứ uy hiếp đâu.

Cổ Tử Mạt chột ngắc đầu lên, kinh ngạc nhìn anh.

Người đàn ông này, là ở biến hình Sony Ericsson sao? Lại bá đạo như vậy.

Vẻ mặt Lục Duật Kiêu kiên nghị, "Em phải yêu anh!"

Anh nhẹ nhàng buông ra chút khoảng cách giữa hai người, bắt được tay của cô đặt lên ngực, dịu dàng nói, "Cố Tử Mạt, ta hiểu biết rõ trong em ẩn giấu một tâm hồn nhỏ bé yếu ớt thích khóc lại không có cảm giác an toàn, nhưng không sao, anh cũng vẫn yêu em, nhưng mà anh cũng lại có một yêu cầu!"

Cố Tử Mạt nhìn anh, mắt dần dần ướt át, giọng nói khàn khàn nói, "Cái gì?"

Lục Duật Kiêu thật sâu nhìn cô, trầm ngâm hồi lâu, dịu dàng nói, "Cuối cùng anh cảm thấy kinh dị của mình cũng không ít, Kiêu Tử Hoài, lại thêm cái tên Hứa Ngộ đã từng làm tổn thương em nữa, dấu vết anh ta lưu lại cho em khắc sâu như vậy, làm cho anh rất không có cảm giác an toàn. Cho nên, Tử Mạt, em phải yêu anh thật nhiều thật nhiều vào."

Cố Tử Mạt nghe anh nhắc đến Hứa Ngộ, lòng rơi xuống ‘ đông ’ một tiếng, cô kinh ngạc nhìn Lục Duật Kiêu, lắc đầu một cái, tỏ vẻ bác bỏ những người đó.

Hứa Ngộ chỉ là một dấu ấn đã qua, mặc dù sâu nặng, nhưng lưu lại, chỉ là buồn bã u tối.

Mà trước mắt, anh là chồng của cô, là người yêu cô, cũng là người cô yêu.

Nhìn chăm chăm vào gương mặt anh tuần thân trầm của anh, cô có loại tin tưởng có thể giao trái tim của mình cho anh giữ gìn thỏa đáng.

Cảm giác như thế khiến Cố Tử Mạt không hiểu buồn hay vui, chợt nhào tới bả vai của Lục Duật Kiêu, ôm cổ anh thật chặt.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 133: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn, Say Gió Xuân 2

Lục Duật Kiêu không ngờ cô sẽ bổ nhào về phía trước, suýt nữa ngã nhào, ôm Cổ Tử Mạt ngã nằm ra ghế sofa, hai người thuận thế liền trao nhau nụ hôn say đắm.

Ghế sofa cũng không quá rộng rãi, đầu Cổ Tử Mạt bị Lục Duật Kiêu đặt trên góc tay vịn của ghế sofa, cả người thì bị cơ thể anh bao phủ, liền không có bao nhiêu chỗ trống để cựa quậy.

Nhưng nụ hôn của Lục Duật Kiêu rất dịu dàng, hoàn toàn buông lỏng môi lưỡi cũng không thâm nhập sâu vào, chỉ nhẹ nhàng lặp lại động tác mút lấy.

Cổ Tử Mạt có cảm giác hơi say ngây ngất, đưa tay ôm lấy lưng Lục Duật Kiêu, hai mắt khép hờ, cảm nhận nụ hôn của người đàn ông này, hơi thở của anh cùng sự thích thú làm không biết mệt của anh, dần dần liền mở đôi môi, theo bản năng đáp lại anh.

Sự đáp lại như vậy đối với Lục Duật Kiêu mà nói là một loại kiêu gọi vô thanh.

Hô hấp của Lục Duật Kiêu dần dần nặng nề, nhưng hôn lên cổ Cổ Tử Mạt vẫn vô cùng vô cùng mềm nhẹ, một bàn tay từ từ tiến vào theo vạt áo của Cổ Tử Mạt, bắt đầu tháo từng chiếc từng chiếc nút áo của Cổ Tử Mạt.

Cái hơi thở nóng bỏng kia, tràn trề từ trên cổ Tử Mạt đi xuống, trôi chảy, thổi cho cõi lòng xanh tươi của Tử Mạt tràn đầy hoang vu, không thể khống chế khát vọng từ đáy lòng giống như sức sống của cỏ dại.

Gió xuân thổi khắp bờ Giang Nam, nơi nơi ấm áp.

.....

Tiểu biệt thăng tân hôn, hai người giằng co một lúc lâu, địa điểm cũng chuyển đổi mấy lần, đến cuối cùng, sức lực cả người cô giống bị hút hết, cuộn thành một đoàn rúc vào trong chăn, tinh thần dần dần trở nên hoảng hốt .

Cô mơ mơ màng màng, cảm giác giống như mình chạy đường dài rất lâu vậy, rất mệt mỏi, nhưng cô vẫn chưa dừng chạy, chỉ sợ không chịu nổi.

Cô vừa chạy , vừa thở gấp, trong đầu là một cục rối rắm, hai âm thanh đang đánh nhau ở trong đầu.

Một người trong đó nói với cô, âm thanh trầm tĩnh mà lý trí, "Hứa Ngộ cũng đã xả thân cứu cô rồi, anh ta đối với cô là thật tâm, không cần chỉ nghe một phía lời nói của anh ta, nhất định là anh ta có chuyện khó nói ."

Một âm thanh khác lại xông ra phản bác, liều mạng gào thét với cô, "Cô quên những lời nói độc ác mà anh ta đã nói với cô sao? Chẳng lẽ cô lại không có lòng tự trọng như vậy!"

Cô bị tiếng gào thét đó làm cho khiếp sợ, vào lúc này, giọng nói của Hứa Ngộ lại vang lên, "Tôi đã chơi ngán cô rồi, sau này đừng dây dưa với tôi, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Anh ta còn nói rất nhiều lời nói độc ác, cô không ngờ cái miệng đã từng hôn cô có thể nói ra nhiều từ ngữ thấp kém như vậy.

Các loại âm thanh đan vào nhau, cô bịt lỗ tai, tiếp tục chạy về phía trước.

Không ngờ, đúng lúc cô nhìn thấy anh trên đường, cô không khống chế được tâm tình của mình, muốn đến hỏi anh ta một chút, lần trước tại sao

phải cứu cô.

Nhưng không đợi cô mở miệng, cô đã bị hai người đàn ông xa lạ ở bên cạnh anh ta lôi vào hộp đêm, co hoảng sợ gào khóc, để anh ta cứu cô một lần nữa.

Nhưng đáp lại cô, cũng là âm thanh của hai người đàn ông này, "Ha ha ha ha ha! Hứa Ngộ, thân hình cô nhóc mà cậu đã chơi qua khá tốt đấy, hôm nay anh em chúng ta thật có phúc đâu!"

Cô bị người kéo đi, quần áo của cô bị xé rách, đúng lúc cô tuyệt vọng, thì cô nghe được, rốt cuộc thì anh ta cũng mở miệng, "Đủ rồi, mặc dù nhà họ Cố không phải thế gia vọng tộc, nhưng cũng là gia đình có máu mặt, ngộ nhờ động tĩnh quá lớn, cũng không tốt thu thập."

"Hứa Ngộ, sẽ không phải là không bỏ được cô nhóc này chứ." Hai người kia mĩa mai anh ta.

Hứa Ngộ không có bước vào, mà đứng ở cửa, vẻ mặt mơ hồ, "Cô gái này cực kỳ ngu ngốc, kẻ ngốc rất dễ luẩn quẩn trong lòng mà tìm đến cái chết, gây ra việc chết người thì thật không may, dễ dàng xúi quẩy, nếu bởi vì cái này, nhất thời chúng ta có cái gì không thuận lợi, vậy thì không có chỗ để ngồi nói lí lẽ nữa rồi."

Hai người kia phần nộ dừng tay, miễn cưỡng đá cô mấy cái cho hả giận.

Rất nhanh, Cố Trình Đông lôi kéo Cố phu nhân tới, khom người trước mặt Hứa Ngộ, không dám thở mạnh.

Cô nghe thấy anh ta nói, "Được rồi, các người là người thông minh, biết nên quản lý con gái mình thế nào, đừng để cho cô ta chạy đến trước mặt tôi nữa. Chỉ cần các người làm được, nên cho các người chỗ tốt, tôi cũng sẽ không bớt chút xiu nào."

Đây là câu nói cuối cùng của anh ta, nói xong câu đó, đã quay đầu rời đi rồi.

Cô thì vẫn ở chỗ đó, bị đánh một trận, nằm trên mặt đất, đau đến không thể động đậy, trong lúc hoảng hốt có người đi tới bên cạnh, cô vừa giương mắt lên nhìn, áo đen quần đen, chính là Lục Duật Kiêu mặc âu phục gọn gàng.

"Duật Kiêu!" Cô chợt nhớ tới mình đã gả cho anh, vội vàng nói, "Đau quá, anh giúp em."

Lục Duật Kiêu nhíu mày , sau khi cân nhắc, không nhìn cô nữa, mà đi về phía một cô gái có diện mạo mơ hồ ở cách đó không xa, quay đầu nói với cô, "Thật xin lỗi, thân thể Yên Nhiên rất yếu, cô ấy là người mà anh yêu nhất, bây giờ anh cần đỡ cô ấy về nghỉ ngơi, em trước chịu đựng một chút."

Tay của cô vô lực đưa lên, cũng không nói ra một lời nào nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh đi xa.

Cả người cô mệt mỏi đến cực điểm, quá mệt mỏi, rất muốn nhắm mắt lại nghỉ ngơi, nhưng vừa nhắm mắt, này hai người đàn ông xa lạ có ý đồ làm nhục cô đã đánh thẳng tới phía cô, bắt được bả vai của cô, cô hoảng sợ hét ầm lên, nhưng tay chân lại không thể nhúc nhích được.

"Tử Mạt!"

Bả vai càng ngày càng đau, cô chợt tỉnh lại, Lục Duật Kiêu đang nắm lấy bả vai của cô mà lay động, thấy cô tỉnh lại, thở phào một cái, "Gặp ác mộng? Vừa khóc vừa la , còn gọi mãi không tỉnh, hù chết anh rồi."

Cô không nói lời nào, lướt qua bả vai anh nhìn thẳng về phía sau lưng anh, giống như nơi đó có một người vậy. Lục Duật Kiêu ôm cô vào trong lòng, quay đầu lại nhìn một chút, không có gì cả.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 134: Kéo Vào Bồn Tắm, Sự Do Người Làm 1

Trong phòng yên tĩnh đến nghệt thở, ánh mắt của cô gái hỗn độn mà không có tiêu cự, ánh mắt tràn đầy kinh ngạc cùng sợ hãi của cô lướt qua bờ vai của người đàn ông nhìn về phía sau, mang theo mờ mịt, luống cuống, nhưng vẫn không nhìn ra được kết quả.

Người đàn ông ôm cô thật chặt, một tay từ từ xoa xoa sống lưng của cô, cố gắng dùng hành động dịu dàng, cùng cái ôm trong ngực ấm áp để trừ khử nỗi sợ hãi của người trong lòng.

Anh không tin vào thần linh mê tín, chỉ tin tưởng vào hành động con người, không quay đầu lại đi xem phía sau có cái gì, dùng lời nói ôn nhu, hỏi, "Sao thế?"

Bởi vì sự vuốt ve cùng giọng nói của anh, cô dần dần tìm về một chút lý trí, cô nhẹ nhàng lắc đầu một cái, ánh mắt dần dần có tiêu cự, "Không có gì."

"Vừa rồi có phải gặp ác mộng hay không? Mơ thấy cái gì? Sợ đến như vậy." Anh vén những sợi tóc bị nước mắt dính trên mặt cô ra, ngừng mắt nhìn đôi mắt long lanh nước của cô.

"Chính là một cơn ác mộng, một cơn ác mộng không hề tốt đẹp chút nào, cũng không có gì đáng nói." Cô đẩy tay anh ra, tránh né ánh mắt chăm chú của anh, nước mắt lại bất tri bất giác chảy ra.

Chuyện đau lòng nhất cùng sợ hãi nhất tập trung lại với nhau, cùng lúc đi vào trong mộng, đoạn cuối cùng kia chính là kết quả mà cô sợ hãi nhất.

Điều cô không muốn thừa nhận là, mấu chốt của cơn ác mộng này, lại chính là Hứa Ngộ và Lục Duật Kiêu.

Một người là người đàn ông đã từng tạo thành dấu ấn sâu đậm trong lòng cô, một người là người đàn ông cô yêu nhất.

Cổ Tử Mạt bị cơn ác mộng làm cho hoảng sợ đến mức cả người đều xuất mồ hôi lạnh, áo ngủ dính vào người hết sức khó chịu, cô cúi đầu túm lấy vạt áo ngủ, nhúu nhúu mảy, đẩy Lục Duật Kiêu ra đi vào phòng tắm.

Nhưng vừa tỉnh lại từ cơn ác mộng, ý thức còn chưa tỉnh táo hoàn toàn, đến bây giờ, tinh thần vẫn còn hoảng hốt, không cẩn thận đã đi lệch đường, suýt nữa thì đụng phải cánh cửa rồi.

Cô giật mình nhìn cánh cửa, theo bản năng liền cau mày, nói lảm nhảm, "Thực choáng váng."

Lục Duật Kiêu đi qua, trực tiếp ôm cô lên , "Anh tắm cho em, tinh thần của em quá kém."

"Đừng!" Vừa nghĩ tới cô vì anh mới gặp ác mộng, theo bản năng cô liền kháng cự.

Huống chi, còn có nguyên nhân vì Hứa Ngộ nữa, cô bị Hứa Ngộ quấy nhiễu, còn mơ thấy quá khứ của mình và Hứa Ngộ, rõ ràng là không chung thủy với anh, dưới tình huống này, làm sao cô có thể yên tâm thoải mái tiếp nhận sự phục vụ của anh chứ.

Anh quan sát vẻ mặt của cô một chút, cau mày, không nói lời nào ôm cô vào trong phòng tắm, "Tinh thần của em kém như vậy, ngã bị thương thì làm thế nào, còn không phải chính em chịu tội, anh cả anh cũng phải chịu tội theo? !"

"Em không cần anh phải chịu liên lụy, tự em gánh chịu là được!"

"Em là vợ của anh, anh là chồng của em, anh không chịu liên lụy, thì ai đến chịu chứ, đừng mơ tưởng tìm người đàn ông khác !"

Cô nghe thấy anh nhắc đến người đàn ông khác, bản thân lại nghĩ đến Hứa Ngộ, lại càng thấy khó chịu hơn, há mồm liền phản bác lại anh, "Cái gì mà người đàn ông khác, không có người đàn ông nào nguyện ý muốn em cả, làm sao em có thể tìm được người đàn ông khác chứ!"

Lúc Hứa Ngộ không cần cô, thì nói rõ ràng cho cô biết, "Tôi đã chơi chán cô rồi, sau này nhớ kỹ đừng dây dưa với tôi, đừng xuất hiện trước mặt tôi."

Cô bị vứt bỏ, anh ta đối với cô, cho tới bây giờ cũng chỉ là vui đùa một chút mà thôi.

Nghĩ tới đây, cô khó chịu xoay mặt đi, ra sức căn môi, trong lòng ghen một hơi, buồn bực khó chịu.

Đầu tiên Lục Duật Kiều cảm thấy cô nhắc tới người đàn ông khác, nhưng sau đó, anh liền suy nghĩ lời nói của cô một chút, liền đoán được ngay ý của cô.

Anh liền tưởng đến Hứa Ngộ, liền tưởng đến người nhà họ Cố làm nhiều việc ác.

Thân thể cứng đờ, trầm mặc trong chốc lát, tiếp tục đi về phía phòng tắm, đặt cô vào trong bồn tắm, mở nước, vừa thử thử độ ấm của nước vừa nói, "Em trước ngâm nước ấm một chút, như vậy giúp tiêu tan mệt mỏi, cũng có thể điều chỉnh tâm tình."

Cố Tử Mạt theo bản năng tiếp tục cự tuyệt anh, "Em tự tắm, anh đi ra ngoài!" Vừa nói vừa gọi nước lên người, sau mấy giây mới phản ứng lại - cô còn chưa cởi áo ngủ.

"Xem tình hình của em bây giờ, làm sao anh có thể yên tâm để em tắm một mình chứ?" Lục Duật Kiều thuận thực cởi bỏ quần áo ướt nhèm nhẹp của cô ra, làm ướt da của cô, đổ sữa tắm xoa lên người cô, vừa xoa vừa nói, "Đừng tức giận nữa, tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe, gần đây em lại gầy đi nhiều rồi đấy."

Cô nghe thấy anh nói mình gầy, trong hốc mắt lập tức có nước mắt chảy ra xoành xoạch.

Từ nhỏ đến lớn, cô vẫn chưa từng mập, Đại Thiển thường nhạo báng cô, giống như một cây cỏ nhỏ gầy yếu, gió vừa thổi, liền gục.

Nhưng cho tới nay, cô chưa từng được người nhà quan tâm, nói cô gầy, để cô ăn nhiều hơn một chút, chú ý dinh dưỡng nhiều hơn.

Chưa từng có!

Lục Duật Kiều là người đầu tiên!

Cảm xúc của cô quay quanh vấn đề này, bỗng dưng liền cầm lấy tay của anh, ánh mắt nhìn dọc theo bờn cằm, nhỏ giọng nói, "Em mơ thấy ác mộng, là bởi vì em sợ."

"Sợ cái gì?"

"Cuối cùng em vẫn cảm thấy thật bi quan, cuộc sống hai mươi mấy năm của em, tràn đầy các loại bất hạnh cùng không như ý. Mà giống như, ở trong chốn u minh có một loại lực lượng, luôn đối kháng với em vậy, đây là loại lực lượng gì chứ, chẳng lẽ chính là số mệnh mà mọi người thường nói sao?" Thời niên thiếu, cô may mắn đụng phải Hứa Ngộ, khi đó, cô cảm giác, cô có thể hạnh phúc bên Hứa Ngộ rồi, nhưng ai biết, Hứa Ngộ, chỉ trong một đêm, lại thay đổi.

Trong nháy mắt đó, là long trời lở đất, ép cô tới mức gần như không thể thở nổi.

Vậy mà hôm nay, cô lại gặp Lục Duật Kiêu, bởi vì Lục Duật Kiêu, mà cô có một ngôi nhà của riêng mình, nhưng cô vẫn sợ, sợ lại mất đi trong nháy mắt.

Lâm Yên Nhiên xuất hiện, có phải chính là một dấu hiệu hay không?

Cô sợ cái loại bi kịch này sẽ lặp lại, cũng vì sợ hãi, mới làm cô có cơn ác mộng vừa rồi. Chân mày Lục Duật Kiêu nhíu chặt, anh lại không tin cách nói số mệnh này.

"Anh không tin cái này, không hề có căn cứ, lấy chồng theo chồng, cũng không cho phép em tin, không cho suy nghĩ lung tung." Anh cầm ngược lại tay của cô, sợ cô tránh thoát, lại tăng thêm chút sức lực, nói tiếp, "Anh cam đoan với em, những thứ này đều là vô căn cứ."

Cô cúi đầu than thở, "Em cũng không muốn tin tưởng, nhưng mỗi lần xảy ra chuyện không tốt, em đều không thể khống chế được mình suy nghĩ theo chiều hướng đó, cuối cùng em vẫn cảm thấy có một cỗ lực lượng đặc biệt đối nghịch với em, nó đang ở chỗ tối, em thì ở ngoài sáng, mỗi lần em đều đánh không lại nó."

Mặc dù có cam đoan của anh, cô vẫn không khỏi nghĩ đến chán nản.

Con người sau khi nhận được rồi, sẽ trở nên càng tham lam, cho nên không muốn mất đi.

Chân mày của người đàn ông, bởi vì lời nói của cô, nhíu sâu hơn, anh đem tay đang giao nhau của hai người, đặt lên trán của mình, suy nghĩ một chút.

Lại ngẩng đầu nhìn cô, nói: " Anh làm việc, cho tới bây giờ chỉ tin tưởng việc do người làm, những lời nói giả dối vô căn cứ kia, anh chưa bao giờ tin, Tử Mạt, chuyện do người làm, những thất bại trước kia, chỉ có thể làm kinh nghiệm cho thành công, mà không thể trở thành kinh nghiệm cho thất bại tiếp theo."

Nói xong, lòng bàn tay ấm áp của anh, càng ôm chặt lấy tay của cô.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 135: Kéo Vào Bồn Tắm, Sự Do Người Làm 2

Cuối cùng cô cũng nhìn về phía anh, ánh mắt liếc nhìn đuôi lông mày của anh, cuối cùng gật đầu một cái, "Chuyện do người làm, em cũng tin tưởng."

"Chuyện do người làm." Anh thì thầm câu nói này một lần, rất nhỏ rất nhẹ, cũng đang nhắc lên tầng tầng sóng lớn trong đầu.

Hình như anh nghĩ đến cái gì, ánh mắt sắc bén liếc về phía góc tường trong phòng tắm, trở lên sắc bén hơn!

Bên ngoài phòng tắm vang lên tiếng chuông điện thoại, Cố Tử Mạt khóa lông mày, "Hình như là điện thoại di động của em, anh lấy đến đây giúp em."

"Không nên suy nghĩ nhiều, anh đi lấy điện thoại cho em." Anh đặt bàn tay thon của cô xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ, an ủi dạn dò.

"Vâng." Cô gật đầu.

Người đàn ông rất nhanh đi ra ngoài, cầm điện thoại di động vào cho cô.

Cố Tử Mạt nhìn hiển thị trên màn hình, tâm trạng vừa mới hơi thư hoãn lại trở nên rối rắm một lần nữa.

Sắc trời đã tờ mờ sáng, nếu cô không nhận điện thoại của Triệu Hồng Vân, cũng khó mà nói, cô suy nghĩ một chút, vẫn nhận.

Hai người nói chuyện với nhau một hồi, cô nói một câu, "Được, tôi sẽ sắp xếp."

Triệu Hồng Vân nhận được câu trả lời, cúp điện thoại.

Vẻ mặt cùng biểu cảm lúc cô nghe điện thoại, toàn bộ đều rơi vào trong mắt Lục Duật Kiêu, vào lúc cô thu hồi điện thoại di động, anh mong mỗi nhìn cô một cái, nói: " Có phải lãnh đạo lại gây khó khăn cho em hay không, lần này vấn đề rất khó giải quyết sao?"

"Em biểu hiện ra cực kỳ bất mãn với lãnh đạo sao?" Cô nằm sâu xuống bồn tắm.

Anh cầm một chai sữa tắm cho cô, mở nắp, "Đều viết cả trên mặt rồi, rất khó giải quyết sao, có chỗ nào anh có thể giúp sao?"

Cô mỉm cười, cô đã biết, một trong những nguyên nhân người đàn ông này vì sao có thể trở thành một người đàn ông thành công rồi.

Người đàn ông này, quá biết quan tâm đến cảm thụ của người khác.

Anh rất có năng lực, hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề trong tay cô một cách dễ dàng, nhưng anh cũng không hề ‘ chủ nghĩa đàn ông ’ đảm nhiệm mọi việc, nói với cô, "Anh giải quyết giúp em."

Mà dùng giọng hỏi thăm để hỏi, "Có chỗ nào anh có thể giúp sao?"

Thái độ khiêm tốn, hơn nữa cho cô rất nhiều cửa để từ chối, còn không có ý tứ hoài nghi năng lực của cô.

Thật sự rất cho cô mặt mũi.

Cô cảm kích tiếp thu ý tốt của anh, gật đầu lại lắc đầu, giải thích cho anh, "Triệu Hồng Vân để cho em đi Hongkong mua nguyên liệu, tiền mua được cung cấp đầy đủ, chuyển đi mua hàng này, đối với em mà nói, cũng không phải vấn đề khó khăn, chẳng qua, em cần phải đi công tác một tuần."

Chủ yếu là vì cô nghĩ đến anh, hai người vừa mới gặp lại, giờ lại xa nhau 1 tuần, cô thật sự không bỏ được.

Người đàn ông nhìn thấy rõ vấn đề khó khăn của cô, vừa bôi sữa tắm lên lưng cô, vừa nói, "Chúng ta cùng nhau, đi Hongkong." Chỉ sợ cô có điều cố kỵ, anh lại nói, "Anh có thể nhín chút thời gian làm bạn với Yên Nhiên, tự nhiên có thể rút ra nhiều thời gian hơn để ở bên cạnh em, nếu không, cũng thật không công bằng với em."

"Ừ." Từ chuyện này, cô cảm thấy, địa vị cùng sự đãi ngộ của cô trong lòng anh, hơn Lâm Yên Nhiên rất nhiều, điều này làm cho cô hết sức vui mừng.

Cô đang bồn thần, chỉ thấy người đàn ông cầm chai sữa tắm xoa lên phía trước ngực cô, cô liền xấu hổ, vội vàng nắm lấy tay anh, "Em tự làm." Mặc dù đã là vợ chồng, số lần quấn quýt bên nhau đếm không xuể, nhưng bị xem hết một cách trực diện như vậy, cô vẫn cảm thấy không được tự nhiên như cũ.

Anh hiểu rõ nhìn cô, cảm thấy cảm xúc của cô cũng đã điều chỉnh tốt hơn nửa rồi, liền để cho cô tự tắm rửa.

Người đàn ông đi ra ngoài, đóng cửa, lấy điện thoại di động của mình, đi sang một bên, mở điện thoại lên.

"Bùi Dực, bức Cố Trinh Trinh về nước, cắt đứt liên lạc của cô ta và Yên Nhiên!" ‘ Chuyện do người làm ’, chính là cái ‘ bởi vì ’ này, có thể làm hỏng chuyện lớn.

Cố Trinh Trinh xuất hiện bên cạnh Lâm Yên Nhiên, tất phải là ‘ bởi vì ’, đối tượng của bọn họ, tất nhiên là Cố Tử Mạt.

Mà ‘ Chuyện do người làm ’, ở giữa quan hệ ân ái của anh và Cố Tử Mạt, chỉ hơi có sai lầm, cũng sẽ bị người có lòng ‘ bởi vì ’ phá hoại.

Cố Trinh Trinh chính là một quả bom hẹn giờ.

Như dự kiến, Bùi Dực ở bên kia đầu dây kháng nghị rất lâu, thao thao bất tuyệt một đồng lớn, xả đến trên đầu Cố Tử Mạt.

Lục Duật Kiêu sợ nhất điểm này ở Bùi Dực, dứt khoát cắt đứt lời nói của Bùi Dực, "Anh mặc kệ người quan hệ của cậu và Yên Nhiên tốt thế nào, lần này cậu phải nghe lời anh! Cũng tốt, Yên Nhiên quan hệ tốt với cậu, cô ấy bằng lòng nghe lời cậu nói, mặc kệ cậu dùng thủ đoạn gì, nhất định phải tách Yên Nhiên và Cố Trinh Trinh ra!"

*

Giống như một chuyến đi nghỉ tuần trăng mật của một cặp vợ chồng bình thường, hai người bắt đầu cuộc hành trình đi Hongkong, cùng nhau lên máy bay, cùng nhau đến khách sạn ở.

Vốn dĩ Lục Duật Kiêu muốn sắp xếp để cô ở biệt thự ở bên này, nhưng bởi vì khoảng cách hơi xa, suy nghĩ đến việc vất vả khi đi lại, lúc vừa xuống máy bay, liền tìm khách sạn dừng chân ngay.

Ấm thực của Hongkong và trong nước cũng không sai biệt lắm, nhưng vẫn có điều khác biệt, Lục Duật Kiêu sợ cô ăn không quen, tự mình đi xuống phòng ăn chọn món ăn trước, để cô yên lòng nghỉ ngơi ở trong phòng.

Sau khi Lục Duật Kiêu đi rồi, Cố Tử Mạt mới từ trong toilet ra ngoài, liền nghe được tiếng chuông điện thoại di động của người đàn ông đang kêu trong phòng khách, mà Lục Duật Kiêu đi xuống phòng ăn, còn chưa trở về.

Trên bàn uống trà nhỏ điện thoại di động vẫn đang không ngừng vang lên boong boong, cô cũng không phải cố ý, nhưng vẫn thấy được cái tên hiển thị ở phía trên ——Y.

Cái ký tự ‘Y’ này, trước đây cũng từng xuất hiện, chính là ‘Yên Nhiên’.

Tay của cô đưa qua, rồi lại giống như là bị điện giật co rút trở lại.

Đồng thời, Lục Duật Kiêu cũng từ bên ngoài trở lại.

"Có người gọi điện thoại cho anh." Cô cúi đầu, làm như rất tự nhiên nói với anh.

Lục Duật Kiêu nhìn màn hình điện thoại di động một cái, cầm lên, đi tới bàn công tiếp điện thoại.

Cố Tử Mạt ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt lại vẫn không tự chủ mà hướng về phía bàn công.

Một lát sau, người đàn ông cầm điện thoại di động quay lại phòng khách, đi tới hôn lên trán cô một cái, "Tử Mạt, rất xin lỗi, bệnh tình của Yên Nhiên lại nặng hơn, nhà họ Lục bên đó, cũng không có ai ở bên cạnh Yên Nhiên, vì vậy, có lẽ anh còn cần trở về nước Mỹ một chuyến." Cố Tử Mạt chậm chạp không có gạt đầu, nội tâm của cô có chút thất lạc.

Mặc dù anh đã từng bày tỏ rõ ràng, Lâm Yên Nhiên đối với anh mà nói chỉ là em gái, nhưng cô em gái này lại dựa dẫm vào Lục Duật Kiêu chặt chẽ như vậy, đặt ở trong lòng của cô, giống như bị chèn một khối đá lớn vậy.

Người nhà họ Lục không có ai ở bên cạnh, vậy còn người nhà họ Lâm đâu?

Lâm Yên Nhiên không có cha mẹ sao? Không có người thân sao? Tại sao cô ấy bị bệnh, lại muốn anh vội vã chạy tới?

Người thân? Cô chợt nghĩ đến Lâm Nhược Thủy, cảm thấy tâm đột nhiên bị cái gì ở trong chỗ tối níu chặt lấy.

Lời này cô không thể hỏi.

Cô cảm thấy mình rất xấu, mấy ngày nay vẫn cứ đặt ánh mắt cùng tình lực ở trên người Lâm Yên Nhiên, hình như cô cũng quên mất chuyện mình phải làm rồi.

Hơn nữa, cô cũng không nên hẹp hòi như vậy, thanh mai của anh bị bệnh, đi thăm cũng là việc nên làm.

Ở trong lòng nhắc nhở ban thân như vậy, cô gật đầu với anh, "Bệnh tình quan trọng hơn, anh đi đi, em đến Hongkong, vốn dĩ là vì bận công việc, lúc không có anh, chắc chắn em có thể làm việc tốt hơn nữa."

Anh gật đầu, cúi đầu hôn lên môi cô, "Anh sẽ nhớ em."

Cố Tử Mạt kéo ra một nụ cười không được tự nhiên, chợt, tiến lên ôm lấy anh, "Em cũng sẽ rất nhớ anh."

*

Trên bầu trời, thỉnh thoảng có mấy con chim bay qua.

Cố Tử Mạt cũng không biết mình nhìn bao lâu, luôn cảm thấy bản thân choáng váng.

Lục Duật Kiêu đáp máy bay đi nước Mỹ, cô liền dưỡng thành thói quen nhìn lên bầu trời, nhìn máy bay, nhìn chim bay.

Thật sự có chút ngu ngốc, giống như là phạm vào ‘ bệnh tương tư ’ vậy, cô không cho phép bản thân mình cứ như vậy đi xuống, thay bộ quần áo khác, cầm xách tay, rục rờ hẳn lên ra cửa.

Mới vừa đi tới cửa tiệm rượu, chỉ thấy một chiếc Bentley dừng sát ở bên chân của cô.

Ở cửa một nhà hàng cao cấp ở Hongkong, loại xe cao cấp này là rất thường gặp, cô cũng không hề để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Lại bị người từ phía sau gọi lại, "Chị ơi."

Có thể gọi cô như vậy, chỉ có một người —— Cố Trinh Trinh.

Cô hít một hơi, không nhin được quay đầu lại, cùng lúc nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo của Cố Trinh Trinh, cũng nhìn thấy —— Hứa Ngộ!

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 136: Sẽ Không Tha Thứ Sao? 1

Gió nhẹ thổi tới, quét đi một phần mùa hè nóng bức, lại không thể mang đi cảm giác bức bối trong lòng cô, đều bởi vì hai người trước mắt kia.

Không thể không nói, trước mắt đột nhiên xuất hiện hai người kia, là một tổ hợp rất kỳ diệu.

Cô vuốt vuốt lọn tóc bay loạn vì bị gió nhẹ thổi, trực tiếp đi tới trước mặt Cố Trinh Trinh, nói: "Làm cái gì vậy, chẳng lẽ cô muốn qua lại với bạn trai cũ của tôi một lần nữa? Đừng quên, người đàn ông bên cạnh cô này, là cao thủ đùa giỡn tình cảm."

Mặc dù không có thấy Cố Trinh Trinh cùng Hứa Ngộ thân mật công khai, nhưng cô vẫn là nhìn không được châm biếm một câu.

Trong lòng Cố Trinh Trinh ngưỡng mộ Hứa Ngộ, đây là điều mà từ năm năm trước, cô cũng đã biết rồi.

Khi đó, Hứa Ngộ ngụy trang thành một học sinh nghèo, Cố Trinh Trinh ngại thân phận nghèo kiết hủ lậu của anh ta, đè nén tình cảm kích động của mình xuống, rồi sau đó, Hứa Ngộ thay đổi hoàn toàn quay trở về, không biết Cố Trinh Trinh có hối hận vì mình bị vẻ ngoài che mắt hay không.

Hứa Ngộ nghe được một câu cuối cùng của Cố Tử Mạt, sắc mặt xám trắng, mím môi đứng ở một bên, vẫn cố kìm nén, không có nói gì.

Mà Cố Trinh Trinh thì ngược lại, trên mặt có chút mất tự nhiên, khi Cố Tử Mạt nói xong, cô liền len lén liếc Hứa Ngộ một cái, thấy Hứa Ngộ vẫn không nhúc nhích, cô cũng không dám nói cái gì.

Đơn giản nói một câu phủ nhận, "Chị, chị cứ việc yên tâm, em sẽ không lặp lại chiêu cũ."

Động tác ánh mắt của Cố Trinh Trinh toàn bộ đều rơi vào trong mắt của Cố Tử Mạt, sao cô không nhìn ra tiểu tâm tư của Cố Trinh Trinh chứ.

Lúc này cô thản nhiên miệt thị nói, "Bản thân tôi, cũng không có gì yên tâm hay không yên tâm, chẳng qua tôi đang lo lắng thay bạn của mình thôi." Ngay sau đó, cô chuyển ánh mắt keo kiệt đến trên người Hứa Ngộ, nường mày nói với anh ta, "Hứa Ngộ, nếu anh đã nhận định Nhất Đóa là bạn gái của anh, vậy thì xin phiền anh, hãy đối tốt với cô ấy."

Trong mấy câu này, không phải không có nói bóng nói gió Hứa Ngộ là ‘ Hoa đã có chủ ’.

Ánh mắt Cố Trinh Trinh khẽ rụt một cái, ẩn nhẫn cắn cắn môi, nếu không phải là cô không chế thỏa đáng, thì trên tay trắng thuần, ngay cả gân xanh cũng sẽ nổi lên rồi.

Những gì cô gặp phải ở nước Mỹ, quả thực là không thể nói đau thương.

Vừa nghĩ tới Bùi Dực làm việc cho Lục Duật Kiêu, cô liền hận đến nghiến răng nghiến lợi, cũng may cô thông minh, từ trong miệng bạn bè biết được Hứa Ngộ trở về nước, liền lập tức tìm Hứa Ngộ, dựa vào tòa núi dựa vững chắc này.

Thật không nghĩ, cái anh chàng Hứa Ngộ này, vậy mà có bạn gái rồi!

Hơn nữa, người bạn gái xứng đôi của Hứa Ngộ, còn là bạn tốt của Cố Tử Mạt —— Diệp Nhất Đóa! Nếu như cô nhớ không lầm, lần trước cô đạo diễn màn kịch ‘ Lưu phu nhân ’, cũng là bị Diệp Nhất Đóa phá hỏng.

Ngay từ năm năm trước, đối với Hứa Ngộ, cô đã thấy không cam lòng rồi, lần này bị thực tế kích thích, cô lại càng phát ra không cam lòng.

Hàm răng bị cô cắn thật chặt, càng thêm quyết tâm, vào thời khắc này mọc rễ, nảy mầm!

Hứa Ngộ chống lại tầm mắt của Cố Tử Mạt, đôi môi tái nhợt mấp máy, "Tử Mạt, chuyện không phải như em thấy đâu." Cho tới bây giờ đều không phải!

Nội tâm của anh, có một âm thanh đang không ngừng gào thét, nhưng mỗi khi cái âm thanh này trải qua cổ họng, cũng sẽ bị rất nhiều cổ kị ngăn lại!

Anh không thể!

Cố Tử Mạt nghe anh nói, cau lại lông mày.

Chuyện gì? Là chỉ việc anh và Diệp Nhất Đóa qua lại sao?

Từ lần trước gặp nhau tại phòng hóa trang, thì cô đã phát giác, Diệp Nhất Đóa đối với Hứa Ngộ, cũng không có cái loại cảm giác tình cảm nồng nàn đó, như vậy Hứa Ngộ đối với Diệp Nhất Đóa, cũng vậy sao?

Mà cho dù chân tường là như thế nào, những thứ này, không có quan hệ gì với cô sao?

Hoàn toàn không liên quan!

"Tôi nói đến thế thôi, giữa chúng ta, đã không còn gì để nói ." Cô nói một câu này, xoay người rời đi.

Người cùng chuyện loạn thất bát tao này, tất cả đều là cô tránh không được.

"Tử." Hứa Ngộ muốn gọi cô lại, nhưng chỉ phun ra được một chữ, câu nói kế tiếp, cũng bị nghẹn lại ở giữa cổ họng.

Anh như vậy, ở trước mặt cô, thật không có lập trường!

Cố Trinh Trinh thấy Hứa Ngộ do dự, một ý niệm to gan thoáng qua, cô tiến lên, đề cánh tay của Hứa Ngộ lại, nói, "Hứa Ngộ, em sẽ gọi chị lại giúp anh, giao cho em!" Cho Hứa Ngộ một ánh mắt tin tưởng, cô liền chạy theo phía Cố Tử Mạt bước đi.

Cố Tử Mạt đi rất vội, để ý thấy Cố Trinh Trinh đuổi theo, định tiện tay gọi một chiếc taxi, nhắm mắt làm ngơ.

Cố Trinh Trinh không ngờ Cố Tử Mạt quyết tâm muốn chạy trốn như vậy, cô nhìn Hứa Ngộ ở phía sau vẫn còn đang suy nghĩ sâu xa, cắn răng, cũng vẫy một chiếc taxi, tiếp tục đuổi theo Cố Tử Mạt.

Sau khi Cố Tử Mạt lên xe, liền chú ý thấy Cố Trinh Trinh cũng đón xe đuổi theo phía sau.

Cô phiền muộn không thôi, nhìn chiếc xe kia trong kính chiếu hậu, vừa đốc thúc bác tài lái nhanh một chút, vừa tích cực nghĩ đối sách.

"Sát ——" chiếc xe phanh gấp một cái, thân thể của cô theo quán tính chúi về phía trước, phía trước có người đi đường hoảng hốt chạy qua, thì ra là người đi đường vượt qua.

Cô nhìn vẻ mặt hoảng hốt của người đi đường phía trước, trong đầu thoát ra một chiếc (BMW) gt.

Là Kiều Tử Hoài ép cô đi ra ngoài, khiến cô thiếu chút nữa thì gặp tai nạn giao thông, Kiều Tử Hoài cùng Cố Trinh Trinh hợp tác, như vậy suy luận lên thì? !

Cô thanh toán tiền xe, mở cửa xe xuống xe, quy củ đi tới ven đường, nhìn Cố Trinh Trinh cũng xuống xe.

Không đợi cho Cố Trinh Trinh chân chính đến gần cô, liền chất vấn cô ta nói, "Cố Trinh Trinh, lần đó tôi bị tai nạn xe cộ, có phải cô cũng có tham dự hay không! Ở hiện trường xảy ra chuyện, tôi có nhìn thấy xe của cô, chính xác không có lầm!"

Sau khi cô suýt chút nữa thì bị tai nạn, ở trên đường, hình như thấy được chiếc (BMW) kia của Cố Trinh Trinh, chẳng qua không nhìn rõ biển số xe, nên không dám xác nhận mà thôi.

Lần này đối mặt Cố Trinh Trinh, cô khẳng khẳng, quyết tâm đánh cuộc một phen.

Cố Trinh Trinh sợ Cố Tử Mạt tiếp tục chạy trốn, cho nên là chạy chậm tới, vốn dĩ hơi thở không ổn định, chợt nghe được lời chất vấn của Cố Tử Mạt, thân thể của cô liền phản ứng hơi lung lay.

Đợi đến khi cô đứng vững thân thể, thở ra hai cái, bản năng liền phủ nhận lời nói của Cố Tử Mạt, "Chị nói vậy, ngày đó chính là tôi đúng lúc ở đó thôi, chị đừng vu oan cho người tốt!"

Cố Tử Mạt nghe vậy, cười lạnh, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ.

Cố Trinh Trinh thấy rõ ràng phản ứng của Cố Tử Mạt, cô biết Cố Tử Mạt không tin cô, lại nói, "CHuyện này, tôi đã từng đề cập với Lục Duật Kiêu, khẳng định anh ta rõ ràng nhất, chị có thể hỏi anh ấy." Nghĩ đến cái lần cô và Lục Duật Kiêu hai bên cùng có lợi kia, khóe môi cô dâng lên một nụ cười, "Đúng rồi, thuận tiện chị cũng có thể hỏi anh ta chuyện lần đó, chuyện tôi hợp tác với anh ta, lấy lại được đoạn video về cuộc sống của tôi ở trong ngục giam, thật có ý tứ."

Trong chuyện này, Cố Trinh Trinh rất thản nhiên tự tin, mặc dù có chút chuyện, quả thật cô đã làm, nhưng cho dù Cố Tử Mạt hoài nghi, vậy thì cũng chỉ có thể là hoài nghi mà thôi!

Chuyện mà Lục Duật Kiêu cũng không tra ra được, Cố Tử Mạt có thể tra được!

Hôm nay cô vẫn bình yên vô sự đứng ở đây, đã nói lên Lục Duật Kiêu cũng không biết chân tướng. Cho nên cho dù là Cố Tử Mạt hoài nghi, cũng làm cho chị ta phải bó tay lúng túng thôi.

Cố Tử Mạt nhìn nụ cười trên khóe miệng Cố Trinh Trinh, cảm thấy vừa chướng mắt lại chói mắt.

Cô tin tưởng có sự trùng hợp, lại không tin lời nói một phía của Cố Trinh Trinh, mà bên phía Lục Duật Kiêu, là chuyện gì xảy ra!

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 137: Sẽ Không Tha Thứ Sao? 2

Cố Trinh Trinh nhìn ra Cố Tử Mạt lộ vẻ xúc động, trong lòng lại tính toán một phen, "Chị, thái độ vừa rồi của chị với Hứa Ngộ, em đều thấy rõ ở trong mắt, thật sự là. Chậc chậc, không tốt lắm."

Cô sợ Cố Tử Mạt hỏi tới, vậy chỉ dùng một chuyện khác, để ngăn cản Cố Tử Mạt hỏi tới!

"Cô không có tư cách để đánh giá!" Cô lạnh lùng.

Nụ cười trên mặt Cố Trinh Trinh càng đáng ăn đòn, "Thật sao? Em cũng chỉ tốt bụng nhắc nhở chị thôi, mắt thấy, cũng không nhất định là sự thật đâu."

Lòng Cố Tử Mạt lại bị đâm trúng, Hứa Ngộ cũng đã nói lời tương tự, điều này có phải có hàm ý gì hay không?

Cố Trinh Trinh tiếp tục bổ sung thêm, "Chị cũng đừng có quên, Hứa Ngộ là người đàn ông đã từng cứu chị!"

.

*

Bầu trời mờ mịt, đã không còn tươi sáng như vừa rồi, thời tiết trầm trầm ngột ngạt, khiến người chỉ muốn nổi giận.

Cố Tử Mạt bước ra khỏi nhà máy nguyên liệu, trong đầu vẫn quanh quẩn cái câu nói kia của Cố Trinh Trinh —— Hứa Ngộ là người đàn ông đã từng cứu cô!

Đây là một sự thực từ trước kia, cô không có cách nào phủ nhận.

Có thể nguyên nhân vì trời muốn đổ mưa, trong không khí càng ngày càng ẩm ướt, cô không nhận được ôm cánh tay, đi về phía trước .

Chỗ nhà xưởng nguyên liệu tương đối hẻo lánh, cho nên chờ xe tương đối phiền toái, cô cần đi về thêm một đoạn đường, như vậy gọi xe thuận tiện hơn chút.

Nhưng cô rất không may mắn, lúc cô đang đứng dựa vào tường không yên lòng đi tới đi lui, thì gặp được một tên lưu manh đến gây sự.

Người đàn ông mặc áo may ô, trên cổ đeo một sợi dây chuyền vàng to bằng ngón tay, trên cánh tay đầy hình xăm, gương mặt đỏ bừng.

Cô ngửi được trong không khí, có mùi rượu rất nồng, hiển nhiên người đàn ông này đã uống không ít, đây là một kẻ điên chuyên ra ngoài uống rượu say xỉn.

Cô thấy người đến không có ý tốt, theo bản năng liền chạy sang bên cạnh, lại bị tên say rượu này bắt lại .

Người đó giữ cô lại, dùng dùng nói một tràng.

Nói là tiếng Quảng Đông, cô nghe không hiểu, lông mày cau lại, thử tránh ra, vậy mà lại tránh thoát dễ như trở bàn tay.

Cô lại vội vàng lui về phía sau một bước, nhưng không nghĩ cả đụng chui vào lồng ngực của một người khác, đồng thời, người phía sau đưa tay ra giữ chặt tay của tên say rượu đang có ý đồ sàm sỡ cô, giọng nói giống như Hàn Băng, "Muốn chết!"

Cố Tử Mạt còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Hứa Ngộ đẩy ra phía sau lưng, sau đó anh ta mạnh mẽ dùng lực, liền nghe được một tiếng hét thảm

của một người vốn dĩ còn đang giương nanh múa vuốt.

Nghe được cái âm thanh kêu gào thảm thiết này, từ bên tường lần lượt xông ra một đám người, mấy người này, cả người đều là hình xăm, hiển nhiên là cùng một phe.

Nhóm người này nhìn thấy ở người đàn ông kêu gào thảm thiết dưới chân Hứa Ngộ thì sắc mặt lập tức đều biến đổi, lỗ mũi bước đến trước mặt Cố Tử Mạt cùng Hứa Ngộ.

Nhìn thấy cái trận thế này, Cố Tử Mạt cũng luống cuống, không tự chủ bắt lấy cánh tay người đàn ông trước mặt.

Loại tình thế này, quá giống với năm đó!

Mà lúc này Hứa Ngộ, không hề sợ hãi chút nào, ngược lại ánh mắt phức tạp liếc mắt nhìn Cố Tử Mạt ở phía sau lưng, vỗ vỗ cánh tay nhỏ bé của cô đang nắm chặt tay mình, giọng nói nhẹ nhàng mà ôn nhu, "Đừng lo lắng."

Nhưng ngại vì đối phương người đông thế mạnh, Hứa Ngộ chỉ có thể lôi kéo Cố Tử Mạt liên tục lùi về phía sau mấy bước.

Nhóm người kia thấy bọn họ liên tục lùi về phía sau, cả nhóm tùy tiện cười to, dùng một đoạn ngôn ngữ Quảng Đông, chỉ về phía Cố Tử Mạt kêu la ầm ĩ.

Cố Tử Mạt nghe không hiểu bọn họ đang nói cái gì, bất lực nhìn về phía Hứa Ngộ, mà người đàn ông nghe xong thì chỉ cau mày, cúi thấp đầu, nói với cô, "Đợi lát nữa tôi ra tay, em chỉ để ý chạy thôi!"

Làm sao Cố Tử Mạt có thể đồng ý, lắc đầu cắt đứt lời anh, "Không được! Không thể lưu lại anh một mình được!"

Lúc còn học đại học, ở trong ấn tượng của cô, Hứa Ngộ cũng không phải một tay đấm giỏi, một người đánh với nhiều người như vậy, nhất định Hứa Ngộ sẽ phải chịu hết thiệt thòi.

"Em không ở đây, thì tôi mới không phải lưu tâm, yên tâm, tôi sẽ làm cho bản thân an toàn!" Hứa Ngộ lạnh lùng đưa mắt nhìn đối hình của đối phương, xem xét tình thế, lạnh lạnh nói.

Mặc dù Cố Tử Mạt hiểu ý tứ của anh ta, nhưng cô chỉ có thể tin tưởng nửa câu đầu của anh ta!

Ai cũng không có cách nào bảo đảm an toàn của anh ta! Cô còn nhớ rõ năm năm trước, ở hiện trường sau khi anh ta cứu cô, có một vũng máu rất lớn, nhìn thấy mà ghê!

Cố Tử Mạt không muốn một màn kia lại lặp lại, tay cô lặng lẽ sờ vào trong túi, điện thoại di động đang ở trong túi.

Nhưng, số điện thoại báo cảnh sát ở Hongkong là bao nhiêu? !

Vẫn còn đang suy tư , đối phương có một người bỗng nhiên xông lên.

Vốn dĩ vẫn luôn đứng trước mặt Cố Tử Mạt, Hứa Ngộ cũng nhanh chóng tiến lên, một cánh tay ngăn trở quả đấm đối phương vung tới, một tiếng kêu không thành lời theo sát phía sau, âm thanh thịt cùng thịt va chạm vào, Hứa Ngộ dùng động tác nhanh không thể tin nổi nhanh chóng đánh đối phương ngã xuống đất.

Mắt thấy người bên mình bị đánh ngã xuống đất, đối phương lại phát động đợt tấn công thứ hai, nhưng lần này, dứt khoát có vài người cùng xông lên.

Hứa Ngộ ra tay không hề nhượng bộ, chiêu thức tàn nhẫn, nhanh mà chính xác, từng quyền đánh trúng vào chỗ yếu của đối phương, tiếng kêu

thảm thiết liên tiếp kêu lên.

Mặc dù bọn họ là bên thắng, nhưng ít người không địch lại đông, thời gian càng lâu, sẽ càng lộ sơ hở cùng nhược điểm.

Cố Tử Mạt lo lắng nhìn bóng lưng Hứa Ngộ, ngón tay nhanh chóng tìm kiếm danh bạ, muốn tìm một người giúp đỡ.

Đồng thời, một kẻ địch cách đó không xa chỉ về phía cô kêu lên một tiếng, hẳn là đã phát giác ra cô đang gọi viện binh rồi, muốn xông tới cướp điện thoại di động của cô, nhưng Hứa Ngộ lại nhanh hơn, ngăn ở trước mặt Cố Tử Mạt, liên tiếp đỡ hai tên em út, mà người thứ ba trong tình thế cấp bách liền vung mạnh ra một cái chai rượu, ném mạnh về phía bọn họ!

Tay cô cầm điện thoại di động run lên, sợ hãi nhắm hai mắt lại.

Tiếng vỡ vụn chói tai lướt qua màng nhĩ, trên mu bàn tay có chất lỏng gì đó chảy qua, cô sợ hãi mở mắt.

Hứa Ngộ bị đối phương dùng mảnh vỡ cửa rách cánh tay, máu đỏ tươi chảy từ mảnh vỡ trong tay đối phương xuống, cuối cùng rơi trên mặt đất, một giọt, hai giọt.

Cùng lúc đó, trong nhóm người kia có người hô lên một tiếng, thế nhưng cả nhóm đều rút lui.

Mặc dù cô rất ngạc nhiên với sự bỏ đi của nhóm người này, nhưng vẫn không khỏi thở ra một hơi.

Hứa Ngộ bị thương cánh tay, Cố Tử Mạt không nói tiếng nào, đi bệnh viện cùng Hứa Ngộ.

Vết thương của Hứa Ngộ cũng không sâu, may hai mũi, áo sơ mi cùng áo phục không thể mặc được nữa, Cố Tử Mạt liền tùy tiện tìm một cửa

hàng quần áo, mua cái áo sơ mi cho anh.

Rất nhanh, Hứa Ngộ bước từ trong phòng cấp cứu ra ngoài, Cố Tử Mạt nghênh đón, ánh mắt ngơ ngác xẹt qua Hứa Ngộ, lo lắng hỏi bác sỹ sau lưng Hứa Ngộ, "Bác sỹ, như thế nào?"

"Không có việc gì, mấy ngày tới chú ý không để thấm nước, thay băng đúng hạn là được." Bác sỹ dặn dò đơn giản.

"Vâng, cảm ơn bác sỹ." Cô nghe xong, vội vàng nói cảm ơn.

Bất ngờ, liền chống lại ánh mắt của Hứa Ngộ, anh ta nhìn cô, khóe môi nhếch lên cười yếu ớt như có như không, cúi đầu, ánh mắt đúng lúc rơi vào trên mặt của cô.

Cố Tử Mạt cuống quýt tránh ánh mắt của anh ta, nhìn đi chỗ khác, cẩn thận nói, "Nhớ đừng để thấm nước, như vậy vết thương mới nhanh lành." Tiếng nói vừa dừng lại, cũng không thấy anh ta trả lời, cô cảm thấy tình cảnh lúng túng này cũng đều do cô mà ra, không khỏi bổ sung một câu, "Thật xin lỗi, đều vì tôi, hại anh bị thương."

Hứa Ngộ lắc đầu một cái, bước đến gần cô hơn, "Chỉ cần em không có việc gì, là tốt rồi."

Cố Tử Mạt nhận thấy anh ta dựa gần hơn, rủi ro xuống, lui về phía sau một bước, tránh khỏi sự đụng chạm của anh ta.

Phát hiện hành động của cô, trong mắt người đàn ông xẹt qua một tia mất mát.

"Tử Mạt, chúng ta gặp lại nhau, có phải ngay cả bạn bè cũng làm không được rồi hay không?" Anh khẽ nghiêm nghị nói, trong tròng mắt đen lan tràn nỗi cô đơn không thể diễn tả, "Chuyện năm đó, cho dù như thế nào, em cũng sẽ không tha thứ cho tôi, phải hay không?"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 138: Yêu Thương, Nồng Nhiệt 1

Hai người đứng trong không gian có vẻ chật hẹp đầy gượng gạo, một vấn đề làm người ta không dè như vậy, lại bỗng nhiên cứ bị phun ra như vậy.

Cố Tử Mạt không ngờ, anh sẽ trực tiếp nhắc tới chuyện năm đó như vậy, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Trong lúc nhất thời, cô không biết nên giải thích thế nào.

Mà đối với câu hỏi của anh, cô cũng không hiểu hết, nếu năm đó anh ta đùa giỡn với cô, còn bỏ rơi cô một cách ác độc như vậy, bây giờ sao lại làm ra vẻ ăn năn hối hận như vậy chứ?

Là do trong quá trình anh ta đùa giỡn với cô, đã sinh ra tình cảm chân thật với cô, cho nên theo năm tháng đổi thay, anh ta muốn tìm kiếm lại phần tình cảm đó sao?

"Đều đã trôi qua rồi, chúng ta đều đã bắt đầu cuộc sống mới, như vậy thì giữ một khoảng cách đối với cả hai đều tốt."

Cho dù sự thật là như thế nào, chỉ cần ban đầu anh ta có ý định đùa giỡn với cô, thì cô đã không thể nào tha thứ cho anh ta được.

Lúc nói lời này, cô lại cố ý lui về phía sau một bước, cố ý tạo ra khoảng cách với anh ta.

Nhưng Cố Tử Mạt lại không ý thức được, hành động này của cô theo suy nghĩ của anh ta, lại quá mức vô tình chút.

"Những gì chúng ta đã trải qua, đều bị em xóa sạch khỏi đầu rồi, phải hay không?" Anh trào phúng nâng khóe môi, nhắm mắt lại, lại không che giấu được sự cô đơn đang tràn ra.

Cả đời này, anh chưa bao giờ hối hận một chuyện gì.

Vào giờ phút này, nhìn ánh mắt không có tình yêu đến gần như lạnh lùng của cô đối với anh, lại sinh ra vài phần hối hận.

Ban đầu, lúc cô ở bên cạnh anh, vì cuộc sống lâu dài ở nhà họ Hứa, anh bất đắc dĩ bỏ tay cô ra.

Hôm nay, gặp lại một lần nữa, anh mới phát hiện, từ trong lòng cô, đã vứt bỏ anh rồi.

Hình như đoạn tình cảm khắc cốt ghi tâm đã từng trải qua kia chỉ do anh tưởng tượng không có cơ sở ra mà thôi.

Mỗi lần nghĩ đến những gì đã trải qua, mới biết đau tận xương là cái tư vị gì.

Năm đó, lúc cô bị anh hất ra, bị anh tổn thương hết lần này đến lần khác, trong lòng cô cũng là tư vị như vậy sao? Thối đời, thật đúng là có tuần hoàn.

Chuyện cũ xẹt qua trong đầu anh giống như phim chiếu bóng, Hứa Ngộ mở mắt, tiến lên một bước, đôi tay nắm chặt lấy bả vai của cô, khẽ dùng sức, đôi mắt đen sâu thăm trầm đầy không hiểu, ánh mắt mê mang, "Em hãy nói cho tôi biết, tôi phải làm thế nào với em đây, tôi phải làm gì với chính bản thân mình đây!"

Giọng nói của anh ta giống như đang mê sảng trong mộng vậy, sâu sắc như vậy, đầy khổ sở như vậy, giấu sự chán nản giữa hai hàng lông mày,

đáng ra không nên xuất hiện trên gương mặt người đàn ông đã từng có nụ cười ấm áp nhất này.

Trong nháy mắt, Cổ Tử Mạt bị vẻ mặt của anh là rung động.

Nhìn anh ta như vậy, trong đầu có hình ảnh thoáng qua rất nhanh, đó là Hứa Ngộ trước kia, hăng hái, nụ cười bức người.

Mà gần đây gặp lại Hứa Ngộ, nếu không phải môi mím thật chặt, thì chính là ánh mắt trống rỗng.

Như này cũng không giống anh ta!

Cô đã từng một lần rất tin, thời gian sẽ làm thay đổi một con người, đạo lý này, đã nghiệm chứng trọn vẹn trên chính bản thân cô rồi.

Trước khi bị Hứa Ngộ làm tổn thương, trên người cô không hề thiếu năng lượng, cô sẽ ngồi tán gẫu cùng Lục Duật Kiêu trên ghế dài ở công viên, cũng sẽ cười chào hỏi cùng nhân viên môi trường trên đường, nụ cười trên mặt cô, là rạng rỡ cởi mở.

Nhưng đã trải qua sự thương tổn của Hứa Ngộ, lại liên tiếp chịu đả kích, cô bị đưa ra nước ngoài học điều hương, cô dần dần xa lánh cùng người xung quanh, không muốn tiếp xúc với nhiều người, cô luôn phòng bị, chỉ sợ bởi vì bản thân mình khiến cho người khác bị tổn thương, cũng sợ người khác sẽ làm thương tổn tới mình!

Thời gian trôi qua, Hứa Ngộ cũng thay đổi , cái loại hăng hái phát ra từ nội tâm đó, đã biến mất trên gương mặt của anh ta.

Mặc dù lúc ở phòng hóa trang, cô nhìn thấy anh ta nhiệt tình chào hỏi với những người xung quanh, nhưng cô nhìn ra được, nụ cười trên mặt anh, còn chưa đạt tới đáy mắt, cũng không có đạt đến đáy lòng.

Anh ta nhiệt tình tiếp xúc với người xung quanh, chỉ là giả dối, chỉ là cư xử lễ phép!

Năm đó, ai vì ai mà thay đổi ? !

Trong đầu mơ hồ có nhiều suy nghĩ thay đổi xẹt qua, cô muốn bắt lấy, thì lại không thấy có bóng dáng, cuối cùng chỉ còn lại nỗi đau như kim châm muối xát.

Thấy sắc mặt của cô có vẻ tái nhợt, Hứa Ngộ sững sốt, sau đó nhanh chóng ý thức được điều gì, "Tử Mạt, em làm sao vậy?"

Cố Tử Mạt cắn môi, lắc đầu một cái, cô hiểu, Hứa Ngộ mang đến giấc mộng cho cô, hay nó vẫn đang tồn tại.

Cô nhìn thẳng vào tròng mắt của anh ta, quả quyết dứt khoát mở miệng, "Hứa Ngộ, anh không có tư cách nói với tôi những chuyện đã trải qua, cho dù là hôm nay anh giúp tôi! Anh giúp tôi, đúng ra tôi nên cảm kích, nhưng những chuyện anh đã làm với tôi năm năm trước, cũng đã đủ trao đổi cho nhau rồi, tôi cũng không cảm thấy là mình nợ anh! Có rất nhiều người nói, sau khi chia tay vẫn có thể làm bạn bè như cũ, tôi cảm thấy chắc chắn là bọn họ không biết tình huống của chúng ta, anh và tôi, sau khi chia tay gặp lại nhau, vô luận như thế nào cũng không thể làm bạn bè, mặc dù —— anh và Diệp Nhất Đoá có bước vào con đường hôn nhân! Hứa Ngộ, nếu như anh đủ thông minh, cũng không nên tới tìm tôi, lại càng không nên liên lụy với tôi nữa!"

Buổi nói chuyện, nói rõ tất cả vấn đề, cũng ngăn cách hai người ra hai bên bờ của dải Ngân hà!

Hứa Ngộ nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô, cười đến chật vật, hậm hực buông hai tay đang giữ vai cô ra, "Tôi hiểu rõ, tôi cũng nhớ được, nhưng tôi. Tôi sẽ không buông tha!"

Cố Tử Mạt híp mắt, mệt mỏi nói lời mĩa mai, "Hứa Ngộ, đã ăn trong bát nhìn trong nồi, anh đúng là có một bộ!"

Không đợi anh ta nói tiếp, cô lạnh lùng liếc anh ta một cái, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng cô càng ngày càng xa, anh cười khổ, anh bước một bước sai lầm, tạo thành hiện tại mỗi bước đều sai.

Khóe miệng xẹt qua một nụ cười tự làm khổ không thể sống, cánh tay bị thương từ từ nâng lên, nắm thành quyền, bỗng chốc đánh về phía cửa sổ đối diện.

‘ phanh ’ một tiếng, tiếng thủy tinh vỡ nát dưới đất, đau đớn lan tràn ở từng đốt ngón tay, nhưng trong lòng lại càng đau đớn kịch liệt, không có lúc nào, âm thầm xâm nhập vào từng góc trong cơ thể của anh.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 139: Yêu Thương, Nồng Nhiệt 2

Buổi chiều, Cố Tử Mạt nhận được điện thoại của Lục Duật Kiêu.

Lúc này cô đang nằm lỳ ở trên giường, vừa nói chuyện phiếm với anh, vừa lật nhìn tạp chí trong tay, lúc lật đến một tờ thì bỗng nhiên dừng lại, khóe miệng đang nâng lên đường cong cũng dần dần biến mất.

"Sao vậy, hả?" Bên cô trầm mặc hồi lâu một cách quỷ dị, khiến Lục Duật Kiêu ý thức được bất thường, nổi lên nghi ngờ.

Cố Tử Mạt nhìn chăm chăm trang tạp chí trong tay, nhân vật chính trên bức ảnh là Ninh Uyển, tựa đề bài viết lại càng thêm kinh hãi - Ninh Uyển bí mật gặp gỡ cùng một công tử nhà giàu thần bí, hư hư thực thực có thai!

Bức hình phía trên vô cùng mơ hồ, bối cảnh là một bệnh viện tư nhân nổi tiếng ở trong nước, Ninh Uyển mặc rộng thùng thình, trên chân còn đi một đôi giày đế bằng, cũng không trách phóng viên đưa ra một tiêu đề như vậy.

Mà ở bên người Ninh Uyển, là một người đàn ông cô hết sức quen thuộc đang đưa lưng về phía ống kính.

Vai rộng, eo tinh mỹ, tây trang thẳng thớm, so với người mẫu của đài T còn tinh xảo hơn vài phần.

"Anh trở về nước lúc nào." Cô trực tiếp hỏi anh.

Chẳng qua, trọng điểm mà cô quan tâm lại không phải trên người Ninh Uyển.

Ninh Uyển không hổ là ảnh hậu, mỗi lần đều dựa vào Lục Duật Kiều để lên mặt báo, lần này lại nặng ký hơn, kéo đến việc mang thai! Nhưng mặc kệ kéo lên cái gì, đó chính là giả, chính là Ninh Uyển bảo trì độ hot, thủ đoạn lợi dụng người khác thôi!

"Làm sao em biết?" Giọng nói của Lục Duật Kiều hơi kinh ngạc, "Mới trở về mấy ngày hôm trước, nhưng bây giờ đã không còn ở đây nữa rồi."

Cố Tử Mạt nhìn bối cảnh bệnh viện trong bức ảnh trên tờ tạp chí, đã đoán được mấy phần nội tình, "Vì Lâm Yên Nhiên? Cô ấy như thế nào?" Cô thích bốc đồng trước mặt anh, gọi thẳng tên của Lâm Yên Nhiên.

"Tạm thời ổn định hơn một chút, anh về nước cũng là làm công tác chuyển viện giúp cô ấy, cô ấy là người Hoa chính gốc, trong nước cũng tương đối thích hợp, vì bảo đảm điều kiện chữa trị trong nước, hàng loạt chuyên gia cùng thiết bị đều được điều động vận chuyển từ đây về bệnh viện bên đó."

"À." Cô đạm mạc nói, hiển nhiên không vui.

Nghe được chuyện Lục Duật Kiều bận rộn vì Lâm Yên Nhiên, mất sức tốn tiền, cô liền nghĩ đến một câu thơ —— hồng trần một người cưỡi ngựa phi tử cười, không người biết là cây vải .

Đương nhiên Lục Duật Kiều cũng nghe ra được, "Sao vậy, không vui? Nếu bà xã không vui, thế nào anh cũng phải bày tỏ chút gì chứ, như vậy, Tử Mạt, anh có quà tặng cho em!"

"Quà tặng gì?" Cô tò mò. Không có người phụ nữ nào, có thể chống cự sức hấp dẫn của quà tặng.

Cố Tử Mạt vừa dứt lời, chuông cửa phòng khách sạn liền vang lên.

Cô lười phải nhúc nhích, ở chỗ này dây dưa hỏi anh, "Quà tặng gì?" Lại vụng trộm nghĩ, sau khi biết được món quà tặng của anh, cô nhất định phải tiếp tục dây dưa hỏi về chuyện của Lâm Yên Nhiên, thúc giục anh trở về sớm một chút.

Lục Duật Kiêu cười nói, "Mở cửa đi, quà tặng nên đến rồi."

Cố Tử Mạt cau mày, cảm thấy anh quá mức lòng có tương ứng rồi, giữa hai hàng lông mày nhíu lại, lộ vẻ khó hiểu, nhưng anh cũng không hề giải thích tiếp cho cô, cô chỉ có thể thuận theo đi ra cửa, mở cửa phòng.

Ngoài cửa, người đàn ông trên tạp chí đang đứng đó.

Điện thoại của Cố Tử Mạt còn áp vào bên tai, kinh ngạc khẽ mở đôi môi đỏ mọng.

Lục Duật Kiêu bất đắc dĩ, nhíu mày về phía cô, đôi tay đút vào túi quần, bình thản nháy mắt phóng điện với cô.

"A!" Cố Tử Mạt hoàn hồn, thét lên một tiếng, vứt bỏ điện thoại di động, liền nhào ngay vào trong ngực người đàn ông!

"Sao, có thích món quà này không?" Lục Duật Kiêu giữ chặt eo cô, cười nhẹ nhàng, thật ra thì phản ứng của cô đã là câu trả lời tốt nhất rồi.

Ngửi mùi trên người anh, cảm thụ cái ôm của anh, Cố Tử Mạt gật đầu một cái, "Em rất thích." Một giây trước vẫn còn đang tâm tâm niệm niệm làm thế nào để giục anh trở về, một giây sau liền nhìn thấy anh, làm sao sẽ không vui chứ!

Lục Duật Kiêu dịu dàng vuốt vuốt mái tóc dài của cô, ôm cả người cô đi vào phòng, đóng cửa lại.

Đôi tay nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, cúi đầu tinh tế hôn cô.

Môi mỏng của anh hôn lên mắt mũi của cô, gương mặt của cô, cuối cùng khiến Cố Tử Mạt mất đi kiên nhẫn, nghiêng đầu, vừa vận dụng phải môi của anh.

Trong khoảnh khắc thân mật với nhau đó, giống như ngòi nổ đã cháy hết, phóng ra tia sáng đầy trời, sáng lạng chói mắt.

Vội vàng mà khát vọng, kéo dài thật lâu, cho đến khi cảm nhận được lồng ngực của cô bởi vì thiếu dưỡng khí mà đập nhanh hơn, cuối cùng anh mới bằng lòng buông cô ra.

Hai mắt Cố Tử Mạt mờ mịt, cánh môi đã trở lên hồng hào kiều diễm ướt át, màu da trắng nõn cũng vì vậy lây dính chút đỏ thắm nhàn nhạt.

Trong mắt đen sâu thẳm không thấy đáy của người đàn ông, cảm xúc nóng bỏng đang sôi trào thiêu đốt ở trong đó, từng cái tế bào trong cơ thể kêu gào muốn hòa tan cô vào trong cơ thể của mình.

Cánh tay không tự chủ lại dùng thêm sức ôm chặt lấy cô, lại lập tức nghe tiếng kêu rên rất nhỏ của cô.

Lục Duật Kiều cau mày, đẩy nhẹ cô từ trong ngực ra, "Sao vậy?"

Cố Tử Mạt nhìn thẳng vào đôi mắt đen đầy quan tâm của anh, lắc đầu, "Không có gì, chẳng qua là trên cánh tay bị ma sát xước một chút."

Người đàn ông cau mày lo lắng, không nói lời nào chuyển đôi tay lên người của cô, ngón tay linh hoạt cởi áo dai cô đang khoác trên người xuống, liền nhìn đến nơi bả vai của cô bị ma sát đỏ lên.

"Vết thương nhỏ, không có việc gì." Cố Tử Mạt nhẹ nhàng giỡn giỡn, nhưng làm sao địch nổi sức lực của anh.

Váy ngủ cũng rơi xuống đất theo, cô chỉ mặc áo lót màu trắng, da thịt trắng nõn nơi bả vai lập tức phơi bày trước mặt anh.

Da thịt bóng loáng nhẵn nhụi như sứ, giờ phút này bị bao trùm bởi vảy kết màu đỏ, thoát nhìn hết sức ghê người.

"Chuyện gì xảy ra?" Giọng nói của anh thấp hơn vài phần, giống như là dây cung bị kéo căng, nghe vô cùng nghiêm túc.

Cố Tử Mạt không tránh thoát được anh, không thể làm gì khác hơn là khàn giọng giải thích, "Em đi bộ không cẩn thận, mất hồn liền cọt sát lên vách tường." Cô cố ý bỏ qua nội dung liên quan đến Hứa Ngộ.

Trên thực tế, vết thương này là bởi vì lúc cô và Hứa Ngộ chạy trốn, không cẩn thận chen sát qua vách tường.

Lục Duật Kiêu cau mày, đầu ngón tay nhẹ nhàng di chuyển trên lưng của cô, yêu thương lướt nhẹ qua lớp vảy kết hồng hồng.

Sau khi tinh tế vuốt ve, một cánh tay liền vòng qua dùng ở trước ngực của cô, cúi người hôn lên sống lưng của cô.

Hô hấp nóng rực phả lên da thịt mịn màng của cô, khiến Cố Tử Mạt nhẹ nhàng run rẩy.

Cô biết anh đang yêu thương cô, chẳng qua người đàn ông này không trực tiếp sử dụng ngôn ngữ biểu đạt, hể cô chịu khổ một chút, hoặc là bị thương, khẳng định anh sẽ luyện tiếc.

Mặc dù người đàn ông này hiện tại không nói câu nào, cô cũng biết anh đang nghĩ thế nào.

Chắc hẳn anh cảm thấy, anh không có cách nào chịu đau thay cô, cảm thấy không có tư cách và lập trường lo lắng cho cô, mà cô lại xảy ra chuyện

lúc anh không có ở đây, nhất định anh sẽ tự trách.

Cô xoay người, thấy vẻ mặt cực kỳ đau lòng của anh, nhón chân lên, không để ý đến việc mình phơi bày vẻ đẹp trước mặt anh, hai cánh tay hết sức gầy yếu quần lên cổ anh, nâng môi lên, "Em không thấy đau, hiện tại trong lòng tràn ngập vui sướng, xin hỏi Lục tiên sinh, bây giờ em có thể mở quà rồi chứ?"

Nghe vậy, lông mày của anh nhướn lên lên, "Em muốn mở quà thế nào?"

Đáy mắt Cố Tử Mạt xẹt qua tia sáng quý dị, ngón tay bò dần tới ngực anh, giống như khiêu vũ cởi nút áo sơ mi của anh, hàm răng trắng nõn khê cắn môi đỏ của mình, giọng nói đầy quyến rũ cực kỳ quyến rũ, "Đương nhiên là như vậy, từ từ mở ra, mở ra từng chút từng chút, cho đến cuối cùng, toàn bộ đều đã mở ra hết."

Dưới sự ngầm cho phép của anh, chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu trắng nhanh chóng rơi xuống đất.

Khóe miệng của anh cong lên, cúi đầu nhìn cô, mặc cho cô làm xằng làm bậy.

Khi ngón tay trắng nõn của cô xẹt qua bụng anh, đi thẳng đến trung tâm, cởi ra nút cài quần âu, cuối cùng anh cũng không nhịn nổi nữa, cúi đầu hôn ngay lên cái trán của cô, "Tử Mạt."

Anh thâm tình nhìn cô, tròng mắt đen càng ngày càng thăm thiết, có một đám lửa nhỏ lóe lên ở bên trong, giọng nói cũng càng trở lên khàn khàn, mang theo cảm xúc đậm đặc, cấp bách muốn được giải hạn.

Khóe môi Cố Tử Mạt nâng lên càng sâu, từ từ há miệng, đưa đầu lưỡi nhỏ nhoi ra, nhón chân lên, khê liếm lên hầu kết của anh bị nhô ra.

Giữa hai hàm răng là hương vị nhẹ nhàng khoan khoái trên người anh, còn có mùi cỏ xanh nhàn nhạt, cũng không có mùi nào dứa thừa.

Mà cô khẽ liếm giống như làm loạn, quả nhiên lấy được một tiếng thanh nhẹ của anh, lưu chuyển trong không khí lại càng thêm mập mờ lửa nóng.

Lục Duật Kiêu không nói lời nào cúi người, bỗng vác Cổ Tử Mạt lên vai, đi ngay về phía trước.

Cổ Tử Mạt không ngờ tới hành động này của anh, hét lên một tiếng, sau đó cảm thấy cái hông tiếp xúc với một vật thô ráp gì đó, thì ra là anh đặt cô lên chiếc bàn chân cao trang trí ở trong phòng khách, cô ngồi ở phía trên, độ cao vừa vặn phù hợp với anh.

Cô hạ lông mi, thân thể thoải mái nghiêng về phía trước, giống như một loài hoa tầm gửi, leo lên trên người anh.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 140: Qua Đêm?

Ấm áp lưu luyến, lãng mạn như lúc ban đầu.

.....

*

Cố Tử Mạt vừa tỉnh lại nghiêng đầu, ngoài cửa sổ ánh mặt trời ôn hòa lúc chạng vạng xuyên thấu qua rèm cửa sổ màu xanh thẫm rơi vào trên mặt trên người, từng sợi từng sợi, giống như rong biển mềm mại thon dài, kéo ra đường vân nhỏ dài sáng ngời.

Cô nhìn anh từ nơi ánh sáng đi tới, ngồi ở bên giường, nắm lấy cổ tay cô, hôn lên cái trán của cô, lại nhìn nhìn bên ngoài một chút, đề nghị với cô, "Uống trà nhé? Anh có một chỗ rất tuyệt."

Hai người thật lâu cũng không có thời gian ở bên nhau hòa hợp như vậy, đương nhiên cô rất quý trọng, gật đầu đồng ý.

Anh đưa cô đến một nhà hàng, lối kiến trúc cổ điển màu sắc chủ yếu pha trộn giữa hai màu xám trắng, đại ảnh nổi bật với bức tượng ngà voi được điêu khắc theo cách thức Châu Âu, huy hoàng ừ nhã.

Dĩ nhiên, khiến Cố Tử Mạt kinh diễm, cũng không phải kiến trúc huy hoàng mà ừ nhã này, mà là một hàng dài đang xếp hàng ở bên ngoài nhà hàng.

Có rất nhiều người đang xếp hàng, đội ngũ thật dài, hàng người xếp dọc theo gần như một con đường, cũng tạo nên một phong cảnh trên con đường

này.

Cố Tử Mạt râu rĩ, "Nhất định phải là nơi này sao? Hàng dài như vậy, phải đợi tới khi nào?"

Lục Duật Kiêu cười cười, "Em muốn chờ hay không muốn chờ?"

Cô hơi ngạc nhiên, anh không nói là đi hay ở, mà nói có muốn đợi hay không, điều này, chẳng phải là muốn hay không, hoàn toàn nằm trong sự khống chế của anh hay sao? !

Nghi ngờ nhìn anh vài lần, cô u oán nhìn hàng người dài dằng dặc, "Em cũng không phải nhà hàng này thì không được, nếu nhất định ở nhà hàng này, thì đương nhiên em không muốn chờ rồi."

Người đàn ông nghe xong, mắt hồ ly nhú lại, cười nói, "Xếp hàng cũng có niềm vui thú, càng có thể gia tăng cảm giác mong đợi."

Cô che bụng, "Bụng em đói kêu vang rồi, cảm giác mong đợi của em bây giờ, toàn bộ là đến từ bụng, mà không phải đến từ đầu lưỡi."

Anh nghe xong, nhếch môi khẽ cười, "Sao không nói sớm, vậy bây giờ đi theo anh."

Anh đưa cô đến một chỗ, đi vào từ cửa bên không bắt mắt.

Quản lý vừa thấy anh, liền cung kính khom người, dẫn bọn họ đến trước một cái bàn cách một tấm màn vải, ân cần kéo ghế kiểu dáng cổ điển vừa dày vừa nặng ra giúp bọn họ, lúc này mới kéo rèm cửa ra.

Theo quản lý kéo tấm màn vải ra, cô nhìn vào đại sảnh rộng rãi.

Mà vị trí hiện tại của cô, là một góc an tĩnh trong đại sảnh, có thể hạn chế sự làm phiền tối đa, còn có thể nhìn được toàn cảnh đại sảnh, thật sự là một vị trí tốt cao cấp.

Không phải xếp hàng, còn có thể chiếm được vị trí tốt như này, thật là khiến người ngạc nhiên.

Người quản lý vừa đi, Cố Tử Mạt nhanh chóng ngồi xuống, cầm thực đơn, thấy trên thực đơn biểu thị ‘ Nhà hàng không nhận đặt trước ’ , lại nhìn hàng người dài dằng dặc ngoài cửa.

Không khỏi che giấu nội tâm kinh ngạc, đè thấp âm thanh hỏi, "Nhiều người xếp hàng như vậy, nơi này lại không nhận đặt trước, anh làm thế nào vậy?"

Lục Duật Kiêu nhìn chung quanh, thần thần bí bí, "Thật muốn biết?"

Cố Tử Mạt đã nổi lên lòng hiếu kỳ, dĩ nhiên gật đầu.

Lúc này hai người ngồi đối mặt nhau, anh nghiêng người về phía trước, ngoắc ngoắc ngón tay với cô, ý bảo cô tiến gần lại, "Anh nói hôm nay là ngày kỷ niệm ngày cưới của chúng ta, vợ anh lại đặc biệt thích nơi này, bọn họ liền đồng ý."

Cô không nhịn được đỡ trán, "Chúng ta mới kết hôn không bao lâu."

Lục Duật Kiêu không nhịn được cười, "Đùa em thôi."

Nói xong, trà bánh liền được đưa lên, Cố Tử Mạt nghi ngờ, nghĩ thầm còn chưa có chọn món mà.

Trên kệ đựng điểm tâm ba tầng bằng bạc tinh xảo, men theo đường tròn sứ trắng noãn từ dưới lên trên khám lên đường viền hoa màu xanh, vàng, bạc, đặt các loại bánh ngọt , mùi thơm tràn ngập.

Rõ ràng Lục Duật Kiêu rất quen thuộc, anh đang dùng cái muỗng bằng sứ khuấy ly trà, không phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Trạng thái của anh hết sức thả lỏng, cử chỉ tự nhiên ưu nhã, hoàn toàn là phong cách quý tộc, dẫn đến không ít ánh mắt của mọi người hướng về bên này.

Bị nhiều người không quen nhìn chăm chú như vậy, cô hơi lúng túng, vì vậy học theo dáng vẻ của anh, an tĩnh uống trà.

Lục Duật Kiều nhìn cô cười, "Thế nào."

Cô xoay xoay ly trà, "Cái này là đồ sứ Tiffany, em thấy mình phải dùng cẩn thận mới được, nếu không vỡ làm vỡ, tiền lương tháng này cũng không đủ để bồi thường."

"Em đưa ông xã tới, đương nhiên sẽ do ông xã bồi thường giúp em rồi." Tâm tình của anh khá tốt, đưa tay lấy một miếng bánh xốp nướng, phết lên một lớp mứt hoa hồng cùng bơ sữa Đức, đưa cho cô, "Không phải nói dối bụng sao? Mau ăn đi."

Cô tò mò cầm lên, vẫn còn nóng, chắc vừa mới nướng xong, thơm nức mũi, cắn một cái, hàm răng lưu hương, hương vị ngọt ngào du dương trong miệng, cô kìm lòng không được nhếch mép một cái.

Anh nhìn cô ăn, vẫn luôn giới thiệu các loại cho cô, mãi cho đến cuối cùng, bản thân cũng hoàn toàn không ăn cái gì.

Sau khi ra ngoài, anh hỏi, "Giờ đi ăn tối ở đâu?"

Cô vội vàng khoát khoát tay, "No quá rồi ăn không nổi nữa, nếu ăn nữa, chắc chắn sẽ no căng bụng, no quá sẽ mập, mập lên sẽ không ưa nhìn nữa, chắc chắn Nhất Đóa sẽ ghét bỏ em." Nghĩ đến tiết mục quảng bá sản phẩm mới của công ty, lại có loại cảm giác áp lực khó lường.

Cô than phiền một tràng xong, ngay sau đó mới nhớ tới mới vừa rồi, anh cũng chưa ăn gì, vội bừng tỉnh hiểu ra nói: " Ôi chao, em quên, anh chưa có

ăn, anh muốn đi đâu, em đi với anh."

Anh nhìn giác vể hậu chi hậu giác của cô, bật cười ôm eo của cô, nói: "Anh không đói bụng, bây giờ trở về khách sạn, hay là đi dạo phố cùng em?"

"Vậy thì về khách sạn thôi." Mấy ngày nay anh không có ở đây, cô cũng thường đi dạo phố một mình, cho nên hiện tại không quá có hứng thú.

.....

Trở lại khách sạn, hai người cùng chiếm cứ ghế sofa, cô nghiên cứu giấy tờ về điều hương của cô, anh xem tạp chí kinh tế của anh, trên một mặt ý nghĩa nào đó, cũng coi như là có sự nhất trí trong hành động rồi.

Cô xem mệt mỏi, vừa bỏ giấy tờ về điều hương lên bàn, trong lúc lơ đãng liền quét đến quyển tạp chí vừa xem lúc chiều.

Bệnh viện! Lục Duật Kiều! Ninh Uyển!

Không thể không nói, bởi vì liên quan đến anh, lòng hiếu kỳ của cô giống như loài cỏ dại trời dậy, cô cầm điện thoại di động lên, không tự chủ nhập mấy từ then chốt ở khung tìm kiếm ‘ tin tức ’, chú ý đến những chuyện xảy ra tiếp sau đó.

Ninh Uyển đã trả lời, nói là đêm khuya vô tình gặp một công tử giàu có!

Ngón tay Cố Tử Mạt, dừng ở hai chữ ‘ đêm khuya ’, nghĩ thầm Ninh Uyển thật là cao thủ lảng xê, dù là giải thích, cũng muốn giấu đầu hở đuôi che lên một tầng ‘ mập mờ ’.

Hiện tại cô cũng không hiểu, rốt cuộc Ninh Uyển giải thích ở chỗ nào, hay là đang thúc đẩy sự tình phát triển, gia tăng độ chú ý !

"Đang xem gì vậy?" Lục Duật Kiêu thấy cô mất hồn, đưa người lại gần, đúng lúc nhìn thấy ‘ trang tìm kiếm ’ của cô.

Cố Tử Mạt thấy bị anh phát hiện, không biết nên trả lời anh như thế nào, vì vậy cúi đầu, không nói gì .

Mi tâm Lục Duật Kiêu từ từ nhú lại, bỗng buông lỏng tay cô ra, giữ chặt bả vai của cô, "Nếu như em muốn biết, vậy thì anh nói cho em biết, những tin tức này đều là viết linh tinh, anh đi thăm Yên Nhiên , không có một chút liên quan gì với Ninh Uyển cả."

Lông mi của Cố Tử Mạt run rẩy, sau đó nâng mắt lên, nhìn thẳng vào mắt anh, "Đêm khuya đi thăm Lâm Yên Nhiên?"

Cô dùng câu nghi vấn, ý nghĩa trong câu hỏi này, đã là không cần nói cũng biết.

Người đàn ông thở nhẹ một hơi, "Chỉ là thăm hỏi một chút, sẽ không qua đêm ở đó."

Ánh mắt của anh chuyên chú, cô không tìm được một chút vẻ mặt giấu đầu hờ đuôi nào.

Trong lòng Cố Tử Mạt lộn xộn, phụ nữ đều ích kỷ, nếu như Lâm Yên Nhiên thật sự là em gái có cùng huyết thống với anh, vậy thì cô có thể bỏ hết công việc, đến chăm sóc cô ấy thay anh.

Nhưng Lâm Yên Nhiên không phải là em gái của anh, còn bị bên ngoài công nhận là, là vợ chưa cưới của Lục Duật Kiêu nữa!

Rất buồn cười , một người đàn ông đã kết hôn, còn bị người ngoài ép cho một người vợ chưa cưới nữa.

Như vậy, trong số những người ép Lục Duật Kiêu, cũng phải có cái cô Lâm Yên Nhiên này rồi, một cô gái chưa chồng bình thường, là cực kỳ coi trọng danh tiếng của mình.

Mà Lâm Yên Nhiên, cũng chưa từng phủ nhận lời đồn đại chồng chưa cưới vợ chưa cưới với Lục Duật Kiêu, như vậy, Lâm Yên Nhiên có phải rất vui mừng với loại lời đồn đại này hay không, đối với Lục Duật Kiêu, cũng không phải chỉ thuần túy là tình cảm anh em? !

Mặc dù cô không nói gì, nhưng Lục Duật Kiêu tìm được rất nhiều cảm xúc trong ánh mắt của cô, anh than nhẹ một tiếng, "Tử Mạt, nếu em còn có nghi vấn, thì cứ chủ động hỏi anh, không cần tự mình suy đoán, cũng không cần nghe người khác nói lung tung."

Nghe lời của anh, trong lòng của Cố Tử Mạt, liền vụt dậy lên một ngọn đuốc.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 141: Qua Đêm?

Lời nói vừa rồi của Lục Duật Kiều, ngoài mặt là đang suy nghĩ cho cô, đang thân thiện đề nghị với cô, trên thực tế vào trong tai cô, lại trở thành anh đang chỉ trích cô.

Chỉ trích cô xem những thứ tin tức lung tung lộn xộn này, suy nghĩ linh tinh thị phi phi trong đó!

Cô nhìn điện thoại trong lòng bàn tay mình, tức giận vứt sang một bên, nhìn thẳng anh, "Anh xác định anh sẽ nói lời nói thật chứ? !"

"Anh sẽ." Anh dẫn lòng lại, ánh mắt chuyên chú mà khẩn thiết.

"Đầu tiên nói đến việc anh muốn chuyển Lâm Yên Nhiên về bệnh viện trong nước, người nhà của cô ấy biết không? Có cùng theo về nước chăm sóc cô ấy sao?"

Lục Duật Kiều nói, "Trên thực tế quan hệ huyết thống, thì Yên Nhiên đã không còn người nhà chính thức gì đó rồi, theo tình hình thực tế mà nói, thì người nhà họ Lục chính là người nhà của cô ấy, nhưng người nhà họ Lục ở nước Mỹ, hoàn toàn không giúp gì được. Lần này Yên Nhiên về nước là vì điều dưỡng, một mặt chờ đợi có thận thích hợp, đúng lúc anh lại đang ở bên này, không thể làm gì khác hơn là tổn tâm tư hơn chút."

"Anh chỉ hao chút tâm tư thôi sao? Không phải đâu, nói một cách khác, thật ra thì anh đang toàn quyền phụ trách tất cả mọi việc của Lâm Yên Nhiên ở trong nước." Cố Tử Mạt không nhịn được bám vào lời nói của anh, hỏi ngược lại.

Lục Duật Kiều nghe câu hỏi sắc bén của cô, hơi nhú lông mày, "Tử Mạt, em không cần nghĩ quá nhiều, anh và Yên Nhiên không có gì, cho dù là anh phụ trách mọi việc của cô ấy ở trong nước, cũng không thể nói rõ cái gì cả, đây chỉ là người nhà yêu quý nhau mà thôi."

"Người nhà?" Nghe được hai chữ như vậy, gai trên người Cố Tử Mạt theo bản năng dựng lên, "Anh là loại người nhà nào của cô ấy, anh lấy thân phận gì phụ trách mọi việc của cô ấy, là anh trai, hay là chồng chưa cưới? Ha ha, anh trai và chồng chưa cưới, đều là người nhà!"

Cô ghét nhất người đàn ông này lập lờ nước đôi với cô, cô ghét người đàn ông này đặt tâm tư trên người Lâm Yên Nhiên, cô ghét anh chăm sóc Lâm Yên Nhiên không ngừng không nghỉ như vậy!

"Tử Mạt, anh nhớ là anh đã giải thích nguyên nhân hậu quả cho em rồi, anh không phải chồng chưa cưới của Yên Nhiên, những cái đó chỉ là tin đồn không có căn cứ cùng lời nói bóng gió mà thôi. Anh vẫn coi cô ấy như em gái, anh sắp xếp mọi việc giúp cô ấy, đương nhiên với thân phận anh trai của cô ấy rồi."

Cố Tử Mạt cắn môi, bởi vì nhìn đến trong mắt anh sự mệt mỏi, cùng không kiên nhẫn chột lóe liền biến mất.

Thậm chí, ở trong lời nói của anh, cô cũng nghe được sự không kiên nhẫn của anh.

Anh nói, anh đã từng giải thích nguyên nhân hậu quả. Trong tiềm thức, là anh ghét bỏ cô không nhớ rõ sao? !

Vào những lúc hai người xích mích, sẽ ác liệt nhất, cực đoan nhất là suy đoán nội tâm của đối phương, Cố Tử Mạt cũng không ngoại lệ.

Lúc ban đầu, cô cũng không muốn gây sự, giống như một người đàn bà chanh chua mắc chứng tâm thần, nhưng theo tình hình phát triển của sự

việc, cô càng ngày càng không chịu theo sự khống chế của bản thân.

Người đàn ông này quá trân quý, trân quý đến mức để cho cô coi anh là duy nhất.

Người đàn ông này đối với cô quá quan trọng, quan trọng đến mức, cô đối với anh, chính là lo được lo mất.

Mà Lâm Yên Nhiên cùng những năm tháng thanh mai trúc mã của anh, là một cái gai trong lòng cô.

Trước kia cô cũng từng nói, thời gian cô và anh quen biết tìm hiểu nhau quá ngắn, mà Lâm Yên Nhiên, lại có được hơn một nửa thời gian trogn cuộc đời anh.

Chắc chắn Lâm Yên Nhiên càng quen thuộc với anh hơn, quen thuộc mỗi một nụ cười, mỗi tiếng nói cử động của người đàn ông này hơn, Lâm Yên Nhiên khẳng định biết anh thích ăn món ăn của nước nào, thích mặc quần áo màu gì, thích đi nhà hàng phong cách nào.

Cũng giống như buổi trà chiều lúc chạng vạng tối nay, nếu như là Lâm Yên Nhiên đi cùng anh, khẳng định hiểu được tại sao anh lại lựa chọn quán trà đó, cũng sẽ hiểu biết rõ tại sao anh lại có thể có nhiều quyền ưu đãi như vậy, lại càng sẽ đưa cho anh loại trà bánh mà anh thích, cũng không để cho anh ăn không được bao nhiêu đồ như vậy!

Cứ nghĩ như vậy, buổi trà chiều này, đã hoàn toàn không còn mỹ vị như lúc đó nữa, chỉ có sự châm chọc đối với cô!

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy khổ sở lại mất mát.

Lục duật kiều thấy cô nhắm mắt, mở miệng, nhưng không nói gì, ngược lại cúi đầu hôn cô, môi dừng lại ở chiếc cằm trơn bóng mượt mà khéo léo của cô, mang theo sự lấy lòng rất rõ ràng.

Cố Tử Mạt mở hai mắt ra, đối diện với đôi mắt đầy dịu dàng của anh.

Cô nghe thấy anh nói, "Anh biết rõ em đang lo lắng cái gì, anh bảo đảm, đợi cho sức khỏe của cô ấy khá hơn một chút, thì anh sẽ không tiếp xúc quá nhiều với cô ấy nữa, như vậy có thể sao? Tử Mạt, anh cũng cần em hiểu cho, dù sao sức khỏe của Yên Nhiên cũng không tốt, bây giờ cô ấy lại một mình ở trong nước, chỉ có anh có thể dựa vào."

Trong nội tâm Cố Tử Mạt sôi trào, chân mày càng nhíu sâu hơn, đầy bụng đều là uất ức.

Em cũng chỉ có anh có thể dựa vào thôi, sao anh lại không suy nghĩ cho em một chút chứ!

Lâm Yên Nhiên ở nơi đất khách quê người, hiện tại em một mình ở Hongkong, cũng đang ở nơi đất khách quê người đây!

"Đàn ông các anh có phải đều thích cô gái nhu nhu nhược nhược, kiểu như em Đại Ngọc, Lâm Yên Nhiên hay không!" Cô nghe anh từng câu đều một nhắc tới sức khỏe Lâm Yên Nhiên không tốt, lòng đầy phần uất.

Anh ngẩn ra, ngay sau đó lắc đầu, mặt vùi vào cổ của cô, một lát sau, giọng nói buồn buồn trầm thấp truyền ra, "Đừng nghĩ như vậy. Tử Mạt, cô lẽ em có thành kiến với Yên Nhiên, nhưng Yên Nhiên đối với em, ngược lại có cảm giác rất mong đợi, trước kia, anh vẫn có đề cập đến em với Yên Nhiên, cô ấy còn nói rất muốn gặp em. Xin em đừng trước khi chưa gặp mặt cô ấy thì đã chán ghét cô ấy được không? Đối với anh mà nói, Yên Nhiên cũng coi như là người nhà của anh, nếu hai người chung sống với nhau thật tốt, sẽ giống như là chị em gái vậy."

Cô nghe xong lời của anh, phản ứng đầu tiên là, cô mới sẽ không làm chị em gái với Lâm Yên Nhiên, nhưng chờ tiêu hóa hết lời nói vừa rồi của anh, cô không khỏi chần động, giật mình nhìn anh, hỏi, "Anh vẫn luôn ở trước mặt cô ấy, nhắc tới em sao?"

"Ừ." Người đàn ông gật đầu, đôi một tư thế ôm cô vào lòng, "Anh từng kể với cô ấy chuyện cũ của chúng ta, cô ấy cũng cảm thấy rất tuyệt, lần trước còn hỏi anh, bây giờ em sống như thế nào."

Nói xong, anh khẽ hôn lên đỉnh đầu của cô, giống như cưng chiều một đứa bé vậy.

Cố Tử Mạt không nói gì, trong lòng cô, đột nhiên có loại cảm giác quanh co khúc khuỷu.

Nếu Lục Duật Kiêu đã nhắc tới cô với Lâm Yên Nhiên, Lâm Yên Nhiên lại tỏ thái độ quan tâm đến cô như vậy, vậy thì Lâm Yên Nhiên đối với Lục Duật Kiêu, cho dù có cái loại ý niệm đó, cũng sẽ đánh mất thôi.

Xem ra là do cô suy nghĩ nhiều.

"Tử Mạt, ngày mai anh phải về rồi." Lục Duật Kiêu nhìn cô an tĩnh lại, trầm ngâm trong chốc lát, mới nói, "Chuyến bay của Yên Nhiên tối nay đã đến, anh muốn đến bệnh viện bố trí trước cho cô ấy."

Trên thực tế, anh muốn chạy trở về, một phần rất lớn, vẫn là vì Cố Trinh Trinh.

Cố Trinh Trinh bị Bùi Dực kéo về nước, hiện tại Lâm Yên Nhiên lại trở lại trong nước, nếu Cố Trinh Trinh lại dùng thủ đoạn một lần nữa tới gần Lâm Yên Nhiên, thì mọi chuyện sẽ càng rối loạn. Vì thế, anh phải sớm sắp xếp mới được!

Cố Tử Mạt cắn môi, trầm mặc không nói .

Thấy cô như thế, anh nhỏ giọng than thở, "Yên tâm, anh chỉ phải đi mấy ngày mà thôi. Chờ sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, anh lại đến bên này cùng em."

Cố Tử Mạt giữ mắt xuống, khóe miệng kéo ra một tia đùa cợt, "Anh cứ vội vàng chạy tới Hongkong cùng với em như vậy, em cho là anh thật sự nhớ em, thì ra chỉ coi việc đến thăm em là một nhiệm vụ để hoàn thành, bởi vì anh lại phải trở về theo giúp một người khác ngay, cho nên sợ em sẽ mất hứng phải không? Anh muốn làm lấy lệ với em, phải hay không?"

Cô bị ai nghĩ, thì ra, anh chỉ coi việc ở bên cạnh cô là một nhiệm vụ.

Theo Logic của anh, anh đặt Lâm Yên Nhiên ở vị thứ nhất, mà vợ của anh, thành vị trí thứ hai trong lòng anh.

Lục Duật Kiều cau mày, giọng nói đầy nghiêm túc, "Tử Mạt, em có biết hay không, em vẫn đang suy nghĩ lung tung?" Sinh ra ở nhà họ Lục, anh cũng biết lực sát thương của những tin tức vô căn cứ, cùng với những lời đồn kia, anh không muốn làm cho cô bị thương tổn vì những lời đồn kia.

Anh hơi đè thấp giọng nói xuống, lại làm lòng cô run lên.

Mặc dù cô vẫn nằm trong ngực anh, trên người còn có nhiệt độ trong ngực anh, nhưng cô lại cảm thấy cả trái tim đều kết băng.

Cô mơ hồ ý thức được vài thứ. Theo tính tình trước kia khi cô còn ở nhà họ Cố, cô vốn dĩ sẽ không đến mức sẽ bùng nổ ngay như vậy, nhưng bây giờ, Cố Tử Mạt đã không phải là Cố Tử Mạt sống trong bóng tối ở nhà họ Cố nữa rồi, cô sẽ không uất ức bản thân mình, sẽ không ầm nẫn không biểu đạt, cô đã biết nghe tiếng lòng của mình!

Hiện tại, cô cảm thấy người đàn ông này đang qua loa tắc trách, qua loa với cô, như vậy thì cô nhất định phải nói ra!

Nếu trong lòng đã không còn ấm áp vì anh nữa, vậy thì cô không thể tiếp tục ở lại nữa, Cố Tử Mạt yên lặng rút lui khỏi trong lòng anh, hạ mi thuận mắt, không nói gì nữa.

Nhưng Lục Duật Kiều cũng không có tức giận như cô nghĩ, sự thấp thỏm của cô bị anh nhìn rõ trong mắt, chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

Anh có chút không biết bây giờ tâm tư của Cố Tử Mạt là gì.

Cố Tử Mạt trước kia, sẽ cố ý xa lánh cùng người chung quanh, lại có thể từng bước một đến gần tim của anh. Mà Cố Tử Mạt hiện tại, không muốn đến gần anh, ngược lại đi chú ý những tin tức loạn thất bát tao này, điều này làm cho anh rất đau lòng.

Nhưng khổ nỗi, trước mắt anh lại không hề có phương pháp phá giải.

Cố Tử Mạt đưa tay cầm lại điện thoại di động, đi về phía phòng ngủ, đi tới cửa phòng ngủ, cô xoay người lại, nói với anh, "Vậy anh đi đi, em không muốn ngăn cản anh, cho em thời gian, em cũng cần thời gian suy nghĩ."

Không đợi anh trả lời, cô liền xoay người lại, khép lại cửa phòng, gửi một tin nhắn cho Diệp Nhất Đóa.

----- lời ngoài mặt -----

———

Giống như là bộ phim 《 đã không còn hiểu anh 》 vậy, giữa vợ chồng, đã sinh ra sự ngăn cách trong trao đổi. Bởi vì, Lục Duật Kiều và Cố Tử Mạt quá bận rộn, bị quá nhiều chuyện xảy ra trong cuộc sống vợ chồng quẩn lầy.

Chỉ cần tìm đúng điểm mấu chốt, hoặc là bọn họ nghỉ ngơi một chút, thì có thể khôi phục như trước rồi. Sẽ rất nhanh đến style ngọt ngào rồi.
O(n_n)O ha ha ~

Đại cương đã sửa sang lại một cách tinh tế rồi, dự tính đầu tháng sau sẽ kết thúc.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 142: Đến Bệnh Viện, Giành Lại Chồng!

Nhà hàng Ốc biển vốn dĩ có tiếng là một nhà hàng duy nhất lấy ốc làm chủ đề và nguyên liệu chính của nhà hàng, đập vào mắt đều là đủ các loại ốc biển quen thuộc cũng như chưa bao giờ biết đến, khắp nơi đều có thể thấy được những chiếc tủ trưng bày, ngược lại không giống như một nhà hàng, càng giống như viện bảo tàng hơn.

Mà lúc này, cô và Diệp Nhất Đóa ngồi ở một chiếc có hình đèn thủy tinh, dọc theo đèn thủy tinh treo một vòng ốc Phượng Hoàng lớn nhỏ giống nhau, vỏ ốc và ánh đèn cùng chiếu rọi, có một loại nhớ hoa lệ hoài cổ.

Vậy mà, không hòa hợp cùng loại không khí an tĩnh hoài cổ này chính là, vẻ mặt kích động của Diệp Nhất Đóa.

Diệp Nhất Đóa thao thao bất tuyệt nói những chuyện lý thú cùng bát quái cô ấy gặp phải trong thời gian cô không có ở đây, nhưng từ đầu đến cuối cũng không nghe được một lời hồi đáp từ Cố Tử Mạt, thế mới biết là cô đang không yên lòng.

Điều này làm cho Diệp Nhất Đóa hết sức thất bại, cô nhìn Cố Tử Mạt ngồi đối diện đang cầm một ly sữa chua, đưa tay sang, vỗ vỗ lên mặt bàn bên phía cô, hất hàm, bất mãn chu môi nói, "Wey wey Wey, chị có nghe hay không thế, như vậy rất không tôn trọng em, em muốn tức giận."

Lúc này Cố Tử Mạt mới hồi hồn, ngẩng đầu lên, chống lại khuôn mặt nhỏ nhắn đầy sức sống của Diệp Nhất Đóa.

Ngoắc môi tỏ vẻ thật xin lỗi, chọc chọc đèn thủy tinh trên đỉnh đầu, "Vừa rồi chị đang đếm, phía trên treo bao nhiêu ốc biển, xin lỗi xin lỗi, em

nói tiếp đi, bây giờ chị sẽ nghiêm túc nghe."

Sau khi Lục Duật Kiều đi rồi, cô cũng không tiếp tục ở lại Hongkong, mà nhanh chóng trở lại, do Diệp Nhất Đóa đón gió tẩy trần cho cô.

Về phần vì sao vừa rồi cô không yên lòng, mấu chốt đương nhiên là ở trên người Lục Duật Kiều rồi.

Diệp Nhất Đóa bĩu môi, tự chỉ vào hai mắt, "Chị cho là em mắt mù sao, vừa rồi ánh mắt của chị đều rời rạc, làm sao đếm ốc biển được chứ, nói mau, có phải chị gặp phải chuyện phiền lòng gì hay không, nói ra đi, em sẽ nghĩ biện pháp giúp chị."

Nghe tiếng, đối diện với ánh mắt quan tâm của Diệp Nhất Đóa, cô cố kéo ra một nụ cười, lắc đầu, "Không có gì, em không cần nghĩ lung tung."

Nhưng Diệp Nhất Đóa đâu có dễ bị lừa như vậy, suy nghĩ một chút, hỏi, "Có phải có liên quan với Lục Duật Kiều hay không? Nhìn theo kinh nghiệm của em, thì những cậu ấm con nhà giàu này đều không đáng tin, mỗi người đều giống như Diệp Cần Hành vậy, thích chơi trò bội tình bạc nghĩa, không có một cái là chính nhân quân tử, haiz, cố tình dì Mạnh nhà họ Lục kia lại nhiệt tình giới thiệu các loại công tử nhà quyền thế cho em như vậy, em đều không thể tiếp nhận được."

Diệp Nhất Đóa chán nản nói đến chuyện làm bản thân bất đắc dĩ, lại than thở một tiếng.

Cố Tử Mạt nghe được Diệp Nhất Đóa nhắc tới chuyện giới thiệu đối tượng, liền nghĩ ngay đến Hứa Ngộ, cô uống một ngụm sữa chua, ra vẻ như là trong lúc vô tình nhắc tới vậy, mở miệng hỏi, "Em không phải là có bạn trai rồi sao, chính là cái anh chàng Hứa Ngộ đó, sao có thể vẫn bị giới thiệu đối tượng để quen biết chứ?"

"Em cũng không biết, dì Mạnh đó thật kỳ kỳ quái quái, em cũng đã nói cho dì ấy rồi, em đã có bạn trai, nhưng dì ấy vẫn không ngừng giới thiệu những người được gọi là —— thanh niên tài tuấn cho em!" Diệp Nhất Đóa nói xong, phìền não lắc lắc đầu, cuối cùng nói dứt khoát, "Em vẫn cảm thấy, sao dì ấy lại quan tâm đến chuyện của em như vậy, nhất định là ăn no không có việc gì làm!"

Cố Tử Mạt nghe được câu cuối của Diệp Nhất Đóa, khóe miệng giật giật, khuyên giải, "Bác cha chú quan tâm đến con cháu, hợp tình lý, em được mọi người quan tâm, nên cảm thấy ấm áp mới đúng."

Nói đến cuối, giọng nói của cô yếu đi rất nhiều, lờ mờ cảm thấy, mắt mũi có cảm xúc cô đơn đang chảy ra ngoài.

So sánh với Diệp Nhất Đóa ‘ đang ở trong phúc mà chẳng biết ’, đúng lúc cô lại ngược lại.

Cuộc sống ở nhà họ Cố, không có ai quan tâm đến cô, ngay cả đám cưới của cô, cũng không có lấy một ai chúc phúc.

"Vậy thì chị sai lầm rồi, điều này không thể trách em được, dì Mạnh thật sự quá kỳ quái, từ lần đầu tiên gặp em, dì ấy đã nói rất hợp ý với em, còn nói muốn nhận em làm con gái nuôi nữa, chẳng qua em từ chối, làm con gái nuôi của Lục Hoài Nam, cũng không phải là một chuyện tốt, huống chi, trước kia, em còn có thù oán với Lục Duật Kiêu nữa." Nghĩ đến việc cô phá hủy vườn hoa Tulip của Lục Duật Kiêu, cô không khỏi ngượng ngùng sờ lỗ mũi một cái.

Cố Tử Mạt bị bắt được câu chữ trong lời nói của Diệp Nhất Đóa, nường mảy, mặt lộ vẻ nghi ngờ.

Diệp Nhất Đóa vuốt lỗ mũi, chú ý tới vẻ nghi ngờ trong mắt Cố Tử Mạt, lập tức giải thích cho cô, "Dì Mạnh chính là đương gia chủ mẫu — Mạnh Nhụy, vợ hai của Lục Hoài Nam, cũng chính là mẹ kế của Lục Duật Kiêu.

Rất dễ hiểu, nhưng nghe đồn đãi thì là kẻ thứ 3 thượng vị, còn trên thực tế, thì em cũng không rõ ràng lắm ."

Nhắc tới kẻ thứ 3 thượng vị, Diệp Nhất Đóa liền tràn đầy cảm khái, trong đầu có cái gì đó lướt qua, bất giác cô toét miệng cười, trừng mắt nhìn sang Cố Tử Mạt, "Tử Mạt, chị nói xem, rốt cuộc thì kẻ thứ 3 lợi hại hơn, hay là chính cung có vẻ lợi hại hơn đây?"

"Vẫn là chính cung tương đối lợi hại thôi." Cố Tử Mạt theo bản năng liền nghĩ đến ‘ Cố phu nhân ’, giả ngây giả dại, giấu tài vài chục năm, lừa gạt được ánh mắt của tất cả mọi người, một Cố phu nhân như vậy, sẽ phải là người thắng cười đến cuối cùng.

Nghĩ đến Cố phu nhân cùng Cố Trình Đông, theo bản năng cô muốn dùng di động tìm hiểu tin tức, quả nhiên nhìn đến tin tức ‘ Cố phu nhân nghịch tập kích ’ trên trang kết quả, mà những thông tin liên quan cũng rơi vào đáy mắt của cô.

‘ Cố phu nhân ’ hạ chiến thư với Cố Trình Đông, thế như chẻ tre, cũng tuyên bố trong vòng ba năm sẽ thôn tóm ‘ Cố thị ’.

Mà nhà họ Hà, đã tuyên bố phá sản, gần đây đang bị kiểm toán sổ sách chứng từ.

Sống có khúc người có lúc, câu nói này, tóm lại là không có sai.

Nghĩ tới đây, cô không khỏi than nhẹ một tiếng.

Diệp Nhất Đóa thấy Cố Tử Mạt cúi đầu nhìn điện thoại di động, còn than thở một tiếng như vậy, liền tự hiểu thành cô đơn, không khỏi lên tiếng, lại hỏi cô, "Có phải có liên quan đến Lục Duật Kiêu hay không?"

Tay Cố Tử Mạt đang cầm điện thoại di động hơi cứng lại, "Tại sao hỏi như thế?" Diệp Nhất Đóa vừa hỏi liền đúng chuẩn, làm cho cô có chút bó

tay hết cách.

"Đoán thôi, chẳng qua em tin em đoán cũng đúng 8, 9 phần mười. Chị xem, Lục Duật Kiêu cùng Ninh Uyển lên trang bìa các báo, hơn nữa em còn nghe dì Mạnh nói nói, Lâm Yên Nhiên đến một bệnh viện tư nhân ở chỗ chúng ta để điều dưỡng, một ảnh hậu, lại thêm một người vợ chưa cưới nữa, nhất định chị sẽ cảm thấy bốn phía đều là địch. Phụ nữ mà, cảm giác khủng hoảng, sẽ thần hồn nát thần tính, một khi thần hồn nát thần tính, thì sẽ không vui, làm cái gì đều không có hứng thú, như chị chính là như vậy."

Cố Tử Mạt cup mắt, không cách nào phủ nhận.

Ngày trước sao cô không phát hiện ra, ánh mắt của cô nhóc này lại sắc sảo như vậy chứ.

Cô không còn lời nào để nói, chỉ cải chính cách nói của Diệp Nhất Đóa, "Anh ấy và Lâm Yên Nhiên, không phải quan hệ vợ chồng chưa cưới."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 143: Đến Bệnh Viện, Giành Lại Chồng!

"À?" Diệp Nhất Đóa giật mình thét chói tai, "Bọn họ đã giải trừ loại quan hệ đó rồi?"

"Có thể nói là như vậy." Theo ý tứ của Lục Duật Kiêu, anh ấy và Lâm Yên Nhiên chưa từng có loại quan hệ kia.

"Đó không phải là rất tốt sao! Tại sao chị còn có thể không vui chứ?" Diệp Nhất Đóa lại tiếp tục hỏi, vừa hỏi xong, trong lòng cô cũng có đáp án, lập tức liền bật thốt lên, "Có phải bởi vì Lâm Yên Nhiên tà tâm không chết hay không, mượn lý do sức khỏe không tốt, chiếm lấy Lục Duật Kiêu, Lục Duật Kiêu sẽ không có cách nào khác ở bên cạnh chị? !"

Cố Tử Mạt khẽ gật đầu, khóe mắt tràn đầy mệt mỏi.

Cô hơi chột dạ nhìn về phía Diệp Nhất Đóa, nói: "Chị cũng không biết có phải mình lòng dạ quá hẹp hòi hay không, nhưng mà chị lại vẫn cứ cảm thấy không an toàn."

Chẳng qua, có thể bởi vì đều là phụ nữ, sau khi Diệp Nhất Đóa nghe xong, phản ứng đầu tiên cũng là giận dữ hỏi, "Tại sao có thể như vậy chứ! Lâm Yên Nhiên không biết hai người đã kết hôn rồi sao? Tại sao cô ấy vẫn cứ chiếm lấy chồng của người khác chứ, quả thực là không biết xấu hổ! Theo em được biết, Lâm Yên Nhiên cùng nhà họ Lục cũng không có chút liên hệ máu mủ nào cả, từ nhỏ cô ấy lớn lên ở nhà họ Lục, ăn, mặc, ở, đi lại đều là nhà họ Lục, bây giờ còn chiếm đoạt Lục Duật Kiêu nữa, cô ấy đang làm gì chứ!"

"Anh ấy nói, anh ấy coi Lâm Yên Nhiên như muội muội mà chăm sóc, dù sao Lâm Yên Nhiên ở trong nước bơ vơ không nơi nương tựa." Nghe Diệp Nhất Đóa đầy cảm phần, Cố Tử Mạt than thở, nói ý của Lục Duật Kiêu cho cô ấy nghe.

Về mặt Diệp Nhất Đóa không dám gạt bừa, "Cái gì mà chăm sóc em gái chứ, anh ra cảm thấy bản lĩnh chăm sóc người khác của mình rất giỏi sao? Phải chăm sóc Lâm Yên Nhiên, mời một nhân viên hộ lý đến là được rồi!"

Cố Tử Mạt không có biện pháp phản bác lời nói của Diệp Nhất Đóa, bởi vì cô ấy nói không có sai.

"Tử Mạt, nếu như là em...em liền trực tiếp gặp Lâm Yên Nhiên, ngả bài trực tiếp với cô ấy, đừng để cho cô ấy luôn lấy sức khỏe làm cái cớ quẩn lấy Lục Duật Kiêu! Đúng rồi, không phải cô ấy đang ở bệnh viện ở đây sao, vậy chúng ta hãy cùng nhau đi gặp cô ấy, đến lúc đó khẳng định Lục Duật Kiêu cũng đang ở đây, chị hãy nắm chắc cơ hội ở cùng với Lục Duật Kiêu, thuận tiện lôi kéo Lục Duật Kiêu về nhà, chị đó, vào thời khắc mấu chốt, nhất định không nên bởi vì tức giận mà không để ý đến Lục Duật Kiêu, cẩn thận tạo thời cơ cho kẻ địch lợi dụng đó!"

Diệp Nhất Đóa hình như vô cùng có kinh nghiệm vậy, giọng nói cũng đầy cảm phần.

Cố Tử Mạt nhìn cô bé, một hồi lâu, xì bật cười, "Nhất Đóa, làm sao em lại có kinh nghiệm như vậy, xem nhiều phim về luân thường đạo lý gia đình sao, chị thấy, em cũng không giống như người sẽ xem loại phim gia đình này."

Mấy ngày không gặp, Diệp Nhất Đóa vẫn là cả người hàng hiệu, trên mặt vẫn là kiểu dáng xinh đẹp tươi trẻ, sức sống bắn ra bốn phía, thanh xuân bức người, dù thế nào đi nữa, đều khó mà liên hệ một cô gái thời thượng với loại phim gia đình phong cách tầm thường với nhau được!

"Chị đừng trêu chọc em nữa." Diệp Nhất Đóa bĩu môi, "Bên cạnh em có nhiều ví dụ lắm, em có rất nhiều bạn bè, sau khi lập gia đình, biết được có cô gái trẻ quần lấy chồng mình, liền tỏ vẻ không vui với chồng, thể hiện tính khí đại tiểu thư, lại vì cái gọi là mặt mũi, chơi trò chiến tranh lạnh với chồng mình, kết quả, chính là đẩy chồng mình đến bên cạnh những người phụ nữ khác!"

Cố Tử Mạt nghe xong, cũng cảm thấy có mấy phần đạo lý, thừa dịp người đàn ông còn chưa phạm sai lầm, phải nhanh chóng kéo người đàn ông đến bên cạnh mình để canh chừng, tránh cho cho người có lòng thừa cơ lợi dụng!

Lúc này, cô liền quyết định nghe theo đề nghị của Diệp Nhất Đóa, tạm thời sẽ không chiến tranh lạnh với Lục Duật Kiêu.

Sau khi hai người dùng cơm xong, cô và Diệp Nhất Đóa cùng đi lấy xe, mới vừa đi được nửa đường, liền nhận được điện thoại của Lục Duật Kiêu.

Thì ra Lục Duật Kiêu đã biết được việc cô đã trở về, cô cũng không làm khó Lục Duật Kiêu, nói cho anh biết mình mới vừa ăn cơm với Diệp Nhất Đóa xong, trước mắt tâm tình coi như không tệ.

Cô bị anh quan tâm hỏi mấy câu, cũng theo bản năng hỏi tình hình của anh, "Bây giờ anh đang ở đâu? Bệnh viện hay công ty?"

"Anh đang ở." Lục Duật Kiêu còn muốn nói gì nữa, lại bị người khác cắt đứt, tiếng âm ỹ biến mất 1 phút, chắc là anh che ống nói để nói chuyện với người khác, chốc lát sau, anh vội vàng nói: " Tử Mạt, anh có chút việc, lát nữa sẽ gọi lại cho em."

Không chờ cô trả lời, anh đã cúp điện thoại, Cố Tử Mạt mím môi, trực giác nói cho cô biết, hiện tại nhất định là anh đang ở bệnh viện.

Hơn nữa, vừa rồi anh bởi vì Lâm Yên Nhiên, bỏ qua cô.

Lần này, cô vẫn là vị trí thứ hai.

Vừa đúng lúc Diệp Nhất Đóa lái chiếc Maserati màu trắng tới, cô mở cửa xe, ngồi vào chỗ ngồi bên cạnh ghế lái, nói ngắn gọn: " Nghe theo em , chúng ta cùng đi bệnh viện, đi đoạt người! Đoạt lại chồng!"

"Tốt! Chị cố gắng lên, em cố động cho chị!"

Xe dừng trước cửa một tiệm bán hoa gần bệnh viện, Cố Tử Mạt nhìn Diệp Nhất Đóa một cái, lập tức hiểu ý, xuống xe, đi qua chọn một bó hoa tươi, ra khỏi cửa tiệm bán hoa, còn đi đến cửa hàng bên cạnh, mua một giỏ trái cây tươi.

Diệp Nhất Đóa nhìn cô xách theo giỏ trái cây, ôm hoa tươi, không nhận được khinh bỉ cô, "Quá tiện nghi Lâm Yên Nhiên rồi, nếu đổi lại là em...em cũng chỉ mua một thứ thôi!"

"Đây là chị muốn để cho cô ấy nhìn một chút, phong thái của chị!" Cố Tử Mạt cãi lại.

Thật ra thì cô mua hai phần, đơn giản là vì sĩ diện, bởi vì Diệp Nhất Đóa cũng biết Lâm Yên Nhiên, nếu Diệp Nhất Đóa đi cùng cô, cũng không thể hai tay trống trơn được.

"Vỗ tay, cái này hay!" Diệp Nhất Đóa nghe lời này, tin là thật, nâng tay đang đặt trên vô lăng lên, thật sự vỗ tay cho cô một cái. Lúc đi tới phòng bệnh, Cố Tử Mạt kín đáo đưa giỏ trái cây cùng hoa tươi trên tay mình cho Diệp Nhất Đóa, "Em cầm giúp chị, như vậy chị sẽ dễ dàng ra oai hơn."

Diệp Nhất Đóa nhếch miệng khẽ cười, đẩy Cố Tử Mạt đi phía trước mình, hoạt bát nói, "Yên tâm đi, có em ở đây, chị cũng đủ oai phong rồi! Đi thôi, chị đi ở phía trước, em đi ở phía sau, em làm người hầu của chị."

Cứ như vậy, Diệp Nhất Đóa ở phía sau, Cố Tử Mạt ở phía trước, hai người tiến về phía phòng bệnh trên tầng của Lâm Yên Nhiên.

Cửa thang máy mở ra, đúng lúc Cố Tử Mạt nhìn thấy Lục Duật Kiêu từ bên kia đi tới.

Giọng nói trầm thấp của người đàn ông lộ ra một vẻ kinh ngạc nhàn nhạt, "Tử Mạt?"

Cố Tử Mạt lôi kéo Diệp Nhất Đóa đi ra thang máy, "Còn có Nhất Đóa nữa."

"Sao em lại tới đây?"

Cố Tử Mạt nói với anh, "Em tới thăm Lâm tiểu thư, lần trước không phải anh nói, giới thiệu bọn em quen biết nhau sao, vậy thì hôm nào không bằng hôm nay thôi."

Lục Duật Kiêu gật đầu một cái, "Có thể. Nhưng mà bây giờ cô ấy mới vừa uống thuốc xong, đã ngủ."

Cố Tử Mạt nghe ra ý tứ trong lời nói của anh, hạ mắt, một hồi lâu mới ngẩng đầu lên, cứng nhắc mỉm cười nói, "Xem ra thật đáng tiếc, nếu không em chờ một lúc vậy, dù sao em cũng không có việc gì, ngồi chờ một lúc vậy."

"Đúng vậy Đúng vậy, chúng tôi có thể đợi ." Diệp Nhất Đóa ở phía sau nhếch miệng phụ họa.

Lục Duật Kiêu gật đầu một cái, ánh mắt quét qua đồ trong tay Diệp Nhất Đóa, đón lấy, sau đó gọi Bùi Dực ra ngoài, "Bùi Dực, Nhất Đóa tới, các người ôn chuyện một chút."

"Chết." Diệp Nhất Đóa nhìn Bùi Dực đi ra từ trong phòng bệnh, gần như nghẹn họng nhìn trân trối, xô đẩy Cố Tử Mạt một chút, liền nói, "Ai nha, em đi trước, không cùng chị nữa, một mình chị chiến đấu, cũng có thể thắng!"

Nói xong, không đợi Cố Tử Mạt nói gì, đã chạy mất.

Lục Duật Kiều cho Bùi Dực một ánh mắt, Bùi Dực liền đuổi theo, lúc Bùi Dực chạy qua người Cố Tử Mạt, rõ ràng Cố Tử Mạt lại nghe đến, lời đánh giá kinh điển của Bùi Dực đối với cô, "Con riêng!"

Thấy Diệp Nhất Đóa cùng Bùi Dực vào thang máy, lúc này Lục Duật Kiều bỏ giỏ trái cây cùng hoa tươi trong tay xuống, bỗng nắm lấy tay của cô, nắm thật chặt.

Cố Tử Mạt ngẩn người, hai gò má đỏ lên, ánh mắt nhìn về phía cửa phòng bệnh, nhỏ giọng nói, "Gì đến mức." Gì đến mức vội vã như vậy, giỏ trái cây cùng hoa tươi cô chọn lựa cũng bị anh làm hỏng rồi!

"Sao đột nhiên trở về, cũng không có nói cho anh biết, thật ra thì chúng ta có thể cùng nhau trở về." Anh hôn trán của cô, hỏi chuyện cô bỗng nhiên trở về.

Cô không yên lòng nói: " Xử lý xong chuyện mua nguyên liệu, nên trở về, không có gì."

"Két ——", cửa phòng bệnh bị người từ bên trong mở ra, một y tá che kín nửa khuôn mặt đi ra, dáng người thon thả, mặc dù mặc đồng phục không vừa người, nhưng xem ra cũng là Linh Lung hấp dẫn, bất giác cô cũng nhìn nhiều mấy lần.

Nhưng khi ánh mắt của cô chuyển qua ánh mắt của cô y tá này, trong nháy mắt cô liền sửng sốt.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 144: Cố Ý Sát Hại (1)

Cặp mắt kia, luôn là Thiên Biến Vạn Hóa, có thể yêu kiều mang theo yêu thương, để cho anh sinh lòng thương tiếc, trong nháy mắt cũng có thể hóa thành lưỡi dao sắc bén, giết anh trong vô hình.

Cố Tử Mạt đã thấy qua đủ loại biến hóa của đôi mắt này, đương nhiên sẽ không nhận lầm, cho dù hiện tại đối phương đang đeo khẩu trang!

Ánh mắt sắc bén của cô liếc qua, đẩy tay Lục Duật Kiêu ra, nhanh chóng chạy về phía đối phương, nắm cổ tay của đối phương, lạnh lùng nói, "Cố Trinh Trinh, cô tới đây làm gì!"

Sau khi nói ra, cô mới phát hiện phản ứng của mình thật quá mức, lại kêu lớn tiếng như vậy ở cửa phòng bệnh trong bệnh viện!

Cố Trinh Trinh bị cô nhận ra, tháo khẩu trang xuống, sợ sệt nhìn người bên trong phòng bệnh một chút, nhỏ giọng chanh chua nói: "Em tới thăm bạn thôi, điều này có gì lạ chứ, chị, chẳng lẽ chị không cho phép em kết bạn tới thăm bạn sao? Như vậy thì chị cũng quá bụng dạ hẹp hòi rồi."

Lục Duật Kiêu thấy là Cố Trinh Trinh, liền bước nhanh đến cửa phòng bệnh, nhìn lướt qua Cố Trinh Trinh, liền đẩy cửa phòng bệnh ra, đi xem tình hình của Lâm Yên Nhiên.

Anh phái người đặc biệt theo sát hành tung của Cố Trinh Trinh, cấm Cố Trinh Trinh bước vào nơi này nửa bước, nhưng chặt chẽ một trăm vẫn luôn có một kẽ hở, vậy mà Cố Trinh Trinh có thể Kim Thiên Thoát Xác, cải trang tới gặp Lâm Yên Nhiên!

Lúc anh đi vào, Lâm Yên Nhiên vẫn còn nhắm mắt, nằm ở trên giường nghỉ ngơi, mặc dù sắc mặt của cô hơi kém, nhưng được cái ngủ rất yên ổn, hình như không bị quấy rầy.

Như vậy —— Cố Trinh Trinh có nói chuyện gì với cô hay không, đây là mấu chốt nhất!

Ánh mắt anh sắc bén, quét xung quanh một vòng, ánh mắt đập vào góc trên ngăn kéo tủ, hình như có lộ ra một góc tạp chí.

Anh không bỏ qua một chút dấu vết này, đi tới, kéo ngăn tủ thấp ra, rút quyển tạp chí bên trong ra, nội dung phía trên, cũng không xa lạ, là trang báo có anh và Ninh Uyển!

Cố Trinh Trinh lấy ra? Hay là —— tự Lâm Yên Nhiên lấy tới? !

Vốn dĩ là một tờ tạp chí phẳng phiu, ở trong tay của anh, bị nắm chặt nhả nhúm không chịu nổi, anh thở dài, vuốt vuốt nếp uốn trên quyển tạp chí cho thẳng thẳng, sau đó thả lại chỗ cũ.

Cuối cùng mới cẩn thận thả nhẹ bước chân, đi ra ngoài.

Gần như cùng lúc bước chân Lục Duật Kiêu bước ra ngoài, cô gái nhỏ nằm trên giường bỗng dựng trợn to hai mắt.

Ánh mắt của cô, sững sờ nhìn góc tạp chí nơi ngăn kéo tủ, vừa rồi Lục Duật Kiêu đã đặt quyển tạp chí về chỗ cũ, ngay cả một chi tiết nhỏ cũng không thay đổi.

Mà cô, trong lúc vô tình, sẽ mất đi người đàn ông tử mỉ này!

Bạn tốt của cô, Cố Trinh Trinh đã nói, còn quanh quẩn ở bên tai của cô, chân tướng ở trong đó, thật quá châm chọc đối với cô, không cách nào để cô tiếp nhận.

Lâm Yên Nhiên lấy quyển tạp chí trong ngăn kéo ra, cô dùng ngón tay vuốt ve dung nhan của Ninh Uyển, khoe miệng bật ra một nụ cười gần như réo rắt thảm thiết, "Quân xanh, ha ha, tại sao, tại sao."

Cô cũng không biết làm sao, không khống chế được tự lẩm bẩm, Cố Trinh Trinh nói cho cô biết, Ninh Uyển chỉ là quân địch giả của cô, mà địch nhân chân chính của cô, thì lại là cái người gọi là Cố Tử Mạt kia!

Tại sao, cô không phục!

Cô rất không phục, bản thân thua Cố Tử Mạt, càng không muốn, chịu thua số mạng!

Vị chuyên gia xem tướng đó cho cô bốn chữ, "Bạc mệnh phúc cạn" , chẳng lẽ cô nên vì vậy mà chấp nhận sao? !

Không thể nào! Từ nhỏ cô lớn lên ở nhà họ Lục, hưởng thụ điều kiện ăn mặc sử dụng đều là tốt nhất, toàn bộ là bởi vì Lục Hoài Nam yêu thích, vậy sau khi Lục Hoài Nam trăm tuổi thì thế nào, cô có thể dựa vào người nào?

Đáp án dĩ nhiên là, người thừa kế thứ nhất của nhà họ Lục —— Lục Duật Kiêu.

Bắt đầu từ lúc cô hiểu chuyện, thì cô đã ỷ lại tương lai của mình lên người Lục Duật Kiêu rồi, nhưng vì sao, Lục Duật Kiêu lại ung dung thản nhiên cười người khác, không cho cô một cơ hội lấy hơi chứ!

"Tôi thật hận! Thật hận." Cô dùng hết hơi sức, ra sức cào tờ tạp chí trong tay, gương mặt Ninh Uyển đã bị cô cào sạch sẽ, hoàn toàn không có dấu vết.

Khóe miệng bi thương đã trở nên âm trầm, "Cố Tử Mạt, tôi cũng sẽ để cho cô giống như cô ta, biến mất hoàn toàn!"

.....

Ngoài phòng bệnh, Cố Tử Mạt nhìn chăm chăm Cố Trinh Trinh, cô có cảm giác, cô em gái này của cô, lại thay đổi một tầng.

Trước kia, Cố Trinh Trinh làm ra vẻ ăn năn hối cải, làm bộ làm tịch, đặt mình rất thấp, nhưng hai lần gặp mặt gần đây, thái độ của Cố Trinh Trinh lại thay đổi, trở nên có sức lực hơn rồi, ngay cả trên khuôn mặt xinh đẹp của cô ta, đều viết hai chữ hãnh diện.

Cố phu nhân vừa xoay người, con gái ruột thịt của bà ấy, cũng là như thế?

‘két’ một tiếng, Lục Duật Kiêu từ bên cạnh đẩy cửa ra ngoài, cuối cùng Cố Tử Mạt cũng đợi được anh, đi tới trước mặt anh, đưa tay kéo Lục Duật Kiêu đến trước mặt Cố Trinh Trinh, hít một hơi, hỏi anh, "Cố Trinh Trinh để cho em hỏi anh, một ngày trước ngày chúng ta kết hôn, vụ tai nạn xe cộ hôm đó, rốt cuộc là tình huống thế nào!"

Người đàn ông nhú mày, ánh mắt dời về phía Cố Trinh Trinh.

Anh nhìn Cố Trinh Trinh, đã không phải là lần một lần hai, một lần hai lần không tiếp tục đến lần thứ ba được.

"Ừ, là như vậy." Cố Trinh Trinh to gan thừa nhận, không sợ đưa ánh mắt nhìn Lục Duật Kiêu.

Video theo dõi ngày hôm đó, cô đã xem qua rồi, không ai có thể nhìn ra chân tướng thật sự, như thế nào đi nữa, đều là cô cứu Cố Tử Mạt, cô không sợ chút nào.

"Tử Mạt, việc này trở về anh sẽ nói rõ chi tiết cho em nghe." Anh nắm chặt tay Cố Tử Mạt, ánh mắt lạnh tanh nhìn về phía Cố Trinh Trinh, "Cố

nhị tiểu thư, tôi đã giao video theo dõi cho tổ trình sát điều tra, bọn họ cho tôi một kết quả kiến tôi giật mình."

"Giật. giật mình." Cố Trinh Trinh bị hù dọa, hoa dung thất sắc, ngay cả bước chân cũng lui về phía sau mấy bước.

Điều này cũng trong dự liệu của anh, anh đi về phía trước mấy bước, từng bước từng bước mà ép sát cảnh cáo nói, "Nếu như cô còn biết chừng mực một chút, cũng không nên xuất hiện ở những trường hợp không thích hợp nữa, cả những nơi không thích hợp nữa!"

"Tôi." Cố Trinh Trinh cau mày, sắc mặt tái nhợt, "Tôi. Tôi biết rồi." Nói xong, cô cũng không dám ngẩng đầu lên nữa, hoảng hốt chạy bừa tìm cầu thang, vội vàng chạy vội đi xuống.

"Chuyên gia nói thế nào? Kết quả là gì." Cố Tử Mạt nhìn Cố Trinh Trinh hoảng hốt đi mất, trong lòng cũng đã suy đoán được bảy tám phần chân tướng , "Anh cứ nói với em đi, em đã chuẩn bị tâm lý rồi."

"Nói đơn giản, chính là Cố Trinh Trinh cố ý đưa xe ở trên đường với người khác, muốn thiết kế cho xe của đối phương đâm vào em, nhưng mà ở vào giây cuối cùng, cô ta thu lá gan lại, vì cứu vãn cục diện, cô ta cố gắng đánh tay lái, tự mình đụng vào xe của đối phương. Nhìn ngoài mặt, là cô ta cứu em, nhưng trên thực tế, cô ta chính là người đứng đằng sau." Dứt lời, anh cúi đầu, lại chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của cô, cho nên không có có phát giác được khóe miệng của cô khẽ cứng ngắc.

"Cũng bởi vì như vậy, anh làm trao đổi với cô ta?" Cô lạnh nhạt nói.

"Ừ, tình hình lúc ấy đặc biệt, sau này anh sẽ không làm loại chuyện đó nữa." Anh trấn an cô nói.

Mặc dù trong lòng ngạnh một hơi, nhưng cô vẫn quyết định để chuyện đã qua trôi qua luôn, cô hít một hơi, không nói gì nữa.

Đúng lúc đó, có hai y tá đi tới, gõ cửa vào phòng bệnh, một lát, thì có y tá ra ngoài, nói với Lục Duật Kiêu, "Anh Lục, cô Lâm đã tỉnh rồi."

"Được, tôi biết rồi." Lục Duật Kiêu gật đầu, sau đó khoác tay cô, nói, "Chúng ta cùng vào đi, Yên Nhiên ở đây không có bạn bè, anh nghĩ hai người gặp mặt, nhất định sẽ cảm thấy hận không thể gặp sớm hơn."

"Cô ấy biết em tới đây sao? Cô ấy bằng lòng gặp em sao?" Mặc dù có Diệp Nhất Đoá động viên cố gắng, nhưng bước những bước này, quả thật có khó khăn.

Lâm Yên Nhiên có muốn gặp cô hay không, hay từ đầu đến cuối đều là cô nghĩ quá nhiều, Lâm Yên Nhiên cũng coi Lục Duật Kiêu như anh trai, chẳng qua là cô bị lòng ghen tỵ quấy phá, đem Lâm Yên Nhiên trở thành kẻ địch bên trong?

Nếu quả thật là như thế này, vậy thì cô thật muốn cùng nói xin lỗi với Lâm Yên Nhiên. Nhưng nếu như Lâm Yên Nhiên thật giống như cô tưởng tượng như vậy, tình cảm đối với Lục Duật Kiêu cũng không đơn thuần, thì cô nên làm cái gì?

Tầm mắt không khỏi khẽ hướng về phía người đàn ông bên cạnh, gương mặt góc cạnh kiên nghị mà khắc sâu, lông mi rất dài, môi mỏng hình dáng tuyệt đẹp, đẹp khiến các cô gái phải ghen ghét.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh trên hành lang hắt lên mặt của anh, không có chiếu xạ của đèn flash, cũng nhất định là người đàn ông vạn chúng chúc mục.

Lúc này, dường như Lục Duật Kiêu cũng nhận thấy được tầm mắt của cô. Quay đầu, liền thấy ánh mắt phức tạp của cô chăm chú nhìn anh.

Anh cho tia nhìn phức tạp trong đáy mắt cô, là lo lắng vì sẽ phải gặp người nhà của anh, vì vậy, anh đưa tay vuốt vuốt mái tóc dài của cô, "Anh

vấn đề cập về em với cô ấy, cô ấy cũng rất muốn biết em, hiện tại có cơ hội rồi."

Nói xong câu này, anh liền vươn tay cầm bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô, giống như muốn tiếp thêm dũng khí cho cô vậy, bên môi có một nụ cười yếu ớt.

Cố Tử Mạt cũng kéo ra một chút ý cười, chỉ không duy trì quá lâu.

Lục Duật Kiêu đẩy cửa phòng ra, thậm chí không có gõ cửa, thấy có người tới, Lâm Yên Nhiên đang tiếp thụ y tá đo các loại chỉ tiêu xoay đầu lại, nhìn thấy Lục Duật Kiêu thì trên mặt thoáng hiện vui vẻ, "Minh Tuyên, anh vẫn ở đây! Em rất vui, cảm ơn anh."

Lục Duật Kiêu đi tới bên giường, nhỏ giọng hỏi y tá bên cạnh, "Theo dõi thấy tình hình thế nào?"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 145: Cố Ý Sát Hại (2)

Không đợi y tá trả lời, Lâm Yên Nhiên liền cười híp mắt cướp lời nói: "Tốt hơn rất nhiều rồi, vừa rồi y tá còn khen em nữa!" Nói xong câu này, hình như mới chú ý tới Cố Tử Mạt đứng ở bên cạnh cửa, cũng không đi vào, "Cô chính là Tử Mạt?"

Lục Duật Kiều quay đầu lại, thấy Cố Tử Mạt còn chưa đi tới, nhượng mào, "Tử Mạt?"

Cố Tử Mạt lấy lại tinh thần, thu lại ánh mắt, bước nhẹ tiến lên.

Không phải cô không muốn vào, mà không khí lúc hai người kia ở chung một chỗ, làm cho cô không cách nào đi lên phía trước.

"Thì ra Tử Mạt xinh đẹp như vậy!" Lâm Yên Nhiên quay đầu oán giận Lục Duật Kiều, "Em không chịu không chịu đâu, anh mang mỹ nữ đến thăm em, vậy mà không nói trước cho em biết, để em ăn mặc trang điểm cho tốt một chút."

Lục Duật Kiều cúi đầu cười, dụ dỗ Lâm Yên Nhiên nói: "Đâu có, hai người đều rất đẹp."

Cố Tử Mạt hít sâu, không muốn đánh mất thể diện, khóe miệng hơi xuất một chút ý cười, "Lâm tiểu thư, thật hân hạnh gặp cô."

"Tôi cũng vậy! Minh Tuyên thường xuyên nhắc tới cô với tôi, tôi cũng rất muốn quen biết cô, chỉ đáng tiếc, sức khỏe của tôi kém như vậy, Minh Tuyên quản quá chặt, bình thường không cho tôi theo đi ra ngoài." Nói xong, Lâm Yên Nhiên theo bản năng liền căn môi dưới, trong mắt xẹt qua

một tia chua xót nhàn nhạt, "Không biết sau này còn có cơ hội ra ngoài hay không."

"Nói bậy!" Lục Duật Kiêu nhỏ giọng quát.

Cố Tử Mạt cũng sửng sốt, bởi vì cô cực ít thấy Lục Duật Kiêu dùng khẩu khí này nói chuyện, nồng đậm ý tứ bảo vệ.

Lâm Yên Nhiên cúi thấp đầu, sau đó lại ngẩng đầu, nháy nháy mắt với Cố Tử Mạt, cười tươi với Lục Duật Kiêu, "Được rồi, em biết mà! Em vừa nói chơi thôi, vì em, anh cố ý trang bị thiết bị y tế tân tiến nhất ở nơi đây, còn phái người tích cực tìm kiếm người hiến thận cho em, làm sao em có thể không khỏe chứ? Em nghĩ, sau này nhất định em sẽ có rất nhiều cơ hội đi ra ngoài."

Nghe cô nói như vậy, Lục Duật Kiêu cũng không nhẫn tâm trách cứ, chỉ là không biết làm thế nào lắc đầu, giống như không có cách nào với cô vậy.

Cố Tử Mạt ở một bên nhìn một nam một nữ hồ động, đáy lòng có chua chát chảy xuôi qua.

Từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Lâm Yên Nhiên, Cố Tử Mạt liền biết, Lâm Yên Nhiên là một cô gái rất dễ dàng kích thích ý muốn bảo hộ của đàn ông.

Hàng năm thân thể không tốt, trên mặt Lâm Yên Nhiên tái nhợt yếu ớt, không những sẽ không để cho đàn ông cảm thấy chịu liên lụy, mà càng muốn bảo vệ tốt cô ấy.

Lúc nói chuyện cùng Lục Duật Kiêu, Lâm Yên Nhiên liền không có lúc nào là không cười.

Cô biết có câu, cô gái thích cười, vận số sẽ không quá kém, đúng là như vậy, Lâm Yên Nhiên có số may mắn, Lục Duật Kiêu quan tâm cô ấy, Bùi Dực cũng quan tâm cô ấy, hình như người trong cả thiên hạ, đều đang xoay chung quanh cô ấy.

Nghĩ đến Bùi Dực mỗi lần nhìn thấy cô, sẽ gọi cô là ‘ con riêng ’, cô càng cảm thấy người so với người thật là tức chết được.

Một đoạn thời gian rất dài, Cố Tử Mạt cũng rất an tĩnh đứng ở trong góc nhỏ, bị những tâm sự phiền não này chiếm cứ, cuối cùng vẫn là bị Lâm Yên Nhiên gọi trở về.

"Tử Mạt, tôi có thể gọi cô như vậy sao?" Lâm Yên Nhiên cười với cô hỏi.

Cố Tử Mạt mỉm cười, "Dĩ nhiên có thể."

Lâm Yên Nhiên vẫy vẫy tay với Cố Tử Mạt, Cố Tử Mạt đi về phía cô, Lâm Yên Nhiên lập tức kéo lấy tay của cô, "Tử Mạt, sau khi tôi về trong nước, cô là người bạn đầu tiên của tôi! Cảm ơn cô có thể tới thăm tôi, sau này những lúc Minh Tuyên bận rộn, cô có thể tới bệnh viện thăm tôi sao?"

Cố Tử Mạt không trả lời, mà quay đầu lại nhìn về phía Lục Duật Kiêu ở phía sau lưng.

Lúc này, đôi tay của anh đang đút vào túi quần, chống lại ánh mắt của cô, vô cùng dịu dàng cười một tiếng.

Anh rất vui mừng, vui mừng Lâm Yên Nhiên cũng không có bài xích cô.

Nhìn lại vẻ mặt mong đợi của Lâm Yên Nhiên, Cố Tử Mạt gật đầu một cái, cô tạm thời cũng không muốn làm người ác.

Hết thời gian thăm bệnh, Lục Duật Kiều cũng không nán lại ở bệnh viện, trực tiếp đưa Cố Tử Mạt về nhà.

Hai người đi tới trước cửa nhà, cô vừa móc chìa khóa trong ví ra, bỗng bị anh ôm lấy từ phía sau.

Cô không hiểu, quay đầu lại, tầm mắt vừa vặn có thể trông thấy bên sườn mặt của anh, lỗ mũi vừa thẳng lại ưỡn lên, cùng lông mi cong vênh lên.

"Sao vậy?"

"Anh không vào được rồi, tình hình gần đây của Yên Nhiên không ổn định, bên phía bệnh viện, cần anh để ý." Anh không thể vào cửa, nếu không, anh không biết mình có còn tự chủ rời khỏi ôn hương nhuyển ngọc của cô hay không.

Cố Tử Mạt cũng không hơn gì, lúc anh đưa cô về nhà, cô cho là anh đặt cô ở vị trí thứ nhất, sau đó bọn họ sẽ có thế giới ngọt ngào của hai người.

Nhưng không nghĩ, Lục Duật Kiều lại coi việc đưa cô về, trở thành nhiệm vụ hạng nhất.

Điều này làm cho cô bị thương vô cùng, nhưng ngoài mặt còn phải duy trì nụ cười, không muốn làm người đàn bà chanh chua nhằm chán phát tác, "Vậy anh đi đi."

"Ừ." Anh không nghe ra được sự bất đắc dĩ của cô, nhỏ giọng lên tiếng, mặt vùi vào cổ của cô, đôi tay ôm cô thật chặt.

Hơi thở nóng rực của anh phun lên da thịt của cô, chọc cho cô run lên.

Người đàn ông này, rõ ràng lộ vẻ không tha đối với cô, nhưng vì cái gì còn phải lao tới chỗ Lâm Yên Nhiên kia đây? !

Sauk hi ôm thật chặt, anh mới lưu luyến buông ra, vừa mới xoay người, chợt nhận thấy được một ánh mắt rơi vào trên người mình, nhìn lại theo, thấy một người đang tựa vào cạnh cửa một nhà trọ cách đó không xa, trêu chọc nhìn anh.

Lục Duật Kiêu thấy rõ mặt người kia, lông mày nhú lên, "Sao anh lại ở chỗ này!" Là chất vấn, mà không phải nghi vấn.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 146: Áo Cưới, Dâu Phụ (1)

Lục Duật Kiều sẽ không nhìn lầm, người đang đứng tựa vào cạnh cửa, hai cánh tay ôm ngực, cười như không cười nhìn anh lúc này, chính là kẻ địch của anh —— Kiều Tử Hoài!

"Không hoan nghênh tôi sao? Đường nhiên tôi biết rõ là anh không hoan nghênh tôi rồi, chẳng qua điều này cũng không quan trọng, tôi muốn ở đây, tâm tình sẽ thấy thoải mái." Kiều Tử Hoài nghịch tóc mái của mình, ánh mắt xẹt qua Lục Duật Kiều, chuyển sang Cố Tử Mạt ở sau lưng anh.

Cố Tử Mạt nghe rõ lời nói của hai kẻ đối đầu này ở trong tai, nhưng lúc nghe thấy Kiều Tử Hoài nói đến đây ở, theo bản năng cô hơi kinh ngạc một chút.

Lục Duật Kiều nhẹ chau lông mi lại, đáy mắt bật ra tia lạnh lùng, "Chúc anh ở vui vẻ." Nói xong, anh quay sang Cố Tử Mạt ở bên cạnh, nói, "Tử Mạt, ngôi biệt thự lần trước chúng ta cùng nhau chọn, đã sửa xong rồi, chúng ta chọn ngày tốt chuyển qua thôi."

"Oh." Mặc dù Cố Tử Mạt không quá thích chuyển đi, nhưng tóm lại vẫn phải giữ thể diện cho chồng mình, liền đáp.

Nụ cười trên mặt Kiều Tử Hoài cứng đờ, nhưng ngay sau đó đôi mắt đào hoa nhú lại, lui về phía sau một bước, đi trở về phòng của mình, nghiêng đầu cười nhìn bọn họ, hỏi, "Nếu bây giờ đã là hàng xóm, bà con xa không bằng láng giềng gần, có muốn vào ngồi một chút hay không?"

Lục Duật Kiều liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian đã sắp không kịp rồi, "Cám ơn ý tốt của anh, không cần."

Kiều Tử Hoài cười khẽ một tiếng, áo sơ mi trắng cùng quần jean màu sáng, để cho nụ cười của anh ta nhìn thoáng qua đặc biệt vô hại. Nhưng trong lòng Lục Duật Kiêu lại hiểu, Kiêu Tử Hoài là một con hổ mặt cười, âm mưu quỷ kế của anh ta đều có thể giấu đằng sau nụ cười.

Kiều Tử Hoài nhún vai, một bộ Quý công tử bất cần đời, "Vậy còn em? Tử Mạt?" Vốn dĩ trong lòng Kiêu Tử Hoài đã biết trước, gặp được sự cự tuyệt của Lục Duật Kiêu, cũng không cảm thấy ngại ngùng, ngược lại chủ động hướng về phía Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt nâng trán, suy nghĩ một chút, "Tôi vừa trở lại từ Hongkong, đi lại mệt mỏi, vẫn để hôm khác thôi."

"Vậy thì hôm khác vậy, đợi đến ngày ấy, nhất định em sẽ bằng lòng sang nhà anh làm khách đấy!" Kiêu Tử Hoài thay đổi vẻ mặt vui đùa trước đó, nói như đinh đóng cột.

Cố Tử Mạt cau mày, Kiêu Tử Hoài nói chuyện vẫn cứ bảnh bao như cũ!

.....

*

Lục Duật Kiêu cũng không xuất hiện ở bệnh viện mà Lâm Yên Nhiên đang điều trị, mà là xuất hiện ở nhà họ Cố.

Nói cho Cố Tử Mạt phải quay lại bệnh viện là giả, trên thực tế chỉ vì che giấu, anh muốn đến đây nói chuyện với vợ chồng Cố Trình Đông.

Trong phòng khách của nhà họ Cố, người đàn ông thanh thần ngồi ở một bên ghế sa lon, hai chân vắt chéo, tay phải đơn giản đặt lên mặt bàn thủy tinh, nhàn rỗi nhìn phản ứng của đôi vợ chồng ngồi đối diện.

Cặp vợ chồng bằng mặt không bằng lòng nổi tiếng nhất trong giới ——
Cố Trình Đông, cùng phu nhân!

Vợ chồng hai người đối mặt với miếng thịt đột nhiên từ trên trời rơi xuống, trong lúc nhất thời cũng không có quyết định dứt khoát, nhưng bởi vì trước đó hai người đều đã xé rách mặt, cho nên cho dù là ở lúc không có quyết định chắc chắn, hai người này cũng không muốn nhìn nhau một cái.

Bùi Dực cũng ngồi ở bên cạnh, mắt lạnh nhìn phản ứng của đôi vợ chồng này, cuối cùng thiếu kiên nhẫn, lấy thỏa thuận cuối cùng ra trước, đẩy tới trước mặt hai người kia, đưa ra các điều khoản chi tiết, nói: "Diễn tốt cảnh gia đình hòa thuận, phía chúng tôi sẽ tặng cho các người một căn nhà tại khu nhà cao cấp ở Las Vegas, nếu hai người đã suy nghĩ kỹ, có thể ký tên trên bản thỏa thuận này rồi."

Cố Trình Đông có phản ứng trước, nhô người lên nhìn thoáng quá, trên mặt cố nặn ra nụ cười, nói với Lục Duật Kiêu: "Tử Mạt là con gái của chúng tôi, chúng tôi là người làm cha mẹ, đương nhiên bằng lòng cho con bé một gia đình có bầu không khí tốt rồi, nhưng anh xem, nhà chúng tôi, còn chỗ nào giống một gia đình chứ, Công ty Cổ thị nguy cơ trùng trùng, hiện tại tôi còn đang lo lắng xoay quanh, đâu có tâm sức mà quan tâm đến chuyện của Tử Mạt chứ!"

‘phanh’ một tiếng, bút ký trong tay Bùi Dực, bị ngón tay của anh bắn bay, anh vừa muốn mở miệng châm chọc Cố Trình Đông công phu sư tử ngoạm, thì bị Lục Duật Kiêu nháy mắt ngăn lại.

Trong khoảnh khắc này, Cố phu nhân cũng nói, "Đúng vậy, Lục thiếu, bên phía tôi cũng tương đối khó khăn, công ty mới cất bước, ngay cả tài chính quay vòng cũng thành vấn đề, bấm đốt ngón tay mà tính, cho dù tôi có căn nhà cao cấp ở Las Vegas, cũng không cách nào vào ở để hưởng thụ cuộc sống được!"

* cò kẻ mặc cả một cách trắng trợn!

Lục Duật Kiêu nghe vậy, ánh mắt lạnh lùng, bên môi nâng lên đường cong như có như không, không nhanh không chậm mở miệng, "Hai người đừng nóng vội, tôi cho hai người xem một chút đồ."

Bùi Dực đứng dậy, lại lấy tài liệu từ trong túi da màu đen, đây là đầy đủ .

Một bộ đặt trước mặt Cố Trình Đông, một bộ đặt trước mặt Cố phu nhân.

Sau khi đặt xong, anh làm một dấu ‘ xin ’ đơn giản, "Mời xem." Đừng nhìn tư thế của anh là một vẻ cung kính, nhưng trên vẻ mặt , đều là lạnh lùng trào phúng.

Anh chưa bao giờ gặp, cha nuôi mẹ nuôi cực phẩm như vậy, đề hèn như vậy.

Xem ra hai người này không bóc lột đến một tia giá trị cuối cùng của con gái nuôi, là thề không bỏ qua.

Nếu không phải vì nhà họ Lục đặc biệt coi trọng ‘ gia hòa vạn sự hưng ’, gần đây Lục Duật Kiêu lại chuẩn bị dẫn Cố Tử Mạt ra mắt với Lục Hoài Nam, cũng không cần mới hai vợ chồng này diễn trò rồi!

"Chuyện này. Lục thiếu, cậu cũng đừng." Cố Trình Đông nắm túi tài liệu thật dày này, trong miệng nói cũng không thể hoàn chỉnh, hiện tại ông ta triệt để hối hận rồi, sớm biết Lục Duật Kiêu nắm chứng cứ ông ta trốn thuế trong tay, thì thà ông không được một chút lợi nào, cũng không dám nói lời vừa rồi.

Tình huống của Cố phu nhân bên cạnh cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhà người ta là con trai lừa dối cha, đặt trên người bà ta, là con gái lừa dối mẹ!

Cũng may qua nhiều năm như vậy, bà đã kinh nghiệm sóng to gió lớn, hiểu được ẩn nhận, lại hiểu được giả ngây giả dại, vì vậy, bà đơn giản thu lại tài liệu trong tay, nhìn về phía Lục Duật Kiêu, cố giả bộ trấn tĩnh nói, "Lục thiếu, vừa rồi đều là nói đùa thôi, cậu đừng cho là thật."

Bùi Dực cười lạnh, bán con gái trá hình, cũng có thể coi như lời nói đùa? Trò cười lớn nhất thiên hạ!

Lục Duật Kiêu không nói gì, vẻ mặt lạnh nhạt, cũng không tỏ thái độ, anh lẳng lặng chờ, tiêu hao kiên nhẫn của Cố Trình Đông và Cố phu nhân, cho đến lúc sắc mặt của đối phương thảm đến tận cùng, anh mới chậm rãi mở miệng, "Lần này tôi sẽ không coi là thật, nhưng chỉ sợ, có vài người không đem những thứ đồ này làm thật!"

Người đàn ông một tay gõ mặt bàn, trong đôi mắt lạnh lùng tràn đầy ý tứ cảnh cáo.

.....

*

Một ngày mới, bầu trời mênh mông bát ngát, giống như một mặt gương màu xanh lam, bị bày ra, hiện ra trước mắt mọi người.

Cố Tử Mạt đứng trước cửa sổ của phòng điều hương, ngửa đầu nhìn trời, trong mắt đều là một màu lam, màu xanh thẳm.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 147: Áo Cưới, Dâu Phụ (2)

Một cuộc điện thoại đánh vỡ phần xanh thắm yên tĩnh này.

Cố Tử Mạt nhìn chăm chăm điện thoại, một lúc lâu sau, mới nhận, "Xin chào."

"Tử Mạt, là tôi, Yên Nhiên, không biết cô còn nhớ tôi hay không? Ngày hôm qua chúng ta đã gặp nhau."

Cố Tử Mạt ‘ ừ ’ một tiếng, "Dĩ nhiên là nhớ, Lâm tiểu thư có chuyện gì không?"

"Là như vậy, tôi thấy hôm nay thời tiết rất tốt, bên ngoài bầu trời rất xanh, vừa vặn tôi thích nhất màu xanh dương, cho nên muốn hỏi cô, trưa nay cô có bận gì không, nếu như không có chuyện gì, có thể tới nhìn trời, tâm sự với tôi hay không?"

Đối với lời mời mọc của Lâm Yên Nhiên, trong lúc nhất thời Cố Tử Mạt cũng không biết làm sao.

Không nghe thấy Cố Tử Mạt trả lời, giọng nói của Lâm Yên Nhiên ở đầu bên kia chán nản rất nhiều, "Có phải tôi làm phiền đến cô không? Tử Mạt, rất xin lỗi, hiện tại ở bên này tôi chỉ có một người bạn là cô, nếu như đường đột, thì."

"Cô không làm phiền gì tôi ...đúng lúc buổi trưa tôi rảnh, có thể tới."

"Thật? !" Lâm Yên Nhiên có vẻ vô cùng vui mừng, "Vậy tôi chờ cô."

Cúp điện thoại, Cố Tử Mạt nhìn trời xanh bên ngoài cửa sổ, suy tư một trận.

Cô cũng không biết, đồng ý Lâm Yên Nhiên, là đúng hay không. Điều này làm cho cô hoang mang cho tới trưa.

Buổi trưa sau khi dùng bữa với Diệp Nhất Đóa, Diệp Nhất Đóa đề nghị đi dạo phố một chút, Cố Tử Mạt uyển chuyển từ chối, nói có hẹn với Lâm Yên Nhiên.

Diệp Nhất Đóa còn kinh hãi, đôi mắt sáng tròn tròn, "Tử Mạt, tại sao lại đáp ứng cô ta? Cô ta nhàm chán, chị lại phải đến bồi cô ta sao? Thật coi mình là công chúa sao? Toàn thế giới đều phải vây quanh cô ta? Diễn hình bệnh công chúa!"

Cố Tử Mạt đã đồng ý, không thể đổi ý, thấy Diệp Nhất Đóa bất bình thay mình, hình như còn rất tức giận, cô không nhận được trấn an Diệp Nhất Đóa, "Không có gì, đúng lúc buổi trưa chị cũng rảnh." Hơi ngừng lại, nháy mắt với Diệp Nhất Đóa, "Lâm Yên Nhiên là công chúa nhỏ của nhà họ Lục, có bệnh công chúa cũng bình thường."

Diệp Nhất Đóa bĩu môi, bày tỏ bất mãn, kịch liệt phản bác nói, "Cái gì công chúa chứ, cô ta là công chúa giả, hoàn toàn không phải công chúa thật sự! Em thấy lần này, cô ta chính là cố ý, mượn cớ nói nhàm chán, nói sức khỏe kém gì đó, chính là vì thu được sự đồng tình, chiếm được sự chú ý của mọi người!"

Cố Tử Mạt cũng từng nghĩ như vậy, nhưng chỉ là trực giác, vẫn không chắc chắn, nghe Diệp Nhất Đóa nói như vậy, cô càng thấp thỏm hơn.

"Ngày hôm qua lúc em dùng bữa tối với Bùi Dực, em yêu cầu Bùi Dực miêu tả sáng về Lâm Yên Nhiên cho em, cái tên Bùi Dực khổn kiếp, dám nói Lâm Yên Nhiên lớn lên một bộ đại gia khuê tú, làm em vừa nghe xong liền ói! Sau đó Bùi Dực còn nói, Lâm Yên Nhiên là thuộc về cái loại hình

nhu nhu nhược nhược, gầy yếu như Đại Ngọc, đặc biệt làm cho người yêu thương, hừ, em thấy, linh hồn nhỏ bé của Bùi Dực cũng bị Lâm Yên Nhiên câu đi rồi, Tử Mạt, chị phải cẩn thận, loại phụ nữ chuyên giả vờ yếu ớt này càng đáng sợ hơn loại phụ nữ mạnh mẽ như Ninh Uyển nhiều, tại sao Bảo Ngọc lại thích nhất là em Lâm mà không phải chị Bảo Thoa chứ, mấu chốt là ở chỗ này!"

Diệp Nhất Đóa vội vàng nói một tràng dài, kích động đến mức khiến Cổ Tử Mạt hơi sững sốt.

Sau khi nghe Diệp Nhất Đóa nói xong, Cổ Tử Mạt thở dài một hơi, đứng dậy, "Càng nghe em nói, chị càng lo lắng, lần này chị qua đó, nhất định sẽ cẩn thận đề phòng, xem rõ ràng xem Lâm Yên Nhiên là một người như thế nào!"

"Nhất định là loại người như em nói rồi." Diệp Nhất Đóa nhỏ giọng lầm bầm, đi tới kéo tay Cổ Tử Mạt, "Tử Mạt, chị nhất định phải cố gắng lên, ngàn vạn lần không thể thua bởi loại công chúa giả mạo như Lâm Yên Nhiên đó được!"

"Không biết." Nhớ lại lời nói của Lục Duật Kiều nói với cô tối hôm qua, lòng tin của cô lại thêm một tầng, khóe miệng nhẹ nhàng nâng lên, không nhìn được chia sẻ cho Diệp Nhất Đóa nghe, "Chị và anh ấy, có lẽ gần đây sẽ làm lễ kết hôn, em có vui lòng làm phù dâu hay không?"

"Hôn lễ! Em làm phù dâu? Có thật không?" Diệp Nhất Đóa bị mấy cái chữ kia tập kích, hưng phấn đến mức nhảy lên, lôi kéo tay Cổ Tử Mạt quay xung quanh, "Hôn lễ của hai người tổ chức ở nơi nào? Chị định mặc áo cưới thế nào? Chị chuẩn bị đặt cho dâu phụ là em loại lễ phục nào?"

Nhắc tới áo cưới, nụ cười của Cổ Tử Mạt cũng không tự giác từ khóe miệng lộ ra, "Áo cưới của chị, lúc ban đầu anh ấy trộm cho chị, thiết kế của Cherry."

Sau khi bọn họ trộm áo cưới, cô nhìn thấy mâu thuẫn tức kia, Cherry nói, bộ áo cưới bị trộm đi kia, coi như là tặng cho cô dâu nhỏ của tên trộm, lúc ấy cô còn cảm thấy đặc biệt may mắn, ông trời chiếu cố đâu.

Bây giờ nghĩ lại, cũng đều là Lục Duật Kiêu giở trò quỷ.

Mà tối hôm qua đề nghị cử hành hôn lễ, cũng bắt đầu từ chiếc áo cưới này, lúc ấy Lục Duật Kiêu hỏi cô, muốn mặc áo cưới trộm được làm cô dâu, hay là đặt may từ Pháp.

Ngay lúc đó phản ứng đầu tiên của cô chính là sửng sờ, sau đó là khiếp sợ và mừng như điên.

"Ah? Lục Duật Kiêu trộm áo cưới? Trời ơi, đường đường Lục thiếu vậy mà đi ăn trộm, thế giới của tôi sụp đổ mất rồi." Diệp Nhất Đóa khổ sở che đầu, làm như trong tình trạng điên cuồng choáng váng.

Cố Tử Mạt nhìn đồng hồ, vỗ vỗ cánh tay Diệp Nhất Đóa, "Cái này để sau chúng ta lại nói chuyện tiếp, chị đi trước thăm dò Lâm Yên Nhiên bên kia đã."

"Nhanh đi nhanh đi, cần em tiếp viện, cứ gọi cho em nhé."

Cố Tử Mạt nhẹ nhàng gạt đầu một cái, Cố Tử Mạt cầm giỏ trái cây đi bệnh viện.

Khí sắc của Lâm Yên Nhiên tốt hơn nhiều so với ngày hôm qua, hai người ngồi trong phòng bệnh một lát, Lâm Yên Nhiên yêu thích và ngưỡng mộ nhìn bầu trời xanh bên ngoài, nói, "Hôm nay bầu trời thật xanh, nếu không chúng ta ra ngoài đi dạo thôi, cũng tiện hít thở không khí trong lành?"

"Bác sĩ cho phép đi ra ngoài sao?"

"Đúng vậy, bác sĩ nói tôi có thể đi dạo ở vườn hoa bên cạnh một chút." Lâm Yên Nhiên nhìn bầu trời xanh phía ngoài, trên mặt đầy chờ mong.

Thật sự không đành lòng bóp nát một chút khát vọng đó của Lâm Yên Nhiên, Cố Tử Mạt gật đầu, "Vậy được."

Dưới sự giúp đỡ của y tá, cô đẩy Lâm Yên Nhiên tới vườn hoa của bệnh viện, sau đó dừng ở dưới một thân cây.

Tầm mắt Lâm Yên Nhiên xuyên qua ngọn cây, nhìn về phía bầu trời xanh bao la, giọng nói rất nhỏ, nhẹ nhàng nói với Cố Tử Mạt ở phía sau lưng, "Tôi rất thích màu xanh lam, cho nên ta thích tôi thích bầu trời xanh, thích biển xanh, Minh Tuyên hiểu tôi, rất ưa thích tặng cho tôi quần áo và đồ trang sức màu xanh, còn nói rất thích nhìn tôi mặc đồ màu xanh dương, đáng tiếc sức khỏe của tôi quá kém, mấy năm này đều không có cách nào mặc quần áo đẹp màu xanh dương. Tử Mạt, nghe nói cô cũng rất thích màu xanh dương, thật sao?"

"Ừ." Cố Tử Mạt cảm thấy câu nói của Lâm Yên Nhiên có hàm ý khác, nhưng lại không thể nói ra được có cái gì không đúng.

Lâm Yên Nhiên nhìn về phía cô, cười yếu ớt, khóe miệng có lúm đồng tiền nhàn nhạt, "Tử Mạt, tôi cảm thấy được hai chúng ta rất hợp duyên, có nhiều điểm giống nhau, tôi thích màu xanh dương, cô cũng thích màu xanh dương, từ nhỏ tôi lớn lên ở nhà người khác, cô cũng lớn lên ở nhà người khác, còn có, Minh Tuyên còn thường xuyên khen cô, anh ấy nói cô rất giống tôi, cũng kiên cường giống tôi, còn cố tình thích gượng chống."

Cố Tử Mạt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn diễm tĩnh của Lâm Yên Nhiên, khóe miệng cứng ngắc.

Lâm Yên Nhiên đang ám chỉ cái gì, một mực cường điệu cô giống với cô ấy, chẳng lẽ, Lâm Yên Nhiên đang ám chỉ, Lục Duật Kiêu vì Lâm Yên Nhiên, mà thích Cố Tử Mạt cô hay sao? !

Diệp Nhất Đóa nói không sai, cái cô Lâm Yên Nhiên này, tâm cơ rất nặng, sâu không lường được.

Lâm Yên Nhiên liếc nhìn sắc mặt của Cố Tử Mạt, cúi thấp đầu, tự nhiên nói tiếp, "Rất lâu không có thấy trời xanh như vậy, lần trước thấy trời xanh như vậy, là hai tháng trước rồi, khi đó Minh Tuyên không có ở đây, chỉ có Minh Hàn đến thăm tôi, a, đúng rồi, cô vẫn chưa biết Minh Hàn là ai đúng không?"

Cố Tử Mạt lắc đầu một cái.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 148: Tiểu Tam Nhi Đoàn Tụ

Sắc trời như phủ một màu xanh dương, vô cùng đẹp mắt, chẳng qua mảng màu xanh lam lớn này, trải qua ấn ý trước đó của Lâm Yên Nhiên, không thể hấp dẫn ánh mắt của Cố Tử Mạt được nữa, cô nghe thấy Lâm Yên Nhiên cười nói, "Minh Hàn là em trai của Minh Tuyên, em trai cùng cha khác mẹ, mẹ của anh ấy, hiện tại là bà chủ của nhà họ Lục —— Mạnh Nhụy."

Cố Tử Mạt yên tĩnh lắng nghe, Lục Duật Kiêu chưa bao giờ nói về chuyện nhà với cô, ngoại trừ Lâm Yên Nhiên, cô cũng chưa từng gặp người nhà thứ hai của anh, không nghĩ tới, mỗi lần có sự hiểu biết về gia đình của anh, đều từ miệng của người phụ nữ khác.

Trước kia là Diệp Nhất Đóa, mà lần này, hình như đối phương còn là tình địch.

"Haiz, tôi không nên nói với cô những chuyện này, việc nhà họ Lục, có lẽ cô cũng không có hứng thú, tôi quá lỗ mãng rồi, Minh Tuyên không dễ dàng tiết lộ chuyện nhà họ Lục với người khác, anh ấy cũng từng dặn dò tôi, không thể tùy tiện nói, cô xem...tôi coi lời của anh ấy như gió thổi bên tai rồi." Lâm Yên Nhiên không nhịn được tự trách .

Cố Tử Mạt lựa chọn im lặng ngồi một bên, cuối cùng cô cũng biết, là chỗ nào không được bình thường!

Gió thổi qua mặt, thổi lên mái tóc dài của hai cô gái.

Cố Tử Mạt sa sầm, ngược mặt, giọng nói lạnh lạnh hỏi Lâm Yên Nhiên, "Lâm tiểu thư, cô có quen biết em gái của tôi, tên của cô ấy là Cố Trinh

Trinh."

Ngày hôm qua lúc cô tới bệnh viện, thấy Cố Trinh Trinh bước ra từ phòng bệnh của Lâm Yên Nhiên, nên nghĩ đến điểm này chứ .

Lâm Yên Nhiên mím môi, cau mày, không có lên tiếng, bộ dáng giống như rất khó xử.

Mặc dù Lâm Yên Nhiên không nói, nhưng trong lòng Cố Tử Mạt cũng đã đoán được bảy tám phần rồi, có gió nhẹ thổi qua, lạnh đánh úp vào lòng cô, cô khẽ nhắm mắt, liền nghe được Lâm Yên Nhiên ở bên cạnh nhỏ giọng hỏi, "Tử Mạt, cô không vui sao? Tôi sai ở đâu, cô cứ nói thẳng cho tôi biết là được."

Tiếng như muỗi kêu, giọng nói yếu ớt nũng nịu, còn mang theo một loại bệnh trạng mỹ cảm.

Cố Tử Mạt nghe giọng Lâm Yên Nhiên, trong lúc nhất thời có chút mềm lòng, nhưng mấy giây sau, cô tỉnh táo lại liền tức giận.

Diệp Nhất Đóa nói không hề sai chút nào, loại phụ nữ mềm mại này, càng có khả năng lừa gạt, đẳng cấp còn cao hơn so với Ninh Uyển! Cô không thể bị Lâm Yên Nhiên lừa như vậy!

d~i~e~n~d~a~n~le~quy~don

Cô đi hai bước, lại hỏi, "Lâm tiểu thư, Lục Duật Kiêu không nói với cô về quan hệ của tôi với anh ấy sao?"

Lâm Yên Nhiên bối rối ngẩng đầu, ánh mắt như sương mù bị bọt nước lấp đầy, "Tử Mạt, sao đột nhiên cô."

Cố Tử Mạt cảm thấy như có gì đó mắc tại cổ họng, ối cũng ối không được, mắt thấy Lâm Yên Nhiên đang diễn trò, cô lại không biết xé toang

mặt nạ của cô ta từ chỗ nào, cô chỉ có thể chán nản nói, "Xem ra, anh ấy không có nói đến quan hệ của tôi và anh ấy rồi."

Lâm Yên Nhiên rất đơn thuần lắc đầu một cái, "Tử Mạt, cô đang nói gì vậy, tôi nghe hoàn toàn không hiểu?"

Cố Tử Mạt rung mình một cái, hiện tại đầu óc cô rối bời, đầu cũng càng đau, giờ phút này, đầy trong đầu cô đều là suy nghĩ, tại sao Lục Duật Kiêu không nói rõ quan hệ của cô và anh với Lâm Yên Nhiên?

Hay là, Lâm Yên Nhiên cố tình làm như không biết, đang nói dối đầu?

Còn Cố Trinh Trinh nữa? Cố Trinh Trinh tiếp cận Lâm Yên Nhiên, rốt cuộc có ý đồ gì, chỉ sợ - Cố Trinh Trinh không tha mà không nói chân tướng cho Lâm Yên Nhiên đâu!

Cái cô Lâm Yên Nhiên này, lòng dạ quá sâu!

Cố Tử Mạt từ từ ngồi xổm người xuống, nhìn chăm chăm Lâm Yên Nhiên, sau đó chậm rãi mở miệng nói, "Tạm thời tôi giả thiết là cô thực sự không biết sự thật, vậy thì tôi sẽ nói thẳng, tôi và Lục Duật Kiêu đã lĩnh giấy chứng nhận kết hôn rồi, chúng tôi là vợ chồng, còn nữa, chiếc nhẫn này." Cô vươn tay, xoay chiếc nhẫn trên ngón vô danh, để Lâm Yên Nhiên càng có thể thấy rõ ràng, vừa xoay vừa chậm rãi nói, "Cô là người nhà họ Lục, nghĩ đến cũng không xa lạ, nhớ ngày đó, chiếc nhẫn này còn là Lục Duật Kiêu mặt dày mày dạn đeo lên cho tôi, đeo hai lần, trong thời gian đó tôi đã từng ném trả anh ấy một lần, nhưng cuối cùng, cô xem, chiếc nhẫn vẫn trên tay tôi." Dáng vẻ đầy kiêu ngạo mà không lời nào có thể miêu tả được.

Cô luôn luôn không thích trường kỳ kháng chiến, càng thích trực tiếp lấy ra át chủ bài hơn.

Ánh mắt của Lâm Yên Nhiên lóe lên một cái, bất ngờ đối diện với đôi mắt của Cố Tử Mạt, cô mấp máy môi, nói, "Tôi. Tôi thật sự không nghĩ tới."

"Mặc kệ trước đó cô có biết hay không, nhưng hiện tại, cô cũng biết hết rồi, dĩ nhiên, trước đó tôi cũng không biết Lâm Yên Nhiên cô là loại người gì, hôm nay chúng ta ra ngoài đi dạo vườn hoa một chuyến, tôi cũng biết rõ rồi." Cô cởi chiếc nhẫn từ ngón tay thon dài ra, sau đó lại đeo lên một lần nữa, hài lòng vuốt nhẹ nhẹ, sau đó mới đứng lên, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lâm Yên Nhiên, nói: "Đừng đóng kịch, kỹ thuật diễn xuất của Cố Trinh Trinh mạnh hơn, cũng không đấu lại tôi, cô cũng phí công thôi."

Bởi vì thủ đoạn giả vờ yếu ớt của Lâm Yên Nhiên, cô cực kỳ khinh bỉ Lâm Yên Nhiên!

Lâm Yên Nhiên cúi thấp đầu, từ đầu chí cuối cũng không nói chuyện.

Cố Tử Mạt liếc mắt nhìn Lâm Yên Nhiên, hiện tại cô dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, vị công chúa này lại đang giả bộ nhu nhược, nhận lấy sự đồng tình !

Cô đã bách độc bất xâm rồi, trực tiếp nói luôn, "Cô quả thực rất có ưu thế, sức khỏe không tốt thì có thể được đến rất nhiều rất nhiều thương yêu, chẳng qua cô thiết lập điểm xuất phát đã sai lầm rồi. Cô càng biểu hiện nhu nhược như vậy, Lục Duật Kiêu lại càng coi cô như em gái mà hết lòng chăm sóc, anh ấy không thể thấy cô chịu đựng một chút tổn thương nào, càng không muốn thấy cô bị tổn thương vì anh ấy. Mà tình thương, lại có thể làm tổn thương người nhất, anh ấy sợ cô bị tổn thương, lo lắng cho cô, tự nhiên không dám sinh ra tình yêu với cô."

"Đừng kiêu ngạo như vậy." Lâm Yên Nhiên ngẩng đầu, câu môi, khoe môi thoáng qua ý khinh miệt, "Sau đó cũng bởi vì như vậy, anh ấy không

dám yêu tôi, sau đó lại gặp cô...cô trở thành vật thay thế của tôi, đúng không? Chúng ta rất giống, có nhiều điểm giống nhau như vậy, lại không thể tránh khỏi yêu cùng một người đàn ông."

Trong lòng Cố Tử Mạt ‘lộp bộp’, không thể phủ nhận, Lâm Yên Nhiên lót đường rất tốt, câu nói này của Lâm Yên Nhiên, cũng thực sự đâm trúng nội tâm của cô, chẳng qua —— cô hoàn toàn có thể phá giải.

Cô lờm người đang núp ở sau cây một cái, bước xung quanh Lâm Yên Nhiên mấy bước, mới nói, "Cô cho rằng nhớ Cố Trinh Trinh cho cô vài thông tin thông dụng về tôi, mà cô có thể hiểu rõ được rồi sao? Quá ngây thơ rồi!"

"Cô nói bừa." Lâm Yên Nhiên hơi cau mày.

Cố Tử Mạt lui về phía sau xoay người lại, nói với người đang núp ở sau gốc cây, cất giọng nói, "Đi ra đi, tôi đã thấy cô rồi, còn núp như vậy cũng không quang minh rồi."

Sau một trận tiếng xột xoạt, Cố Trinh Trinh cầm một túi xách màu đỏ tím đi ra, dáng đi uyển chuyển, ngược lại rất phù hợp với mùi nước hoa đắt tiền trên người ngày hôm nay.

"Mùi nước hoa trên người cô đã bán đứng cô rồi, mùi thơm nồng nàn đặc trưng của Versace, mùi phối đầu mùi phối giữa đều quá thu hút người rồi." Cô mỉm cười, nhắc nhở Cố Trinh Trinh.

Đối với việc Cố Trinh Trinh xuất hiện ở đây, cô lại không cảm thấy ngạc nhiên chút nào, ngược lại cảm thấy đây là chuyện tốt.

Lâm Yên Nhiên và Cố Trinh Trinh cấu kết với nhau làm việc xấu, kết quả lại chó cắn chó chẳng phải là hay hơn? !

Vốn dĩ Cố Trinh Trinh bị bắt gặp, đã cảm thấy mất mặt, gắng gượng bước ta, hiện tại lại bị Cố Tử Mạt vạch trần, còn khiến Cố Tử Mạt mượn cơ hội khoe ra sự ưu việt, đương nhiên trong lòng cô cảm thấy rất bất bình.

Cố Tử Mạt đặc biệt có khả năng điều hướng trời cho, vẫn là một cây gai trong lòng cô, hôm nay cây gai này lại bị đâm sâu xuống, khiến cô rất khó chịu.

Chẳng qua, khó chịu thì khó chịu, việc diễn tình cảm bạn bè thân mật với Lâm Yên Nhiên thì vẫn phải diễn thôi .

Cố Trinh Trinh bước tới đỡ ở xe lăn của Lâm Yên Nhiên, nửa ngồi xuống, thân mật nói thầm bên tai cô, "Yên Nhiên, có khỏe không?"

"Mình vẫn khỏe." Lâm Yên Nhiên gật đầu một cái, bộ dáng rõ ràng rất tín nhiệm Cố Trinh Trinh.

"Rất tốt, không tệ." Cố Tử Mạt nhìn hai người hồ động, ở một bên vỗ tay, "Địch nhân của địch nhân, chính là bạn của mình, những lời này thật sự không sai."

Thân thể của Lâm Yên Nhiên yếu đuối, nhưng khả năng nghe tuyệt đối không có vấn đề, rất bén nhạy nhú nhú mày, "Có ý tứ gì?"

Cố Tử Mạt đương nhiên vui lòng giải thích cho cô ấy, cô đi về phía Cố Trinh Trinh, sờ lên đầu vai Cố Trinh Trinh, cúi đầu cười nói, "Trinh Trinh, cô tính toán sau khi hợp tác cùng vị Lâm tiểu thư này hạ được tôi xong, là cùng hưởng thành quả với Lâm tiểu thư đây, hay là tiếp tục giành với Lâm tiểu thư?"

Cô hí hí mắt, nhìn về phía Lâm Yên Nhiên, "Chắc Lâm tiểu thư còn không biết, trước kia tôi và Trinh Trinh còn là tình địch đâu."

"Chị nói loạn cái gì vậy, em không có. Em cũng chỉ là diễn cho chị xem mà thôi, là giả!" Cố Trinh Trinh không nén được tức giận, vụng về giải thích.

Lúc này mặt mày Lâm Yên Nhiên tái nhợt, không thể tin nhìn về phía Cố Trinh Trinh, vừa bi thương vừa tức giận chất vấn Cố Trinh Trinh, "Trinh trinh, tôi thật lòng coi bạn là bạn thân, sao bạn có thể lợi dụng tôi chứ!"

"Mình. , mình không phải." Cố Trinh Trinh nóng nảy, lắc đầu lại lắc đầu, mắt thấy sắc mặt của Lâm Yên Nhiên càng ngày càng kém, cô cắn răng, lấy điện thoại từ trong túi xách ra, tìm kiếm vài tấm hình , giọng nói bén nhọn, liền nói, "Đối tượng qua lại của mình, là Hứa Ngộ!"

Lúc này Cố Tử Mạt lơ mờ phát giác ra, cô nhìn Cố Trinh Trinh giờ hình ra trước mặt bọn họ, nghe tỉ mỉ việc qua lại của Cố Trinh Trinh và Hứa Ngộ, cô không thể nghĩ ra, theo bản năng muốn móc điện thoại di động ra.

Nhưng một giây sau, cô liền thu tay lại.

Cô có thể gọi cho Hứa Ngộ sao? Có thể gọi cho Diệp Nhất Đóa sao? Đều là không lý trí!

Cố Trinh Trinh trấn an Lâm Yên Nhiên mấy câu, lại nói, "Yên Nhiên, bây giờ mình tuyệt đối không có cảm giác với Lục Duật Kiều , từ lúc anh ta vì chị gái mình mà thiết kế cho mình vào trại giam, mình đã không còn gì vướng bận với anh ta nữa rồi. Bạn tin mình đi...bây giờ mình giúp bạn, chính là ra một hơi cho mình mà thôi!" Ánh mắt của cô, phần hận nhìn chằm chằm Cố Tử Mạt, tràn đầy lửa giận.

Cố Tử Mạt biết, giấy không thể gói được lửa, Cố Trinh Trinh hận cô hại cô như vậy, không phải là không có nguyên nhân.

Đều là bởi vì chút chuyện hoang đường trước kia!

Cô hít một hơi, tiến lên một bước, liền cướp điện thoại di động trên tay Cố Trinh Trinh đi, ném một cái, "Tôi cảnh cáo cô một lần nữa! Hứa Ngộ đã có bạn gái chính thức!"

"Vậy thì thế nào, năm đó tôi bỏ lỡ nhiều cơ hội như vậy, hiện tại một cơ hội tôi cũng sẽ không bỏ qua!" Cố Trinh Trinh cắn răng, không chút nào yếu thế nói.

Cố Tử Mạt chỉ cảm thấy máu toàn thân tuần hoàn ngược lại, tất cả lý trí của cô đều sụp đổ, lạnh lùng nhìn lướt qua Lâm Yên Nhiên cùng Cố Trinh Trinh, từ trong kẽ răng nặn ra một câu, "Tiểu Tam Nhi tự hợp một chỗ, chúc hai người càng chạy càng tốt!"

Vứt xuống những lời này, liền chạy về công ty.

Thời gian làm việc buổi chiều, cô không có tâm tư làm việc, ngón tay vẫn phân vân giữa hai cái tên danh bạ trên điện thoại di động, một là Diệp Nhất Đóa, một là Lục Duật Kiêu.

Cuối cùng, cô bấm gọi cho Lục Duật Kiêu, lần gọi đầu tiên, vang lên thật lâu cũng không có ai nhận.

Gọi một lần nữa, mới nghe được giọng nói của anh.

"Bây giờ anh đang ở đâu vậy? Chỗ em có chút việc."

Giọng nói của Lục Duật Kiêu nghe có chút mệt mỏi, "Ở bệnh viện."

"Bệnh viện sao?" Theo bản năng cô liền nghĩ đến Lâm Yên Nhiên, đến nay lòng vẫn còn sợ hãi.

"Tử Mạt, có phải buổi trưa em tới thăm cô ấy hay không?"

"Có qua, cô ấy nói muốn ra vườn hoa, em liền đưa cô ấy đi, sau đó xảy ra một chút chuyện không vui, em." Cô nghĩ nói cho anh biết, Lâm

Yên Nhiên là có tâm kế cùng kế hoạch trước, cô đã dụng phải Cố Trinh Trinh ở đó.

Nhưng, cô vẫn chưa nói hết, trong loa trong loa đã truyền đến một tiếng thở dài của Lục Duật Kiêu, "EM không nên để lại một mình cô ấy ở vườn hoa hứng gió, cứ như vậy một mình rời đi, cô ấy bị lạnh, hiện tại lại lên cơn sốt, bệnh tình lại bắt đầu lặp lại."

Lời của anh, làm cho cô rất khổ sở, khóe miệng cười khổ nhiều hơn một phần chán nản cùng phiền muộn, "Em không nên sao? Có lẽ, em không nên đến gặp cô ấy."

Nếu như cô không đi gặp Lâm Yên Nhiên, cũng sẽ không thấy rõ bộ mặt thật của Lâm Yên Nhiên, cũng sẽ không bắt gặp Cố Trinh Trinh, còn thất hồn lạc phách vì chuyện của Hứa Ngộ.

Cô, thật sự không nên!

Hình như Lục Duật Kiêu cũng nhận thấy lời nói của mình có hơi sai lầm, vội vàng đổi lời nói, "Tử Mạt, ý của anh cũng không phải là."

Rõ ràng giọng nói của người đàn ông mềm nhẹ đi mấy phần, cô lại không muốn nghe nữa.

Cô không nói thêm một câu nào nữa, liền trực tiếp cúp điện thoại, kéo tên anh vào danh sách đen.

Ném điện thoại di động lên bàn làm việc, Cố Tử Mạt dựa vào ghế, nâng một cánh tay lên, che trước mắt.

‘ tí tách ’ một tiếng, điện thoại di động có tin nhắn đến, theo bản năng cô cho là của Lục Duật Kiêu, không xem, chờ sau khi bản thân bình tĩnh lại, mới nhìn lướt qua, mới phát hiện là Diệp Nhất Đóa gửi đến.

Ngắn ngủn mấy chữ —— "Lục soát —— công dụng Điều Hương Sứ."

Cô ngần người, phải đi tìm kiếm tin tức liên quan, tin tức ừn ừn hiện ra, đều là thảo luận về tiết mục kỳ này của cô và Ninh Uyển.

Vậy mà cô chiếm cứ trang báo còn lớn hơn so với Ninh Uyển.

Tiết mục kỳ này, khiến cho nghị luận nóng nhất , chính là nói ‘Công dụng của Điều Hương Sứ.’

dien.dan.le^quydon^

Điều Hương Sứ là ngành nghề cổ xưa lại thần bí, có rất ít chương trình ghi hình sẽ tiến hành loại phương thức để lộ bí mật như này, mà lần này công ty thực hiện hoạt động tuyên truyền, cực kỳ hấp dẫn, gần như là được hoan hô tán thưởng khắp nơi.

Đồng thời đưa tới nghị luận nóng bỏng, còn có đôi giày cao gót —— ferragamo mà cô đi ngày hôm đó.

Giày cao gót cao cấp ferragamo thiết kế rất nhiều giày cho các ngôi sao nổi tiếng, trở thành nhãn hiệu giày nữ đứng đầu nhất hiện nay, thịnh hành trong giới mỹ nữ quyền quý, rất nhiều tiểu thư danh giá đều thông qua đủ các thủ đoạn, hoặc sai người, hoặc tự mình đi, đặt hàng một cách điên cuồng.

Mà lúc cô tham gia chương trình, đôi ferragamo trên chân kia, là đôi giày sản xuất số lượng hạn chế cả thế giới mới có 10 đôi, hiện nay là một đôi khó cầu.

Rất nhiều tiểu thư danh giá cũng muốn tìm cách liên lạc với vị Điều hương sứ thần kỳ này, cố gắng mua được ferragamo yêu dấu từ trong tay cô.

Làm sao Cố Tử Mạt cũng không nghĩ tới, vào lúc cảm xúc của cô xuống thấp nhất, đôi giày ferragamo của mình cùng tay nghề điều hương, đã nổi tiếng trên mạng rồi.

Cô đóng websites, nhắm mắt lại, chuông điện thoại di động đại kêu, số điện thoại xa lạ, lần này hẳn là Lục Duật Kiêu không sai.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 149: Hi Vọng? (1)

Ngoài cửa sổ bầu trời như được phủ lên một lớp sa tanh màu lam, được khảm lên một vài hoa văn, khiến màu xanh dương có vẻ hơi thâm đậm.

Cũng giống như tâm tình của cô, bị rất nhiều thứ lộn xộn gì đó tiến vào.

Bắt đầu từ lúc rời khỏi nhà họ Cố, cô dấy lên ước mơ, hi vọng đối với cuộc sống này, một phần rất lớn ở trong đó, là Lục Duật Kiêu mang tới cho cô.

Sau khi biết Lâm Yên Nhiên cũng mơ ước Lục Duật Kiêu, cô bỗng luống cuống, cảm thấy nhà cao tầng sau lưng sắp đổ rồi, cô cũng sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

Mất đi anh, cô giống như mất đi khả năng nhận biết phương hướng.

Trên bầu trời thỉnh thoảng có mấy con chim bay qua, cô vượt điện thoại di động, đơn giản cắt đứt, thỉnh thoảng có nghe được tiếng nghị luận về sự thành công của chương trình tuyên truyền của đồng nghiệp, cô không tự chủ câu môi, cười yếu ớt .

Nền tảng tốt, lại có Ninh Uyển làm trợ lực, đề tài vạch trần bí mật điều hươg có sức hút, mang theo cô nổi tiếng, lần này là cô kiếm được.

Người cô nên cảm ơn nhất, phải là Diệp Nhất Đóa.

Như vậy, vấn đề của Hứa Ngộ và Cố Trinh Trinh thế nào đây? Cô thật sự cảm thấy khó giải quyết.

Bình thường Diệp Nhất Đóa hoạt bát hiếu động, thỉnh thoảng cũng thích khua tay múa chân, ở trên phương diện công việc cũng có cố chấp cùng chấp niệm, là một cô gái cố chấp tiến về phía trước.

Nhưng ở trên mặt cảm tình, Diệp Nhất Đóa còn là một người mới, còn là một cô gái nhỏ, nếu biết chuyện của Hứa Ngộ và Cố Trinh Trinh, nhất định là chịu không nổi.

Trong ngày thường giao tiếp với Diệp Nhất Đóa, cô cũng có thể cảm nhận được cảm giác ưu việt bẩm sinh trên người Diệp Nhất Đóa, nếu Diệp Nhất Đóa biết được chân tướng việc mình bị phản bội, sẽ xảy ra cái gì?

dien~da`nl3^quy'do^`n

Mâu thuẫn giữa người với người, cho tới bây giờ đều hết sức căng thẳng.

Giờ tan ca, cô vừa vận dụng phải Diệp Nhất Đóa trong thang máy, cô đi đến gần, muốn nói bóng nói gió cho Diệp Nhất Đóa, nhưng lời đến khóe miệng, vẫn bị các loại nhân tố làm nghẹn lại.

Diệp Nhất Đóa nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của cô, cầm lấy tay của cô, cười hì hì nói, "Có phải muốn cảm ơn em làm cho chị trở thành người nổi tiếng hay không? Yên tâm, em không cần lời cảm ơn của chị, muốn cảm ơn, thì chị cảm ơn cái người đã tặng chị đôi giày Ferragamo kia đi, anh ấy mới là người thắng cuối cùng, dùng một đôi giày, khiến toàn bộ hiện trường nổ tung. Hiện tại phản ứng về chương trình rất tốt, công ty đã quyết định đá Ninh Uyển rồi, sau này chị hoàn toàn có thể tự mình đảm đương một phía rồi, đến cuối tháng, công ty và tổ chương trình đều sẽ phát tiền thưởng cho chị, chị cứ yên tâm ngồi đếm tiền thôi."

Cố Tử Mạt nghe cô ấy nhắc tới Lục Duật kiều, trái tim như có cái gai đâm vào, cô cúi thấp đầu, cười nhạt, không hề tỏ thái độ.

Thang máy mở, hai người nắm tay nhau, cùng nhau đi ra.

Diệp Nhất Đóa mặt mờ nháy mắt với cô, "Vừa nhìn chính là bút tích của Lục Duật Kiều rồi, nếu để cho Lâm Yên Nhiên biết, bảo đảm có thể bị tức chết."

Lại nghĩ đến Lâm Yên Nhiên, Cố Tử Mạt không vui nói, "Nhất Đóa, em nhìn người thật chính xác, Lâm Yên Nhiên quả thật giấu được đủ sâu."

"Haiz, em nhìn chuyện của người khác thì chính xác, nhưng chuyện của mình thì không chuẩn rồi, Hứa Ngộ thực sự quá khốn nạn, gạt em nói tối nay có thiết kế cần gấp phải tăng ca, trên thực tế lại đặt phòng ở U Lan cư, còn là đặt từ tám giờ tối đến mười giờ! Em biết trước rằng trong lòng anh ấy có người khác, nhưng em đại nhân đại lượng, không vạch trần anh ấy, vậy mà anh ta khen ngược, dám ăn vụng sau lưng em, lần này nhất định em sẽ không buông tha cho anh ấy, xem tối nay em đi bắt gian tại trận thế nào đây!" Diệp Nhất Đóa chọc chọc màn hình điện thoại di động, tức giận nói.

Bước chân của Cố Tử Mạt, bởi vì câu nói ‘ trong lòng có người khác’ của Diệp Nhất Đóa mà khựng lại, nghe xong lời nói của Diệp Nhất Đóa, cô chỉ cảm thấy không cảm nổi tốc độ suy nghĩ của Diệp Nhất Đóa, khẩn trương nói, "Đối phương là ai? Em đã biết rồi?"

Diệp Nhất Đóa bĩu môi, "Em cần gì biết trước, tối nay em qua đó, thì sẽ sáng tỏ thôi." Ngay sau đó, cô lại lắc đầu, ngón tay nhéo cằm suy nghĩ một chút, rất là nghiêm cần nói, "Haiz, em nghĩ, để khí phách hơn chút, em phải lôi kéo người đi cùng, có rồi, em sẽ kéo theo Bùi Dực qua đó, "

"Bùi Dực?" Cố Tử Mạt cau mày, loại việc đi bắt gian này, vốn dĩ là phụ nữ giúp đỡ nhau, nhưng Diệp Nhất Đóa lại hành động đặc biệt, muốn kéo Bùi Dực theo!

Tư thế này, có vẻ như muốn nghịch thiên.

Cô chảy mồ hôi ròng ròng, vừa muốn ngăn cản suy nghĩ kỳ lạ của Diệp Nhất Đóa, thì thấy Bùi Dực đang hào hứng đi tới, đến chỗ cách bọn họ ba

mét nữa, thì ngừng lại.

"A nha, Bùi Dực, rốt cuộc anh có thể nghe rõ tiếng lòng của tôi rồi, lại xuất hiện nhanh như vậy! Khó được khó được! Hôm nào tôi để Diệp Cần thưởng cho anh một Tiểu Hồng hoa." Diệp Nhất Đóa nhìn thấy Bùi Dực, lập tức rút tay đang nắm tay Cố Tử Mạt lại, hào hứng chạy đến bên cạnh Bùi Dực, ngẩng đầu mong mỏi hỏi Bùi Dực.

Bùi Dực đưa tay捏eo khuôn mặt mềm mại của Diệp Nhất Đóa, "Chúng ta sẽ thảo luận sau!" Rồi sau đó nhìn về phía Cố Tử Mạt, "Cô bước qua đây!"

Trong lòng Cố Tử Mạt cảm giác như có gió lạnh thổi qua, thái độ chán ghét của Bùi Dực đối với cô, mỗi lần cô lại có thể nghiệm mới, quả nhiên lần này, Bùi Dực lại đổi một thể nghiệm mới.

Lời nói này của Bùi Dực, bổ sung đầy đủ, rõ ràng là đang nói..., "Cô bước qua đây, tôi bảo đảm sẽ không đánh chết cô!"

Chẳng qua, Bùi Dực còn chưa đánh người, thì bản thân đã bị đánh rồi.

Diệp Nhất Đóa vung túi xách trong tay, liền đập một cái vào lưng Bùi Dực, nhắc chân lại đập một cái vào bắp chân Bùi Dực, "Bùi Dực chết tiệt, thu hồi cái thái độ chết tiệt của anh lại!"

Bùi Dực cắn răng, "Diệp Nhất Đóa, cô đừng cho là."

"Tôi cho rằng cái gì? Tôi thích đánh anh đấy, giờ sao? Giờ sao?" Diệp Nhất Đóa vung vẩy túi xách trong tay, đắc chí ra sức quật Bùi Dực, thể hiện mười phần dũng mãnh vô lý của thiên kim tiểu thư.

Bùi Dực bị đau mà không dám kêu, không nói gì.

Diệp Nhất Đóa chiếm thượng phong, đặc chí vừa lòng vắn vẹo uốn éo mắt cá chân, "Lâu như vậy không có động tay động chân, có vẻ như thương gân động cốt rồi."

Cố Tử Mạt ở một bên, ngược lại thấy rõ ràng, Bùi Dực là một người luyện võ, chỉ bằng vào Diệp Nhất Đóa làm sao có thể thương hại tới anh ta, nếu không phải anh ta cố ý dung túng Diệp Nhất Đóa, Diệp Nhất Đóa làm sao có thể có dáng vẻ đặc chí này chứ.

Tại sao Bùi Dực dung túng Diệp Nhất Đóa? Có tình cảm sao?

Nghĩ nghĩ lại, cô hơi đoán được một chút tình hình.

Đợi đến sau khi đôi oan gia này 'liếc mắt đưa tình' xong, cô mới ngang nhiên xông qua, mặt hướng về phía Bùi Dực, "Anh nói đi."

Bùi Dực khẳng định là vì Lục Duật Kiêu nên mới tới, trong lòng cô chắc chắn.

"Thật trực tiếp, như vậy tôi cũng nói thẳng." Bùi Dực khẽ cười, đem một xấp tài liệu đưa cho Cố Tử Mạt, "Ngoài miệng anh Kiêu nói là chăm sóc Yên Nhiên, nhưng trên thực tế, là vì dọn dẹp cục diện rối rắm cho cô, thật không rõ phụ nữ các cô vì sao cứ thích ghen tuông loạn xạ như vậy, không giỏi trò không được."

Tiếng nói vừa dứt, lập tức bị Diệp Nhất Đóa dẫm mạnh một cái.

Cố Tử Mạt vô tâm nhìn Diệp Nhất Đóa hà hơi lên nắm đấm nhỏ của mình, đem toàn bộ tinh lực đều đặt ở những tài liệu này.

Những chữ trong đó, đối với cô mà nói, không thể nghi ngờ là một loại chấn động, Bùi Dực không phải trực tiếp, mà là bạo lực.

Dùng một loại phương thức bạo lực nhất để cho cô thấy nội dung bên trong, để cho cô đau lòng vì tròng giao dịch kia, để cho cô hối hận vì hiểu lầm Lục Duật Kiêu!

Bùi Dực hung ác, cái khác lại không tốt như vậy.

"Vậy chắc chắn anh có thể giải thích, vì sao anh ấy phải làm như vậy." Cô nhìn Bùi Dực, hỏi.

Tặng khu nhà cao cấp cho vợ chồng Cố Trình Đông, thỏa mãn lòng tham không đáy của bọn họ, chỉ vì diễn trò? !

Cô có thể không trở lại nhà họ Cố.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 150: Hi Vọng? (2)

"Nếu suy nghĩ kỹ, cô có thể nghĩ ra được, không phải sao? Con dâu của nhà họ Lục, gia đình có thể chỉ có bốn bức tường, nhưng tuyệt đối không thể lớn lên trong gia đình mà thân tình cũng có thể mua bán như nhà họ Cố được." Bùi Dực thu hồi tài liệu trên tay cô, "Tạm thời đừng nói cho anh ấy, tôi tới đi tìm cô."

"Tôi không cần phải cam kết bất kỳ cái gì với ai cả, đây là anh tự nguyện cho tôi xem, tôi và Lục Duật Kiêu là vợ chồng, tôi đối với anh ấy, sẽ giữ vững sự thẳng thắn cần thiết." Cố Tử Mạt không sao cả ngoắc ngoắc môi, cũng không đồng ý.

Bởi vì giữa cô và Lục Duật Kiêu, thiếu sự thẳng thắn, mới tạo thành sự ngăn cách như bây giờ, như vậy về sau, cô sẽ không như vậy nữa.

Giữa bọn họ có vấn đề, cô sẽ nói thẳng ra, hơn nữa nói cho anh ấy biết.

Bùi Dực không ngờ cô sẽ nói như thế, ngẩn người, sau đó lắc đầu, dán kín tập tài liệu, nắm chặt tay Diệp Nhất Đóa, xải bước ra bên ngoài.

"Này, anh buông tôi ra!" Diệp Nhất Đóa vừa kéo tay Bùi Dực, vừa bắt đầu kêu la với Bùi Dực.

"Không đi U Lan cư?" Một câu nói của Bùi Dực, liền ngăn chặn mọi phản kháng của Diệp Nhất Đóa.

Cố Tử Mạt tiến lên vài bước, muốn ngăn cuộc chiến bắt gian ở U Lan cư tối nay, mới vừa đi được mấy bước, điện thoại di động có tin nhắn đến, cô

vội liếc mắt nhìn, lòng bàn tay một trận tê dại, bước chân cũng không khỏi dừng lại.

Hứa Ngộ hẹn cô đến U Lan cư!

Đương nhiên cô sẽ không đi, trực tiếp xóa tin nhắn, trở về nhà.

dien.dan.le^quy'don^

.....

*

Đình một tiếng, thang máy mở ra.

Hứa Ngộ giơ chân lên, khi thấy người đàn ông trong thang máy thì hơi dừng lại.

Hai người gật đầu với nhau, anh mới đi vào.

Cố phu nhân mời anh thiết kế, mà Lục Duật Kiêu lại là nhà đầu tư của Cố phu nhân, vừa rồi ở trong hội nghị, bọn họ có trao đổi gián tiếp.

Hứa Ngộ không biết lai lịch của Lục Duật Kiêu ra sao, cũng không biết tính tình của Lục Duật Kiêu như thế nào, nhưng anh biết, người đàn ông này, đã là chồng của Cố Tử Mạt.

Cố phu nhân dùng một chút tin tức về hôn nhân của Cố Tử Mạt, để đổi lấy lần hợp tác này.

Mà Lục Duật Kiêu thì không phải như vậy, anh đã xem qua tất cả tư liệu về Hứa Ngộ, thậm chí, lúc này Hứa Ngộ rời đi, sẽ đi đến đâu, anh cũng đều biết!

Điều này công lao đều nhờ mật báo của Bùi Dực.

Bùi Dực bị Diệp Nhất Đóa lôi đi bắt gian, Bùi Dực không lỗ mãng giống Diệp Nhất Đóa, lúc từ trong miệng Diệp Nhất Đóa biết được, nam chính gọi là ‘ Hứa Ngộ ’, thì cậu ta mơ hồ ý thức được chuyện không ổn.

Cậu ta có nhiều phương pháp, lập tức phái người đi thăm dò Hứa Ngộ hẹn người nào, kết quả điều tra, tra được đến trên đầu Cố Tử Mạt.

Lúc này cậu ta rất tức giận, lập tức báo cho Lục Duật Kiêu.

Nhớ lại cái quá trình không khéo không thành sách này, Lục Duật Kiêu câu môi, liếc Hứa Ngộ ở bên cạnh một cái, nhàn nhạt mở miệng, "Nghe nói đến nay anh Hứa đối với vợ tôi, vẫn là thâm tình khó quên?"

Hứa Ngộ nghiêm mặt, nở nụ cười, trầm ngâm, nói, "Bạn cũ, tình cũ, người cũ, nhưng trái tim, vẫn như lúc ban đầu."

Lục Duật Kiêu nghe xong, nhẹ nhàng híp mắt, mặc dù nghe được ý hơi khiêu khích trong lời nói của Hứa Ngộ vẫn nhẹ nhàng cong miệng cười yếu ớt, hết sức tuấn tú.

Trong thang máy chỉ có hai người bọn họ, không khí trầm mặc hết sức quỷ dị.

Lục Duật Kiêu bảo trì bình thản, Hứa Ngộ cũng như vậy, vì không mở miệng cũng sẽ không cảm thấy lúng túng.

Rất nhanh, thang máy dừng ở sảnh lầu một, hai người một trước một sau bước ra ngoài.

Thân cao chân dài, đều là dáng vẻ người xuất sắc thành công, hơn nữa dung mạo đều có điểm đặc biệt riêng, đều cực kỳ anh tuấn, cho nên sự xuất hiện của bọn họ gần như tạo thành một cảnh khó có được ở đại sảnh.

Bỗng chốc, bước chân của Lục Duật Kiêu dừng lại.

"Hẹn cô ấy ở U Lan cư, đúng không." Nói xong, người đàn ông lắc lắc điện thoại di động trong tay, "Cô ấy nói với tôi, cũng nhờ tôi nói cho anh biết, cô ấy sẽ không đi."

Hứa Ngộ cũng dừng lại, nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy của đối phương, nở nụ cười, nói, "Đáng tiếc, sợ rằng anh Lục không có biện pháp chăm sóc tốt cho hai vị tiểu thư xinh đẹp cùng một lúc, không phải sao? Tôi nghe nói về một ít chuyện của anh Lục, cũng có tìm hiểu qua, tôi nghĩ, vào lúc này, vợ chưa cưới của anh Lục nhất định càng cần đến anh, mà Tử Mạt, sẽ cần tôi một lần nữa, giống như trước đây vậy."

Hứa Ngộ nói chắc như đinh đóng cột, Lục Duật Kiêu một chữ không phát, qua một lúc lâu, anh cười khẽ, "Anh Hứa rất có lòng tin, tôi tự thẹn không bằng."

Hứa Ngộ biết Lục Duật Kiêu đang châm chọc anh tự tin quá mức, thành tự phụ.

Nhưng anh cũng không có tự loạn trận cước, mà vẫn ngẩng đầu lên, nói: " Có lẽ không lâu nữa, bên tôi sẽ có hy vọng rồi."

Khóe môi của Lục Duật Kiêu nâng lên, trào phúng, "Tôi hiểu cô ấy, mang tổn thương đến cho cô ấy, thì cô ấy sẽ không lại muốn nữa."

Nói xong, anh liền cất bước, bước về phía trước.

Hứa Ngộ liền giật mình, ngay sau đó đuổi theo, nói: " Người tiếp theo sẽ làm tổn thương cô ấy, chính là anh Lục."

Ánh mắt Lục Duật Kiêu tối sầm lại, quay đầu, "Tôi sẽ không cho anh tạo ra cơ hội này!"

Điện thoại di động có tin nhắn tới, anh nhìn nhìn, khóe miệng căng thẳng có đường cong, "Tôi phải về nhà, xin lỗi không tiếp được."

Lưu lại một mình Hứa Ngộ, thân hình cao ngất, lại chán nản.

Lúc Lục Duật Kiều về nhà, Cố Tử Mạt đang gõ mạnh cửa của nhà đối diện.

"Kiều Tử Hoài, anh ra đây!"

Anh đi tới, cau mày, đau lòng cầm tay phải đập đến mức sưng đỏ của cô, hỏi cô, "Tử Mạt, sao vậy?"

Cố Tử Mạt quay đầu lại, nhìn thấy anh đã về, "A, anh về rồi, vậy chúng ta về nhà trước thôi." Trước đó cô có gửi tin nhắn cho anh, nói anh về nhà dùng bữa tối, bây giờ anh đã về rồi, đương nhiên cô không muốn để những chuyện khác ảnh hưởng đến tâm tình của anh.

Diệp Nhất Đóa nói đúng, cô tuyệt đối không thể đẩy Lục Duật Kiều tới bên cạnh Lâm Yên Nhiên được, cái đó gọi là —— tự chui đầu vào lưới.

Như vậy thực ngu xuẩn.

Anh không hiểu, "Chuyện gì xảy ra, Kiều Tử Hoài chọc đến em, anh nhất định phải ra khí giúp em."

Cô thấy anh truy hỏi đến cùng, bất đắc dĩ đập lên cánh cửa nhà Kiều Tử Hoài, lôi kéo anh trở về nhà, thở dài, nói, "Kiều Tử Hoài cố ý, anh ta nâng Lâm Yên Nhiên lên mặt bàn rồi."

Tối hôm nay, sau khi cô làm xong bữa tối, nhàm chán nên xem tin tức, tin tức có Ninh Uyển làm tuyên truyền cho bộ phim mới, mà hào quang của ảnh hậu, không nghi ngờ chút nào khiến Ninh Uyển lại lên trang đầu.

Mà lúc tuyên truyền bộ phim mới, Ninh Uyển lại chủ động nói ra, nói đến chuyện trước đó cô liên tục ước hẹn với một vị công tử nhà giàu, chính là Lục Duật Kiều!

Phóng viên không nghi ngờ chút nào đã hỏi tới quan hệ của hai người, Ninh Uyển còn rất rộng rãi cười trả lời nói, thực lòng thích đối phương, nhưng đối phương quá khó theo đuổi, nên cô đã quyết định buông tay.

Mà đối với điều này, có người đứng ra khen ngợi Ninh Uyển dám yêu lại dám buông tay, là ‘ hình tượng người phụ nữ’ độ lượng, đúng lúc phù hợp với hình tượng của cô ấy trong bộ phim mới, mọi người đều tỏ vẻ chờ mong với bộ phim mới.

Mà từ trước đến này, phóng viên vẫn luôn đào bới, bắt lấy lời nói của Ninh Uyển để nhằm vào Ninh Uyển, nói nếu là thực sự thích, làm sao lại buông tay, trong lúc nhất thời, hiện trường trở nên vô cùng xấu hổ.

Mà Ninh Uyển chỉ cười khẽ, thản nhiên nói, là do sau khi tiếp xúc, cô phát hiện Lục Duật Kiêu đã có vợ chưa cưới, cũng tiết lộ vợ chưa cưới của Lục Duật Kiêu họ Lâm.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 151: Ông Xã Muốn Đi Vào

Tin tức bùng nổ, nhanh chóng lan tràn.

Nhưng chỉ dựa vào lời nói của một người, còn chưa thể khiến những cô gái ái mộ vị công tử nhà giàu thần bí này hết hy vọng được, rất nhiều cô gái vẫn ôm thái độ nhìn xem, nghi ngờ người vợ chưa cưới họ Lâm trong miệng Ninh Uyển chỉ là bịa đặt.

Vào lúc này, làm ông chủ của Điện ảnh và truyền hình Hoàn Á, Kiều Tử Hoài ra mặt chứng thực cho Ninh Uyển, nói những lời Ninh Uyển nói, đều là lời nói thật.

Kiều Tử Hoài vừa lên tiếng, liền khiến cho trái tim trong suốt của ngàn vạn cô gái tan nát đầy đất!

Cố Tử Mạt tức giận việc Kiều Tử Hoài nổi giáo cho giặc, càng hận Ninh Uyển vì lăng xê cho bộ phim mới, mà nhắc lên Lục Duật Kiều hơn, vô hình chung cũng lôi kéo cô vào bên trong.

Làm vợ của Lục Duật Kiều, cô nhìn thấy những chuyện này, không thể nào không tức giận.

Cô mở tin tức ra, chỉ cho Lục Duật Kiều xem từng cái từng cái, cuối cùng yếu ớt kết luận, nói: " một người đàn ông đã kết hôn bị nói là có vợ chưa cưới, không thể không có công của Ninh Uyển và Kiều Tử Hoài."

Lục Duật Kiều kéo lên kéo xuống trang web, nhìn xong toàn bộ tin tức trên đó, suy nghĩ một chút nói, "Công việc từ xóa bỏ tin tức đến làm sáng tỏ, anh giao cho Bùi Dực đi làm, cậu ấy quen thuộc với phương diện này."

Nói xong, anh lấy điện thoại di động ra, muốn liên lạc với Bùi Dực.

Cố Tử Mạt cản tay của anh lại, ngược mắt hỏi anh, "Vậy anh sẽ xử lý Ninh Uyển như thế nào? Phong sát một thời gian?"

Phong sát Ninh uyển, điều này cũng rất có khả năng, dù sao đó cũng không phải lần một lần hai Ninh Uyển xúc phạm điểm nghịch lân của anh ấy.

Cô thường thấy trên báo có tin tức, một ngôi sao nữ bị phong sát toàn diện, hoặc một ngôi sao nữ biến mất, sau lưng cũng có nhân vật lớn thao túng, vậy thì lần này, Lục Duật Kiêu có thể xử trí Ninh Uyển như thế hay không?

Lục Duật Kiêu nhíu mày, ngón tay xoa lên chiếc nhẫn trên ngón vô danh của cô, lắc đầu một cái, "Nếu phong sát, cũng chưa đến mức đó, nhưng sẽ đưa ra lời cảnh cáo cần thiết đối với Ninh Uyển."

"Lời cảnh cáo cần thiết là gì? Chính là lời nói từ miệng sao, hay là loại bỏ các quảng cáo của cô ấy?" Cô hơi tức giận tránh thoát khỏi anh, hỏi ngược lại anh.

Người đàn ông nhìn cô, gương mặt cô đầy quật cường cùng không phục, hình như cũng không hài lòng sự ăn bài của anh, cuối cùng thì có vấn đề ở đâu vậy?

Đôi lông mày rậm kiết ngạo hơi chau mày suy tư, một giây sau, khóe môi nâng lên một nụ cười thâm thúy khó hiểu, nhẹ nề gần lên gương mặt của cô, dùng giọng nói vô cùng ấm áp, nhượng mày hỏi cô, "Thế nào? Có thái độ thù địch với Ninh Uyển như vậy, Tử Mạt, điều này có chút không giống với em."

"Vậy như thế nào mới giống em!" Theo bản năng, cô cứ như vậy phản bác trở lại, đợi đến lúc nói xong, cô mới hối hận sự đường đột lỗ mãng vừa

rồi của mình, vội vàng thu giọng, giảm thấp âm lượng, cố ra vẻ lý trí tâm bình khí hòa, nói, "Em chỉ không hiểu, tại sao Ninh Uyển một lần hai lần dùng anh để lăng xê, nhưng anh cũng không hề chán ghét, vẫn cứ dung túng cho cô ta, chính vì anh không hành động, nên mới khích lệ cô ta, mới để cho cô ấy tạo ra loại này tin đồn!"

Lục Duật Kiêu đối xử không bình thường với Ninh Uyển, đây mới chính là cái khiến cô bất mãn.

Cô không thích Ninh Uyển, nhưng cũng không căm ghét gì cả, cũng không thực sự nghĩ muốn phong sát Ninh Uyển, nhưng, thái độ của Lục Duật Kiêu với Ninh Uyển, lại khiến cô không thể bình tĩnh được, ngược lại muốn xem vở diễn vừa rồi của Ninh Uyển.

Tùy hứng chính là như thế, bản thân không như ý, cũng sẽ không muốn cho đối phương được như ý.

Cô bị Ninh Uyển hãm hại, phản ứng đầu tiên của cô, chính là cắn răng trả thù lại!

Lục Duật Kiêu giật mình nhìn cô mấy giây, ngay sau đó nhếch môi, kéo cô đến trước bàn ăn, cười nói, "Thì ra là vì cái này." Hình như tâm tình của anh không tệ.

Cố Tử Mạt bướng bỉnh, cũng không ngồi vào vị trí, ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, "Giải thích, em muốn một lời giải thích! Anh phải giải thích cho em!" Vừa nghĩ tới những tin tức đáng giận kia, cô hoàn toàn không có tâm trạng ăn cơm.

Người đàn ông bật cười, ngón tay thon dài đưa lên, vuốt ve lông mày đẹp trên mắt cô, nói: "Ninh Uyển, rất giống em, em có biết không?"

"." Cô sửng sốt, phản ứng lại, chính là nghĩ đến mấy lời Lâm Yên Nhiên nói với cô ngày đó.

Lâm Yên Nhiên nói, Lục Duật Kiêu thích Lâm Yên Nhiên mặc quần áo màu xanh nhẹ nhàng, chính là một Lâm Yên Nhiên đã từng khỏe mạnh, mà Cổ Tử Mạt, chỉ là vật thay thế!

Chẳng lẽ, duyên phận trên đời này, cảm xúc, thậm chí là yêu, cũng có thể dùng ‘ giống như ’ để giải thích sao?

Cô không có nói tiếp, mà lẳng lặng chờ Lục Duật Kiêu mở miệng.

"Ninh Uyển đi được tới vị trí cao nhất ngày hôm nay, toàn bộ đều dựa vào sự dốc sức của chính bản thân cô ấy, từ từ tiến lên, làm gì chắc nấy, ở trong tài liệu của trợ lý của anh, anh thấy được Ninh Uyển trước kia, cô ấy rất để ý đến hình tượng của mình, cẩn thận mọi lúc mọi nơi, thậm chí không dám kết giao bạn bè ở trong giới giải trí, chỉ sợ người khác có âm mưu, chỉ sợ chính mình không cẩn thận một cái liền bị người khác bán đi, cô ấy đã từng rất giống em, ần nhần cẩn thận đến làm cho người khác đau lòng, đối lại là bất luận kẻ nào, cũng sẽ không nhần tâm phá đi tất cả mà cô gái tranh cường háo thắng đến làm lòng người đau này tân tân khổ khổ thành lập được." Ngón tay thon dài của anh, nắm lấy một nhúm tóc quanh quần bên tai của cô, quần lên ngón tay, vừa tiếp tục nói, "Còn một điểm nữa là, anh muốn đo lường sự quan tâm của em."

"Quan tâm?" Khiến cô kinh sợ, cũng không phải quá khứ của Ninh Uyển, mà là lời anh nói muốn đo lường.

"Ừ, mặc dù quan hệ của anh và Ninh Uyển trong sạch, nhưng anh luôn muốn biết, em quan tâm anh đến mức nào, có thể ăn dấm chua đến mức nào, nhưng, anh cũng hơi sơ sót một chút, anh không nghĩ tới, vậy mà Ninh Uyển lại lôi kéo cả Lâm Yên Nhiên dính dáng vào nữa."

Sau khi Cổ Tử Mạt nghe xong, cảm động cũng có mà cảm khái cũng có, nhưng cùng với đó còn có cả hoài nghi, cái cách nói này của Lục Duật Kiêu, không đủ để xóa bỏ tất cả mọi nghi ngờ của cô.

Cô thở một hơi thật dài, nói với anh, "Anh thật sự sơ sót, cho nên mới làm thành như vậy, nhưng sơ sót lớn nhất của anh, không phải Ninh Uyên!"

Mặc dù có chút thư thái với Ninh Uyên, nhưng đối với Lâm Yên Nhiên, cô vẫn không có cách nào buông bỏ được!

Nhất là vào buổi chiều hôm nay, sau khi Lâm Yên Nhiên thành công kích thích mâu thuẫn giữa cô và Lục Duật Kiêu!

Đôi mắt đen sâu thẳm của người đàn ông, bởi vì một câu cuối cùng của cô, nhanh chóng nheo lại, gần như là đồng thời, bàn tay liền nắm chặt ở cánh tay của cô, nói: " Từ Mạt, em nói rõ ràng đi."

"Lâm Yên Nhiên nói cho em biết, anh yêu em, là bởi vì em giống cô ấy, bởi vì anh thích cô ấy mặc đồ màu xanh nhẹ nhàng, anh mới yêu thích em!" Cô không muốn tố cáo đủ loại tội trạng của Lâm Yên Nhiên, cuối cùng đem vấn đề ‘ giống nhau ’ này, đổ cho anh!

"Yên Nhiên sao?"

Cô nhìn về phía anh, trong đôi mắt sâu thẳm của anh có lộ ra vẻ mê hoặc, rõ ràng cho thấy đang hoài nghi lời của cô, cô không tiếp tục nói thêm cái gì, đẩy cánh tay của anh ra, "Em mệt mỏi, em đi nghỉ ngơi trước."

Lúc đi, cô liếc mắt nhìn bữa ăn tối mà cô tỉ mỉ chuẩn bị cho anh, mà cô, hiện tại một ngụm cũng không muốn ăn, đơn giản rửa mặt một cái, liền lên giường, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Mà bây giờ đối với cô mà nói, lên giường nằm, cũng không có nghĩa là có thể nghỉ ngơi.

Cô ở bên trong, Lục Duật Kiêu ở bên ngoài, chỉ cách nhau một bức tường, tiếng anh đang nói chuyện điện thoại ở bên ngoài, có nhiều tiếng rơi vào trong tai cô.

Cô nghe được Lục Duật Kiêu dặn dò công việc liên quan với Bùi Dực, nói chút chi tiết xử lý, sau đó, tiếng nói của anh liền nhỏ đi rất nhiều, hình như đi ra ban công nói chuyện.

Nhưng cô vẫn lơ mơ nghe được không ít, Lục Duật Kiêu hỏi thăm tình hình của Lâm Yên Nhiên, nhân tiện dặn dò Bùi Dực, không thể để chút tiếng gió nào truyền đến tai Lâm Yên Nhiên.

Lục Duật Kiêu tránh cô dặn dò Bùi Dực như vậy, càng làm lòng cô cảm thấy buồn bực.

Cô nằm ở trên giường, nắm chặt một góc chăn, mắt mở thật to, nghe thấy tiếng bước vào, ánh mắt lại nháy mắt cũng không nháy mắt.

Lục Duật Kiêu kể xuống gần cô, sờ sờ mặt của cô, dịu dàng khuyên cô, "Đừng buồn, chuyện đang được xử lý rồi, về vấn đề em có giống Yên Nhiên hay không, là hoàn toàn bịa đặt, em không cần để ở trong lòng."

Cô chán nản thất vọng, người đàn ông này quá lợi hại, có vợ, còn có thể có vị hôn thê! Một giây trước anh đối tốt với một người phụ nữ, một giây sau xoay người có thể đối tốt với một người phụ nữ khác.

Ở cái cửa ải này, cô hoàn toàn sẽ không giả bộ ‘ hình tượng vợ hiền’ đoan trang tao nhã cái gì, lập tức đẩy tay của anh ra, lạnh lùng nói, "Em không cần anh quan tâm, anh đừng quấy rầy em!"

Lục Duật Kiêu chưa từng gặp phải, tình cảnh bị vợ đuổi xuống giường, bỗng nhiên gặp phải, anh hơi luống cuống, nhưng lại sợ không cẩn thận đắc tội với cô, chỉ có thể lúng ta lúng túng nói: " Tử Mạt, đừng tức giận, có vấn đề gì thì nói ra, chúng ta từ từ giải quyết, em đừng hờn dỗi, anh lo lắng em tức giận ảnh hưởng đến thân thể."

"Không hiểm lạ lo lắng của anh! Ai cần anh lo lắng! Anh cách xa em một chút đi! Anh đi ra ngoài thì em sẽ tốt!" Cố Tử Mạt hoàn toàn không ăn

mềm, oán hận vắn bung cánh tay của anh ra, dịch sang một bên, cầm chặt quần chặt lấy thân thể.

Sao Lục Duật Kiêu có thể đi chứ, đến bây giờ anh cũng không quên, tình cảnh lúc Hứa Ngộ tuyên chiến với anh, nếu tối nay thật sự bị cô đuổi xuống giường, chẳng phải là mở đường cho Hứa Ngộ sao? !

Cô thấy anh không chịu đi, lại thực sự phiền muộn vì anh, liền kéo chăn che lên đầu, ngay cả khuôn mặt cũng che lại, nhắm mắt làm ngơ luôn.

Anh thấy thế, đưa tay đẩy đẩy cô, "Em bọc kín như vậy, không sợ làm mình ngạt chết sao?"

"Không được quấy rầy em...em muốn nghỉ ngơi, anh đi ra ngoài đi!"

Lục Duật Kiêu thấy cô kiên quyết, không có cách nào, thở dài, ngược lại nghĩ đến cái gì, khóe môi nhếch lên, trực tiếp rút góc chăn của cô ra, kéo một bên lên, chen người vào, hai người liền bọc thành một đoàn.

Cố Tử Mạt nhận thấy có kẻ địch xâm lấn lãnh địa, dùng sức đập anh, "Anh làm gì thế! Đi ra ngoài!"

Anh đạt được như ý, lại nếm đến ngon ngọt, đôi mắt hồ ly nhú lại, cười liếm liếm vành tai của cô, "Tử Mạt, giờ cũng buổi tối rồi, nhất định là chồng không thể đi ra ngoài, phải đi vào mới được."

Cố Tử Mạt liếc mạng giây giữa, chẳng ăn thua gì, lại nghe thấy anh * trắng trợn * nói ra như vậy, còn luôn miệng tự xưng là chồng của cô, lại nghĩ đến cái vị ‘ vị hôn thê ’ kia, đôi mắt đỏ lên, không nhìn được ai oán , "Anh cút ngay đi, cái gì mà chồng mới vợ, anh và người khác còn là vị hôn phu vị hôn thê đâu!"

Người đàn ông biết lòng cô yếu đuối, lại yêu thương cô, lật người cô lại, cúi đầu hôn lên nước mắt của cô, "Tử Mạt, đừng khóc, vợ của anh cũng chỉ

có một mình em, hai chúng ta đã lĩnh chứng rồi, ván đã đóng thuyền, anh chỉ muốn ở bên em thật tốt, anh không có hứng thú với những người phụ nữ khác, mặc kệ cô ấy giống em, hay em giống cô ấy, mặc kệ là Ninh Uyển, hay là Lâm Yên Nhiên, anh đều sẽ không cảm thấy hứng thú."

"Đừng gạt người, anh đối tốt với Ninh Uyển như vậy, thương thức cô ấy, còn xuống tay lưu tình với cô ấy như vậy nữa."

Lục Duật Kiêu ngắt lời cô, "Tử Mạt, anh chỉ thấy được cái bóng của em trên người cô ấy, anh không đành lòng nhìn em mệt mỏi như vậy, tự nhiên cũng không thể nhìn thấy cô ấy mệt mỏi như thế, làm người yêu của em, anh có loại tình trạng này, là rất bình thường."

Cô không phục, cười lạnh, "Lừa gạt ai vậy! Không động lòng còn có thể đối với cô ấy như vậy?"

Anh nhẹ nhàng thở dài, nói, "Tử Mạt, trước đừng lái sang hướng khác, hãy nghe anh nói hết, có được hay không?"

"Không nghe!"

Tuy là nói như thế, nhưng cô cũng ngừng giãy giụa, Lục Duật Kiêu nhận thấy được cảm xúc của cô buồn lòng, vội vàng nói rõ một năm một mười, "Dung mạo của Ninh Uyển rất xinh đẹp, còn thuộc loại phụ nữ có hưng vị riêng, những ông chủ nhiều tiền rất có quyền thế cũng muốn nếm thử một chút tư vị của ảnh hậu, trong đó có người rất có bối cảnh uy hiếp cô ấy, nếu như cô ấy không đồng ý làm người tình của ông ta, sẽ phát động tất cả quan hệ phong sát cô ấy. Ninh Uyển ghét cái quy tắc ngầm kia, vẫn không chịu, người đó không nhịn được, ra tay ngoan độc, thiếu chút nữa bóp chết Ninh Uyển ngay tại chỗ, nói đến cũng thật là trùng hợp, đúng lúc lại bị anh đụng phải, đã nói mấy câu lời hữu ích, giúp cô ấy."

dien.dan.l3quy'd0n

"." Cố Tử Mạt không nói gì, lẳng lặng nghe.

Cô lại không nghĩ tới, Ninh Uyển còn có một mặt ‘ thà chết chứ không chịu khuất phục ’ này.

"Người kia cũng là một nhân vật ngoan độc rất có bối cảnh, không thể không cho chút mặt mũi, anh nói Ninh Uyển là bạn gái anh đang qua lại, ông ta mới chịu bỏ qua cho Ninh Uyển, sau sự kiện đó, Ninh Uyển thỉnh thoảng tung ra tin tức về anh và cô ấy để lãng xê, có lẽ cô ấy cũng xuất phát từ sợ hãi, sợ người kia ngóc đầu trở lại, muốn củng cố một chút, nhắc nhở người kia không nên đánh chủ ý đến cô ấy, anh đã giúp cô ấy một lần, sẽ giúp một lần nữa, cũng là thuận tay, cho nên đương nhiên liền."

"Thì ra đây là nguyên nhân căn bản nhất của anh! Em tức giận như vậy, anh mới nói ra, anh quá đáng giận!" Cố Tử Mạt hung hăng nghiêng răng nói.

Nếu cô không hỏi tới, có phải Lục Duật Kiêu sẽ không nói cho cô biết những thứ này hay không? !

"Đúng đúng đúng, anh đáng giận, anh là đáng giận nhất, sau này anh sẽ sửa!" Lục Duật Kiêu lấy lòng hôn lên trán cô một cái, "Anh không nói cho em biết, là bởi vì đoạn chuyện cũ đó rất mật mờ, hơn nữa cũng không phải là chuyện vớ vẩn gì, kinh nghiệm xã hội của em cũng không sâu, anh sợ sau khi nói ra sẽ dọa đến em."

Cố Tử Mạt nghe giải thích của anh, vẫn cứ nghiêm mặt lại, lại bắt đầu giãy giụa, âm ỉ muốn anh buông cô ra.

Trong lúc hai người tứ chi dây dưa, lại phát hiện nhiệt độ cơ thể ở nơi nào đó hơi cao, một dòng lửa nóng thiêu đốt, hình như có chút tên đã lấp vào cung không phát không được.

Lục Duật Kiêu theo dõi khuôn mặt của cô, hô hấp trở lên nặng nề, ánh mắt xẹt qua môi của cô, đầu tóc rối bời cùng ánh mắt khóc đến sưng đỏ của

cô của cũng đáng yêu như vậy, làm cho người ta không kiềm hãm được đến hái.

Anh liền tuân theo bản năng, cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, tay cũng rất mau di chuyển tới vai cô, kéo dây váy ngủ xuống, cuốn váy của cô tầng tầng lớp lớp xuống bên hông.

Bởi vì động tác mập mờ của anh, làn da Cổ Tử Mạt run rẩy, đột nhiên nóng nảy, "Anh làm gì thế! Đi ra ngoài!"

Lục Duật Kiêu vén váy của cô lên, mặt dán lên làn da nhạy cảm của cô trên gáy, nói, "Đêm đã khuya, làm chồng, không thể nói đi ra ngoài như vậy."

"Cút ngay!" Cô vừa mới cãi lộn cùng anh, lại dùng toàn bộ sức lực vật lộn với anh, buổi tối lại không ăn gì cả, trên người không còn chút sức lực nào, hoàn toàn không thể đẩy anh ra được.

Bây giờ cô ngoại trừ hung hăng cắn bờ vai của anh, không có cách phản kháng nào khác.

Sức lực của cô quá nhỏ, lúc cắn anh hàm răng thường xuyên trượt ra khỏi cơ bắp cứng rắn của anh, không tạo lên được tổn thương thực chất nào cả, hơi hơi đau đớn đối với anh mà nói không khác nào *.

Cô càng cắn, anh lại càng hưng phấn, môi lưỡi chạy trên làn da nhạy cảm của cô, kích thích làn da trắng như tuyết trở thành màu hồng nhạt, động lòng người không nói nên lời.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 152: Bị Coi Là Kẻ Thứ Ba (1)

Mới đầu lúc tiến vào gặp một chút khó khăn, thân thể cô buộc quá chặt, anh chỉ có thể lùi lại mà cầu tốt hơn.

Anh thở hổn hển kể tai nói nhỏ với cô, ngô nông mềm giọng, nói những lời nói khiến cô ấm lòng.

Thấy cô nhắm hai mắt lại, hết sức đè nén tình cảm nào đó, lại vẫn lộ ra dáng vẻ động tình, tự ái của người đàn ông được thỏa mãn cực lớn.

Trong lòng anh vừa động, hôn lên khóe miệng rung động nhẹ nhẹ của cô, "Đừng cố kìm nén, muốn gọi thì hãy kêu ra tiếng."

Cô mở mắt ra, ác ngoan ngoan trừng anh, "Đừng mơ tưởng sẽ tiếp tục qua loa tắc trách với em, tặng cho người một chữ! Cút!"

Vậy mà, cặp mắt trong trẻo trừng lớn, ánh mắt mê mang, không hề mang đến một chút uy hiếp nào cho anh.

Anh nhìn hai mắt cô nhẹ nhàng nhắm lại, vào giờ phút như thế này, không thể nhịn cười, cúi đầu lại cắn lên một bên cằm khéo léo của cô, cùng lúc đó, phía dưới tăng thêm sức, đến gần bên tai cô, nói: " Còn làm ra vẻ nữa, rõ ràng thích đến muốn chết."

"Câm miệng!"

Một cái hồ Xuân Thủy, cỏ dại lan tràn.

Sau đó cô nhắm hai mắt núp ở trong chăn, mặc anh nói như thế nào đều không mở miệng.

Lục Duật Kiều sáng khoái tinh thần, vượt sống lưng của cô, cười căn lỗ tai của cô, "Tử Mạt, em toát rất nhiều mồ hôi."

Cô không đáp, ngón tay siết chặt góc chăn, quay đầu, cũng không nhìn anh.

Người đàn ông thấy cô khó chịu, kéo lỏng góc chăn cho cô, "Đừng làm mình ngột ngạt hồng mắt."

Cô không động đậy, cũng không lên tiếng.

Tay của Lục Duật Kiều vòng từ lưng của cô ra phía trước, tìm được quả nhỏ bé phía trên nhẹ nhàng bóp, trêu chọc nói, "Không lên tiếng, anh sẽ hiểu làm em không hài lòng với biểu hiện của anh đấy."

Cô buồn bực, không nói một lời.

Anh trêu chọc cô, cô lại không thể vui vẻ nổi .

Lâm Yên Nhiên là một cái gai trong lòng cô, không thể nhổ hết, như thế nào cũng vẫn cứ là phiền toái.

Vốn dĩ cô tính toán đợi anh về nhà, cô muốn nói chuyện nghiêm túc về vấn đề của Lâm Yên Nhiên với anh, nhưng khi cô nhìn thấy cái vẻ mặt tin tưởng Lâm Yên Nhiên biết nhường nào kia, cô cũng không nói ra cái gì nữa .

Cô có thể cứng rắn vạch trần Lâm Yên Nhiên sao?

Có thể làm tổn thương đến anh hay không? Dù sao anh tin tưởng ‘ em gái tốt ’ của mình như vậy.

Không vạch trần tất cả những điều này, người bị thương lại vẫn là cô.

Cuối cùng, cô không tiếng động thở dài, nhắm mắt lại, cầm tay của anh, "Ngủ đi."

Ngủ đi, ngủ một giấc, rất nhiều chuyện có thể thuyên tới cầu tự nhiên thẳng rồi.

Lục Duật Kiều thấy cô nhắm mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt của cô một lúc lâu, thở dài, đưa tay cầm cổ tay của cô, cũng ngủ rồi.

*

Ngày hôm sau, cô đến Cẩm Tú làm việc bình thường.

Luc bấm nút chờ, thang máy mở ra, đúng lúc cô thấy Diệp Nhất Đóa ở bên trong, nghĩ đến tối hôm qua Hứa Ngộ hẹn gặp mặt, theo bản năng cô hơi chột dạ, rút chân lại, hoảng hốt lui trở về.

Dựa lưng vào cách tường bên cạnh thang máy, cô lấy điện thoại di động ra nhìn một chút, cũng không có tin nhắn và điện thoại của Hứa Ngộ, cô thầm thở dài một hơi, nhưng vừa giương mắt lên, thì Cố Tử Mạt bị trận thế trước mắt hù dọa.

Mười người phóng viên khiêng theo máy quay và máy chụp hình, ở cách cô không xa, đang dồn dập quay chụp cô.

Phút đầu tiên, cô quên cả phản ứng.

Bởi vì ‘ tác dụng của Điều Hương Sư’, phóng viên tìm tới cửa, đối với Cố Tử Mạt mà nói, cũng là chuyện hợp tình hợp lý, cô đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu.

Nhưng trận thế lớn như vậy, ‘ lễ ngộ ’ như vậy, thật sự khiến cô thấy kinh hãi.

Cũng may hệ thống bảo an của công ty đầy đủ, nhanh chóng có nhân viên bảo an chạy ra, chặn lại nhóm phóng viên.

Cố Tử Mạt cũng không tính bước ra trước ánh sáng truyền thông như vậy, cô xoay người vội vàng ấn thang máy, chuẩn bị đến bộ phận R&D, nhưng ngay khi Cố Tử Mạt ấn thang máy, có phóng viên phá vỡ sự kiểm chế của nhân viên bảo an, chạy đến trước mặt Cố Tử Mạt, vội vàng đưa micro qua khe hở của thang máy.

Nhìn dáng vẻ của vị phóng viên lao tới này rất cấp bách, đưa micro quá nhanh, không cẩn thận đập vào mặt của Cố Tử Mạt, cô không kịp phòng vệ, theo bản năng liền vươn tay ra, cản xuống.

Bởi vì cô đưa tay ngăn cản, phóng viên có vẻ mất hứng, liếc cô một cái, đưa microphone lên, hỏi, "Cố Điều Hương Sự, đối mặt với tin tức mình là kẻ thứ ba, xin hỏi cô có lời giải thích nào với công chúng sao?"

Kẻ thứ ba?

Nghe được cái từ đen tối này, sắc mặt Cố Tử Mạt trắng bệch.

Cho tới bây giờ cô cũng không biết, lúc nào thì cô trở thành kẻ thứ ba rồi.

Chẳng lẽ ——

Hứa Ngộ hẹn gặp cô, bị lộ ra rồi, những phóng viên này, muốn lấy lại công bằng cho Diệp Nhất Đóa? ! Tại sao có thể như vậy!

Đang trong lúc cô hoảng hốt, thì cô nhìn thấy cửa thang máy bên cạnh mở ra, Diệp Nhất Đóa từ bên trong đi ra, không nói hai lời, đẩy phóng viên bên cạnh ra, tóm lấy tay Cố Tử Mạt, kéo cô vào trong thang máy!

Động tác của Diệp Nhất Đóa rất nhanh chóng, gần như không cho người phóng viên kia thời gian phản ứng, cửa thang máy đã khép lại.

Trong thang máy, chỉ còn lại hai người cô và Diệp Nhất Đóa, cô khổ sở nhìn về phía Diệp Nhất Đóa, Diệp Nhất Đóa khoanh hai tay, tựa vào vách tường thang máy, bĩu môi, dáng vẻ rất tức giận.

"Nhất Đóa, chị có thể giải thích, tối ngày hôm qua chị thực sự nhận được." Theo bản năng, cô nghĩ nghiêm túc giải thích việc ước hẹn của Hứa Ngộ một chút.

Chuyện này động tĩnh quá lớn, chuyện cũ của cô và Hứa Ngộ bị vạch trần là chuyện sớm hay muộn.

Diệp Nhất Đóa ôm cánh tay cô, khẩn trương nói, "Hiện tại không cần nói tỉ mỉ, chị mau nói cho em biết, rốt cuộc đây là chuyện gì xảy ra, chị không giải quyết Lâm Yên Nhiên sao? Sao lại bị truyền thông đưa tin như vậy."

Trong lúc nói chuyện, hai người đã an toàn trở lại trên lầu, Diệp Nhất Đóa đẩy Cỗ Tử Mạt vào phòng, sau đó lại đi tới bên cửa sổ, kéo tất cả rèm cửa sổ vào.

Bên trong gian phòng, trong phút chốc trở nên đen tối như ban đêm.

Cỗ Tử Mạt bị Diệp Nhất Đóa hỏi, đột nhiên trừng mắt thật lớn, khẩn trương hỏi lại Diệp Nhất Đóa, "Chuyện gì xảy ra? Chị hoàn toàn không biết là tình huống thế nào, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!"

Diệp Nhất Đóa thấy cô không hiểu ra sao, đôi mắt thoáng chốc đỏ lên, rất đau lòng mà nói, "Có người tung tin ra ngoài, nói một vị Điều hương sư gần đây rất nổi danh chen chân vào tình cảm của người khác, phá hỏng hôn ước của Lục Duật Kiêu và vị hôn thê, không biết chúng ta làm gì đặc tội truyền thông, hay là có người rắp tâm hãm hại, nói chị là. Nói chị là." Phía sau, Diệp Nhất Đóa không nói ra được.

Cái từ kia, bị gán ở trên người Tử Mạt mà nói, là rất rất rất không đúng.

Cố Tử Mạt hiểu rõ hơn phân nửa, bỗng chốc cười lên, nói rat hay cô, "Kẻ thứ ba? Đúng không?"

Cô cười lạnh, nhưng lòng của cô còn lạnh hơn, truyền thông đều đang đưa tin, vợ chưa cưới của Lục Duật Kiêu là Lâm Yên Nhiên.

Vậy rõ ràng, xử lý theo như lời nói của Lục Duật Kiêu tối hôm qua, cũng không bao gồm, hoàn toàn phủ nhận quan hệ của anh và Lâm Yên Nhiên.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 153: Bị Coi Là Kẻ Thứ Ba (2)

Anh đã làm những gì chứ? !

Diệp Nhất Đóa nhú mày, cúi đầu xuống.

Nét mặt cùng phản ứng của Diệp Nhất Đóa, đồng nghĩa với cam chịu, Cố Tử Mạt tiêu hóa cái sự thật này —— cô ‘ bị coi là kẻ thứ ba ’ rồi !

Âm mưu, tuyệt đối là âm mưu!

Tối hôm qua Ninh Uyển vừa mới để lộ thân phận của Lục Duật Kiêu ra, cũng tung tin giả Lâm Yên Nhiên là vợ chưa cưới của Lục Duật Kiêu, hôm nay liền công khai những thứ này, nói cô là kẻ thứ ba!

Tuyệt đối là âm mưu từ trước, còn là nhắm về phía cô.

Liên tưởng mọi việc trước sau, một cỗ lực lượng to lớn đang âm mưu đánh về phía cô, từng đợt lại từng đợt, là muốn phá hủy cô sao?

Hay là nhắm vào sản phẩm đợt này của Cẩm Tú?

Nếu tin tức cô là kẻ thứ ba thực sự bị chứng thực, thì sản phẩm kỳ này, cũng sẽ gặp chất vấn, gặp phải nguy hiểm sẽ thất bại.

Cô sẽ trở thành tội nhân.

Như vậy Tần Khôn sẽ bỏ qua cho cô sao? Bọn họ có ký hiệp nghị, nếu sản phẩm kỳ này thất bại, vận mạng của cô cũng sẽ bị giao vào trong tay người khác!

Nguy hiểm! Hắc ám! Từng bước một vọt tới.

Cô hoàn toàn không cách nào tránh né.

Cô luống cuống, nắm cánh tay Diệp Nhất Đóa thật chặt, xác nhận lại với cô ấy, "Bởi vì chị, sẽ liên lụy sản phẩm kỳ này, đúng không?"

"Vâng" Diệp Nhất Đóa gật đầu, đây cũng là điều mà cô lo lắng.

Cố Tử Mạt nghe nói vậy, liền buông cánh tay Diệp Nhất Đóa ra, liên tục lùi về phía sau hai bước, dùng một bàn tay xoa lên cánh tay của mình.

Tâm tình cũng theo đó mà từ từ trầm tĩnh lại.

Đã từng, Tần Khôn muốn lấy đi một cánh tay của cô, cô dùng lợi thế có thể giúp Tần Khôn điều hương, mà bảo vệ được cánh tay.

Vậy bây giờ, cô lại càng không thể lùi bước, còn có biện pháp!

Cố Tử Mạt gật đầu một cái, nhìn về phía Diệp Nhất Đóa, "Nhất Đóa, giúp chị gọi điện thoại cho Lục Duật Kiêu, chị muốn yêu cầu anh ấy công khai quan hệ!"

"Oh." Diệp Nhất Đóa nghe cô bình tĩnh nói ra, cũng phản ứng lại kịp từ trong bối rối, hoảng thủ hoảng cước tìm ra điện thoại của Cố Tử Mạt ở trong túi xách của cô, dùng điện thoại di động của Cố Tử Mạt gọi đến điện thoại cầm tay của Lục Duật Kiêu.

Đáng tiếc gọi hai lần, cũng không được, cô chán nản cau mày nói, "Không gọi được."

Cố Tử Mạt cũng hơi cau mày, cô tưởng tượng được, vào lúc này, truyền thông nhất định cũng sẽ tiến hành oanh tạc đối với Lục Duật Kiêu, bên phía Lục Duật Kiêu, khẳng định cũng trở thành khu vực tai nạn nghiêm trọng.

Cố Tử Mạt trầm ngâm trong chốc lát, nói như đinh chặt sắt, "Nhất Đóa, chắc hẳn em có số điện thoại của Bùi Dực chứ, bây giờ em gọi cho Bùi Dực, có lẽ cậu ấy có thể liên lạc được với anh ấy!"

"A a, đúng, đúng!" Diệp Nhất Đóa gật đầu như gà con mổ thóc vậy, dùng điện thoại di động của mình gọi cho Bùi Dực.

Điện thoại vừa thông, liền bị Cố Tử Mạt nóng lòng đoạt đi.

"Này, Nhất Đóa, bà cô trẻ của tôi, tối hôm qua tôi đã liệu mình đi với cô rồi, cô vẫn còn nhiệt tình hưng sư vấn tội cái gì nữa!" Bùi Dực ở bên kia bắt đầu dĩ trêu chọc .

Cố Tử Mạt cũng không có thời gian tiêu hóa lời nói của Bùi Dực, khẩn cấp nói, "Bùi Dực, là tôi, Cố Tử Mạt, bây giờ anh có thể tìm được Duật Kiêu sao? Hoặc là nói, hai người đang ở cùng nhau sao?"

dien.dan`.le^quy'Do^`n

"." Bùi Dực không nói chuyện.

"Này, Bùi Dực, nói chuyện với anh đấy!" Đầu kia không trả lời, lòng Cố Tử Mạt trầm xuống, nhất thời liền nóng nảy.

Diệp Nhất Đóa ở một bên lắng tai nghe, nghe đến đó, đưa tay đoạt lại điện thoại di động, nói vào ống nghe, gào lên với người ở đầu bên kia, "Bùi Dực chết tiệt, anh giả câm cái gì chứ, cái mộng ngựa phải hay không? Bây giờ tôi chính thức ra lệnh cho anh, bắt đầu từ bây giờ, Tử Mạt hỏi cái gì, thì anh hãy thành thật trả lời cái đó!"

Sau một lúc không tiếng động, trong điện thoại vang lên một trận tiếng ho nhẹ đầy lúng túng, tiếp theo truyền ra âm thanh trầm ổn của Lục Duật Kiêu, "Là tôi, không phải Bùi Dực, bây giờ cô hãy để Tử Mạt nghe điện thoại."

Khóe miệng Diệp Nhất Đóa co giật mấy cái, gương mặt xinh đẹp đỏ như màu gan heo, cô xấu hổ sờ lỗ mũi một cái, đưa điện thoại di động cho Cố Tử Mạt, "Tử Mạt, bây giờ hình như đối người rồi, chị Chị có thể nhận."

Diệp Nhất Đóa quả thật mắc cỡ gần chết, cô đã lần thứ ba mạo phạm đại thiếu gia nhà họ Lục như vậy rồi, hiện tại cô còn có thể còn sống, nói rõ là cô cầm tinh con mèo, mèo có chín cái mệnh.

Cố Tử Mạt nhận lấy, liền nghe được Lục Duật Kiêu ở bên kia hỏi, "Tử Mạt, chỗ em như thế nào? Có ổn không?"

Rõ ràng là giọng lo lắng, Cố Tử Mạt lại có chút vui mừng, gật đầu một cái, "Tạm thời em không có chuyện gì, có Nhất Đóa ra mặt giúp em."

Âm thanh của cô rất thấp, Lục Duật Kiêu có thể nghe ra sự buồn bực trong lòng cô, vội vàng nói lời xin lỗi an ủi cô, "Thật xin lỗi, để cho em gặp phải chuyện như vậy, anh đã cho Bùi Dực đi phong tỏa tin tức rồi."

Cố Tử Mạt cũng không quan tâm đến việc ‘ phong tỏa tin tức ’ mà anh nói, trên thực tế, cường chế phong tỏa tin tức, chỉ tạo ra kết quả hoàn toàn ngược lại, khiến công chúng hiểu lầm nặng hơn, tạo thành ảnh hưởng xấu hơn.

Cô không tự chủ nắm thành quyền, há mồm hỏi anh, "Bây giờ anh đang ở bệnh viện phải không?"

"Ừ, bây giờ anh đang ở bệnh viện, thận của Yên Nhiên, dự tính ngày mai sẽ có thể tới, phẫu thuật ghép thận rất nhanh sẽ có thể tiến hành, chờ sau đó, anh thu xếp xong chuyện của cô ấy, thì chúng ta liền cử hành hôn lễ."

Cô nghe, hít hơi, nói thẳng, "Nói như vậy? Anh cũng không tính hiện tại công khai quan hệ giữa chúng ta? Như vậy, nếu em nói, Duật Kiêu, chúng

ta công khai quan hệ đi, đây cũng là một cơ hội!" Cô hoàn toàn không chờ nổi nữa rồi.

Cô không thể chịu được để cho Lâm Yên Nhiên tiếp tục chiếm đoạt thời gian của anh, còn chiếm đoạt cả những thứ danh phận kia!

Bởi vì yêu, cho nên quan tâm, cho nên tính toán chi li như vậy.

Lục Duật Kiều yên lặng.

Trong khoảng thời gian anh yên lặng, cô cũng không nói lời nào, cô cũng không muốn quấy nhiễu quyết định của anh, cô chỉ muốn để anh đưa ra quyết định theo tiếng lòng của mình.

Qua một lúc lâu sau, Lục Duật Kiều mới nói, "Tử Mạt, thật — nguyên sẽ nhanh chóng được chuyển đến, ở đây, chỉ cần trì hoãn một hai ngày thôi, chờ Yên Nhiên phẫu thuật xong, chúng ta lại công khai quan hệ sẽ tốt hơn, nếu như chúng ta công khai quan hệ ngay lúc này, sẽ chỉ làm truyền thông đưa tin càng ngày càng nghiêm trọng, còn có thể khiến truyền đời mục tiêu công kích sang Yên Nhiên thôi, anh lo lắng, Yên Nhiên chịu không được một chút đả kích và chỉ trích, đến lúc đó khẳng định không có cách nào tiến hành phẫu thuật ghép thận như bình thường được. Yên Nhiên, Yên Nhiên cô ấy. Cô ấy chờ quả thận này đã vài chục năm rồi."

"Vậy thì anh cảm thấy, em có thể nhẫn nhịn được những thứ đả kích và chỉ trích này sao?" Cô thở dài thật sâu, lại hít vào một hơi, cuối cùng không nhẫn nhịn được hỏi anh.

Anh quan tâm Lâm Yên Nhiên như vậy, sợ Lâm Yên Nhiên bị đả kích, vậy còn cô?

Anh cũng không có nói cho Lâm Yên Nhiên, sự thật cô và anh đã là vợ chồng hợp pháp, mà Lâm Yên Nhiên cũng vẫn giả bộ ngỗ nghịch không

hiếu gì, lương thiện thanh khiết như vậy, lửa gạt anh, thậm chí thiếu chút nữa lửa cả cô.

Cô không tin, cô gái có thủ đoạn cao như vậy, lại không thể chịu được những kích thích này!

Lục Duật Kiêu nghe được câu hỏi này, không thể nói gì nữa, hít sâu, hình như muốn tống hết sự bất đắc dĩ nghẹn ở trong lồng ngực ra ngoài, "Thật xin lỗi, Tử Mạt, cho ta một hai ngày, anh sẽ."

Không chờ anh nói xong, Cố Tử Mạt ở bên đầu dây bên này cười lên.

Cô nói, "Qua một hai ngày rồi thì thế nào? Có phải vẫn muốn em chờ tiếp không? Yên Nhiên của anh còn phải tĩnh dưỡng bình phục sau phẫu thuật đâu, tĩnh dưỡng sau phẫu thuật là rất quan trọng, anh cũng không chịu được để cho cô ấy phải chịu một chút kích thích nào thôi."

Cô cười nói, lộ ra một nụ cười gần như khoa trương, Diệp Nhất Đóa ở một bên nhìn thấy cũng phải kinh hãi, không nhìn được bước qua kéo lấy tay cô, kêu lên, "Tử Mạt."

Cố Tử Mạt không nhìn Diệp Nhất Đóa, mặc cho Diệp Nhất Đóa kéo lấy cánh tay của cô, ánh mắt vô hồn nhìn vách tường màu trắng trước mặt, nói: "có lẽ, anh thật sự cần nói tiếng thật xin lỗi với em, Lục Duật Kiêu, anh chưa bao giờ nói với Lâm Yên Nhiên, em là gì của anh, đúng không?"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 154: Kẻ Ác Phía Sau

Bầu không khí căng thẳng đến mức hít thở không thông, bỗng vì một câu nói của cô, mà thăng lên một độ cao mới.

Lục Duật Kiều dừng một chút, giọng nói trầm thấp, gọi tên của cô, "Tử Mạt."

Bởi vì câu gọi khẽ đầy bất đắc dĩ của người đàn ông này, cô mết mội khép mi mắt lại, che đậy ánh mắt đờ đẫn của mình, nói với anh, "Em hiểu, em rất hiểu, anh không cần lại nói nữa."

"Tử Mạt, anh có lo lắng của mình, bệnh tình của Yên Nhiên vẫn không ổn định."

Không đợi anh nói xong, cô liền chặn trước một bước nói: " đúng! Bệnh tình của cô ấy không ổn định, chịu không được một chút đả kích và kích thích, cho nên anh liền lực chọn kích thích em như vậy?"

Lâm Yên Nhiên yếu ớt, trong ánh mắt của anh, chỉ có Lâm Yên Nhiên mới có thể không chịu nổi một kích.

Vậy còn cô thì sao?

Kể từ khi Lâm Yên Nhiên xuất hiện, thì Cố Tử Mạt đã không phải là đối tượng trọng điểm cần sự bảo vệ của anh nữa rồi sao? Cái ‘ vị hôn thê ’ giả kia thành người ở vị trí thứ nhất, mà cô là người vợ danh chính ngôn thuận của anh, lại trở thành vị trí thứ hai? !

"Tử Mạt, anh xin lỗi, là anh suy nghĩ không chu toàn, em hãy tin anh, chờ cho bệnh tình của Yên Nhiên ổn định lại, anh nhất định sẽ nói ra tất cả chân tướng."

Anh đã không thể cưới Lâm Yên Nhiên rồi, từ nay về sau cũng Lâm Yên Nhiên cũng chưa có chỗ dựa vào, vào thời khắc mấu chốt Lâm Yên Nhiên giải phẫu, anh không thể vứt bỏ cô ấy không quan tâm đến.

"Được, hiện tại em chấp nhận lời xin lỗi của anh, bây giờ chúng ta nói đến phương án giải quyết, anh đã không muốn công khai thân phận giúp em, vậy em cũng chỉ có thể tùy hứng một lần, em sẽ đơn phương công khai quan hệ của anh và em, sau đó sẽ tuyên bố với giới truyền thông, chúng ta đã ly hôn, Lâm Yên Nhiên là vị hôn thê mới của anh, lời như vậy, Lâm Yên Nhiên cùng em đều không bị chỉ trích, Lâm Yên Nhiên cũng sẽ vì vậy sống được tốt hơn." Cô mở mắt ra, gần như rõ ràng nói ra một phương án giải quyết như vậy.

Vẹn toàn đôi bên, đối với cô mà nói, cũng không hẳn không phải một loại giải thoát.

"Tử Mạt, đừng nói bậy." Người đàn ông cảm thấy hoang đường, vội vàng lên tiếng ngăn cô lại.

Chẳng qua vào giây phút khi anh nói ra miệng lời kia, trong lòng anh lại rất rõ ràng, Cố Tử Mạt nói muốn ly hôn, cũng không phải nói bừa, ít nhất, cô đã có cái ý nghĩ này.

Đây không phải lần đầu tiên cô nói đến, lần trước là lúc đấu giá, cô ấy cao ngạo biết bao đi tới trước mặt anh, nói cho anh biết, cô ấy muốn ly hôn.

Hôm nay lần này, cũng không kém bao nhiêu, ít nhiều anh cũng có thể tưởng tượng ra được, Cố Tử Mạt kiêu căng đứng trước một dãy microphone, nói cho cả đám phóng viên, nói cô quyết định ly hôn với Lục Duật Kiêu.

Hơn nữa, vẫn là cô không cần anh nữa!

Chỉ là hơi suy nghĩ một chút thôi, mà tay chân anh cũng phát run, càng dùng sức nắm chặt điện thoại di động, giọng nói khàn khàn găm nhẹ nói: "Tử Mạt, đừng quá xúc động, kết hôn ly hôn cũng không phải chuyện một câu nói là xong, em hãy nghe anh nói."

Cô nhẹ nhàng ngoắc ngoắc môi, giọng nói nhàn nhạt, cắt đứt lời anh, "Không có gì, dù sao cũng hơn lưng tiếng xấu là ‘ kẻ thứ ba ’ nhiều! Em cúp máy đây, bây giờ anh có thể tiếp tục phờn nắng cùng với Lâm Yên Nhiên u mê ngu ngốc rồi, bổ sung thêm một câu, đừng để cô ấy đợi ở bên ngoài quá lâu, cảm phong hàn có thể đả thương không dậy nổi!"

Nói xong câu này, cô không cho cơ hội giải thích mà tắt máy.

Diệp Nhất Đóa cắn tay đứng ở một bên, đợi đến khi Cố Tử Mạt tắt máy, cô gần như si ngốc tiến lên, "Tử Mạt, chị. Ly hôn, thiệt hay giả?"

Cô gặm ngón tay mới hỏi ra câu này , ngũ quan tinh xảo khả ái, cũng bởi vì rối rắm mà nhăn lại với nhau.

Cố Tử Mạt trả điện thoại di động lại cho Diệp Nhất Đóa, cười khổ nhún vai một cái, "Chị đều hù dọa anh ấy như vậy, anh ấy cũng không thay đổi quyết định, điều này nói rõ ở trong lòng anh ấy chị cũng không quan trọng đến vậy, chị chấp nhận. Em nói nếu chị không làm theo lời mình vừa nói, ly hôn, chẳng phải là tự đánh mặt của mình?"

Một lời nói ra ly hôn, là bởi vì cô quá tức giận, phụ nữ tức giận, khó tránh khỏi sẽ dùng ly hôn chia tay làm đòn sát thủ, cô cũng không thể ngoại lệ.

Lúc ấy cô nói như vậy, còn có một nguyên nhân, muốn thử anh, buộc anh thay đổi quyết định, buộc anh quan tâm cô hơn một chút, nhưng —— anh đã làm cô hoàn toàn thất vọng rồi !

Lời đã nói ra miệng, nước đổ khó hốt, đã như vậy, cô nên gánh vác trách nhiệm với những gì mình đã nói ra !

Diệp Nhất Đóa nghe Cố Tử Mạt nói, tay nhỏ bé run rẩy, cẩn thận bước tới, tóm lấy áo Cố Tử Mạt, sợ hãi cắn môi dưới, nói, "Em vừa mới nghe được, Lục Duật Kiêu nói Lâm Yên Nhiên có một cuộc phẫu thuật ghép thận, dù sao mạng người quan trọng, anh ấy làm như vậy cũng rất bình thường, Tử Mạt, chị. Chị có nên thông cảm cho anh ấy nhiều hơn một chút không?"

"Cho nên nói, chị làm thế nào cũng không thắng được Lâm Yên Nhiên, chị thua rồi." Cô nhỏ giọng lẩm bẩm, "Bề ngoài là chị đang tranh chấp với Lục Duật Kiêu, mà trên thực tế thì sao, chị biết rất rõ, còn bao hàm, sự tranh giành của chị và Lâm Yên Nhiên. Chị quá thất bại, dưới tình huống Lâm Yên Nhiên không hề xuất hiện, chị đã thua như vậy rồi, thua thảm hại."

Không liên quan đến cuộc giải phẫu quan trọng kia, nếu cô không biết bản tính của Lâm Yên Nhiên, cô chắc chắn sẽ chấp nhận anh ở bên Lâm Yên Nhiên, cũng sẽ không ép anh phải công khai quan hệ.

Mà bây giờ, cô đã biết bộ mặt thật của Lâm Yên Nhiên, cô không cách nào tiếp tục để anh ở bên cạnh Lâm Yên Nhiên nữa, cuộc chiến của cô và Lâm Yên Nhiên, vào lúc Lục Duật Kiêu khó cả đôi đường, đã lặng lẽ khai hỏa.

Sự thật chứng minh, Lục Duật Kiêu rất coi trọng Lâm Yên Nhiên, hơn nữa một mực tin tưởng Lâm Yên Nhiên, gần như thiên vị rồi!

Cô đối với anh, đặc biệt thất vọng.

Lục Duật Kiêu thấy rõ, nhìn rõ mọi việc, am hiểu bố cục trước kia đã đi nơi nào rồi?

Thế nào mà anh bị người bên cạnh thiết kế ngược lại? !

Diệp Nhất Đóa nghe lời nói của Cố Tử Mạt, tâm tình càng thêm do dự, cô nắm chặt điện thoại di động, bản khoản đứng ở bên cạnh, cắn răng, trực tiếp đến bên Cố Tử Mạt, tức giận nói, "Nói thật, em không phục, chúng ta không thể tự nhiên chịu thua bởi cái cô kỹ nữ Lâm Yên Nhiên kia được! Hừ, chờ lát nữa, em phải đi bệnh viện làm âm ỉ lên? Giày vò cho cô ta chết luôn!"

"Ngàn vạn đừng làm vậy, Lâm Yên Nhiên sắp tiến hành phẫu thuật rồi, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, ai cũng không kham nổi trách nhiệm này đâu." Phản ứng đầu tiên của cô, chính là đưa tay ngăn cản Diệp Nhất Đóa, nhưng những lời này vừa ra khỏi miệng, cô lại bỗng ý thức được điều gì đó.

Cô tìm một cái ghế, đỡ trán, từ từ ngồi xuống, mới hiểu ra chút đầu mối.

Cô kéo tay Diệp Nhất Đóa, nhẹ nhàng nắm lấy, cẩn thận mở miệng nói, "Chị cảm thấy rất kỳ quặc, tại sao lại đúng vào thời điểm mấu chốt này, Lâm Yên Nhiên sẽ phải làm giải phẫu? Chẳng lẽ ——"

"Là Lâm Yên Nhiên lại động tay chân! Hoàn toàn không có cuộc giải phẫu nào cả!" Không đợi Cố Tử Mạt nói xong, Diệp Nhất Đóa cũng nhay bén, thông minh đoán ra đáp án phía sau.

Cố Tử Mạt nhàn nhạt gật đầu, "Đúng, chúng ta nghĩ đến cùng một chỗ rồi, Lâm Yên Nhiên muốn liên hiệp với thầy thuốc để tạo ra lời nói dối này, là hoàn toàn có thể, nhất định là cô ấy xem chuẩn thế cục có lợi với cô ấy, mới tạo ra cái cục diện này. Bệnh tình chính là đòn sát thủ tốt nhất của Lâm Yên Nhiên, cô ấy hoàn toàn có thể nắm giữ được một điểm này, vì tăng thêm sự khẩn trương của bệnh tình, cô ấy hoàn toàn có lý do làm như vậy."

"Chẳng qua những điều này, chỉ là suy đoán của chị mà thôi, không có chứng cứ xác thực, dĩ nhiên, có lẽ đây thực sự là trùng hợp, là chị suy nghĩ nhiều. Cho nên Nhất Đóa, chị nghĩ muốn làm phiền em thay chị đến bệnh

viện một chuyển, có lẽ sẽ tra được điều gì đó." Trong lúc nói chuyện, cô đã nâng cánh tay còn lại lên, kiên định đặt hai tay lên tay Diệp Nhất Đóa.

Diệp Nhất Đóa nhìn bàn tay của mình đang bị Cố Tử Mạt nắm lấy, lại đọc được hai chữ tin tưởng từ trong mắt Cố Tử Mạt, dứt khoát gật đầu, "Chị yên tâm, nhất định em sẽ cố hết sức, em tuyệt đối sẽ không để cho cái cô kỹ nữ đó vừa lòng đẹp ý!"

"Cốc cốc ——" hai người mới vừa thương nghị xong, đã có người gõ cửa.

Cố Tử Mạt cẩn thận, đi tới cửa, hỏi, "Ai vậy?"

"Là anh Kiều bảo chúng tôi đến, anh Kiều nói, mời chúng tôi phải hộ tống cô Cố Tử Mạt đến nơi an toàn."

Cố Tử Mạt nghi hoặc, nghĩ đến việc Kiều Tử Hoài làm những việc kia, làm sao cô có thể tin tưởng anh ta được, cô vồ vồ trán, nói: " Tạm thời tôi không cần, giúp ta cảm ơn ý tốt của anh Kiều."

"Cô Cố, anh Kiều còn nói một câu, nói để cho chúng tôi nhớ lại với cô." Người bên ngoài không những không đi, còn dây dưa nữa.

Cố Tử Mạt khó xử, nhưng lại không thể không nghe, "Vậy anh nói đi."

"Anh Kiều nói, cô Cố có thể không tin anh ấy, nhưng chắc chắn cô Cố cũng tin tưởng anh ấy có thể làm được chuyện càng đáng sợ hơn."

Cố Tử Mạt hoàn toàn thất bại, đây là uy hiếp trá hình thôi.

Dứt khoát mở cửa, để cho bọn họ đi vào, khoanh tay, nói: " Ngược lại tôi muốn xem xem, các anh có thể giúp tôi như thế nào." Cô cũng muốn biết một chút, cái anh chàng Kiều Tử Hoài mất trí kia, có ý định gì?

Chẳng qua, tình hình sau đó, có chút ngoài dự liệu của cô rồi.

"A, các anh làm cái gì! Làm gì mà đẩy tôi!"

"." Không ai trả lời.

"Đây là đang hóa trang, các anh muốn hóa trang tôi thành hình dáng gì vậy, ai, đừng ——"

d~i~e~n~d~a~n~lequy'don

"." Vẫn không có người trả lời.

"Đừng đừng đừng. Đừng vào, bộ quần áo này. Bộ quần áo này, vẫn là tự tôi thay đổi thì tốt hơn."

"." Vẫn không có người trả lời như cũ.

Cố Tử Mạt khóc không ra nước mắt nhìn tạo hình của mình trong gương, quả thực là —— nghệ thuật đến táo bạo.

Dưới bàn tay của nhà trang điểm và tạo hình, cô đã phá vỡ hình tượng từ trước đến nay của mình, hoàn toàn thành một nữ sinh đẹp trai ăn mặc trung tính.

Thông qua kỹ thuật chỉnh sửa trang dung độc đáo, thợ trang điểm cho cô một khuôn mặt hình trứng ngỗng khác thường, lại đội tóc giả nữa, tạo ra cho cô một tóc mái thật dày, con ngươi màu nâu sẫm xinh đẹp, cho cô một đôi mắt to màu nâu sẫm rất nổi bật, thông qua lớp môi đỏ, lại tạo ra cho cô một làn môi mỏng manh.

Áo sơ mi cộng thêm quần yếm TOPSHOP, trong vẻ đẹp trai mang theo một tia nghịch ngợm, đặc biệt một chiếc dây lưng to ở thắt lưng giống các chàng trai cùng một đôi giày da đen, cho dù cô có tóc dài xõa vai, cái loại phong vị trung tính đầy mâu thuẫn đó cũng bất ngờ hòa tan vào làm một.

Trên người cô có hơi thở của phong cách Rock and roll nước anh, còn kèm theo một chút phong cách punk trung tính.

Diệp Nhất Đóa ở bên cạnh ồn ào lên, vỗ tay còn chưa đủ để bày tỏ nội tâm kích động của cô ấy, cả người lao tới ôm cổ Cố Tử Mạt, yêu thích và ngưỡng mộ nhìn gương mặt theo một loại phong cách khác của Cố Tử Mạt, không hề chớp mắt, "Rất đẹp trai, quá tuyệt, em muốn yêu chị."

Cố Tử Mạt nghĩ thầm, cứ như vậy, sợ rằng thật sự không có phóng viên nào có thể nhận ra cô được, cuối cùng Kiều Tử Hoài cũng đáng tin một lần.

Trái tim lơ lửng lúc này mới trở về chỗ cũ, liền nói với Diệp Nhất Đóa, "Nhất Đóa, chuyện chị nhờ em, em nhất định phải làm xong nhé."

Diệp Nhất Đóa hiểu, thu hồi tâm tình thiếu nữ, trịnh trọng gật đầu với Cố Tử Mạt một cái, "Nhưng Tử Mạt, vậy em liên lạc với chị thế nào? Em cũng không biết chị sẽ bị bọn họ đưa đi đâu nữa, còn nữa, chị xác định thật sự muốn đi cùng bọn họ sao?"

Cố Tử Mạt nhìn qua bọn họ một lượt, an ủi cầm tay Diệp Nhất Đóa, "Yên tâm, chị tự có tính toán, nếu em muốn tìm chị, cứ thông qua Kiều Tử Hoài thôi."

"Hả."

Hai người giao hẹn tốt, Cố Tử Mạt liền đi theo bọn họ, bởi vì gần như là đổi một gương mặt khác, không có phóng viên có thể nhận ra cô, cho nên một đường thông suốt.

Trong một ngôi biệt thự ở ngoại ô vắng vẻ, cô gặp được Kiều Tử Hoài.

Kiều Tử Hoài vừa thấy mặt, liền tỉ mỉ xem tạo hình mới của cô một lúc lâu, cuối cùng nhạo báng cô, "Có lẽ bây giờ ngay cả người nào đó cũng không dám nhận thức cô rồi."

Cố Tử Mạt hoàn toàn không để ý tới anh ta, xách túi xách cẩu mình, lạnh lẽo hỏi, "Toilet ở đâu!"

Kiều Tử Hoài luôn luôn tiêu sái, hoàn toàn không dây dưa với cô, chỉ vị trí cho cô, liền đi lên lầu.

Cố Tử Mạt tẩy trang, gỡ tóc giả cùng kính áp tròng xuống, thay quần áo của mình, gõ cửa lần lượt từng gian phòng, cuối cùng tìm được Kiều Tử Hoài.

"Sau ba giờ ngắn ngủi, một tòa soạn lớn lại có thể tan rã toàn bộ, cô nên đoán ra được là bút tích của ai rồi chứ." Kiều Tử Hoài nghe thấy tiếng đẩy cửa, đôi mắt đóa hoa đang nhìn chằm chằm màn ảnh máy vi tính chớp chớp, xoay người quay đầu lại nói.

Ban đầu Cố Tử Mạt cũng không muốn phản ứng với anh ta, dù sao điều mà Kiều Tử Hoài nói, cô cũng không có hứng thú gì, nhưng nghĩ đến Kiều Tử Hoài là chủ nhà, thì cô lại thay đổi cái nhìn.

Cô im lặng một lúc, nhướn mày nói, "Kiều thiếu gia mới tôi tới nơi này làm khác, chỉ vì cái này thôi sao? Haiz, tính cách con người thật sự rất kỳ quái, một ngày trước còn ở trong nhà làm con rùa đen rút đầu, hôm nay đã tìm tới cửa, trở mặt nhanh như vậy, thật là hiếm thấy !"

Kiều Tử Hoài nghe ra được, là cô đang trêu chọc anh, ngày đó trốn ở trong nhà không ra, nhưng Kiều Tử Hoài là ai chứ ? !

Khoa trương lại tự luyện, dĩ nhiên, anh không chút nào để ý đến lời nói dối không ảnh hưởng đến toàn cục.

Kiều Thiếu gia vắt chéo hai chân, thân thể nghiêng nghiêng về phía trước, trêu chọc nói, "Cô cố gắng sang nhà tôi tìm tôi rồi sao ? A, thật đúng là đáng tiếc, tôi thật sự không có nhà, đáng tiếc đáng tiếc."

Cố Tử Mạt biết anh ta đang nói dối, trầm mặt, lạnh nhạt nói, "Nói láo tinh!"

d~i~e~n~d~a~n~lequy'don

.....

*

Lúc Bùi Dực đẩy cửa tiến vào, Lục Duật Kiêu đang đứng trước cửa sổ sát đất, mặt trời chiều ngã về tây, ánh sáng màu hồng quả quýt giống như bao phủ cả người anh, lộ ra bóng dáng tịch tịch tiêu điều.

Nguy cơ lúc này, bị đả kích cũng không chỉ một mình Cố Tử Mạt, mà bao gồm cả Lục Duật Kiêu nữa.

Giá cổ phiếu giảm mạnh, gặp khủng hoảng tin tưởng, sự nghiệp của Lục Duật Kiêu, gặp tổn hại nặng trước nay chưa từng có.

"Anh Kiêu, đã tra ra được chuyện này." Bùi Dực tra xét cả ngày, lấy báo cáo cuối cùng gõ cửa phòng làm việc của Lục Duật Kiêu.

Người đàn ông đang đứng thẳng tắp, nghe được tiếng của anh, mới từ từ xoay người, ánh mắt rơi vào tập tài liệu mà Bùi Dực đưa tới, một lúc lâu sau, mới nhận lấy, lật xem từng tờ từng tờ.

"Tin tức lần này cũng với bên phía giới truyền thông, đều đã dặn dò tốt từ trước, mà người dặn dò, anh đoán không sai, chính là Kiều Tử Hoài." Bùi Dực dừng một chút, còn nói, "Còn nữa, chính em phát hiện được trong thông tin ghi chép của Kiều Tử Hoa, trước khi tin tức lộ ra, Kiều Tử Hoài đã từng liên lạc cùng Lâm tiểu thư, rất kỳ quái."

Về mặt Lục Duật Kiêu bình tĩnh nhìn hết tất cả tư liệu, sau đó khép lại, ném vào thùng rác bên cạnh bàn làm việc.

Anh cũng không cảm thấy quá ngoài ý muốn.

Lâm Yên Nhiên cũng sẽ bị cuốn vào, trước đó anh đã mơ hồ đoán được một chút rồi.

LỤC THIỂU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 155: Chỉ Biết Yêu Một Người

Sau cuộc trò chuyện điện thoại kia của anh và Tử Mạt, anh đã nghĩ đi nghĩ lại câu nói cuối cùng của Tử Mạt, Cố Tử Mạt rất ghét bỏ mà nói —— Lâm Yên Nhiên u mê ngu ngốc.

Anh hiểu rất rõ Cố Tử Mạt, thông qua loại giọng nói đó, liên hệ từ trước đến sau, anh liền biết, Cố Tử Mạt đang nói trái với suy nghĩ của mình.

Rõ ràng Cố Tử Mạt đang muốn nói, Lâm Yên Nhiên tâm cơ sâu.

Nếu trước đó chỉ là suy đoán của anh, không coi là chính xác, nhưng phía sau Cố Tử Mạt còn nhắc đến sự kiện phơi nắng kia, còn nhắc tới ‘ cảm phong hàn ’, liền hoàn toàn xác nhận nội dung trước mặt rồi.

Có lẽ, Lâm Yên Nhiên đã sớm không phải ‘ em gái nhỏ ’ đơn thuần trong mắt anh nữa rồi, là anh lơ là sơ suất rồi.

Ngón tay thon dài, ấn lên huyệt Thái Dương, rất nặng nề một câu, "Còn nữa không? Tiếp tục."

Lấy được chỉ thị của anh, Bùi Dực không thể làm gì khác hơn là tiếp tục, "Chúng ta không cách nào tra được nội dung cuộc nói chuyện, nhưng mà em lại tra hỏi một hộ lý chăm sóc đặc biệt của cô Lâm, cô ấy nói, cô ấy nghe được có một lần lúc cô Lâm núp ở phòng vệ sinh nói chuyện điện thoại, nhắc tới một chút về ‘ Tiểu Tam ’."

Tất cả chứng cứ, đều chỉ hướng Lâm Yên Nhiên.

Người và vật không còn!

Một trận yên lặng, sau một hồi nghĩ sâu tính kỹ, Lục Duật Kiêu đã có quyết sách, nhất nhất giao phó cho Bùi Dực.

Bùi Dực nhớ kỹ, sau đó nhìn thấy Lục Duật Kiêu lấy áo vest trên ghế mặc vào, hỏi, "Anh Kiêu, anh muốn đi đâu?"

"Bệnh viện."

Lục Duật Kiêu nói ra hai chữ, liền đi.

dien~dan~le..quy'don^^

.....

Lúc Lục Duật Kiêu đến, Lâm Yên Nhiên đang xem tạp chí, thấy anh, lập tức từ trên giường ngồi dậy, cười duyên nói, "Minh Tuyên, em đang nghĩ tới anh, thì anh đã tới rồi, chúng ta thật đúng là Tâm Linh Tương Thông rồi, anh biết em vì cái gì mà nghĩ đến anh không? Hì hì, nói cho anh biết, em nhớ món bánh bao Thụy Phúc Tường mà anh mua cho em !"

Lục Duật Kiêu nhìn khuôn mặt trắng nõn của Lâm Yên Nha, hiện ra vẻ nịnh hót nhàn nhạt, môi hơi mím lại.

Anh từ từ bước tới, trong mắt lưu quang nhàn nhạt chột lóe, ngay sau đó nói: " Yên Nhiên, em biết, bây giờ, anh hoàn toàn không có thời gian đi mua bánh bao gì đó."

"À? Làm sao sẽ không có thời gian chứ? Em nên biết sao? Nhưng em lại không biết? Minh Tuyên, anh không cần trêu đùa em chứ !" Vẻ mặt Lâm Yên Nhiên u mê nhìn anh, hình như là thật sự không biết.

Lục Duật Kiêu hít vào một hơi, không có khí lực dùng lời nói trực tiếp vạch trần cô, mà tiến lên một bước, kéo hộc tủ bên cạnh cô ra, ngồi xổm người xuống, chậm rãi tìm những tờ tạp chí cùng báo kia ra.

Lâm Yên Nhiên nhìn động tác của anh, không lo lắng chút nào, dẫn lại tính tình, giọng nói tinh tế hỏi Lục Duật Kiêu, "MinhTuyên, anh đang tìm cái gì ở đó vậy? Em có thể tìm giúp anh."

Lần trước bị anh phát hiện, mình có dấu những tạp chí khả nghi kia, cô không có ngu đến mức tiếp tục để ở chỗ này như vậy.

Anh nghe thấy cô nói như vậy rồi, lập tức liền ý thức được, hành động vừa rồi của anh nhất định là không có kết quả rồi .

Như vậy, ngay sau đó, chỉ có thể do anh chính miệng nói sự thật ra thôi sao?

Anh cũng không muốn tàn nhẫn với cô ‘ em gái ’ này như vậy.

"Anh đang tìm cái này sao?" Một giọng nói ngọt ngào theo tiếng đẩy cửa truyền vào, Diệp Nhất Đoá giơ báo chí tạp san trên tay, bước chậm vào.

Cô đi tới bên cạnh Lục Duật Kiêu, đưa báo chí tạp san trong tay quơ quơ về phía Lục Duật Kiêu, không nói hai lời, liền ném thẳng tới trong tầm tay Lâm Yên Nhiên, "Những thứ này, chính là bị Lâm tiểu thư giấu, báo và tạp chí số mới nhất, phía trên đều có tin tức —— về việc Cố Tử Mạt ‘ bị coi là kẻ thứ ba ’ đâu!"

Lúc này vẻ mặt Lâm Yên Nhiên biến sắc, cô cúi thấp đầu, nhìn chăm chú trong chốc lát, dùng ánh mắt réo rắt thăm thiết nhìn về phía Lục Duật Kiêu, thương xót thở dài nói, "Tử Mạt thật đáng thương, những người của giới truyền thông kia vì ích lợi, tại sao có thể viết linh tinh như vậy chứ? Anh và Tử Mạt cũng không phải cái loại quan hệ kia, làm sao có thể nói cô ấy là kẻ thứ ba được chứ? Hoàn toàn là bịa đặt."

"Không phải tất cả nội dung đều là bịa đặt hoàn toàn." Lục Duật Kiêu ngắt lời cô, nhìn nét mặt hơi cứng ngắc của cô, biến thành kinh ngạc và nghi ngờ, anh trực tiếp xé rách mặt, nói, "Yên Nhiên, những tin tức này,

không phải em đã biết từ lâu rồi sao? Anh và Tử Mạt, đã ở bên nhau lâu rồi!"

Lâm Yên Nhiên mở to hai mắt, giống như là không biết anh vậy, ngơ ngác kinh ngạc nhìn anh, chợt, mất tự nhiên cười một tiếng, "Đừng có nói đùa, tại sao em có thể biết lâu rồi chứ, Minh Tuyên, anh rất thích trêu đùa em."

Câu trả lời của cô, làm cho anh cau mày lại, "Yên Nhiên, từ đầu tới đuôi, anh đều không hề nói đùa, hơn nữa, em cũng tin sự thật này, không phải sao? Bằng không, em cũng sẽ không hợp tác với Kiều Tử Hoài động tay động chân như vậy."

"Em không muốn nghe!" Lâm Yên Nhiên chợt hét rầm lên, đỏ mắt, chất vấn anh, "Anh không cần em? Có phải hay không! Cũng bởi vì như vậy, anh liền đổ tội cho em! Anh chán ghét em, không thích em nữa rồi! Cho nên anh muốn đá em ra!"

"Yên Nhiên." Lục Duật Kiều chưa từng thấy dáng vẻ này của cô, luống cuống, giống như thật sự bị người đàn ông cô phụ vậy.

"Không phải vậy, sẽ không vứt bỏ em đâu, sẽ không , anh có trách nhiệm, có đảm đương như vậy, nhất định anh sẽ không bỏ mặc em ." Lâm Yên Nhiên chợt rút kim tiêm trên mu bàn tay, nhảy xuống giường, ôm thật chặt cổ của Lục Duật Kiều, không ngừng lắc đầu, "Anh sẽ lấy em, có đúng hay không? Em là vị hôn thê của anh, anh và Cố Tử Mạt, chỉ là vui đùa một chút , phải hay không? Anh là của em, anh luôn luôn là của em!"

Giờ khắc này, cuối cùng Lục Duật Kiều mới ý thức được, Cố Tử Mạt chưa từng coi Lâm Yên Nhiên làm quân địch giả, mà Lâm Yên Nhiên, lại thực sự coi Cố Tử Mạt là kẻ địch!

Anh nhắm mắt lại, gương mặt góc cạnh rõ ràng bị ánh sáng ngoài cửa sổ bao phủ, lúc sáng lúc tối, khóe miệng cất dấu sự thê lương không nói ra

được cùng sự xấu hổ thật sâu.

Không chỉ là đối với Cố Tử Mạt, còn có Lâm Yên Nhiên.

Anh không quan tâm đến giác quan thứ sáu của phụ nữ, trong khoảng thời gian này, anh không mang đến cho Cố Tử Mạt cảm giác an toàn cần có.

Anh không để mắt đến chút mưu kế của Lâm Yên Nhiên, nhưng anh lại vụn lụn không ngờ, Lâm Yên Nhiên lại coi anh như vật riêng tư của cô, sự lệ thuộc vào anh đã đạt đến trình độ gần như điên cuồng.

Bởi vì suy đoán sai lầm của anh, anh đã hoàn toàn làm tổn thương đến trái tim của Cố Tử Mạt, anh không có ý thức được sự điên cuồng cùng hiểm ác của Lâm Yên Nhiên, lại vẫn yêu cầu cô và Lâm Yên Nhiên trở thành bạn bè, nhường nhịn Lâm Yên Nhiên một chút.

Lục Duật Kiều chỉ cảm thấy trái tim chột co lại, hình như bị một dao đâm mạnh, máu đông lại di chuyển theo mạch máu trong cơ thể, thân thể bị đau thương chưa từng có bao trùm .

Lục Duật Kiều cố chịu đựng đau đớn co rút kịch liệt trong lòng, cố gắng bình phục.

Đôi tay vịn bả vai của Lâm Yên Nhiên, đẩy cô ra khỏi lồng ngực của mình.

Nhìn thẳng vào đôi mắt đang ngập tràn nước mắt của cô, anh nói chậm chạp, dường như muốn cô nhớ rõ từng câu từng chữ mà anh nói, "Yên Nhiên, em phải biết, anh đối với em, chưa từng có tình yêu nam nữ. Em không phải vị hôn thê của anh, cũng không phải nằm trong phạm vi trách nhiệm của anh, anh cũng không phải vật riêng của em, Yên Nhiên, em phải hiểu được, ở đây, anh là Lục Duật Kiều, một Lục Duật Kiều thuộc về Cố Tử Mạt."

"Không, không phải vậy." Lâm Yên Nhiên khóc, lắc đầu liên tục, "Bọn họ đều nói, em là vị hôn thê của anh, anh lại chưa từng phủ nhận, em đều tin, em đều tin."

Cầm của Lục Duật Kiêu bạnh ra, giải thích, "Những cái đó đều là lời đồn, là em không chịu suy nghĩ thôi, Yên Nhiên, em có thể phân biệt rõ ràng lời đồn và thực tế sao? Em hãy nhớ lại một chút, vào lễ thành niên của em, mọi người ồn ào lên, nhưng anh cũng không hề bày tỏ gì với em, mà cha anh, cũng chưa từng hứa hẹn cái gì với em cả."

"Nhưng. Nhưng là, những lời đồn kia truyền ra, anh cũng không hề phủ nhận mà." Cuối cùng, cô khóc không thành tiếng, chỉ có thể tìm được cớ này để bắt lấy anh.

"Đó là bởi vì, lời đồn chính là lời đồn, cũng không có kết quả thực tế, chúng ta sẽ không đi quan tâm đến nó làm gì, hướng chi, chỉ vì suy nghĩ cho em, nên khi đó anh hoàn toàn không công khai giải thích lời đồn, Yên Nhiên, lúc đó, anh cũng không có người muốn theo đuổi, không có người con gái trong lòng, em chiếm cứ vị trí ‘vị hôn thê của Lục Minh Tuyên’ , không có tác hại gì với anh cả, còn đối với em, cũng là có nhiều chỗ tốt. Yên Nhiên, dù sao tình cảnh của em ở trong giới mỹ nữ danh giá cũng có chút xấu hổ, anh không phủ nhận những điều đó, là vì tránh cho người ngoài nhìn em thấp đi thôi."

"Nhưng, anh vẫn không có phủ nhận, ngay cả chú Lục cũng không phủ nhận, tất cả mọi người đều cho rằng em nhất định sẽ gả cho anh!" Lâm Yên Nhiên lên tiếng tố cáo, "Minh Tuyên! Làm sao anh có thể như vậy! Tại sao có thể đối với em như vậy!"

Nhìn vào mặt cô, Lục Duật Kiêu lại cảm thấy một trận mặt mũi phát ra từ tận đáy lòng.

Trước kia có một đoạn thời gian, anh đều cảm thấy, mình là một người anh tốt, anh tìm bệnh viện cho Lâm Yên Nhiên, vì thận — nguyên của cô mà bôn ba, chỉ cần cô gặp chuyện không may, anh sẽ là người đầu tiên chạy tới.

Anh cảm thấy mình đã hết lòng lo lắng, cũng đã làm rất nhiều thứ vì cô, nhưng quay đầu lại phát hiện, sợ rằng hiện tại điều mà Lâm Yên Nhiên cần nhất, cũng không phải một quả thận khỏe mạnh, mà là một vị trí!

Anh thật sự đã sai hoàn toàn rồi!

"Anh không thể đối với em như vậy, anh không thể." Lâm Yên Nhiên siết chặt cánh tay của Lục Duật Kiêu, khóc nức lên dần từng tiếng, bỗng dừng, ánh mắt khẽ nhúc nhích, chột nhón chân lên.

Mặc dù Lục Duật Kiêu đang trầm tư, nhưng con người anh có một điểm mạnh là, lúc trầm tư, sẽ giữ vững cảnh giác đối với thế giới bên ngoài, rất am hiểu nhất tâm đa dụng.

Trong nháy mắt khi Lâm Yên Nhiên tiến lại gần, thì anh đã đưa tay che lên môi, ngăn cản nụ hôn chủ động của cô.

Lâm Yên Nhiên bị cự tuyệt tại chỗ, mà lại trong lúc phòng bệnh còn có một người ngoài nữa!

Trong mắt rỉ ra nhiều uất ức hơn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Lục Duật Kiêu lại trương ra một khuôn mặt đẹp trai, rõ ràng xa cách cùng lạnh nhạt, "Những thứ kia đều là ý nghĩ đơn phương của em mà thôi, em không thể tự lừa gạt bản thân cả đời được, vậy không thực tế, Yên Nhiên, không cần tiếp tục lừa gạt bản thân nữa. Em hãy nghe anh nói, Lục Duật Kiêu anh cả đời này, chỉ biết yêu một người phụ nữ, mà người phụ nữ đó, cũng đã trở thành Lục phu nhân từ lâu rồi!"

Lâm Yên Nhiên không ngừng lắc đầu, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, cả người run rẩy, giống như có thể té xỉu bất cứ lúc nào.

Lục Duật Kiêu cũng không mềm lòng, bởi vì lần trước anh mềm lòng đã làm thương tổn đến Lâm Yên Nhiên, lần này, anh chỉ mong có thể nói được rõ ràng.

"Yên Nhiên, em sống ở nhà họ Lục nhiều năm như vậy, em đối với anh mà nói, giống như là người nhà, anh chăm sóc em, bảo vệ em, là vì anh quan tâm yêu thương người nhà. Lúc nhỏ, mẹ ruột của anh rời khỏi nhà họ Lục, lấy chồng ở nước Áo xa xôi, Mạnh Nhụy là người vợ thứ hai của cha anh, anh và bà ấy cũng không thân thiết, mà tính tình của anh và cha lại không hợp, vẫn luôn luôn không thân thiết, cho nên qua nhiều năm như vậy, cuộc sống ở nhà họ Lục, thì anh với em là thân nhất, đây cũng là tại sao, anh sẽ tận tâm tận lực chăm sóc em như vậy, nhưng Yên Nhiên, em có biết em đã khiến anh thất vọng nhiều thế nào sao?"

Lâm Yên Nhiên lặng lẽ rơi lệ, nhỏ giọng nức nở nghẹn ngào, không trả lời cái gì.

Trong lòng cô đã biết, Lục Duật Kiêu đã biết chân tướng một ít chuyện, hiện tại cô có khóc cũng không làm gì được, chỉ có thể lẳng lặng chờ đợi lẳng trì!

Lục Duật Kiêu nhìn cô một lúc, than nhẹ, "Yên Nhiên, em thật sự không nên làm như vậy, cho dù là em tin lời xúi giục của Cố Trinh Trinh, hay là tin vào lời dụ dỗ của Kiêu Tử Hoài, em đều không nên ba lần bốn lượt hãm hại Tử Mạt, em làm mấy chuyện này đối với Tử Mạt, thật sự là ——"

Câu nói kế tiếp, anh không có nói ra khỏi miệng, anh nghĩ, Lâm Yên Nhiên có thể hiểu được ý tứ của anh.

Lâm Yên Nhiên cắn môi tái nhợt, đợi đến sau khi anh nói xong, mới buồn bã nói, "Bởi vì em làm thương tổn Cố Tử Mạt, mà anh thương tổn đến

em như vậy sao? Minh Tuyên, anh biết rõ ràng, ngày mai em sẽ phải làm giải phẫu rồi, có lẽ, ngày mai có một chút sơ xuất, thì em sẽ không còn được gặp lại anh nữa, Minh Tuyên, ô."

Sắc mặt của cô, đã tái nhợt tới cực điểm, hơn nữa thân thể thon gầy, rất có dáng vẻ gió vừa thổi liền ngã.

Diệp Nhất Đóa vốn là đứng ở một bên, lúng ta lúng túng không nói xem kịch vui, nhưng nghe đến đây, cô thật sự là nhìn không nổi nữa, lên tiếng nói, "Cô đừng tiếp tục gạt người nữa, chỉ cô."

"Nhất Đóa, em đừng nói chuyện." Lục Duật Kiều ngăn cản Nhất Đóa nói chen vào, ánh mắt lạnh lùng, quay đầu nhìn về phía Lâm Yên Nhiên, nói, "Em biết không? Lúc buổi sáng, chính miệng anh làm tổn thương Tử Mạt, không công khai quan hệ của anh và cô ấy trước, mặc cho trên lưng cô ấy phải mang tiếng xấu là ‘ kẻ thứ ba ’, đều là bởi vì em, bởi vì bệnh tình cùng cuộc phẫu thuật của em, anh nói với Tử Mạt, em không chịu nổi một chút đả kích, nhưng lúc anh biết được chân tướng phía sau, thì anh đã hiểu, anh sai lầm rồi, Yên Nhiên, có thể kín đáo thiết kế người khác như vậy, làm sao sẽ không chịu nổi một chút xúi đả kích chứ. Cho nên Yên Nhiên, nếu em thật sự không chịu thua, thì hãy nghe lời tiếp nhận phẫu thuật, toàn diện phối hợp trị liệu."

Nói đến thế thôi, Lục Duật Kiều cũng sẽ không nói gì nữa, anh rất rõ ràng, Lâm Yên Nhiên cần phải có thời gian tiêu hóa tất cả những thứ này, sau khi nhàn nhạt liếc mắt báo chí tập san trên giường một cái, liền quay đầu rời đi.

Sau khi Lục Duật Kiều rời đi, Diệp Nhất Đóa cũng rời đi ngay sau đó, Lâm Yên Nhiên đứng tại chỗ một đoạn thời gian rất dài, nước mắt hình như đã chảy khô rồi, không còn gì để chảy nữa rồi.

Từ từ đi tới cửa, vừa muốn đóng cửa phòng bệnh vào, hai chân liền nhấc bổng lên, cổ bị người hung hăng ghì chặt, sau một trận hít thở không thông, chỗ xương bả vai có một trận đau đớn, cả người cũng bị áp chế đẩy tới vách tường.

Cả người Lâm Yên Nhiên đều đang run rẩy, cô lảng lảng nhìn chăm chăm người đàn ông đột nhiên xông vào, cắn môi nói: " Nhị thiếu, van anh, buông em ra."

"Ha ha." Hơi thở của đàn ông lưu chuyển ở trên cổ cô, "Yên Nhiên, sao em gọi anh ấy là ‘ minh tuyên ’ một cách thân mật như vậy, lại gọi anh là ‘ nhị thiếu ’ một cách khách khách khí khí như thế chứ?"

Trong vành mắt của cô lại có trong suốt lẫn ra, nhỏ giọng khóc sụt sùi nói: " đúng. Không. Lên, thật xin lỗi, em. Em thói quen."

"A." Lại một trận rét lạnh, người đàn ông dùng tay, trực tiếp cạy ra bàn tay đang nắm chặt của cô, đan xen với tay cô, hung hăng giữ chặt, "Em thật là vẫn có ý tứ như trước đây, a. Biết vì cái gì mà anh lại xuất hiện sao?"

"Em. Em không biết." Cô lắc đầu, trong lòng run sợ.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 156: Bà Xã, Hãy Quay Mặt Lại Đi! (1)

Cả người Lâm Yên Nhiên đều đang run rẩy , mỗi khi người đàn ông này đến cô, cô đều sẽ cảm thấy không rét mà run.

"Nhị thiếu, van xin anh, anh hãy bỏ qua cho tôi đi." Khóe mắt lặn xuống từng giọt như những viên trân châu, cô đau thương cầu xin anh.

Nghe vậy, trong mắt người đàn ông lóe lên, bóng tối âm hiểm khuếch tán, anh ta càng áp thân thể của cô lên tường, dường như muốn đẩy cô vào trong mặt tường vậy.

Âm thanh lạnh lẽo vang lên bên tai cô, "Tôi đã cảnh cáo em, không cho phép tiếp tục thích Lục Minh Tuyên nữa!"

Cô ghen ngào, lắc đầu, kiên quyết ngửa mặt nhìn về phía anh, "Tôi." Vào giờ phút này, cô không dám nói ra ý tưởng chân thật của mình, chỉ sợ nhất thời chộc đến anh ta, sẽ bị anh ta bóp chết ngay tại chỗ.

Nhìn người đàn ông đang lộ ra vẻ âm hàn tới cực điểm trước mắt, cô thật sự không cách nào liên hệ anh ta với người bạn đã từng chơi khá thân với mình trước kia được!

Kể từ lúc biết anh lãnh chí lại cố chấp, thậm chí còn có một mặt biến thái, thì cô sẽ không dám đến gần anh, ở nhà họ Lục, nàng hữu ý vô ý tránh xa anh, thậm chí lấy lý do bị bệnh, cả ngày trốn ở trong bệnh viện, nhưng anh ta chính là anh ta, vẫn cứ tìm tới được!

"A." Từ trong cổ họng người đàn ông bật ra một tràng cười lạnh lẽo, đe dọa nhìn đôi mắt ngập nước của cô, xé rách tâm sự của cô, "Biết vì

cái gì bây giờ tôi mới tìm tới sao? Tôi không hề sợ trong mắt Lục Minh Tuyên sẽ có em một chút nào, bởi vì trong mắt anh ta hoàn toàn không có em, trong mắt anh ta, em chỉ là một cô em gái nhỏ ra vẻ đáng yêu thích khoe mẽ mà thôi! Ha ha, Lục Minh Tuyên sạch sẽ, em cho rằng anh ta sẽ đụng vào đồ người khác đã chạm qua sao?"

"Đừng. Anh đừng nói nữa, van anh!" Lòng của cô đang chảy máu rào rào, người đàn ông này lại vẫn tiếp tục đâm dao vào nó!

Người đàn ông cũng không thèm nghe lời nói của cô, cười lạnh lạnh, thu hồi tay phải, dùng ngón tay vuốt ve gương mặt của cô, "Trước kia không phải là không thừa nhận chuyện đêm hôm đó sao, hiện tại biết ngoan, thừa nhận rồi sao?"

Lâm Yên Nhiên khóc không thành tiếng, trên gương mặt của cô, có một loại đau đớn như bị dao cứa qua, cô không muốn nhớ lại đêm hôm ấy, không muốn trả lời, cố chấp muốn đứng dậy, lại bị anh ngăn lại mạnh mẽ hơn.

"Buông ra!"

"Năm mơ!"

"Không nên như vậy, bí mật của anh, tôi sẽ không nói ra, tôi bảo đảm! Van anh, không cần quẩn quýt lấy tôi nữa, tôi." Anh ta là cơn ác mộng của cô, cứ tiếp tục như vậy, thì người khỏe mạnh hơn nữa cũng sẽ phát rồ.

Nếu như thời gian có thể quay lại một lần nữa, cô tuyệt đối sẽ không đi bắt gặp âm mưu của anh ta, như vậy thì sẽ không bị anh ta phát hiện, bị anh ta đè dưới thân!

Đúng như lời của anh ta nói đó là, chỉ có người phụ nữ của anh ta, mới sẽ không phản bội anh ta!

"Lâm Yên Nhiên, tôi không chỉ muốn em giữ kín như bưng, càng muốn em đâu!" Anh cúi người, dùng gương mặt mang theo vết sẹo vuốt ve gương mặt của cô, "Em là người phụ nữ đầu tiên không ngại vết sẹo trên mặt tôi, vậy đương nhiên em phải trở thành người phụ nữ của tôi! Cõi đời này, không có người phụ nữ nào mà tôi không có được, càng không có vị trí nào mà tôi không có được!"

Theo lời của anh ta, lông mày cả người cô lại dựng đứng hết lên, nước mắt cuồn cuộn, rơi thẳng xuống khuôn mặt của người đàn ông, "Tôi. Không."

Cô cực kỳ hối hận, nếu sớm biết, năm đó một nụ cười lúm đồng tiền nho nhỏ, sẽ trở thành sự chấp niệm biến thái của người đàn ông này, thì bất kể như thế nào cô cũng sẽ không cười với anh ta!

Người đàn ông cảm nhận được người phụ nữ dưới thân run rẩy, một giây sau, tay của anh ta đã kéo váy của cô ra, cắn lên bả vai xinh đẹp tuyệt trần của cô.

"A. Ô."

Cô muốn ngăn cản anh, lại không thể kêu ra tiếng, chỉ có thể cứ vậy chịu đựng anh tàn sát bừa bãi.

Tròng mắt người đàn ông nhíu lại, nhân cơ hội đưa ngón tay vào trong cái miệng nhỏ của cô, mập mờ bí ối nói, "Tư vị của cái miệng nhỏ nhắn này không tệ, tốt hơn so với trước kia nhiều lắm."

d~dan~lequy'don^

.

*

"Lục thiếu, thật xin lỗi, chúng tôi vẫn bị anh Kiều vượt trước một bước ."

Ánh mắt Lục Duật Kiều hình như bị dính vào màn hình Ipad, hít một hơi, hỏi ngược lại đối phương, "Cứ như vậy?"

Người đó lúng ta lúng túng, "Anh Kiều ra tay sớm hơn chúng tôi, cũng nhanh hơn so với chúng tôi, Lục thiếu, bây giờ vẫn tiếp tục tiến hành sao?"

"."

Yên tĩnh, yên tĩnh thật lâu, sự yên tĩnh khiến người khác rùng mình, không ai dám cả gan mở miệng.

Diệp Nhất Đóa cùng ra ngoài không bao lâu, lại đụng phải trận thế này, vào thời điểm tất cả mọi người không dám khinh cử vọng động, cô còn giật giật, ghé đầu nhìn nội dung trên màn hình ipad một chút, cô cũng có chút há hốc mồm rồi.

Đây là tình huống gì!

Sau khi chân tướng bị làm sáng tỏ, nam chính anh hùng cứu mỹ nhân, lại bị đổi thành Kiều Tử Hoài.

Năm phút trước, Kiều Tử Hoài đại diện điện ảnh và truyền hình Hoàn Á, triệu tập một buổi họp báo, đầu tiên là đứng ra lên tiếng ủng hộ Cổ Tử Mạt, lên tiếng ủng hộ công ty TNHH mỹ phẩm Cẩm Tú, cũng biểu đạt, phản đối tin tức phỉ bang ác ý trong giới truyền thông, phản đối ngành mỹ phẩm dùng thủ đoạn ti tiện vì phá hủy đối thủ cạnh tranh!

Kiều Tử Hoài nói rõ, lần này sự kiện ‘ tin đồn kẻ thứ ba ’, đơn giản là lời nói dối không có thật, hoàn toàn là công ty Cổ thị, vì mở rộng phân phối sản phẩm mới của mình, sử dụng thủ đoạn cạnh tranh không đứng đắn!

Chỉ hướng đầu sỏ, thành công ty Cổ Thị, cũng chính là Cổ Trình Đông!

Diệp Nhất Đóa tự nhiên biết quan hệ của Cố Trình Đông và Cố Tử Mạt, mà bây giờ, Kiều Tử Hoài vì trợ giúp Cố Tử Mạt thoát khỏi lời đồn, thế nhưng lựa chọn tô đen Cố Trình Đông.

Sợ rằng sau khi tin tức này phát ra, chính là tin tức thế gia điều hươg
—— Cố thị cha con tàn sát.

Chờ Diệp Nhất Đóa hoàn toàn phản ứng kịp, liền thấy cảnh Lục Duật Kiều nổi giận lôi đình với cấp dưới.

Cô không ngờ, Lục Duật Kiều phong thái thướt tha phát giận, lại đáng sợ như vậy.

Cặp mắt giống như là hai đám lửa, chỉ cần ai nghĩ chết, đại khái có thể đến trêu chọc anh, bảo đảm đến lúc đó có thể chết niềm vui tràn trề!

Nhìn trước mắt một đám bị đánh ngã, Diệp Nhất Đóa rất khiếp sợ, đồng thời lại cảm thấy rất kích thích, thị giác cùng thính giác đồng thời hưởng thụ, hoàn toàn có thể thỏa mãn tâm lý hiếu kỳ của cô!

Mà đến lúc Bùi Dực bị chịu phạt, thì cô lại không cách nào bình tĩnh xem kịch vui rồi.

Bình thường đều là cô khi dễ Bùi Dực, Bùi Dực lại bắt nạt lại, hiện tại Bùi Dực bị Lục Duật Kiều khi dễ, cô cảm thấy Bùi Dực không phải chỉ bị mình cô khi dễ nữa, cô cảm thấy như mất đi vật sở hữu của mình, trong lòng không thăng bằng, hơn nữa, còn có một chút —— không đành lòng!

Lại thấy chân mày Lục Duật Kiều nhăn lại càng ngày càng gần, mặt mũi căng thẳng, trong lòng chìm xuống, tiến lên vài bước, nói, "Mặc kệ hiện tại như thế nào, anh cũng nên đi tìm Tử Mạt trước đi, tôi biết rõ chị ấy ở đâu, chị ấy vừa gửi tin nhắn cho tôi, địa chỉ ở chỗ này." Nói xong, cô liền gửi tin nhắn sang cho anh.

"Được." Anh xem xong, nhàn nhạt trả lời một câu, xoay người rời đi.

"Lục Thiếu" Diệp Nhất Đóa lại gọi anh lại, "Tiếp theo anh muốn làm như thế nào, muốn làm sáng tỏ quan hệ của anh và Tử Mạt sao?"

Anh lắc đầu, "Nếu như tôi làm sáng tỏ, nhất định Tử Mạt sẽ trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, đến lúc đó quan hệ cha con của cô ấy và Cố Trình Đông cũng sẽ bị đào ra, cô ấy sẽ càng thêm khó chịu, cho nên tôi sẽ không giải thích, cô yên tâm, tôi sẽ tìm người chế tạo tin tức mới cho đầu đề các báo, khiến chuyện này phai nhạt khỏi tầm mắt công chúng."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 157: Bà Xã, Hãy Quay Mặt Lại Đi! (2)

Lúc Lục Duật Kiêu đến, Kiều Tử Hoài đang đứng ngoài cửa khinh bỉ, đôi tay khoanh tròn, rất thoải mái vui vẻ nói, "Cô ấy xem nội dung tôi tuyên bố, bị tức đến cảm mạo nóng sốt, uống thuốc giảm sốt, bây giờ đang ngủ trong phòng tôi, vì không để cho anh quấy rầy cô ấy nghỉ ngơi, nên tạm thời tôi sẽ không mời anh vào." Lúc nói những lời này, anh ta còn cố ý tăng thêm bốn chữ ‘ phòng ngủ của tôi ’.

Quả nhiên, sắc mặt của Lục Duật Kiêu lập tức thay đổi, quên từ trước đến giờ bản thân hỉ nộ không lộ, lo lắng cứ như vậy rõ ràng hiện trên mặt, "Cảm mạo nóng sốt, tại sao không đưa cô ấy đi bệnh viện? Anh làm như vậy cũng coi là vì tốt cho cô ấy!"

Kiều Tử Hoài xem thường, hỏi ngược lại, "Hiện tại cô ấy đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, tất cả các phóng viên đều coi cô ấy làm tâm điểm, anh cảm thấy tôi có thể đưa cô ấy đến bệnh viện sao? Nếu như bị phóng viên thấy được, bọn họ sẽ viết như thế nào chứ? Nha. Để tôi suy nghĩ một chút, hình như cũng không tồi, bọn họ cảm thấy là tôi đang bao nuôi cô ấy, sau đó cô ấy lại trở thành đầu đề nhân vật."

Lục Duật Kiêu trầm mặc, Kiều Tử Hoài nói những chuyện đó, toàn bộ đều là chuyện mà anh không muốn thấy.

"Anh tránh ra!" Hiện tại anh rất lo cho bệnh tình của cô, nhất định phải nhìn thấy cô ấy mới được.

"Bỏ cái ý nghĩ đó đi, cho dù tôi đồng ý, tôi tránh ra, cô ấy cũng sẽ không đồng ý, hiện tại cô ấy không muốn gặp anh." Kiều Tử Hoài nói, "Mấy ngày

nay anh cũng đừng tới nữa, cẩn thận tôi và anh, cũng bị bắt được, cuối cùng cô ấy lại thành kẻ bắt cá hai tay!"

"Tôi sẽ xử lý tốt, cho dù anh có bày mưu đi nữa." Anh nhàn nhạt liếc Kiều Tử Hoài một cái, lạnh nhạt nói.

Anh đã có cách, tuyệt đối sẽ không để Kiều Tử Hoài tiếp tục nằm mũi dẩn đi.

Nhìn Lục Duật Kiều vẫn giữ vững ngạo khí như cũ, Kiều Tử Hoài nhìn không nổi, tức giận, nói: " Nếu như anh không thể quý trọng cô ấy cho tốt, vậy sẽ có người khác đến quý trọng cô ấy, anh có đến, cũng không hiểu được quý trọng, càng sẽ làm cho người ta cảm thấy anh vô si. Cô ấy chỉ khỏe mạnh hơn Lâm Yên Nhiên một chút về mặt sức khỏe, lại bị nhiều người hiểu lầm, chỉ trích như vậy, cô ấy làm gì sai? Sai là tại vì người cô ấy yêu là anh!"

Này chỉ sợ là lần đầu tiên trong đời, Lục Duật Kiều bị người khác quở trách như vậy, uy hiếp như vậy.

Từng chữ từng lời của Kiều Tử Hoài đâm vào lòng anh, Lục Duật Kiều chỉ có cảm giác mình quá khốn kiếp.

Anh chính là một tên khốn chỉ biết hứa, mà không biết thực hiện lời hứa.

Nói muốn chăm sóc cô thật tốt, thương yêu cô, nhưng ngoài việc mang đến tai nạn cho cô, anh còn mang cho cô được cái gì?

Nhưng ——

Cho dù có quá nhiều thứ anh cần phải xem lại, anh cũng không nguyện ý cho Kiều Tử Hoài một chút cơ hội tiếp xúc với cô ấy.

Anh nhàn nhạt nhìn lướt qua vào phía bên trong cửa, lạnh nhạt nói, "Anh nói tôi không đủ quý trọng cô ấy, vậy còn anh? Chắc hẳn trong lòng anh hiểu rõ hơn ai hết! Lời nói của anh trong buổi họp báo, không chỉ có tạo thành uy hiếp đối với hôn lễ của chúng tôi, còn làm thương tổn cô ấy!"

Kiều Tử Hoài ác ý ban bố những tin tức không có thật kia, chính là khiến quan hệ của Cố Trình Đông và Cố Tử Mạt càng đối địch sâu sắc hơn, đến lúc đó, chờ những tin tức liên quan cũng bị phát tán ra, người trong cả thiên hạ cũng sẽ biết trận chiến giữa cha và con gái này, đến lúc đó, Lục Hoài Nam không thể nào không biết.

Lục Hoài Nam nếu là có cái gì dị nghị, hôn lễ của anh và Cố Tử Mạt sẽ không cách nào cử hành.

Ngay cả anh đều không thể không thừa nhận, nước cờ này của Kiều Tử Hoài, đi được không sai!

Chẳng qua, anh tuyệt sẽ không làm cho Kiều Tử Hoài hả hê như vậy!

"Để tôi nhìn cô ấy một cái." Lục Duật Kiều mong mỏi hướng Kiều Tử Hoài, tiến một bước nói lên yêu cầu.

Kiều Tử Hoài bị anh nói một câu, sau khi anh nói lên lời thỉnh cầu, nhìn thẳng vào mắt anh một lúc lâu, gầy gầy tóc mái nói: " không phải là tôi không để anh gặp cô ấy, mà cô ấy không muốn gặp anh, đúng rồi, cô ấy để tôi chuyển lời lại cho anh, cô ấy nói cô ấy cũng giống Lâm Yên Nhiên, gần đây cũng chịu không nổi một chút đả kích và kích thích, để anh hãy thông cảm cho cô ấy."

Lục Duật Kiều kinh ngạc, lời này là, Cố Tử Mạt sử dụng lời nói trước đó của anh để chặn miệng của anh thôi.

Lục Duật Kiều không có trả lời, đứng tại chỗ một lúc lâu, ánh mắt xẹt qua Kiều Tử Hoài, nhìn vào phía bên trong cửa, trong lòng anh hình như

còn có một chút hi vọng, sau một khắc cô sẽ từ nơi đó bước ra, đi tới trước mặt anh giống như trước kia, sau đó để cho anh cầm lấy tay thon của cô.

Nhưng, cuối cùng là vọng tưởng rồi.

Cô từ đầu đến cuối đều không có hiện thân.

Anh nheo mắt lại, đồng thời che đi chua chát dày đặc, trong lòng khổ sở lan tràn.

Kiều Tử Hoài đóng cửa lại, trở lại thư phòng, đi đến sau lưng bóng dáng mảnh khảnh này, rất là khoe khoang nói: " Cô yên tâm, tôi đã đuổi anh ta đi rồi, thật không nghĩ tới, lại đuổi anh ta đi dễ dàng như vậy."

Cô chỉ chỉ màn hình nhỏ trên tường, cười nhẹ, "Kiều Thiếu, anh liên tục nói láo hai lần, mới có thể xua đuổi được anh ấy đi, cái này gọi là dễ dàng? !"

Cái màn hình nhỏ này, là màn hình giám thị Kiều Tử Hoài đặt ở trong thư phòng, giấu giếm rất bí mật, nhưng cô ở trong gian phòng này cảm thấy nhàm chán, liền phát hiện chỗ bí mật này, cũng từ trên đó thấy được, cũng đã nghe được tất cả mọi chuyện ngoài cửa.

Cô không có cảm sốt, cũng không có nghỉ ngơi trong phòng ngủ của anh ta, đây là lời nói dối thứ nhất của anh ta, cô cũng không để cho Kiều Tử Hoài chuyển cáo với Lục Duật Kiều điều gì cả, đây là lời nói dối thứ hai của anh ta.

Kiều Tử Hoài bị vạch trần, anh không ngờ cẩn thận mấy cũng có sơ sót, thế nhưng tự mình khiến mình sẩy chân.

Chẳng qua da mặt anh ta cũng đủ dày, cũng không hiện ra vẻ xấu hổ, đặt mông ngồi xuống ghế lớn bên cạnh, vênh mặt nói: " Quá trình không quan

trọng, quan trọng là anh ta thực sự đi rồi, dù sao cuối cùng anh ta cũng đã đi."

Cố Tử Mạt nhìn Kiều Tử Hoài một cái, cũng không tức giận, trực tiếp nói lời cáo biệt với anh ta, "Cám ơn anh đã chứa chấp, tôi phải đi."

Kiều Tử Hoài nghe cô nói phải đi, không quan tâm trạng thái hưởng thụ thoải mái, đứng vụt lên, nổi nóng nói: " Cô phải đi? Cô đi đâu chứ?"

Cô cúi đầu cười nhạt, giải thích cho anh ta, "Anh phải biết từ sớm rồi chứ, tôi tới chỗ này của anh, là vì giận anh ấy, hiện tại đã làm anh ấy nổi giận rồi, mục đích của tôi cũng đã đạt tới, thì không cần đợi ở chỗ này nữa."

Kiều Tử Hoài lúc này mới tỉnh ngộ lại, anh nên nghĩ tới điều này từ sớm! Đây là bị thắng lợi tạm thời làm hôn mê, nhất thời sơ sót.

Anh ngây thơ nghĩ, sớm biết cô phải đi, anh cũng không nên đuổi Lục Duật Kiều đi, mà nên để Lục Duật Kiều đứng ở cửa, như vậy Cố Tử Mạt cũng không được ra, mà Lục Duật Kiều cũng không vào được.

Bây giờ thì nước đổ khó hốt, anh cũng biết Cố Tử Mạt điên cuồng cỡ nào, lần đầu tiên gặp mặt, dưới tình huống cô không tìm được Lục Duật Kiều, đi gõ cửa từng gian phòng một như người điên vậy, cho dù bị mắng chửi cũng không bỏ qua.

Có lẽ, một khắc cô như vậy, đã bắt đầu khiến cho anh động lòng rồi.

Vì phòng ngừa cô làm ra chuyện điên rồ hơn, chỉ có thể ở ngoài mặt đồng ý với cô, "Em đi đâu vậy? Tôi lại ra sức một lần nữa vì em, bên ngoài có phóng viên, tôi phải bảo đảm an toàn của em!"

Trong lòng Cố Tử Mạt biết rõ, Kiều Tử Hoài đang lừa gạt muốn biết nơi cô đến, cô suy nghĩ một chút, cũng không có kiêng kỵ nói cho anh ta biết,

"Anh có biết tôi học đại học ở thành phố nào sao?"

Không đợi Kiều Tử Hoài đáp, thì cô đã tự mình trả lời, "Thành phố Bắc Xuyên, tôi học đại học ở thành phố huyện Bắc Xuyên, tôi rất quen thuộc nơi đó, cho nên tôi muốn đến đó, cũng có thể thuận tiện tránh né một trận."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 158: Bắt Cóc, Hình Khiêu Dâm

Thành phố Bắc Xuyên, cho cô cảm giác, so với mấy năm trước, càng sầm uất hơn mấy lần, nhưng cũng may, quán cà phê cô thường lui tới, hoàn cảnh vẫn thanh tịnh và đẹp đẽ như trước kia.

Phòng cà phê có một mảnh sân, căng những cây dù lớn bày biện hoa tươi, ngồi nhìn quang cảnh thành phố tương đối thoải mái.

Theo thói quen Cố Tử Mạt liền bước tới, đến một vị trí ở bên cạnh, do dự một chút, lại tiếp tục tiến về phía trước mấy bước, ngồi xuống.

Cô gọi đồ uống, sau khi cà phê được bưng lên, cô lại không có khẩu vị.

Cảnh vật nơi này vẫn không thay đổi, nhưng người lại thay đổi, như vậy mùi vị cà phê thì sao?

Cho dù mùi vị cà phê có thay đổi hay không, cũng sẽ làm cô bi thương một trận, giống như vừa rồi, cô nhìn thấy vị trí mà trước kia cô và Hứa Ngộ hay ngồi, cô lại không có dũng khí ngồi xuống.

Đem cái muỗng để ở một bên, quay đầu, liền nhìn chăm chăm quang cảnh thành phố qua mặt sân bên ngoài cửa sổ.

Thành phố Bắc Xuyên, kể từ sau khi chia tay với Hứa Ngộ, cô bị đưa ra nước ngoài học điều hương, cô chưa từng trở lại nơi này.

Ở quán cà phê này, Hứa Ngộ đã từng tổ chức một lần sinh nhật cho cô, một lần sinh nhật khiến cô khó có thể quên được

Khi chuyện tình ngày xưa bị nhớ lại, chuyện cũ cũng không như mây.

Không biết trải qua bao lâu, có khách mới đến, nhân viên phục vụ nhiệt tình tiến lên đón, giọng nói tùy ý mà quen thuộc, chắc là khách quen, "Anh Hứa, vẫn vị trí cũ, vẫn như cũ?"

Người nọ nhẹ giọng "Ừ" một tiếng, Cố Tử Mạt nghe được tiếng dịch chuyển của cái ghế sau lưng truyền đến, chắc hẳn người đó đã ngồi xuống.

Hồi tưởng của cô, bị vị khách mới vào này làm đảo loạn, cô không khỏi lắc đầu với mình một cái.

Cô làm sao, thấy cảnh thương tình, cứ như vậy hoài niệm tới thời gian bên cạnh Hứa Ngộ.

Chẳng lẽ cô đã quên thương tổn mà Hứa Ngộ đã mang đến cho cô rồi sao?

Cô buồn rầu nâng má, trầm ngâm suy nghĩ, lại dựa vào bản năng nghề nghiệp, ngửi được một mùi nước hoa nam trong không khí ở nơi này.

Mùi vị này độc nhất vô nhị, hết sức quen thuộc, cô bỗng quay đầu lại, liền thấy Hứa Ngộ.

Hứa Ngộ bỗng nhìn thẳng vào mắt cô, vẻ mặt cũng cứng đờ, một lát sau, anh ta mới cong khóe môi cười với cô, hình như là chào hỏi, nhưng anh ta nhanh chóng rời tầm mắt, cúi đầu, vẻ mặt hờ hững, giống như cô không tồn tại vậy, giống như vừa rồi anh ta không có đưa mắt nhìn qua cô vậy.

Máu trong người Cố Tử Mạt nhanh chóng lưu động lên!

Trở lại chốn cũ, anh ngồi ở nơi mà trước kia bọn họ đã ngồi, thản nhiên như vậy, lại càng ra vẻ với cô, trên cả bình tĩnh lạnh nhạt rồi.

Cô cũng không có quên, người đàn ông này, lúc còn ở Hong Kong, còn như muốn nói lại thôi với cô!

Vì sao anh lại thay đổi? Chẳng lẽ là bởi vì —— Cố Trinh Trinh? !

Nếu đúng như vậy, nhất định cô phải chúc mừng Cố Trinh Trinh rồi, Cố Trinh Trinh lại thắng.

Như vậy hiện tại Hứa Ngộ đang đóng vai nhân vật nào? Chó không đổi được ăn cứt đàn ông là kẻ thay lòng đổi dạ, ngày trước anh ta bội tình bạc nghĩa với cô, hiện tại lại bội tình bạc nghĩa với Diệp Nhất Đóa!

Cô cảm thấy ghê tởm, từ lúc bắt đầu thấy anh ta, thì không muốn nán lại nơi này một giây nào nữa, rút ra mấy tờ tiền mặt từ trong ví ra đặt lên bàn, đứng dậy đi thẳng ra khỏi quán cà phê.

Hứa Ngộ thấy cô rời đi như một cơn gió, sợ run trong chốc lát, dùng sức lau mặt, đứng lên vị trí mép ban công, nhìn về phía đường phố, chờ cô xuất hiện trong tầm mắt của mình.

Có vài người, có một số việc, anh không cách nào lên tiếng giữ lại, chỉ có thể sử dụng ánh mắt để theo dõi bóng dáng của cô.

Một chiếc taxi đỗ ở bên cạnh, một người con trai đi tới muốn đón xe, lại phần nộ rời đi, chắc là bị từ chối.

Có taxi từ chối khách, vậy thì thật lạ, anh không khỏi tò mò lưu ý một chiếc taxi kia, cửa sổ xe để mở, bên trong tài xế đang hút thuốc, gương mặt này giống như đã từng quen biết.

Anh tập trung suy nghĩ, nhìn kỹ gương mặt đó trong chốc lát, sắc mặt chợt thay đổi.

Cố Tử Mạt đi toilet rửa mặt trước, để cho mình tỉnh táo lại, rồi sau đó mới vội vã đi ra ngoài, thấy cửa có một chiếc xe tắc xi, cô bởi vì vội vàng muốn đi, liền không chút nghĩ ngợi, đi thẳng về phía chiếc xe taxi kia.

Hứa Ngộ trơ mắt nhìn cô đi ra, lòng hồi hộp, hướng về phía phía dưới, cất giọng nói, "Tử Mạt! Ngàn vạn lần đừng lên chiếc xe kia!"

Cố Tử Mạt đâu có nghe lời anh, chỉ cảm thấy anh hoang đường lại ghê tởm, đi tới bên cạnh xe liền kéo cửa ra ngồi lên, báo một địa chỉ với tài xế, sau đó nhìn về phía ngoài cửa xe.

Hứa Ngộ vậy mà chống tay lên thành lan can tung người nhảy xuống, vội vàng chạy về phía bên này.

Cô hơi sửng sốt, không biết trong hồ lô của anh ta có cái gì, chẳng qua cô đã quyết định chủ ý là không quan tâm tới Hứa Ngộ nữa, liền dời tầm mắt đi, lấy lại bình tĩnh.

Bên trong xe có mùi thuốc lá rất nồng, khứu giác của cô nhạy cảm, cũng biết mùi thuốc lá nặng như này sẽ ảnh hưởng đến năng lực khứu giác của cô, liền nói, "Bác tài xế, làm phiền anh không nên hút thuốc lá, có thể không?"

Tài xế nghe xong, quay đầu lại nhướn mày, cười cười, "Người đẹp không muốn tôi hút, thì tôi sẽ không hút." Dứt lời, liền thô bạo ấn đầu thuốc lá xuống.

Cố Tử Mạt nhìn gương mặt đỏ của tài xế, trong lòng có một đợt thủy triều đánh tới, cả người giống như bị ngâm vào nước đá, chợt lạnh thấu.

Từ trong đầu hiện lên cái đêm thống khổ nhất đó, hai người đàn ông thô bỉ vươn tay, dùng sức xé rách y phục của cô.

Cô cực kỳ sợ hãi, khóc yêu cầu bọn họ thả cô, bọn họ nhìn về phía Hứa Ngộ, hỏi xem thái độ của Hứa Ngộ thế nào, Hứa Ngộ không hề tỏ thái độ, chỉ lạnh lùng đứng ở một bên, trên mặt không có biểu tình.

Hai người đàn ông này thấy Hứa Ngộ không có bất kỳ phản ứng gì, động tác trên tay càng thêm thô lỗ .

Người tài xế này, chính là một trong hai người kia.

Tài xế quan sát nét mặt Cố Tử Mạt từ kính chiếu hậu, cười, "Này, người đẹp, sao sắc mặt lại trắng bệch như vậy? Say xe rồi sao? Tôi biết, người đẹp các cô hay say xe, ha ha."

Chợt gặp người đã từng vũ nhục mình, Cố Tử Mạt nhất thời không có cách nào trấn định lại, cô nhìn chăm chăm vào sau gáy của người đó, đôi môi giật giật, khàn giọng nói, "Dừng xe, tôi muốn xuống xe!"

Người đó cười to, quay đầu lại, tiếp tục nhìn đường lái xe, "Ha ha, Cố tiểu thư, lên xe của tôi, cũng không có dễ dàng xuống xe được, nếu cố tình muốn xuống xe, nhất định sẽ rơi vào tay của Diêm Vương đấy."

Nghe lời của anh ta, da đầu của cô một trận tê dại, lại ý thức được anh ta gọi cô là ‘ Cố tiểu thư ’, như vậy, anh ta đã nhận ra cô!

Theo bản năng cô hỏi, "Rốt cuộc thì anh muốn làm gì! Hiện tại là xã hội pháp trị đấy!"

"Ha ha, xã hội pháp trị cũng có tình người chứ, tôi gặp gỡ cố nhân, tự nhiên muốn tìm một nơi để ôn chuyện rồi! Cố tiểu thư, chẳng lẽ cô không biết tôi, nếu không, chúng ta cùng nhau nhớ lại, chắc chắn, một đêm kia còn rất kích thích, đáng vẻ bé nhỏ khóc đến hoa lê đài vũ kia của cô, còn thường xuyên xuất hiện trong đầu tôi !" Nói xong, anh ta quay đầu lại, bĩ ối nhìn cô một cái, "Chắc, ai nha nha, cô thật sự say xe, choáng váng đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn vàng như nến rồi, yên tâm, anh đây hiện tại đã học được thương yêu phụ nữ rồi, đợi lát nữa an toàn đến nhà tôi, tôi sẽ để cho cô nằm nghỉ ngơi một chút, đừng nóng vội, chúng ta rất nhanh sẽ đến nơi."

Lời nói hạ lưu, để cho máu trong cả người cô đảo ngược, ý thức càng thêm thanh minh.

Cô cẩn thận dời mắt ra phía ngoài xe, anh ta cố ý lái xe rất nhanh, nhảy khỏi xe là không thể nào, giống như anh ta đã nhắc nhở cô vậy, nếu cô cố tình muốn xuống xe, sẽ đi gặp Diêm Vương.

Mà hướng anh ta đi, cũng không phải về phía trung tâm sầm uất của thành phố, chung quanh người ở thưa thớt, cũng không có mấy chiếc xe, hoàn toàn không dễ dàng kêu cứu.

Cô đột nhiên nghĩ đến, đưa tay mình vào trong túi quần, thừa dịp anh ta không chú ý, cô móc điện thoại ra áp vào lưng ghế trên, gọi cho Lục Duật Kiều.

Chờ sau khi bên kia nhận điện thoại, cô làm ra vẻ say xe, nghiêng người về phía trước, đôi môi để sát điện thoại di động, cất giọng hỏi, "Anh đang bắt cóc tôi đó hả? Rốt cuộc thì anh có mưu đồ gì!"

"Ha ha, cô là một người đẹp yêu kiều, đương nhiên là tôi muốn mưu đồ cô rồi."

Cố Tử Mạt cắn răng, nói: " Anh đã thành công bắt cóc được tôi, nhưng nếu anh chỉ làm nhục tôi, không khỏi có chút đáng tiếc, không bằng chúng ta nói chuyện một chút, anh hãy ra cái giá tiền, tôi có thể cho anh được toại nguyện."

Tài xế cười lạnh.

Cố Tử Mạt suy nghĩ một chút, nhớ lại người đàn ông này là công tử của một nhà nào đó, hoàn toàn không thiếu tiền, cô lại vội vàng bổ sung, "Giá tiền dĩ nhiên tùy anh ra, có thể cho anh một món tiền rất lớn, thật, tôi không lừa anh."

Những tên công tử chơi bởi này, giỏi nhất là tiêu tiền, nhưng bình thường tiêu tiền đều có hạn chế, nếu tăng số tiền lên, có lẽ anh ta sẽ đồng ý.

Nghe vậy, tài xế tiếp tục cười lạnh, "Xem ra cô thật sự leo lên được người có tiền rồi, ha ha, để tôi đoán một chút, người có tiền kia, là Lục Duật Kiêu, hay là Kiêu Tử Hoài đây? Ha ha, cô gái có thể có xì căng đan với Lục Duật Kiêu, lại làm cho Kiêu Tử Hoài tự mình hộ tống đến thành phố Bắc Xuyên này thật đúng là không tầm thường, còn có gan nói điều kiện với Tử Hòa tôi nữa. Vốn dĩ tôi muốn ăn cô trước, sau đó chụp vài bức hình khóa thân của cô, đi tìm hai người đàn ông này đòi một trăm ngàn tiêu pha đâu, ha ha, nhưng qua lời nhắc nhở của cô, tôi đã đổi chủ ý rồi!"

"Bây giờ anh có chủ ý gì!" Cô hận anh ta đến tận xương, cắn răng hỏi.

Người đàn ông này, chắc là đã theo dõi cô đã lâu, nếu không làm sao biết Lục Duật Kiêu, còn thấy Kiêu Tử Hoài hộ tống cô đến thành phố Bắc Xuyên nữa!

"Tôi muốn đòi gấp mười lần! Ha ha ha!"

Cố Tử Mạt vừa tức vừa sợ, mặt đỏ bừng, lơ đãng nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, hỏi ra lời, "Anh lái xe đến nơi hẻo lánh này làm gì? Anh nói là đến nhà của anh mà, đây chính là xóm nghèo của thành phố Bắc Xuyên. Tôi nhớ trước kia anh."

"Kỹ nữ! Cô câm miệng lại cho tôi!" Người đàn ông thẹn quá thành giận!

Cố Tử Mạt núp ở một bên, nơm nớp lo sợ.

Giữa tài xế taxi và hành khách, cách một lớp hàng rào, cô không có cách nào bóp cổ anh ta từ phía sau, chỉ có thể tìm kiếm cứu viện từ bên ngoài.

Hiện tại bên ngoài là đường phố nhỏ hẹp, gập ghềnh, vừa bẩn vừa xấu, kể từ đó, tốc độ xe cũng chậm xuống, cô nhìn ra phía ngoài cửa sổ, thấy

phía trước có người thu phế liệu, cô bắt đường một đường sống, vội vàng đưa tay mở cửa xe.

Cửa xe đã khóa.

Mồ hôi lạnh của Cố Tử Mạt từ lỗ chân lông toát ra, dùng sức nắm chặt lấy chốt mở, hạ cửa sổ xe xuống, kêu to lên với bên ngoài, "Cứu mạng! Có người bắt cóc, mau báo cảnh sát!"

Người nọ là người thu phế liệu, lòng can đảm và sự hiểu biết có hạn, nghe tiếng nhìn lại, bị dọa chạy mất như một làn khói.

Mà trừ người này ra, trên đường đã không có người khác, cho dù cô có cố nhô ra ngoài cửa xe, cũng không cách nào tìm người kêu cứu nữa rồi !

Người đàn ông thấy thế, lái xe nhanh hơn, đợi đến lúc lái xe đến đích, mở khóa cửa xe, vừa mở cửa xe liền nhào về ghế phía sau.

Cho dù Cố Tử Mạt có co người lại, cũng bị anh ta nhanh chóng tóm được, anh ta lôi cả người cô ra ngoài, giơ tay lên giáng một bạt tai, mắng, "kỹ nữ!"

Sau đó cười lạnh, "Đồ kỹ nữ chết tiệt! Tôi thấy cô chính là muốn mau chóng sung sướng với tôi, chúng ta không vội, bây giờ sẽ đi sung sướng sung sướng ngay đây!"

Cố Tử Mạt dùng tay cố đẩy tay của anh ta ra, đánh giọng nói: " Anh làm hại tôi, coi như cuối cùng thuận lợi lấy được tiền, cũng sẽ không có kết quả gì tốt!"

Anh ta hoàn toàn không để ý, thô lỗ nắm lấy bả vai Cố Tử Mạt lôi cô vào bên trong.

Đang lúc ấy, một chiếc xe chọt vọt vào đường phố, vội vàng dừng lại.

Người đàn ông hơi híp mắt liếc nhìn người ở phía sau kính một cái, buông tay ra, mặc để mặc cho cô ngã xuống đất, đá cô ba bốn cái, mắng, "Đclmm! Kỹ nữ trước khi chết đều có người bảo vệ!"

Người đàn ông quá ác, chân đá đúng vào dưới sườn của cô, đau đến mức Tử Mạt hô hấp khó khăn, muốn bò dậy cũng không được, lại nghe thấy anh ta nói ‘ có người bảo vệ ’, cô bỗng ý thức được, cứu tinh tới rồi.

Cô cố nhịn đau, miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn về phía chiếc xe kia, sau đó, cô nhìn thấy Hứa Ngộ từ trong xe lao ra.

Cô hơi kinh ngạc, há mồm hít sâu, nghĩ thử đứng lên, ai ngờ chỉ thở thôi cũng có thể động đến vết thương nơi sườn, cô khó chịu hoa mắt, cánh tay liền bị người xách lên, sau đó cả người lại bị ném trở lại trong xe.

Xe bị khóa, cô bị cách ly với tình hình bên ngoài.

Kèm theo tiếng chửi rủa hạ lưu của tên tài xế ác động, chính là âm thanh đánh nhau, cô nghe thấy tiếng xương cốt va chạm khiến người khác sồn tóc gáy, trong lòng nín chặt, nhịn đau nâng người dậy, muốn thông qua cửa kính xe xem tình huống bên ngoài một chút.

Còn chưa chống lên được, cả người đã ngã xuống rồi.

Cô nhớ lại điện thoại di động của mình, vội vàng với tay lấy, còn chưa có lấy được, thì nghe thấy tiếng còi ầm ỹ vang lên, cảnh sát tới.

Phân tích một chút, chắc hẳn là Lục Duật Kiều đã dẫn theo cảnh sát tới nơi này rồi.

Cô yên tâm, vừa mới nhắm mắt lại, thì nghe thấy người tài xế kia lên tiếng, "Hứa Ngộ, anh hùng cứu mỹ nhân, thật là lãng mạn, ha ha ha! Đáng tiếc cho dù mày có làm nhiều hơn nữa cũng vô ích! Dù thế nào thì cô ta cũng sẽ không chấp nhận sự ăn năn hối lỗi của mày đâu !"

Ngoài xe truyền đến một tiếng dầm đá, hô hấp của Hứa Ngộ có chút dồn dập, lạnh lùng nói, "Câm miệng! Anh câm miệng cho tôi!"

"Thế nào, tức giận? Kìm nén?" Trong giọng nói người kia mang theo sự đau đớn kịch liệt, nhưng vẫn đang cười, nghe hết sức thê lương, "Ha ha, thật buồn cười, mày móc tim móc phổi, anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng người ta ngay cả nhìn mày một cái cũng không muốn, vừa ra khỏi quán cà phê, liền vội vã lên xe của tao! Ha ha ha, cho dù nhà họ Hứa nhà mày sừng sững không ngã thì thế nào, đáng đời mày không có được người con gái mình yêu nhất!"

Hứa Ngộ cực kỳ giận dữ, hướng về phía người kia, vừa dầm lại đá.

Lại bắt đầu một trận đấu ác liệt.

Người tài xế kia chắc hẳn yếu thế hơn, một lát sau, thở hổn hển chửi rủa Hứa Ngộ, "Mày cho rằng mày là ai? Mày chỉ là con chó trong mắt Thanh bang! Mày đã quên thời điểm năm đó bị ép buộc đến cùng đường không thể lui, bị buộc nói lời chấm dứt qua điện thoại! Tư vị bị đám người Thanh bang kia nhìn chằm chằm không dễ chịu đi, ha ha ha, bây giờ tao chỉ hơi nghĩ đến cái tình cảnh đó, đều cảm thấy rất là thỏa mãn!"

Cố Tử Mạt ở bên trong nghe, trong lòng rối bời, Hứa Ngộ vẫn nhớ cô? Lúc anh ta nói lời chia tay qua điện thoại, bên cạnh có người nhìn chằm chằm? Hứa Ngộ còn có dính líu với Thanh bang?

Việc chia tay năm đó, đúng là có ẩn tình khác!

Cô đau đến choáng váng, muốn suy nghĩ làm rõ một chút, nhưng tinh lực có hạn, cũng không đủ sức để cô tiếp tục suy nghĩ, đầu óc của cô đau đớn như muốn nứt ra, trên người đau đớn lại càng ngày càng nhiều không dứt.

Trong lúc cô gần như muốn ngất đi vì quá đau, thì cô mơ mơ hồ hồ nghe thấy, Lục Duật Kiêu mang theo người đến.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 159: Chân Tướng

Khi Cố Tử Mạt tỉnh lại, sắc trời đã tối hẳn, cô mơ mơ màng màng mở mắt, muốn nghiêng người, lại động đến vết thương, rên rỉ một tiếng.

"Tử Mạt, em tỉnh rồi ? Còn đau không?" Hai chiếc xương sườn dưới ngực bên phải của Cố Tử Mạt bị đá hơi nứt xương nhẹ, anh chỉ có thể tìm cho cô một bệnh viện kín đáo, để cô nghỉ ngơi dưỡng thương ở đây.

Cố Tử Mạt hơi tỉnh táo một chút, nhìn Lục Duật Kiều, ngó ngán, nói: "Không đau, anh." Cô mới vừa tỉnh lại, trong đầu còn chưa rõ ràng, nhưng vẫn nhớ, vào lúc nguy hiểm, giờ khắc đầu tiên cô liền nhớ đến anh, còn gọi điện thoại cho anh.

Anh chạy đến, vẫn coi là kịp thời, vậy cũng đã an ủi cô một chút rồi.

Anh cầm tay của cô, mong mỏi nhìn cô, áy náy dịu dàng nói, "Anh hiểu rõ, đây đều là lỗi của anh, nếu như không phải là anh sơ sót trong việc chăm sóc em, sẽ không xảy ra những chuyện phía sau này."

Cô im lặng, cúi đầu, cuối cùng thở dài, mở miệng, "Đều trôi qua rồi." Cô không hề trách móc anh cái gì, bởi vì xảy ra loại chuyện như vậy, cũng không phải là điều mà anh muốn thấy.

Hơn nữa lần này, thuần túy là do cô tự tìm, một mình đi tới nơi này, còn bị người theo dõi, Lục Duật Kiều có thể xuất hiện kịp thời như vậy, cô đã rất thỏa mãn rồi.

Giọng nói của cô rất lạnh nhạt, điều này làm cho người đàn ông càng tự trách, anh rất rõ ràng, cô cũng không vượt qua được điểm mấu chốt trong

lòng kia.

"Tử Mạt, chúng ta hòa hảo có được hay không?"

Giọng nói thật thấp của anh vang lên bên tai cô, mang theo hi vọng.

Cố Tử Mạt nhìn về phía anh, thở dài, hỏi anh, "Lâm Yên Nhiên như thế nào?" Mặc dù anh cũng bị Lâm Yên Nhiên lừa gạt, cô nên tha thứ cho anh, nhưng là Lâm Yên Nhiên vẫn luôn là tai họa ngầm của cô.

Ánh mắt sâu thẳm của anh nhìn cô, mở miệng nói, "Bệnh tình của cô ấy không nghiêm trọng lắm, có người chăm sóc cô ấy rồi, anh có thể được nghỉ ngơi rồi, về vấn đề quan hệ của em và Cố thị, anh sẽ cố gắng hết sức đè ép xuống, anh đoán, hiện tại đã có tin tức khác đủ sức oanh tạc hơn rồi, tình yêu cuồng nhiệt giữa người thừa kế duy nhất của Bùi thị và ảnh hậu Ninh Uyển."

Cô cau mày, "Bùi Dực? Toàn bộ là do anh bày ra, bọn họ cũng đâu có yêu nhau, phải hay không?"

Có thể sai khiến được Bùi Dực, cõi đời này sợ rằng chỉ có Lục Duật Kiêu.

"Ừ, Bùi Dực là đồng bọn của anh, đương nhiên cậu ấy sẽ giúp anh, mà Ninh Uyển cần trả lại nhân tình của anh, lần này cũng giúp anh. Tử Mạt, chuyện bây giờ đã chấm dứt, chúng ta hòa hảo được chứ?"

Cố Tử Mạt không trả lời vấn đề phía sau của anh, định yên lặng, hơi ngẫm nghĩ, nói, "Em chỉ hi vọng, lần này sản phẩm của Cẩm Tú có thể thành công thật lớn, chờ sau khi sản phẩm thành công, em cũng không cần che che giấu giấu cái gì nữa."

Cô nghĩ đến vụ bắt cóc kinh hồn, lại nghĩ đến Hứa Ngộ, nhớ tới cuộc đối thoại phía sau của tên tài xế kia và Hứa Ngộ, lại càng cảm thấy băn khoăn.

Cô muốn hỏi Hứa Ngộ một chút, sự việc năm đó là như thế nào, như vậy, cô có nên gạt Lục Duật Kiêu hay không?

Cô không muốn lừa gạt, bọn họ bị Lâm Yên Nhiên chia rẽ, chính là kết quả của sự thiếu chia sẻ, huống chi, cô tin tưởng, sợ rằng lúc này Lục Duật Kiêu cũng đã biết hết chuyện này rồi.

Dù sao, Lục Duật Kiêu vẫn cường đại như vậy, tâm tử cần mật lại có biện pháp, cõi đời này, sợ rằng không có chuyện gì ở dưới mắt anh mà có thể lừa gạt được anh.

Xác định những ý nghĩ này, không khỏi mở miệng, "Làm sao em lại gặp phải loại chuyện bắt cóc này? Người đó nhắc tới nhà họ Hứa, còn nhắc tới Thanh bang, không phải bên trong còn có chuyện gì chứ."

Lục Duật Kiêu đặt tay lên vai cô, hòa nhã nói, "Chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, em yên tâm, người kia đã bị bắt rồi, trước tiên em phải dưỡng thương cho tốt đã."

"Ngoài ý muốn? Xem ra anh định dùng lý do này để lấy lệ với em." Cô bất mãn, nói thẳng ra với anh.

Anh thấy cô kiên quyết, cau mày nói, "Người này gia cảnh suy sút, nghèo rớt mùng tơi, em cũng thấy đấy, anh ta tình cờ gặp lại em, liền nghĩ ngay đến Hứa Ngộ, cũng biết một ít tin tức về em và anh, cho nên bắt em lại, muốn kiếm một ít."

Cố Tử Mạt im lặng trong chốc lát, hỏi ngược lại anh, "Em xui xẻo như vậy? Chỉ là một sự trùng hợp như vậy?" Khăng định không phải đơn thuần như vậy, cô nghe thấy bọn họ nhắc tới Thanh bang.

Lục Duật Kiêu không nói gì, vuốt ve mặt của cô, lòng bàn tay dính dính, là dấu vết mồ hôi lạnh chưa khô.

Anh nhớ tới tác dụng của thuốc giảm đau mà cô ngủ cũng không được yên ổn, ở trong mộng sợ hãi phát run, không khỏi đau nhói lòng.

Trầm giọng nói, "Có mồ hôi lạnh, anh lau giúp em."

Anh lấy nước ấm, vắt khăn lông lau mặt giúp cô, lại cởi bộ quần áo bệnh nahan lau mồ hôi lạnh trên người cho cô.

Nhìn thấy vết ứ đọng do bị đá dưới sườn của cô, anh thở dài, cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên vết thương, "Anh thôi giúp em."

Lỗ mũi Cố Tử Mạt đau xót, cúi đầu nhìn anh.

Lần trước anh cứu cô từ trong hồ lên, anh bị thương, anh muốn cô thôi thôi cho anh, lần này, vừa đứng ngược lại.

Môi lưỡi của anh mềm mại, ánh mắt nhu hòa, giống như hôn lên một vật trân bảo vậy.

Chỗ nào là thôi một chút chứ, rõ ràng là hôn lên đó.

Trái tim có dòng nước ấm chảy qua, khiến cho cổ họng của cô rung lên, nhưng lòng cô chỉ ấm trong chốc lát, một cổ chua xót lại xông lên cổ họng —— lúc anh chăm sóc Lâm Yên Nhiên, cũng là đáng vẻ như vậy sao?

Nhưng vừa thay đổi suy nghĩ, liền biết mình ăn dấm chua như vậy thật không có đạo lý.

Trên đường cô tới thành phố Bắc Xuyên, từng nhận được điện thoại của Diệp Nhất Đóa, Diệp Nhất Đóa hào hứng nói cho cô biết, Lâm Yên Nhiên lộ ra nguyên hình, đã chơi xong.

Người đàn ông thấy cô đang suy nghĩ, hình như không có cố chấp với việc truy tìm chân tướng chuyện vừa rồi, thân mật dán vào lỗ tai của cô,

nói, "Tử Mạt, vì phòng ngừa vạn nhất, sau này không được một mình ra ngoài nữa, giống như trước đây, anh sắp xếp hai vệ sĩ cho em."

"Cũng được." Cô cũng không bài xích ý tốt của anh.

Lục Duật Kiêu hôn lên cái trán của cô, đang chuẩn bị tiếp tục dặn dò cô, điện thoại di động vang lên .

Anh nhìn biểu hiện trên màn hình điện thoại, hơi ngẩn ra, liếc Cố Tử Mạt một cái, mới nhận điện thoại, "Hứa Ngộ."

"Tử Mạt tỉnh chưa?"

Cách xưng hô này khiến cho lỗ tai của anh rất không thoải mái, nhăn nhó, nói: " Tỉnh rồi, nhưng bác sĩ nói, cô ấy cần nghỉ ngơi đầy đủ." Đuổi người trắng trợn.

"Ừ, Tử Mạt rất sợ đau, anh chú ý một chút , hơn nữa cô ấy."

Lục Duật Kiêu cắt đứt, "Cô ấy là vợ tôi, đương nhiên tôi biết những điều đó, anh Hứa thật sự là có lòng." Dừng một chút, lại cảm thấy mình có hơi ghen tức quá, cuối cùng cố ý nhỏ giọng, nói, "Cô ấy không sao, tôi sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt, anh Hứa cũng yên tâm điều trị đi."

Giọng nói Hứa Ngộ nhàn nhạt, "Chỉ là chút thương ngoài ra mà thôi."

Quan hệ của hai người xấu hổ, ngoại trừ những điều này thì hoàn toàn không có gì để nói, Lục Duật Kiêu cũng không muốn nghe được chuyện của Cố Tử Mạt từ trong miệng Hứa Ngộ, liền gợn gòan dứt khoát, nói: " Anh yên tâm đi, bên này đều tốt, anh cũng cần nghỉ ngơi, tôi cúp máy."

"Ừ."

Lục Duật Kiêu tắt máy, để điện thoại ở trên tủ đầu giường, quay đầu nhìn Tử Mạt, chỉ thấy cô vẫn nhìn chăm chăm ra cảnh vật ngoài cửa sổ, vẻ mặt

kinh ngạc, Lục Duật Kiêu suy nghĩ một chút, trong lòng bỗng suy sụp.

Khi cô nhìn về phía anh, ánh mắt của anh theo bản năng tránh né.

Đôi môi Cố Tử Mạt động đến mấy lần, rốt cuộc từ từ hỏi, "Em biết rõ, anh không muốn giải thích cặn kẽ nội tình bên trong vụ bắt cóc này, vậy thì hiện tại em cũng không theo hỏi anh nữa, nhưng là có một chuyện, em rất muốn biết —— trước kia Hứa Ngộ đối xử với em như vậy. Có phải có ẩn tình gì hay không?"

Lục Duật Kiêu mím chặt môi lại, cũng không muốn nói.

Anh rũ mặt xuống, có cảm giác cực kỳ thất bại, đến tột cùng thì phải làm thế nào, mới có thể vẹn toàn đôi bên?

Cố Tử Mạt cũng không thúc ép anh trả lời, một lát sau, nhắm mắt lại, giọng nói có chút mệt mỏi, "Mặc dù chuyện đã qua, nhưng chân tướng chuyện năm đó, bây giờ mới có manh mối, em là người trong cuộc, em có tư cách được biết, hiện tại em biết rõ trong chuyện đó có nội tình, nhưng không biết nội tình là cái gì, cho nên, em."

Nói xong, khóe mắt cô chợt tràn ra một giọt nước mắt thật lớn, lăn xuống gương mặt, rơi ở gối đầu, phát ra tiếng vang nhỏ nhẹ.

Cố hòng Lục Duật Kiêu nhen lại, hít một hơi, nói, "Anh cần suy nghĩ một chút, nghiêm túc suy nghĩ một chút." Chưa từng có, phải suy tính giống như bây giờ.

Anh thực sự không muốn lừa gạt cô chuyện gì, nhưng duy chỉ có chuyện này!

Cô nắm chặt hai tay vào nhau, miễn cưỡng gật đầu một cái, chờ anh trả lời.

Nhìn dáng vẻ lúc này của cô, tâm Lục Duật Kiều giống như bị dây thừng cuốn lấy, cái dây thừng kia chính là những lời Hứa Ngộ nói với anh sau khi cô hôn mê.

Anh ta nói —— anh điều tra được chân tướng thì như thế nào? Ở trước mặt tôi, anh sẽ chỉ biết tự ti mà thôi! Bởi vì theo như quan hệ của tôi và Tử Mạt, nếu như không có chuyện xảy ra, thì cô ấy đã không tới lượt anh rồi!

Anh kinh ngạc nhìn chăm chăm nước mắt trên gương mặt cô, hô hấp cũng có chút khó khăn.

Trước kia, anh luôn cho là mình đưa cô ra khỏi bóng đêm, cho cô cuộc sống mới, điều này làm cho anh cảm thấy rất kiêu ngạo, cũng làm cho anh cảm thấy, cô không thể rời bỏ anh được.

Nhưng bây giờ, chân tướng của sự thật nói cho anh biết, không có việc ngoài ý muốn của Hứa Ngộ, cũng không có cơ hội để anh tiếp xúc được với cô.

Bị đánh mạnh vào mặt!

Anh vừa yên lặng suy nghĩ, vừa đưa tay lau nước mắt cho cô, hai người nhìn nhau chẳng nói gì.

Cô từ từ vươn tay, bắt được ống tay áo của anh, nhẹ nhàng kéo đến bên cạnh mình.

Lục Duật Kiều sợ run lên, nương theo sức lực của cô cúi xuống, cánh tay của cô vòng qua cổ của anh, ôm anh, vùi đầu vào vai anh, nhẹ nhàng hít mũi một cái.

Mở miệng hỏi anh, "Có khó khăn như vậy sao?"

Anh bởi vì cái cử động nho nhỏ này của cô, lại có được lòng tin vô cùng, trực tiếp ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn cái trán của cô, lẩm bẩm nói, "Đối với anh mà nói, không có gì khó khăn hơn lần này, cũng không có gì quan trọng hơn so với em."

Chính là bởi vì cô là quan trọng nhất, cho nên lần này, thật quá khó khăn.

"Chúng ta là vợ chồng, anh đối với em, cũng quan trọng giống như vậy." Cô đưa cằm, nhẹ nhàng tỳ lên gương mặt của anh, nhẹ giọng nói.

Anh nghe được lời của cô..., trong lòng đầy xúc động.

Đúng vậy, bọn họ là vợ chồng, cho dù như thế nào, anh cũng là người mà cô không muốn xa rời.

Nếu không tại sao, tại sao vào giờ khắc nguy hiểm, cô lại gọi điện thoại cho anh!

Người đàn ông cúi đầu suy nghĩ một chút, trầm ổn mở miệng nói, "Tử Mạt, anh nhớ, em đã nói, năm em mười chín tuổi, đã bị ép buộc làm một chuyện vô cùng miễn cưỡng, nếu như anh nói, một trong những nhân vật chính của chuyện đó, chính là anh, em sẽ nghĩ sao?"

Cô bỗng ngẩng đầu, trong miệng lẩm bẩm, "Anh?"

Chuyện cũ không muốn nhớ lại, cứ như vậy bị anh nhắc lên, hơn nữa anh còn nói cho cô biết, một trong những nhân vật chính trong chuyện, là anh!

Cả người cô run lên, không thể tin lắc đầu, "Không biết, làm sao sẽ. . . .

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 160: Đại Kết Cục (Thượng)

Lục Duật Kiều đưa tay ôm cô vào trong ngực, cảm nhận được cô đang hơi run rẩy, tim của anh cũng rung động theo.

"Tại sao anh lại nói cho em biết những chuyện này, tại. Tại sao." Vòng ôm ấm áp, hơi thở quen thuộc của người đàn ông cũng vờn quanh cô, cô cũng không kháng cự anh đến gần, nằm trước ngực anh, để mình hơi tỉnh táo lại, hỏi anh.

Người đàn ông này, lời nói việc làm đều có mục đích, vào giờ phút này anh lại nói cho cô biết chuyện cũ này, phải có dụng ý khác nữa.

Người đàn ông không nhìn cô, chỉ nhỏ giọng nói, "Cố Trình Đông đã từng nghĩ thiết kế anh, đưa em vào gian phòng kia, nhưng không nghĩ em lại liều mạng chạy khỏi căn phòng đó, sau khi em trốn ra được, ở bên ngoài gặp phải chuyện gì, Tử Mạt, em còn nhớ rõ sao?"

Cô gật đầu một cái, "Nhớ, lại đụng phải một nhóm người khác, giống như là lưu manh côn đồ, bọn họ ép em vào một ngõ hẻm, có ý đồ bất chính với em, nhưng cũng may." Cô hơi do dự, cuối cùng vẫn nói ra cái tên mà cô đã từng tránh cũng không kịp, "Cũng may Hứa Ngộ cứu em, em cũng may mắn thoát nạn."

"Hứa Ngộ?" Anh bỗng dừng lại, chân mày khóa chặt, sau khi nói ra hai chữ này liền im lặng không nói, hình như đang nghiền ngẫm điều gì đó.

Cô ở bên cạnh nhìn ra đầu mối, không khỏi híp híp mắt, ghen ngào lên tiếng hỏi, "Thế nào?" Trong lòng cô thầm nghĩ, chẳng lẽ, người đàn ông này, ngay cả chút chuyện cũ này cũng muốn so đo? !

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được cẩn thận cọ xát cánh tay của anh, "Anh yên tâm, em và Hứa Ngộ, không thể quay lại, dù là anh ta đã cứu em, cũng sẽ không có ý nghĩa gì cả."

Đôi mắt đen của Lục Duật Kiêu nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, cuối cùng mới quyết định, nặng nề gật đầu một cái, tiếp tục nói, "Hai lần liên tục em suýt bị *, xâu chuỗi cùng một số chuyện, sẽ thấy có điểm kỳ quặc. Điều trùng hợp hơn nữa là, sau sự kiện này, anh bị kiện ra tòa, Cố Trình Đông ra mặt, lên án nói anh phạm tội cưỡng gian, vọng tưởng dựa dẫm vào anh lấy được chỗ tốt, Cố Trình Đông là lão hồ ly, nhưng anh biết, phía sau ông ta có con hồ ly còn狡 hoạt hơn nhiều."

"Cố Trình Đông bị người sai khiến sao? Điều này có quan hệ gì với Hứa Ngộ?" Cô quá nóng vội, vội vã muốn anh giải thích rõ ràng tất cả!

Lục Duật Kiêu nhìn cô lo lắng như vậy, mi gian càng thêm rối rắm.

"Để tôi tới nói tiếp." Bùi Dực đẩy cửa đi vào, "Cố Tử Mạt, tôi biết rõ trong lòng cô có nghi vấn, thế nhưng có chút sự thật, đối với anh Kiêu mà nói, thật sự là chuyện khó khăn, nhưng nếu anh ấy nói lời lừa dối cô, thì vi phạm nguyên tắc vợ chồng phải tin tưởng lẫn nhau. Cho nên vẫn là do người ngoài cuộc là tôi nói cho cô biết vẫn tốt hơn."

Cố Tử Mạt hơi sững sốt, ngón tay nắm chặt chần, hít sâu mấy cái, nhẹ giọng nói, "Được, làm phiền anh."

Lục Duật Kiêu lại cau mày sâu hơn, thấp giọng trách cứ Bùi Dực, "Đi ra ngoài!"

"Anh Kiêu, em sẽ không đi! Anh không muốn nói, em sẽ nói thay anh, cái này thì có cái gì ghê gớm, huống chi cô ấy cũng đã đồng ý!" Bùi Dực ngược đầu, nói gì cũng không muốn thỏa hiệp.

"Anh nói lại một lần nữa, đi ra ngoài!" Lục Duật Kiều không nhìn Bùi Dực lấy một cái, đổi một loại giọng điệu ra lệnh cho anh ta, gần như đang gầm nhẹ.

Cố Tử Mạt nghe được, cô biết, Lục Duật Kiều đã tức giận rồi, mà Bùi Dực cũng không tính toán thỏa hiệp, vẫn đứng tại chỗ, nhất định không chịu đi ra ngoài.

Cô tránh thoát khỏi lồng ngực của anh, nhìn về phía Bùi Dực, nhẹ nhàng nói với Lục Duật Kiều: " Mặc dù Bùi Dực nhìn em không vừa mắt, nhưng anh ấy là người đáng tin cậy, đối với chuyện lớn tuyệt đối sẽ không mơ hồ, em cũng tin tưởng, anh ấy tuyệt đối sẽ không nói gì sai, càng sẽ không hù dọa cái gì, anh yên tâm."

Lục Duật Kiều cũng không tỏ thái độ, chỉ nhìn về phía cô, trong mắt có dao động.

Cố Tử Mạt tràn ngập lòng tin gật đầu với anh một cái, đẩy anh một cái, "Đừng do dự, Bùi Dực còn có thể ăn em hay sao? Anh cũng đừng xem thường em, anh không yên tâm với anh ấy, chẳng lẽ còn không yên lòng với em?"

Nếu Lục Duật Kiều vẫn tiếp tục ở lại, sợ rằng cô sẽ chỉ càng thêm hoảng sợ, chẳng thà để người ngoài cuộc Bùi Dực này nói ra.

Vừa rồi Lục Duật Kiều nói cho cô nghe, mặc dù ngoài mặt cô không tỏ vẻ gì, nhưng trên thực tế, cô đã sớm không cách nào tiêu hóa tất cả chuyện này, cô có nghi vấn, cũng có yêu cầu, còn có lo sợ.

Mà những điều này, cô không thể biểu hiện ra trước mặt Lục Duật Kiều.

Cô cũng không muốn, tăng thêm gánh nặng cho anh một lần nữa. Từ lúc anh giải quyết những tin tức xấu kia cho cô, cũng đã đủ khiến anh bận rộn rồi.

Nghe lời của cô..., người đàn ông ngẫm nghĩ , ánh mắt sắc bén quét về phía Bùi Dực, trong ánh mắt đen, không khỏi cảnh cáo, vừa nhìn về phía cô, ánh mắt đổi thành dịu dàng, "Em thật sự có thể chứ?"

"Em có thể ." Cô trịnh trọng gật đầu với anh.

Sau khi xác nhận liên tục rồi, anh mới đi ra ngoài.

Trong phòng bệnh, cũng chỉ còn lại có hai người là cô và Bùi Dực.

Khóe miệng Bùi Dực nhếch lên đầy bồn chồn, trào phúng nhìn cô, nhìn qua nhìn lại, mới mở miệng nói, "Thật không nhìn ra, vậy mà cô lại có niềm tin với tôi lớn như vậy."

Tròng mắt Cố Tử Mạt, thu lại chút cảm xúc u tối, mới ngửa mặt nhìn về phía anh ta, khóe miệng cong lên, "Anh đều đã giúp tôi như vậy rồi, nếu như tôi không tin anh, chẳng phải là rất có lỗi với anh."

Mà trên thực tế, mấy lần giao chiến với Bùi Dực, rõ ràng cô đã nhìn ra được, tính cách thực sự của Bùi Dực.

Bùi Dực đối với Lục Duật Kiêu, là thực sự lấy ra sự trung thành cùng tín nhiệm với bạn bè

Mà một người trung thành và tận tâm đối với Lục Duật Kiêu, tự nhiên sẽ không hại Lục Duật Kiêu.

Đương nhiên Bùi Dực cũng hiểu ngay, Cố Tử Mạt đang ám chỉ chuyện tọa xì căng đan cùng Ninh Uyển, anh ta lạnh lùng quay đầu đi, vẫn rất chảnh rất lãnh khốc như cũ, "Hôm nay những lời tôi nói, là do cô cầu xin tôi nói, cô nghe xong, cũng đừng hối hận!"

Cô cười cười, "Anh cứ nói chân tướng, một mình tôi sẽ gánh chịu."

Bùi Dực kinh ngạc, đây là Cố Tử Mạt đang buộc anh, không thể nói một câu dối trá!

Thật ra thì lúc tới nơi này, vốn dĩ anh cũng chưa chuẩn bị nói dối, cứ như vậy, anh liền thuận theo nói hết mọi nguyên nhân bên trong ra.

Cố Trình Đông đúng là bị người sai khiến, chủ nhân phía sau lưng Cố Trình Đông, chính là người của Thanh bang.

Mà nhà họ Hứa, đúng lúc có liên quan với Thanh bang, thậm chí có quan hệ rất thân thiết, buổi tối hôm đó từ lúc Cố Tử Mạt cố gắng trốn thoát khỏi căn phòng kia, thì đã bị người của Thanh Bang oán hận rồi.

Cho nên sau đó, người của Thanh bang tìm đến nhà họ Hứa, yêu cầu Hứa Ngộ chia tay với Cố Tử Mạt.

Hứa Ngộ là con cháu nhà họ Hứa, bởi vì còn trẻ, không có quyền lên tiếng mấy, Hứa Ngộ không thể không bị trói buộc trên chiếc thuyền gia đình này, xuôi theo con đường mà cha mẹ đã định sẵn.

Chỉ vì lợi ích, hạnh phúc của cá nhân anh ta không có ở trong phạm vi suy xét của cha mẹ.

Anh ta không có quyền lên tiếng, lại cố gắng bảo hộ quyền lợi của mình với cha mẹ dẫn đến kết quả là, an toàn tính mạng của Cố Tử Mạt cũng trở thành vấn đề.

Rơi vào đường cùng, anh ta không thể không lời nói tàn nhẫn nhất hạ lưu nhất ở trong điện thoại chấm dứt quan hệ của hai người.

Ra mặt làm chuyện này, bảo đảm quan hệ của hai người Hứa Ngộ và Cố Tử Mạt bị cắt đứt, chính là người tài xế bắt cóc Cố Tử Mạt kia.

Người tài xế kia, vốn dĩ cũng là con em gia đình tiếng tăm, nói trắng ra, chính là tay sai của Thanh bang, nhưng sau này, quan hệ lợi ích của nhà này và Thanh bang tan vỡ, liền xuống dốc, không gượng dậy nổi, cho đến lúc suy vong.

Lúc Cố Tử Mạt đến Bắc Xuyên, người tài xế kia theo sát Cố Tử Mạt, nhớ lại trước kia, anh ta rất không cam lòng, liền bắt cóc Cố Tử Mạt.

Mà Hứa Ngộ, một mặt nói lời chia tay với Cố Tử Mạt, lo lắng đến sự an toàn của Cố Tử Mạt, anh ta không thể nói ra chân tướng sự việc, chỉ có thể cảnh báo cô một cách thô bạo, để cô đừng đến tìm anh nữa.

Chia tay quá đột ngột, anh trở mặt một cách quá không bình thường, cuối cùng cô không nhận được hoài nghi, đến tìm anh.

Anh không thể làm tổn thương cô một lần nữa, vì không làm cho tay sai của Thanh bang hoài nghi, thậm chí chỉ có thể trơ mắt nhìn quần áo của cô bị xé rách, cũng gọi cha mẹ cô tới.

Vợ chồng Cố Trình Đông cũng không biết rõ chân tướng, chỉ biết người nhà họ Hứa là không chọc nổi, liền mạnh mẽ ép Cố Tử Mạt chết tâm với Hứa Ngộ.

Sau đó, Cố Trình Đông bởi vì khứu giác đặc biệt nhạy bén của Cố Tử Mạt, liền đưa Cố Tử Mạt ra nước ngoài học điều hương.

Bùi Dực kể lại một cách đơn giản nhất xong, lại nói, "Trong chuyện này, thật ra thì anh Hứa cũng là người bị hại. Bây giờ nhà họ Hứa cũng càng ngày càng lụn bại, việc hôn nhân của anh Hứa cũng thành lợi ích, cũng vì nhà họ Hứa, Hứa Ngộ mới giả vờ yêu đương với Diệp Nhất Đoá, tự bản thân anh ta cũng không dám bảo đảm, sợ rằng cho tới bây giờ, anh ta cũng không có cách nào nói cho cô biết chân tướng."

Cố Tử Mạt lẳng lặng nghe, không hề nói xen mồm vào.

Chờ anh ta nói xong một lúc lâu, cô cười chua chát, nhận lấy ánh mắt lo lắng của Bùi Dực nói, "Được rồi, tôi đều biết, cảm ơn anh, xem ra tôi và Hứa Ngộ, thật sự không có duyên phận."

Tất cả ngọn nguồn của chuyện này, đều là giao dịch bản thiêu của Cố Trình Đông.

Trước kia cô cảm thấy , Cố Trình Đông đối với cô cũng không tệ lắm, nhưng hiện tại xem ra, cô đã hoàn toàn sai lầm rồi.

Thì ra, năm đó cô bị hạ được đưa tới căn phòng kia, cũng không phải là xui xẻo ngoài ý muốn, mà một âm mưu được sắp xếp.

"Cô có thể nghĩ thông suốt là tốt nhất." Bùi Dực trả lời một câu đơn giản.

"Là Cố Trình Đông quá tham lam, ông ta nghĩ dùng tôi, để thiết kế Lục Duật Kiêu, đúng không? Đều bởi vì, lần đầu tiên gặp gỡ của tôi và Lục Duật Kiêu ở công viên." Cố Trình Đông sẽ không vô duyên vô cớ thiết kế cục diện như vậy, điều duy nhất có thể giải thích được là, lúc cô gặp Lục Duật Kiêu ở trong công viên, Cố Trình Đông đã biết thân phận tôn quý của Lục Duật Kiêu.

Bùi Dực gật đầu, sau đó sửa lại lời cô, "Người ông ta muốn thiết kế là Lục Minh Tuyên, khi đó, anh Kiêu vẫn là Lục Minh Tuyên."

Cô sáng tỏ, cũng khó trách, Cố Trình Đông đã từng bị Kiều Tử Hoài lừa gạt, lầm tưởng Kiều Tử Hoài là Lục Duật Kiêu.

Khi đó, bọn họ chỉ biết Lục Minh Tuyên thôi.

Điều này cũng là vì sao, anh lại dùng hai tên, Lục Minh Tuyên, Lục Duật Kiêu.

Xâu chuỗi tất cả những chi tiết đáng sợ này, ý cười trên mặt Cố Tử Mạt dần dần cứng lại, hô hấp cũng từ từ dồn dập lên, cuối cùng, cổ họng của cô phát ra một trận nghẹn ngào!

Cô cúi xuống đầu, nói với Bùi Dực vẫn còn đứng nguyên ở đó: "Cám ơn anh, tôi đã hỏi xong vấn đề của tôi." Đây là đuôi người trá hình.

Bùi Dực nhún vai một cái, "Vấn đề của cô xong rồi, nhưng vấn đề của tôi vẫn chưa xong." Mục đích của anh cũng không đơn thuần, anh vẫn chưa đạt tới mục đích chính, vẫn chưa thể đi được.

"Anh nói đi, tôi nghe ." Lúc cô nói lời này, vẫn cúi thấp đầu như cũ, cố gắng để cho tâm tình của mình trầm tĩnh lại.

Bùi Dực nhìn bả vai của cô hơi run run, đúng là bị đả kích không nhỏ, anh không khỏi có chút không đành lòng, nhưng nghĩ đến những cái khác, anh vẫn hạ quyết tâm tàn nhẫn, "Tôi và Ninh Uyển tạo xì căng đan tình ái, dẫn đến kết quả, đến bây giờ Diệp Nhất Đóa cũng không chịu để ý đến tôi, nhưng mà tôi lại không hề cảm thấy hối hận, còn cảm thấy sự hy sinh của mình thật đáng giá, cô nghĩ lại xem, tôi hy sinh lớn như vậy, có ý đồ gì chứ!"

Anh luôn luôn lòng dạ ngay thẳng, nhưng lần này, anh vẫn lựa chọn một phương thức tương đối uyển chuyển.

LỤC THIẾU CÙNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 161: Đại Kết Cục (Thượng) 2

Toàn bộ cơ thể cùng tứ chi của cô, bởi vì lời nói của anh ta, mà cũng trở nên căng thẳng.

"Anh hãy nói thẳng đi." Cuối cùng, cô dùng hết hơi sức, mới nặn ra được những lời này từ giữa cổ họng.

"Cổ Tử Mạt, chuyện lần này, còn phải cảm ơn cô, vì như vậy mà chúng tôi đã Tiên Lễ Hậu Binh, là như vậy, vốn dĩ anh Kiêu rời khỏi nhà họ Lục, cũng không phải là thua, mà là đang đánh cuộc, anh ấy về nước, tránh giao phong chính diện với Lục Minh Hàn, như vậy càng thích hợp để anh ấy phát huy khả năng của bản thân, làm một cuộc so đấu năng lực với Lục Minh Hàn. Sau khi hiểu được khổ tâm của anh ấy, tôi cũng rất tán thành anh ấy làm như vậy, chẳng qua tôi tuyệt đối không ngờ được rằng, Lục Minh Hàn cũng không đơn giản, thậm chí anh ta còn một lần tới bên này quấy rối, sử dụng một chút thủ đoạn không sạch sẽ. Tôi không biết anh Kiêu biết Lục Minh Hàn chính là người đứng đầu sau lưng Thanh bang từ lúc nào, nhưng tôi, bắt đầu biết là từ lúc cô gặp phải vụ bắt cóc này, cho nên, tôi nên cảm ơn cô." Bùi Dực nói một hơi rõ ràng mọi chuyện.

Tay trái tay phải của cô nắm chặt vào nhau, ra sức nín thở, sau đó ngửa mặt, hỏi anh, "Lễ xong rồi, Còn Binh đâu?"

Bùi Dực nói tiếp, còn nói không chút khách khí, "Tình huống của nhà họ Lục tương đối phức tạp, tôi hi vọng cô không nên làm cho tình huống trở nên phức tạp hơn, thật ra thì, vốn dĩ mọi chuyện hoàn toàn không cần phức tạp như vậy, nhưng cũng bởi vì lo lắng đến cô, nên chúng tôi xử lý rất nhiều chuyện, cũng khó giải quyết hơn nhiều, trước kia tôi gọi cô là con riêng,

nói như vậy cũng không phải là tự dừng mà nói, lần này vì xử lý chuyện của cô, mà bên phía Cố Trình Đông, chúng tôi phải xuất lực không ít. Tôi hi vọng cô có thể suy nghĩ cẩn thận một phen, đừng làm anh Kiêu thất vọng."

Tay của cô, lại nắm chặt một lần nữa, lần đầu tiên, cô cảm thấy Bùi Dực gọi cô là ‘ con riêng ’, là rất đúng.

"Tôi biết rồi." Nói xong, kéo chăn lên đỉnh đầu, cả người cuộn tròn lại, phát run nhẹ nhẹ.

.....

Lúc Lục Duật Kiêu đi vào, cô vẫn còn rúc ở trong chăn, anh ngồi vào góc giường, trầm tư một lúc, mới khe khẽ thử thăm dò vén chăn của cô lên.

Lúc này, cô lại tự chui ra, đôi mắt gần như không có thần sắc nhìn về phía anh, giọng khàn khàn nói, "Bùi Dực đều nói hết với em rồi, em nói với anh ấy, em và Hứa Ngộ, đến cùng vẫn không có duyên phận."

"Cậu ấy đã nói cho anh biết." Anh cũng không hơn gì, giọng nói cũng khàn khàn như vậy.

"Ừ." Cô gật đầu, lại nói, "Em muốn tiêu hóa những điều này, còn cần một ít thời gian, em biết rõ, em và Hứa Ngộ, không có khả năng nữa, anh thấy đúng không?"

"Ừm" Vào lúc này, người đàn ông này không có lập trường gì cả, cô nói cái gì thì chính là cái đó.

Sau đó chính là một hồi tiếng gõ cửa dồn dập, cô kinh ngạc, sau đó theo bản năng liền sờ lên tay anh đặt trên giường.

Anh nhìn bàn tay mình bị cô sờ lên, khoe miệng xuất hiện đường cong, rồi sau đó dùng một cái tay khác nhẹ nhàng đặt lên tay cô, nhỏ giọng an ủi, "Không có chuyện gì, có anh ở đây."

Nói xong, anh xoay người, nói vọng ra bên ngoài, "Mời vào."

Cửa bị đẩy ra, Bùi Dực đi tới, đưa điện thoại di động trả lại cho Lục Duật Kiêu, "Anh Kiêu, em đã nhận một cuộc điện thoại khẩn, chuyện khẩn cấp, sợ rằng còn cần anh tự mình ra tay."

"Chuyện gì xảy ra? Cứ việc nói." Lục Duật Kiêu nhìn Cố Tử Mạt một cái, làm cho Bùi Dực nói thẳng .

Cố Tử Mạt không quan tâm đến nội dung trao đổi của bọn họ, chỉ thăm thở ra một hơi.

Cái giây phút khi nghe được tiếng gõ cửa kia, cô cho rằng là Hứa Ngộ đến thăm, mà cho tới bây giờ, cô vẫn chưa làm tốt chuẩn bị để gặp Hứa Ngộ.

Nếu Hứa Ngộ tới đây, tất nhiên cô sẽ không biết xử trí thế nào.

May mắn không phải là anh ấy.

Chờ Lục Duật Kiêu và Bùi Dực trao đổi xong, cô nhìn về phía Lục Duật Kiêu, nói: " Anh đi đi, em cũng muốn nghỉ ngơi một chút."

Lục Duật Kiêu rõ ràng không an tâm, "Một mình em được chứ?"

Nhìn dáng vẻ lo lắng của người đàn ông, cô bỗng cười, sáng giọng với anh, "Anh cứ luôn như vậy, không tin em có thể chăm sóc bản thân mình thật tốt."

Anh thấy tâm tình của cô hơi chuyển biến tốt, mới đồng ý, cùng Bùi Dực đi ra ngoài.

Sau khi xác nhận bọn họ đã đi, Cố Tử Mạt liền gọi y tá, để cho bọn họ chuẩn bị quần áo cho cô, sau đó thay quần áo, chạy thẳng tới chỗ Cố Trình Đông.

*

Lúc Lục Duật Kiều gọi điện thoại cho cô, thì cô đang bước ra cổng ngăn từ nhà của Cố Trình Đông.

Vẻ mặt được tiện nghi còn khoe mẽ của Cố Trình Đông, đến lúc này vẫn còn hiện ra trước mắt cô, nhưng cô đâu có biện pháp gì chứ, chỉ có thể mặc cho Cố Trình Đông nói hết.

Cố Trình Đông nói, Lục Duật Kiều đã trả giá cao mua đứt quan hệ cha con giữa cô và ông ấy, cuộc đời này Cố Trình Đông ông đã làm được một chuyện đáng giá nhất, chính là nhận nuôi cô.

Cuối cùng, Cố Trình Đông còn nói, muốn cô ngoan ngoãn ở bên Lục Duật Kiều, không nên phụ lòng Lục Duật Kiều.

Nghe những lời kia của Cố Trình Đông, cô cảm thấy buồn cười từ tận đáy lòng, nhưng vừa bật cười, trong lòng lại đều là khổ sở.

Lục Duật Kiều khổ sở thế nào, khi phải giao dịch cùng thứ người như vậy.

Tay cô run run, nhận, chưa kịp mở miệng, thì đã nghe thấy Lục Duật Kiều lo lắng hỏi, "Tử Mạt, sao em lại vụng trộm ra viện? Em đi đâu vậy? Em không sao chứ?"

Anh liên tiếp đặt câu hỏi, làm cho cô không biết phải trả lời từ đâu.

Cô cắn môi, trả lời đơn giản, "Em vẫn tốt, việc của anh, đều tốt chứ?" Cô biết cảm xúc của mình không thích hợp, chỉ có thể gắng gượng ứng phó

anh.

Trước đó cô cho rằng, Bùi Dực nói với cô, là muốn cô xử lý vấn đề bên phía Cố Trình Đông, nhưng khi cô đi đến chỗ Cố Trình Đông, mới phát giác, chuyện đã bị giải quyết, cái giá phải trả là – một cái giá rất cao.

Bùi Dực cũng sẽ vì vậy càng không thích cô hơn, về phần mục đích chính của Bùi Dực, hẳn là ở câu nói cuối cùng kia rồi.

Yêu cầu cô, không nên cô phụ Lục Duật Kiêu.

Làm sao cô có thể phụ lòng anh được chứ? !

Nghe thấy giọng nói êm ái của cô, ở đầu bên kia người đàn ông thở ra một hơi, nói: " Sự kiện kia tạm thời làm xong, nhưng lại có một chuyện rất khó giải quyết, có liên quan đến Lâm Yên Nhiên, Tử Mạt, vì vậy, bây giờ anh nhất định phải xin phép em."

"Xin phép? Hả?" Cô bỗng có cảm giác mình nằm quyền sanh sát đối với anh, thậm chí còn có một chút cảm giác thành tựu.

Bắt đầu từ khi nào, người đàn ông không ai sánh nổi này, lại phải ăn nói khấp nép với cô như vậy, còn dùng đến hai từ ‘ xin phép ’ nữa? !

Nhưng, loại ý tưởng vui vẻ này rất nhanh liền bị một tầng lo lắng khác che giấu, Lâm Yên Nhiên làm sao, để anh lo lắng như vậy, còn không thể không ‘ xin phép ’ cô nữa?

Cô cau mày, hơi lo lắng hỏi, "Lâm Yên Nhiên, cô ấy. Cô ấy làm sao?"

"Yên Nhiên cô ấy. Cô ấy nhất định không chịu tiếp nhận phẫu thuật ghép thận, tất cả mọi người bó tay hết cách, anh chỉ có thể qua đó một

chuyển, Tử Mạt, nếu như em không muốn anh đi, thì anh tuyệt đối sẽ không đi."

Cô nghe xong, ngay sau đó nghĩ đến cái gì, yên lặng suy nghĩ, nói: " Anh không cần rồi rằm, anh đến đó trước, em sẽ đến sau, chuyện sẽ được giải quyết nhanh chóng thôi."

"Tử Mạt, em." Rõ ràng người đàn ông có chút do dự, anh đang cân nhắc.

Lâm Yên Nhiên tâm cơ, anh đã biết rồi, nếu Cố Tử Mạt cũng đến, nếu như lại bị Lâm Yên Nhiên bố trí, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Cố Tử Mạt hiểu rõ sự lo lắng của anh, "Em biết rõ anh đang lo lắng cái gì, anh hãy tin em...nhất định em phải qua đó."

"Nếu như vậy, anh chờ em ở cửa bệnh viện, đến lúc đó chúng ta gặp lại." Người đàn ông vẫn không thể yên lòng, chỉ có thể nghĩ tới cách này là phù hợp nhất.

"Ừ, em rất nhanh sẽ tới đó."

Hai người trao đổi xong, Cố Tử Mạt cúp điện thoại, liền gọi ngay cho Diệp Nhất Đóa, "Nhất Đóa, chị nhờ em một việc."

*

Lục Duật Kiêu vừa vào cửa, liếc mắt liền thấy được Lâm Yên Nhiên.

Lâm Yên Nhiên ngồi trên ghế ở ban công, trên đùi đắp một cái chăn màu vàng thật dày, tóc dài xõa trên bờ vai, cả người được bao bọc bởi ánh mặt trời, nhưng lại có vẻ tiêu tụy được vây quanh bởi tử khí, không hề có một chút phấn chấn nào.

Anh nhìn trong mắt, thoáng đau lòng.

Chẳng qua, anh không tiếp tục bước về phía trước nữa, mà dừng bước, ở sau lưng Lâm Yên Nhiên, ho nhẹ hai tiếng, nói: "Yên Nhiên, vào thời khắc mấu chốt này, đừng tùy hứng."

"Em còn tưởng rằng cả đời này anh sẽ không đến tìm em nữa, nhưng anh vẫn đến, em không thể không ôm hi vọng." Lâm Yên Nhiên quay đầu lại, chỉ có đôi mắt còn hơi có hồn.

Lục Duật Kiều trầm mặc nhìn cô, sau đó, mới dùng giọng nói xa cách lạnh nhạt nói với cô, "Một cô gái tốt, không nên chà đạp bản thân như vậy."

"Cô gái tốt? Ở trong lòng anh, em vẫn còn là cô gái tốt sao? Em đã lừa anh." Lâm Yên Nhiên cười cười, đôi môi tái nhợt hé mở, "Em chà đạp bản thân, là bởi vì em tuyệt vọng, Minh Tuyên, không phải là anh không hiểu mà. Anh không đến gặp em, không muốn gặp em...em kéo dài hơi tàn, cũng có ý nghĩa gì đâu!"

"Yên Nhiên, ở trong mắt anh, em vẫn là cô gái đó, vẫn là cô gái tốt." Anh trấn an cô.

"Đến bây giờ, anh vẫn cứ dịu dàng như thế, em và anh biết nhau nhiều năm như vậy, vẫn biết anh dịu dàng, cũng cảm nhận được sự dịu dàng của anh, nhưng sự dịu dàng của anh, lại giành cho cô gái khác, thì em không tiếp thụ nổi, càng làm em không chịu nổi nữa là, sau này, em mới biết, anh cũng có một mặt tàn nhẫn, chẳng qua trước kia chưa gặp được người có thể khiến anh biểu hiện ra những mặt không giống nhau mà thôi. Ngày đó, sau khi anh ném cho em những lời đó, anh không thèm liếc em lấy một cái." Lần này, trong nụ cười của Lâm Yên Nhiên rõ ràng xen lẫn một tia tự giễu cùng chua chát.

Lục Duật Kiều không nói được lời nào, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

"Mất đi anh, em không thể sống nổi, anh muốn em làm thế nào." Cô cúi đầu, giọng nói dịu dàng bi thương.

"Vừa rồi em cũng đã nói, anh cũng có một mặt tàn nhẫn, như vậy, như vậy cho dù em có dùng tính mạng để uy hiếp, thì anh cũng khó mà nhượng bộ." Môi của anh căng thành một đường, dùng sức nói.

Nụ cười trên mặt Lâm Yên Nhiên cứng đờ, chỉ một lát sau, bờ môi lại khôi phục tự nhiên, "Nhưng anh đã đến rồi, điều này chứng minh anh sẽ nhượng bộ, không phải sao? Minh Tuyên, tình yêu của anh, từ trước đến nay đều nặng hơn so với tính mạng của em."

Lục Duật Kiêu ngẩn ra, lời nói của Lâm Yên Nhiên, làm cho anh trong nhất thời không có cách nào phản bác được.

"Cô sai lầm rồi!" Giọng nói của Cố Tử Mạt, vang lên vào thời khắc nơi này đang tương đối yên lặng.

Lúc này Lâm Yên Nhiên mới phát hiện, Cố Tử Mạt đã xuất hiện ở trong phòng bệnh này từ lâu, chẳng qua cô ngồi trên ghế ở ban công, tầm mắt bị giới hạn, không có phát giác Cố Tử Mạt đứng chếch ở một bên mà thôi.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 162: Đại Kết Cục (Thượng) 3

Thấy Cố Tử Mạt xuất hiện, Lâm Yên Nhiên đẩy xe lăn, tiến gần về phía Cố Tử Mạt một chút, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Cố Tử Mạt, "Cô, tại sao lại nói tôi sai lầm, cô chỉ biết tiếp nhận tình yêu của Minh Tuyên, hoang phí tiền đồ của anh ấy, cô không có tư cách nói chuyện. Cố Tử Mạt, tôi có thể buông tha bản thân vì Minh Tuyên, cô có thể làm được sao!"

Nghe Lâm Yên Nhiên nói, trong mắt Lục Duật Kiêu hơi có gợn sóng chột hiện qua, anh nhìn về phía Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt bị đâm đúng chỗ đau, lời nói của Bùi Dực và Cố Trình Đông, cũng vang lên bên tai cô, thay nhau lên án cô.

Theo bản năng cô liền tránh ánh mắt của Lâm Yên Nhiên, xoay người co rúm lại, ngay sau đó lại vừa đứng chống lại ánh mắt của Lục Duật Kiêu, nhìn vào đôi mắt đen của anh, thoáng chốc trong mũi cô dâng lên một trận chua xót.

Người đàn ông này, vào thời điểm cô vô lực nhất, nguyện ý đưa đôi tay ra, còn cô, cô có thể báo đáp lại cho anh cái gì?

Giống như Lâm Yên Nhiên từng nói, ví dụ như xảy ra cái tình huống cực đoan đó, cô có nguyện ý hy sinh tính mạng của mình vì anh sao?

Giờ phút này, mặc dù trong lòng cô không có đáp án, nhưng có một chút cảm xúc, đã tràn lan ra khắp nơi rồi.

"Lâm Yên Nhiên, cô đừng nói bản thân vĩ đại như vậy, miêu tả cao thượng như vậy! Khi cô chất vấn tôi ở đây, cô đã tìm gương nhìn chính

mình một cái rồi sao? Dĩ nhiên, tôi đoán, loại người như cô, chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, khẳng định cô vẫn muốn tôi phải cho cô một đáp án, được, vậy hôm nay tôi sẽ cho cô đáp án, nhưng, đáp án này, không phải cho cô, mà là cho anh ấy." Nói xong, cô nhẹ bước tới, dùng chân ở bên cạnh Lục Duật Kiêu, cũng nhẹ nhàng cầm tay của anh lên.

Lục Duật Kiêu nhìn cánh tay mình bị cầm lấy, không nói gì, nhưng trong ánh mắt cũng nổi lên sự dịu dàng.

Giờ phút này, cho dù là đáp án như nào, hình như cũng không quan trọng nữa rồi.

Lâm Yên Nhiên nhìn tay bọn họ giao nhau, trong ánh mắt thoáng có ghen ghét, cô ấn nhẫn cắn môi, nói: " Cô nói đi!"

Cố Tử Mạt mở miệng cười một tiếng, cho ra đáp án, "Đáp án tất nhiên là —— tôi sẽ không!"

"A." Lâm Yên Nhiên nghe câu trả lời của cô, không khỏi cười lạnh ra tiếng.

Cũng bởi vì cái cười lạnh của Lâm Yên Nhiên, từ trong đáy lòng Cố Tử Mạt bắt đầu xem thường Lâm Yên Nhiên.

Cái gọi là tiểu thư khuê các lớn lên ở nhà họ Lục, hiếm khi lộ ra vẻ mặt như này, xem ra Diệp Nhất Đóa nói không sai, loại người như Lâm Yên Nhiên nhìn bề ngoài giống như một vị tiểu thư, trên thực tế trong lòng cũng không hề sáng sủa, ngược lại rất u ám.

Cô khẽ cười, càng thêm dùng sức nắm chặt tay Lục Duật Kiêu, nhìn về phía người đàn ông bên cạnh.

Ánh mắt người đàn ông càng thêm dịu dàng, đối với câu trả lời của cô, lại không có biểu hiện khác thường gì, ngược lại trên mặt lộ vẻ mong đợi.

Lục Duật Kiêu cười một tiếng, nói: " Nói đi."

Cô cười hớn hở, chống lại ánh mắt thâm thúy của anh, nói: " Em nghĩ, chồng của tôi, càng muốn được chứng tỏ hơn so với tôi, yêu tôi nhiều hơn so với tôi yêu anh ấy, cho nên dù là tôi hy sinh bản thân, anh ấy cũng không muốn thấy tôi hy sinh, mà anh ấy vì muốn chứng minh anh ấy yêu tôi nhiều hơn, anh ấy sẽ làm như thế nào? Chắc hẳn Lâm tiểu thư rất rõ ràng." Lúc cô nói đến cuối, ánh mắt của cô từ từ chuyển sang Lâm Yên Nhiên, từ trong xương tán mát ra một loại tự tin chắc chắn .

Cô không nói lời thề son sắt, mình bằng lòng buông tha tính mạng vì Lục Duật Kiêu, ngược lại thảo luận với Lâm Yên Nhiên, giữa cô và Lục Duật Kiêu, ai yêu ai hơn, sẽ so sánh vấn đề ai yêu ai hơn như thế nào.

Đây là phơi bày tình cảm ân ái, phơi bày lời thề tình yêu một cách trắng trợn!

Lâm Yên Nhiên nghe vậy, quả nhiên hoa dung thất sắc, cô ấy càng cắn môi chặt hơn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, đều viết hai chữ phản hận, cùng với không thể tưởng tượng nổi.

Cố Tử Mạt theo dõi sự thay đổi trên gương mặt cô ấy, lại bổ thêm một đao, "Còn những vấn đề khác, cũng không làm phiền Lâm tiểu thư, tôi nghĩ, còn nhiều thời gian, về sau nhất định tôi sẽ có cơ hội chứng minh với chồng mình, tôi yêu anh ấy đến mức nào."

Lâm Yên Nhiên bị cô chặn lại, không nói được lời nào, Cố Tử Mạt xoay người đi, kéo tay Lục Duật Kiêu, nói, "Chúng ta đi thôi, không có chuyện gì nữa rồi."

Nghe cô nói phải đi, phản ứng kịch liệt nhất, dĩ nhiên là Lâm Yên Nhiên.

Lúc này Lâm Yên Nhiên la lên, "Đừng đi, anh có tin em."

Cố Tử Mạt nở nụ cười xoay người lại, "Tin cô cái gì? Cô sẽ thật sự kiên trì không làm giải phẫu sao? Hoàn toàn không có thận — nguyên thích hợp, có bác sỹ nào dám làm giải phẫu cho cô chứ? Lâm tiểu thư, chuyện đến mức này, vẫn muốn tiếp tục lấy cái chết uy hiếp cũng sẽ không có được tình yêu, cô hợp tác với bác sỹ đạo diễn một trò cười như vậy, dù sao cũng nên có một kết thúc thôi."

"Tôi. Tôi thật sự." Lâm Yên Nhiên khổ sở che miệng.

Lục Duật Kiêu ngược mắt, nhìn về phía Lâm Yên Nhiên, giờ phút này không cần hỏi nhiều, vẻ hoảng hốt trên mặt Lâm Yên Nhiên, cũng đã tỏ rõ toàn bộ chân tướng rồi.

Anh cảm thấy, giữa anh và Lâm Yên Nhiên, giống như cách một tầng sương mù, một Lâm Yên Nhiên như vậy, làm cho anh càng cảm thấy không hiểu.

Trầm ngâm một lúc lâu, trước khi rời đi, vẫn nói, "Yên Nhiên, đừng tùy hứng nữa, dưỡng bệnh cho tốt."

Lục Duật Kiêu mới kéo Cố Tử Mạt xoay người đi ra cửa, lúc này giọng nói thê lương của Lâm Yên lại truyền đến một lần nữa, "Đừng! Minh Tuyên, không có anh, em thật sự là không được ——"

Bàn tay Lục Duật Kiêu đặt ở trên tay nắm cửa dừng lại trong chớp mắt, nhưng rất nhanh, vẫn mở cửa, rời đi.

Sau khi cửa phòng bị đóng lại, nước mắt Lâm Yên Nhiên vẫn cố nén rất cuộc mãnh mẽ trào ra.

Cô rõ ràng, cô hiểu, lần này, cô lại thua.

*

Cố Tử Mạt chỉ bị thương ngoài da, bình phục rất nhanh.

Cuộc sống của hai vợ chồng lại khôi phục yên tĩnh, không ai nhắc tới Lâm Yên Nhiên, cũng không ai nhắc tới Hứa Ngộ.

Nhưng sau khi trở lại công ty, Cố Tử Mạt rất rõ ràng cảm thấy không khí thay đổi.

Ánh mắt các đồng nghiệp nhìn cô tràn đầy ý vị sâu xa, cô đi đến đâu, cũng có thể nghe được lời chào hỏi rất cung kính của mọi người, mà khi cô đi rồi, lại nghe được tiếng bàn luận xôn xao của đồng nghiệp ở sau lưng cô.

Đối với loại tình huống này, cô không khỏi tò mò, cuối cùng đi tìm Diệp Nhất Đoá, sau khi nghe ngóng mới biết, nguyên nhân gây ra là một vụ tai tiếng, cùng một xì căng đan.

Tai tiếng thì không cần phải nói, Lâm Yên Nhiên giờ trò, làm cho cô cũng tiếng như là kẻ thứ ba.

Còn vụ xì căng đan, lại là quan hệ của cô và Kiều Tử Hoài, bị mọi người suy đoán.

Kiều Tử Hoài là ai? Người đứng đầu của Giải trí Hoàn Á! Một người chức vị cao như vậy, hoa hoa công tử một ngày kiếm tỷ bạc, bình thường cũng không quan tâm chăm sóc nghệ sĩ dưới trướng của công ty, lại ra mặt nói thay cho Cố Tử Mạt? !

Mọi người vừa thấy, không khỏi cảm thấy bên trong có nhiều bí ẩn, điều giải thích hợp lý nhất là, Cố Tử Mạt ôm bắp đùi, có lẽ Cố Tử Mạt là niềm vui mới của Kiều Tử Hoài.

Cho nên, đồng nghiệp trong công ty, tùy theo mà thay đổi sắc mặt với cô, bề ngoài đương nhiên là, sợ không cẩn thận, đắc tội người phụ nữ của Kiều Tử Hoài, nhưng trong bụng, đều là hung ác cắn chặt răng.

Mặc dù có người không phục, nhưng cũng không ai dám đứng ra.

Nhờ vào sản phẩm lần này, mà công ty đạt được thành công xưa nay chưa từng có, nguyên nhân chủ yếu vẫn là nhờ Cổ Tử Mạt.

Một vụ tai tiếng, cộng thêm một vụ xì căng đan, tạo ra đủ thế lực, có tiếng tăm, lại có chất lượng sản phẩm bảo đảm, người tiêu thụ đương nhiên sẽ nghiêng về phía Mỹ phẩm Cẩm Tú, mà bên phía Cổ thị, còn là cực kỳ xui xẻo.

Trong lòng Cổ Tử Mạt kêu gào oan uổng, Kiều Tử Hoài ra mặt thay cô, ý nghĩa - hậu hoạn vô cùng.

Cô lại nghĩ đến phía Cổ Trình Đông, không khỏi càng cảm thấy nặng nề, lần này Cổ thị tổn thất nghiêm trọng như thế, cũng không hề đứng ra giải thích, điều này, Cổ Trình Đông nhận được lợi ích từ Lục Duật Kiêu, còn lớn hơn nhiều so với cái tổn thất này.

Diệp Nhất Đóa nhìn dáng vẻ ảm ức của cô, xô đẩy cô mấy cái, cười cười với cô nói, "Tiêu diệt hành động lần này của Lâm Yên Nhiên, chị lại không vui, điều này hoàn toàn không phù hợp quy luật của khoa học!"

Cổ Tử Mạt lắc đầu, cô cũng không nói rõ được lý do.

Diệp Nhất Đóa chống cằm, làm ra vẻ nghĩ ngợi, gật gù há hê nói: " Em thật sự không biết những người phụ nữ đã kết hôn như bọn chị suy nghĩ như thế nào nữa, quá phức tạp, lúc có mâu thuẫn, thì đau lòng lại mất mát, khi mâu thuẫn đã được hóa giải rồi, lại thích suy nghĩ lung tung, phụ nữ mà, luôn tham lam, luôn nghĩ lấy được nhiều hơn nữa, chỉ làm cho bản thân buồn bực thôi."

Cổ Tử Mạt bị Diệp Nhất Đóa chọc cười, càng cảm thấy Diệp Nhất Đóa nói có lý, tư tưởng thông suốt, liền cười đùa nhéo khuôn mặt của Diệp Nhất Đóa, "Ái chà, ba ngày không gặp cũng khiến thay đổi cách nhìn, Diệp Nhất

Đóa em càng ngày càng có phong phạm, cũng sắp biến thành nhà triết lý rồi."

Có một số việc, thật đúng là người trong cuộc mơ hồ, người đứng xem sáng suốt, Diệp Nhất Đóa suy nghĩ đơn thuần, không có tâm cơ, cho nên nhìn vấn đề đơn giản hơn, cũng trực tiếp hơn so với người khác, cho nên một câu nói ngẫu nhiên, lại có thể đâm trúng vào lòng người ta.

Diệp Nhất Đóa nói không sai, có lúc, phiền não của phụ nữ, đều là tự tìm, vừa tham lam vừa thích đoán mò, cho nên trải qua những ngày khó khăn, cuộc sống sau này cũng rất khó sống tốt.

Diệp Nhất Đóa bị Cổ Tử Mạt nhéo mặt, lại được khích lệ, không nhịn được hơi đỏ mặt, cô xoa gương mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của mình, rất kiêu ngạo phản bác, "Em đâu phải nhà triết lý, em chỉ quan sát nhiều chị em đã lập gia đình trong công ty, bình thường nghĩ này nghĩ kia, sau đó làm cho bản thân siêu cấp buồn bực siêu cấp mệt mỏi, không có một chút tinh thần nào. Tử Mạt, chị cũng đã kết hôn lâu rồi, những bệnh trạng này có lẽ cũng xuất hiện, hiện tại em chỉ điểm cho chị, thì chị có thể tránh khỏi chúng rồi."

"A, vậy thì chị cảm ơn em." Đối với Diệp Nhất Đóa đối xử tốt với cô, đương nhiên là cô tiếp nhận toàn bộ, theo lời nói của Diệp Nhất Đóa, cô không khỏi nghĩ đến Bùi Dực, không nhịn được nhướn đuôi lông mày lên, sắp gần vào Diệp Nhất Đóa, rất mập mờ hỏi, "Cô gái nhỏ, sao lại thích quan sát phụ nữ đã lập gia đình trong công ty như vậy, có phải cũng có người trong lòng rồi hay không, nghĩ đến phải lập gia đình rồi, tìm một chút kinh nghiệm đây!"

Diệp Nhất Đóa vừa nghe, hai má càng đỏ hơn, cô nghĩ đến cái gì, không nhịn được quay đầu, lòng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo phủ nhận, "Em làm gì có người trong lòng chứ! Đều là giả! Giả!"

"Chị biết rất rõ, em và Hứa Ngộ là giả, nhưng em đối với Bùi Dực, đó là thật thôi." Nụ cười của Cố Tử Mạt càng sâu, không nhịn được nắm lấy bả vai của Diệp Nhất Đóa xoay lại, vui vẻ nói tiếp, "Bùi Dực và Ninh Uyển là tạo xì căng đan thôi, những tờ báo kia viết, đều không phải sự thật, nhà triết học của chị, sẽ không ngay cả điểm này cũng không nhìn ra chứ."

"Chị nói thật chứ?" Diệp Nhất Đóa vui mừng quay đầu lại, trong ánh mắt đầy mong chờ nhìn về phía Cố Tử Mạt, đúng là dáng vẻ của một cô gái nhỏ.

Cố Tử Mạt gật đầu, "Đương nhiên là thật, thật như tấm lòng của Bùi Dực vậy."

"A, em biết rồi." Diệp Nhất Đóa có chút ngượng ngùng cúi đầu, bỗng dừng lại nghĩ đến cái gì, chạy nhanh như làn khói trở về phòng làm việc của mình, sau đó lấy vé mời ra, đưa cho Cố Tử Mạt, nói, "À, Tử Mạt, vé mời của chị, tối nay phải tới đó, chúng ta cùng nhau chúc mừng."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 163: Đại Kết Cục (Thượng) 4

Lần này sản phẩm của công ty thành công lớn, kiếm nhiều tiền, hơn nữa còn kéo theo Quý tiếp theo cũng xán lạn theo, hiện tại trên dưới công ty đều được phát tiền thưởng, đương nhiên cũng muốn mở Lễ Chúc Mừng, muốn mời các đại cổ đông cùng nhân viên ưu tú dự tiệc.

Mà Cố Tử Mạt, làm nguyên nhân của tai tiếng cùng xì căng đan, đương nhiên có trong danh sách được mời.

.....

Cố Tử Mạt không có sai hẹn, hơn nữa còn trang điểm lộng lẫy đến dự tiệc.

Cả bộ trang sức, tạo thành bởi bạch kim gắn những viên kim cương cao cấp nhất liên tiếp nhau, mỗi một cái khế động liền hiển lộ đường cong cơ thể cho thấy rõ hiệu quả của bộ lễ phục đặt may riêng.

Bên trên là một khối rubi màu đỏ hình bướm bướm như rót vào linh khí cho cả bộ trang sức, hai màu sắc dung nhập vào nhau tạo ra sự xinh đẹp cao quý, Hồng Bảo Thạch điểm lệ lấp lánh dưới ánh đèn, nhìn kỹ, trong bảo thạch giống như có ánh lửa sáng quắc.

Hồng Bảo Thạch với chất lượng như vậy, cực kỳ khó thấy trên thị trường, ánh mắt mọi người nhìn Cố Tử Mạt lại thêm vài phần ý vị.

Ngay cả Diệp Nhất Đóa cũng trêu chọc cô, nhỏ giọng cười ở bên tai cô, "Hôm nay chị có thể khiến cho tất cả phụ nữ ở nơi đây ghen ghét chết rồi, cẩn thận tối nay gặp ác mộng nhé."

Cố Tử Mạt sờ sờ cổ, trêu đùa, "Có thần kỳ như vậy? Ánh mắt của mọi người thật đúng là sắc bén, haiz, chị sợ rằng cả đêm nay đều sẽ tâm thần thấp thỏm bất an mất, đeo trang sức quý giá như vậy, chị chỉ sợ sẽ ngã bể đầu."

"Ngã bể đầu thì sợ gì chứ, làm cho Lục Duật Kiêu đưa chị một bộ khác, nếu em không đoán sai, đây cũng là bút tích của Lục Duật Kiêu." Nói tới đây, cô trừng mắt nhìn Cố Tử Mạt, rất thần bí nói sát vào bên tai Cố Tử Mạt, "Thậm chí vừa rồi có người nói, đã từng chụp được chủ nhân của bộ trang sức Hồng bảo thạch này, chính là phu nhân đầu tiên của Lục Hoài Nam —— Văn Gia."

Cố Tử Mạt hơi sửng sốt, không nhịn được sờ sờ dây chuyền trên cổ, "Em đừng làm chị sợ, lần này chị thật sự hoảng sợ, đây thật sự là."

"Em cũng không rõ lắm, ngược lại chị...chị đeo trang sức quý giá của mẹ chồng, cũng không biết sao?" Diệp Nhất Đoá không dám lớn tiếng, nhỏ giọng nói.

Trong lòng Cố Tử Mạt có suy nghĩ thoáng qua, khẽ gật đầu với Diệp Nhất Đoá, "E rằng thật sự đúng vậy."

Lúc cô vừa ra đến trước cửa, thì Lục Duật Kiêu dặn cô đeo bộ trang sức này, khi đó, anh cũng đã thiết kế tốt rồi.

Mặc dù ngại vì những tin tức kia, anh không có cách nào tham dự tiệc chúc mừng với cô, nhưng anh dùng một bộ đồ trang sức, đã gián tiếp nói rõ quan hệ của anh với cô với những người này rồi.

Từ trong vô hình, cũng có thể ảnh hưởng đến người khác.

Nghĩ tới đây, Cố Tử Mạt không khỏi thốn thức, tâm tư của người đàn ông này, quả nhiên vô cùng thâm trầm.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu, đúng lúc có nhân viên bê rượu đang lách người tới phía này, ánh mắt của nàng lóe lên một cái, chuẩn bị nhường đường cho họ, bên cạnh bỗng nhiên có người bắt được cánh tay của cô kéo về phía bên trái, nhỏ giọng hô, "Cẩn thận!"

Tháp rượu rất cao bên phải cô nghiêng đổ xuống, đúng lúc đổ xuống nơi cô vừa đứng, từng ly rượu rơi xuống mặt đất, phát ra tiếng vỡ rất lớn, rượu cũng tung tóe khắp nơi.

Cố Tử Mạt chưa tỉnh hồn nhìn đông bừa bãi trên đất, sau đó phát hiện dưới sức kéo mạnh của người kia, cô đang căng thẳng dựa vào cơ thể của anh ta, vội vàng lui một bước, nhìn về phía anh ta, vừa mới nói một chữ tạ, liền kinh ngạc ngớ ngẩn.

"Tại sao là anh?" Cô quá mức kinh ngạc, không cẩn thận, liền nói ra suy nghĩ bản năng của mình.

Kiều Tử Hoài vẫn là một bộ dáng hèn hạ ti tiện như cũ, "Sao không thể là tôi? Em cảm thấy có thể là ai? Nhưng biết làm thế nào đây, lần này vẫn là tôi."

Cố Tử Mạt vội vàng vuốt ngực một cái, khoe miệng cứng đờ, nặn ra một nụ cười miễn cưỡng với anh ta, "Không có gì, vậy cảm ơn anh." Nói xong, cô lập tức chạy trốn đến bên cạnh Diệp Nhất Đoá, muốn bỏ qua sự tồn tại của Kiều Tử Hoài.

Chẳng qua, điều này hình như là không thể.

Tháp rượu bị đổ, hấp dẫn ánh mắt của quá nhiều người, mà đúng lúc Kiều Tử Hoài xuất hiện cùng một chỗ với cô, còn tiếp xúc thân mật như vậy, khiến mọi người muốn xem nhẹ cũng khó khăn.

Vừa thấy khuôn mặt của Kiều Tử Hoài, cô liền biết, lời đồn sẽ truyền bá với tốc độ như thế nào.

Kiều Tử Hoài da mặt dày, cho gọi nhân viên xử lý đồng bừa bãi trên đất, sau đó lại đi về phía Cố Tử Mạt.

Diệp Nhất Đóa không nhịn được nhẹ gõ gõ cằm của mình, suy nghĩ tình huống của Kiều Tử Hoài và Cố Tử Mạt, rất có cảm khái nói, "Nam chính và nữ chính của xì căng đan đều có mặt, haiz, em vẫn không cần làm kỳ đà cản mũi thôi." Nói xong, liền nhanh chóng, tránh rất xa.

Cố Tử Mạt thấy Kiều Tử Hoài đến gần, lui về phía sau một bước, đứng cách một khoảng cách với Kiều Tử Hoài, thở dài nói, "Đặc biệt không hiểu nổi anh nghĩ thế nào, có gì cứ việc nói thẳng."

"Em và anh ta, dọn nhà?"

"Dọn." Kiều Tử Hoài cố ý dọn vào phòng ở đối diện nhà cô, Lục Duật Kiêu không thoải mái, cho nên, lần này cô và Lục Duật Kiêu vừa trở lại, liền dọn nhà.

"Em muốn trốn tránh tôi?" Kiều Tử Hoài có chút buồn bã hỏi.

Cô thu hết sự buồn bã của anh ta vào đáy mắt, nhưng vẫn không thể không nói ra suy nghĩ chân thật, "Đúng, tôi muốn trốn tránh anh, tôi đã hành động rất rõ ràng, hơn nữa, tôi cũng không có lý do gì không làm như vậy. Kiều Tử Hoài, tôi hiểu rõ, anh làm chuyện này, có một nửa nguyên nhân là muốn tốt cho tôi, mà một nửa kia, là làm việc vì Lục Minh Hàn, ngăn cản quan hệ của tôi và Lục Duật Kiêu, cho nên, câu thật lòng cảm ơn này, tôi không thể nói ra miệng được."

Kiều Tử Hoài nghe xong, chỉ đơn giản nhún vai một cái, không nói gì, chẳng qua ở dưới ánh nhìn chăm chú của cô, tiến về phía trước mấy bước, rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Lần này, cô cũng không lùi về phía sau, mà tiếp tục nhìn Kiều Tử Hoài, nói rất chân thành, "Trước kia, anh nói yêu thích tôi, ta cảm thấy được đó là

giả, bởi vì khi đó, anh đang tranh với Lục Duật Kiêu, nhưng hiện tại, tình hình dường như cũng không có nhiều thay đổi, anh vẫn đang tranh với Lục Duật Kiêu, như vậy tình cảm cùng cảm giác của anh đối với tôi, tôi vẫn hiểu là, sự tranh đấu giữa những người đàn ông."

"Không ——" Trần mặt Kiều Tử Hoài lộ vẻ, anh ta lắc đầu.

Cô ngăn cản anh ta nói tiếp, cướp lời nói: " Có lẽ anh cảm thấy tôi rất cực đoan, muốn tôi suy nghĩ nghiêm túc một lần, nghiêm túc cảm nhận một chút, nhưng mà tôi lại không nghĩ như vậy, tôi không hề muốn suy nghĩ những chuyện này một chút nào, tôi lười, tôi vẫn nghĩ hiểu đơn giản như trước kia, tôi cảm thấy như vậy là được, cho dù tôi có hiểu rõ, thì cũng vô dụng thôi."

Sống lưng Kiều Tử Hoài, vì lời nói của cô, đột nhiên kéo thẳng tắp.

Anh nghe được rõ ràng, cô ý tại ngôn ngoại, cô đang nói..., anh đối với cô, cho dù là tình cảm như thế nào, đều không liên quan với cô.

Tình yêu của anh, đặt ở trên người cô, không hề có chút ý nghĩa nào! Trên đời này, không có điều gì đã thương người hơn so với cái này!

Đau lòng, anh không nói ra một lời nào biện giải cho mình.

Cổ Tử Mạt lại lên tiếng, cô thở phào một cái, nói: " Tôi nghe Bùi Dực nói, Lục Minh Hàn cũng không quang minh, sẽ làm một chút thủ đoạn bỉ ổi sau lưng, theo cái nhìn của tôi, đối với loại người như vậy, vẫn nên vạch rõ giới hạn với anh ta là tốt nhất."

Kiều Tử Hoài không nói gì, mà đứng tại chỗ, trong ánh mắt lóe lên cái gì, lại làm cho cô nhìn không hiểu.

Cổ Tử Mạt cúi đầu xuống, rời đi khỏi anh ta, ở bên cạnh cây cột của phòng tiệc, tìm được Diệp Nhất Đóa.

Diệp Nhất Đóa ngó dáo dác, tận mắt nhìn Kiều Tử Hoài rời đi, không nhìn được chọc chọc cánh tay Cố Tử Mạt, hỏi, "Chị làm gì đại thiếu gia nhà họ Kiều thế, sao em có cảm giác anh ta như biến thành người khác vậy."

Cố Tử Mạt nghiêng đầu, làm bộ như không biết chuyện gì nói: "Chị đâu có làm gì, chỉ nói vài lời nói thật thôi."

Nói dối đả thương người, nhưng có lúc, lời nói thật còn đả thương người hơn nhiều so với lời nói dối.

Cô yên lặng nghĩ thầm, hi vọng lời nói thật của cô, có thể tạo được tác dụng đau dài không bằng đau ngắn, để Kiều Tử Hoài nhanh chóng thoát khỏi đó.

Không có Kiều Tử Hoài, cũng chưa có thị phi, phần sau của Lễ Chúc Mừng, dĩ nhiên là xuôi gió xuôi nước.

Sau khi kết thúc, Cố Tử Mạt và Diệp Nhất Đóa cùng nhau đi ra cửa, đã nhìn thấy Lục Duật Kiêu đi tới, mà cùng đi với anh, không phải là người khác, chính là Bùi Dực.

"Rất thuận lợi, Hồng Bảo Thạch cũng rất Mỹ Lệ." Thấy Lục Duật Kiêu đi tới, cô trừng mắt nhìn Diệp Nhất Đóa, buông tay Diệp Nhất Đóa, chủ động lao về phía người ông đang từ đối diện đi tới, dâng lên ý nghĩ của mình tối nay cùng với một bờ môi thơm.

Lục Duật Kiêu nhìn ra được tâm tình của cô không tệ, vuốt vuốt mặt của cô, nói, "Vậy thì tốt, hiện tại chúng ta về nhà."

"Ừ." Cô cong môi, gật đầu với anh, thuận theo rúc vào trong ngực anh, nhỏ giọng hỏi, "Còn Diệp Nhất Đóa?"

"Em vừa thả tay cô ấy, thì cô ấy đã bị Bùi Dực lôi đi rồi." Anh vui vẻ trả lời, bỗng nhiên lại sa sầm nét mặt, làm như giận trách nói: " Em đó, thật là yêu lo lắng vô ích, vừa rồi chủ động nhào lên, là chế tạo cơ hội cho Bùi Dực đó thôi."

"Anh nhìn ra được?" Bị anh nói trúng, cô không nhìn được dí dỏm vườn đầu lưỡi, muốn cho anh quên chút chuyện này, tha cho cô một lần.

Vừa rồi cô thật sự đùa giỡn chút mưu kế, cô buông tay Diệp Nhất Đóa, chủ động âu yếm cùng Lục Duật Kiêu, Diệp Nhất Đóa trở thành một cái bóng đèn thật to, chỉ có thể mặc cho Bùi Dực kéo đi.

Bùi Dực được như ý, có thể cùng người yêu nhỏ bé tốt đẹp như lúc ban đầu.

"Đương nhiên anh có thể nhìn ra được rồi, chẳng qua là em đó, thành toàn người khác, bạc đãi anh." Nói xong, môi mỏng của Lục Duật Kiêu, nhẹ nhàng đặt lên trán cô, muốn đòi một cái hôn nữa.

Nhưng nụ hôn này, mới vừa lướt qua, thì có điện thoại của thuộc hạ.

Cố Tử Mạt liếc nhìn màn hình một cái, biết là cuộc điện thoại quan trọng, đã nói, "Anh đến nơi không có ai nghe điện thoại đi, nơi này là vườn hoa, thường có người đi dạo ở bên này, chẳng may người đó lại là người quen của kẻ bất hòa với chúng ta thì phiền toái."

Khách hàng của quán rượu này phần lớn là những người tài giỏi, không thiếu đối thủ cạnh tranh, sợ rằng còn có người của Lục Minh Hàn.

Bí mật khó giữ nếu nhiều người biết, nơi này xác thực không phải nơi tốt để nói chuyện điện thoại liên quan đến bí mật, anh nói, "Vậy em chờ anh một lát."

"Ừ, đợi lát nữa anh đến tìm em."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 164: Đại Kết Cục (Thượng) 5

Sau khi Lục Duật Kiều đi rồi, cô nhàn rỗi mà nhàm chán, cũng men theo mùi thơm của hoa trong vườn, bắt đầu đi dạo.

Đường mòn cong, khắp nơi đều là hoa cỏ, Cố Tử Mạt đi dạo một lát trên con đường mòn, thế nhưng lạc đường.

Vườn hoa này thiết kế cũng quá tinh diệu một chút, cô tự nhận mình không phải dân mù đường, vậy mà lại thành dân mù đường, cô nhíu nhíu mày, chăm chú nhìn xung quanh, xuyên qua hoa cỏ, đập vào mắt là kiến trúc của khách sạn bị đèn pha chiếu lên xanh vàng rực rỡ ở phía xa.

Cô liền thuận đường đi theo hướng kiến trúc kia, rốt cuộc lộ ra điểm nhận biết phương hướng.

Kiến trúc của nhà hàng này có điểm đặc sắc, phong cách đậm chất phong tình Châu u, bên trong ban công là cửa sổ thủy tinh to lớn sát đất, gắn thủy tinh màu sắc rực rỡ, còn có khung cửa đồng chất, đặc biệt xa hoa.

Đặc biệt có khuynh hướng cảm xúc, rất có cảm giác phục cổ.

Bất tri bất giác, cô đã đến gần ban công, cơ thể thò qua lan can ban công, muốn nhìn rõ hoa văn phucj cổ trên thủy tinh màu sắc rực rỡ một chút.

Đang hí hóp mắt nhìn, cửa kiếng bị người mở ra từ bên trong, cô hơi kinh hãi, vội vàng ngược mắt, hơi mỉm cười đối với người đến, nhưng khi nhìn rõ khuôn mặt người kia, cô liền tròn tròn mắt.

Sao lại là Hứa Ngộ?

Cô vội vàng lùi lại hai bước, theo bản năng liền muốn chạy trốn, nhưng vừa nhớ tới những sự thật đã được phơi bày kia, cô lại ngượng ngùng chạy trốn.

Cô chỉ có thể nuốt một ngụm nước bọt, bình ổn lại tâm trạng, cố gắng nặn ra một nụ cười tự nhiên một chút, cố gắng hết sức làm ra vẻ như bạn bè đang trao đổi, ngửa đầu nói: " thì ra là anh...sao anh lại xuất hiện ở nơi này."

Ban công rất cao, cho nên cô ở dưới đất, anh ta đang ở phía trên, cô chỉ có thể cố gắng ngẩng lên.

"Gần đây đang thiết kế cho nơi này, liền bị sắp xếp ở chỗ này, còn em, sao em lại tới đây?" Hứa Ngộ đáng lại cô bằng một nụ cười, lại nói tiếp.

Cô nghe thấy anh nói đang ở chỗ này, vô ý thực liền đánh giá, phát hiện Hứa Ngộ đang mặc áo ngủ, không khỏi càng thêm lúng túng.

Cúi đầu, nói, "Công ty tôi có làm một buổi tiệc Chúc mừng ở đây, tôi đến cũng đồng nghiệp, cô ấy vừa đi, nên tôi liền đi dạo hoa viên một lát."

Hứa Ngộ nghe xong, gật đầu một cái, mời, "Khách sạn sắp xếp phòng cho anh cũng không tệ, góc nhìn rất tốt, đứng ở đây nhìn vườn hoa thấy xinh đẹp hơn, em có muốn nhìn thử một lần không?"

Lúc bọn họ đi học, Cố Tử Mạt cũng rất thích nghiên cứu kiến trúc, đi dạo vườn hoa, những lúc bọn họ đi chung với nhau, luôn có thể ở chỗ rất nhỏ phát hiện cảnh đẹp.

Cho đến ngày nay, anh đều rất hưởng thụ loại cảm giác đó, đây cũng là tại sao, sau này anh lại dẫn thân vào con đường thiết kế kiến trúc này.

Sao Cố Tử Mạt có thể nhận lời mời của anh chứ, theo bản năng liền cự tuyệt, "Không, đã muộn rồi, anh. Anh nghỉ ngơi đi. Ngủ ngon, mộng

đẹp."

Anh ta cũng không trả lời, mà tăng tốc đi tới bên cạnh ban công, tung người nhảy một cái, vội vàng rơi xuống bên cạnh cô, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô kéo cô vào trong ngực, rung giọng nói, "Tử Mạt"

Anh thở ra, trong hơi thở có mùi rượu rất nồng, điều này làm cho cô hang mang không ngừng.

Cô cố đẩy hai cái, phát giác hô hấp của anh ta càng thêm dồn dập, đương nhiên cô biết, cố gắng lung tung tránh thoát một người say rượu, không khác nào quyến rũ đối phương phạm tội.

Cô run run rẩy rẩy dừng lại, sợ hãi nói, "Hứa Ngộ, tối nay anh uống quá nhiều rồi, anh bình tĩnh một chút, thả tôi ra trước đã."

Thân thể anh cứng đờ, cuối cùng vẫn chậm rãi buông lỏng tay, lùi lại một bước, chăm chú nhìn vào mắt cô.

Gương mặt Hứa Ngộ ửng hồng vì say rượu, nhưng ánh mắt coi như khắc chế, đôi môi đang mím chặt buông ra, nhỏ giọng nói, "Thật xin lỗi, anh uống quá nhiều, nhất thời xúc động."

Mỗi lần khi những chuyện cũ kia theo nhau mà tới, anh liền uống rượu theo thói quen, lần này cũng không ngoại lệ, bất tri bất giác uống hơi nhiều.

Anh trở về phòng tắm rửa, theo thói quen đi tới ban công ngắm phong cảnh, lại thấy gương mặt quen thuộc qua khe hở của lan can.

Mặc dù Cố Tử Mạt trên mặt đất, đã không còn vẻ trẻ con non nớt, đổi thành thanh tú trang nhã, nhưng phong vận của cô, vẫn không có cách nào rút đi.

Cô là tinh linh trong bụi hoa, là tình nhân trong mộng của anh.

Cố Tử Mạt có thể nhìn ra nội tâm mất mát của anh, kể từ sau khi biết được chân tướng, có lúc cô cũng không nhin được mà nghĩ, Hứa Ngộ làm thế nào chịu đựng không nói.

Cô hiểu lầm anh như vậy, mà anh lại chỉ có thể mặc cho cô hiểu lầm.

Có lẽ, chính vì chân tướng luôn mắc kẹt ở cổ họng mà không thể nói ra này, đã mạnh mẽ cướp đi nụ cười ấm áp cùng khiêm tốn ưu nhã của Hứa Ngộ.

Cô yên lặng một lúc lâu, nói, "Hứa Ngộ, chuyện này, tôi đã biết hết rồi, anh cũng không cần phải chịu trách nhiệm nữa. Anh hãy quên tôi đi, dù sao tất cả đều đã trôi qua, chúng ta cũng không quay trở lại được."

Đầu tiên Hứa Ngộ chấn động, rồi sau đó là sững sờ không nói, cặp mắt dần dần bị hơi nước bao phủ.

Cô nhìn anh ta như vậy, lòng đau như dao cắt, nhưng vài lời kia, vẫn nhất định phải nói ra, hai người, cần phải có một kết thúc thực sự.

"Năm đó là anh đơn phương nói lời chia tay với anh, tôi chưa từng nói chia tay, vậy hôm nay, tôi cũng đơn phương nói lời chia tay với anh." Lời của cô rất tàn nhẫn, giống như một cây đao, nhưng cô biết, một đao kia, phải cắt xuống.

Vì tốt cho anh, vì tốt cho mình, cũng vì tốt cho Lục Duật Kiêu.

Nam nhi có lệ không dễ rơi, Hứa Ngộ quay mặt đi, lúc quay mặt lại một lần nữa, thì ánh mắt đã khôi phục Thanh Minh, nhưng hốc mắt phỉếm hồng còn chưa tan hết.

"Nếu như em đã biết, còn có thể nói ra hai chữ ‘ chia tay ’ này? Tử Mạt, anh không yêu cầu em điều gì, chỉ hi vọng là, em hãy nghĩ kỹ lại, em nói là

đã trôi qua, nhưng mà đối với anh, những thứ kia vẫn chưa hề trôi qua. Thật sự yêu, làm sao sẽ trôi qua được, Tử Mạt, em nói có đúng không?"

Giọng nói của anh rất thấp, nhưng bên trong, không thiếu ý chất vấn, nhất là câu nói cuối cùng kia.

Lòng của Cố Tử Mạt, bị lời nói của anh đánh trúng thua lùi lại liên tục, cô lắc đầu, "Những cái được gọi là yêu lúc trẻ, làm sao so được với bây giờ? Không cách nào so sánh được, một là quá khứ, một người khác là hiện tại, một rất thuần túy và tinh khiết, một người khác rất phức tạp, một trải qua một lần đau khổ liền chết non, một người khác nhưng không có."

Nói tới chỗ này, cô bùi ngùi dừng một chút, rồi nói tiếp, "Một người khác đã bước vào hôn nhân, trải qua một cuộc sống mới. Hứa Ngộ, hai người này, thật không cách nào so sánh được, mọi người đều nói, quá khứ tốt đẹp chính là hồi ức, nhưng nếu thực sự có một chuyến xe trở lại quá khứ, vậy chỉ có thể là chuyện cười."

"Em. Em thật sẽ không thay đổi suy nghĩ?" Tròng mắt của anh đỏ lên, trong giọng nói tràn đầy thất bại.

"Không biết. Ý định ban đầu, em không muốn cô phụ ai cả, nhưng em lại không thể chu toàn hết, đến cuối cùng, em chỉ có thể không phụ lòng một người, đó chính là Lục Duật Kiêu." Cô sợ dả thương anh, cho nên cố ý nhỏ giọng, nhàn nhạt nói.

Nhưng cô không biết, dù là tiếng nói của cô có nhỏ nữa, mang đến tổn thương cho Hứa Ngộ, cũng không thiếu đi chút nào.

Hứa Ngộ hít một hơi, chăm chú nhìn vào mắt cô, giọng nói trầm thấp, nói: " xem ra em đã quyết định chủ ý, nhưng Tử Mạt, món nợ giữa chúng ta, vẫn chưa tính toán rõ ràng."

"Món nợ nào?"

"Anh cứu em, là bởi vì em là bạn của anh, bạn cứu bạn, em cũng nên cảm ơn, em nên cho anh tạ lễ."

Theo lời của anh, Cố Tử Mạt chợt nhớ đến chuyện mình bị uy hiếp, lại nghĩ đến, năm mười chín tuổi đó, vì cứu cô, mà anh chảy rất nhiều máu.

Hơi sững sốt, nói: " cảm ơn, vậy tôi. Tôi nên đưa anh tạ lễ gì."

"Bây giờ em có thể đưa rồi."

Cố Tử Mạt nói: " Bây giờ sao? Nhưng tôi chưa chuẩn bị cái gì."

"Không cần chuẩn bị." Anh tiến lên, giang hai cánh tay, mở rộng lồng ngực hướng về phía cô, "Em qua đây ôm anh một cái, như vậy thì tốt rồi."

"Tôi." Cô do dự, nhưng khi đối diện với ánh mắt bi thương của Hứa Ngộ, cô cúi đầu, tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy nh, nói: " cảm ơn anh, cảm ơn."

"Không có việc gì, đừng khách khí, Tử Mạt." Anh cũng vòng tay, ôm lấy cô, nhắm mắt lại giống như muốn từ biệt.

Cô cũng không nói một câu nào nữa, cổ họng bị các loại cảm xúc ngăn chặn, có chán nản, có cảm khái, có chua xót.

Trong lòng có một loại đau nhức buồn bực, trong đầu lại trống rỗng.

"Hứa Ngộ, anh buông ra!" Giọng nói người đàn ông gần như gầm nhẹ vang lên, bắt lấy thân thể Cố Tử Mạt, mạnh mẽ kéo ra khỏi ngực Hứa Ngộ.

Cô còn chưa thu lại được tâm trạng, không kịp làm ra phòng ngự đối diện với ánh mắt giận dữ của Lục Duật kiều.

Biến cố này khiến cô vội vàng không kịp chuẩn bị, lập tức bối rối, đợi tới lúc cô nhớ tới phải giải thích, thì Hứa Ngộ đã đi, vịn lan can ban công trở

lại phía trên, mắt nhìn xuống cô, giọng nói bình tĩnh mà lạnh đậm, "Tử Mạt, ngủ ngon."

Lục Duật Kiêu tận mắt nhìn thấy Hứa Ngộ ôm Cố Tử Mạt, rồi sau đó nói ngủ ngon với Cố Tử Mạt, sau đó tạm biệt, chỉ cảm thấy một ngọn lửa thiêu đốt từ lồng ngực đến cổ họng.

Cố Tử Mạt thất hồn lạc phách, nhìn về phía Lục Duật Kiêu, giải thích vụng về, "Anh ta đã cứu em, cho nên em."

Hai hàm răng của anh nghiến chặt, nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô hỏi, "Hai người lại gặp nhau một cách trùng hợp như vậy?" Nghe cô nói đến vấn đề ân cứu mạng, anh nghĩ tới vết sẹo trên tay mình, càng thêm hận hận, tức giận đặt câu hỏi.

"Em lạc đường, đi tới ban công nơi đó, đúng lúc gặp phải anh ta." Cô dừng lại một chút, cầm tay của anh, "Thật sự là trùng hợp, anh ta ở nơi này, là bởi vì có công việc hợp tác với nhà hàng."

Anh hít thở thật sâu, kéo cô vào trong ngực, cắn răng nói, "Anh biết rồi, có phải Hứa Ngộ cố ý hay không, anh nhất định phải cho anh ta đẹp mặt!"

Cố Tử Mạt cả kinh, "Đừng, đừng!"

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 165: Đại Kết Cục (Hạ)

Anh chậm rãi buông cô ra, chăm chú nhìn ánh mắt của cô, giọng nói khẽ run, "Thế nào, vì sao?" Những vấn đề liên quan đến cô, anh bá đạo không được phép một chút úp úp mở mở.

Cố Tử Mạt bị ánh mắt chột sắc bén của anh làm cho cúi đầu, cô hít một hơi thật sâu, nói, "Anh ấy tuyệt đối không phải cố ý, anh ấy đã uống rất nhiều rượu, trong lòng lại có tình cảm, hơn nữa em lại nói như vậy với anh ấy, anh ấy..."

Anh tức giận không kiềm chế được, "Uống rượu là có thể giải thích được tất cả mọi chuyện sao? Uống rượu là có thể tùy tiện ôm em à! Đây là logic ở đâu ra!"

Cô vội vã nói: "Không phải, là em chủ động ôm anh ấy."

"Em chủ động? Em sao có thể..." Anh cắn răng, chân mày nhíu chặt, có cảm xúc ần ần cấp bách muốn phát tác.

Thấy anh như vậy, Cố Tử Mạt không nhịn được run rẩy.

Bởi vì run rẩy của cô, anh lấy lại tinh thần, nhìn lễ phục dạ hội lộ lưng của cô, vội vàng choàng chiếc áo vét vắt trên tay cho cô, "Chúng ta về nhà trước." [dienndnle,qu.y don](#) Nếu anh và cô cãi nhau ở chỗ này, chỉ có thể làm cho Hứa Ngộ nhìn thấy trò cười, cuối cùng lại thành ngư ông đắc lợi.

Hai người đều có tâm sự, một đường không nói gì.

Sau khi về đến nhà, Cố Tử Mạt vào phòng tắm tắm rửa, Lục Duật Kiều ở một gian phòng tắm khác tùy tiện tắm qua, anh vừa bước vào cửa phòng ngủ, Cố Tử Mạt cũng đang đi ra từ phòng tắm.

Anh hơi ngẩn ra, nhìn vào ánh mắt của cô, con người hồng hồng, mí mắt cũng hơi sưng, hiển nhiên là dấu vết đã khóc.

Thấy cô như vậy, anh ngẫm lo lắng, không khỏi nhú mày, nói: "Đừng khó chịu, anh ăn chút dấm chua cũng là chuyện hiển nhiên, Tử Mạt, sau này không nên tùy tiện ôm người đàn ông khác nữa."

"Em... Không phải em cố ý." Cô cúi đầu, ghen ngào giải thích với anh, "Em và Hứa Ngộ đã hoàn toàn chia tay, em từ biệt với anh ấy, anh ấy tìm em để tạ lễ, muốn ôm một cái, lúc đó em cũng không nghĩ quá nhiều, liền ôm anh ấy một cái."

"Em đã nói rõ ràng với anh ta rồi hả ? Vậy thì tốt, đừng khóc." Anh kéo tay cô, khuyên nhủ cô.

Cô bởi vì động tác của anh, trong lòng mềm nhũn, có nguyên nhân vừa rồi, nghĩ cảnh tượng ly biệt với Hứa Ngộ, trong lòng vô cùng khó chịu, nước mắt càng không chút kiêng kỵ gì chảy xuôi xuống.

Người đàn ông luống cuống, chỉ có thể đứng bên cạnh lau nước mắt cho cô, dỗ dành cô.

Cô lắc đầu, cực kỳ bi ai, cúi đầu khóc nức nở. Cáo biệt một đoạn tình cảm, cũng chẳng hề dễ dàng như trong tưởng tượng.

Người đàn ông lau nước mắt cho cô, vừa lau, trong lòng có chút chua xót.

Cô chưa từng khóc lâu như vậy, bây giờ cô vì ai mà khóc, đáp án rõ ràng.

Trái tim như có hạt cát rơi vào, làm anh cảm thấy đau.

Anh cố gắng kiềm chế, vừa kéo tay cô, vừa lau nước mắt cho cô hỏi, "Tử Mạt, Hứa Ngộ rất quan trọng với em à? Em vì anh ta mà khó chịu?"

Cố Tử Mạt im lặng chốc lát, nói, "Đúng, em khó chịu."

"Em..."

Cô ngẩng đầu, nhìn về phía anh, nhìn sâu vào ánh mắt của anh, "Anh đừng tức giận, em chỉ hơi buồn bã thôi, qua một thời gian ngắn sẽ tốt lên, em sẽ cố hết sức điều chỉnh lại."

Lục Duật Kiều không nói gì, bàn tay nắm lấy tay cô, cũng hơi buông xuống.

Anh không hề nghĩ đến, Hứa Ngộ lại ảnh hưởng lớn đến cô như vậy, cô thậm chí còn phải cần một khoảng thời gian để điều chỉnh.

Cô nhìn gương mặt sa sầm của anh, trong lòng cũng không thoải mái, nhưng những lời để trấn an anh, cô đều đã nói rồi, người đàn ông này chẳng lẽ còn bụng dạ hẹp hòi đến mức này.

"Cho em một khoảng thời gian, sẽ khá hơn." Cô kéo tay anh, cúi đầu nói với anh.

Người đàn ông không có phản ứng, anh nhìn cô vì Hứa Ngộ, đối với anh uất ức cầu toàn, trong lòng có chua xót không nói nên lời.

Một lần nữa thỏa hiệp, đối mặt, lại là người đàn ông thờ ơ, cô uất ức tột cùng, vẫn thấy anh sa sầm mặt, không nhận được nói, "Anh và Lâm Yên Nhiên đây dựa quăn quít, trước trước sau sau một khoảng thời gian dài như vậy, tại sao anh không thể cho em chút thời gian chứ?"

Sắc mặt của Lục Duật Kiều nhất thời thay đổi.

Ở trong cảm nhận của cô, hai người này, căn bản không thể so sánh, anh đối với Lâm Yên Nhiên không có tình yêu nam nữ, dây dưa nữa cũng không thể có kết quả.

Nhưng cô và Hứa Ngộ lại khác, có nền tảng tình cảm sâu đậm, dây dưa nữa, chính là tro tàn lại cháy, càng không thể cứu vãn được!

"Hai chuyện này không cách nào so sánh được." Anh cố gắng hết mức kiềm chế tức giận, nói với cô.

Nói xong, liền đi ra ngoài.

Nhìn bóng lưng của anh, Cố Tử Mạt hơi hồi hận, anh nói cũng đúng, là do cô quá nóng nảy, cho nên nhất thời không suy nghĩ kỹ, dẫn đến nói không lựa lời.

Nhưng nghĩ lại, cô lại cảm thấy mình có phần uất ức, chỉ vì một cái ôm từ biệt, Lục Duật Kiêu lại dày vò anh ấy lâu như vậy, thật sự không thể nào nói nổi.

Có thể Lục Duật Kiêu cũng ý thức được không đúng, rất nhanh lại quay trở lại, cô nhìn anh đi đến bên giường, trong lòng mang theo áy náy, tiến lên ôm lấy eo của anh từ phía sau.

Lục Duật Kiêu cảm nhận được đụng chạm của cô, xoay người, ôm ngược lấy eo của cô, bế cô lên, trực tiếp vút cô lên giường, sau đó đè lên.

Động tác quá đột ngột, cũng quá nhanh, cô thật sự sợ hết hồn.

Cả người rơi xuống chăn mềm, cho dù giường rất mềm mại, nhưng bỗng nhiên bị tấn công như vậy, ngực cũng không khỏi một trận khí huyết cuộn cuộn.

Cô còn chưa hòa hoãn lại hơi thở, anh kéo gương mặt của cô lại hôn lên, cho đến khi môi của cô bị hôn đến phát đau, anh cuối cùng mới buông cô ra.

Cố Tử Mạt nhíu chặt mày, hít thở nói, "Anh nhẹ một chút!"

Động tác của Lục Duật Kiêu ngừng lại một chút, lúc này mới thả nhẹ, thay đổi góc độ.

Sóng nước chìm nổi, triền miên không dứt.

Sau đó, Cố Tử Mạt lưng mỗi chân đau, một lát sau, thoáng khôi phục chút hơi sức, liền giãy giụa muốn xuống giường.

Lục Duật Kiêu ngăn cô, "Đã trễ thế này, còn đi xuống làm gì?"

"Em khát."

"Anh đi rót nước cho em." Anh đi vào phòng bếp một chuyến, rót nước ấm, trở về phòng đưa cho cô.

Cô thật sự khát, uống cực kỳ vội, thiếu chút nữa bị sặc, mặt nghẹn đến đỏ bừng, mắt cũng vì vậy mà hiện lên một tầng hơi nước.

Anh vội vàng vuốt lưng cho cô, giúp cô thuận khí.

Nhưng cô hít thở dễ dàng hơn, sương mù trong mắt lại càng ngày càng nặng, giãy lát, một giọt nước mắt từ khóe mắt lăn xuống.

Lục Duật Kiêu hơi sửng sốt, ôm lấy cô hỏi, "Sao vậy, Tử Mạt?"

Cô mấp máy môi, gương mặt nhìn thẳng vào ánh mắt anh, "Em không thích anh đối với em như vừa rồi vậy."

Anh cau mày, hơi do dự, dừng một chút, hỏi, "Không làm em thoải mái? Không thể nào."

Cô lắc lắc đầu, anh vô cùng hiểu rõ thân thể của cô, kỹ xảo lại thành thạo, trên sinh lý thì đương nhiên là cô thỏa mãn.

Nhưng vừa rồi anh cứ giữ yên lặng như vậy, ở bên trong khâu đoạn, bỏ qua cảm nhận của cô, một mực làm bừa, còn gấp gáp như thế, làm cho trong lòng cô cảm thấy không vui.

"Bộ dáng vừa rồi của anh, có chỗ khác với ngày thường, làm em cảm thấy, làm em cảm thấy, anh cuốn theo rất nhiều cảm xúc ở bên trong, nói cách khác, chính là..." Nói tới chỗ này, cô hiển nhiên do dự, cô dừng một chút, rồi sau đó nhẹ nhàng cắn cắn môi, cúi đầu ngượng ngùng nói, "Chính là đang phát tiết cảm xúc, vô cùng..."

Lục Duật Kiêu không đợi cô nói xong, liền túm cô trở lại trong chăn, ôm lấy cô nói, "Không phải phát tiết cảm xúc, là một loại tuyên bố."

"Hả?"

"Là tuyên bố chiếm giữ." Anh ghé sát vào cô, vuốt ve eo của cô tuyến, lấy lòng hỏi, "Có phải rất nhức mỏi hay không? Có muốn anh xoa bóp cho em không?"

Cô không lên tiếng, anh coi như cô ngầm đồng ý, nhẹ nhàng xoa bóp, lại hôn hôn cổ của cô, "Ngày mai lại cải thiện một lần nữa, được không?"

Cô cảm thấy một đấm đánh vào trên sàn cứng, buồn bực nằm xuống, thẳng tắp cự tuyệt, "Không cần."

...

Bởi vì buổi tối bị giày vò, trực tiếp làm cho ngày hôm sau lúc cô tới công ty, không cảm thấy có tinh thần nổi.

Lần này cô tới công ty, đặc biệt là để từ chức, cô ngồi buồn xo trên vị trí làm việc của mình hồi lâu, vừa đến giờ làm việc, liền gõ cửa phòng làm việc của Triệu Mân Vân, chuẩn bị nộp đơn xin từ chức.

Lúc cô đi vào phòng làm việc của Triệu Mân Vân, Triệu Mân Vân đang nghịch chiếc đồng hồ trên tay.

Kiểu dáng trang nhã mà nhẹ nhàng, dây đeo do viên ngọc ngũ hành bóng loáng kết lại mà thành, ngọc trai trang trí trên mặt đồng hồ dưới ánh mặt trời xạ hoa văn, giống như lơ lửng trên không trung, có vẻ nhẹ nhàng uyển chuyển. Mà dưới phác họa của kim cương lỏng lắt, mặt đồng hồ càng lộ ra vẻ đẹp tự nhiên, nhìn như vậy, cũng rất phù hợp với phong cách của Triệu Mân Vân.

Chỉ là cái đồng hồ này, lại làm cô cảm thấy giống như đã từng nhìn thấy.

Triệu Mân Vân thấy cô đi vào, hơi có phòng bị thu đồng hồ lại, cố ra vẻ nghiêm túc hỏi cô, "Có chuyện gì?"

Suy nghĩ của Cố Tử Mạt, vẫn đặt trên chiếc đồng hồ kia, vừa rồi Triệu Mân Vân thu lại chiếc đồng hồ như vậy, là do đang sợ hãi cái gì, sợ cô nhìn ra gì sao?

Triệu Mân Vân đã càng sợ, cô lại càng muốn hỏi.

Cô nhếch môi cười khẽ, giống như lơ đãng nói, "Chiếc đồng hồ chị vừa mới thu lại ấy, làm tôi thấy hình như đã từng nhìn thấy, chỉ là không nghĩ ra đã từng thấy ở chỗ nào."

Phản ứng của Triệu Mân Vân cũng rất kịch liệt, cười cười xấu hổ, "Thật sao? Nhìn rất quen mắt à? Phong cách cartier*, không chừng là cô nhìn

thấy ở quầy chuyên doanh hoặc trên tạp chí thôi."

*Catier: Thương hiệu đồng hồ nổi tiếng của Pháp.

Nào ngờ, Triệu Mân Vân càng giải thích như vậy, Cố Tử Mạt lại càng hoài nghi.

Lẽ ra với tính cách của Triệu Mân Vân, cô cũng từng lĩnh giáo qua, tính khí rất dữ dội, rất đùa bỡn khôn vặt, đối xử với cấp dưới của mình, vẫn luôn không vừa mắt. Bình thường đối với cấp dưới, một câu nói không hợp ý, là có thể ghi hận rất lâu, giày vò cả buổi.

Giống như hôm nay, hết lòng giải thích, thật đúng là hiếm thấy!

Cố Tử Mạt nghĩ ngợi, lại ở trong câu nói của Triệu Mân Vân, bắt được một điểm — Cartier.

Nhãn hiệu này, vẫn luôn là một nhãn hàng thời thượng, cô đối với hàng hiệu không tính là nhạy cảm, cũng tương đối quen thuộc.

Vì sao lại quen thuộc với nhãn hiệu này? Là bởi vì Cố Trinh Trinh, nhãn hiệu này, vẫn luôn nhận được sự yêu thích của Cố Trinh Trinh.

Có manh mối, cô cười mỉa, nói với Triệu Mân Vân: "Nếu như tôi đoán không sai, cái đồng hồ này của chị, trước đó đã từng có một vị chủ nhân."

Triệu Mân Vân trừng mắt, "Cô nói loạn cái gì vậy!"

Cố Tử Mạt đôi mắt cười duyên, "Đừng sợ tôi nói, nếu đã làm, thì chẳng thành khẩn nhận là được, tôi không biết cụ thể chị và Cố Trinh Trinh đã làm ra mảnh khoe gì, dù gì cũng là chuyện đã qua, chỉ là chị được Cố Trinh Trinh cho chút ít ơn huệ ấy là đã thu mua xong, thật sự xem bản thân quá rẻ mạt mà!"

"Cô thì biết cái gì!" Triệu Mân Vân giận đến cắn răng nghiêng lợi, vỗ bàn, "Cô cho rằng tôi dễ dàng lắm sao! Tôi từ trong một ngôi làng nhỏ ở Tây Bắc một đường thi cử ra ngoài, muốn ở nơi thành thị xa lạ này đứng vững gót chân, cô biết tôi đã nỗ lực bao nhiêu không? Nhưng hết lần này tới lần khác, quy tắc của xã hội này chính là hồ thẹn như vậy, tôi không có tài nguyên tốt, thì không thể bò được cao hơn, tôi góp tiền mua nhà mua xe, không cách nào có được một vật xa xỉ nào, cô biết cái cảm giác chua xót trong lòng ấy không? Cô... Cô không hiểu, cô dễ dàng có thể mặc một bộ đồ Fer-rag-amo* số lượng hạn chế, sao có thể hiểu được!"

*Salvatore Ferragamo: Thương hiệu nổi tiếng của Ý, bao gồm giày dép, túi xách, quần áo may sẵn cho nam/nữ, đồ da, sản phẩm lụa, phụ kiện, kính và đồng hồ thời trang.

"Chị sai rồi, một người tự tin và kiêu ngạo, cũng không phải dựa vào những thứ giả tạo này để tạo nên, nếu như chị muốn dựa vào cái này để nói rõ sự lớn mạnh của mình, chỉ có thể chứng minh, chị vẫn còn dừng lại ở tầng lớn thấp! Chỉ vì phần tự tin ít ỏi kia của chị, chị đi hại người, thật sự là không nên." Nói xong, cô lấy đơn xin từ chức ra, đẩy đến trước mặt Triệu Mân Vân, "Tôi nói đến thế thôi, dĩ nhiên, tôi cũng sẽ không cho chị có cơ hội hại tôi nữa, tôi muốn từ chức."

Đối với loại người như Triệu Mân Vân, cô thật sự không còn gì hay để rồi, nhìn cũng không thèm nhìn Triệu Mân Vân một cái, cô trực tiếp đẩy cửa đi thẳng ra ngoài...

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 166: Đại Kết Cục (Hạ) 2

Lục Duật Kiêu ở trong khách sạn tối hôm qua ăn như nhai sáp mà dùng xong bữa trưa, có Bùi Dực đi theo, anh cảm thấy áp lực rất lớn.

Anh chỉ biết chuyện này không thoát khỏi quan hệ với Cố Tử Mạt, bắt đầu từ sai khiến của Lục Duật Kiêu để anh đi tra lộ trình của Hứa Ngộ, anh đã mơ hồ đoán được hoàn cảnh hiện tại.

Tâm trạng Lục Duật Kiêu không tốt, ở trong mắt của anh, cũng không biết nguyên nhân cãi nhau cụ thể của vợ chồng hai người, anh không dám tùy tiện nói chuyện, chỉ có thể im lặng đi phía sau, giảm bớt cảm giác tồn tại của bản thân, tránh phải chạm vào rủi ro.

Không đụng phải Hứa Ngộ, Lục Duật Kiêu đi ra ngoài, đi đến nửa đường, lại thấy được Hứa Ngộ đâm đầu đi tới, hơi ngẩn ra, vẻ mặt chợt khôi phục như thường, cười cười ôn hòa với anh, "Thật khéo."

Bùi Dực thấy công phu thay đổi sắc mặt của Lục Duật Kiêu trở nên lợi hại, theo bản năng bước lùi về phía sau, tránh khỏi chiến trường trước mặt.

Bùi Dực không quen với Hứa Ngộ, cũng không cần thiết phải làm cụ già tốt khuyên can, chỉ là trận chiến này, để cho anh nhìn thấy, không khỏi đổ mồ hôi hột, chỉ sợ Lục Duật Kiêu làm ra chuyện gì quá khích.

Lúc này, anh đúng là tiến lùi đều khó.

Anh đang khó xử, Lục Duật Kiêu bỗng nhiên nói, "Bùi Dực, cậu tránh đi một chút."

"Tôi đi lấy xe trước." Bùi Dực thức thời đi xa.

Nhìn Bùi Dực đi mất, Hứa Ngộ mở miệng, "Là rất khéo."

"Chuyện hôm qua, anh có gì để nói không." Vẻ mặt Lục Duật Kiêu không thay đổi, giọng nói bình thản mở miệng, chờ Hứa Ngộ đáp lại.

Hứa Ngộ nhếch môi, giây lát, đón ánh mắt của anh, thản nhiên nói, "Chỉ là một cáo biệt, anh không cần phải chuyện bé xé ra to, nhưng nếu anh thật sự để trong lòng, vậy tôi sẵn sàng gánh vác tất cả trách nhiệm. Tôi không bào chữa cho hành vi của mình, đã làm thì sẽ gánh chịu trách nhiệm, nếu anh muốn tôi thế nào, tôi sẽ không né tránh, chịu toàn bộ."

Mặc dù anh không trốn tránh trách nhiệm, nhưng anh cũng không hối hận chuyện tối ngày hôm qua.

Cái ôm đó, là cáo biệt cuối cùng của bọn họ, cho dù anh muốn nhiều hơn, nhưng cô có thể cho anh, chỉ sợ cũng chỉ có một cái ôm đó thôi.

Anh vừa nói như vậy, Lục Duật Kiêu tràn đầy oán giận liền giống bị miệng cống bị chặn lại, không có cách nào phát tiết.

Giọng điệu Hứa Ngộ thản nhiên, lời nói nói ra ngoài, cũng cực kỳ có lực sát thương, nhất thời làm cho anh không cách nào phá vòng vây.

Câu nói trước đó của Hứa Ngộ, chính là một cái bẫy, nếu anh truy cứu, chính là anh bụng dạ hẹp hòi, tỏ ra độ lượng, không khỏi làm anh ở trước mặt Hứa Ngộ rơi vào thế hạ phong.

Nghĩ vậy, Lục Duật Kiêu liền lạnh mặt, đùa cợt nói, "Anh cho rằng thật sự có phiền toái, anh có thể một mình gánh chịu tất cả trách nhiệm? Anh là gì của Tử Mạt, tại sao anh phải gánh chịu trách nhiệm thay cô ấy!"

Lúc này Hứa Ngộ thay đổi sắc mặt, anh và Cố Tử Mạt đã chính thức chia tay, cũng đã cáo biệt, có nghĩa là, anh chỉ có thể xem như là bạn trai cũ của cô, anh quả thật không có tư cách ra mặt thay cô.

Thấy Hứa Ngộ yên lặng không phản bác được, tâm tình Lục Duật Kiêu thật tốt, điều chỉnh cảm xúc một chút, bàn tay nắm chặt phía sau chặm rãi buông ra.

Anh nhìn Hứa Ngộ nói: "Hứa Ngộ, Anh không sai, đã cứu Tử Mạt, cũng thật lòng với cô ấy, tôi nhìn ra được." Nói tới chỗ này, anh dừng một chút, lời nói lại xoay chuyển, "Nếu như anh thật sự muốn tốt cho cô ấy, thì đừng quấy rầy đến cuộc sống của cô ấy, anh nên biết, sự xuất hiện của anh, chỉ có thể mang đến khổ sở cho cô ấy mà thôi."

Hứa Ngộ bị nắm được chỗ đau, rũ mắt xuống, nuốt khổ sở vào bụng, "Tôi biết rồi."

Lục Duật Kiêu gật gật đầu, hít một hơi, đặt tay lên vai anh, nói: "Anh đã cứu Tử Mạt, trong lòng hai vợ chồng chúng tôi đều vô cùng cảm kích, chuyện nhà họ Hứa, tôi có thể giúp đỡ, anh không cần gắng gượng chống đỡ."

Hứa Ngộ miễn cưỡng mỉm cười, "Cảm ơn."

Lục Duật Kiêu nói tạm biệt, rảo bước đi ra ngoài.

Bùi Dực chờ ở bên ngoài, thấy sắc mặt Lục Duật Kiêu ôn hòa đi rất nhiều, cơ bản đoán ra bên trong rất thuận lợi, sâu sắc thở phào nhẹ nhõm một hơi, chạy nhanh tới mở cửa xe ra, để Lục Duật Kiêu lên xe.

Bùi Dực lái xe, xe chạy nhanh về biệt thự, Lục Duật Kiêu xuống xe trước, Bùi Dực cũng nổi gót đi vào.

"Chuyện tiến hành thế nào rồi?" Lục Duật Kiêu vừa cởi áo vét âu phục, vừa hỏi.

"Dựa theo lời cậu, từ lúc nhà họ Hứa suy sụp thì bắt tay vào, vén lên gốc gác của quái vật kia, ý tưởng tất nhiên là tốt, quá trình thực hiện của chúng ta cũng rất thuận lợi, chỉ là —" Nói tới đây, Bùi Dực khó xử ngậm miệng.

Lục Duật Kiêu quay đầu, "Cậu đang lo lắng cái gì? Nói thẳng là được."

"Quái vật là đại ca phía sau màn của Thanh bang, vẫn luôn ở trong tối cầm quyền, nhưng ở ngoài sáng, cầm quyền lại là Tần Khôn, tôi sợ đến lúc cần thiết, quái vật sẽ đẩy Tần Khôn ra, muốn bỏ xe bảo vệ tướng."

"Hắn ta vẫn luôn xảo trá, mưu ma chước quỷ, chúng ta phải đề phòng."

"Nhưng chúng ta muốn tiếp xúc với Tần Khôn, lôi kéo Tần Khôn, nhất định phải dốc hết vốn liếng, phía bên cậu —"

"Lục Minh Hàn có thể cho ông ta bảo đảm gì? Nhà họ Lục có thể cho ông ta bảo đảm gì? Trực tiếp quăng cho ông ta nhìn, để cho ông ta tự suy tính, nếu như Tần Khôn là người thông minh, thì nên hợp tác với chúng ta." Lục Duật Kiêu ném áo vét lên trên ghế sa lon, giải quyết dứt khoát.

Bùi Dực lộ vẻ do dự, anh luôn kích động, nhưng gặp phải vấn đề lớn, vẫn không thể không thận trọng suy xét.

Một lát sau, Bùi Dực cẩn thận nói, "Nhà họ Lục cũng không dính với người trên, đó là tổ huấn, nếu như bị cha cậu biết, sợ rằng ông ấy sẽ không tha cho cậu."

Lục Duật Kiêu trầm mặt, "Vị trí của nhà họ Lục, tôi là tình thế bắt buộc! Tôi làm trái với tổ huấn, cũng có chút bất đắc dĩ, lại đắc tội cha, hậu quả tôi cũng chỉ có thể chịu trách nhiệm." Câu phía sau kia, mang theo tiếc nuối nặng nề.

Bùi Dực nghe ra cảm xúc của Lục Duật Kiêu, lắc lắc đầu, hỏi, "Vị trí kia, lại hấp dẫn người như vậy? Mưu đồ trước sau của quái vật, đánh cắp thành quả của Thanh bang, cậu lại không tiếc làm giao dịch với người của Thanh bang, thật đúng là —"

Lục Duật Kiêu cũng hỏi ngược lại một tiếng, đùa giỡn nhìn về phía Bùi Dực, "Vị trí kia của nhà họ Bùi, có hấp dẫn người như vậy không?"

Bùi Dực ngượng ngùng, xua xua tay, "Tôi biết tôi biết, tôi không nói nữa, uống trà uống trà." Thấy người giúp việc bưng trà lên, Bùi Dực vội vàng chuyển đề tài, lôi Lục Duật Kiêu uống trà.

Lục Duật Kiêu bưng một ly trà lên, nhếch môi cười khẽ, "Người *, nếu thật sự nói ra, liền thì chơi không vui rồi."

* Dấu (*) ở đây là của tác giả.

Bùi Dực gật đầu, "Tôi cũng đồng ý, bằng không, hai ta có thể trở thành bạn bè! Ha ha ha."

Hai người uống trà của mình, không hề nhận thấy được, núp phía sau bình phong ở đại sảnh, là Cố Tử Mạt cố gắng nín thở yên lặng.

...

*

Bùi Dực từ biệt, Lục Duật Kiêu lên lầu, đẩy cửa phòng ngủ ra, mới phát hiện Cố Tử Mạt đã về nhà.

Vào giờ phút này, Cố Tử Mạt đang nằm ở trên giường nhắm mắt nghỉ ngơi, thân thể cô, gương mặt khi ngủ điềm đạm yên tĩnh.

Người đàn ông đi tới, ngồi im bên cạnh cô, động tĩnh của anh cũng không lớn, nhưng vẫn đánh thức Cố Tử Mạt đang trong giấc mộng.

Cố Tử Mạt mơ mơ màng màng mở mắt, hỏi anh, "Bây giờ mấy giờ rồi?"

"Hai giờ chiều, sao em lại về nhà?" Người đàn ông nhìn đồng hồ một chút, báo thời gian.

"Sản phẩm cầm tú rất thành công, em không cần thiết tiếp tục ở lại công ty nữa, lúc sáng nay, em đã nộp đơn xin từ chức rồi." Cô vuốt vuốt tóc của mình, vừa nói vừa đứng dậy.

Người đàn ông vội đỡ lấy cô, giúp cô đứng dậy, để cô tựa đầu lên lồng ngực của mình, cúi đầu hôn lên trán cô, cười nói, "Như vậy cũng tốt, mấy ngày nay em ở nhà, giúp chồng dạy con."

"Giúp chồng dạy con?" Nghe lời của anh, cô không nhịn được cười một tiếng, "Chúng ta có con lúc nào vậy."

Người đàn ông cũng cười, bàn tay nhẹ nhàng che lên bụng của cô, "Có lẽ nó đã đợi ở chỗ này rồi." Gần đây kể từ khi bọn họ làm lành tới nay, cô đã không tiếp tục dùng thuốc tránh thai nữa, anh biết.

Cô đột nhiên bật cười, xoay người hôn lên khóe môi anh, nói: "Không thần kỳ như vậy chứ, em đến bây giờ cũng không có cảm giác."

"Hả? Sẽ có cảm giác ư, chính là giác quan thứ sáu của phụ nữ bọn em à?" Anh trêu chọc cô, lại nghe được tiếng chuông điện thoại di động vang lên, anh xin lỗi đứng dậy, "Tử Mạt, anh đi nhận điện thoại."

Cố Tử Mạt biết anh có chuyện quan trọng, liền gật đầu, rời khỏi lồng ngực ấm áp của anh.

Người đàn ông nhận điện thoại xong, lúc đi vào phòng, không nói gì, nhưng vẻ mặt vô cùng nghiêm chỉnh nghiêm túc.

Cố Tử Mạt nhìn thấy vẻ mặt này của anh, cũng biết có chuyện xảy ra, vội vàng lên tinh thần, hai mắt chớp cũng không chớp theo dõi mặt mày anh, "Đã xảy ra chuyện gì, rất nghiêm trọng à?"

Lục Duật Kiêu than nhẹ một tiếng, ôm cô vào lòng, "Yên Nhiên tự sát, cô ấy quá tùy hứng, lại cố thể lấy tính mạng của mình càn quấy."

"Cái gì?" Cố Tử Mạt không thể tin vào tai mình, nhanh chóng từ trên giường bò dậy, "Lâm Yên Nhiên tự sát? Vậy bây giờ thế nào rồi!" Mặc dù cô kinh ngạc, nhưng có thể hiểu.

Lâm Yên Nhiên như vậy, không phải tùy hứng, mà là đang đánh bạc, lấy tính mạng của mình để đánh bạc.

Lục Duật Kiêu nói, "Vẫn còn đang cấp cứu trong phòng phẫu thuật."

"Cậy có nghĩa là vẫn chưa rõ sống chết à?" Sau khi khiếp sợ ban đầu qua đi, trong lòng Cố Tử Mạt bình tĩnh lại, trong đầu cũng bắt đầu sắp xếp lại một loạt chuyện này.

Cô suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng thở dài nói: "Em biết, cô ấy tự sát, nhất định là nguyên nhân vì em, Lâm Yên Nhiên đang đánh cược, cô muốn cho anh quay về, lá gan cô ấy lớn thật, thế mà lại có thể..."

Trước kia, Lâm Yên Nhiên liên hiệp với bác sĩ làm giả, nói không cần tiến hành phẫu thuật cấy ghép, đó là sách lược, có sách lược bảo đảm, sau khi Cố Tử Mạt biết chân tướng, trong lòng chỉ có cảm khái, Lâm Yên Nhiên thật tâm cơ.

Mà bây giờ, Lâm Yên Nhiên thật sự lấy tính mạng để đánh cược, chỉ cần một chút sai lầm, thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng, thật đúng là — có dũng khí!

Lâm Yên Nhiên như vậy, thoát nhìn càng đáng sợ hơn.

Nhận thấy được lo lắng của Cố Tử Mạt, Lục Duật Kiêu vội vàng ôm cô chặt hơn, vuốt vuốt mái tóc dài mềm mại của cô, chăm chú nhìn ánh mắt cô, sau đó nói từng câu từng chữ vô cùng thông thả, cũng rất rõ ràng, "Tử Mạt, em yên tâm, Lâm Yên Nhiên ngoài ý muốn cũng sẽ không ảnh hưởng tới chúng ta và hôn lễ của chúng ta, anh đã nói chuyện điện thoại với cha, ông ấy đối với hôn lễ của chúng ta, biểu hiện rất lạnh nhạt, ông ấy không phản đối, chính là đồng ý trá hình rồi."

Cố Tử Mạt gật gật đầu, lại ngẩng đầu, chống lại sự kiên định trong mắt Lục Duật Kiêu, cô mấp máy môi, mở miệng nói, "Em tin anh, nhưng mà Lâm Yên Nhiên... Cô ấy thật sự vô cùng yêu anh, hôm nay cô ấy có thể âm ỉ tự sát một lần, vậy ngày mai cũng có thể, cô ấy từng nói, cô ấy có thể vì anh mà tìm chết, nhưng..."

Người đàn ông không để cô nói xong, trực tiếp ngắt lời cô, "Tử Mạt, không có nhưng nhị gì hết, anh từ trước đến nay ghét nhất là không quý trọng mạng sống, xằng bầy tự thương tổn tới chính mình. Cô ấy càng như vậy, anh ngoại trừ đau lòng, còn có thất vọng. Tử Mạt, em vẫn luôn hiểu anh, việc anh muốn làm, không ai có thể thay đổi, cũng bao gồm cả Lâm Yên Nhiên."

Cô ngược mắt, đúng lúc nhìn thấy một tia tuyệt nhiên lóe lên trong con ngươi của anh.

Cô biết, lần này Lâm Yên Nhiên, thật sự chạm đến vảy ngược của anh.

Lâm Yên Nhiên dùng tính mạng làm lợi thế, đối với Lục Duật Kiêu mà nói, không khác nào một loại uy hiếp, không ai thích bị uy hiếp, Lục Duật Kiêu cũng không ngoại lệ.

Nhưng, người đàn ông này, có thể thật sự để Lâm Yên Nhiên xuống sao?!

Em gái đã yêu thương từ nhỏ, vì yêu anh, làm ra loại chuyện cực đoan này, anh cũng sẽ có cảm giác áy náy .

Lâm Yên Nhiên không cao minh ở chỗ, là lặp lại chiêu cũ, dùng mạng sống của mình uy hiếp Lục Duật Kiêu, mà Lục Duật Kiêu chán ghét, cũng chính là Lâm Yên Nhiên ba lần bốn lượt.

Nhưng suy nghĩ một chút nữa, tình yêu của Lâm Yên Nhiên với Lục Duật Kiêu không sai, chỉ là chọn sai phương thức mà thôi, Lục Duật Kiêu ở trên mức độ sâu, cũng sẽ đối với cô em gái này, không hề chịu đựng loại tình cảm đi.

"Lâm Yên Nhiên bị kích thích, cũng khó tránh khỏi làm ra loại hành động quá khích này, anh đi thăm cô ấy một chút đi." Dù sao cũng là em gái của anh, hiện tại Lâm Yên Nhiên không rõ sống chết, Lục Duật Kiêu cũng nhất định sẽ lo lắng.

Lục Duật Kiêu lại lắc đầu, "Không cần, bây giờ cũng có rất nhiều người coi chừng con bé."

Biết anh lo lắng cái gì, Cố Tử Mạt vội vàng giải thích, "Em là thật lòng, lần này tuyệt đối không ghen, anh đi thăm cô ấy đi, bây giờ người cô ấy hy vọng nhìn thấy nhất, là anh."

Đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu cô là Lâm Yên Nhiên, vì tình yêu, chỉ sợ cũng khó tránh khỏi làm ra loại chuyện này.

Lục Duật Kiêu nhìn chăm chăm vào hai mắt Cố Tử Mạt, có hiểu rõ tất cả rõ ràng, trước kia anh cảm thấy cô cách anh vẫn hơi xa, nhưng mà giờ phút này, anh một chút cũng không cảm thấy như vậy.

Vợ của anh, bây giờ có thể cảm nhận được nội tâm biến hóa của anh, có thể nghĩ đến nội tâm anh mà suy nghĩ.

Không phải bởi vì lòng thương người cô rất cao, mà bởi vì hiểu rõ, tại sao hiểu, bởi vì yêu, cho nên mới hiểu rõ như vậy, sẽ đặt mình vào hoàn cảnh người khác như vậy.

Lục Duật Kiều cúi người, có chút cảm động, đi đến gần hôn lên khóe môi cô, xúc động nói, "Tử Mạt, gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, cuối cùng anh cảm thấy thiếu em."

Cố Tử Mạt không ngờ, người đàn ông này có thể nghĩ như vậy.

Người nhà họ Cố hại anh như vậy, anh ngược lại không hề cảm thấy cô đã liên lụy anh.

Anh mệt mỏi như vậy, gặp phải cảnh trước mặt sau lưng đều có địch, cũng không vứt bỏ cô, chưa từng buông tay cô ra một phen một hào.

Ngược lại, anh còn cảm thấy, anh thiếu cô.

Cô mím môi cười, "Giữa vợ chồng, căn bản không có nợ để tính, sao có thể nói thiếu không thiếu chứ." Cô lấy lời khuyên giải an ủi anh đã từng nói với cô..., trả lại cho anh.

Người đàn ông sau khi nghe xong, trên mặt thoáng hiện ý cười, ngón tay vuốt ve gương mặt cô, càng ngày càng thích không thể buông tay.

Cô cười cười với anh, "Anh đi thăm Lâm Yên Nhiên một chút đi, nếu anh không đi, khó đảm bảo cô ấy sẽ không làm ra chuyện kịch liệt hơn, em sợ đến lúc đó anh sẽ hối hận. Anh hãy yên tâm đi, lần này anh ở bệnh viện bao nhiêu lâu, em cũng sẽ không ghen, vẫn câu nói kia, anh cần tin tưởng em chứ, em là vợ của anh."

"Vậy được, anh đi xem một chút."

Cố Tử Mạt mỉm cười, gật đầu một cái.

Hiện nay Lục Duật Kiêu và Lục Minh Hàn đối kháng kịch liệt, cô không muốn, anh bởi vì quan hệ của cô, ở Lâm Yên Nhiên bên kia bị thua thiệt.

Dù sao, Lâm Yên Nhiên cũng coi là người nhà họ Lục, sức nặng và năng lượng của Lâm Yên Nhiên ở nhà họ Lục, không thể khinh thường.

Rất nhanh, Lục Duật Kiêu mặc xong quần áo rời đi, đi đến bệnh viện.

Bùi Dực tới trước anh, đã sớm chờ ở bên ngoài phòng cấp cứu của bệnh viện.

Nghe được tiếng bước chân, Bùi Dực vui mặt trong lòng bàn tay từ từ ngẩng đầu lên, trên mặt có chút hoảng sợ còn sót lại, sau khi ánh mắt chống lại Lục Duật Kiêu trong nháy mắt dừng lại, ngay sau đó chua chát lắc đầu, "Là lỗi của tôi, thủ hạ tôi phái ở chỗ này nhất thời sơ sót, để Cố Trinh Trinh đi vào."

Lục Duật Kiêu than nhẹ một tiếng, có Cố Trinh Trinh xuất hiện, chắc chắn không phải chuyện tốt.

Anh đi tới, vỗ vỗ vai Bùi Dực, "Bản lĩnh của Cố Trinh Trinh không nhỏ, chuyện này không trách các cậu được. Cố Trinh Trinh đã nói gì với Yên Nhiên, làm ra loại chuyện như vậy?"

Bùi Dực đứng lên, một năm một mười nói ra, "Nói đến hôn lễ của cậu, nói cậu đặt ở khách sạn nào, chuẩn bị cho Cố Tử Mạt một hôn lễ hoàn mỹ, Yên Nhiên không chịu nổi loại kích thích này, liền cắt cổ tay."

Lục Duật Kiêu khẽ nhú mày, không nói gì.

Rất nhanh, cửa phòng phẫu thuật mở ra lần nữa.

Lục Duật Kiêu sai bước nghênh đón, "Bệnh nhân thế nào rồi?"

Bác sĩ lấy găng tay và khẩu trang xuống, nói tình huống bên trong, "Thật may là phát hiện sớm, vết thương cũng không phải rất sâu, bệnh nhân đã được cấp cứu xong, chỉ là thân thể hơi suy yếu, không có gì đáng ngại."

Nghे xong, Lục Duật Kiêu và Bùi Dực lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Hai người cùng nhau đi vào phòng bệnh, Lâm Yên Nhiên đã tỉnh, trê mu bàn tay lạnh lặn cầm một cây kim truyền, trên cổ tay của bàn tay còn lại quấn một vòng băng gạc thật dày.

Bởi vì mất máu, làn da vốn trắng nõn của Lâm Yên Nhiên lúc này càng thêm không một chút hồng hào, vừa nhìn, cũng có thể thấy được là một bệnh nhân suy yếu.

Lục Duật Kiêu tiến lên, Bùi Dực lại không dám đi về phía trước nữa, anh nghĩ nghĩ, rụt đầu lui trở về.

Bùi Dực đi mất, trong phòng bệnh cũng chỉ còn lại Lục Duật Kiêu và Lâm Yên Nhiên.

Lục Duật Kiêu dời bước đi tới, hỏi Lâm Yên Nhiên, "Em có khỏe không?"

Ánh mắt Lâm Yên Nhiên, từ từ chuyển sang anh, trong mắt ngập tràn sương mù, hồi lâu không tiêu tan, cô cắn môi, nửa ngày cũng không có nói ra một chữ .

Cô càng như vậy, toàn thân cao thấp chỉ còn lại yếu ớt và bất đắc dĩ, anh càng không đi được, chỉ có thể lẳng lặng đứng bên cạnh, chờ cảm xúc của cô trở nên tốt hơn.

Vậy mà, thời gian từng giây từng phút trôi qua, Lâm Yên Nhiên chỉ ngơ ngác nhìn anh, răng môi cắn thật chặt, không nhúc nhích.[da.nlze.qu;ydo/nn](https://thuviensach.vn)

Lúc này người đàn ông mới phát hiện, cảm xúc của Lâm Yên Nhiên có chút bất thường.

Anh vội vàng cầm bàn tay không bị thương của cô, "Yên Nhiên, em đừng như vậy, nếu em đau thì nói ra, anh gọi bác sĩ cho em."

Ánh mắt của cô, không hề chớp mắt dính trên người của anh, vẫn không nói chuyện.

Người đàn ông nhìn cô như vậy, không khỏi không đành lòng, nói tiếp, "Yên Nhiên, em mất máu quá nhiều, thân thể khẳng định yếu ớt, em nghỉ ngơi một lát trước, anh vẫn luôn ở chỗ này, đợi khi nào em tỉnh ngủ."

Cô nghe lời anh, chớp chớp mắt, có nước mắt từ hốc mắt rơi xuống, biến mất trên vỏ gối.

"Yên tâm ngủ đi, anh ở đây." Người đàn ông vừa sửa sang lại góc chăn cho cô, vừa nói.

Lúc này cô mới nhắm mắt, hô hấp dần dần đều đặn.

Lục Duật Kiêu đợi cô hoàn toàn tiến vào mộng đẹp, mới xoay người rời đi, Bùi Dực vẫn còn coi chừng ở bên ngoài, nhìn Lục Duật Kiêu ra ngoài, vội vàng báo cáo tin tức mới lấy được cho anh.

Lục Duật Kiêu nghe vậy, nhíu mày, "Khó đảm bảo động tác của Lục Minh Hàn nhanh như vậy."

Bùi Dực trả lời, "Ừ, quái vật kia có thể đề phòng chúng ta mới ra tay nhanh như vậy, để Tần Khôn tốc chiến tốc thắng, nhưng mà cụ thể hẳn ta tiến hành đến một bước kia, bên này của ta không có được tin tức."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 167: Đại Kết Cục (Hạ) 3

"Tử Mạt, nghe nói công chúa giả tự sát à? Rốt xảy ra cuộc chuyện gì vậy?" Diệp Nhất Đóa biết được chuyện này từ trong miệng Bùi Dực, lúc này cô liền lo lắng cho Cố Tử Mạt, cúp điện thoại của Bùi Dực, lập tức gọi điện cho Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt vò vò tóc, trầm ngâm một chút, nói đơn giản, "Mình cũng không rõ tình huống cụ thể lắm, Lục Duật Kiêu nhận được điện thoại của bệnh viện, chỉ nói Lâm Yên Nhiên tự sát, anh ấy đã đến bệnh viện rồi, mình ở nhà chờ anh ấy."

Diệp Nhất Đóa vừa nghe xong, vội nói, "Sao cậu dám để Lục Duật Kiêu một mình ở chung với Lâm Yên Nhiên! Cậu ấy, lòng dạ quá lớn, nếu là mình, liền đi cùng theo, nhìn nhìn kết quả một chút, không chừng lại giả vờ tự sát, loại phụ nữ mảnh mai này, thích dùng loại thủ đoạn này nhất để hấp dẫn sự chú ý của đàn ông."

"Có vẻ rất nghiêm trọng, không giống như là giả."

Diệp Nhất Đóa bĩu môi, "Được rồi, xem như mình ác ý khuyến khích cô ta, mình hiểu lầm cô ta, vậy cậu định làm như thế nào? Mình lại nghe được không ít tin tức xấu, bây giờ mình thật sự lo lắng cho bản thân đấy."

"Tin tức xấu? Cậu lo lắng cho bản thân?" Cố Tử Mạt nghe câu nói đau buồn của Diệp Nhất Đóa, có chút nể không được đầu mối.

"Đúng vậy đấy, bây giờ mình thật sự lo lắng cho bản thân, lo cho lễ phục phù dâu của mình, lo cho danh tiếng làm phù dâu của mình, mình nghe Bùi Dực nói, Lâm Yên Nhiên tự sát lập tức kinh động đến Lục Hoài Nam, Lục

Hoài Nam muốn về nước nhìn một chút. Lục Hoài Nam vừa tới, cậu có lắm chuyện xấu tai tiếng vậy, chẳng phải rất dễ bị Lục Hoài Nam nghe được à." Diệp Nhất Đóa vô cùng lo lắng.

Trong lòng Cố Tử Mạt dâng lên một cơn rung mình, nặng nề nhẹ giọng nói, "Có lẽ vậy."

Lâm Yên Nhiên tự sát, một hòn đá ném trúng hai con chim, chẳng những gọi được Lục Duật Kiêu trở về, còn gọi cả Lục Hoài Nam về nước.

Những tin tức kia của cô, không ảnh hưởng tới Lục Hoài Nam ở nước Mỹ xa xôi kia, nhưng Lục Hoài Nam đến nơi này, thì không giống nhau, sớm muộn gì tin đồn cũng sẽ truyền đến tai Lục Hoài Nam.

Diệp Nhất Đóa yên lặng một hồi lâu, trong điện thoại mới truyền đến giọng nói của cô, "Mình chỉ sợ, Lục Hoài Nam thương Lâm Yên Nhiên như vậy, lại nghe nói cậu không chịu nổi như vậy, trong cơn tức giận, sẽ để Lục Duật Kiêu cưới Lâm Yên Nhiên, đến lúc đó chú rể trong hôn lễ không thay đổi, cô dâu lại đổi người. Cái cô Lâm Yên Nhiên này, ma lực thật đúng là lớn, cũng bởi vì lớn lên có gương mặt giống mỗi tình đầu của Lục Hoài Nam, liền thắng nhiều như vậy!" Cuối cùng, trong giọng Diệp Nhất Đóa, tràn đầy giận dữ.

Cố Tử Mạt nghe được, hít vào một ngụm khí lạnh, nói: "Thật sự nghiêm trọng như thế à, mình tin tưởng Lục Duật Kiêu."

Mà hiển nhiên trong lòng Diệp Nhất Đóa có bất bình, nói chuyện cũng không e dè, "Lâm Yên Nhiên chính là trâu bò, bằng một gương mặt là có thể đi khắp thiên hạ. Ngay cả người vợ thứ hai của Lục Hoài Nam, cũng chính là Mạnh Nhị đã nói, nếu Lục Hoài Nam trẻ lại hai mươi tuổi, không khéo thật sự sẽ lấy Lâm Yên Nhiên vào cửa!"

Nói được nửa câu, Diệp Nhất Đóa mới biết mình nói quá không có tiết chế, bả thân vừa rồi, quả thật năng lượng tràn đầy, liền vội vàng lật lọng nói

nói: "Tử Mạt, cậu không phải lo lắng, người chính vô địch, tình yêu đích thực sẽ không bị đánh bại, chỉ cần hai người yêu nhau, sẽ không có gì có thể đánh ngã hai người."

Cố Tử Mạt không bởi vì câu nói kế tiếp của Diệp Nhất Đóa mà thở phào nhẹ nhõm, ngược lại tâm trạng càng trở nên nặng nề.

Cúp điện thoại, cô suy nghĩ một chút, đơn giản thu dọn một chút đồ, liền ra khỏi cửa.

...

Trong căn phòng hẻo lánh, Cố Tử Mạt trở mắt nhìn, một người đàn ông cao gầy mặc áo bó sát, đi qua bên cạnh cô.

Người đàn ông này, hình như trời sinh bí mật mang theo hơi thở âm trầm rét lạnh, chỉ cần là chỗ hăn đi qua, thì không chỗ nào là không làm cho người ta rụt người lại.

Cố Tử Mạt ban đầu định tới tìm Tần Khôn, chỉ là không nghĩ, dưới sự hướng dẫn của cả đám người ở Thanh bang, cô từ đầu đến cuối không hề nhìn thấy nửa bóng dáng của Tần Khôn.

Mà cái ghế vốn nên thuộc về Tần Khôn kia, bị người đàn ông mặc quần áo bó sát màu đen này chiếm lấy.

Con người của cô co rụt lại, mở miệng, "Tôi muốn gặp Tần Khôn, anh là ai?"

Người đàn ông mặc quần áo bó sát cao gầy kia cũng không nói chuyện, chỉ cúi đầu, dùng bàn tay đeo gang tay da màu đen vuốt ve cái ghế hết lần này đến lần khác, giống như vật báu vậy.

Cố Tử Mạt không thấy rõ mặt của hắn, lại nhớ một thân hình như vậy, lần trước Tần Khôn xuất hiện ở trong nhà Đại Xuyên, lúc đàm người này đi, người đàn ông cao thủ mặc quần áo bó sát này, cũng ở trong đó.

Chẳng lẽ là — mưu quyền soán vị?!

Cô vừa có đầu mối, liền nghe được người đàn ông này mở miệng, "Người cô muốn tìm, đã chết!"

Cô nghe tin bất ngờ, sợ tới mức lùi về phía sau một bước, con mắt nheo chặt, hỏi, "Là anh làm? Vì vị trí này!"

Người đàn ông hừ lạnh, chợt ngừng đầu, "Vị trí này, vốn chính là của tôi."

"Anh —" Cô nghĩ đến cái gì, đang muốn mở miệng, nhưng bởi vì thấy rõ gương mặt của người đàn ông này, bỗng dừng hoảng sợ kêu lên một tiếng, "A —"

Người đàn ông hung ác nham hiểm trước mắt này, quá gầy, làm nổi bật nhon lồi không giống với người thường, khuôn mặt càng lộ vẻ vô cùng dữ tợn, đáng sợ hơn là, trên mặt của hắn, rõ ràng có dấu vết bị bỏng.

Cơ hồ là cùng lúc đó, cô cũng đã 100% xác nhận, người đàn ông này, chính là quái vật trong miệng Bùi Dực — Lục Minh Hàn.

"Anh lại có thể diệt trừ Tần Khôn." Cô khẩn trương che miệng.

"Đúng vậy, ngoài dự liệu của cô đúng không, để cho cô thất vọng rồi." Lục Minh Hàn hung ác nham hiểm mở miệng, hắn vừa nói, vừa cời găng tay da trên tay mình.

Trong tầm mắt của cô xuất hiện bàn tay bị bỏng của hắn, cô sợ hãi vội vàng quay mặt đi.

Người đàn ông lại đứng lên, tiến tới gần trước mặt cô, bàn tay thô ráp vuốt ve gương mặt của cô, "Cô đây là vì Lục Duật Kiêu mà đến, thật đúng là cảm động quá, chỉ tiếc, Tần Khôn đã bị tôi trước một bước hoàn toàn diệt trừ, bất kể cô làm gì, cũng không thể thuyết phục được Tần Khôn đứng ở bên các cô, bởi vì — người chết không có cách nào đứng thành hàng!"

Cảm giác thô ráp, từ bên má cô truyền tới, toàn thân của cô cũng run rẩy, còn nguyên nhân vì chữ “Chết” trong miệng của hắn, trái tim của cô đột nhiên buộc chặt lại, thần kinh toàn thân đều run rẩy .

Cô hoảng hốt quay mặt đi, lùi về phía sau một bước, cố gắng làm bản thân trấn tĩnh nói, "Tôi không biết anh đang nói cái gì! Tôi chỉ tới tìm Tần Khôn, muốn nói cho ông ta, tôi đã thực hiện ước định ban đầu, không thiếu gì ông ta nữa."

"À —" Người đàn ông lạnh lẽo chê cười, "Tính tình còn rất cứng đầu, không thừa nhận đúng không? Làm chuyện tốt bất lưu danh, thật tốt, chỉ là, Lục Duật Kiêu có biết cô tốt như vậy không? Anh ta bị lừa còn chẳng hay biết gì ấy, đừng sợ đừng sợ, tôi đã thông báo cho anh ta."

"Khốn kiếp! Anh —" Cô thật sự sợ.

Cô căn bản không nghĩ tới, mình tự chủ trương, một người một ngựa đến tìm Tần Khôn, lại có thể làm Lục Duật Kiêu chọc tới phiền phức lớn như vậy!

Cô chỉ muốn giúp anh, khi cô nghe được anh và Bùi Dực bàn bạc về Tần Khôn, cô đã sớm có ý nghĩ đến tìm Tần Khôn.

Cô và Tần Khôn từng có mấy lần giao chiến, tự nhiên hiểu người như Tần Khôn, cô mà nói với Tần Khôn, ít nhất năm chắc 40%, nhưng cô thật sự không nghĩ tới, Lục Minh Hàn lại ngoan tuyệt “Giết”, liền dễ dàng xóa sạch 40% này.

"Đừng nóng vội, tôi cho anh ta đi vào." Nói xong, người đàn ông cười âm hiểm, hai tay của anh vỗ vỗ, cửa chính liền mở ra.

Có ánh sáng chiếu rọi vào, ánh sáng bất chợt, đâm vào ánh mắt của cô phát đau, cô hí hóp mắt, chờ tỉnh lại, chỉ thấy Lục Duật Kiêu rảo bước đi tới.

"Trở về với anh." Anh đi đến trước mặt cô, nắm cánh tay của cô.

"Anh trai, đã lâu không gặp rồi, em mời anh đến, sao anh chào hỏi với em chứ?" Lục Minh Hàn ở bên, âm dương quái khí mở miệng.

Cầm Lục Duật Kiêu kéo căng, lạnh nhạt nói, "Cậu giết mọi người không báo trước, tôi cần gì phải chào hỏi cậu."

Lục Minh Hàn không nói gì tiếp, mà chậm rãi mang găng tay lên lần nữa, hắn vừa đeo găng tay của mình, vừa đi vòng quanh Cố Tử Mạt và Lục Duật Kiêu, đợi đến khi đi tới bên kia Cố Tử Mạt, mới dừng lại.

Đôi môi dữ tợn ghé sát vào tai Cố Tử Mạt, giọng nói mang ý cười, "Năm đó cô có nghị lực lớn như thế nào, có thể chống cự được thuốc nhiệt tình từ trên giường anh ta leo xuống! Ha ha, mạng cô tốt, số anh ta cũng tốt, nếu năm đó cô không leo xuống, hai người đã không thành vợ chồng được rồi. Tôi muốn hủy diệt chút tốt đẹp cuối cùng của Lục Minh Tuyên như vậy, sao cô cũng không cho tôi cơ hội! Ngoan ngoan!"

Cố Tử Mạt bởi vì lời nói của hắn, cả người lại run rẩy, cô cắn răng, trả lời, "Tôi không có kinh nghiệm gì truyền cho anh, tôi chỉ nhớ, lúc đó ý chí của tôi rất kiên định, kiên định đến mức ngay cả thuốc cũng không có cách nào khống chế tôi."

Hai hàm răng trên dưới đều đang đánh nhau, bởi vì sợ hãi, cũng bởi vì phản hận.

Người đàn ông âm trầm này, quá mức đáng sợ, so với Lục Duật Kiêu, hoàn toàn thuộc về hai thái cực.

Lục Duật Kiêu ở bên cạnh, lạnh nhạt nói, "Lục Minh Hàn, cậu có bản lĩnh, thì nhắm vào tôi, đừng cả ngày đùa bỡn mấy âm mưu nhỏ này, ức hiếp một phụ nữ."

Lục Minh Hàn cũng không cam chịu yếu thế, "À, không phải tôi bắt nạt phụ nữ, mà là đang bắt nạt phụ nữ của anh. Không phải anh đã sớm biết sao, mục đích tôi đối phó với anh, chính là để hủy diệt anh, hoàn toàn hủy diệt, ha ha, sự hủy diệt của anh bắt đầu tốt đẹp, anh và Cố Tử Mạt nhớ đến công viên Duyên Hải đó, vậy tôi đây giúp anh hủy diệt cô ta, anh muốn thừa kế nhà họ Lục, vậy tôi đây tiếp tục đấu với anh. Anh hết cách rồi, anh đối với tôi một chút biện pháp cũng không có, đây là mẹ con các người thiếu nợ tôi!"

"Cậu thật sự không có thuốc nào cứu được!"

"Anh nói đúng rồi, đúng là không có thuốc có thể trị cho tôi, anh nhìn vết bỏng trên mặt tôi đi, vết sẹo rất nặng rất nặng, đã không có cách nào chữa khỏi rồi."

Cố Tử Mạt ở một bên nghe hai anh em bọn họ đối thoại, lông mày trên người dựng đứng, cô đột nhiên túm lấy cánh tay Lục Duật Kiêu, nhẹ giọng nói, "Chúng ta đi, chúng ta đi."

Nơi này âm u lạnh lẽo khác thường, làm cho cô từng giây từng phút đều không thể ở lại.

Cô sợ, sợ Lục Duật Kiêu rơi vào thế bất lợi, sợ cô liên lụy anh.

Lục Minh Hàn sao có thể để cho bọn họ đi, cười âm hiểm nói: "A, muốn đi cũng được, trước khi đi, chúng ta phải có hiệp định. Anh trai, sau khi anh

ra ngoài, cũng không thể thu thập chứng cứ cho cha đấy! Nếu không, tôi không thể bảo đảm danh dự của vợ anh và người thân được an toàn."

"..." Sắc mặt Lục Duật Kiêu lạnh lẽo, hết sức ảm đạm.

Lục Minh Hàn thấy anh như vậy, càng liều lĩnh đặc ý, hăng tiếp tục nói, "Chỗ này của tôi có băng ghi âm giao dịch của vợ anh với Thanh bang, anh nói xem, một khi những đoạn ghi âm này bị tiết lộ ra ngoài, ai sẽ bị tổn thương nghiêm trọng nhất?"

"Đồ điên!" Cố Tử Mạt nghe, quả thật không thể nhẫn nhịn, "Anh thật sự là đồ điên, Lục Minh Hàn, anh vẫn còn là người chứ, anh hèn hạ vô sỉ, anh đồ làm bậy!"

Lục Minh Hàn bị cô mắng, lại càng cười vui vẻ hơn, "Quân tử đánh không lại tiểu nhân độc ác, tôi không biết xấu hổ, tôi hèn hạ vô sỉ, tôi làm việc không hề có nguyên tắc, tôi không có nhược điểm, cho nên tôi nhất định phải thắng."

Lục Duật Kiêu kéo tay Cố Tử Mạt, "Tôi đồng ý." Việc đã đến nước này, anh đã không còn lựa chọn nào khác.

Cô lại không chịu đi, khó khăn lắc đầu với anh, "Đừng đồng ý, em làm, một mình em gánh chịu..."

"Không được!" Nhận được, là một câu cự tuyệt của anh.

...

*

Bầu trời trong xanh như được gột sạch, ánh mặt trời sáng lạn đang chiếu xuống từ giữa khe hở của tán lá thông dày đặc, tạo thành từng chùm ánh

sáng nhỏ, chiếu lên đám sương mỏng bồng bềnh trong không chung soáng choang.

Cố Tử Mạt lại không nghĩ tới, ở trong thời tiết tốt như vậy, cả người cô cũng có thể toát mồ hôi lạnh.

Lục Duật Kiêu nắm tay trái của cô, trên mặt cũng không có vẻ nặng nề như trong tưởng tượng của cô, ngược lại còn an ủi cô nói, "Đừng sợ, chuyện vừa nãy đã qua rồi, em xem, thời tiết bên ngoài rất tốt."

Cô lắc đầu, "Vốn anh có một cơ hội rất tốt, đáng tiếc vì em, anh chỉ có thể..."

Anh ngắt lời cô, "Đây là lựa chọn của anh, em chỉ cần nghe theo là được rồi, không nên nghĩ bậy bạ, ngược lại en... Sao em lại tới tìm Tần Khôn, có phải em nghe được cuộc nói chuyện của anh với Bùi Dực không!" Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt ngập nước của cô, không hề chớp mắt, chỉ sợ bỏ qua dao động trong ánh mắt cô, bị cô lừa mà cho qua.

Cô thấy anh vẫn nhìn cô, cô không có cách nào nói láo dưới mí mắt của anh, liền cúi đầu thật thấp, coi như ngầm thừa nhận.

Lục Duật Kiêu thấy cô ngầm thừa nhận, lại không đành lòng trách móc nặng nề cô, đôi tay không nhịn được nâng mặt của cô lên, tinh tế hôn cánh môi của cô, nói: "Tử Mạt, cảm ơn em, anh rất cảm động." Vợ của anh, vì để tránh cho anh tiếp xúc với Hắc bang, một mình dính vào nguy hiểm, làm cho anh ngoại trừ cảm ơn, thì không biết nên nói gì cho phải.

Cô lại áy náy không chịu nổi, vì sự lỗ mãng của cô, làm hại anh đánh mất một lần thời cơ, biến khéo thành vụng*, làm liên lụy tới anh.

*Biến khéo thành vụng: Tương tự câu chữa lợn lành thành lợn què

Cô thăm thiết ôm cổ anh, hôn trả lại anh, ghé vào tai anh khẽ nói, "Em yêu anh."

Quá mức bất ngờ, anh cơ hồ là không kịp làm ra phòng ngự, đầu tiên là anh sợ run lên, ngay sau đó bên môi gợn lên một nụ cười thật sâu, hôn lên khóe miệng cô, trả lời, "Anh cũng yêu em."

Ngọt ngào như vậy, người yêu không biết mệt mỏi.

Một trận ngọt ngào qua đi, anh nhìn đồng hồ trên cổ tay, khó xử cau mày, "Tử Mạt, có lẽ Yên Nhiên đã tỉnh, anh cần phải chạy về."

Cô hiểu ý của anh, "Vậy anh đi đi, tự em về nhà, ở nhà chờ anh, hơn nữa em cam đoan với anh, em sẽ không làm loạn nữa."

"Được, chờ anh." Anh ấn xuống trán cô một cái hôn, lúc này mới rời đi.

Lúc đến bệnh viện, Bùi Dực đang hút thuốc lá trong hành lang, thấy anh xuất hiện, vội vàng tiến lên, báo cáo với anh, "Sau khi Lâm Yên Nhiên tỉnh lại không nhìn thấy anh, cũng hề hề ầm ĩ chút nào, giống như trước khi nói chuyện với anh, vẫn luôn lẳng lặng ngẩn người, anh vào xem một chút đi."

"Ừ, tôi vào trước." Anh chạy tới phòng bệnh của Lâm Yên Nhiên, nửa đường lại quay lại, hỏi cậu, "Ngày mai mấy giờ cha tôi tới."

"Sao anh lại quan tâm tới chuyện này, anh muốn mang Cố Tử Mạt qua? Anh Kiêu, chuyện này anh nghĩ cũng đừng nghĩ, ngày mai Mạnh Nhị cũng tới, anh hẳn tâm nhin Cố Tử Mạt đồng thời chịu tàn phá của hai người này?" Nói xong, Bùi Dực còn khoa trương làm một động tác 'Mạnh tay bẻ hoa'.

Lục Duật Kiêu nhú mày, trong con mắt đen như mực có dấu vết xẹt qua, không nói gì tiếp, lại xoay người đi.

Lâm Yên Nhiên như Bùi Dực nó, vẫn luôn ngẩn người, trong mắt vô hồn, cả người không một chút sức sống.

Anh thấy cô như vậy, có đau lòng nói không ra, chỉ là đến hiện giờ, anh không có cách nào hứa hẹn gì với cô cả.

Chỉ có thể an ủi cô nói, "Ngày mai cha và dì Mạnh sẽ đến thăm em, em gặp được bọn họ, có lẽ tâm trạng sẽ khá hơn chút."

Lâm Yên Nhiên nhắm mắt, lắc đầu với anh một cái.

Anh đã không còn lời nào để nói, chỉ có thể yên lặng ngồi ở bên giường, nhìn cô.

Một lát sau, Lâm Yên Nhiên mới chậm rãi mở mắt, sờ bàn tay anh đặt trên giường, hỏi, "Anh đừng đi, hôm nay ở đây với em, đừng gặt em nữa, được không?"

Anh không tiếng động gật đầu một cái, đồng ý yêu cầu của cô.

Lần ngồi xuống này, chính là suốt cả một đêm.

Sáng sớm hôm sau, anh cùng cô dùng bữa sáng xong, liền ra sân bay đón máy bay.

Lúc anh vừa tới sân bay, máy bay của Lục Hoài Nam và Mạnh Nhị cũng đã hạ cánh, Lục Duật Kiêu đứng ở lối ra đón ông, lập tức thấy được người cha mặc dù đã qua tuổi trung niên nhưng vẫn anh khí bừng bừng, bởi vì hàng năm được bảo dưỡng, thậm chí không có một sợi tóc trắng, đi trong đám người cũng có vẻ vô cùng xuất sắc.

Mà bên cạnh Lục Hoài Nam, là một người phụ nữ mặt mũi thanh lệ — Mạnh Nhị.

Lục Duật Kiêu thấy Mạnh Nhị, trong lòng cảm thấy buồn phiền, nhưng vẫn kiên dè gì đó, đi lên phía trước, "Cha, trên đường có khỏe không?"

Anh ngẩng nhìn bốn phía, cũng không thấy khác người xuất hiện, xem ra là Lục Hoài Nam kiên trì khiêm tốn lên đường, cũng không ngồi máy bay chuyên dụng.

Lục Hoài Nam thấy Lục Duật Kiêu, cũng không hề biểu hiện cha con vui mừng gặp lại, mà là hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Mạnh Nhị liếc gương mặt của Lục Hoài Nam và Lục Duật Kiêu một cái, vội vàng mỉm cười, mềm mại nói: "Đều khỏe, rất thuận lợi. Minh Tuyên, thật sự là làm phiền con rồi, trong lúc bận rộn còn bớt chút thời gian tới đón chúng ta."

Lục Duật Kiêu cũng khách sáo nhếch môi, vừa muốn nói không sao, lại bị lời nói lạnh lùng của Lục Hoài Nam chặn lại, "Hừ! Nó mà bận? Nó bận cái gì, bận đến mức Yên Nhiên cũng không chăm sóc tốt!"

Lời này vừa nói ra, nét mặt Lục Duật Kiêu lập tức trở nên hết sức khó coi, Lục Hoài Nam cũng ngang ngược, tính tình hai cha con lại không hợp nhau.

Vừa gặp mặt, là như nước với lửa.

Mạnh Nhị nhìn vẻ mặt Lục Duật Kiêu, trong lòng đã có tính toán.

Một nhóm ba người ra khỏi sân bay, xe Lục Duật Kiêu dừng ở bên đường.

Lục Hoài Nam nhất định không chịu về biệt thự trước, vội vã muốn đi thăm Lâm Yên Nhiên, Lục Duật Kiêu không cãi lời, lái xe về phía bệnh viện.

Xe chạy trên đường, Lục Duật Kiêu cũng lái vững vàng, chỉ là dọc đường, từ đầu đến cuối không nói thêm một câu với Lục Hoài Nam nữa, mà Mạnh Nhị cũng không nói thêm câu gì.

Sau khi xe dừng hẳn, Lục Duật Kiêu mang theo hai vị đi tới phòng bệnh của Lâm Yên Nhiên.

Đẩy cửa ra, Lục Hoài Nam lại không nhìn thấy bóng dáng của Lâm Yên Nhiên, liếc mắt nhìn giường bệnh trống rỗng liền hỏi, “Yên Nhiên của ta đi đâu rồi? Các anh để con bé chạy đi đâu rồi!”

Bùi Dực nghe được dị động bên này, vội vàng chạy tới, lại nghe thấy câu hỏi của Lục Hoài Nam, vội vàng trả lời, "Có thể đang ở trong phòng vệ sinh."

Mạnh Nhị nghe xong gật đầu, sau đó đi tới phòng vệ sinh riêng trong phòng bệnh, nhẹ nhàng gõ gõ, "Yên Nhiên, bác trai bác gái tới thăm con, con đã khỏe chưa?"

Nhưng bốn người chờ ở bên ngoài một lúc lâu, cũng không nghe được động tĩnh bên trong truyền đến.

Người đầu tiên nhận thấy được tình hình không tốt là Lục Duật Kiêu, sắc mặt hơi biến đổi, đi lên trước đẩy Mạnh Nhị vẫn còn đang cảm thấy kì quái ra, trực tiếp đẩy cửa phòng vệ sinh ra!

Bên trong trống rỗng, căn bản không có người!

Lục Duật Kiêu theo bản năng quay đầu lại, kéo rèm cửa sổ ra, chạy thẳng tới ban công.

Mọi người cũng chạy theo Lục Duật Kiêu, đợi đến khi nhìn thấy tình cảnh trên ban công, nhất thời đều hít vào một ngụm khí lạnh!

Lâm Yên Nhiên chân trần, giẫm dọc theo phía trên ban công, cô đưa lưng về phía mọi người trong phòng, ngửa đầu nhìn trời xanh, bóng dáng hiu quạnh, ngập tràn tuyệt vọng và bi thương.

Tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

Lục Duật Kiêu là người nhìn thấy đầu tiên, cũng phản ứng đầu tiên .

Anh không dám tùy tiện tiến lên, chỉ có thể dừng bước, nói với Lâm Yên Nhiên: "Yên Nhiên, cha và Dì Mạnh đều tới thăm em, em quay lại được không, đừng làm bọn họ lo lắng cho em."

Lâm Yên Nhiên khóc nước mắt, nhất định không chịu quay đầu lại, cô thương xót nói, "Anh đã không cần em nữa, em thất bại như vậy, em không thể trở về được nữa."

"Cái gì!" Lục Hoài Nam nóng nảy, vội vàng tiến lên, lấy ra khí thế trưởng bối, nói: "Ai nói nó không cần con, Yên Nhiên, con đừng nói bậy, cũng đừng nghe người khác nói bậy, Minh Tuyên sao có thể không cần con!"

Lâm Yên Nhiên lắc đầu, giọng nói đau thương, "Bác trai, con biết bác thương con, thậm chí không tiếc nói dối để gạt con, nhưng trong lòng con so với ai khác đều rõ ràng hơn, anh ấy kết hôn với người khác, con và anh ấy không thể nữa rồi."

"Sẽ không!" Lục Hoài Nam vội vàng nói, "Nó cái thằng nghịch tử này, nó cho rằng nó là cái gì, bác đến đây, bác nói cái gì sẽ là cái đó! Nó phải kết hôn với con, lần này bác và bác gái con tới đây, chính là đặc biệt tham gia hôn lễ của con và nó đấy!"

Lục Duật Kiêu sững sờ, ngắt lời, "Cha! Chuyện đó không thể nào!"

"Làm sao lại không thể, có Lục Hoài Nam ta ở đây, ta nói cái gì chính là cái đó!" Ánh mắt sắc bén của Lục Hoài Nam chuyển sang Bùi Dực, "Bùi Dực, bây giờ cậu phát thiệp mời thay ta, để cho thân bằng hảo hữu của Lục Hoài Nam ta cùng tới tham gia hôn lễ của Yên Nhiên và Minh Tuyên!"

Không đợi Lục Duật Kiêu ngăn cản, Lục Hoài Nam liền thận trọng lên trước mấy bước, giang hai cánh tay, "Yên Nhiên, trở lại đi, hôn lễ của con và Minh Tuyên, cứ giao hết cho bác trai."

Nghe thấy lời nói của Lục Hoài Nam, Lâm Yên Nhiên đã sớm khóc không thành tiếng, thân thể căng lên căng lên, bỗng dừng ngất xỉu, cả người thẳng tắp ngã về phía sau.

Lục Duật Kiêu nhanh tay nhanh mắt, bước một bước dài đi qua, đón được Lâm Yên Nhiên đã bất tỉnh nhân sự, quay đầu lại khẽ hô với Bùi Dực giật mình đứng nguyên tại chỗ: "Nhanh đi gọi bác sĩ!"

Lúc này Bùi Dực mới lấy lại tinh thần, quay đầu chạy ra ngoài.

Thật may là, Lâm Yên Nhiên chỉ vì thể lực cạn kiệt mà dẫn tới ngất xỉu, chuẩn bị truyền dinh dưỡng là có thể chuyển biến tốt.

Sợ bóng sợ gió một hồi, nhưng mọi người ở, đều là bạn nhìn tôi, tôi nhìn bạn, lúng túng.

Bên trong phòng bệnh chỉ có âm thanh Mạnh Nhị cúi đầu khóc nức nở, "Yên Nhiên thật là một đứa bé ngoan, con bé đối với Minh Tuyên, đó là tình cảm thật lòng mà, bằng không, cũng sẽ không lựa chọn phương thức cực đoan như vậy."

Lục Hoài Nam không chịu nổi loại không khí này, trước hết đứng lên, không nhìn bất kỳ kẻ nào, mà là trực tiếp lên tiếng, "Minh Tuyên, đi ra ngoài với ta một chút."

Lục Duật Kiêu bị điểm tên, đứng lên, đi theo sau lưng Lục Hoài Nam, đi tới trong góc hành lang của bệnh viện .

Nét mặt Lục Hoài Nam vô cùng nặng nề, "Tình huống như vậy, đến tột cùng mà mày muốn để con bé duy trì bao lâu mới bằng lòng bỏ qua! Rốt cuộc mà có trái tim hay không!"

Đối mặt chất vấn của cha, nét mặt Lục Duật Kiêu lại vẫn không kiêu ngạo không tự ti, "Cha không nên hỏi con, vấn đề này con không trả lời được."

Lâm Yên Nhiên là người nắm giữ tính mạng của mình, làm cô xem thường tính mạng, cũng không phải anh.

Lâm Yên Nhiên ba lần bốn lượt lấy cái chết để uy hiếp, làm cho anh cảm thấy mệt mỏi như vậy, còn có phản cảm.

Có lẽ là có Lục Hoài Nam chống đỡ, Lâm Yên Nhiên mới dám chạy lên ban công, buộc bọn họ ra hạ sách này.

Nghe được câu trả lời của Lục Duật Kiêu, hiển nhiên Lục Hoài Nam không hài lòng, "Mày đang nói cái gì! Chẳng lẽ Yên Nhiên không phải tự sát vì mày à, sao mày lại máu lạnh như vậy, Yên Nhiên là trách nhiệm của mày, sao mày có thể dễ dàng đẩy đi không còn một mống như vậy!"

"Cha, cô ấy không phải trách nhiệm của con." Lục Duật Kiêu nhìn thẳng vào mắt của Lục Hoài Nam, lúc này, vẻ cố chấp trên mặt hai cha con lại giống nhau như đúc, "Chỉ có vợ của con, mới là trách nhiệm của con! Con chỉ phụ trách với vợ của mình, sẽ không quản lý chuyện của Lâm Yên Nhiên! Lâm Yên Nhiên không phải tự sát vì con, mà là tự mình luẩn quẩn trong lòng, vì tình mà tự sát!"

Mặc dù câu giải thích phía sau kia, có chút gượng ép, nhưng mà cũng không gây trở ngại anh và Lục Hoài Nam đối kháng.

Nghe được anh ngôn từ chính nghĩa nhắc đến một người phụ nữ khác như vậy, Lục Hoài Nam cũng ngớ ra một lúc, nhưng sau khi hết ngẩn người, trong lòng ông càng giận giữ không kiềm được hơn.

"Vợ của mày? Mày còn không biết xấu hổ nói đến người phụ nữ này với tao, người phụ nữ đó có cái gì tốt, một đứa con nuôi không rõ lai lịch, con nuôi sau khi lớn lên lại có thể đối nghịch với cha nuôi, có thể tốt hơn chỗ nào!"

Mặc dù Lục Duật Kiều giật mình vì Lục Hoài Nam lấy được những tin tức này, nhưng anh đã sớm chuẩn bị bị Lục Hoài Nam biết được tất cả, cho nên, đối với lần này, anh cũng không có một chút sợ hãi hay lùi bước.

Anh bỗng chốc bật cười, "Con cũng không biết cô ấy tốt chỗ nào, nhưng mà con lại biết, không một ai có thể thay thế được cô ấy, bao gồm cả Lâm Yên Nhiên. Con vốn muốn tối đa cũng có được một lời chúc phúc của ngài, nhưng mà bây giờ, con biết mình sai rồi, vào lúc nguy hiểm, ngài chưa bao giờ đứng bên cạnh con, cho nên, con không cần sự ủng hộ của ngài nữa. dfienddn lieqiudoon Cố Tử Mạt, đã là người vợ trên pháp luật của con, con tuyệt sẽ không tuân theo ý ngài đi cưới người khác, chuyện này tương đương với phạm tội — tội trùng hôn!"

"Mày có ý gì! Mày đừng cho là mày và người phụ nữ kia có giấy chứng nhận, tao liền không thể làm gì tội bay! Mày đừng tưởng rằng mày có năm triệu là có thể làm được việc, mày và Minh Hàn cạnh tranh ở dưới mí mắt của tao, đừng nghĩ để tao thiên vị mày!" Lục Hoài Nam tức giận thở gấp, đến mức không lựa lời nói.

"Cái này con biết rõ, đương nhiên ngài có biện pháp của ngài, con cũng có câu trả lời, sự lựa chọn của con, chính là Cố Tử Mạt."

Lục Hoài Nam sử dụng sức lực, một chút cũng không dùng được.

Ông tức giận đến mức toàn thân phát run, run run rẩy rẩy giơ ngón tay lên chỉ vào Lục Duật Kiêu, "Mày... Cái thằng con bất hiếu này! Nếu như tối hôm nay mày bước ra khỏi nơi này một bước, như vậy mày lập tức sẽ không còn là người của nhà họ Lục! Từ nay về sau, mày không xứng có được vinh dự và đặc quyền của người nhà họ Lục!"

Nghe lời nói nặng của Lục Hoài Nam, Lục Duật Kiêu cũng chỉ khẽ mím môi mỏng, ánh mắt làm cho người ta suy nghĩ không ra, nhưng thấy anh từ đầu đến cuối không có động tác, trong lòng Lục Hoài Nam âm thầm thở nhẹ một hơi, cũng bắt đầu hả hê.

Mà lời kế tiếp của Lục Duật Kiêu, hoàn toàn đưa ông vào đáy cốc.

Lục Duật Kiêu cúi người với ông, khom lưng một cái, nói: "Cám ơn ngài từng để cho con mang đi năm triệu từ nhà họ Lục, bây giờ con cảm thấy, chỉ cần có năm triệu này, hơn nữa còn có một Cố Tử Mạt, đời người cũng đã viên mãn rồi."

Lục Hoài Nam nhìn động tác của anh, không biết nên phản kích con trai của ông thế nào.

Con của ông, thật sự là rất có tính cách, trước kia sau khi mẹ nó mất, có thể không chút do dự rời khỏi nhà họ Lục, mà sau này, vẫn chưa hết, nó lại dám hoàn toàn vứt bỏ thân phận của người nhà Lục!

Những điều này đều không phải theo dự liệu của ông, chuyện này thật sự làm cho ông rất hồng hốc mắt!

Lục Duật Kiêu ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt không thể tưởng tượng nổi của Lục Hoài Nam, khóe miệng anh gợn lên một nụ cười, nói: "Không cần kinh ngạc như vậy, những thứ này, đều là mẹ dạy cho con đấy, bà ấy không muốn để cho cuộc sống của con có tiếc nuối, dặn dò con nhất định phải tìm được hạnh phúc của mình. Cho nên con nghĩ, có lẽ, vãng sang và

vinh dự của nhà họ Lục, đối với con cũng không phải quan trọng như vậy." Nói xong, anh nhún vai một cái, phóng khoáng đi ra ngoài.

Bùi Dực rất nhanh đuổi theo, liên tiếp tổ cáo đặt câu hỏi với anh, "Đại thiếu gia của tôi, anh biết anh làm cái gì chứ! Anh biết mình vứt bỏ cái gì không! Quái vật kia là kẻ điên ăn thịt người, anh là kẻ điên làm người khác bật cười!"

Lục Duật Kiêu lại như vứt bỏ được gánh nặng, anh vừa ấn thang máy, vừa cong khöhe môi, trả lời lại, "Tôi biết mình đang làm cái gì, cũng biết mình vứt bỏ cái gì, nhưng tôi biết, mình chiếm được cái gì."

"Anh chiếm được cái gì? Một đứa con riêng?" Bùi Dực đi theo sau, cười khinh thường.

Bây giờ hàm răng cậu đều hận đến ngứa ngáy, cậu muốn đi theo Lục Duật Kiêu về nhà, sau đó đi dạy dỗ cô con riêng kia một trận!

"Tôi chiếm được — tự do, và nhẹ nhõm trước nay chưa từng có." Lục Duật Kiêu quay đầu lại, tự tin thản nhiên nhìn Bùi Dực.

Bùi Dực muốn đập đầu vào vách tường thang máy, anh xốc xếch che đầu, đi qua đi lại mấy vòng trong thang máy, lại nói, "Anh sẽ không thật sự buông tha chứ, hay là đang lấy lùi làm tiến, thủ thuật che mắt? Tung hỏa mù?"

Người đàn ông nhíu mày, ánh mắt ý vị sâu xa, nhưng cũng không lộ ra một chữ .

Quả thật Bùi Dực không thể nhẫn nhịn, quần lấy anh truy hỏi đến cùng, "Tôi là bạn tốt của cậu, bạn tốt nhất, có phải cậu đang gạt tôi cái gì không, hay là cậu thật sự buông tha, aizzz, tôi noi này..."

Thang máy đã đi xuống tầng một, cửa thang máy mở rộng ra, Lục Duật Kiều xoắn bước đi ra ngoài.

Bùi Dực vội vàng đuổi theo, "Cậu nói một chút đi, nếu không thì gợi ý cho tôi cũng được."

Người đàn ông im lặng, lấy chìa khóa trong túi ra, đi tới xe của mình, mới nói ra một câu, "Tôi muốn về nhà, cậu đừng có mà đi theo tôi."

Bùi Dực hộc máu, tức giận đến dậm chân.

Lục Duật Kiều lái xe trở lại biệt thự, Cố Tử Mạt đang ngủ trưa.

Hiện tại cô không có công việc, ăn xong bữa trưa, liền có thể ngủ một giấc thật ngon.

Lục Duật Kiều đi tới trước cửa sổ, đứng rất lâu, cho đến khi hai chân hơi ê ẩm, mới nhìn đôi mắt ngái ngủ của cô hiện ra một ý cười hình cung nhàn nhạt.

Trút xuống gánh nặng người của nhà họ Lục, ngả bài với cha, cảm giác này so với trong tưởng tượng của anh nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Cái trọng trách kia đặt trên vai mình thật sự rất lâu, lâu đến mức đã quên mất phải làm một người bình thường như thế nào.

Nhưng sau này, cô sẽ dạy anh đúng không?

Cô đã dạy anh yêu như thế nào, vậy thì cũng sẽ dễ dàng dạy anh sinh hoạt ra sao.

Ngày hôm qua còn nói với cô vấn đề ‘Giúp chồng dạy con’, nghĩ đến câu này, trong lòng anh liền không nhịn được cảm thấy ngọt ngào.

Nghĩ đến đây, Lục Duật Kiều thật sự vô cùng vui vẻ.

Vén chăn lên, cũng không để ý mình đang mặc áo sơ mi quần tây, ôm lấy cô từ phía sau.

Cố Tử Mạt bị động tĩnh của anh quấy rầy, nhưng cũng không mở mắt ra, mà là như thói quen thường ngày cọ xát trước ngực anh, nhỏ giọng hỏi, "Đã giải quyết xong rồi à?"

"Hoàn toàn giải quyết." Từ bỏ hết những gì có được, vậy có tính là phương thức giải quyết trực tiếp nhất không?!

"Ừm." Cô hừ một tiếng nho nhỏ.

"Ngủ đi, anh cũng cần nghỉ ngơi." Anh cười, lẳng lặng nhắm hai mắt lại.

Cảm giác ôm cô tốt như vậy, giống như ôm cả thế giới, lồng ngực tràn đầy cảm giác hạnh phúc và thỏa mãn.

"Ừ, cũng tốt." Biết anh ở trong bệnh viện chăm bệnh nhân không dễ dàng, cô cũng nhắm hai mắt lại theo.

Tự nhiên, Cố Tử Mạt tỉnh lại trong ngực Lục Duật Kiêu.

Lúc nhìn thấy anh trong nháy mắt có hơi hoảng hốt, ngay sau đó mới bắt đầu thích ứng.

Lục Duật Kiêu ngay động tác đầu tiên của cô đã tỉnh lại, mở hai mắt ra, liền thấy cô chớp chớp đôi mắt đen ngái ngủ nhập nhèm nhìn chăm chăm vào anh, dường như mang theo tràn đầy ngờ vực.

Anh nhẹ nhàng nhếch môi, bàn tay nâng chiếc cằm xinh xắn của cô lên, hôn lên cánh môi của cô.

Cô hôn trả lại anh, tiếp đó muốn đứng dậy, thế nhưng anh lại kéo cô lại, "Ngủ với anh thêm một lát."

Cô thắc mắc, "Ngủ rất lâu rồi, anh không vội à?" Mọi khi vào giờ này, anh đều ở bên ngoài cùng Bùi Dực bận rộn, bây giờ anh vẫn còn ở trên giường, thật sự hơi kỳ quái.

Anh nắm bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng thổi gió vào lòng bàn tay, nói: "Gần đây cũng không bận gì cả, anh ở cùng với em, xem như là bồi thường mấy ngày nay."

Cố Tử Mạt như có điều suy nghĩ chăm chú nhìn anh một lát, nghe được anh nói gần đây không bận, cô cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi.

Lục Duật Kiêu không để cho cô suy xét, nhanh chóng lật người đè Cố Tử Mạt xuống dưới thân thể của mình, hai tay nắm chặt kìm cổ tay nhỏ bé của cô lên trên đỉnh đầu.

Cô mở to hai mắt, dường như muốn hỏi anh định làm gì, chẳng qua là ánh mắt như vậy lại chỉ càng thêm kích thích adrenalin của đàn ông.

Khoảng khắc khi anh hôn xuống, Cố Tử Mạt mới ý thức được rõ cuộc anh muốn làm gì, nhưng mà vừa muốn kêu lên cũng không giải quyết được vấn đề gì, rất nhanh đã bị anh giống như bóc bánh chưng lột áo ngủ xuống, mà quần áo trên người anh cũng lập tức bị ném xuống dưới giường.

...

Vừa hưởng tham hoan, khi tỉnh lại, trời đã gần tối.

Chỉ là, lần này cũng không phải tự nhiên tỉnh lại, mà là bị đánh thức, phía sau vườn hoa, có người đang kêu gào âm ỉ, thật sự dễ chọc người không vừa lòng.

Cô đang cảm thấy kỳ quái, trong vườn hoa nhà mình sao lại truyền ra tiếng quát tháo.

Thì nghe được Lục Duật Kiều ở bên cạnh nói, "Là Bùi Dực."

Cô đỡ trán, "Vì sao anh ta lại tới, còn ở đó gào thét, azzzz, em thật sự không biết nên nói gì cho đúng."

Ngón tay thon dài của anh, nhẹ nhàng xoa lên bờ vai trần trụi của cô, "Có lẽ anh ta không muốn quấy rầy chuyện tốt của anh và em, mới gào to như vậy."

"Ừm..." Cô một hồi ngượng ngùng, không nhìn được cúi đầu đầy anh, "Anh đừng nói bừa, nhất định là anh ta tới tìm anh, mau đi đi, đừng chậm trễ chính sự."

Thế nhưng anh lại gác cằm lên đầu vai, mập mờ thổi hơi vào trong lỗ tai của cô, than thở nói: "Chúng ta đây cũng là chính sự, anh cũng không muốn làm chậm trễ bên này, Tử Mạt, em dạy anh, anh nên làm như thế nào."

"Chuyện này... Đây mà là chính sự gì." Cô thật sự không chịu nổi da mặt dày của anh, dùng góc chăn che phủ đôi trên trần lộ ra bên ngoài của mình, sau đó nghiêng đầu nhìn anh, cảm thấy kỳ lạ cau mày hỏi, "Chẳng lẽ anh có tranh chấp với Bùi Dực, mới cố ý trốn tránh anh ta."

"Chuyện này sao lại không coi là chính sự, nỗ lực tạo người là quan trọng nhất." Anh tiếp tục trêu chọc, trong xương cũng lộ ra không đứng đắn.

Nhưng mà, như vậy càng làm cô cảm thấy suy đoán của mình là chính xác, Lục Duật Kiều đây là đang trốn tránh Bùi Dực.

Cô thở dài, nói: "Nếu như anh thật sự không muốn gặp Bùi Dực, vậy thì để em ra mặt, đuổi anh ta đi."

"Em cũng đừng." Người đàn ông vội vàng ngăn cô lại, đè cả người cô xuống giường, "Ngoan ngoãn nằm ở đây, chờ anh trở lại." Nói xong, liền

trực tiếp cầm quần áo, mặc lại chỉnh tề.

Anh nào dám để Bùi Dực và Cố Tử Mạt giao chiến, đến lúc đó nhất định là sóng gió động trời.

Anh lạnh nhện mặc xong, xuống lầu đi tới vườn hoa phía sau nhà.

Bùi Dực nhàm chán giẫm lên đất sỏi, nghe thấy tiếng Lục Duật Kiêu đi tới, vội vàng ngẩng đầu đi qua, nói: "Tôi thật đúng là chịu thua cậu, gọi lâu như vậy, cậu mới hiện thân. Aizzz, Lục đại thiếu gia biến thân trở thành tầm thường dân chúng, vậy mà điệu bộ còn lớn hơn cả trước kia, thật đúng là không có thiên lý."

"Đây không phải là điệu bộ, mà là tùy tính, bây giờ tôi là người tự do, làm việc quan trọng nhất, đều là hài lòng như ý." Người đàn ông nhếch môi, tao nhã cười giải thích.

Bùi Dực vừa nghe xong, nhất thời mặt liền căng cứng, "Cậu thật sự muốn như vậy, muốn trả qua cuộc sống nhàn vân đã hạc, Lục Minh Hàn không phá hủy cậu, chính cậu mới tự phá hủy chính mình, tôi coi như là suy nghĩ nát óc, cũng không nghĩ ra cái kết cục này." dfienddn lieqiudoon Sau khi ở bệnh viện tạm biệt với Lục Duật Kiêu, chính anh đi trở về mò mẫm năm lấy mò mẫm suy đoán, càng đoán càng thấy thấp thòm, liền trực tiếp tới đây, vì nhất định làm Lục Duật Kiêu tỏ thái độ, thật sự không nghĩ tới, dường như Lục Duật Kiêu thật sự định — rảnh rồi đứng lên!

"Vậy cứ tiếp tục nghĩ đi." Người đàn ông xoay người, muốn rời đi.

Bùi Dực vất vả lắm mới gọi được anh ra, sao có thể để cho anh đi, ba bước thành hai bước đuổi theo, nói thẳng, "Cậu đừng cho là cậu rảnh rồi thì coi như là được giải thoát, nếu cậu thật sự rảnh rồi, về sau nhất định cậu sẽ hối hận! Cậu cho rằng Lục Minh Hàn cũng chỉ đơn thuần muốn cạnh tranh với cậu, muốn đoạt quyền? Cậu quên là ông ấy và Mạnh Nhị hận cậu bao

nhiều, hận mẹ cậu bao nhiêu, chuyện năm đó, cậu chưa quên, tôi cũng chưa quên."

Lục Duật Kiêu nghe xong, không tự chủ mà dừng bước.

Bùi Dực thấy anh dao động, lập tức nói: "Năm đó mẹ của cậu và nhà họ Văn giận Mạnh Nhị thượng vị, tìm được Mạnh Nhị, một bữa tiệc châm chọc chế giễu liền đập vỡ mộng đẹp tình yêu của Mạnh Nhị, Mạnh Nhị không chịu nổi áp lực, khi đi ra ngoài nghỉ phép, liền vứt bỏ Lục Minh Hàn còn nhỏ vào trong làng du lịch, chạy một mình. Mạnh Nhị trở về nước, cùng tình cũ quên hết ân oán trước kia, trả lại cho tình cũ một đứa con gái, nhưng mà bà ta sợ cha cậu tìm tới cửa, cả ngày đều sợ hãi sống, chưa từng có một ngày an tâm thoải mái, chỉ hơn một năm, chỗ ở của Lục Minh Hàn bị hỏa hoạn, Lục Minh Hàn bị bỏng nặng, Mạnh Nhị nhận được tin tức, lập tức trở về nhà họ Lục, bà ta còn giải thích một năm mất tích của mình, thành bị tai nạn xe mất trí nhớ, vì sao bà ta trở lại, bà ta cảm thấy, trận hỏa hoạn kia, có liên quan đến mẹ cậu, có liên quan đến cậu, bà ta chỉ muốn báo thù!"

Lục Duật Kiêu lẳng lẳng nghe, ở giữa cũng không nói chen vào, cho đến khi Bùi Dực nói xong, anh mới thở ra một hơi, nói: "Nhưng tôi và cậu đều biết, sau đó Mạnh Nhị lại sinh một đứa con gái, chính là Diệp Nhất Đóa, tình cũ của Mạnh Nhị, chính là Diệp Căn Hành."

Nghe lời này, ngay cả Bùi Dực cũng không nhịn được hít vào một hơi.

Một trận gió thổi qua, trong bụi hoa phía sau vang lên một tiếng hỗn loạn, cũng làm rối loạn trái tim của anh.

"Tôi biết." Yên lặng một lát, Bùi Dực mới nói.

Lục Duật Kiêu lùi về phía sau một bước, giẫm lên một viên sỏi bên cạnh, ý vị sâu xa nói, "Nếu tôi và cậu đều đã biết sự thật này, ai cũng không đành lòng tổn thương Diệp Nhất Đóa, vậy chúng ta nên làm cái gì? Dực, trước

khi tôi buông tha cho thân phận người nhà họ Lục, cũng từng bởi vì Diệp Nhất Đóa mà dao động quyết tâm, cậu đã không có quyết định, vậy tôi liền thay ra quyết định thay cậu!"

"Không! Không được!" Bùi Dực trái phải chần chừ, cuối cùng mở miệng, hướng về phía Lục Duật Kiêu nói: "Hai mẹ con này lòng lang dạ thú, bọn họ muốn, tuyệt đối không chỉ đơn thuần giống như trước kia chúng ta nghĩ. Mạnh Nhị vốn vì tiền tài mới tới bên cạnh cha cậu, về sau, người phụ nữ này liền biến chất rồi, bà ta trở nên có lòng tham, bà ta không cam lòng chỉ làm vật thay thế của Lâm Nhược Thủy, bà ta bắt đầu muốn có được tình yêu, nhưng cố tình, trong lòng cha cậu cũng chỉ có một Lâm Nhược Thủy, hơn nữa, Mạnh Nhị vẫn luôn muốn sống bên cạnh cha cậu, bà ta lại thời khắc sợ mình bị bại lộ, ở trong cuộc sống ăn bữa nay lo bữa mai thế này, bà ta khó tránh khỏi vì yêu mà sinh hận, muốn diệt trừ cha cậu! Cậu phải biết, hiện tại khoa học kỹ thuật tiên tiến như vậy, muốn im hơi lặng tiếng giết chết một người, thật sự quá dễ dàng!"

Lục Duật Kiêu cau mày, đưa mắt nhìn về phía chân trời, yên lặng, cũng không tỏ thái độ.

Bùi Dực tiến lên một bước, dùng sức nắm cánh tay Lục Duật Kiêu, giúp anh ra quyết định, "Tôi cũng có thể hạ quyết tâm ra quyết định, cậu cũng có thể!"

...

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 168: Đại Kết Cục (Hạ) 4

Tà dương, ánh chiều ta.

Mặt trời chiều ngả về tây, đoạn trường nhân tại thiên nhai.

Cố Tử Mạt nhìn tình huống trong vườn hoa, nghĩ thầm, điều này cũng đúng hợp với tình hình.

Lục Duật Kiêu đã trở lại, cô vội vàng thu ánh mắt, quay lưng về phía ngoài cửa sổ, chào đón anh.

Lục Duật Kiêu bóp lên tay trái cô, ánh sáng trên chiếc nhẫn trên ngón áp út óng ánh rực rỡ, anh nhìn, trong lòng vui vẻ dạt dào.

Ánh mắt của cô, cũng nhìn vào ngón áp út của mình, ghen ngào, cô nói, "Anh đối với Bùi Dực, là chiến thuật tâm lý à? Anh biết nội tâm anh ta đang giãy giụa, sợ anh ta làm hỏng chuyện của anh, liền tuyên bố muốn rút lui."

Bàn vuốt ve ngón áp út của cô tạm dừng, tiếp đó bật cười, nói: "Em đều nghe được, Tử Mạt, em thật sự vô cùng thông minh, anh đều không thể gạt được em, chỉ là, anh tuyên bố rút lui, quả thật có tính toán của anh, chủ yếu anh muốn được thoải mái một lúc." dfienddn lieqiudoon Anh không phủ nhận, đó là anh làm, cho nên, anh cũng đường đường chính chính thừa nhận.

"Thoải mái một lúc? Là muốn tung hỏa mù thôi." Cô lắc lắc đầu, rút tay khỏi bàn tay của anh, bước chân đi đến bàn nhỏ bên cạnh, lấy mấy tờ bản

sao ra, đưa cho anh, "Anh rảnh rồi, nhưng có người không rảnh rồi, đây là Cố Trinh Trinh vừa mới fax cho em đấy, anh xem một chút đi."

Người đàn ông nhận lấy đi, nhìn, vẻ mặt chưa thay đổi, nhưng bàn tay nắm trang giấy, lại càng dùng sức, rất nhanh, trên trang giấy đã xuất hiện một nếp nhăn rõ ràng.

Cô nhìn động tác của anh, một năm một mười lại nói tiếp, "Công ty anh để Cố phu nhân đầu tư, đã thành vật trong túi của Lục Minh Hàn, Lục Minh Hàn rút củi dưới đáy nồi, đi tìm Cố phu nhân, lấy xí nghiệp Cố thị để trao đổi lợi thế với Cố phu nhân, làm cuộc giao dịch này, Cố phu nhân trải qua thời gian dài suy nghĩ, bà ta đồng ý rồi."

Cô thở dài, chán nản dựa người vào bức tường bên, nói: "Thất bại mẫu chốt lớn nhất trong cạnh tranh của anh và Lục Minh Hàn — là em, không phải Bùi Dực."

Người đàn ông không nói gì, cho tới bây giờ, nếu anh nói dối nữa, cũng không cao minh.

Giọng Cố Tử Mạt nặng nề, lấy tay chống vách tường, miễn cưỡng để cho mình đứng vững, sau đó vững vàng đi tới phía trước cửa sổ, nói: "Em tận mắt nhìn thấy, sau trao đổi của anh và Bùi Dực, phù dâu của em len lén chuồn đi rồi."

Sau khi biết được chân tướng thì Diệp Nhất Đóa sẽ làm như thế nào, cô không biết, cô chỉ biết, bây giờ Diệp Nhất Đóa, nhất định là đặc biệt đau lòng.

Diệp Nhất Đóa hồn nhiên ngây thơ, nhiệt tình giúp người, đã từng một lần bị Diệp Căn Hành bội tình bạc nghĩa, mà Diệp Căn Hành khắp nơi suy tính vì người mình yêu, gánh hết tất cả trách nhiệm và tội lỗi, cho đến hôm nay, Diệp Nhất Đóa mới phát hiện, mình đã hiểu lầm Diệp Căn Hành sâu bao nhiêu.

Còn có Mạnh Nhị, Dì Mạnh đã từng đối tốt với cô ấy đó, thì ra là mẹ ruột của cô, mà cô ấy lại đồng thời biết, mẹ của cô là một mỹ nhân rắn rết.

Đối thành bất cứ kẻ nào, cũng rất khó vượt qua đạo khảm này, chứ đừng nói Diệp Nhất Đóa vẫn sống trong nhung lụa.

Cô quay đầu lại, nhìn về phía Lục Duật Kiêu, cầm tay anh, "Tất cả đều sẽ khá hơn, đúng không?"

Vốn cũng không muốn uế oải nói ra những lời này, chỉ là nếu không nói, cô không có cách nào thẳng thắn thành khẩn với anh.

Đã nói, cô sẽ gánh vác hậu quả, cô không thể luôn kéo chân của anh lại, cùng anh khích lệ lẫn nhau, đây là tốt nhất.

Người đàn ông lại cầm lấy bàn tay mềm mại của cô, dựa cả người vào, dịu dàng nói, "Sẽ khá hơn, Tử Mạt, những chuyện thối nát này, anh sẽ xử lý, em không cần cho mình gánh nặng tâm lý quá lớn."

Anh ném bản sao trong tay đi, áp sát lên người cô, nói nhỏ bên tai cô, "Tình huống không thể lạc quan, nhưng không phải không lạc quan như trong tưởng tượng của em, không nên suy nghĩ nhiều, cho anh mấy ngày, anh nhất định sẽ xử lý tốt những chuyện này."

Chỉ sợ cô sẽ nghĩ lung tung, anh không khỏi lại nói thêm mấy câu.

Cô dĩ nhiên biết anh đang an ủi cô, vì không để cho anh lo lắng, cô lúng túng gật đầu, "Được, em chờ anh."

...

Cố Tử Mạt không nghĩ tới, một lần đợi này, chính là đợi hai ngày, hơn nữa, cô đợi được, là một tin tức nặng ký.

Trong tin tức, chỗ ở của Ninh Uyển bị phóng viên bao vây tấn công, đám phóng viên võ trang đầy đủ, nhiều tiếng chất vấn Ninh Uyển, vụ án giết người có phải có liên quan đến Ninh Uyển hay không.

Ninh Uyển đối mặt với sự oan tạc của đám phóng viên, sai người đại diện ra mặt, hết sức phủ nhận với truyền thông nói, "Không thể nào! Các người làm truyền thông, tin tức khẳng định linh hoạt hơn tôi, tôi không phải người phụ nữ Lục Duật Kiêu yêu nhất, bây giờ bạn trai của tôi là công tử nhà họ Bùi. Hi vọng mọi người không nên quấy rầy cuộc sống bình yên của chúng tôi, cảm ơn mọi người."

Cố Tử Mạt nhìn đến đây, lại nghĩ đến Diệp Nhất Đóa, không biết đang ở chỗ nào, Diệp Nhất Đóa mất tích thế thế nhìn thấy tin tức này hay không, còn có thể vì tin tức này mà nổi trận lôi đình.

Mọi người xôn xao, lại bắt đầu truy hỏi hành tung của Ninh Uyển, nửa tháng gần đây, Ninh Uyển cũng không lộ diện trước mặt công chúng, có phải thật sự đi làm phẫu thuật thay thận không, vì thế làm hại đến mạng người.

Mà hiện tại Ninh Uyển đóng cửa không ra, có phải vì dưỡng bệnh không, mà không dám lộ diện.

Ninh Uyển tiếp tục phái người đại diện ra mặt phủ nhận, kiên trì ‘Người phụ nữ Lục Duật Kiêu yêu nhất’ không phải là mình, mà là người khác.

Nhưng phóng viên cũng không tin tưởng, bởi vì từ đầu đến cuối, Ninh Uyển cũng không lộ diện, bên trong dĩ nhiên là đáng ngờ chồng chất.

Nhìn đến đây, Cố Tử Mạt hoảng hốt, vội vội vàng vàng lục lọi tin tức có liên quan mới xảy ra.

Mới biết, có một người bị hại, bị ép buộc lấy đi một quả thận, sau đó chữa trị không có hiệu quả, đã tạo thành tử vong, mà theo như lời khai của

người nhà người chết, quả thận bị lấy đi này, được dùng cho người phụ nữ của một nhân vật tai to mặt lớn thần bí yêu nhất.

Nếu hỏi danh tiếng của nhân vật tai to mặt lớn thần bí gần đây vang dội nhất là ai? Mũi nhọn chỉ hướng rất rõ ràng, chính là — Lục Duật Kiêu!

Hiện tại phóng viên truyền thông, đang sắp xếp tra xét từng người phụ nữ xuất hiện cùng Lục Duật Kiêu, đang cố gắng muốn bắt được ‘Đầu sỏ gây nên’ này!

Nhìn đến đây, Cố Tử Mạt không khỏi hít sâu một hơi, vì một quả thận, đã gây ra mạng người.

Cô tin tưởng nhân phẩm của Lục Duật Kiêu, anh chắc chắn sẽ không vì Lâm Yên Nhiên mà làm ra loại chuyện như vậy, mà có thể làm ra loại chuyện như vậy, chỉ sợ cũng chỉ có — Lục Minh Hàn!

Lục Minh Hàn làm ra một âm mưu lớn, nhốt tất cả mọi người vào trong.

Nếu như Lục Duật Kiêu công khai thừa nhận nói, người phụ nữ mình yêu nhất là cô, như vậy cô sẽ trở thành chỗ cho mọi người chỉ trích, gánh oan ức trên lưng thay Lâm Yên Nhiên, thậm chí gánh vác trách nhiệm luật pháp.

Nếu như Lục Duật Kiêu công khai công bố, người phụ nữ kia là Lâm Yên Nhiên, như vậy thì tương đương với biến thành thừa nhận, Lâm Yên Nhiên người anh yêu nhất.

Cũng có một khả năng, đó chính là Lục Duật Kiêu khẳng định nói, là người thân của người chết nói xằng nói bậy, thay thận đúng là Lâm Yên Nhiên, nhưng lại không có quan hệ gì với chính mình.

Nhưng kết quả đã sớm có thể đoán trước, người thân của người chết kia đều là người của Lục Minh Hàn, bọn họ sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn

họ, nhất định sẽ gặt gao nói lời vu khống.

Sau khi cô xem hết những bài báo này, tâm lực đã quá mệt mỏi.

Mệt mỏi khép tất cả bài báo lại, sau lưng truyền đến tiếng bước chân, cô quay đầu lại, vừa hay nhìn thấy anh.

Cố Tử Mạt lập tức ngu ngốc đứng im tại chỗ.

Cũng không nhúc nhích.

Cả người kéo căng quá đổi.

Lục Duật Kiều nhận thấy sự khác thường của cô, gọi một tiếng, "Tử Mạt."

Cố Tử Mạt chậm rãi đứng dậy, đi tới bên cạnh anh, ôm anh, giọng nói run rẩy, "Anh bên kia, như thế nào?"

Anh bình thản mở miệng, "Lâm Yên Nhiên đã không biết tung tích, cha anh đã về nước Mỹ, vô cùng có khả năng là ông ấy ngầm cho phép tất cả chuyện này."

Cố Tử Mạt nghe giọng nói của anh, bình thản như vậy, lại tĩnh mịch như vậy.

Cô biết, lúc này, bọn họ không có lựa chọn, nước mắt từ trong hốc mắt rơi xuống.

Cánh môi cô run run, cô rất muốn nhìn bộ dáng bây giờ của anh một chút, nhưng cô lại không dám, cô biết, là mình gián tiếp làm anh tổn thương, cũng đẩy anh lên đầu sóng ngọn gió, còn đeo trên lưng nhiều tiếng xấu như vậy.

Những người đó cũng biết, cô là xương sườn mềm của anh, bọn họ muốn, lóc ra một khối xương của anh, cho nên liền nhắm mũi nhọn vào cô.

Mà anh, là chịu tội liên đới.

Lục Duật Kiêu nghe được tiếng khóc của cô, đau lòng thành một mảnh, chỉ có thể an ủi cô nói, "Tử Mạt, em đừng như vậy, Tử Mạt, bọn anh đang suy nghĩ biện pháp."

Cô nghe nói như thế, lập tức khóc thành tiếng, "Anh lừa em, Lục Duật Kiêu, anh lừa em!" Cô khóc la hét anh là tên lừa đảo, la hét la hét, cô nắm cánh tay Lục Duật Kiêu, không ngừng đánh anh, "Lục Duật Kiêu, lần nào anh cũng nói có biện pháp, nhưng lần nào, anh cũng bị em liên lụy, Bùi Dực nói không sai, em là con riêng của anh (拖油瓶)! Em thật sự hận bản thân mình, nếu như anh cưới Lâm Yên Nhiên, có phải sẽ không giống hay không, nếu như ban đầu anh không giúp em, có phải cũng sẽ không như vậy hay không."

Đáy lòng của cô bỗng nhiên sinh ra một cơn tức giận, "Anh tại sao thế! Anh ngốc quá vậy! Em hỏi anh, bây giờ anh còn có thể có biện pháp gì, những thứ kia tệ hại hơn là đồng ý với điều kiện của Lục Minh Hàn sao!"

Cô thật sự đánh mất tất cả ngôn ngữ, trong óc lộn xộn, cô chỉ có thể xả tức giận lên người anh, lời nói không mạch lạc hỏi anh, "Anh có đã tâm như vậy, nhưng tại sao anh lại tư tình nhi nữ như vậy, anh có biết là anh rất ngốc không, tại sao vẫn luôn lo lắng do dự vì em, anh có biết không, nếu anh không băn khoăn lo lắng vì em, anh cũng sẽ không như vậy!"

Cô hỏi, lực độ níu lấy cánh tay anh, liền lớn lên.

Người đàn ông này, vì cô, rời xa khỏi nhà họ Lục, đi tới tòa thành thị này.

Người đàn ông này, lại vì cô, các loại nhẫn nhịn với Lục Minh Hàn, cuối cùng liên tục bại lui.

Người đàn ông này, lần này lại vì cô, làm ra chuyện gì? Cô không có cách nào tưởng tượng được!

Cố Tử Mạt cảm thấy mình giận anh, càng giận chính mình hơn, cô cũng mắng không ra nữa, cô chỉ không ngừng rơi lệ, thật lâu, cô mới nhỏ giọng nói, "Lục Duật Kiêu, em biết mình có lỗi với anh."

Lục Duật Kiêu nghe được câu này, trong nháy mắt không khỏi suýt nữa rớt nước mắt theo Cố Tử Mạt.

Anh nói, "Tử Mạt, em là vợ của anh, em không có lỗi gì với anh, tất cả đều là anh tự nguyện, là anh tự chuốc lấy phiền phức, không liên quan gì đến em."

Nghe lời này của anh, Cố Tử Mạt càng nước mắt rơi như mưa hơn, cô lau lệ, nói, "Anh đã sớm biết giấy đăng ký kết hôn là giả, lúc đó Kiêu Tử Hoài mật báo cho cha anh, giấy đăng ký kết hôn của chúng ta cũng bị động tay động chân, anh còn kiên trì như vậy, anh cũng..."

Nói đến đây, cô đã nghẹn lại không nói gì nữa.

Anh không nói gì.

Anh không biết cô biết được những chân tướng này từ đâu, nhưng mà sự thật đã bày ra trước mắt rồi, cô biết.

Trong phòng rất yên tĩnh.

Chỉ có tiếng nước nở của cô.

Qua hồi lâu, anh mới nhẹ nhàng giơ tay lên, bỏ ra rất nhiều sức lực, vươn tới gương mặt của cô, anh nhẹ nhàng cọ xát mặt cô, sau đó nhẹ giọng mà

hỏi, "Hối hận không? Em cũng không phải vợ trên pháp luật của anh, còn bị anh lừa ngủ cùng lâu như vậy, có phải cảm thấy mình rất thiệt thòi hay không."

Hai mắt cô đầm lệ, liều mạng lắc đầu với anh.

Tay của anh dán mặt cô, cười cười, giọng nói vô cùng cưng chiều, "Nói đi nói lại, thật ra thì đều là anh buôn bán lời, ngủ cùng với một người đẹp như vậy, rất tốt rất tốt. Em biết không, nằm ngủ cùng với em, anh nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh, em không phải anh, cũng sẽ không biết loại cảm giác đó."

Cô giơ tay lên, nắm lấy bàn tay anh đặt trên mặt mình, "Em biết, em biết rõ loại cảm giác đó, cùng với anh, em cảm thấy nơi nào cũng là mặt ngọt, thật đấy, anh tin em." Nói xong, hốc mắt Cố Tử Mạt lập tức lại chua xót.

Ánh mắt Lục Duật Kiều nhìn thẳng vào cô, ánh mắt của anh rất thâm tình, anh nói, "Tử Mạt, thật ra thì cho tới bây giờ, anh cũng không biết cố chấp của mình là đúng hay sai, Hứa Ngộ đối với em có tình, nếu không có anh, có lẽ hai người có thể ở cùng nhau. Hiện tại anh không bảo vệ tốt cho em, để em chịu nhiều tổn thương như vậy, về sau sợ rằng khi anh nhìn thấy Hứa Ngộ, cũng chỉ có thể đi vòng rồi."

Nước mắt của Cố Tử Mạt rơi xuống, cô cắn môi, lắc lắc đầu, "Không phải vậy, coi như không có anh, em và Hứa Ngộ cũng không thể nào."

Anh nghe lời của cô..., chậm rãi ngoắc ngoắc môi, nhẹ nhàng giật giật ngón tay, cẩn thận vuốt ve khuôn mặt cô, trù mến như trân bảo vậy.

Cô vẫn đang khóc, đã sớm khóc không thành tiếng, nhìn gương mặt của anh, cô không khỏi khẽ động, tay thon nâng lên, cô thâm tình phủ lên mặt anh, "Nếu như anh mệt mỏi, thì bỏ em xuống đi."

Cô trở thành chỗ cho mọi người chỉ trích, bởi vì cô, anh bây giờ bốn bề thọ địch.

Cô sao có thể nhẫn tâm nhìn anh mệt mỏi như vậy, cô tình nguyện rời đi, cũng không muốn thấy anh vì mình mà kiệt sức.

Người đàn ông nghe được câu nói của cô..., thân thể rõ ràng ngấn ra, bàn tay lớn của anh, chậm rãi từ trên gương mặt cô buông xuống, ở đó bỗng chốc, liền mất đi sức lực.

Anh nhìn cô, hô hấp dần dần trở nên nặng nề mà kéo dài, một lát sau, anh chậm rãi buông mí mắt xuống, hơi vài phần bất đắc dĩ nói, "Đừng nói những lời nói càn này, sao anh có thể bỏ em xuống."

Anh đã sớm yêu cô tận xương, anh sao có thể, tự làm tổn thương xương cốt của mình!

Từ ngày yêu cô trở đi, anh cũng đã sẵn lòng phục vụ quên mình để yêu cô, bây giờ anh, sao có thể vì ham muốn cá nhân của mình mà vứt bỏ cô!

Cố Tử Mạt cũng thu tay, nước mắt của cô chảy thẳng xuống dưới, nhưng có một ý niệm nói cho cô biết, cô không thể khóc.

Tay của cô để ở trong miệng, hung hăng cắn, hết sức kiềm chế bản thân, không để cho mình khóc thành tiếng, sau khi cô nghe được anh đáp lại, nỗ lực hơn nửa buổi, mới hít hít mũi, mở miệng nói, "Chúng ta đã không cử hành hôn lễ, cũng không phải là vợ chồng trên luật pháp, anh đối với em, không có bất kỳ trách nhiệm gì. Chuyện bây giờ tiến triển đến mức này, anh mệt mỏi em cũng mệt mỏi, nếu đã mệt mỏi, anh tiếp tục trở về làm thiếu gia nhà họ Lục của anh, em vẫn làm Cố Tử Mạt như trước, không tốt sao?"

"Đây là lời thật lòng của em?" Lục Duật Kiều trầm thấp hỏi, cũng không đợi cô trả lời, tiếp tục mở miệng nói, "Tử Mạt, chúng ta thật vất vả mới ở

chung một chỗ, đừng nói mấy lời không may này, chỉ cần có thể cùng với em, anh đều không hề cảm thấy mệt mỏi."

Cô nắm lấy áo Lục Duật Kiêu, khóc như một đứa bé, cô khóc thật thảm, nước mắt của cô tùy ý chảy, bỗng dừng, cô đột nhiên vươn tay đẩy anh ra.

Tách ra một khoảng cách, cô nhìn anh, dùng âm khóc nói, "Anh vẫn không nghe hiểu à, anh mệt mỏi em cũng mệt mỏi, vậy anh không cảm thấy mệt mỏi, cũng chỉ có em cảm thấy được mệt mỏi, có phải không!"

Ánh mắt người đàn ông kinh ngạc, cổ họng nghẹn lại, trong lúc nhất thời, cũng không nói lời nào.

Chờ anh phục hồi tinh thần lại, anh cười, anh vươn tay với cô, nói: "Tử Mạt, đừng gạt anh, trở lại bên cạnh anh, có vấn đề, chúng ta cùng nhau đối mặt, em không thể bỏ lại một mình anh được."

Cô nhìn anh, lắc đầu lại lắc đầu.

Một hàng lệ rơi xuống, cô không thể tiếp tục đối mặt với anh, khổ sở che mặt, lại lên đẩy anh một cái, điên cuồng chạy đi.

Người đàn ông ở phía sau đuổi theo cô, cô nghe tiếng bước chân của anh, vẫn trầm ổn có lực như vậy, cô lại không muốn anh đuổi theo cô.

Cô dừng bước, nói: " Anh đừng đi theo em... Em muốn một mình yên tĩnh một chút, ta muốn một mình."

"Tử Mạt, em —"

"Đừng đi theo em, đừng đi theo em... Em không muốn anh đi theo em." Cô lẩm bẩm, trong đầu buồn bực đi về phía trước, một bước đuổi một bước, một bước lại nhanh hơn một bước, một giây cũng không dám quay đầu lại.

Cho đến khi cô không nghe thấy tiếng bước chân của anh ở phía sau, cô mới dám đi chậm lại.

Cô thất hồn lạc phách tiếp tục đi về phía trước, đi qua một vị phụ nhân*, cô không nhìn, tiếp tục đi về phía trước, lại nghe thấy phía sau ‘Loảng xoảng’ một tiếng.

*Phụ nhân: Người phụ nữ đã có chồng.

Cô lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy vị phụ nhân vừa rồi đã thẳng tắp ngã xuống mặt đất.

Cô lắp bắp kinh hãi, vội vàng chạy tới, ngồi xổm xuống, kiểm tra tình huống của vị phụ nhân kia, sắc mặt phụ nhân không tốt, da thịt trên mặt cũng nóng bỏng, xem ra là sốt cao dẫn tới ngất xỉu.

Cô vội vàng đỡ người dậy, bấm nhân trung của phụ nhân, lúc này phụ nhân mới tỉnh, chậm rãi mở mắt nhìn về phía cô.

Hai mắt nhìn nhau, Cố Tử Mạt theo bản năng liền luống cuống, mặc dù đã cách nhiều năm, nhưng cô vẫn có thể nhận ra được, phụ nhân này, chính là mẹ Hứa Ngộ — Hứa phu nhân.

Chỉ sợ Hứa phu nhân nhìn ra cái gì, cô vội vã đưa tay, sờ lên trán Hứa phu nhân một cái, thấp giọng hỏi, "Bác gái, bác có khỏe không?"

Hứa phu nhân không trả lời, có thể bởi vì sốt cao và mệt mỏi, mệt mỏi nhắm hai mắt lại, trên trán còn đầy mồ hôi, thỉnh thoảng còn ho khan vài tiếng.

Cố Tử Mạt luống cuống, cô nhìn chung quanh, đều là khu biệt thự, cô nên đi chạy đi đâu?

Suy nghĩ một chút, cô dùng sức đỡ Hứa phu nhân dậy, dìu lấy bà về nhà mình.

Khi về đến nhà, Lục Duật Kiều đã không còn ở đây, Cố Tử Mạt thở ra một hơi, đỡ Hứa phu nhân lên trên giường, tìm một cái khăn lông, thấm ướt khăn lông hạ nhiệt cho Hứa phu nhân.

Cô gọi điện thoại cho bác sĩ, bác sĩ đến rất nhanh, sau khi kiểm tra xong, Cố Tử Mạt mới biết, Hứa phu nhân bị viêm phổi, kéo dài lâu như vậy, cho nên mới sốt cao không lui.

Bác sĩ nói một số điều phải chú ý, truyền dịch cho Hứa phu nhân, lại kê ít thuốc.

Hứa phu nhân được truyền dịch, chuyển biến tốt rất nhanh, khi tỉnh lại, đã là năm giờ, thấy Cố Tử Mạt ở bên cạnh, hơi sững sốt, liền ngồi dậy, Cố Tử Mạt đưa nước tới trước mặt của Hứa phu nhân, "Bác gái, ngài uống thuốc đi, sẽ khỏi nhanh hơn."

Hứa phu nhân vội vàng cảm ơn, "Cám ơn cô nha."

Cố Tử Mạt lấy đơn thuốc của bác sĩ, đưa cho Hứa phu nhân, lắc đầu một cái nói, "Bác gái, không cần cảm ơn, trước kia nhà thiết kế Hứa ở công ty vẫn thường chiều cố cháu, cháu cảm ơn ngài còn không kịp đấy." Sợ Hứa phu nhân có gánh nặng tâm lý, cô tùy tiện bịa đặt một thân phận.

Nhà họ Hứa suy tàn, cô cũng đã biết, chỉ là cô thật sự không ngờ, nhà họ Hứa lại có thể suy tàn đến mức độ này.

Hứa phu nhân cởi áo gấm ra, mặc quần áo tối giản nhất, ngã bệnh cũng không còn tiền khám bệnh, chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Hứa phu nhân nghe cô nói như vậy, bởi vì sốt cao mà hốc mắt sừng đỏ, hơi có chút ướt át, cánh môi động đập nhiều lần, cũng không có nói ra câu

gì, chỉ lặng lẽ uống thuốc.

Hứa phu nhân uống thuốc xong, nhìn bày biện trong căn phòng một chút, không khỏi hỏi, "Cô gái, đây là nhà cô à?"

Cố Tử Mạt chột dạ, cúi đầu, sau đó nói dối, "Đây không phải nhà cháu, cháu chỉ là gia sư cho đứa bé của nhà này thôi, gần đây nhà này ra nước ngoài nghỉ phép, cháu đến trông nhà cho bọn họ, bác có thể yên tâm nghỉ ngơi một lát, chờ bác khỏe, cháu lại đưa bác về nhà."

Cô không dám để Hứa phu nhân ở lâu dài, chỉ sợ Lục Duật Kiêu đột nhiên trở lại, chạm mặt liền khó coi.

"A, vậy thì tốt." Hứa phu nhân nghe cô nói như vậy, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hứa phu nhân lại ngủ một lát, nhiệt độ cũng dần dần bình thường, Cố Tử Mạt mới yên tâm, gọi một chiếc xe tắc xi, tự mình đưa Hứa phu nhân về nhà.

Nơi ở của Hứa phu nhân là một nhà ngang, trong hành lang vừa âm u vừa chật hẹp, Cố Tử Mạt sợ Hứa phu nhân đột nhiên ngất đi, liền từng bước đỡ Hứa phu nhân lên lầu.

Sau khi thu xếp cho Hứa phu nhân xong, cô liền chạy tới siêu thị trong một tiểu khu cao cấp khác mua chút thức ăn, đưa qua cho Hứa phu nhân.

Sau đó cũng không nán lại lâu, đặt đồ xuống, cáo từ rời đi.

Hứa phu nhân lại từ phía sau gọi cô lại, cô xoay người, hỏi, "Bác gái, còn chuyện gì không ạ?"

Hứa phu nhân cười cười với cô, nói: "Cố tiểu thư, thật sự là làm khó cô rồi."

Cố Tử Mạt không nghĩ tới, Hứa phu nhân lại có thể nhận ra cô, "Bác gái, cháu..."

Hứa phu nhân nhìn căn phòng nhỏ u ám, hơi thở dài một cái, "Cô là cô gái duy nhất con tôi thích, sao tôi lại không nhớ nổi cô, aizzz, cũng làm khó cô nói dối nhiều như vậy để gạt tôi, còn tốt bụng đưa tôi về nhà như thế, cô nhìn tình hình nhà chúng ta bây giờ, những người khác không thương tới."

Cố Tử Mạt hiểu Hứa phu nhân muốn nói gì, cúi đầu, không lên tiếng.

Lòng người dễ thay đổi, nhà họ Hứa suy tàn rồi, tự nhiên không ai sẵn lòng thân cận. Trước kia Cố Trinh Trinh luôn miệt mài nói muốn theo đuổi Hứa Ngộ, hiện tại nhà họ Hứa suy tàn, cũng không phải là chạy trốn không thấy bóng dáng tăm hơi sao.

Hứa phu nhân nhìn Cố Tử Mạt, qua thật lâu, mới thốt ra một câu, "Cố tiểu thư, cảm ơn cô, cô là cô gái tốt, năm đó là chúng tôi không đúng, chúng tôi không nên có cái loại thiên kiến bè phái đó, cũng khổ cho cô và A Ngộ."

Cố Tử Mạt nghẹn ngào, nói: "Bác gái, ngài đừng nói như vậy, đây đều là chuyện duyên phận, không cưỡng cầu được." Nói tới đây, cô dừng một chút, nhìn về phía gian phòng của Hứa Ngộ, nói: "Đã rất lâu cháu không liên lạc với Hứa Ngộ, hiện tại anh ấy vẫn tốt chứ?"

"Nó ấy, gần đây vẫn luôn chạy bên ngoài, chịu không ít tội, cô biết, thanh danh của cha nó không tốt, rất nhiều đơn vị nghe được chuyện của nó, đều không muốn trưng dụng A Ngộ. Tính tình A Ngộ cũng bướng bỉnh, nữa bên ngoài vấp phải trắc trở thế nào, cũng không muốn nói với tôi, thật ra thì tôi đều biết." Hứa phu nhân nói xong, cảm xúc vừa lên, liền không nhịn được chảy nước mắt.

Cố Tử Mạt thấy thế, liền vội vàng tiến lên, vội vàng rút mấy tờ khăn giấy ra đưa cho Hứa phu nhân lau nước mắt, khuyên giải an ủi nói: "Sẽ khá

hơn, bác gái, Hứa Ngộ là một người có tài hoa, luôn có người bằng lòng
thường thức anh."

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 169: Đại Kết Cục (Hạ) 5

Lúc chạng vạng, Cố Tử Mạt đi tới bệnh viện với Hứa phu nhân, trên đường về nhà, Hứa phu nhân cố ý lôi kéo Cố Tử Mạt rẽ vào chợ bán thức ăn, nói là muốn cảm ơn cô, muốn đích thân làm một bữa cơm cho cô ăn.

Cố Tử Mạt có chút không cự tuyệt được, chỉ có thể theo sau Hứa phu nhân.

Hứa phu nhân mua rất đồ ăn, cùng Cố Tử Mạt mang về Tứ Hợp Viện, lúc rửa rau, Cố Tử Mạt muốn tiến lên giúp một tay, Hứa phu nhân làm sao cũng không chịu, Cố Tử Mạt chỉ có thể đứng ở bên cạnh, thỉnh thoảng đơn giản hỗ trợ một chút.

Hứa phu nhân vẫn luôn hỏi thăm Cố Tử Mạt thích ăn gì, khẩu vị như thế nào.

Chỉ là khi Hứa phu nhân rửa thức ăn xong, Cố Tử Mạt lại nhận được một cuộc điện thoại của Đại Xuyên.

Nhận cuộc điện thoại này xong, trong lòng cô tư vị vừa nhiều vừa hỗn loạn, cũng không kịp ăn thức ăn Hứa phu nhân chiêu đãi, liền vội vàng chạy thẳng về nhà.

Cô mở hòm thư điện tử của mình ra, quả nhiên thấy có thư mời của Michel Almairac gửi tới.

Cô lấy đọc đi đọc lại nội dung trong thư ba lần một chữ cũng không bỏ sót, tâm trạng một lần lại hưng phấn hơn một lần.

Cho đến khi nghe được dưới lầu vang lên tiếng động cơ ô tô, tâm trạng của cô, nhất thời lạnh đi không ít, cô xuống lầu, thấy Lục Duật Kiều phong trần mệt mỏi trở về.

Vẻ mặt mệt mỏi của anh, xem ra cũng không như ý, chỉ là lúc anh đang thấy cô, còn miễn cưỡng cong lên khóe môi, hỏi cô, "Đã trở lại?"

Sau đó, anh khi cúi đầu đổi giày, mới chú ý tới cửa, có nhiều hơn một đôi dép, liền hỏi cô, "Trong nhà có khách tới à?"

Cô nín thở, lặp lại nghĩ sâu xa, trả lời, "Đúng, có khách, là mẹ Hứa Ngộ."

"Hứa Ngộ?" Nghe được cái này tên, chân mày anh, theo phản xạ mà nhíu lại.

Cô đi lên trước, giọng nói bình thường: "Đúng, mẹ Hứa Ngộ, bởi vì không có tiền chữa viêm phổi, ngắt xiu ở trên đường, thật may là em phát hiện kịp thời, không thì hậu quả sau đó quả khó mà tưởng tượng nổi. Nhà họ Hứa ngã, cuộc sống mẹ con Hứa Ngộ rất không như ý, thậm chí có thể nói, đặc biệt thê thảm, em đến nhà anh ấy chính mắt thấy cuộc sống thê thảm của bọn họ, trong lòng em rất khó chịu. Bọn họ bị thống, đều kết quả cuộc đấu của anh với Lục Minh Hàn, không phải anh nên phụ trách với bọn họ sao?"

Anh nghiêm túc nghe xong lời của cô, giọng nói trầm xuống, "Tử Mạt, anh biết em thấy đau lòng, nhưng lời này không thể nói như vậy, cha Hứa Ngộ, bản thân có tội, ông ta và Thanh bang cấu kết nhiều năm, còn liên quan đến rửa tiền, buôn lậu, đây đều là tội danh thật sự. Không có hành động của chúng ta, chuyện này cũng là giấy không thể gói được lửa, sớm hay muộn cũng sẽ bị tố giác, Tử Mạt, phải trái đúng sai ở tại lòng người."

Thanh tuyến của anh vững vàng, mạch lạc rõ ràng, không vì mình bào chữa cái gì, đồng thời cũng không có chủ động gánh chịu cái gì.

Cô không từ bỏ như vậy, mà là lạnh lùng nói, "Đối với tổn thương của Hứa Ngộ, anh có thể nguy hiểm quá khứ, vậy đối với Diệp Nhất Đóa! Diệp Nhất Đóa mất tích, một mình cô ấy không biết chạy đi chỗ nào, bây giờ là chết hay sống cũng không biết! Từ nhỏ Diệp Nhất Đóa đã được cưng chiều mà lớn lên, cô ấy chỉ có một mình, nếu bị làm sao, ai sẽ chịu trách nhiệm! Lục Duật Kiêu, làm người không nên quá ích kỷ!"

"Tử Mạt —" Anh gọi tên cô, giọng nói khàn khàn.

Anh đau buồn nhìn cô, cô đây là thế nào? Vì trả thù cho Hứa Ngộ sao?

Cô đau lòng Hứa Ngộ, cho nên nói chuyện làm việc cũng không giống Cố Tử Mạt rồi sao?!

Mỗi một chữ cô nói ra, anh đã cảm thấy đáy lòng đau đớn đến cực hạn, làm sao cũng không nói được lời nào.

Lục Duật Kiêu chậm rãi bước lên trước, giữ chặt tay của cô, giọng nói càng lúc càng vô cùng suy yếu, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể đứt rời, "Tử Mạt, em đừng nháo, cũng đừng nói lung tung, chúng ta làm rõ sự việc, sau đó sẽ thảo luận vấn đề này, có được không?"

Lục Duật Kiêu cảm thấy mình bây giờ, giống như đang đỡ dành một đứa bé, nhưng không biết đỡ kiểu gì.

Cô cũng không đồng ý với anh, mà lạnh lùng nói, "Đề nghị buổi sáng của em, chúng ta tách ra, bây giờ em không cần sự đồng ý của anh."

Anh nghe tuyệt nhiên của cô, hung hăng thở hỗn hển mấy hơi, cự tuyệt nói, "Không có lý do gì!"

"Em có lý do." Cô nói, "Đại Xuyên đã từng gạt em, gửi một phần tác phẩm Cầm Tú của em cho ân sư Michel Almairac, sau khi Michel Almairac nhận được, rất hài lòng với tác phẩm của em, ông ấy thịnh tình mời em,

hợp tác điều hương với ông ấy, đối tượng là nhãn hiệu quốc tế hạng nhất, đây là cơ hội của em! Chỉ cần em hoàn thành tác phẩm này với Michel Almairac, em liền có thể một lần thành danh, trở thành Điều Hương Sư cấp cao!"

Người đàn ông nghe xong, vẻ mặt trở nên nặng nề.

Cô nhìn anh, tiếp tục nói, "Michel Al-mairac là bậc thầy đỉnh cao, trong suy nghĩ của ông ấy, ông ấy cho là, nhân phẩm của Điều Hương Sư nếu so với kỹ năng của Điều Hương Sư còn quan trọng hơn rất nhiều. Nếu như thanh danh của em hỏng rồi, em sẽ làm mất cơ hội lần này, cho nên, em đến trước mặt công chúng thừa nhận đi, người phụ nữ kia là — Lâm Yên Nhiên."

"Không thể!" Anh nặng nề nói.

"Không có không thể, vì không làm hại đến sự nghiệp của em, vì không để cho anh tổn thương Hứa Ngộ, Diệp Nhất Đóa và những người khác, chúng ta chỉ có thể như vậy." Cô xúc động nói.

Cô không bao giờ muốn nhìn thấy, càng nhiều người bị tổn thương nữa, càng không muốn nhìn thấy, anh bởi vì cô mà bị tổn thương.

Nhất niệm thiên đường, nhất niệm địa ngục, tất cả nhìn anh lựa chọn như thế nào.

Người đàn ông không nói gì, chỉ là nhíu mày trầm tư, giữa trán anh càng ngày càng xoắn xuýt lợi hại, tựa hồ đang buộc mình ở trong thời gian ngắn nghĩ ra một biện pháp vẹn toàn!

Cô không tiếp tục nhìn anh, mà xoay người đi, "Buông tha đi, em đã buông tha, sao anh có thể không buông tha."

Cô vẫn chưa đi mấy bước, liền bị một cánh tay mạnh mẽ kéo lại, một lực lớn cuốn lấy cô, thẳng tắp bức cô đến một góc nhỏ.

Cố Tử Mạt bị Lục Duật Kiêu nắm cổ tay rất đau rất đau, còn chưa có phản ứng, liền bị anh đẩy tới trên vách tường lạnh lẽo, theo sát là nụ hôn ùn ùn kéo trên môi của cô.

Lục Duật Kiêu căn bản không cho cô bất kỳ thời gian phản ứng nào, giữ chặt bả vai và eo của cô, bóp chặt thật chặt, không hề buông lỏng, nụ hôn kịch liệt của anh lại cũng mang theo hỗn loạn không hề kết cấu.

Cố Tử Mạt bị buộc mở to miệng, duy nhất có thể làm là thừa nhận.

Phần lưng Cố Tử Mạt chống đỡ lên lạnh lẽo mặt tường, trước ngực là thân thể nóng bỏng bền chắc của Lục Duật Kiêu, căn bản không có đất cứu vãn.

Cố Tử Mạt không tránh thoát được, đồng thời cũng nhìn thấy ánh mắt đỏ ngầu của anh, không có tiêu cự, mịt mờ như sương.

Anh cũng mê mang, anh cũng luống cuống, giống như một chiếc thuyền lá lẻ loi, trôi dạt trong biển lớn vô biên vô hạn, không có phương hướng, không có điểm cuối.

Cho đến cuối cùng, rốt cuộc một tia không khí trong lồng ngực cô cũng bị anh cướp đoạt sạch sẽ, anh mới rời khỏi môi của cô, hai mắt xâm nhiễm mờ mịt, cứ kinh ngạc nhìn cô như vậy.

Sau khi Cố Tử Mạt hít thở được không khí mới mẻ lần nữa, thở hỗn hển dồn dập mấy cái, lúc này luồng khí trong ngực mới coi là dễ chịu.

Một giây kế tiếp, người đàn ông trần trọc tựa đầu chống lên đầu vai của cô, dường như thoát lực .

Cố Tử Mạt bị động tác của anh hù dọa đến cả kinh, cho là anh còn muốn làm cái gì, nhưng cảm thấy hô hấp nóng ẩm của anh phả lên gáy mình, thân thể vốn căng thẳng lúc này mới tỉnh táo lại.

"Duật Kiêu." Cô không dám đụng vào anh, chỉ có thể gọi tên của anh, gần như cầu xin hỏi anh, "Chúng ta hảo tự hảo tán, có được không?"

Anh lắc đầu, trầm mặc.

Cô do dự một chút, khe khẽ đẩy anh, giọng nói nghẹn ngào, "Em cũng không thể làm gì, bây giờ cả anh, cũng muốn ép ta sao? Không nên ép em."

Lục Duật Kiêu cũng kinh ngạc, một lát sau, anh lắc đầu, "Anh không muốn ép em, anh chỉ muốn dồn ép bản thân mình."

"Đừng nói." Cô quay đầu nói: "Cứ như vậy đi, lòng em đã quyết."

Cô đẩy anh đến vị trí vách tường, sau đó nhìn anh, từ từ xoay người rời đi.

Người đàn ông sững sờ một lúc lâu, nhìn cô đi xa, chậm rãi lấy điện thoại di động từ trong túi quần ra, gọi cho Hứa Ngộ, "Là tôi."

...

*

Nửa năm sau —

Trên máy bay trở về nước, Cố Tử Mạt vừa lên máy bay, hơi nhắm mắt lại một lát, thì đã ngủ.

Chỉ là cô ngủ không tới một nửa, cả người liền mở mắt, giống như mở thấy một cơn ác mộng gì đó, sắc mặt vô cùng hoảng hốt.

Thật ra cũng không phải ác mộng, chỉ là cô mơ thấy Lục Duật Kiêu đang hôn cô, cô liền lập tức tỉnh lại, sau đó không buồn ngủ nữa.

Cô ngơ ngác mở mắt, nhìn bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ nhỏ của máy bay, sững sờ mất hồn.

Anh có khỏe không? Chắc bây giờ anh đang ở nước Mỹ rồi.

Nghe Đại Xuyên nói, Lục Duật Kiêu cạnh tranh kinh tế với Lục Minh Hàn, thắng một trận, mà sau trận thắng này, anh cũng không về nước nữa.

Có lẽ sau chuyện kia, anh thừa nhận thân phận người anh yêu nhất là Lâm Yên Nhiên, thì nhân tiện cũng thừa nhận luôn Lâm Yên Nhiên đi.

Cô suy nghĩ miên man, nhưng cũng bởi vì nghĩ đến mức quá mệt mỏi, mơ mơ hồ hồ lại chìm vào giấc ngủ.

Máy bay hạ cánh, cô nghe được tiếng thông báo, Cố Tử Mạt liền không thể chờ đợi đứng lên, cầm đồ đạc của mình, vội vàng xuống máy bay.

Lúc Cố Tử Mạt đi ra từ sân bay, không cẩn thận đụng vào người, cô nói với người kia một câu, "Thật xin lỗi." Liền đi đến khu chờ taxi.

Khi đi ngang qua một chiếc xe đi lại trên đường, Cố Tử Mạt bị một chiếc Porsche cản lại, cô lùi về phía sau hai bước, nhường đường cho chiếc Porsche kia.

Vậy mà chiếc Porsche cũng không lái đi, ngược lại là bóp còi hai tiếng, Cố Tử Mạt vừa cau mày, liền nghe được trong trong chiếc xe kia, lại truyền đến một giọng nói quen thuộc, "Tử Mạt?"

Cố Tử Mạt dừng bước lại, hoài nghi quay đầu, thấy người đang ngồi trong chiếc Porsche, cô nhú nhú mày, mới cất tiếng, "Hứa Ngộ, sao anh

lại ở đây?"

"Anh cũng vừa đi công tác trở lại, đúng lúc thấy em, thật có duyên." Nói xong, Hứa Ngộ xuống xe, một tay cầm hành lý cho Cố Tử Mạt, một tay khác mở cửa xe cho cô, "Đi thôi, anh tiễn em một đoạn đường."

Cố Tử Mạt do dự một chút, nhưng hành lý của mình đều ở trong tay anh, cô không có cách nào từ chối, liền gật đầu một cái, khom người lên xe.

Cố Tử Mạt nói cho Hứa Ngộ mục đích của mình, liền ngậm miệng, không nói gì thêm nữa.

Hứa Ngộ tay vịn tay lái, vừa nghiêng mắt nhìn cô, nói: "Tác phẩm của em và thầy Michel Almairac, rất thành công, chúc mừng em, bây giờ tác phẩm của hai người, được truyền thông trong nước tung hô kịch liệt, em cũng coi như nửa danh nhân rồi."

"Cám ơn. Em hoàn thành giấc mộng của em, rất có cảm giác thành tựu." Lời chúc mừng như vậy, cô ở nước ngoài, đã nghe không dưới mười lần, cô nhìn phớt trí bên trong xe Hứa Ngộ, không nhìn được hỏi anh, "Anh thế nào rồi?"

Hứa Ngộ vỗ vỗ tay lái, "Rất tốt, Đông Sơn tái khởi, cũng rất có cảm giác thành tựu."

"Cũng chúc mừng anh." Cô trả lại anh lời chúc mừng.

Năm đó cô từng nói với Hứa phu nhân, nhất định Hứa Ngộ sẽ có ngày này, quả nhiên, Hứa Ngộ không làm Hứa phu nhân thất vọng, cũng không làm cô thất vọng.

Nghĩ như vậy, cô không khỏi cúi đầu, mím môi cười.

Xe một đường rất yên tĩnh lái đến cửa chung cư Cổ Tử Mạt chỉ, Cổ Tử Mạt mở cửa xuống xe, xoay người, vừa định nói một câu hẹn gặp lại với Hứa Ngộ, lại thấy Hứa Ngộ cũng xuống xe.

"Anh đưa em lên." Sau khi Hứa Ngộ mở cốp xe ra, lấy hành lý của Cổ Tử Mạt để ở bên trong ra.

Giọng nói của anh rất vững vàng, nhìn thẳng vào mắt Cổ Tử Mạt, trong ánh mắt cũng không lẫn vào bất kỳ tạp chất gì.

"Không cần." Cổ Tử Mạt cười khách sáo từ chối, đưa tay muốn kéo vali hành lý của mình.

Hứa Ngộ ngăn cô lại, hai mắt rũ xuống, sắc mặt không chút phập phồng nào, chỉ dừng lại hai giây, anh cũng không lên tiếng nói chuyện, cất bước đi thẳng vào trong chung cư.

Cổ Tử Mạt đứng ở cửa chung cư, nhìn bóng lưng Hứa Ngộ, im lặng một lát, mới cất bước đi theo.

Hứa Ngộ ấn thang máy giúp cô, cửa thang máy mở ra, anh bỏ hành lý của cô vào, mới mở miệng nói, "Lên đi."

Cổ Tử Mạt nhếch khóe môi một cái, nói, "Hẹn gặp lại."

Hứa Ngộ gật gật đầu, không nói gì.

Cửa thang máy mở ra, Cổ Tử Mạt đi vào.

Cô vừa định ấn nút đóng cửa thang máy, Hứa Ngộ đứng ở bên ngoài thang máy lại cất tiếng, gọi một câu, "Tử Mạt."

Động tác tay của Cổ Tử Mạt ngừng lại, cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hứa Ngộ.

Ánh mắt dịu dàng của người đàn ông, đen nhánh rõ ràng trước sau như một, bình tĩnh nhìn khuôn mặt của cô, không hề có ý mở miệng.

Cố Tử Mạt cảm thấy ánh mắt của Hứa Ngộ hơi kỳ lạ, nhưng cô lại không nói được kỳ lạ ở chỗ nào, cô nhúu nhúu mày, "Sao vậy?"

Hứa Ngộ vẫn nhìn chăm chăm Cố Tử Mạt như cũ, hồi lâu, anh mới giật giật môi, kéo ra một tia cười, "Không có việc gì, lên đi."

Cố Tử Mạt không tiếp tục lên tiếng, đóng cửa thang máy.

Mắt Hứa Ngộ sáng ngời nhìn chăm chăm vào cửa thang máy trước mặt, từng chút từng chút khép lại, hoàn toàn ngăn cách vẻ mặt của Cố Tử Mạt, anh mới chậm rãi móc trong túi ra một điều thuốc, chậm rãi châm.

Ngón tay thon dài kẹp điều thuốc, từ từ hít một hơi, thở ra một vòng khói, ánh mắt của anh trở nên có phần thâm trầm kéo dài.

Rất nhanh, anh dập tắt thuốc lá trong tay, ném vào thùng rác bên cạnh.

Anh nhìn cánh cửa thang máy bóng loáng như gương, bên trên phản chiếu hình ảnh của mình.

Dịu dàng tuấn nhã trước sau như một, giống như công tử văn nhã, mặc âu phục đi giày da, khí vũ hiên ngang, nổi bật xuất chúng biết bao.

Nhế nhưng anh lại nhìn thấy linh hồn của mình, đang từ từ mục nát, không tươi đẹp như lúc trước được nữa.

Hứa Ngộ trước kia, đã sớm chết rồi, trải qua nhiều mưa gió như vậy, lên lên xuống xuống, nhìn hết lòng người dễ thay đổi, tình người ấm lạnh, trái tim của anh, đã cứng ngắt như đá.

Hôm sau, trên tạp chí giải trí, đăng một tin tức.

Tổng giám đốc của công ty Hứa thị đêm khuya xuất hiện ở sân bay, đón vị hôn thê, chuyện tốt hư hư thực thực sắp tới gần gần.

Còn kèm theo một tấm ảnh chụp, địa điểm chụp là trước cửa chung cư của Cố Tử Mạt, ảnh Hứa Ngộ đưa Cố Tử Mạt vào, còn có ảnh Hứa Ngộ một mình từ chung cư đi ra.

Phía dưới còn viết tự thuật, nói thời gian Hứa Ngộ nán lại ở trong đó rất lâu, ở giữa đã xảy ra chuyện gì, làm cho người ta mơ màng.

Dĩ nhiên, nội dung làm người ta chú ý nhất, còn là tên vị hôn thê kia, chính là Cố Tử Mạt mấy ngày nay, vì hợp tác với Michel Almairac làm ra sản phẩm nước hoa tuyệt thế mà danh tiếng vang xa.

Nhà điều chế nước hoa cấp cao hiếm có trong nước!

Hôm đó cổ phiếu của xí nghiệp Hứa thị, hiện ra tư thế bay cao, được phần đông người trong giới coi trọng.

Mà đồng thời, có không ít người cảm thán thốn thức, nói Hứa Ngộ lại có thể trong thời gian ngắn đông sơn tái khởi*, thật sự là hiếm thấy.

*Đông sơn tái khởi: Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức song ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Về sau Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ. da.nlze.qu;ndo/nn Do đó, thành ngữ “Đông Sơn tái khởi” hoặc “Đông Sơn phục khởi” được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế; hoặc nói theo ngôn ngữ hiện nay thì đó là chuyện quay trở lại vũ đài chính trị và tạo dựng sự nghiệp.

Cũng có một vài người hoài nghi, theo như người biết chuyện nói, Hứa Ngộ mới bắt đầu gây dựng sự nghiệp, lấy được một khoản tiền vốn thần bí, chính nhờ khoản tiền này, hỗ trợ anh đi bước đầu tiên.

Người sống tại thành phố này, phần lớn đều đọc được tin tức này.

Tự nhiên sẽ bao gồm cả Diệp Nhất Đóa, cô là lúc ăn sáng, tiện tay cầm lên một tờ báo thương mại trên bàn, đơn giản lật xem một chút, liền thấy mẫu tin tức này.

Cô nhìn chăm chăm tin tức một hồi lâu, ném tờ báo lên trên bàn, lập tức mua vé máy bay đến nước Mỹ.

...

*

Một bộ váy đuôi cá, không có trang sức lộng lẫy, chỉ có cảm giác lập thể tầng tầng lớp lớp, càng miêu tả đường cong yếu điệu thướt tha của Cố Tử Mạt.

Cô bước đi nhẹ nhàng, vừa muốn theo Đại Xuyên đi về phía hội trường, thì nghe được điện thoại di động rung một cái.

Cố Tử Mạt vội vàng kéo Đại Xuyên dừng bước, kiểm tra tin nhắn.

Dãy số xa lạ, nhưng mà nội dung, lại đâm vào mắt cô một cái.

Bên trên viết — Tử Mạt, mình đã nghĩ thông rồi, mình muốn lấy thân phận con gái ruột của Mạnh Nhị đi đến trang viên Billy Foshan, mình muốn vạch trần âm mưu của bọn họ, cậu chờ mình, trong lúc này, cậu ngàn vạn lần không được ở chung một chỗ với Hứa Ngộ!

Cô lập tức nghĩ đến Diệp Nhất Đóa, vội vàng gọi lại dãy số đó, nhưng trả lời cô cô, lại là giọng nữ máy móc lạnh lẽo, nói là không thể kết nối được với người sử dụng.

Đại Xuyên quay lại kéo cô, "Cậu đã đồng ý tới với mình rồi, không thể lật lọng được."

"Mình..." Cô khoanh tay luống cuống, chỉ có thể lo sợ cầm điện thoại, đi theo Đại Xuyên vào hội trường.

Cố Tử Mạt có tâm sự, sau khi tiến vào, liền cầm ly rượu đi đến góc khuất, tìm một chỗ tương đối yên tĩnh ngồi xuống.

Nhưng làm cô kỳ quái là, cô cũng không có khoa trương, hơn nữa vừa trở về nước, nhưng những người tới tham gia tiệc rượu, đều thỉnh thoảng liếc nhìn cô một hai cái, sau đó xì xào bàn tán chuyện gì đó.

Trong lòng cô sinh nghi, khó chịu đi vào toilet, trên đường, lại đúng lúc bắt gặp Hứa Ngộ đang trò chuyện với một người đàn ông trung niên hơi mập.

Là Hứa Ngộ lên tiếng gọi cô, "Tử Mạt."

Cố Tử Mạt quay đầu, thấy Hứa Ngộ, liền đứng lại, gật đầu một cái, "Hứa Ngộ, anh cũng ở đây à."

Gần như là ở đồng thời, cô cảm thấy ánh mắt của người đàn ông bên cạnh Hứa Ngộ, nhìn cả người mình cực kỳ không thoải mái.

Đáy lòng cô có chút chán ghét, cho nên liền tìm một cái cớ, nói với Hứa Ngộ, "Hứa Ngộ, Đại Xuyên tìm em, em đi trước."

Hứa Ngộ gật đầu một cái, không giữ Cố Tử Mạt lại.

Cố Tử Mạt vội vàng gật đầu, trực tiếp quay gót rời đi.

Trong nháy mắt cô xoay người kia, cô rõ ràng nghe thấy người đàn ông trung niên nói với Hứa Ngộ, "Hứa tiên sinh thật là có phúc lớn, có một vị hôn thê như hoa như ngọc như vậy."

Vị hôn thê?

Hứa Ngộ muốn kết hôn sao?

Đáy lòng Cố Tử Mạt ngập tràn một tầng tò mò, liền quay đầu một chút, nhưng không thấy phái nữ nào bên cạnh xung quanh Hứa Ngộ.

Mới vừa nhắc chân đi, liền đụng vào Đại Xuyên.

Đại Xuyên thấy dáng vẻ mất hồn mất vía của cô, "Tử Mạt sao cậu lại thế này, đọc một tin nhắn liền trở thành bộ dáng này, trạng thái tối nay của thật đúng là kém. Aizzz, cậu vừa về nước, có thể còn chưa thích ứng được bầu không khí như thế này, để mình mang cậu đi thích ứng." Nói xong, Đại Xuyên liền nhiệt tình kéo cô đi về phía trước.

Cô sao có thể chịu đi, vội vàng giữ tay Đại Xuyên, "Đừng mà..., Đại Xuyên, hôm nay e rằng trạng thái của mình thật sự không tốt, không thích hợp với loại giao tiếp xã giao này, cậu vẫn nên tự đi chơi một mình đi."

Cô mơ hồ lo lắng cho Diệp Nhất Đoá, sao có thể yên tâm.

Cô một mình đi ra hội trường, suy nghĩ một chút, nhấn số gọi cho Bùi Dực.

Lẳng lặng đợi trong chốc lát, đầu kia rốt cuộc bắt máy, cô sốt ruột khó nén, chờ đối phương vừa nhận máy, liền vội vàng nói, "Bùi Dực, Diệp Nhất Đoá muốn đến nhà họ Lục, anh..."

Cô còn chưa nói hết, liền bị Bùi Dực ngắt lời, "Tôi biết, hiện tại bên này rối một nùi, tôi cũng rất loạn, cô không cần tới làm loạn thêm! Aizzz, tôi thật sự là thảm, cúp!"

Đầu kia không đợi cô nói thêm gì, đã nhanh chóng cúp điện thoại.

Cố Tử Mạt nhìn màn hình điện thoại di động, đáy lòng sáng rõ.

Đại Xuyên thấy thế, cũng không ép buộc cô, siết cổ tay cô nói: "Trạng thái của cậu không tốt, mình không thể bỏ lại một mình cậu, chúng ta cùng đi thôi."

Hai người đồng loạt đi ra ngoài, đúng lúc nhìn thấy đoàn người đi vào bên trong, rất khéo lại không khéo đụng vào, còn đụng phải người quen.

Đại Xuyên nhìn người tới, vội vàng cẩn thận kể tai nói nhỏ với Cố Tử Mạt, "Còn nhớ sóng gió lần đó không, Ninh Uyển chết sống đóng cửa không ra, chỉ phái người đại diện truyền lời, trên thực tế là cô ta bị vợ cả của một phú thương hải ngoại nào đấy đánh, lúc ấy thiếu chút nữa là mặt mày hốc hác rồi, thật may là phú thương hải ngoại đó coi như đáng tin, một tháng sau quả quyết ly hôn, chính thức cưới Ninh Uyển."

"A, mình biết rồi." Cố Tử Mạt vừa đáp lời, liền thấy Ninh Uyển đứng trước mặt cô.

"Cố Tử Mạt, đã lâu không gặp." Ninh Uyển đưa ra tay ngọc thon thon, ý bảo bắt tay.

Cố Tử Mạt cũng rất có phong độ bắt lấy, "Đã lâu không gặp, sắc mặt cô không tệ, xem ra sống rất tốt."

Ninh Uyển cười, "Sắc mặt cô không tồi."

Hai người phụ nữ, từ đầu đến cuối, đều nói vài lời xã giao, hai bên nâng đôi phượng.

Cuối cùng, vẫn là có người nhắc nhở Ninh Uyển, nói thời gian có chút gấp, lúc này Ninh Uyển mới phục hồi tinh thần lại, nói với Cố Tử Mạt: "Hôm nào cô có chuyện vui, viết thiệp mời cho tôi, tôi nhất định sẽ đưa đến hậu lễ."

Cố Tử Mạt nghe ra có chút ý vị, cau mày lại, "Chuyện vui của tôi?"

Ninh Uyển cười duyên nghiêng người đi qua, quay đầu lại, vỗ nhẹ nhẹ bả vai Cố Tử Mạt, ghé sát vào tai Cố Tử Mạt nói: "Xem ra cô còn chưa biết, vậy xem ra sau này sẽ có kinh hỉ rồi."

Nói xong, Ninh Uyển nhanh chóng đi vào trong hội trường.

Cố Tử Mạt đứng tại chỗ, buồn bực vô cùng, cho đến cuối cùng, cũng nghĩ không ra nguyên nhân vì sao.

*

Lục gia quả thật rối loạn, rối một nùi, màn trước màn sau cùng tính một lượt, không thể không loạn.

Lâm Yên Nhiên rơi nước mắt đứng trước mặt Lục Hoài Nam, vừa khóc vừa nói, "Bác trai, Minh Hàn... Minh Hàn hẳn ta chính là cầm thú, hẳn ta chính là đại ca của Thanh bang, cháu đã phát hiện bí mật của hẳn ta từ rất lâu rồi, nhưng hẳn ta quá độc ác, đã dùng mọi phương pháp không để cho cháu nói ra."

Nói đến đoạn sau, Lâm Yên Nhiên đã khóc không thành tiếng.

Con mắt Lục Minh Hàn rạn nứt, sải bước đến trước mặt Lâm Yên Nhiên, một bàn tay nắm lấy cằm Lâm Yên Nhiên, giọng nói lạnh lùng, "Kỹ nữ! Tôi đối với cô tốt như vậy, còn ban cho cô một quả thận khỏe mạnh, cô lại dám bán đứng tôi!"

"Tốt? Anh còn dám nói anh rất tốt với tôi, không nói đến việc khác, ngay cả mỗi lần anh thân mật với tôi... Tôi cũng ghê tởm muốn nôn, anh có biết mình chính là con quái vật không, làn da trên người anh xấu như vậy, sau mỗi lần tôi thân mật với anh, đều chỉ cảm thấy ghê tởm." Lâm Yên Nhiên bị anh giữ cằm, chỉ có thể miễn cưỡng mở miệng, giọng nói của cô vỡ vụn, nghe càng lộ vẻ thê lương.

"Cô — Kỹ nữ!" Lục Minh Hàn vô cùng tức giận, dùng sức một cái, liền quăng cả người Lâm Yên Nhiên ra xa hai mét.

"A —" Lâm Yên Nhiên bị đau, một hồi thảm thiết vang lên.

Lục Duật Kiêu thấy thế, để vệ sĩ trong nhà ra tay, bắt Lục Minh Hàn lại, cũng dẫn theo đi xuống, lúc này mới đi tới bên cạnh Lục Hoài Nam, nói: "Cha, trên đường tiên nhiệm, đưa em trai này của con, sợ rằng không có cách nào trở thành người nhà họ Lục rồi."

Lục Hoài Nam nhắm lại mắt, nặng nề nói: "Là do ta từ nhỏ quá nuông chiều nó, lại có thể để cho mẹ con bọn họ có dã tâm cỡ này." Nói xong, ông quay đầu nhìn về phía Mạnh Nhị, "Nhị, ta cấp cho được tình yêu bà muốn, nhưng ta biết, bà thích theo đuổi loại cảm giác cao cao tại thượng đó, cho nên ta cho bà vị trí vợ cả, ta cũng biết rõ con của bà thích kinh doanh, thích tiền bạc, cho nên từ nhỏ ta đã bồi dưỡng đầu óc kinh doanh cho nó, ta không sợ người ngoài chế giễu Lục Hoài Nam ta có một đứa con trai quái vật, thường dẫn nó bên người, còn giao hàng loạt tập đoàn công ty vào tay nó, tại sao những thứ này, cũng không thể thỏa mãn các người."

Mạnh Nhị hổ thẹn khom người, không dám nhìn Lục Hoài Nam một cái, nhỏ giọng lên án nói, "Trước khi ông ở cùng với tôi, đã từng nói với tôi, trong lòng ông chỉ có một mình Lâm Nhược Thủy, tôi đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, trong lòng cũng cân bằng, nhưng tại sao, tại sao ông để tôi phát hiện, ông lại đem tình yêu cho Văn Gia! Từ lúc tôi biết được ông yêu Văn Gia trở đi, tôi liền bắt đầu căm giận, tôi cảm thấy thật không công bằng, tôi vốn có thể lấy được nhiều hơn. Chỉ là đến bây giờ tôi cũng không rõ, tại sao... Tại sao ông đã yêu Văn Gia, lại ly hôn với cô ta."

Trong lòng Lục Duật Kiêu lo sợ, ánh mắt sắc bén bắn về phía cha mình, lần đầu tiên anh nghe được nội tình như thế, vậy thì, nguyên nhân cuối cùng là gì!

Lục Hoài Nam ho khan vài tiếng, mới nói, "Ta đối với Văn Gia có tình cảm, nhưng ta hiểu rõ, tình cảm của ta với Văn Gia, từ đầu đến cuối vẫn thua kém Nhược Thủy, Nhược Thủy đã thành quá khứ, quá khứ vĩnh viễn là tốt đẹp nhất, Văn Gia lại không giống. Ta hiểu Văn Gia, thứ cô ấy muốn có được, nhất định phải có được tất cả, nhất định phải làm cho món đồ này thật thuần túy và tinh khiết, nhưng mà ta lại không làm được. Sau này ta mới biết được, cô ấy đã từng có một người theo đuổi, vẫn vì cô mà giữ vững lời thề cả đời không lập gia đình, sau khi ta đi gặp người kia, liền quyết định buông tay Văn Gia. Sau đó, Văn Gia gả cho người kia, trôi qua cũng coi như hạnh phúc, ít nhất so với ở lại nhà họ Lục, thì hạnh phúc hơn nhiều."

Mạnh Nhị nghẹn ngào lắc đầu, "Bởi vì ông không yêu tôi, ông liền hy sinh tôi, không cho tôi yêu, đổi lại cho tôi những thứ khác, ông thật tàn nhẫn."

Lục Hoài Nam khoát tay áo, "Nhị, thật ra thì từ giây phút bà trở lại, tôi đã ngay, bà có một đứa con gái như vậy rồi." Nói xong, Lục Hoài Nam quay đầu nhìn về phía Diệp Nhất Đoá đứng bên cạnh Bùi Dực, khen ngợi, "Đứa con gái này của bà, rất giống bà trước kia, là một cô gái tốt, chỉ là sau đó, bà thay đổi."

Mạnh Nhị che mặt, khóc nức nở nói: "Tôi sai rồi, tôi không nên, tôi..."

"Đều đã qua, nên đến sẽ đến, nên đi sẽ đi thôi." Lục Hoài Nam nói xong, đã từ trên chỗ ngồi đứng dậy, sau đó dặn dò Lục Duật Kiêu: "Ta liền chỉ còn lại một đứa con trai là con, chuyện phía sau, con tới xử lý đi."

"Vâng." Lục Duật Kiêu đồng ý.

Mọi chuyện kết thúc, luật pháp có thể trừng trị tốt tất cả.

Lục Duật Kiêu hết bận, lên lầu, còn chưa vào thư phòng, thì nghe được phía sau có người gọi anh, "Minh Tuyên."

Lục Duật Kiều lập tức không biến sắc quay đầu lại, đứng cách đó không xa, là Lâm Yên Nhiên mặc bộ quần áo ngủ.

"Cô còn chưa nghỉ ngơi à, cô bị thương, phải nghỉ ngơi nhiều hơn." Lục Duật Kiều đứng nghiêm trước cửa thư phòng, mặt mày nửa liễm, giọng nói cũng hết sức khách sáo.

Lâm Yên Nhiên nghe được anh nói, nhìn nét mặt của anh, cổ họng khô khốc, nửa ngày mới nói ra được.

Nhàn nhạt cười khẽ, làm bộ như một bộ điềm nhiên như không có việc gì, "Vừa định đi rót cốc nước..., sau đó liền nhìn thấy anh, trong nhà ít đi thật nhiều người, em cảm thấy rất quạnh quẽ, Minh Tuyên, anh sẽ luôn ở bên cạnh em, đúng không?"

"Không biết, Tử Mạt còn đang chờ tôi." Anh trả lời.

Một câu thật đơn giản, lại làm cho Lâm Yên Nhiên giống như đặt mình trong địa ngục.

Cô kinh ngạc một lúc lâu, giống như bị người ta điểm huyết, tiếp đó cô mới hoãn hòa vẻ mặt, nói: "Minh Tuyên, anh đừng nói giỡn nữa, trước kia không phải anh đã hứa hẹn với em, nói sẽ luôn ở cùng một chỗ với em mà, em cũng đã giúp anh đứng ra vạch tội Lục Minh Hàn, sao anh có thể..." Cô cắn môi, nói ra từ cái đó, "Lật lọng?"

Trong con người của người đàn ông có ánh sáng thoáng qua, anh nặng nề nói: "Yên Nhiên, đó là giả, là thủ đoạn của tôi mà thôi, tôi lừa cô."

"Anh... Sao anh có thể..." Lâm Yên Nhiên cắn môi, không nói ra được cái gì.

Cô không thể dùng khẩu khí nặng nề, cô còn trông chờ anh cười cô, cô không thể gây gổ với anh.

Anh là người thừa kế duy nhất của nhà họ Lục, sau này cô sẽ là thiếu phu nhân duy nhất của nơi này.

Người đàn ông nghĩ đến cái gì bỗng chốc cười một tiếng, "Tại sao tôi có thể đê tiện như vậy à? Tôi đê tiện, đây đều là Lục Minh Hàn ép tôi, anh ta so với tôi còn đê tiện hơn, tôi chỉ tham khảo sự đê tiện của anh ta trong một chút mà thôi, vì muốn nhanh chóng ở cùng một chỗ với Tử Mạt, tôi không thể không hy sinh một chút khí tiết của mình, buông tha một chút nguyên tắc."

Lâm Yên Nhiên một trận hít khí, tiếp đó cười thành tiếng, giọng nói âm trầm, "Tử Mạt Tử Mạt, trừ cô ta anh còn biết cái gì? Tại sao anh lại có thể tàn nhẫn với em như vậy? Minh Tuyên, anh biết rõ tình yêu của em với anh tuyệt đối không hề ít hơn cô ta!"

Lục Duật Kiêu mím môi, chỉ nhìn thẳng Lâm Yên Nhiên, không tránh không né.

Lâm Yên Nhiên lắc đầu, vẻ mặt thê lương, "Chẳng lẽ phải chờ đến khi em chết, anh mới có thể hồi tâm chuyển ý sao?"

Người đàn ông vẫn ung dung thản nhiên, từ từ mở cửa thư phòng ra, mới lạnh lẽo nói, "Cô không có tư cách nói đến chữ chết kia, tôi đã điều tra rõ ràng, tất cả đều là âm mưu của cô."

Lâm Yên Nhiên lùi về sau một bước, không dám nhìn ánh mắt của Lục Duật Kiêu, chỉ một mực phủ nhận, "Không! Minh Tuyên, em không có âm mưu gì, em thật sự cam tâm tình nguyện chết vì anh!"

"Đến tột cùng tôi có oan uổng cô không... Trong lòng cô tự hiểu rõ." Giọng điệu của Lục Duật Kiêu bình tĩnh vô ba, không có chút tình cảm nào, "Lần đầu tiên, cô tính toán thời gian y tá kiểm tra phòng, trước đó liền cắt cổ tay, lần thứ hai, trước khi cha tôi tới thăm cô, cô cố ý bò lên ban"

công, còn cố ý giả bộ ngã bất tỉnh, những chuyện này, không phải cô làm, còn có thể là ai!"

Lâm Yên Nhiên nghe được, mặt như màu đất, cô từng bước một lùi về phía sau, lùi đến vị trí lan can, buồn bã nói, "Minh Tuyên, anh đối với em, chẳng lẽ thật sự không có một chút tình cảm nho nhỏ nào ư, em yêu anh như vậy, anh cũng không chịu chia cho em một chút."

Lục Duật Kiêu quay đầu, nói: "Những thứ này đều không quan trọng, rất nhanh tôi sẽ cưới Tử Mạt, chờ sau khi cô chữa khỏi vết thương, có thể suy tính rời khỏi nơi này."

"Em..."

Không đợi cô nói thêm gì, Lục Duật Kiêu liền vào thư phòng, đóng cửa, không thèm nghe mỗi chữ mỗi câu của Lâm Yên Nhiên nữa.

LỤC THIẾU CUNG VỢ TẬN TRỜI

Đào Y

www.dtv-ebook.com

Chương 170: Đại Kết Cục (Hạ) 6

Rạng sáng bốn giờ, chính là thời điểm đêm lạnh nhất, một mình Cố Tử Mạt đứng ở ven đường chờ xe.

Xe ở lối đi bộ rất thưa thớt, đèn đường chiếu lên đường quốc lộ như cũ, ánh sáng màu vàng chanh nhạt, trong yên tĩnh mơ hồ có chút ấm áp.

Đợi trong chốc lát, Cố Tử Mạt rút cuộc cản lại xe taxi, liền nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào chỗ ngồi phía sau, "Đến công viên Duyên Hải, cảm ơn."

Về nước đã mấy ngày, nhưng mỗi đêm cô đều ngủ không được thoải mái, lần này, vừa nửa đêm liền tỉnh dậy, cô không thể không theo nội tâm của mình, ra ngoài đi một chút.

Tài xế taxi đầy bụng nghi vấn, "Cô à, bây giờ không còn công viên Duyên Hải rồi, đã bị đổi thành khu dân cao cấp cư rồi, cô nói chính là công viên Duyên Hải trước đây đúng không."

Thế này cô mới ý thức được, thế sự xoay vần, chỉ là đã không giống ngày xưa rồi.

Cô xin lỗi cười cười, nói, "Anh cứ chở tôi đi đến đó đi."

"Bên kia vẫn còn đang xây dựng, một cô gái như cô, trời còn tối như vậy, một mình qua đó không sợ hả?"

Cố Tử Mạt lắc đầu một cái, "Không sợ, tôi sẽ cẩn thận." Tóm lại là muốn đi nhìn một lần.

Xe rất nhanh đến đích, cô xuống xe, trả tiền, sau đó đi qua, mới phát hiện nơi này đúng là biến dạng lớn rồi, bên này đang trong quá trình xây dựng, cô cần phải cẩn thận đi qua, muốn nhìn thấy hàng ghế xếp trước kia.

Cô nhớ, Lục Duật Kiều từng nói, có thể giữ lại, cô sẽ tin anh, nhất định phải đi qua nhìn một chút.

Cô đứng tại chỗ, nhìn phương xa, đánh giá xem đi tiếp thế nào có vẻ dễ hơn, đến mức mất hồn, không đề phòng có xe lái tới, đèn tròn trước đầu xe đột nhiên sáng trưng.

Ánh sáng mạnh chiếu vào, Cổ Tử Mạt không thể che giấu, đang lúc sợ sệt cũng quên né tránh.

Chỉ có thể đưa tay che trước mắt, rảnh rang nghiêng mặt đi.

"Cổ Tử Mạt." Có người đứng ở trước mặt cô.

Cô sửng sò, liếc mắt liền thấy Kiều Tử Hoài, chỉ là, Kiều Tử Hoài bây giờ, không giống lắm với Kiều Tử Hoài trước kia.

Ăn mặc đơn giản lịch sự tao nhã, không hề khoa trương, mái tóc tảo bạo đã cắt bỏ, toàn bộ hình tượng phong cách đều thay đổi.

Chỉ không sai, giọng của anh, còn là bánh bao như thế, mang theo ý vị tiện tiện.

Cô cười cười với anh, "Là tôi, sao lại trùng hợp như vậy, anh tới bên này làm gì?"

"Anh theo tới, từ lúc em bắt tắc xi, anh liền đi theo em." Kiều Tử Hoài đút tay vào túi quần, phóng khoáng nhanh nhẹn nói.

Cô lắc đầu, "Sao anh không gọi tôi lại."

Kiều Tử Hoài cười than, "Em hi vọng anh gọi em lại à, xem ra thái độ của em thay đổi tốt hơn, cũng đúng, con người của anh thay đổi không ít, cái này có phải chứng tỏ, anh có cơ hội đúng không."

Cô nâng trán, "Aizzz, anh đừng nghĩ lung tung."

Kiều Tử Hoài không tiếp tục đáp lời, nhìn về phía trước, "Em muốn đến trụ sở bí mật của em và Lục Duật Kiêu à? Anh đưa em qua, nơi này không dễ đi."

"Anh?"

"Đúng vậy, anh đưa em qua, yên tâm đi, anh không bán em đi đâu, tranh đấu của Lục Duật Kiêu và Lục Minh Hàn đã kết thúc, anh và Lục Duật Kiêu trong lúc đó, cũng như vậy rồi." Kiêu Tử Hoài nhún vai, lại nói, " Anh đứng sai hàng ngũ, suýt chút nữa là vạn kiếp bất phục, chỉ là thật may em đã nhắc nhở anh... Cuối cùng anh thu tay, không vì vậy mà liên lụy đến nhà họ Kiêu, đi thôi, chúng ta đi qua."

Kiều Tử Hoài đi ở phía trước, cô chạy bộ theo sau, giống như trước đây, Kiêu Tử Hoài lôi kéo cô đến nghĩa địa, đường về của bọn họ cũng như vậy.

Cô nghĩ tới đây, vừa đi, vừa mím môi cười, cuộc sống giống như một tuần hoàn vòng, có chút ngọt ngào và thú vị, là có thể tuần hoàn.

Không biết Lục Duật Kiêu có thể tuần hoàn trở lại hay không? Có lẽ đi...! .

Dẫn cô qua, Kiêu Tử Hoài quay đầu liền đi, cô cũng không cản anh, chỉ là, Kiêu Tử Hoài đi được nửa đường, lại vòng lại, hướng cô hô, "Tử Mạt, tìm kiếm chút tin tức của em đi, đừng để bị người khác mua còn thay họ kiếm tiền."

Cô sững sờ, phản ứng kịp, mới nặng nề gật đầu với anh, "Được, bây giờ tôi sẽ xem."

Đưa mắt nhìn Kiều Tử Hoài đi xa, cô liền lấy điện thoại di động của mình ra, nhanh chóng mở trình duyệt, nhập tên của mình, bên trong hiện lên rất nhiều tin tức.

Cố Tử Mạt chọn ngày tháng gần đây bắt đầu đọc, càng đọc sắc mặt của cô trở nên càng khó nhìn.

Khó trách Diệp Nhất Đóa nói trong tin nhắn, cô dừng ở chung một chỗ với Hứa Ngộ!

Khó trách người đàn ông trung niên kia nhắc tới, vị hôn thê như hoa như ngọc!

Cũng khó trách Ninh Uyển nói đến chuyện vui gì, hậu lễ gì!

Thì ra là, cô làm người trong cuộc, lại là người biết cuối cùng.

Cô bắt đầu xem chút tin tức, xem từng cái từng cái, cuối cùng thấy được bức ảnh kia, Hứa Ngộ đưa cô về nhà, đứng ở cửa chung cư.

Tay Cố Tử Mạt cầm điện thoại di động, dần dần bắt đầu run run.

Hứa Ngộ cũng không phải là người trong làng giải trí, dưới tình huống bình thường, cũng không có ai đi chụp Hứa Ngộ.

Mà cô mới vừa về nước, đã bị chụp được, có phải quá trùng hợp rồi không!

Tại sao lại có thể trùng hợp như vậy, là ai có lòng như vậy!

Đáy lòng Cố Tử Mạt, dần hiện ra một đáp án, cô chợt dừng lại, tay siết chặt điện thoại di động, hơi dùng lực, khớp xương có chút trắng bệch.

Ngoại trừ Hứa Ngộ, thì không còn ai khác nữa.

Vì sao anh lại làm như vậy?

Vì sao anh lại lợi dụng cô để tuyên truyền?

Hơn nữa, cô nhìn thấy, rõ ràng có phóng viên đang đào chuyện xưa của cô và Lục Duật Kiêu, nếu Lục Duật Kiêu cũng bị dính vào, cả đời này của cô, chỉ sợ cũng bị buộc chung một chỗ với Lục Duật Kiêu.

Ở trong mắt người khác, Cố Tử Mạt đã từng là người phụ nữ của Lục Duật Kiêu.

Vậy Hứa Ngộ, anh cưới người phụ nữ của Lục Duật Kiêu, lại có chỗ gì tốt?

Có lẽ, bởi vì Lục Duật Kiêu, Hứa Ngộ và Cố Tử Mạt khắp nơi đều là trang đầu, càng ngày càng nhiều người biết Hứa Ngộ anh, biết xí nghiệp Hứa thị của anh, cổ phiếu của xí nghiệp Hứa thị, có lẽ lại có thể tăng!

Nghĩ tới những thứ này, ngực Cố Tử Mạt hơi phập phồng, cô mấp máy cánh môi, màu sắc nồn nà hồng hào, biến thành tái nhợt.

Đáy lòng cô có một cỗ kích động, bây giờ rất muốn đi đến trước mặt anh, chất vấn anh tại sao lại làm như vậy!

Vì sao cho dù Lục Duật Kiêu không có ở đây, bọn họ cũng không muốn bỏ qua cho Lục Duật Kiêu, chỉ vì địa vị của anh quá hiển hách ư!

Giang hồ không còn Lục Duật Kiêu, nhưng mà giang hồ — vẫn có truyền thuyết về Lục Duật Kiêu!

Chỉ là, cô đang trong cơn giận dữ, vẫn hết sức nhẫn nhịn lại sự vọng động của mình, nếu bây giờ cô đi tìm Hứa Ngộ, bị phóng viên chụp được, không chừng lại loạn thành cái gì.

Cô ngồi vào ghế gỗ, để cho mình trầm tĩnh lại, chờ thật lâu, thấy sắc trời bắt đầu hửng sáng, mới đi ra ngoài.

Nơi thi công thật sự khó đi, cô mới đi mấy bước, liền ngã xuống.

Cô cảm thấy đau, khắp người đều là cảm giác vô lực, cô căn bản không có hơi sức bò dậy.

Cô cúi đầu như đưa đám, hiện tại cô rất muốn tìm người đến giúp cô, nhưng tìm ai đây?

Trước kia đều là Lục Duật Kiêu đến giúp cô, nhưng bây giờ thì sao, anh không có ở đây!

Cô còn nhớ rõ mình từng nói với anh những gì, là tự tay cô đẩy anh ra!

Móc điện thoại di động ra, tìm ra số điện thoại của Lục Duật Kiêu, giống như anh vẫn tồn tại, gọi điện thoại.

Điện thoại vang lên thật lâu, mới có người nghe.

Cô vốn nghĩ, nếu có thể trò chuyện, nhất định là Lục Duật Kiêu đổi số, cô cũng có thể mơ mộng cùng chủ nhân mới của số này, nói một chút chuyện tình yêu của cô và chủ nhân của của nó.

"Tử Mạt?" Là giọng nói của Lục Duật Kiêu.

Cố Tử Mạt nghe được giọng nói của Lục Duật Kiêu, suýt nữa chấn động làm rơi điện thoại di động trong lòng bàn tay xuống, cô nghĩ, không khỏi rơi nước mắt.

Cô nuốt nước bọt một cái, nói, "Lục Duật Kiêu, em bị ngã."

Lục Duật Kiêu vừa xuống máy bay, còn không có thích ứng chênh lệch thời gian, anh trong mơ mơ màng màng, liền khẩn trương hỏi, "Có nghiêm

trọng không? Em đang ở đâu?"

Thấy anh lo lắng, hốc mắt của Cố Tử Mạt nóng lên, buồn buồn nói: "Công viên Duyên Hải, nhất định là anh biết."

Có vệ sĩ lái xe, Lục Duật Kiêu vội vàng mở cửa xe, lên xe, báo địa điểm, sau đó nói, "Tử Mạt, anh mặc kệ em tin hay không, anh nhất định có thể chạy tới trong vòng nửa canh giờ, em chờ anh, em phải chờ anh!"

"Ừ, em chờ anh." Cô khóc đáp lời anh.

Điện thoại di động theo nước mắt, cũng rơi xuống.

Xe đến công viên Duyên Hải, đẩy cửa xe ra, nhanh chóng xuống xe, lập tức chạy nhanh tới trước mặt Cố Tử Mạt, nắm tay cô, vội vàng hỏi, "Tử Mạt, em bị ngã chỗ nào? Chúng ta đi bệnh viện."

Cố Tử Mạt không trả lời Lục Duật Kiêu, cô chỉ nhìn anh, áo sơ mi của anh nhăn nhúm, tóc cũng rất xốc xếch, không có phong thái anh tuấn như bình thường, thoạt nhìn thậm chí có chút lồi thối lệch thếch.

Lục Duật Kiêu thấy Tử Mạt hồi lâu không lên tiếng, liền không nói hai lời muốn động thủ ôm cô lên.

Cô mặc cho anh ôm lên, đôi tay vòng chắc cổ anh, nói với anh, "Em chỉ bị vấp ngã một chút, sau đó không đứng dậy nổi, thật ra thì không có chuyện gì, không cần đi bệnh viện."

"Ừ." Anh tỏ vẻ biết, im lặng một lát, mở miệng hỏi cô, "Tử Mạt, bây giờ anh đã trở về, chúng ta cùng nhau về nhà, có được không?"

Cô không trả lời anh, ngược lại đưa tay nắm áo sơ mi của anh, dùng áo sơ mi anh lau nước mắt, sau đó mới nghẹn ngào hỏi anh, "Anh... Lần này anh trở lại còn đi nữa không."

Anh cầm tay thon của cô, "Sẽ đi." Thấy trong mắt cô rõ ràng có sương mù mờ mịt, anh bật cười, lập tức bổ sung, "Dẫn em đi cùng."

Cô vẫn còn khóc, hết cách rồi, trước sau tương phản quá lớn, đều anh chọc cô khóc.

Lục Duật Kiêu mang Cổ Tử Mạt về nhà của bọn họ, liền nhét cô vào phòng tắm, chờ Cổ Tử Mạt tắm xong, anh lại mang máy sấy tới, cầm dây vào ổ điện đầu giường, bật lên, sấy tóc cho cô.

Tạp âm của máy sấy hơi lớn, vang ù ù bên tai cô, từ đầu đến cuối cô đều không mở mắt.

Ngón tay thon dài của anh, thận trọng vuốt mái tóc cô, từng chút từng chút cẩn thận sấy khô cho cô.

Động tác của Lục Duật Kiêu rất nhẹ, nhưng rơi vào đáy lòng cô, lại nặng như vậy.

Cô mấp máy môi, lấy điện thoại di động ra, đưa nội dung tin tức của mình tới trước mặt anh, cho anh nhìn, "Thật xin lỗi, trước đó em không biết, có thể em lại làm liên lụy tới anh rồi."

Cô quá xấu hổ, Lục Duật Kiêu không có ở đây, mà cô làm người trong cuộc, lại có thể bùng tai bít mắt đến mức này, đến bây giờ mới biết những tin tức này.

Lục Duật Kiêu liếc mấy lần, để máy sấy xuống, ôm chặt thân thể của cô, dùng giọng nói thấp thuận nói: "Không có chuyện gì, lời đồn dừng lại ở người thông minh, chúng ta không cần xen vào những thứ này nữa, đừng nghĩ nhiều cho mệt."

Nghe anh nói, đáy lòng Cổ Tử Mạt hung hăng run lên, cô liền lão đảo nghiêng ngã ngã đầu.

Anh giơ tay lên, sờ sờ vành tai của cô, giọng điệu cứng chiều đến cực hạn, "Tử Mạt, anh nói rồi, em đi, anh không tiễn em... dfienddn lieqiudoon Em tới, bất kể mưa to gió lớn thế nào, anh cũng sẽ đón em. Em xem, hiện tại anh tới đón em, có phải nên tặng lại anh chút gì không."

Đáy lòng Cố Tử Mạt từng trợn từng trợn chua xót, cô không chút do dự và cự tuyệt nào, ngẩng đầu, tìm được môi của anh, sau đó cánh môi mới chậm rãi đưa tới, run rẩy dán lên cánh môi của anh.

Cô dừng lại thật lâu, mới khe khẽ rời đi, sau đó lại khóc không thành tiếng.

Ánh mắt của Lục Duật Kiêu cũng sáng lên, trên môi của anh còn lưu lại nhiệt độ của cô, anh từ từ cảm thụ, thật lâu, anh mới lại lên tiếng, hỏi, "Tử Mạt, vậy, vẫn yêu anh chứ?"

Cả người Cố Tử Mạt ngốc ở nơi đó.

Vẻ mặt cô dừng lại, nghiêm túc suy nghĩ.

Cô biết anh là quý nhân trong sinh mệnh của cô, không có anh, sẽ không có Cố Tử Mạt ngày hôm nay, mà cũng chính là anh, cho cô cảm giác yêu.

Làm sao có thể không yêu chứ?

Cô ngẩng đầu lên, mới phát hiện, lúc cô đang suy tư, ánh mắt của anh, vẫn luôn là nhìn cô chăm chú.

Cô cũng nhìn anh, chậm rãi mở miệng, "Vẫn yêu."

Rồi sau đó, cô có lúng ta lúng túng mở miệng, hỏi, "Vẫn còn anh?" Kỳ thật là một câu vô nghĩa, cô vừa nói ra khỏi miệng, lại sợ anh tức giận, vội vàng ở phía sau nói thêm một câu, "Em chỉ, không phải cái đó, mà là..."

Aizzz, em muốn hỏi, giữa anh và Lâm Yên Nhiên... Hai người..." Bởi vì khẩn trương, nói chuyện cũng không liền mạch.

Anh cười, nhẹ nhàng hôn lên trán cô, nói: "Sớm đã vật đổi sao dời, trong cuộc sống của chúng ta, không còn Lâm Yên Nhiên." Trước khi anh rời Beverly Hills*, Lâm Yên Nhiên đã rời khỏi nhà họ Lục.

*Beverly Hills: Là một thành phố nằm ở phía tây của Quận Los Angeles, California, Hoa Kỳ.

Lúc này cô mới yên tâm lại, nói với anh, "Em vốn muốn đi tìm Hứa Ngộ, nhưng mà anh đã đến rồi, anh nói, em nên làm thế nào."

Người đàn ông nắm lấy các đốt ngón tay của cô, giải quyết dứt khoát, "Mời anh ta tới nhà làm khách!"

Người đàn ông nói được làm được, quả nhiên mời Hứa Ngộ tới nhà làm khách, mà Hứa Ngộ vừa đến, Lục Duật Kiêu liền ngăn Cố Tử Mạt lại, đi xuống lầu.

Cố Tử Mạt thấy anh như vậy, trong lòng đùa cợt anh tính khí trẻ con, để thỏa mãn tâm ý của anh, không xuống lầu, ngược lại đứng trên lầu nhìn.

Cô thấy Hứa Ngộ và Lục Duật Kiêu trò chuyện vài câu, sau đó từ trong ngực móc ra một tờ chi phiếu, giao cho Lục Duật Kiêu, Lục Duật Kiêu không nói gì, Hứa Ngộ lại để lên khay trà.

Cô ở phía trên nhìn tấm chi phiếu kia, toàn bộ trong đầu đều là nghi vấn.

Đợi đến khi Lục Duật Kiêu lên lầu, cô vội vã đi tới, hỏi, "Sao Hứa Ngộ lại đưa chi phiếu cho anh, dùng để xin lỗi anh à?"

"Anh ta muốn dùng để mua em... Em tin không?" Lục Duật Kiêu nhún mày nói, cố ý trêu chọc cô.

Cô quần quần, oán giận nói, "Anh đừng nói hươu nói vượn nữa, em muốn nghe lời thật."

Lục Duật Kiều ngửa mặt, lấy ra tờ chi phiếu kia, túm túm nói: "Lời thật là, năm đó chồng em nhất thời vui vẻ, cho Hứa Ngộ chút tiền tiêu vặt, hôm nay Hứa Ngộ tới trả tiền lại."

Cố Tử Mạt nhìn con số phía trên một chút, bưng tỉnh hiểu ra, "Tiền vốn kinh doanh lập nghiệp của Hứa Ngộ, thì ra là do anh cho, ừ, em đã hiểu, hơn nữa em còn biết, anh cố ý cho anh ấy, để cho anh ấy dễ dàng chăm sóc em!"

Người đàn ông cau mày, "Không cho phép nhắc lại chuyện anh ta chăm sóc em." Anh liếc mắt nhìn Hứa Ngộ phía dưới, lại nói, "Anh rộng lượng, thả em đi xuống nhìn anh ta một chút."

Cô nghiêng đầu, "Không sợ em chạy theo anh ấy à, bây giờ Hứa Ngộ cũng là người giàu đấy."

Người đàn ông kiêu ngạo, "Dù sao cũng không nhiều tiền bằng anh." Anh ngừng tạm, lại thở dài nói, "Thấy anh ta, anh càng tự tin em sẽ không quay đầu ăn lại cỏ cũ, bởi vì Hứa Ngộ đã không phải là Hứa Ngộ trước kia rồi."

Cô ngạc nhiên, ngay sau đó hiểu được ý của anh, cúi đầu, nói: "Có lẽ vậy...!"

Cùng ánh mắt anh cáo biệt, mới đi xuống lầu.

Thấy Hứa Ngộ, câu thứ nhất của cô là, "Hứa Ngộ, tôi không ngờ, sau khi tôi trở về, người đầu tiên tổn thương tôi, lại là anh."

Hứa Ngộ nhìn Cố Tử Mạt, kéo kéo khóe môi, anh tại mình châm chọc, tiếp đó, giọng điệu anh của rất bình thản, "Anh cũng không nghĩ tới."

Vốn tưởng rằng, anh tuyên truyền như vậy, cô sẽ là của anh, ván đã đóng thuyền, chỉ là anh không ngờ, Lục Duật Kiêu cứ như vậy trở lại.

Nhanh chóng như vậy, trực tiếp không cho anh thời gian phản ứng.

Cố Tử Mạt lắc đầu, cô rất muốn cười, nhưng cô lại không cười nổi, ngược lại cô cảm thấy đáy lòng buồn bực, rầu rĩ, cô không nhịn được hơi ngẩng đầu, sau đó gắt gao nhìn Hứa Ngộ.

Ánh mắt của Hứa Ngộ, trong suốt thấy đáy như vậy, giống như thiếu niên tươi sáng rõ rệt nhiều năm về trước, mắt đen nhánh thấy đáy, không chứa bất kỳ tạp chất gì, là thứ tinh khiết nhất trên thế giới này.

Nhưng mà, anh đã thay đổi.

Theo lời của nói Lục Duật Kiêu thì, Hứa Ngộ đã không phải là Hứa Ngộ trước kia rồi.

Hứa Ngộ nhìn cô, cảm thấy trong cổ họng mình, giống như bị đổ thuốc độc vào, đau rát, trong lòng anh quay cuồng thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với Cố Tử Mạt, thế nhưng anh lại không nói ra một chữ.

Ban đầu anh thật sự đã biết rõ cục diện hôm nay, nhưng vẫn không cố kỵ chút lợi dụng cô, lợi dụng Lục Duật Kiêu.

Hiện nay, cục diện này, là một tay anh tạo thành, mà anh bây giờ, không còn lời nào để nói.

Hứa Ngộ nuốt nước bọt một cái, đè ép giọng, tiếp tục mở miệng, nói, "Tử Mạt, có lẽ anh dùng sai phương thức, nhưng mà anh quả thật cố gắng muốn..."

"Hứa Ngộ." Cố Tử Mạt ngắt lời Hứa Ngộ, cô nhìn lại đáy mắt Hứa Ngộ, khẽ nâng môi lên nói: "Hứa Ngộ, ân ân oán oán giữa chúng ta, xóa bỏ đi.

Một năm kia, anh đã cứu tôi, anh bị thương nặng như vậy, ta đến nay nhớ tới, đều cảm thấy đau lòng, lần này anh có lỗi với tôi, tôi lại nhớ tới anh vì tôi mà bị thương, liền không đau như vậy nữa."

Hứa Ngộ nghi ngờ, "Tử Mạt, anh không biết em đang nói gì, anh bị thương nặng như vậy? Đó là một năm kia?"

Cô thở ra, "Chính là cái lần trong ngõ hẻm đó, anh chảy rất nhiều máu."

Hứa Ngộ phủ nhận nói, "Anh không có chảy máu, Tử Mạt, lúc anh đi, phát hiện trên mặt đất có không ít máu, khi đó anh thấy máu là choáng, rất nhanh liền hôn mê bất tỉnh, sau đó mới bị đưa đến bệnh viện, người thật sự cứu em, là một người khác."

Không phải anh làm cho cô, anh không thể mưu toan gánh vác.

Cô nghe, trong óc trống rỗng, chẳng lẽ mình những năm gần đây, đều luôn tính sai người, không phải Hứa Ngộ, vậy thì là ai?!

Hứa Ngộ nhìn cô sững sờ, đứng dậy, nói: "Tử Mạt, anh đi, có thể tiễn anh một đoạn không." Đây là yêu cầu cuối cùng của anh.

Cô run lên, mới gật đầu, đưa anh ra ngoài cửa.

Trước khi anh đi, anh nói, "Tử Mạt, cảm ơn em đã chăm sóc mẹ anh, bà ấy đã nói với anh."

"Không cần cảm ơn." Chuyện cũ như khói, cô đã nhìn đậm.

Cố Tử Mạt đứng ở cửa, nhàn nhạt nhìn anh đi xa, mới thu hồi con người, phía sau có người đi tới, ghé bên tai cô nói, "Rất lưu luyến à?"

Cô gật đầu lại lắc đầu, "Em cũng không nói lên được, bây giờ là cảm giác gì, cảm giác khi tiễn bước một vật, nhưng lại giống như đang nghênh đón một vài thứ."

Anh ở phía sau hôn tóc mai cô, "Em đúng là cần ghênh đón một vài thứ, nói ví dụ như, hôn lễ của chúng ta."

Cô xoay người một cái, nhào vào trong ngực anh.

Ánh mặt trời vừa vắn, vẫn ấm áp như trước kia.

...

*

Nước Mỹ, thành phố Beverly Hills—

Cố Tử Mạt mặc cho Lục Duật Kiều dẫn dắt, xuyên qua phòng khách lớn, đi tới phòng khách nhỏ phía đông.

Lục Hoài Nam ngồi trên ghế sa lon, nhìn thấy bọn họ đi vào, trên mặt hiện đầy nụ cười, "Trở lại? Trên đường vất vả không?"

Đây là lần đầu tiên Cố Tử Mạt thấy Lục Hoài Nam, vội vàng cẩn thận cúi đầu, khéo léo trả lời, "Không vất vả, để ngài đợi lâu."

Lục Duật Kiều thì lại lôi kéo cô đến trên ghế sa lon ngồi xuống, "Tử Mạt nói muốn nhìn thấy ngài trước, mặc dù chúng ta còn cần chuyển giờ sai."

Lục Hoài Nam nghe xong, cười gật đầu một cái, "Tử Mạt hiểu chuyện hơn con, hai người trên đường cũng mệt mỏi, đi về nghỉ ngơi trước đi! Lúc ăn cơm ta bảo người giúp việc gọi các con."

Lấy được sự cho phép của Lục Hoài Nam, hai người mới chấp tay rút lui.

Ở trên đường, Cố Tử Mạt cười nói, "Anh muốn vì em nói lời hay, ngược lại chê bai mình, khó khăn cho anh."

Anh thở dài, "Hình tượng của anh trong lòng cha đã cố định rồi, nhưng mà em không giống, bây giờ em vừa gặp mặt đã cho ông ấy một ấn tượng tốt, về sau ông ấy nhất định xe xem em như con gái."

"Vậy anh không ăn dấm của em à?" Cô trêu chọc anh.

Anh ngược lại không để ý, "Anh ghen cái gì, con gái bảo bối của ông ấy, đều ở trên tay anh, anh nào có tâm tư mà ghen." da.nlze.qu;ydo/nn Đang lúc nói chuyện, anh đã kéo cô đến trước một gian phòng, "Em nghỉ ngơi trong phòng này trước, đợi đến khi cử hành xong hôn lễ của chúng ta, chúng ta mới có thể ở chung."

"Hả? Trước mắt chúng ta không thể ở chung một chỗ à." Cô không ngờ, gia phong của nhà họ Lục lại nghiêm như vậy.

Anh bị dáng vẻ kinh ngạc của cô chọc cười, thân mật ôm bả vai cô, hà hơi bên tai cô, "Xem ra em rất chờ mong ở cùng với anh, yên tâm, tối nay anh sẽ len lén chạy vào phòng của em, trước em khi ngủ, nhớ để cửa sổ cho anh."

"Chuyện này..." Cô thật sự không có cách nào tưởng tượng, Đại Thiếu Gia nhà họ Lục, làm trộm trong chính nhà của mình.

"Nhớ để lại cửa sổ cho anh là được rồi." Nói xong, anh liền đẩy cửa phòng ra, ôm cô đi vào, "Nhìn một chút, hài lòng không?"

Cô nhìn căn phòng ở tạm của mình, nói không nên lời, gian phòng rất rộng rãi, bên trong cái gì cần có đều có, hiển nhiên là tỉ mỉ chuẩn bị qua.

Cô gạt đầu một cái, đi thay đồ, đổi áo ngủ sồi tơ, lúc đi ra, Lục Duật Kiêu đang nghiêng người dựa vào giường đọc sách.

Anh thấy cô ra ngoài, để sách xuống, kéo cô đến bên giường ngồi xuống, "Tử Mạt, em ngủ một giấc thật ngon trước, bữa ăn tối nay, sẽ là gia tộc của

chúng ta liên hoan, em sẽ gặp tất cả người nhà họ Lục, nhiệm vụ của em gian khổ, nhất định phải giữ vững trạng thái tinh thần tốt nhất."

Cô trừng to mắt mà nhìn Lục Duật Kiêu, thở dài nói, "Danh môn vọng tộc, em như vậy, chỉ sợ sẽ là người thấp cổ bé họng nhất rồi..."

Không đợi cô nói hết lời, Lục Duật Kiêu đau lòng ôm chặt cô, "Đứa ngốc, sao lại thấp cổ bé họng, em là thiếu phu nhân của nhà họ Lục, bọn họ xem trọng em còn không kịp nữa là, hơn nữa những người muốn tới trong tối nay, có vài người cũng không cười người của danh môn vọng tộc, em cứ thoải mái."

Nghe đến đó, cô mới thở ra một hơi, lại không khỏi tò mò hỏi, "Vậy tình cảm vợ chồng của những người đó, đều tốt chứ?"

Lục Duật Kiêu khó xử, do dự một chút, nhưng vẫn nói thật, "Cũng không tốt, nhưng mà cái này không có nghĩa chúng ta cũng sẽ như vậy, cơ sở tình cảm giữa chúng ta dày như thế, chỉ cần chúng ta dụng tâm làm, sao có thể không tốt chứ?"

Cổ Tử Mạt nghe, dùng sức gật đầu một cái, tựa vào trong ngực Lục Duật Kiêu, trong lòng cô rất rõ ràng, sau này cô có thể dung nhập vào Hào Môn gia tộc này hay không, quyết định rất lớn bởi Lục Duật Kiêu.

Có Lục Duật Kiêu toàn tâm toàn lực ủng hộ cô, cô sao có thể không xử lý tốt những thứ này chứ?

Mà sự thật chứng minh, quả thật như cô tưởng tượng, ở trên bàn cơm, bởi vì có Lục Duật Kiêu thỉnh thoảng trông nom cô, tất cả mọi người đều đối với cô đầy lòng hiếu kỳ, thậm chí nhiều hơn một phần tôn kính.

Sau bữa tối, Lục Hoài Nam tự mình chọn ngày, ấn định hôn lễ của cô và Lục Duật Kiêu vào một tháng sau.

Chưa từng nghĩ, Lục Duật Kiêu là người đầu tiên nhảy ra phản đối, anh cho là kéo dài quá lâu.

Gương mặt Lục Hoài Nam căng cứng, quay đầu hỏi ý kiến Cố Tử Mạt.

Cố Tử Mạt nào dám có ý kiến, nói một câu, "Giờ lành xuôn xẻ là tốt nhất."

Lục Hoài Nam nghe xong, lúc này gật đầu nói tiếp, "Tử Mạt nói đúng, giờ lành xuôn xẻ là tốt nhất, một tháng sau, là giờ lành tốt nhất, cứ chọn ngày này đi."

Lục Duật Kiêu hết cách rồi, không phản bác được, lúc mang theo Cố Tử Mạt rời đi, sắc mặt trầm trầm.

Cô ngồi ở mép giường lên, trấn an anh nói, "Em biết rõ anh lo lắng cái gì, em đây cam đoan, mỗi ngày đều để cửa sổ cho anh, có được không?"

Sau khi Lục Duật Kiêu nghe xong, nếp uốn giữa hai lông mày mới chậm rãi dần ra, ngón tay thon dài, sờ lên cổ trắng như tuyết của cô, "Vậy tối nay cũng không cần mở cửa sổ nữa, bây giờ chúng ta bắt đầu đi."

Cố Tử Mạt bị anh ấy ngã, không nhìn được bữu môi, chẳng lẽ quy củ của nhà họ Lục, đều là thùng rỗng kêu to à!

...

Sáng sớm, Cố Tử Mạt và Lục Duật Kiêu ngồi dựa lưng vào cửa sổ sát đất, phơi không tới một tia mặt trời, lại vẫn có thể từ phản xạ của cây cối cảm nhận được ánh mặt trời đang ở cách đó không xa.

Lục Duật Kiêu vì để cho cô mau sớm thích ứng cuộc sống bên này, hứa hẹn muốn ở cùng cô, cô tự nhiên cảm thấy được, chỉ là thỉnh thoảng, người đàn ông này dễ dàng bộc phát thú tính, làm cho cô lâm vào tình thế khó xử.

Người giúp việc của nhà họ Lục quá nhiều, thân phận bây giờ của cô, dù sao còn chưa phải là người vợ danh chính ngôn thuận, cho nên khó tránh khỏi cảm thấy lúng túng, dù sao vẫn sợ người giúp việc nhìn thấy bọn họ thân thiết.

Nhưng Lục Duật Kiêu lại không thấy thế, không có việc gì là hôn nhẹ cọ cọ cô, động tay động chân.

Một ngày này, lại là như thế vậy, đợi sau khi người giúp việc bưng điểm tâm tới rồi đi, Lục Duật Kiêu liền hướng bên phía cô, nhích lại gần.

Rõ ràng ráp tâm không tốt!

Cố Tử Mạt trước khi anh dựa tới, liền nhanh chóng đứng lên, liếc mắt nhìn anh, tức giận tuyên cáo nói: "Không cho phép anh ghé sát vào người em, nếu không em còn chạy."

Lục Duật Kiêu không nói gì, mà nhìn cô không chớp mắt, nhìn chòng chọc hồi lâu.

Cô cảm nhận được ánh mắt quái dị của anh, nghi ngờ sờ sờ mặt mình, "Sao cứ nhìn em như vậy? Làm cho trong lòng em sợ hãi."

Anh dịu dàng cười một tiếng, "Anh thật sự thích em như vậy, rất tự nhiên, không còn che giấu, anh tuyệt đối không muốn cuộc sống Hào Môn bóp chết hồn nhiên của em, em không thích, chúng ta đều có thể không cần!"

Cô nghe được lời nói người đàn ông, cảm thấy cảm động, chủ động dựa vào, cọ đến trong ngực anh, "Anh có trái tim của em, em biết, cũng xin nhận tấm lòng, nhưng mà chúng ta cũng không thể quá tùy hứng."

Lục Duật Kiêu yêu thương vuốt ve mái tóc dài của cô, "Càng ngày càng thích em, anh thật muốn lập tức kết hôn với em!"

Cô cảm khái, "Chúng ta ngày ngày ở chung một chỗ, cũng chẳng khác gì kết hôn mà!"

Anh lắc đầu, không đánh giá.

Sau lại, cô nhàn rồi ăn chút điểm tâm, nhàm chán chống cằm, liền nhìn người đàn ông đang uống trà phía đối diện.

Chính là cảm xúc phía trên, không chút nghĩ ngợi liền thất thần mở miệng, "Vì sao anh một mực giúp em vậy, một đường cũng giúp lâu như vậy."

Anh nhìn cô một cái, mỉm cười, "Bởi vì em quá ngốc, lần trước đã cứu em... Em lại quên, cũng may anh không chê phiền toái, nguyện ý cứu nhiều một lần."

Bàn tay chống cằm của cô rung động, "Anh?"

Anh hoạt động cổ tay, kéo tay áo bên trái của mình lên, lộ ra một đoạn cánh tay, chỉ vào vết sẹo bên trên nói: "Chỗ này có vết thương cũ, lúc ấy chảy không ít máu, bởi vì dùng loại thuốc rất quý giá, cho nên khôi phục vô cùng tốt."

Cô ngu ngơ, suy nghĩ lại lần anh bị thủy tinh cắt thương kia, không nhận được cau mày, nói: "Anh nói em quên rồi, nhưng em chưa mà, lần đó chúng ta đi..." Bỗng dưng, trong đầu của cô có cái gì thoáng qua.

Cô ngạc nhiên nghi ngờ nhìn về phía người đàn ông trước mắt, đứng dậy, nói: "Người cứu em trong ngõ hẻm, là anh!" Bởi vì quá mức kinh ngạc, cô há hốc miệng ra, cô thậm chí ngay cả hít thở cũng quên, hình như cô đã bỏ lỡ chân tướng quan trọng.

Cổ Tử Mạt giữ vững tư thái sững sờ như vậy hồi lâu, hồi lâu, con người đen bóng cô của mới hơi giật giật, lại cảm thấy toàn thân mình giống như

mất hết hơi sức, xụi lơ xuống.

Ngay từ nhiều năm trước, Lục Duật Kiều đã vì cô mà suýt trả giá bằng cả tính mạng.

Như vậy trong một quãng thời gian khá dài, tất cả tốt đẹp của cô đều là Lục Duật Kiều trao cho cô.

"Sao anh không nói sớm cho em biết." Cô thật vất vả phản ứng kịp, không khỏi hỏi anh.

"Nói cho em biết thì sao, chia thêm cho anh chút gì à? Anh không cần chia thêm, cũng đã là đầy chật rồi." Người đàn ông kiêu ngạo trả lời.

Cô nâng trán, trời ạ, có gì có thể ngăn cản người đàn ông này tiếp tục kiêu ngạo không!

Chỉ là, nội tâm cô khiếp sợ, thật lâu không thể thở bình thường.

Cô từ giờ khắc này, ở nội tâm âm thầm phát thề, cô nhất định phải đi theo người đàn ông này, cả đời!

...

Trong mấy ngày kế tiếp, Lục Duật Kiều và cô đi dạo phố ở phụ cận.

Đường phố ở Beverly Hills chủ yếu là đường lớn, là ngân hàng, cao ốc thương mại, trên con đường này có rất nhiều công ty bách hóa lớn. Trung tâm thương mại lân cận Beverly cũng có rất nhiều danh nhân yêu thích, bên trong trung tâm có gần 180 cửa hàng chuyên doanh.

Bọn họ đi dạo trong trung tâm thương mại, trung tâm thương mại Beverly trong truyền thuyết, quả nhiên giống với lời đồn, mặt ngoài vô

cùng khác biệt, bậc thang tay vịn bên ngoài trong suốt tựa như ảo mộng, làm cho người ta có cảm giác như đối mặt trong không trung.

Khắp nơi đều có ngạc nhiên mừng rỡ, gần như là lúc nào cũng đều ở trong khiếp sợ, nghe thấy nhìn thấy đều vượt qua sức tưởng tượng của cô.

Lục Duật Kiêu mang theo cô mua sắm không ít vật phẩm, lúc trở về, Lục Duật Kiêu nói muốn tản bộ, liền để tài xế đưa đồ về biệt thự trước.

Mà cô liền cùng Lục Duật Kiêu xuống xe, nhàn nhã tản bộ trở về.

Mặc cho người đàn ông dắt tay của cô, bước chậm trong kiến trúc của nước lạ, cô không khỏi như nói mê nghiêng đầu hỏi anh, "Về sau, em đều trôi qua ngày chính là như vậy à? Mỗi giây mỗi phút dường như đều có ngạc nhiên mừng rỡ."

Anh nhàn nhạt cười một tiếng, "Dạ, về sau em đều có những thứ tốt nhất."

Cô gần như mê mang cảm thán, "Thật sự có chút vượt quá sức tưởng tượng của em, em cũng cần thời gian thích ứng những thứ này."

Lục Duật Kiêu thâm tình nắm hai vai của cô, "Đương nhiên có thể cho em thời gian, em từ từ thích ứng, không cần nóng lòng, anh đã để Nhất Đóa tới bên này rồi, ngày mai hoặc ngày một là cô ấy có thể đến, cô ấy quen thuộc nơi này hơn em, em và cô ấy cùng nhau hưởng thụ nơi này, nhất định có thể sớm thích ứng hơn."

"Có thật không? Nhất Đóa muốn qua đây?" Cô nghe xong, vô cùng vui mừng.

Đất khách quê người, ngay cả một người quen biết cũng không có, Diệp Nhất Đóa tới được đây, quá đúng là không thể tốt hơn.

Người đàn ông cười giải thích, trấn an cô nói, "Đúng vậy, cô ấy là phù dâu của em, dĩ nhiên là muốn qua đây, anh chỉ là cho cô ấy chút ưu đãi, để cho cô ấy qua đây trước, mặt khác, cô ấy còn có thể giới thiệu cho em một vài người bạn mới, cũng có thể tránh cho cuộc sống sau này của em sẽ khô khan."

...

Lục Duật Kiều nói được là làm được, Diệp Nhất Đóa tới đúng giờ, cô cũng cùng Diệp Nhất Đóa lần nữa thân thiết, hai người cùng nhau hưởng thụ cuộc sống bên này.

Diệp Nhất Đóa là một người dẫn đường tốt, cô quả thật thích ứng rất nhanh, đảo mắt, đã đến hôn lễ của bọn họ.

Cố Tử Mạt được sắp xếp ở một gian phòng trang điểm rất lớn, có hai thợ trang điểm đến giúp cô trang điểm, trong lúc đó, Diệp Nhất Đóa thỉnh thoảng tới đây hỏi thăm tình huống.

Thấy Diệp Nhất Đóa đi tới đi lui như vậy, Cố Tử Mạt cảm thấy choáng váng, liền mở miệng nhạo báng Diệp Nhất Đóa, "Nhất Đóa, cậu đi tới đi lui, mình sắp hôn mê rồi, mình kết hôn, sao trông cậu còn khẩn trương hơn mình."

"Aizzz, không phải!" Diệp Nhất Đóa le lưỡi một cái, để thợ trang điểm đi sang một bên, sau đó mình dựa vào, nói: "Lục Duật Kiều giao phó cho mình một nhiệm vụ, để cho cậu gọi điện cho mẹ Sở Gia, đây là kinh hỉ anh ấy dành cho cậu."

Cố Tử Mạt nghe xong, nhất thời mặt mày cong cong, "Có thật không, đây mới thật sự là một kinh hỉ."

"Đương nhiên là thật." Diệp Nhất Đóa nghe, tự tin giương cằm lên.

Đúng là một kinh hỉ, mặc dù chỉ là một cuộc điện thoại ngắn ngủn, nhưng cái này đã đủ để an ủi cô, cô không có người thân, mẹ Sở Gia có thể coi như là người nhà duy nhất cô có thể công nhận.

Tâm tư lần này của Lục Duật Kiêu, làm cho cô cảm thấy rất ấm lòng.

...

*

Trong cuộc sống sau khi kết hôn, bởi vì Bùi Dực cũng tới, Diệp Nhất Đoá lại tạm tiếp tục ở nơi này, thỉnh thoảng sẽ tìm Cố Tử Mạt nói chuyện phiếm.

Có một ngày, Diệp Nhất Đoá thần thần bí bí mang đến một quyển sách tới đây, sau đó nhét Cố Tử Mạt vào gian phòng, rất nghiêm túc nói với Cố Tử Mạt, "Tử Mạt, cậu và Lục Duật Kiêu ở chung một chỗ cũng lâu như vậy, sao lại vẫn không có tin tức? Là không có tính toán muốn, hay là vẫn không mang thai? Không phải mình dọa cậu, ở trong gia tộc như nhà họ Lục, không có con là sai lầm trí mạng, gia sản lớn như vậy dù sao cũng phải có người thừa kế chứ? Cậu có đi kiểm tra hay không?"

Cố Tử Mạt nghe xong câu chữ hoảng sợ, trong lòng cũng mơ hồ hơi bận tâm, sợ bị Diệp Nhất Đoá nói trúng.

Diệp Nhất Đoá thấy cô phản ứng chậm lụt, thế nhưng bản thân có chút bối rối, trực tiếp lấy quyển sách ra, đưa cho Cố Tử Mạt, "Tử Mạt, cậu nghiêm túc xem nội dung phía trên này một chút, cố gắng nghiên cứu, cứ y theo phía trên này mà điều dưỡng, tám phần rồi cũng sẽ tốt thôi, đúng rồi, quan trọng nhất còn là về vấn đề tư thế cơ thể, về phần cái này, mình cũng không tiện nhiều lời, chính cậu nhìn mà làm, nhất định phải cố gắng lên! Đúng rồi, mình còn nghe nói gần đây thịnh hành bài thuốc sinh con gia truyền, trở về mình cũng chuẩn bị cho cậu một phần Ha...!"

Cố Tử Mạt nghe Diệp Nhất Đóa nói, một hồi mặt xám mày tro, lại nghe thấy Diệp Nhất Đóa muốn đi tìm bài thuốc sinh con gia truyền, vội vàng ngăn cản Diệp Nhất Đóa, nếu bị cô làm thành như vậy, coi như thân thể cô không có vấn đề, cũng sẽ biến thành có vấn đề, không thể sinh con!

Đến lúc đó lời đồn nổi lên, đối với mình và Lục Duật Kiêu tổn thương sẽ rất lớn.

Diệp Nhất Đóa còn là cô gái chưa cưới, quá mức đơn thuần, không hiểu đạo lý này.

"Một cô gái chưa cưới như cậu đi tìm bài thuốc sinh con gia truyền, cậu định làm gì? Nếu như bị người ngoài biết được, truyền tới trong tai Bùi Dực, anh ta sẽ nghĩ như thế nào!"

Diệp Nhất Đóa bị lời này dọa sợ, lại liên lụy đến Bùi Dực, trong lòng cô cả kinh, lập tức bỏ đi cái ý niệm này.

Chưa xong, chỉ có thể quan tâm nói với Cố Tử Mạt, "Nhưng mà chuyện này cậu phải để ý đấy, phụ nữ gả vào Hào Môn nhất định phải sinh con, phải có con trai, như vậy mới có thể tránh cho những phụ nữ khác thừa dịp mà chen vào."

Tiền Diệp Nhất Đóa, Cố Tử Mạt nhìn sách trong tay, có chút dờ khóc dờ cười.

Nhưng đồng thời, cô cũng nhờ Diệp Nhất Đóa nhắc nhở, bắt đầu ý thức được vấn đề cô và Lục Duật Kiêu nên có một đứa bé rồi.

Buổi chiều, cô nói ý tưởng này cho Lục Duật Kiêu, Lục Duật Kiêu nghiêm túc nhìn cô, "Tử Mạt, là chính em muốn, hay là bởi vì những người khác gây áp lực cho em? Không cần để ý đến ý nghĩ của người khác, chúng ta sống cuộc sống của chúng ta, cũng không phải là sống cho cho bọn họ!"

Cô thản nhiên cười, "Không có ai cho em áp lực cả, chính là em cảm thấy, chúng ta nên có một đứa con rồi. Cho nên em mới hỏi ý kiến của anh."

Lục Duật Kiêu nghe vậy, vui mừng ôm cô, "Tử Mạt em thật hiểu chuyện, chúng ta nên có con rồi, chúng ta muốn hai đứa con, một trai, một gái."

Cô cười, "Anh nghĩ thật đẹp!"

"Anh vẫn luôn nghĩ đẹp mà! Hơn nữa vĩnh viễn đều tâm tưởng sự thành, hiện tại chúng ta muốn một đứa bé đầu tiên!"

Có một số việc, một khi có hoạch định, sẽ thực hiện rất nhanh.

Qua hai tháng sau, cô liền phát hiện, kinh nguyệt vẫn luôn chuẩn của mình còn chưa tới.

Đến cuối tuần, đợi đến khi Lục Duật Kiêu về nhà, cô liền tới gần phía trước, ghé vào lỗ tai anh nhỏ giọng nói, "Mấy ngày nay em luôn buồn nôn, buổi tối rất sớm đã thấy mệt, cái đó cũng không có, em nghĩ, rất có thể em đã mang thai!"

Lục Duật Kiêu ngỡ ngác nhìn cô, nhưng không nói lời nào.

Cô có chút mất hứng anh chậm lụt, không nhận được vỗ anh xuống, "Anh làm sao vậy? Ngần người cái gì thế?"

Lục Duật Kiêu đột nhiên phản ứng kịp, "Ý của em là nói, anh sắp là ba?"

Cô không xác định nói, "Em cũng không dám chắc, có thể là 80%! Cũng không biết có đúng hay không."

Lục Duật Kiêu lập tức từ trên giường ngồi dậy, "Anh gọi điện thoại cho bác sĩ, để bọn họ tới đây khám cho em, lập tức lập tức."

Cố Tử Mạt nghe anh khoa trưởng như vậy, liền vội vàng cười ngăn anh lại, "Gọi một bác sĩ là được rồi, không cần huy động nhân lực như vậy."

"Vậy được." Người đàn ông nói, liền lấy điện thoại ra.

Trải qua bác sĩ kiểm tra, xác định cô đã mang thai bốn tuần.

Lục Duật Kiều mặt mày hớn hở nói, "Anh rất vui! Bây giờ sẽ đi thông báo cho mọi người!"

Cô vuốt cái bụng bằng phẳng của mình, mừng rỡ cười nói, "Được."

Nhưng phiền não cũng theo nhau mà đến, sau khi Diệp Nhất Đóa nghe được, lập tức gọi điện thoại cho cô, nói cho cô biết, lần này nhất định phải sinh con trai, một lần sinh con trai liền có lời.

Cô bắt đầu từ cú điện thoại này, liền trong lúc vô hình sinh ra áp lực.

Rồi sau đó, Lục Hoài Nam cũng cố ý vô tình tiết lộ muốn cháu trai ý.

Tổng lòng Cố Tử Mạt cũng không tình nguyện.

Lúc một mình ở cùng với Lục Duật Kiều, cô không khỏi lo âu nhìn anh, "Tất cả mọi người dặn dò em sinh con trai, ngay cả ba cũng thích ôm cháu đích tôn, nếu như em không sinh con trai, phải làm gì đây?"

Lục Duật Kiều ôm chặt cô, "Đứa ngốc, đó cũng là con của chúng ta, không cần có gánh nặng trong lòng."

Lời mặc dù nói như vậy, nhưng áp lực của cô, vẫn không nhỏ.

Sau lại, Diệp Nhất Đóa bay tới thăm cô, lại ôm tới một chồng sách.

Cố Tử Mạt nâng trán, quyển sách lần trước vừa mới trộm ném đi, lần này lại có hàng mới, rất khó giải quyết.

Diệp Nhất Đóa cười đùa nằm trên bụng cô, muốn nghe một chút máy thai, nhưng mà một chút cũng không nghe được, chỉ có thể như đưa đám nói, "Thật không đúng dịp, nó cũng không nể mặt mình, xem ra chỉ có thể đợi lần sau tới rồi."

Cố Tử Mạt cười nói, "Có thể lần này nó đang ngủ, lần sau cậu tới đây, khẳng định nó sẵn lòng chơi đùa với cậu."

Diệp Nhất Đóa nhếch miệng, sau đó nhìn bụng của cô, nói: "Nếu như lần này cậu sinh con trai, vậy về sau cậu cái gì cũng không không phải lo, mầu bằng tử quý! Cậu tốt số hơn Cố Trinh Trinh nhiều, mình nghe nói cô ta gả cho một play boy làm vợ, sau khi cưới vẫn không có thai, trải qua kiểm tra, bị bác sĩ kết luận không thể có thai, cô ta thảm rồi, về sau chính xác là người vợ bù nhìn."

Cố Tử Mạt nghe Diệp Nhất Đóa thốn thức, cũng thở dài, nhất định là trước kia khi Cố Trinh Trinh chơi loạn không thêm để ý, mới tạo thành hậu quả xấu như vậy.

Diệp Nhất Đóa thấy cô than thở, cũng thở dài theo, sau một lát, đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội nói, "Tử Mạt, bây giờ cậu có thai, người ta nói khi phụ nữ mang thai, người đàn ông dễ dàng lệch hướng nhất, cậu cần phải coi chừng đấy! Hôm nay mình còn đặc biệt mang những sách này cho cậu, lúc rảnh rồi cậu xem một chút, không chừng còn có thể trợ giúp!"

Nói xong, cô liền đặt một chồng sách lên đầu giường Cố Tử Mạt.

Suy nghĩ một chút, cô lại cảm thấy không ổn, chuyển xuống, nhét vào chăn, nhìn xung quanh, cẩn thận nói, "Những thứ đồ này, vẫn đừng để cho người giúp việc nhìn thấy mới tốt, chúng ta phải giấu kỹ."

Cố Tử Mạt không cần nhìn, cũng biết sách Diệp Nhất Đóa cho cô là gì, nhưng dù sao cũng là ý tốt, chỉ có thể giữ lại.

Tiền Diệp Nhất Đóa đi, cô đã cảm thấy hơi mệt.

Trở lại trong phòng, lại thấy Lục Duật Kiêu đang lật xem những sách kia, Lục Duật Kiêu thấy cô đi vào, không nhin trêu chọc báng cô, "Tử Mạt, trong lúc em mang thai còn nghiên cứu những thứ này? Vậy sẽ dạy hư tiểu bảo bối của chúng ta đó!"

Trong mắt Lục Duật Kiêu là nụ cười nồng đậm, Cố Tử Mạt tới nhìn mấy lần, lập tức mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, "Đây là Nhất Đóa đưa cho em đấy, em không tiện từ chối, chỉ có thể nhận."

Lục Duật Kiêu cẩn thận ôm cô vào lòng, "Không cần phải ngại ngùng, chúng ta cũng làm vợ chồng lâu như vậy, nội dung phía trên này, đều là trò trẻ con thôi."

Cô càng thêm ngại ngùng, chỉ có thể trốn vào trong ngực anh.

Anh cúi đầu vuốt vuốt tóc cô, mới nói cho cô biết, "Không cần lo lắng, lần này em một lần được con trai, địa vị ở nhà họ Lục vững vàng thỏa đáng."

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, "Làm sao anh biết!" Bỗng dừng nghĩ đến cái gì, cô nghi ngờ mở miệng, "Lúc em đi làm kiểm tra, các anh thuận tiện nhìn giới tính đứa bé à?"

"Đúng, đứa bé đã năm tháng, đã có thể nhìn được giới tính rồi."

Cô nghĩ đến là con trai, không khỏi như trút được gánh nặng, nhưng chuyện này chẳng phải đáp án thuận theo quy luật tự nhiên, lại để cho cảm giác của cô như đưa đám, chỉ có thể buồn buồn tựa vào trước ngực của anh, nói: "Anh ôm em một cái, an ủi em đi."

"Được, bây giờ anh, giống như là ôm hai đứa bé." Giữa lông mày anh, nhuộm đầy nặc nụ cười nồng đậm.

--- -----TOÀN VĂN HOÀN-----

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Đăng Tin Thuê Một Anh Chàng Đẹp Trai Nhà Giàu

Chương 2: Người Cũ Ở Phía Trước, Người Hiện Tại Ở Phía Sau

Chương 3: Tôi Cần Một Lục Duật Kiêu.

Chương 4: Kẻ Giả Mạo Ngược Tên Đàn Ông Cạn Bã

Chương 5: Miệng Hùm Gan Sứa?

Chương 6: Đi, Nghiệm Thân Đi

Chương 7: Em Yêu, Giai Đoạn Đầu Của Thai Kỳ Phải Chú Ý Đó.

Chương 8: Bạch Liên Hoa Kẻ Thứ Ba Không Đơn Giản

Chương 9: Người Đàn Ông Cạn Bã Pk Người Đàn Bà Đê Tiện

Chương 10: Người Đàn Ông Trần Đầy Ý Muốn Bảo Hộ

Chương 11: Gian Phu Dâm Phụ Vui Mừng Hơn

Chương 12: Anh Ta Vì Cứu Cô Mà Bị Thương

Chương 13: Cố Trinh Trinh Tâm Ngoan Thủ Lạt

Chương 14: Thật Hay Cho Một Đóa Bạch Liên, Kỹ Nữ!

Chương 15: Anh Ấy Chuẩn Bị Cho Cô Một Vở Kịch Hay.

Chương 16: Anh Thích Kiểu Phụ Nữ Thế Nào

Chương 17: Yêu Thương Nhưng Nhớ

Chương 18: Anh Rốt Cuộc Là Ai?

Chương 19: Đập Kính, Trộm Áo Cưới

Chương 20: Giống Như Là Nói Chuyện Yêu Đường

Chương 21: Pk Đàn Ông Cạn Bã, Khiến Tên Đàn Ông Cạn Bã Lên Báo

Chương 22: Người Vừa Tới Tự Xưng Là Lục Duật Kiêu! Phải Vậy Không?

Chương 23: Kẻ Giả Mạo Cũng Bắt Cá Hai Tay?

Chương 24: Cố Trinh Trinh Ăn Nói Khép Nép

Chương 25: Kết Quả Của Việc Ghen Bậy

Chương 26: Dịu Dàng Trong Mắt Anh

Chương 27: Có Phần Bị Cường Hôn

[Chương 28: Anh Còn Tốt Hơn Lục Duật Kiều Thật](#)
[Chương 29: Bí Mật: Lại Cứu Em Một Lần Nữa](#)
[Chương 30: Hai Chị Em Xé Rách Mặt](#)
[Chương 31: Lục Duật Kiều Trêu Hoa Gheo Nguyệt?](#)
[Chương 32: Vừa Hôn Rồi Lại Hôn Nữa](#)
[Chương 33: Anh Chính Là Lục Duật Kiều?](#)
[Chương 34: Tình Cảm Kích Thích](#)
[Chương 35: Nhớ Lại, Sự Dối Dành Của Anh](#)
[Chương 36: Cô Bé Lọ Lem Bị Đánh Về Nguyên Hình?](#)
[Chương 37: Uy Hiếp, Điềm Báo Phong Ba](#)
[Chương 38: Tên Phán Bội! Tên Khốn! Tên Lừa Manh!](#)
[Chương 39: Thủ Đoạn Quyến Rũ Mới](#)
[Chương 40: Tìm Được Cổ Tủ Mặt](#)
[Chương 41: Thay Quần Áo Liền Biến Thành Dã Thú](#)
[Chương 42: Trên Người Anh Có Mùi Nước Hoa Của Cô Ta!](#)
[Chương 43: Nghi Ngờ Khác](#)
[Chương 44: Mẹ Vợ Nhìn Con Rể](#)
[Chương 45: Vì Anh Mà Căng Thẳng Phát Khóc](#)
[Chương 46: Tính Phúc Rất Quan Trọng!](#)
[Chương 47: Người Đàn Ông Này, Tức Giận!](#)
[Chương 48: Nụ Hôn Hút Hồn](#)
[Chương 49: Cả Đời Tôi Đều Phải Dựa Vào Anh Ấy Rồi!](#)
[Chương 50: Thể Hiện Tính Khí](#)
[Chương 51: Nữ Hôn Nam, Cách Tặng Lụa Mỏng](#)
[Chương 52: Bắt Đúng Điểm Yếu Của Người Nhà Họ Cổ](#)
[Chương 53: Giảm Mạnh Lên Cố Trình Trình](#)
[Chương 54: Châm Ngòi Ly Gián!](#)
[Chương 55: Hoảng Sợ, Muốn Cánh Tay Phải Của Cô!](#)
[Chương 56: Thề Sống Chết Một Trận](#)
[Chương 57: Tôi Không Nhận Ra Anh, Không Nhớ Ra Anh!](#)
[Chương 58: Em Có Nhớ Ra Được Chút Nào Về Anh Không?](#)
[Chương 59: Em...Em Mặc Quần Áo Tử Tế Vào](#)

[Chương 60: Kết Hôn? Dụ Dỗ, Đốt Lửa!](#)
[Chương 61: Cổ Tử Mạt, Em Thật Độc Ác!](#)
[Chương 62: Minh Tuyên Có Phải Lục Duật Kiêu Hay Không?](#)
[Chương 63: Lục Duật Kiêu Bị Cảnh Sát Bắt!](#)
[Chương 64: Hai Nụ Hôn Khác Nhau](#)
[Chương 65: Nói Về Chuyện Trước Kia Một Chút](#)
[Chương 66: Gặp Phải Tên Bắt Cóc](#)
[Chương 67: Sai Hẹn, Tai Nạn](#)
[Chương 68: Điều Duy Nhất Còn Lại Trong Bóng Đêm Là Tình Yêu! Kết Hôn! \(1\)](#)
[Chương 69: Điều Duy Nhất Còn Lại Trong Bóng Đêm Là Tình Yêu! Kết Hôn! \(2\)](#)
[Chương 70: Điều Duy Nhất Còn Lại Trong Bóng Đêm Là Tình Yêu! Kết Hôn! \(3\)](#)
[Chương 71: Em Yêu, Anh Sợ Em Hồi Hận 1](#)
[Chương 72: Em Yêu, Anh Sợ Em Hồi Hận 2](#)
[Chương 73: Chợt Nhớ Lại Những Chuyện Đã Qua! 1](#)
[Chương 74: Chợt Nhớ Lại Những Chuyện Đã Qua! 2](#)
[Chương 75: Cả Người Đều Khuất Phục Rồi. 1](#)
[Chương 76: Cả Người Đều Khuất Phục Rồi 2](#)
[Chương 77: Để Ông Xã Thay Người! 1](#)
[Chương 78: Để Ông Xã Thay Người! 2](#)
[Chương 79: Chàng Trai, Tôi Đã Thấy Anh Rồi! 1](#)
[Chương 80: Chàng Trai, Tôi Đã Thấy Anh Rồi! 2](#)
[Chương 81: Chuyện Cũ Đây Chưa Xót 1](#)
[Chương 82: Chuyện Cũ Đây Chưa Xót 2](#)
[Chương 83: Bằng Lòng Anh, Để Cho Anh Ăn Sạch 1](#)
[Chương 84: Bằng Lòng Anh, Để Cho Anh Ăn Sạch 2](#)
[Chương 85: Tình Nồng Đêm Mưa, Lần Đầu Tiên! 1](#)
[Chương 86: Tình Nồng Đêm Mưa, Lần Đầu Tiên! 2](#)
[Chương 87: Nói Thẳng Thân Phận Ra 1](#)
[Chương 88: Nói Thẳng Thân Phận 2](#)

[Chương 89: Trong Phòng Tắm Động Tình! Gặp Nạn 1](#)
[Chương 90: Trong Phòng Tắm Động Tình! Gặp Nạn 2](#)
[Chương 91: Không Ngờ Giả Heo Ăn Thịt Hổ Già 1](#)
[Chương 92: Không Ngờ Giả Heo Ăn Thịt Hổ Già 2](#)
[Chương 93: Em Nói Nhà Họ Lục Nào Thế?](#)
[Chương 94: Thân Phận \(Thượng.\)](#)
[Chương 95: Thân Phận \(Trung.\)](#)
[Chương 96: Thân Phận \(Hạ.\)](#)
[Chương 97: Có Tiền, Tùy Hứng](#)
[Chương 98: Chân Tướng \(Thượng.\)](#)
[Chương 99: Thịt Đến Bên Miệng, Cắn Miệng!](#)
[Chương 100: Chó Cắn Chó](#)
[Chương 101: Món Quà Thần Bí, Người Thần Bí 1](#)
[Chương 102: Món Quà Thần Bí, Người Thần Bí 2](#)
[Chương 103: Người Thứ Ba Cố Tử Mạt 1](#)
[Chương 104: Lừa Bịp 1](#)
[Chương 105: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 1](#)
[Chương 106: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 2](#)
[Chương 107: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 3](#)
[Chương 108: Bồn Tắm, Quanh Co Khúc Khuỷu 4](#)
[Chương 109: Nhất Thời Ham Vui](#)
[Chương 110+93: Quỷ Kế Của Ninh Uyển](#)
[Chương 111+94: Ngăn Cản Cô Gả Cho Anh Ấy](#)
[Chương 112+95: Gió Thổi Báo Giông Tố Sắp Đến](#)
[Chương 113+96: Chuyện Cũ: Bị Giam Cầm](#)
[Chương 114+97: Chân Tướng \(Trung.\) 1](#)
[Chương 115+97: Chân Tướng \(Trung.\) 2](#)
[Chương 116: Dùng Miệng Thối Thối Cho Anh Một Chút](#)
[Chương 117+99: Lâm Yên Nhiên Và Lâm Nhược Thủy](#)
[Chương 118: Anh Không Nợ Cô Ấy, Cô Ấy Nợ Anh!](#)
[Chương 119: Lâm Yên Nhiên Là Ai?](#)
[Chương 120: Vị Hôn Thê? Bạn Trai Cũ? 1](#)

[Chương 121: Vị Hôn Thê? Bạn Trai Cũ? 2](#)
[Chương 122: Kinh Hi 1](#)
[Chương 123: Kinh Hi 2](#)
[Chương 124: Gia Thế Bối Cảnh 1](#)
[Chương 125: Gia Thế Bối Cảnh 2](#)
[Chương 126: Âm Mưu Dương Mưu 1](#)
[Chương 127: Âm Mưu Dương Mưu 2](#)
[Chương 128: Nhất Gan? 1](#)
[Chương 129: Nhất Gan? 2](#)
[Chương 130: Quay Về Đi: Em Cần Anh 1](#)
[Chương 131: Quay Về Đi: Em Cần Anh 2](#)
[Chương 132: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn, Say Gió Xuân 1](#)
[Chương 133: Tiểu Biệt Thăng Tân Hôn, Say Gió Xuân 2](#)
[Chương 134: Kéo Vào Bồn Tắm, Sự Do Người Làm 1](#)
[Chương 135: Kéo Vào Bồn Tắm, Sự Do Người Làm 2](#)
[Chương 136: Sẽ Không Tha Thứ Sao? 1](#)
[Chương 137: Sẽ Không Tha Thứ Sao? 2](#)
[Chương 138: Yêu Thương, Nồng Nhiệt 1](#)
[Chương 139: Yêu Thương, Nồng Nhiệt 2](#)
[Chương 140: Qua Đêm?](#)
[Chương 141: Qua Đêm?](#)
[Chương 142: Đến Bệnh Viện, Giành Lại Chồng!](#)
[Chương 143: Đến Bệnh Viện, Giành Lại Chồng!](#)
[Chương 144: Cố Ý Sát Hại \(1\)](#)
[Chương 145: Cố Ý Sát Hại \(2\)](#)
[Chương 146: Áo Cưới, Dâu Phụ \(1\)](#)
[Chương 147: Áo Cưới, Dâu Phụ \(2\)](#)
[Chương 148: Tiểu Tam Nhi Đoàn Tụ](#)
[Chương 149: Hi Vọng? \(1\)](#)
[Chương 150: Hi Vọng? \(2\)](#)
[Chương 151: Ông Xã Muốn Đi Vào](#)
[Chương 152: Bị Coi Là Kẻ Thứ Ba \(1\)](#)

[Chương 153: Bị Coi Là Kẻ Thứ Ba \(2\)](#)
[Chương 154: Kẻ Ác Phía Sau](#)
[Chương 155: Chỉ Biết Yêu Một Người](#)
[Chương 156: Bà Xã, Hãy Quay Mặt Lại Đi! \(1\)](#)
[Chương 157: Bà Xã, Hãy Quay Mặt Lại Đi! \(2\)](#)
[Chương 158: Bắt Cóc, Hình Khiêu Dâm](#)
[Chương 159: Chân Tướng](#)
[Chương 160: Đại Kết Cục \(Thượng\)](#)
[Chương 161: Đại Kết Cục \(Thượng\) 2](#)
[Chương 162: Đại Kết Cục \(Thượng\) 3](#)
[Chương 163: Đại Kết Cục \(Thượng\) 4](#)
[Chương 164: Đại Kết Cục \(Thượng\) 5](#)
[Chương 165: Đại Kết Cục \(Hạ\)](#)
[Chương 166: Đại Kết Cục \(Hạ\) 2](#)
[Chương 167: Đại Kết Cục \(Hạ\) 3](#)
[Chương 168: Đại Kết Cục \(Hạ\) 4](#)
[Chương 169: Đại Kết Cục \(Hạ\) 5](#)
[Chương 170: Đại Kết Cục \(Hạ\) 6](#)